Cậu đừng nói dối nữa

Tô Thời Cửu

truyenfull.vision

Cậu Đừng Nói Dối Nữa - Tô Thời Cửu

Tô Thời Cửu

DTV EBOOK

Ngôn Tình,Đô Thị,Sủng

Hồi cấp ba, Tô Lạc Nam tự ti, trầm lặng, giọng nói lúc nào cũng dịu dàng, nhỏ nhẹ. Cô luôn mặc chiếc sơ mi cũ đã giặt đến bạc màu.

Năm đó, cô lặng lẽ thích một chàng trai tỏa sáng như ánh mặt trời.

Cậu phóng túng, ngông nghênh, chẳng bao giờ tuân theo quy tắc, xung quanh đầy rẫy tin đồn tình ái, nhưng thành tích học tập lúc nào cũng đứng đầu.

Một buổi sáng nọ, vì sự cố mà Tô Lạc Nam đi học muộn và bị phạt. Vừa bước ra khỏi cửa, cô đã thấy Quý Diễn đang tựa lưng vào bức tường đối diện.

Cậu nửa cười nửa không, đôi mắt đào hoa nhìn cô chăm chú, giọng nói trầm thấp:

"Tô Lạc Nam, có phải cậu thích tớ không?"

Tim cô đập rộn ràng, vội vã lùi lại, liên tục lắc đầu.

"Không thích? Vậy sao mặt cậu lại đỏ thế?"

Ngày tốt nghiệp, cô vô tình nghe thấy cậu nói chuyện phiếm cùng đám bạn.

Khi nhắc đến tên cô, cậu chỉ thốt ra bốn chữ hờ hững, chẳng chút để tâm:

"Chơi đùa thôi mà."

Mọi ảo tưởng và chấp niệm của cô đến đây là kết thúc.

Tô Lạc Nam lặng lẽ thay đổi nguyện vọng, một mình rời đi, đến một nơi xa lạ.

P.S.: Cả nam chính và nữ chính đều không hoàn hảo trong giai đoạn đầu.

Tags: Hành trình trưởng thành - Ngọt sủng

Nhân vật chính: Tô Lạc Nam, Quý Diễn

Mục lục

- Chương 1: Vậy còn tớ thì sao?
- Chương 2: Hay là cậu đi thay tớ thu dọn xác đi?
- Chương 3: Đường 38 sao?
- Chương 4: "Bọn tôi"
- Chương 5: Một câu cảm ơn là xong à?
- Chương 6: Đây là bạn nữ mà con nói?
- Chương 7: Thế cậu đã hỏi ý kiến tớ chưa?
- Chương 8: Tối nay về nhà muộn một chút nhé?
- Chương 9: "Muốn cùng cậu bỏ trốn, chạy đến miền xa xôi nhất"
- Chương 10: Cảnh sát không can thiệp vào chuyện gia đình đâu
- Chương 11: "Cặp sách"
- Chương 12: Vừa trắng vừa dài, hiếm thấy đấy
- Chương 13: Tớ nhận thua
- Chương 14: Bạn học, cho tớ mượn cây bút
- Chương 15: Nam Nam, tớ học hút thuốc là do Quý Diễn dạy đấy
- Chương 16: Học sinh ngoan như tớ chưa bao giờ hút thuốc cả
- Chương 17: Ba ruột tôi là ai còn chưa biết đâu
- Chương 18: Sinh nhật Trình Cánh Văn
- Chương 19: "Hai mươi tệ"
- Chương 20: Nghiện rồi à? Hay là tớ ôm cậu thêm một lát nhé?
- Chương 21: Người mà tớ để tâm, các cậu vốn sẽ không động vào
- Chương 22: Bạn cùng bàn mới
- Chương 23: "Ghép tuỷ"
- Chương 24: Quý Diễn không hề quấy rối em
- Chương 25: "Chuyển lớp"
- Chương 26: "Móc khoá"

- Chương 27: Tô Lạc Nam là bạn gái của Quý Diễn
- Chương 28: "Apple Watch"
- Chương 29: Ai bảo em đến chỗ này?
- Chương 30: Khi nào anh mới có thể về nhà?
- Chương 31: "Tạm biệt"
- Chương 32: "Gấu Nhỏ"
- Chương 33: Cậu muốn tớ làm kẻ thứ ba?
- Chương 34: Mèo của cậu làm tớ bị thương rồ
- Chương 35: Một đêm cậu chỉ tiếp một người, đúng không?
- Chương 36: "Quay phim theo sát sinh hoạt hàng ngày"
- Chương 37: Lớn hơn nhiều rồi
- Chương 38: Nếu ngon thật thì cậu phải ăn hết đó nhé
- Chương 39: Câu hỏi này thật sự là từ fan hâm mộ sao?
- Chương 40: "Tài xế xe công nghệ"
- Chương 41: Cậu hiểu gì về anh ta mà đã tính chuyện kết hôn?!
- Chương 42: Tớ không quên được cậu
- Chương 43: Tớ khoẻ, không sợ lây
- Chương 44: Còn chín phút
- Chương 45: Thật sự nghĩ tôi là đồ ngốc dễ bị lừa sao?
- Chương 46: Chỉ một chút nữa thôi...
- Chương 47: Nếu cậu nhảy xuống, tớ cũng sẽ nhảy cùng cậu
- Chương 48: Những người xung quanh cậu dường như đều lặng lẽ rời xa cậu
- Chương 49: "Chú vịt vàng"
- Chương 50: Đóng dấu trước đã, để phòng cậu lật lọng
- Chương 51: "Bùa bình an"
- Chương 52: Cháu thích người đối tốt với cháu
- Chương 53: Tô đại nhân thân yêu
- Chương 54: "Hai mươi vạn"
- Chương 55: "SLN"
- Chương 56: Đừng bắt nạt cháu gái ta
- Chương 57: Thứ này so với kẹo còn ngọt hơn nhiều
- Chương 58: Chúng ta khác biệt quá lớn
- Chương 59: Tớ muốn cậu nhớ tớ, đến chết cũng phải nhớ
- Chương 60: Gặp được cậu, thật tốt

- Chương 61: "Mì bò"
- Chương 62: "Trước lạ sau quen"
- Chương 63: Ai thích ai trước? (hoàn)

Chương 1: Vậy còn tớ thì sao?

Tàn thuốc sắp cháy đến đầu ngón tay, Tô Lạc Nam ngồi trong ghế lái, lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi sân vườn tràn ngập hoa hòe.

Căn biệt thự này rất đặc biệt—tường đỏ, mái ngói xanh, từ cổng vào, mọi khoảng trống đều trồng kín cây hòe.

Bóng cây đan xen, ánh trăng len qua kẽ lá, hòa vào sắc trắng của những chùm hoa.

Gió thổi qua, hoa rơi lả tả, phủ kín mặt đất.

Hồi cấp ba, món bánh ngọt cô làm giỏi nhất chính là bánh hoa hòe.

Trong ký ức, bên cạnh trường học có cả một rừng cây hòe. Cậu thiếu niên ngang tàng ấy từng không ít lần kéo cô trèo qua bức tường rào, chạy sang khu rừng nhỏ ấy để hái đầy một cặp sách hoa hòe.

Bảy năm trôi qua, khi nhìn thấy một rừng hoa hòe lớn như vậy, cô vẫn có chút ngẩn ngơ.

Ngồi ở ghế phụ, Lục Tư Cố gấp lại tập tài liệu đã học thuộc làu, gọi cô mấy tiếng. Thấy cô không phản ứng, cậu ta mới giơ tay vỗ nhẹ lên vai cô.

Tô Lạc Nam hoàn hồn: "Gì thế?"

"Nghĩ gì mà gọi mãi không nghe? Những gì vừa dặn, cậu nhớ hết chưa?"

Tô Lạc Nam dập tắt điếu thuốc, bất đắc dĩ nói: "Nhớ rồi."

Chẳng qua cũng chỉ vài câu thoại, vậy mà suốt quãng đường đến đây, Lục Tư Cố đã nhắc đi nhắc lại không biết bao nhiêu lần. Mỗi lần dừng đèn đỏ, cậu ta đều bắt cô đọc lại một lượt, cô có thể không nhớ được sao?

Thật ra cũng không thể trách Lục Tư Cố quá căng thẳng.

Tô Lạc Nam quen biết Lục Tư Cố từ năm hai đại học. Khi đó, cậu ta đã là một nhạc sĩ viết lời có chút danh tiếng.

Thoáng cái đã mười năm trôi qua. Suốt thời gian ấy, Lục Tư Cố vẫn thiếu một cơ hội để vụt sáng. Dù cố gắng thế nào, cậu ta cũng chỉ dừng lại ở mức có chút tiếng tăm nhưng không thể nổi đình nổi đám.

Lần này, bài hát mới được một ngôi sao hạng A để mắt đến. Nếu ký hợp đồng thuận lợi và bài hát trở thành hit, địa vị của cậu ta trong giới nhạc sĩ chắc chắn sẽ được nâng lên một bậc.

Đây là cơ hội ngàn năm có một.

"Vậy cậu nhắc lại lần nữa đi."

Tô Lạc Nam chỉnh lại thái độ, bắt đầu đọc thoại:

"Chào anh, tôi là Tô Lạc Nam, một phóng viên chuyên về tin tức giải trí, đồng thời cũng là vợ của Tư Cố. Nếu anh không phiền, tôi sẽ chịu trách nhiệm ghi lại toàn bộ quá trình ký kết hợp đồng lần này và cam kết bằng chuyên môn của mình rằng sẽ không tiết lộ bất cứ thông tin nào lên mạng."

Trước khi họ đến đây, chủ nhân căn biệt thự đã đặt ra quy tắc rõ ràng rằng không cho người ngoài vào.

Trong công ty có không ít phóng viên, cô cũng không hiểu vì sao sếp lại nhất định để cô đóng giả làm vợ của Lục Tư Cố.

"Lần đầu tiên có ca sĩ nổi tiếng đến vậy chọn bài của mình, cầu trời phù hộ, nhất định phải ký được hợp đồng này!"

Lục Tư Cố chắp tay cầu nguyện, xong lại vỗ vỗ vai cô, cười nói:

"Cậu yên tâm, sau này tớ nổi tiếng rồi, nhất định sẽ không quên cậu. Cậu cứ theo tớ, cả đời được ăn ngon mặc đẹp!"

Tô Lạc Nam bật cười, hỏi:

"Tớ tò mò thật đấy, rốt cuộc ngôi sao nào khiến cậu coi trọng đến mức này?"

"Chuyện này tớ cũng không rõ, chỉ nghe chị Hầu nói người này là đỉnh lưu trong số các đỉnh lưu. Chị ấy đã tốn rất nhiều công sức mới giành được cơ hội gặp mặt lần này cho tớ. Vốn dĩ, lần này tớ chỉ có thể gặp người quản lý của anh ta mà thôi."

Chẳng bao lâu sau, một người đàn ông mặc vest chỉnh tề dẫn họ vào sảnh lớn của biệt thự.

Căn biệt thự mang phong cách tối giản, vừa tinh tế vừa xa hoa.

Có lẽ vì diện tích quá rộng nên không gian tổng thể trông khá trống trải, thiếu đi hơi thở cuộc sống, dường như bình thường không có ai ở.

Hai người ngồi xuống sofa một cách gượng gạo. Một tách trà nóng được đặt vào tay họ, người đàn ông hơi cúi người, lịch sự lên tiếng:

"Tiên sinh nhà tôi đang tập luyện trên tầng, sắp xong rồi. Xin mời Lục tiên sinh và Lục phu nhân chờ thêm một chút."

Nói xong, anh ta đặt xấp tài liệu trong tay xuống trước mặt Lục Tư Cố.

"Mời hai vị ký trước vào bản hợp đồng bảo mật này."

Tô Lạc Nam theo phản xạ hỏi:

"Tôi cũng phải ký sao?"

Người đàn ông liếc nhìn chiếc máy ảnh trên tay cô, mỉm cười:

"Bất cứ ai gặp tiên sinh đều phải ký."

Bản hợp đồng dài khoảng ba, bốn trang. Lục Tư Cố lật qua loa hai lượt, chỉ đọc lướt phần nội dung chính.

Tô Lạc Nam vừa rời mắt khỏi hợp đồng thì vô tình nghe thấy giọng nói khe khẽ từ phòng bên cạnh.

"Quý tiên sinh, Lục tiên sinh đã đến, hiện đang chờ ngài trong phòng khách."

"Ừm."

Chỉ một từ đơn giản, tim Tô Lạc Nam bỗng chốc run lên.

Cô quá quen với giọng nói này.

Nó đã khắc sâu vào tận xương tủy cùng với những năm tháng thanh xuân cuồng nhiệt ấy. Dù bao năm trôi qua, cảm giác đó vẫn không hề phai nhạt.

Bất giác, cô cảm thấy bồn chồn, ngồi không yên.

Thầm cầu nguyện trong lòng—cậu ấy đừng nhận ra cô thì tốt biết mấy.

Cùng lúc đó, Lục Tư Cố vô tình nhìn thấy chữ ký trên hợp đồng.

"Woa, chị Hầu nói đúng, đỉnh lưu lần này hóa ra là Quý Diễn! Nam Nam, cậu biết anh ta đúng không?"

Tô Lạc Nam vô thức né tránh ánh mắt cậu ta, khẽ đáp:

"Không biết."

"Làm sao mà không biết được?" Lục Tư Cố thấy lạ: "Quý Diễn bây giờ nổi đến mức nào rồi cậu biết không? Các bảng xếp hạng âm nhạc lớn nhỏ đều đứng đầu, vé concert còn chưa mở bán đã hết sạch. Dù không đóng phim hay tham gia show thực tế, nhưng chỉ cần thích nghe nhạc thì ai cũng biết anh ta chứ nhỉ?"

"Vậy sao?" Tô Lạc Nam gượng cười, cố gắng giữ bình tĩnh. "Tớ không hay nghe nhạc lắm."

"Thế à. Nhưng tớ nhớ lần trước xem phỏng vấn có nói Quý Diễn là người Tây Thành. Mà Nam Nam, cậu cũng là người Tây Thành đúng không? Vậy hai người còn là đồng hương nữa—"

Lục Tư Cố vẫn đang thao thao bất tuyệt, nhưng Tô Lạc Nam chẳng nghe lọt nổi một chữ nào.

Ánh mắt cô vô thức hướng về phía cầu thang, nơi có một bóng dáng đang chậm rãi bước xuống.

Hàng mi dài khẽ run rẩy.

Từ khoảnh khắc xuất hiện trong tầm mắt cô, Quý Diễn vẫn chưa một lần ngẩng đầu lên.

Mái tóc lòa xòa trước trán che đi đôi mắt đen sắc lạnh. Cậu cau mày, cúi đầu, một tay đút túi quần, tay còn lại loay hoay với

chiếc dây thắt lỏng lẻo trên áo ngủ.

Không biết từ khi nào, dây thắt này đã bị buộc thành một nút chết.

Nhiều năm trôi qua, Quý Diễn vẫn chẳng biết buộc dây cho tử tế.

Khoảnh khắc Quý Diễn bước ra, Lục Tư Cố có chút sững sờ.

Lăn lộn trong giới giải trí mười năm, cậu ta không phải chưa từng gặp qua minh tinh.

Nhưng người có khí thế áp đảo, xuất hiện mà khiến người ta không thể rời mắt như Quý Diễn, thì đây là lần đầu tiên.

Lục Tư Cố nhanh chóng lấy lại tinh thần, đứng dậy bước lên giới thiệu bản thân:

"Chào Quý tiên sinh, tôi là Lục Tư Cố, lần này đến để bàn chuyện hợp tác với cậu."

Quý Diễn hờ hững ừ một tiếng:

"Chuyện hợp tác sau này cứ tìm quản lý của tôi là được, tôi bình thường không tham—"

Câu nói còn chưa dứt, cậu lười biếng ngước mắt, tùy ý liếc về phía họ.

Chỉ trong tích tắc, đôi chân như bị đóng đinh tại chỗ, cả người cậu khựng lại.

Gió bên ngoài rất lớn, cành lá lay động theo từng đợt rung lắc, ánh trăng xuyên qua ô cửa kính, phủ xuống chiếc áo khoác trắng của Tô Lạc Nam, ánh lên những tia sáng mềm mại.

Hơi thở Quý Diễn gần như ngưng trệ, bàn tay đang giữ dây thắt cũng khẽ run.

Lục Tư Cố tinh ý nhận ra sự bất thường giữa hai người.

Cậu ta đứng cạnh Tô Lạc Nam, hơi kéo nhẹ vạt áo cô như một dấu hiệu ngầm, rồi mở miệng giới thiệu:

"Quý tiên sinh, đây là vợ tôi, đồng thời cũng là một phóng viên."

"Chào cậu, tôi là Tô—"

"Cậu kết hôn rồi?"

Hai người gần như cùng lúc lên tiếng.

Không gian bỗng chốc trở nên tĩnh lặng.

Căn biệt thự vốn đã rộng lớn, giờ lại yên ắng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Lục Tư Cố liếc nhìn Tô Lạc Nam vài lần, thấy cô không phản ứng gì, đành chủ động phá vỡ sự im lặng:

"Đúng vậy, chúng tôi kết hôn rồi, từ đầu năm ngoái. Quý tiên sinh, vậy bây giờ có thể nói về hợp đồng chưa?"

Tô Lạc Nam cúi mắt, những lời đã chuẩn bị từ trước giờ đây trống rỗng trong đầu.

Cô có thể cảm nhận rõ ràng ánh mắt của Quý Diễn đang dừng trên người mình.

Một cảm giác hồi hộp khó tả dâng lên.

Tim đập dồn dập như muốn nhảy ra khỏi lồng ng.ực.

Mãi sau, Quý Diễn mới thu lại ánh nhìn, giọng điệu bình thản:

"Xin lỗi, bắt đầu đi."

Quá trình ký hợp đồng diễn ra nhanh hơn cô tưởng.

Hơn mười trang giấy A4 dày đặc nội dung, vậy mà Quý Diễn chẳng buồn xem lấy một lần, chỉ lật đến mục ký tên rồi dứt khoát đặt bút.

Nhiệm vụ của Tô Lạc Nam là đứng bên cạnh, ghi lại toàn bộ quá trình bằng máy quay.

Khi ống kính chuyển hướng về phía Quý Diễn, cô vô thức nhìn cậu lâu hơn hai nhịp.

Nhiều năm như vậy, Quý Diễn vẫn không thay đổi.

Chỉ là nét non nớt năm nào đã dần mất đi, thay vào đó là sự trưởng thành chín chắn hơn.

Làn da cậu rất trắng, những đường nét vốn đã sắc sảo giờ càng thêm phần rõ ràng. Sống mũi cao thẳng, đường viền xương hàm sắc nét. Đôi mắt đen tuyền, khi không cười luôn mang theo vài phần xa cách, nhưng khi cong lên lại ẩn chứa nét phong trần bất cần.

Giống như bây giờ, cậu như đang bực bội vì điều gì đó, ngay cả khi ký tên cũng trở nên nguệch ngoạc hơn hẳn.

Chưa đầy mười phút, toàn bộ hợp đồng đã được ký xong.

Chiếc bút được nhẹ nhàng đặt lên tập tài liệu, Quý Diễn ngước mắt nhìn hai người trước mặt, khẽ cười một tiếng rồi mở miệng:

"Lục tiên sinh, cậu và vợ đúng là tình cảm sâu đậm. Vậy còn nhớ rõ ngày cưới của mình chứ?"

Giọng điệu tuy không thân thiện nhưng lại toát lên vẻ lịch lãm, đúng mực.

So với dáng vẻ khi mới xuất hiện, lúc này đây, cậu trông chẳng khác gì hình ảnh tao nhã, quý phái thường thấy trên màn ảnh.

Lục Tư Cố còn chưa kịp trả lời, Tô Lạc Nam đã lên tiếng trước.

"Ngày 10 tháng 1 năm ngoái."

Nụ cười trên môi Quý Diễn nhạt đi đôi chút, ánh mắt tối lại:

"Hôn lễ tổ chức ở đâu?"

"Chúng tôi không tổ chức tiệc cưới, chỉ đi du lịch kết hôn."

"Đã ra mắt bố mẹ chưa?"

"Rồi, bố mẹ tôi rất hài lòng với Tư Cố."

Tô Lạc Nam hiểu rõ Quý Diễn hơn ai hết.

Cậu thông minh đến mức nào, những trò lừa gạt đơn giản như thế không thể qua mắt được cậu.

May mà cô đã chuẩn bị trước, dù cậu có truy hỏi từng bước, cô vẫn có thể trả lời trôi chảy, không chút do dự.

"Tốt, rất tốt."

Quý Diễn bật cười khẽ, nhưng trong đáy mắt không hề có chút ý cười.

Cậu tiện tay cầm ly nước trên bàn trà, nhấp một ngụm, ngay cả một lời xã giao cũng lười nói.

"Lão Trương, tiễn khách."

Tài xế lão Trương lập tức bước tới, lịch sự đưa hai người ra khỏi biệt thự.

Chiếc xe dần khuất khỏi tầm mắt, ánh nhìn của Quý Diễn cũng trở nên âm u.

Cậu cúi đầu, siết chặt chiếc ly trong tay.

Không gian im lặng trong vài giây, rồi bất chợt—

"Choang!"

Chiếc ly bị ném mạnh xuống đất, vỡ nát thành từng mảnh vụn.

Đôi mắt Quý Diễn đỏ rực vì giận dữ, cậu trút hết mọi bực dọc bằng cách quét sạch mọi thứ trên bàn trà xuống sàn.

Lũ chim đậu trên cành cây hoảng sợ bay tán loạn, trong phòng khách chỉ còn lại một mớ hỗn độn.

Tất cả cảm xúc phức tạp đan xen, khiến cậu rơi vào một trạng thái khó hiểu.

Cậu túm lấy một người hầu đứng gần đó, lạnh lùng hỏi:

"Nói cho tôi biết, so với gã đàn ông kia, tôi kém cỏi chỗ nào?"

Người hầu bị dọa đến mức hoảng loạn, vội vàng lắc đầu liên tục:

"Không... không ai có thể so sánh với cậu Quý cả."

"Vậy tại sao cô ấy lại giả vờ không quen biết tôi? Trong mắt cô ấy, tôi thực sự chẳng đáng một xu sao?"

Không ai trong đại sảnh dám trả lời. Đám người hầu đều sợ hãi cúi đầu, im thin thít không dám thở mạnh.

Quý Diễn khẽ nhếch môi, nở một nụ cười đầy tự giễu, rồi bất lực ngã xuống ghế sofa.

Cánh tay cậu che lên mắt, cả bờ vai cũng khẽ run rẩy.

"Tàn nhẫn thật đấy... Không một lời từ biệt mà biến mất suốt bảy năm, rồi cũng chẳng nói lấy một câu đã kết hôn...

"Cô ấy dựa vào đâu mà làm thế chứ?

"Nói không cần là không cần, tôi thậm chí còn chẳng bằng một con chó của cô ấy..."

Rời khỏi biệt thự nhà họ Quý, Tô Lạc Nam cùng Lục Tư Cố trở về công ty, gi.ao hợp đồng và video ghi hình lại cho chị Hầu – sếp của họ.

Lục Tư Cố không phải kẻ ngốc.

Bầu không khí kỳ lạ giữa hai người trong biệt thự, dù là ai cũng có thể nhận ra vài manh mối.

Thế nhưng, suốt cả quãng đường, bất kể anh có truy hỏi thế nào, Tô Lạc Nam vẫn cắn chặt răng, kiên quyết không hé một lời.

Cuối cùng, cô bực bội xuống xe, nói rằng muốn tự mình đi bộ về.

Gió đêm thổi qua, cô lững thững bước dọc theo con đường lớn.

Đến khi quay lại khu trọ thì trời đã khuya.

Căn hộ cô thuê nằm trong một khu chung cư cũ, mỗi tầng chỉ có hai hộ gia đình đối diện nhau. Cô sống một mình trên tầng năm, mà tòa nhà này lại không có thang máy, mỗi lần về nhà đều phải leo bộ.

Trước khi lên đến tầng bốn, Tô Lạc Nam vẫn không cảm thấy có gì bất thường.

Nhưng vừa bước lên hành lang tầng bốn, theo thói quen ngẩng đầu liếc nhìn, cô lập tức cứng đờ người. Một cơn ớn lạnh chợt chạy dọc sống lưng, tim như bị ai bóp nghẹt.

Ánh đèn hành lang cũ kỹ, lúc sáng lúc tối, đám muỗi và côn trùng bu đầy quanh bóng đèn leo lét, chỉ đủ chiếu sáng một khoảng mờ mờ.

Dưới ánh đèn mờ nhạt ấy, một người đàn ông đang tựa lưng vào bức tường ngay trước cửa nhà cô.

Hắn mặc một bộ đồ đen, đội mũ lưỡi trai kéo sụp xuống thấp, còn đeo khẩu trang kín mít, che khuất gần như toàn bộ khuôn mặt.

Nhưng điều đáng sợ hơn cả là—

Tầng này chỉ có mình cô ở.

Vậy người này là ai?

Ngón tay cô siết chặt quai túi xách, bước chân khẽ khựng lại, nhưng rất nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Tô Lạc Nam lặng lẽ đưa tay vào túi, chạm đến con dao gấp vẫn luôn mang theo bên mình, trượt nhẹ lưỡi dao ra ngoài rồi giấu vào tay áo.

Sau đó, cô giả vờ như không thấy gì, bình tĩnh đi ngang qua người đàn ông kia, rút chìa khóa mở cửa.

Nhưng ngay khoảnh khắc cô chuẩn bị bước vào nhà, một cánh tay bất ngờ vươn ra từ phía sau, ôm chặt lấy cô.

Mùi rượu nồng nặc ập đến.

Người đàn ông đó rất cao, lúc cúi xuống gần như bao trùm lấy cả người cô.

Mà cái ôm này... quá mức quen thuộc.

Tim cô khẽ siết lại.

Là Quý Diễn.

Cậu uống say rồi.

May mà không phải người xấu.

Tô Lạc Nam lặng lẽ nhét lại con dao gấp vào túi, theo phản xạ lên tiếng hỏi:

"Cậu theo dõi tớ à?"

"Nếu không, cậu định trốn tránh tớ cả đời chắc?"

Giọng cậu trầm thấp, khẽ run rẩy.

Tô Lạc Nam cau mày, cố gắng vùng ra khỏi vòng tay của cậu.

"Quý Diễn, tớ kết hôn rồi."

Nhưng cánh tay cậu siết quá chặt, cô không thể thoát ra được.

Quý Diễn vùi trán vào hõm cổ cô, hơi thở phả lên làn da mỏng manh, mang theo mùi thuốc lá nhàn nhạt, khiến người ta tê dại.

Tô Lạc Nam cảm thấy mí mắt mình nóng lên.

Cảm giác này, cô quá quen thuộc.

Cô biết, nếu cứ tiếp tục giằng co như thế, người chịu thiệt chỉ có thể là mình.

Cô không thể khóc trước mặt cậu, nếu không, bao năm kiên trì sẽ tan thành mây khói.

Tô Lạc Nam khẽ mím môi, quyết định thuận theo tình thế.

"Tớ và Tư Cố quen nhau mười năm rồi. Anh ấy trưởng thành, dịu dàng, đối xử với tớ rất tốt. Tớ yêu anh ấy."

"Vậy còn tớ thì sao?"

Cậu cười khẽ một tiếng, âm thanh nghẹn lại trong cổ họng, cảm xúc bị đè nén đến cực hạn.

"Tô Lạc Nam, cậu nói đi, tớ là gì? Hả?"

"Quý Diễn, chúng ta—"

Quý Diễn ngắt lời cô:

"Tô Lạc Nam."

Chàng trai năm nào từng kiêu ngạo đến tận xương tủy, đứng trên đỉnh cao không ai với tới, giờ đây lại cúi đầu, trong giọng nói mang theo sự cầu xin đầy thấp hèn.

Những lời từ chối mà cô đã chuẩn bị kỹ lưỡng bỗng nghẹn lại nơi cổ họng.

Môi cậu khẽ mím, rốt cuộc chỉ thốt ra một câu duy nhất:

"Đừng đi nữa, tớ xin cậu."

"Chúng ta nói chuyện một chút, được không?"

Chương 2: Hay là cậu đi thay tớ thu dọn xác đi?

Tháng Sáu, bên ngoài sân bay Tây Thành.

Tiếng còi cảnh sát từ xa vọng lại, ngày càng gần. Vài cảnh sát hình sự len qua đám đông hỗn loạn, giăng dải băng phong tỏa trước tòa nhà thương mại phía trước.

Đài phát thanh trên xe cảnh sát đang đưa tin trực tiếp:

【Ba giờ chiều nay, em gái ruột của tổng giám đốc tập đoàn Quý thị rơi từ tầng ba mươi của tòa nhà thương mại xuống. Khi cảnh sát đến nơi, nạn nhân đã tử vong tại chỗ. Nguyên nhân cái chết chưa xác định, hiện vụ việc đang được điều tra.】

Hiện trường vụ tai nạn náo loạn, dòng xe cộ quanh sân bay bị chặn đến mức không thể nhúc nhích.

Tô Minh kẹp điếu thuốc giữa hai ngón tay, cánh tay còn lại lơ đãng thả xuống ngoài cửa sổ xe. Ánh mắt anh dần lộ vẻ mất kiên nhẫn.

"Nhà họ Quý mấy năm nay đúng là chẳng yên ổn chút nào. Giàu có như vậy rồi còn có gì mà nghĩ quẩn? Lúc nào cũng rùm beng lên. Giàu quá phiền phức, làm người bình thường vẫn là sung sướng nhất."

Bên ngoài, tiếng còi xe không ngừng vang lên, nhưng trong xe lại im lặng đến mức khó chịu.

Tô Minh liếc nhìn vào gương chiếu hậu.

Ngồi ở hàng ghế sau, Tô Lạc Nam mặc một bộ quần áo đơn giản, tóc đuôi ngựa buộc cao. Mái tóc mái dày cùng cặp kính gọng tròn màu đen gần như che mất nửa khuôn mặt cô. Nhìn thoáng qua, trông cô chẳng khác gì một cô bé gầy gò, nhỏ nhắn từ vùng quê xa xôi.

Không biết bị thứ gì thu hút, ánh mắt cô dừng lại bên ngoài cửa sổ. Mi mắt rủ xuống, vẻ mặt vừa căng thẳng vừa lúng túng.

Tô Minh bỗng thấy có chút xót xa.

Năm nay Tô Lạc Nam vừa vào lớp Mười một. Suốt mười bảy năm qua, cô sống cùng ông bà nội ở quê, số lần gặp bố mẹ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Đây là lần đầu tiên cô đặt chân vào thành phố.

So với cậu con trai được nuông chiều trong nhà, anh thực sự nợ đứa con gái này quá nhiều.

Tô Minh do dự một lát, dập tắt điếu thuốc, rồi lấy từ trong túi ra một túi giấy được bọc cẩn thận.

"À, đúng rồi, Nam Nam, lúc qua đây bố có mua thứ này. Thiên Tứ thích ăn ở quán này nhất. Không biết có hợp khẩu vị con không."

Nghe thấy tên mình, Tô Lạc Nam giật mình hoàn hồn, vội vàng đứng bật dậy, theo phản xạ đáp:

"Có ạ!"

Nhưng ngay giây tiếp theo, khi cô chưa kịp đứng thẳng người, đầu đã đập mạnh vào trần xe.

Tô Minh hơi sững sờ, mấy giây sau liền bật cười.

"Có phải đứng nghiêm chào cờ đâu, sao căng thẳng thế?"

Tô Lạc Nam xoa đầu, hơi lúng túng cười theo.

"Con xin lỗi."

Ông nội Tô khi còn trẻ từng phục vụ trong quân đội. Sau khi giải ngũ, vì rảnh rỗi ở nhà nên bắt đầu huấn luyện Tô Lạc Nam. Dần dần, cô đã hình thành thói quen hễ nghe gọi tên liền đứng dậy trả lời ngay lập tức.

Phía trước, dòng xe ùn tắc dần thông thoáng. Tô Minh khởi động lại xe, nói: "Đừng suốt ngày nói xin lỗi hết chuyện này đến chuyện kia nữa. Lạc Nam, ba là ba của con, chúng ta là người một nhà, con biết không? Vậy nên đừng lúc nào cũng khách sáo như vậy. Nếu có chuyện gì muốn nhõng nhẽo hay cần ba mẹ giúp, cứ nói ra, ba mẹ sẽ cố gắng đáp ứng con."

Tô Lạc Nam khẽ "vâng" một tiếng, mở túi đồ Tô Minh đưa cho. Bên trong là một hộp nhỏ đựng sữa chua đông lạnh.

Cảm giác mát lạnh trong lòng bàn tay khiến cô thấy dễ chịu.

Những lời này năm nào Tô Minh cũng lặp đi lặp lại. Tô Lạc Nam đã từng thử gần gũi hơn với ba mẹ và em trai, nhưng thế nào cũng không làm được.

Suốt mười bảy năm qua, ba mẹ cô chỉ về nhà mỗi dịp Tết, ở lại chưa đến một tuần đã vội vã rời đi. Tính tổng thời gian cô được gặp ba mẹ, nhiều nhất cũng chỉ khoảng một trăm ngày.

Chứ đừng nói đến chuyện làm nũng hay thân mật, đôi khi ngay cả hai tiếng "ba mẹ" cô cũng khó mở lời.

Chặng đường còn lại, cả hai đều im lặng, bầu không khí trong xe trở về sự tĩnh lặng ban đầu.

Chẳng bao lâu sau, xe rẽ vào một con hẻm nhỏ.

Con hẻm không lớn nhưng hai bên đường lại đỗ đầy xe cộ.

So với những người trẻ tuổi ăn mặc chỉnh tề ở trung tâm thương mại hay sân bay lúc nãy, người dân ở đây có vẻ xuề xòa hơn nhiều. Đa số chỉ mặc đồ ngủ, đi dép lê ra đường. Các quán ăn hai bên tỏa hương thơm nức mũi, những người bán rau, bán trái cây thi nhau rao hàng với giá rẻ, cảnh tượng nhộn nhịp chẳng khác nào những phiên chợ quê.

Xe càng đi sâu vào trong, hơi thở cuộc sống càng thêm rõ rệt.

Tô Minh thỉnh thoảng quan sát dòng xe trước mặt, rồi dặn dò: "Lạc Nam, con xuống xe trước đi, đến quán net phía trước tìm Thiên Tứ. Hai đứa về trước, ba đi tìm chỗ đậu xe. Mẹ đang ở nhà nấu cơm đợi tụi con."

Tô Lạc Nam gật đầu đáp lại.

Cửa xe bị đẩy nhẹ ra, hơi nóng lập tức tràn vào qua khe cửa.

Tiếng ve râm ran trên cành cây, ánh mặt trời gay gắt chiếu thẳng xuống khiến cô cảm thấy oi bức, vô thức tăng nhanh bước chân.

Quán net này nằm ở một vị trí khá kín đáo. Dây điện chằng chịt vắt qua thân cây che kín cửa ra vào. Trên tấm biển dọc bên ngoài dán đầy những tờ quảng cáo nhỏ.

Tô Lạc Nam thử thò đầu vào trong.

Bên trong không bật đèn, chỉ có ánh sáng yếu ớt phát ra từ hàng chục màn hình máy tính, tạo thành một lớp sương mù nhàn nhạt trong không gian khói thuốc lượn lờ.

Cô đi dọc theo lối đi chính giữa, cẩn thận tìm kiếm bóng dáng của Tô Thiên Tứ. Âm thanh gõ bàn phím lạch cạch vang lên từ hai bên, thi thoảng còn có tiếng chửi rủa xen lẫn.

Cuối cùng, ở góc trong cùng, có người gọi nhỏ tên cô.

Tô Lạc Nam lần theo giọng nói chen qua.

Một thiếu niên mặc áo hoodie cam đang thao tác thuần thục trên bàn phím và chuột, chỉ tháo tai nghe trắng xuống đeo lên cổ, ngay cả đầu cũng không buồn ngẩng lên.

"Ban đầu em còn tưởng mình nhận nhầm người. Sao chị lại đến đây?"

Tô Lạc Nam hạ giọng nói: "Sắp thi đại học rồi, ba bảo chị đến đây học. Ông ấy nói chị đến tìm em, chúng ta về trước."

"Vậy à, đợi em chơi xong ván này đã."

Tô Thiên Tứ vẫn chỉ để lại cho Tô Lạc Nam một cái gáy, quay đầu nói chuyện với người bên cạnh, trong giọng nói còn mang theo chút nịnh nọt.

"Anh, lát nữa em không chơi nữa, chị em vừa từ nơi khác đến, mẹ bảo em về trước."

"Về đi, về đi." Người nọ tỏ vẻ khó chịu, phất tay đuổi: "Đã bảo không thích chơi với mấy đứa con nít như bọn mày mà. Không thì lúc mẹ nó đuổi tới cho con bú lại đổ tại bọn anh làm hư bảo bối của bà ấy."

Nói rồi, hắn còn cố tình giả giọng trẻ con khóc oe oe.

Những người xung quanh cười ồ lên.

Tô Thiên Tứ đỏ bừng mặt, muốn phản bác nhưng lại không dám mở miệng, chỉ có thể cắm đầu chơi nốt ván game trong im lặng.

"Cậu nói chuyện thô tục quá đấy. Nó không muốn chơi thì thôi, có phải tiêu tiền của cậu đâu mà lắm lời."

Tô Lạc Nam cau mày, vẻ ngoan ngoãn, trầm lặng thường ngày hoàn toàn biến mất, thay vào đó là dáng vẻ bảo vệ người thân đầy cứng rắn.

Người này ăn nói thật khó nghe, cô chẳng thích nơi này chút nào.

Từ lúc bước vào, cô đã nhận ra bầu không khí ở đây rất lộn xộn. Mọi người nói chuyện chẳng kiêng nể, trong lời lẽ không ít câu chửi thề. Một số người còn để mấy chai bia trên bàn, cả căn phòng tràn ngập sự bất cần và tùy tiện.

Ở quê cô, chỉ có đám học sinh lêu lổng, trốn học chạy xe điện ba bánh lên thị trấn chơi điện tử mới xuất hiện trong những nơi như thế này.

Tô Thiên Tứ hoảng sợ, vội kéo nhẹ ống tay áo cô, hạ giọng: "Chị đừng nói nữa, mình đi thôi."

"Tại sao phải đi? Rõ ràng là hắn chửi người trước."

Kẻ vừa chế giễu Tô Thiên Tứ khẽ nheo mắt nhìn cô, ánh mắt lướt qua từ trên xuống dưới, sau đó khóe môi nhếch lên thành một nụ cười trào phúng.

"Tôi còn tưởng ai, hóa ra là con nhà quê. Trước khi gây chuyện cũng nên soi gương xem mình là ai đã chứ—"

Lời còn chưa dứt, hắn bỗng cúi rạp xuống, luống cuống điều chỉnh bàn phím trước mặt, miệng không ngừng thốt ra những câu chửi thề.

Vài giây sau, trên màn hình máy tính xuất hiện dòng chữ thông báo nhân vật đã bị tiêu diệt.

Hắn bực bội vò tóc, ngả người tựa vào ghế với vẻ chán chường.

"Chết tiệt! Quý Diễn, sao cậu lại bắn tôi? Tôi lơ là có một chút mà chết luôn rồi!"

"Không biết chơi thì biến."

Giọng nói thản nhiên, không mang theo chút cảm xúc nào.

Nghe thấy giọng nói ấy, cô theo phản xạ quay đầu lại nhìn.

Người ngồi trong góc mặc một bộ đồ đen, một tay đặt lên bàn phím, tay còn lại thả lỏng trên mặt bàn, cổ tay hơi rũ xuống.

Khói mờ phủ kín không gian quán net, cộng thêm chiếc mũ áo hoodie kéo thấp, khiến cô không thể nhìn rõ gương mặt của cậu ta.

Chỉ có một điều cô chắc chắn—đôi tay của cậu rất đẹp. Ngón tay thon dài, trắng nõn, khớp xương rõ ràng.

Tuy mang vẻ mạnh mẽ, nhưng lại khác xa với bàn tay của những chàng trai ở quê, thô ráp vì làm ruộng. Rõ ràng là đôi tay của người được nuông chiều từ bé.

Quý Diễn thao tác vô cùng thuần thục, ngón tay lướt nhanh trên bàn phím.

Tô Lạc Nam không kiềm chế được mà liếc nhìn màn hình máy tính của cậu.

Có vẻ như cậu đang chơi một tựa game bắn súng. Nhân vật trong game khoác một chiếc áo ngụy trang xanh lá, đầu đội mũ sắt, tay ôm khẩu súng máy màu đen, lặng lẽ nằm phục trong bụi cỏ.

Cậu mở ống ngắm, nhắm thẳng vào một người chơi đang chạy trốn.

"Pằng!"

Một phát súng chính xác vào đầu, đối phương lập tức bị loại khỏi trận đấu.

Sau đó, cậu nhanh chóng điều khiển nhân vật trèo lên mái nhà, mai phục và hạ gục thêm vài kẻ địch nữa.

Gặp lúc cậu rơi vào tình thế nguy hiểm, Tô Lạc Nam cũng vô thức căng thẳng theo. Nhìn thấy Quý Diễn bị ba, bốn người bao vây tấn công, tim cô như bị bóp nghẹt.

Hai giây sau, nhân vật trong game bỗng đứng yên bất động, giống như bị lag.

Đôi mắt đen lười biếng khẽ nâng lên, dừng lại trên gương mặt cô.

Ánh mắt vốn hờ hững bỗng chốc trở nên lạnh lẽo, xen lẫn chút cảnh giác, khiến cô run lên.

Giống như một kẻ đang lén lút nhìn trộm lại bị bắt quả tang, Tô Lạc Nam giật nảy mình, theo phản xạ cúi đầu xin lỗi.

"Xin lỗi!"

Không gian lập tức chìm vào yên lặng, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía cô.

Giữa đám đông, có người cười cợt lên tiếng: "Quý Diễn, cậu bắt nạt cô gái nhỏ này à? Ồn ào thế cơ mà."

"Tớ bắt nạt cô ấy?"

Quý Diễn khẽ nhướng mày, giọng điệu mang theo chút bỡn cợt: "Bạn học, tớ bắt nạt cậu sao?"

Cách nói ấy nghe thế nào cũng có chút trêu chọc, khiến vành tai cô bất giác đỏ bừng.

Cô liên tục xua tay phủ nhận: "Không... không có, cậu ấy không bắt nạt tớ..."

Nói đến cuối, giọng cô nhỏ dần, hàng mi cũng khẽ cụp xuống, trong mắt phủ một tầng bóng mờ nhàn nhạt.

Những người xung quanh lại bật cười.

Một tràng cười vang lên lần nữa.

Chỉ là, lần này đối tượng bị trêu chọc đã chuyển từ Tô Thiên Tứ sang cô.

Đứng lặng tại chỗ, cô cảm thấy vô cùng khó xử. Cô không hiểu, rốt cuộc họ đang cười cái gì.

Hai tay siết chặt hai bên áo, cô mím môi, đầu ngón tay trở nên tái nhợt.

Lần này, Quý Diễn không giúp cô giải vây. Trái lại, cậu còn bật cười khẽ giữa đám đông, vai cũng hơi rung nhẹ.

Bên trong góc phòng, một người lên tiếng gọi cậu: "Quý Diễn, sao cậu còn chưa về? Xem tin tức chưa, cô nhỏ của cậu chiều nay nhảy lầu rồi, ngay tại tòa nhà thương mại đó. Cậu còn không mau về xem thế nào?"

Quý Diễn khẽ nhíu mày, ánh mắt dừng lại nơi khung cửa sổ, hàng mi dài hơi rủ xuống.

Một lát sau, cậu chậm rãi thu lại ánh nhìn, cười khẽ đầy hờ hững.

"Về làm gì? Nhìn cậu sốt ruột thế này, hay là cậu đi thay tớ thu dọn xác đi?"

Từng lời từng chữ đều mang theo vẻ thờ ơ, như thể không có gì đáng để cậu bận tâm. Nhưng cậu lại cố tình nói ra những câu khiến người khác khó chịu.

Người này đúng là... tệ hết chỗ nói.

Chương 3: Đường 38 sao?

Rời khỏi quán net, Tô Lạc Nam vẫn im lặng, cúi đầu bước theo sau Tô Thiên Tứ mà không nói một lời.

Hai người đi trước sau một lúc lâu, Tô Thiên Tứ mới giảm tốc độ, bước chậm lại để đi song song với cô.

Cậu đưa tay gãi nhẹ chóp mũi, có chút ngượng ngùng mở miệng: "Vừa rồi, sao chị lại giúp em?"

Ánh mắt Tô Lạc Nam vẫn dán xuống mặt đất, giọng nói khẽ khàng: "Bọn họ quá đáng quá."

"Cũng không thể nói là quá đáng được, thực ra là do em cứ bám theo đòi chơi cùng họ thôi. Bọn họ chê em nhỏ tuổi, không muốn dẫn theo, hơn nữa cũng vì em mà bị mẹ mắng mấy lần rồi. Mẹ ghét họ lắm."

Tô Thiên Tứ chán chường đá viên sỏi nhỏ dưới chân, liếc nhìn Tô Lạc Nam một cái.

"Nhưng mà... chị cũng thấy Quý Diễn siêu đẹp trai đúng không? Nãy giờ cứ nhìn chằm chằm anh ấy mãi."

Tô Lạc Nam sững sờ mất vài giây, sau đó cuống quýt xua tay giải thích.

"Không phải đâu, chị không có nhìn cậu ấy."

"Nếu không phải nhìn anh ấy thì nhìn cái gì? Nhìn anh ấy chơi game à? Em nhớ chị chẳng hứng thú gì với game mà."

Bình thường, Tô Lạc Nam đúng là không hề quan tâm đến mấy trò chơi này, vậy mà vừa rồi không hiểu sao lại bị cuốn theo lúc nào không hay.

"Chuyện đó... chỉ là ngoài ý muốn thôi. Thật sự chị không có nhìn cậu ấy." Cô nhỏ giọng nói.

Tô Thiên Tứ khẽ nhướng mày, giọng điệu đầy vẻ hiểu rõ lòng cô.

"Thực ra cũng không cần giấu giếm gì đâu, khu này của bọn mình có cả đống người thích anh ấy ấy chứ. Trước khi chị đến còn có một người vừa tỏ tình với anh ấy xong, bị từ chối thẳng thừng luôn."

Tô Lạc Nam bất lực.

Dường như dù cô có giải thích thế nào, Tô Thiên Tứ cũng khăng khăng cho rằng cô đang lén nhìn Quý Diễn.

Thực ra, trong quán net tối om, khói thuốc mịt mù, cô thậm chí còn chẳng thấy rõ mặt cậu ấy, chỉ nhớ đôi mắt đen nhánh lạnh lùng đó mà thôi.

Mà với tình hình này, rất có thể Quý Diễn cũng đã hiểu lầm, nghĩ rằng cô là một kẻ háo sắc thích nhìn trộm người khác.

Thấy cô mang vẻ mặt đầy phiền muộn, Tô Thiên Tứ tốt bụng an ủi: "Chị cũng đừng để bụng chuyện vừa rồi làm gì. Quý Diễn không cố ý nhắm vào chị đâu, anh ấy ghét nhất là bị người khác nhìn chằm chằm. Cụ thể lý do thì không rõ, chỉ nghe nói có liên quan đến gia đình anh ấy. Nhà anh ấy loạn lắm, còn rối ren hơn cả phim truyền hình."

Tô Thiên Tứ nhỏ hơn cô bốn tuổi, năm nay vừa vào cấp hai.

Hai người là chị em cùng mẹ, đáng lẽ phải là những người thân thiết nhất trên thế giới này, nhưng vì khoảng cách mà luôn ở trong trạng thái nửa xa lạ, nửa quen thuộc.

Có lẽ hôm nay là lần họ trò chuyện nhiều nhất từ trước đến nay.

Mặc dù chủ đề xoay quanh Quý Diễn.

Tô Lạc Nam mím môi, cái kiểu thiếu niên ngông nghênh bất cần đời như thế, cô thực sự không thể thích nổi.

"Dù sao thì, tùy tiện mang người khác ra làm trò đùa cũng là bất lịch sự."

Nhìn cô cố chấp giữ vững quan điểm của mình, Tô Thiên Tứ tức đến mức suýt nghẹn.

"Thế hóa ra nãy giờ em nói phí công rồi à?"

Quán net cách nhà bố mẹ không xa, chẳng mấy chốc hai người đã về đến nơi.

Vừa bước vào cửa, Tiết Mẫn Lan đã nhanh chóng đi tới, chống nạnh tóm lấy đầu Tô Thiên Tứ.

"Thằng nhóc này, bảo đi đón chị, có phải lại trốn vào quán net chơi game nữa rồi không hả?"

Tô Thiên Tứ ôm tai kêu đau: "Mẹ, mẹ buông tay trước đã, đau chết mất!"

Tiết Minh Lan nghiêm mặt quát: "Mẹ cảnh cáo con, đừng có suốt ngày chạy ra quán net, tụ tập với đám lêu lổng ngoài đường! Con nhìn xem bọn nó có đứa nào nên người không? Toàn là thành phần gây họa cho xã hội thôi! Ra ngoài hỏi thăm đi, hàng xóm láng giềng ai cũng nói con như thế nào kìa!"

Bà vốn tính khí mạnh mẽ, mắng người không chút nể nang.

Ở quê, mọi người đều biết vợ chồng Tô Minh và Tiết Minh Lan trước khi lên thành phố làm công nhân từng bán dưa hấu ở thị trấn. Nếu tính nhầm tiền, Tiết Minh Lan có thể đuổi theo Tô Minh mắng ba vòng quanh làng, miệng không hề ngơi nghỉ.

Tô Minh cũng chẳng phải người dễ chịu gì, hai vợ chồng họ thường xuyên cãi nhau, thậm chí đánh nhau ngay giữa chợ.

Hàng xóm nhìn quen cảnh tượng đó, còn đùa rằng hai người vừa cãi vã vừa chung sống mấy chục năm trời cũng là một kỳ tích.

Tô Thiên Tứ bị vặn tai đỏ rực, nhưng vẫn cứng cổ cãi lại: "Quý Diễn không phải hạng người như mẹ nói! Anh ấy là đại ca của con, là tấm gương để con noi theo!"

Cậu lẩm bẩm bổ sung thêm: "Dù anh ấy vẫn chưa chính thức công nhận điều đó..."

Tiết Minh Lan tức điên: "Thằng nhóc này còn dám cãi! Giá mà con được một nửa ngoan ngoãn như chị con thì mẹ thắp hương tạ trời tạ đất luôn rồi!"

Gia đình họ vừa chuyển đến Nhất Trung Tây Thành. Để có thể cho Tô Lạc Nam vào học trường này, Tô Minh và Tiết Minh Lan phải chạy vạy đủ đường, tốn không ít tiền bạc.

Trong quá trình làm thủ tục chuyển trường, nhà trường yêu cầu cô làm một bài kiểm tra đánh giá năng lực và cảnh báo rằng kỳ thi phân lớp đầu năm sẽ quyết định cô được xếp vào lớp nào.

Bài kiểm tra toán 150 điểm, cô chỉ đạt 70 – chưa tới mức trung bình.

Cú sốc này khiến Tô Lạc Nam vô cùng thất vọng. Trước đây, cô luôn là một trong những học sinh giỏi nhất lớp, điểm toán chưa bao giờ dưới 100.

Vậy nên suốt một tháng sau đó, cô dậy từ 5 giờ sáng để ôn tập, gần như không bước chân ra khỏi phòng, dốc hết sức chuẩn bị cho kỳ thi phân lớp.

Cuối cùng, nhờ màn bứt phá bất ngờ vào phút chót, cô vừa đủ điểm để chen chân vào lớp "hỏa tiễn".

Ngày khai giảng, mẹ cô chở cô đến trường bằng xe điện.

Trên đường đi, cô thấy rất nhiều học sinh mặc đồng phục xanh trắng đi thành từng nhóm, có người khoe khoang về những món quà hàng hiệu được tặng vào ngày sinh nhật.

Tiết Minh Lan cũng để ý đến cảnh đó, khẽ nghiêng đầu nhắc nhở: "Nam Nam, đến trường phải học hành cho tử tế. Bố con một mình nuôi cả nhà vất vả lắm. Đừng gây chuyện, đừng xung đột với bạn học, con phải ngoan một chút, nghe chưa?"

Tô Lạc Nam nhẹ giọng đáp: "Dạ."

Không cần mẹ dặn, cô cũng hiểu hoàn cảnh của gia đình mình, nên luôn cố gắng tiết kiệm và tránh gây rắc rối.

Cô đến trường từ rất sớm, lớp học vẫn còn trống trải.

Bước đến bảng sơ đồ chỗ ngồi, cô tìm tên mình.

Hàng hai, bàn thứ ba.

Bạn cùng bàn của cô là... Quý Diễn?

Là cái người hôm trước đã trêu chọc cô trong quán net sao?!

Tô Lạc Nam khẽ sững sờ, không ngờ cậu ta cũng là học sinh Nhất Trung, thành tích dường như còn thuộc top đầu.

Nửa tiếng sau, các bạn trong lớp lần lượt đến đông đủ.

Phần lớn học sinh trong lớp đều quen biết nhau, từng nhóm hai ba người túm tụm lại bàn tán về những chuyện thú vị trong kỳ nghỉ hè. Một số người tò mò, liếc nhìn Tô Lạc Nam mấy lần.

Cô ngồi trên ghế, hơi căng thẳng, để tránh bầu không khí gượng gạo, cô chỉ có thể cúi đầu giả vờ đọc sách.

Đúng tám giờ, giáo viên chủ nhiệm đeo loa phóng thanh, đúng giờ bước vào lớp.

Quét mắt nhìn đám học sinh ngồi ngay ngắn trong lớp, cô cầm danh sách lên điểm danh.

"Vương Hạ."
"Có ạ."

"Trịnh Trạch."
"Có ạ."

...

"Quý Diễn."

Cả lớp yên ắng, không ai trả lời.

Giáo viên chủ nhiệm đẩy gọng kính, đợi thêm hai giây.

"Quý Diễn."

"Có."

Một giọng nói uể oải vang lên từ ngoài cửa, ngay sau đó, cánh cửa lớp bị đẩy ra.

Cậu thiếu niên trông có vẻ chưa tỉnh ngủ hẳn, mái tóc rối bù, cặp sách đeo hờ trên vai trái, đồng phục rộng rãi khoác lên người lại vô tình làm tôn lên vóc dáng của cậu.

"Em ngồi ở đó đi."

Giáo viên chủ nhiệm nhìn cậu bằng ánh mắt không mấy hài lòng, chỉ vào vị trí bên cạnh Tô Lạc Nam.

Những học sinh đã quen thói lười biếng như cậu không thể sửa ngay trong một sớm một chiều, mà hôm nay là ngày đầu tiên khai giảng, cô không muốn nổi nóng quá sớm.

Quý Diễn khẽ nâng mí mắt, ánh nhìn lạnh nhạt lướt qua Tô Lạc Nam.

Ánh mắt cậu lúc nào cũng mang theo chút cảnh giác xa cách, giống hệt hôm đó.

Tim Tô Lạc Nam bỗng nhiên siết chặt.

Hai giây sau, cậu dời mắt đi, chậm rãi bước về chỗ ngồi.

Cậu quả nhiên không nhận ra cô.

Tô Lạc Nam ngầm thở phào một hơi.

Từ lúc Quý Diễn bước vào, trong lớp đã có không ít tiếng xì xào bàn tán. Giáo viên chủ nhiệm cau mày, gõ bàn.

"Ồn ào cái gì? Chỉ là một học sinh mới vào lớp thôi, không biết còn tưởng người nổi tiếng nào vừa xuất hiện ấy chứ! Còn một số bạn, đừng tưởng mình học giỏi là có thể muốn làm gì thì làm. Sau này bước ra xã hội, đâu phải chỉ dựa vào thành tích học tập là sống được."

Quý Diễn dường như chẳng hề để tâm đến những lời đó.

Cậu mở cặp, chỉ có vài quyển sách rải rác bên trong, liền tiện tay nhét hết vào ngăn bàn.

"Tiết gì đây?" Cậu hỏi mà chẳng buồn ngẩng đầu lên.

Bên cạnh im lặng, không ai trả lời cậu.

Nhét xong sách vào ngăn bàn, Quý Diễn ngẩng đầu lên, vừa vặn chạm mắt với Tô Lạc Nam.

Cậu lại hỏi lần nữa: "Tiết gì đây?"

Lúc này Tô Lạc Nam mới nhận ra Quý Diễn đang nói với mình.

"Hình như là... họp lớp."

Cô chưa từng vào thành phố nhiều, tiếng phổ thông không được trôi chảy, bình thường nói chuyện với người khác đều vô thức hạ thấp giọng.

Quý Diễn không nghe rõ: "Cái gì?"

"Lớp... họp lớp."

Cô bất giác lắp bắp.

"Học sinh mới à?"

Quý Diễn liếc cô một cái, dừng lại hai giây, rồi hơi nhếch môi như cười mà không cười.

"Sợ tớ lắm à? Tớ trông đáng sợ vậy sao?"

Mặt Tô Lạc Nam nóng lên, tránh ánh mắt cậu, khẽ lắc đầu.

"Không phải."

Giáo viên chủ nhiệm đứng trên bục giảng thao thao bất tuyệt, còn Quý Diễn phía dưới chỉ chống cằm nghe được hai giây đã bắt đầu gật gù.

Khi Tô Lạc Nam nhìn sang, cậu đã nằm dài trên bàn ngủ mất rồi.

Chiếc áo đồng phục khoác hờ trên đôi vai rộng, ánh nắng ngoài cửa sổ xuyên qua tán cây long não, rọi lên những sợi tóc mềm mại lòa xòa của cậu. Góc bàn phủ một lớp ánh sáng nhàn nhạt của mùa hè.

Cậu ngủ không được yên giấc lắm, hàng lông mày hơi cau lại.

Dưới bàn, đôi chân dài không có chỗ để, đầu gối buông lỏng, nghiêng sang hai bên, vô tình để chân trái chạm vào đầu gối phải của Tô Lạc Nam.

Cô lập tức cứng đờ, không quen tiếp xúc với người khác như vậy.

Cô nhích sang một bên, nhưng chân cậu lại có thêm không gian, chậm rãi cử động vài giây rồi lại dịch sang phía cô.

Tô Lạc Nam lại lùi thêm chút nữa, nhưng đôi chân dài kia cứ như có mắt, tiếp tục áp sát.

Nhường vài lần xong, hai chân cô rụt lại, co vào một góc nhỏ.

Do dự giây lát, cuối cùng không nhịn được nữa, cô giơ tay vỗ vai cậu.

"Cậu lấn sang bên tớ rồi."

Bị đánh thức đột ngột, Quý Diễn rõ ràng có chút bực bội, cậu đưa tay vò mái tóc rối bù.

"Cái gì mà lấn sang?"

"Chỗ này."

Tô Lạc Nam dùng bút chì kim nhẹ nhàng kẻ một đường thẳng dọc ngay giữa bàn.

"Bàn này của chúng ta, mỗi người một nửa, bên dưới cũng vậy."

Quý Diễn nhìn đường kẻ ấy, sững lại một chút, rồi không nhịn được mà bật cười.

"Đường 38* sao?"
(*Đường 38 ở đây là cách nói ví von, ám chỉ ranh giới phân chia rõ ràng giữa hai bên, giống như "Vĩ tuyến 38"—ranh giới chia cắt Bắc và Nam Triều Tiên sau Thế chiến thứ hai.)

Tiếng cười khẽ vang lên, không rõ là cậu đang chế giễu sự trẻ con của cô hay bị dáng vẻ nghiêm túc ấy làm cho buồn cười.

Tô Lạc Nam nghiêm túc gật đầu: "Chúng ta vốn dĩ nên chia đôi."

"Được——"

Một chữ kéo dài, Quý Diễn lại gục đầu xuống bàn, giọng điệu lười nhác, mang theo ý cười.

"Mỗi người một nửa."

Tiếng chuông vang lên, giáo viên chủ nhiệm lại cố nán thêm một chút mới cho tan học.

Tô Lạc Nam lấy cốc ra ngoài phòng nước để lấy nước.

Thấy cô đi rồi, nam sinh ngồi chéo phía trước mới ghé lại gần, giọng điệu có phần khoa trương.

"Woc, Quý Diễn, cậu có thấy bạn cùng bàn của cậu trông quen quen không?"

Quý Diễn không buồn ngẩng đầu, giọng điệu có chút mất kiên nhẫn.

"Không có ấn tượng."

"Chậc, chẳng phải là chị gái của thằng nhóc hôm trước sao? Người mà chúng ta gặp ở quán net đó, nhớ ra chưa?"

Mãi một lúc lâu, Quý Diễn mới chậm rãi nâng mắt lên, liếc nhìn về phía phòng nước ngoài cửa lớp.

"Ồ, là cô ấy à."

Người kia cười cười: "Cậu còn nhớ trò chơi mà tụi mình chơi hôm đó không?"

Tối hôm Tô Lạc Nam quay về, nhóm người bọn họ cùng uống rượu ăn khuya, Quý Diễn đúng lúc uống say, còn thua trong trò chơi.

Mấy người trêu đùa nói rằng thử thách của Quý Diễn chính là trong vòng hai tháng phải khiến cô gái ở quán net hôm đó rung động.

Lúc đó, cậu đã uống đến mơ mơ màng màng, chẳng nghe thấy gì cả, cứ thế đồng ý bừa.

Sau khi tỉnh rượu, cậu đã quên sạch chuyện này, vì không gặp lại Tô Lạc Nam nên mấy người kia cũng chẳng nhắc lại.

Người kia nhắc nhở: "Quý Diễn, đã nói thì phải làm, không được chơi xấu đâu đấy."

Quý Diễn im lặng một lúc lâu mới cất giọng: "Cô ấy trong sáng quá, đổi người khác đi."

Cậu vốn chẳng phải người tốt đẹp gì, nếu đối tượng trong trò chơi là một cô gái phóng khoáng, biết chơi đùa, cậu có thể sẽ không do dự mà đồng ý.

Nhưng đặt cược lần này lại là một người ngoan ngoãn như Tô Lạc Nam, cậu bỗng dưng cảm thấy có chút tội lỗi.

"Sao phải đổi chứ? Cậu định chơi xấu hả Quý Diễn? Cô ấy dễ tiếp cận thế này, gần ngay trước mắt, hơn nữa cũng đâu bắt cậu phải

làm gì quá đáng, thích cậu thì có gì lạ đâu? Những cô gái thích cậu không ít, thêm một người thì sao nào? Với lại tớ thấy cô ấy còn dễ dụ hơn, chúng ta nhanh chóng chơi xong chẳng phải tốt hơn à?"

Quý Diễn không nói gì, ánh mắt rơi trên người Tô Lạc Nam ở phòng nước.

Chiếc áo đồng phục rộng thùng thình khoác lên người cô, khiến vóc dáng nhỏ nhắn càng thêm gầy gò.

Cô chỉ lẳng lặng cầm cốc nước, không tranh không giành, ngay cả một câu nặng lời cũng không dám nói.

Một trò chơi vừa xấu xa vừa vô vị, lại rơi xuống người cô.

Chương 4: "Bọn tôi"

Giờ ra chơi đã trôi qua hơn nửa, Tô Lạc Nam vẫn chưa lấy được nước.

Cô đứng có phần lúng túng bên ngoài đám đông, đôi giày thể thao bạc màu lùi về phía sau, tay ôm chặt lấy chiếc cốc, kiên nhẫn chờ đợi mọi người lần lượt lấy nước xong.

Từ lúc rời khỏi lớp, cô đã nghe thấy không ít lời bàn tán về mình.

"Đó là ai vậy? Cùng lớp với bọn mình à? Sao tớ chưa từng thấy?"

"Không biết nữa, nhưng hình như là bạn cùng bàn của Quý Diễn. Ngồi ngay trước mặt mình đấy. Mà này, nhỏ đó nói chuyện rồi, mình vừa nghe thấy. Trời ạ, cái giọng phổ thông đó, khó mà nói nên lời luôn. Đúng kiểu nhà quê luôn ấy! Sao nhỏ có gan mở miệng nói chuyện với Quý Diễn nhỉ?"

"Nhìn tóc mái của nhỏ kìa, che gần hết mắt rồi. Lại còn cứ cúi gằm mặt xuống, chắc chắn là xấu lắm. Mà cái dáng vẻ âm u, lầm lì đó nhìn ghê ghê sao ấy."

"Đúng đúng, không biết từ đâu chui ra nữa. Nhìn cái bộ dạng nghèo kiết xác của nhỏ mà phát chán."

Tất cả những ánh mắt soi mói và những lời khó nghe ấy, Tô Lạc Nam đều nghe thấy cả.

Đúng vậy, cô không thể nào so được với những cô gái xinh đẹp, sành điệu, trên người toàn hàng hiệu kia.

Có lẽ thứ đắt tiền nhất trên người cô chính là bộ đồng phục này, còn lại đều là quần áo cũ của mẹ để lại.

Khi đám đông dần giải tán, cô mới miễn cưỡng lấy được nước.

Ngay khi chuẩn bị quay về lớp, bỗng có một cô gái vỗ nhẹ vào vai cô.

"Chào bạn."

Tô Lạc Nam quay đầu lại: "Sao... thế?"

Giọng nói của cô có phần cứng nhắc, phải cố gắng nói chậm mới khiến phát âm của mình đỡ gượng gạo hơn.

Cô gái có đôi mắt đào hoa xinh đẹp khẽ cong lên, có vẻ hơi ngại ngùng.

"Ngày mai mình có thể đổi chỗ với bạn không? Mình tên là Lư Uyển Đình, đang ngồi ở dãy giữa, bàn đầu tiên. Ngồi đó rất tiện cho việc học đấy."

"Thầy giáo... cho đổi sao?"

Lư Uyển Đình tỏ ra thân thiết, khoác lấy tay cô.

"Cho mà! Thầy chủ nhiệm là cậu của mình, lát nữa mình nói một tiếng là được. Đừng lo, mình sẽ nói là mình năn nỉ bạn đổi chỗ."

Tô Lạc Nam nhìn thoáng qua vị trí của Lư Uyển Đình, chỗ đó hiện có một cô gái khác đang ngồi.

Quý Diễn vẫn ngồi im ở chỗ mình, hai tay vùi vào hộc bàn, bận rộn làm gì đó. Cậu ta cúi đầu, mấy sợi tóc lòa xòa che gần hết đôi

mắt đen láy.

Chắc lại đang chơi game rồi, trông chẳng khác gì dáng vẻ trong quán net hôm nọ. Hình như cậu ta chơi cũng khá giỏi.

Quanh cậu ta có không ít người tụ tập, như những vì sao vây quanh mặt trăng.

Tô Lạc Nam lập tức hiểu ra lý do vì sao Lư Uyển Đình muốn đổi chỗ với mình. Không ngoài dự đoán, chắc chắn là vì Quý Diễn.

"Thế nào? Nghĩ xong chưa?" Lư Uyển Đình nhìn cô đầy mong đợi.

Tô Lạc Nam khẽ gật đầu: "Được."

Chuông vào học vang lên, Tô Lạc Nam vừa định bước vào lớp thì đám học sinh phía ngoài ồ ạt ùa vào.

Bị xô đẩy, cô vô thức bị đẩy ra ngoài, không biết ai đó đã huých mạnh vào cô, khiến nước trong cốc sánh ra, vô tình làm ướt quần người đứng phía sau.

"Chết tiệt! Bị điên à?! Đi đường không có mắt sao?"

Giọng nói giận dữ vang lên, người kia điên cuồng phủi vết nước trên quần.

Khi ánh mắt anh ta rơi xuống Tô Lạc Nam, sự chán ghét càng lộ rõ.

"Xin lỗi, xin lỗi." Cô hoảng hốt giải thích: "Tớ không biết phía sau có người."

Cô nói có phần vội vàng, hoàn toàn không để ý đến việc giọng mình vụng về đến mức nào.

Xung quanh vang lên những tiếng cười khẽ, rì rầm bàn tán.

Người kia vẫn không chịu bỏ qua: "Một câu xin lỗi là xong à? Cậu có biết bộ đồ này đắt thế nào không?"

Bị nhiều người nhìn chằm chằm như vậy, mặt Tô Lạc Nam nóng bừng. Cô cúi đầu, khẽ giọng nói:

"Hay là... mai cậu thay ra, tớ mang về giặt giúp cậu được không?"

"Cậu giặt giúp tôi? Giặt kiểu gì? Quần áo của ông đây là phải mang đi giặt khô, cậu thì có cái—"

"Có thôi đi không?"

Một giọng nói lạnh nhạt, thản nhiên vang lên từ phía sau.

Quý Diễn nhét hai tay vào túi, chen qua đám đông tiến lại gần. Cậu vẫn giữ dáng vẻ bình tĩnh, nhưng giữa hàng mày lại mang theo chút lạnh lùng.

Cậu rút một tay ra khỏi túi, nắm lấy cổ tay Tô Lạc Nam, nhẹ nhàng kéo cô ra sau lưng mình.

"Tôi thấy hết rồi, vừa nãy là tự cậu đâm vào, còn định gây chuyện gì nữa?"

Đầu ngón tay cậu lành lạnh, chạm vào cổ tay cô khiến tim Tô Lạc Nam bất giác run lên một nhịp.

Cô theo bản năng lùi lại, rút tay về.

Bàn tay đang lơ lửng giữa không trung của thiếu niên khựng lại, rồi không mấy tự nhiên đút trở lại túi áo.

"Quý Diễn?"

Người kia rõ ràng nhận ra cậu, ngạc nhiên nhìn Quý Diễn rồi lại quay sang nhìn Tô Lạc Nam.

"Hai người quen nhau à?"

Quý Diễn không trả lời, hàng mi dài hơi rủ xuống, liếc qua vết nước nhạt màu trên quần đối phương.

Chắc chỉ tầm hai phút nữa là khô mất.

"Hay là thế này đi."

Quý Diễn rất cao, hơi cúi xuống nhìn người trước mặt, tạo cảm giác áp lực đè nén.

"Bọn tôi đền tiền, nhưng cậu phải c.ởi q.uần ra ngay bây giờ, muộn một phút cũng không được."

Những người xung quanh lập tức nhận ra, cậu dùng từ "bọn tôi".

Dù có phải lỗi của Tô Lạc Nam hay không, hành động này của cậu rõ ràng là ngang ngược, vô lý, thậm chí chẳng có chút đạo lý nào.

Không khí cứng lại trong vài giây. Tiếng giày cao gót của cô giáo dạy Toán mỗi lúc một gần, đám người hóng chuyện cũng dần tản ra.

"Thôi bỏ đi, xem như tôi xui xẻo. Lần sau đừng để tôi gặp lại cậu."

Người kia trừng mắt nhìn Tô Lạc Nam, miệng lẩm bẩm vài câu chửi rủa rồi bỏ đi.

Đám đông đã tản hết, chỉ còn mình cô đứng ngẩn người tại chỗ, trong đầu vẫn vương vấn những hình ảnh vừa rồi.

Cô hiểu rất rõ, mình đã bị tập thể này gạt ra ngoài một cách thẳng thừng, và sau này cũng không thể hòa nhập được.

Quý Diễn bước đi hai bước, hai tay vẫn đút túi, chậm rãi quay đầu, ánh mắt lười biếng lướt qua cô.

"Cậu còn đứng đấy làm gì? Định chờ cô giáo à?"

Tô Lạc Nam lúc này mới hoàn hồn, vội vàng bước theo.

*

Tiết vật lý cuối cùng của buổi chiều, hiếm khi Quý Diễn không ngủ. Cậu lấy từ trong túi ra một chiếc kính gọng vàng, tùy tiện treo lên sống mũi.

Tô Lạc Nam nhận ra, tốc độ làm bài của Quý Diễn rất nhanh, thậm chí có khi còn vượt trước cả giáo viên.

Mỗi lần thầy giáo giảng xong một dạng bài rồi giao bài tập, tốc độ của Quý Diễn lúc nào cũng nhanh gấp đôi người khác, trong khi cô vẫn còn mắc kẹt ở dạng bài trước, chưa theo kịp.

Tiến độ học ở đây quá nhanh, dù cô đã tập trung hết mức cũng không thể bắt kịp.

Đến giữa tiết học, cô đã bị bỏ lại rất xa. Trên giấy, bài toán của cô viết rồi xóa, xóa rồi lại viết, mất rất nhiều thời gian nhưng vẫn chưa giải quyết xong.

Quý Diễn xoay cây bút đen trong tay hai vòng, làm xong một bài rồi liếc sang tờ giấy trước mặt cô.

Cậu thu lại ánh mắt, khẽ hỏi: "Không hiểu à?"

Tô Lạc Nam gật đầu: "Có hơi... khó."

Mùa hè vừa rồi cô đã học ngày học đêm, vậy mà vẫn không theo kịp tiến độ trên lớp.

Quý Diễn nhướng một bên mày, động tác xoay bút khựng lại một chút.

"Vậy sao không hỏi tớ?"

Tô Lạc Nam mím môi, không nói gì.

Từ nhỏ đến lớn, cô chưa từng chủ động hỏi han ai bao giờ.

Quý Diễn khẽ cười, giọng cậu kéo dài, mang theo chút trêu chọc:

"Sao? Cậu nghĩ tớ là tên du côn ngoài đường, chắc không học hành gì à?"

Tô Lạc Nam vội vàng lắc đầu: "Không phải thế."

Trên bàn giáo viên có bảng xếp hạng của lớp, cô đã nhìn thấy rồi.

Lớp có tổng cộng năm mươi học sinh, cô đứng thứ bốn mươi tám, vừa đủ điểm để vào.

Còn Quý Diễn—cậu ấy đường đường là thủ khoa, điểm số bỏ xa tất cả những người khác.

Môn tự nhiên và tiếng Anh của Quý Diễn gần như đạt điểm tuyệt đối, là một sự tồn tại thần thánh. Điều duy nhất không hoàn hảo chính là điểm Ngữ văn của cậu rất kém, thua xa người đứng thứ hai.

Cậu kéo tờ nháp đến trước mặt mình, tiện tay nhặt lên một cây bút trên bàn.

"Không hiểu chỗ nào? Để tớ xem."

Tô Lạc Nam cứng nhắc gật đầu, ánh mắt rơi xuống tờ nháp.

Quý Diễn ngước mắt nhìn cô một cái, động tác xoay bút khựng lại.

"Cậu nhất định phải ngồi xa thế này à?"

Tô Lạc Nam khẽ nhích lên phía trước một chút.

Quý Diễn: "..."

Tô Lạc Nam lại nhích thêm một chút nữa.

Vài giây sau, Quý Diễn bị cô chọc cười, cậu dứt khoát đặt bút xuống bàn, rồi bất thình lình nắm lấy ghế của cô, kéo cả người lẫn ghế về phía mình.

Tô Lạc Nam còn chưa kịp phản ứng, đôi mắt đào hoa xinh đẹp kia đã đối diện thẳng với cô.

Đôi mắt ấy khi nhìn người luôn mang theo vài phần sâu lắng, đen láy thăm thẳm, vừa kín kẽ vừa khó lường. Khoảnh khắc ấy, cô bỗng cảm thấy áp lực đến mức gần như không thở nổi.

Khoảng cách giữa họ rất gần, gần đến mức Tô Lạc Nam có thể nhìn rõ hình ảnh nhỏ bé của mình phản chiếu trong mắt cậu.

Cô đột nhiên có chút hoảng loạn, gò má nóng lên, tim đập loạn nhịp không thể kiểm soát.

"Tô Lạc Nam."

Quý Diễn khẽ cười khẩy, cậu nghiêng người, hạ thấp giọng sát bên tai cô, trong giọng nói mang theo chút bông đùa đầy trêu chọc.

"Tớ có thể ăn thịt cậu chắc? Sao cứ phải sợ tớ như thế?"

Chương 5: Một câu cảm ơn là xong à?

Trong lúc giảng bài, Quý Diễn hiếm khi thu lại dáng vẻ lười biếng, bất cần thường ngày.

Hai người họ ngồi rất gần nhau, mùi thuốc lá nhàn nhạt bao trùm lấy cô, cánh tay đôi khi còn vô tình chạm vào nhau.

Tô Lạc Nam cảm thấy cực kỳ không tự nhiên, mỗi lần da chạm da đều khiến cô như bị điện giật, lòng rối bời. Cô không dám ngẩng đầu, chỉ có thể cố gắng kìm nén nhịp tim đang đập loạn, ép bản thân tập trung vào bài giảng.

Cô nghĩ, có lẽ vì đã quá lâu không tiếp xúc gần gũi với ai như thế này nên mới cứng nhắc và gượng gạo đến vậy.

Sau khi giảng xong một bài, Quý Diễn ngước mắt nhìn cô một cái.

"Hiểu chưa?"

Tô Lạc Nam cứng ngắc gật đầu, hai tay siết chặt vào nhau.

Tất cả những chi tiết nhỏ này đều bị Quý Diễn thu vào mắt, nhưng cậu cố tình làm như không thấy.

"Sao mặt cậu đỏ thế? Bị sốt à?"

Đầu ngón tay cậu vừa chạm vào trán cô, sự căng thẳng trong cô lập tức đạt đến đỉnh điểm. Tô Lạc Nam gần như phản xạ mà bật thốt lên:

"Quý Diễn."

Chuông tan học vang lên đúng lúc đó, Quý Diễn chậm rãi thu tay về, trong mắt ánh lên chút ý cười đầy ẩn ý.

"Sao thế?"

"Không có gì." Cô thấp giọng đáp.

Vừa thấy giáo viên rời khỏi lớp, Tô Lạc Nam lập tức bước nhanh ra ngoài.

Quý Diễn ngồi tại chỗ, đôi chân dài lười biếng duỗi dưới bàn, cây bút đen khẽ xoay hai vòng giữa những ngón tay thon dài.

Nhìn theo bóng lưng cô gái chạy trốn như bị ai đuổi, khóe môi cậu khẽ nhếch lên.

Cô gái này đúng là dễ trêu, chỉ nói dăm ba câu đã đỏ mặt, giảng bài thôi mà tai cũng đỏ đến mức sắp nhỏ máu rồi.

Thật là, quá ngây thơ.

Dù bây giờ mới học lớp 11, lịch học của họ đã kín mít đến tận chín giờ tối.

Khác với những gì Tô Lạc Nam tưởng tượng, Quý Diễn không trốn học trước mà vẫn ngồi lại học đến khi kết thúc tiết tự học buổi tối.

Đến tiết học cuối cùng trong ngày, không chỉ hoàn thành hết bài tập của tất cả các môn trừ Ngữ văn, cậu còn làm thêm vài đề Toán và Lý.

Có vẻ như Quý Diễn cực kỳ chán ghét môn Ngữ văn, chẳng những không chịu làm bài tập vào tiết tự học mà ngay cả trong giờ học, cậu cũng hoặc là ngủ, hoặc thản nhiên làm bài tập các môn khác. Giáo viên Ngữ văn hoàn toàn không quản được cậu.

Chuông tan học vang lên, Tô Lạc Nam đã tự nhủ bao lần trong lòng, đến khi cậu vừa đứng lên, cô mới khẽ mím môi, nhỏ giọng nói:

"Hôm nay... cảm ơn cậu."

Dù thế nào đi nữa, từ khi cô chuyển đến Tây Thành, người đầu tiên chủ động nói chuyện với cô chính là Quý Diễn.

Cậu thậm chí còn giúp cô không ít lần.

Quý Diễn nhất thời chưa hiểu: "Gì cơ?"

Tô Lạc Nam hơi cúi đầu, giả vờ thu dọn đồ dùng học tập, tránh đi ánh mắt của cậu.

"Sáng nay, cậu đã giúp tớ... cảm ơn cậu."

Một bàn tay đặt lên mặt bàn, tay áo đồng phục hơi xắn lên, để lộ một đoạn cánh tay sắc nét và gọn gàng.

Cậu cúi người nhìn cô, khóe môi hơi nhếch lên, dáng vẻ vẫn mang theo nét bất cần, tùy ý.

"Một câu cảm ơn là xong à?"

Tô Lạc Nam khẽ ngẩng đầu nhìn cậu một cái, rồi lập tức dời mắt đi chỗ khác. "Vậy cậu muốn tớ làm gì?"

"Cậu căng thẳng cái gì thế?" Quý Diễn bật cười khẽ, giọng nói lộ ra chút trêu chọc. "Tớ sẽ ăn cậu chắc?"

Cậu đứng quá gần, Tô Lạc Nam theo phản xạ lùi về sau một chút.

"Tớ... tớ không có."

Không khí im lặng hồi lâu, Quý Diễn cũng không nói thêm gì.

Tô Lạc Nam ngẩng đầu lên lần nữa thì bắt gặp ánh mắt cậu, vẫn mang theo nét lười biếng quen thuộc, như cười như không.

Cậu luôn trêu chọc cô, cứ như đang đùa nghịch với một đứa trẻ vậy.

Khoảnh khắc bốn mắt chạm nhau, tim Tô Lạc Nam bỗng dưng loạn nhịp, cô luống cuống đến mức vô tình chạm khuỷu tay vào chồng sách bên cạnh.

"Loạt xoạt" một tiếng, sách vở rơi tán loạn xuống đất.

Điện thoại trong túi rung lên liên tục. Quý Diễn thu lại nụ cười, cũng không tiếp tục trêu cô nữa. Cậu cúi người nhặt sách lên, động tác nhanh gọn.

Sau đó, cậu kéo khóa cặp, tiện tay lấy một quyển sách từ ngăn bàn nhét vào trong.

Xong xuôi, cậu vung tay, ném chiếc cặp về phía cô một cách dứt khoát.

"Cầm giúp tớ về, coi như quà cảm ơn."

Chỉ là một quyển sách thôi, chẳng hiểu sao lại phải mang về.

Tô Lạc Nam nghi ngờ rằng nếu hôm nay không bảo cô mang về giúp, rất có thể Quý Diễn cũng chẳng buồn đeo cặp.

Cô ôm chặt cặp của cậu, cúi đầu nhìn rồi chần chừ nói: "Nhưng tớ đâu biết nhà cậu ở đâu?"

Cô vừa dứt lời, Quý Diễn đã bước đi, chẳng buồn quay đầu lại, chỉ vẫy tay, giọng điệu vẫn thờ ơ như trước.

"Dưới nhà cậu."

"?"

"Tô Thiên Tứ biết."

Lớp học dần thưa người. Đợi đến khi gần như chẳng còn ai, Tô Lạc Nam mới đứng dậy rời khỏi lớp.

Bên ngoài cổng trường, Tiết Minh Lan đang đợi cô trên chiếc xe điện. Vừa thấy cô đi ra, bà liền vẫy tay gọi.

"Hôm nay con ở trường thế nào? Bài tập có khó không? Có theo kịp bài giảng không?"

Tô Lạc Nam siết chặt chiếc cặp trong tay.

"Ừm, cũng ổn ạ."

"Quan hệ với bạn bè thế nào?"

Từ lúc bước ra khỏi lớp, cô đã nghe không ít lời bàn tán xì xào.

Kể từ khi ngồi cùng bàn với Quý Diễn, những ánh mắt dò xét và những câu thì thầm càng nhiều hơn.

Cô khẽ đáp: "Tốt ạ."

Tiết Minh Lan điều chỉnh lại tay lái: "Vậy thì tốt. Nam Nam này, đừng xích mích với bạn bè nhé. Ở đây hầu hết đều là con cái nhà giàu, chúng ta không thể so bì với họ được. Bố mẹ phải bỏ ra tám nghìn tệ mới có thể đưa con lên thành phố học đấy, số tiền đó đủ để cả nhà mình sống vài tháng rồi."

Tô Lạc Nam ngồi phía sau, khẽ cúi đầu, cảm giác bất lực và trống rỗng tràn ngập trong lòng.

Những điều Tiết Minh Lan nói, cô đều hiểu.

Trước đây, bà nội cũng thường nói như vậy. Cộng thêm tính cách vốn đã dè dặt, nên cô chưa bao giờ dám to tiếng, ngay cả khi nhìn người khác cũng theo bản năng mà né tránh ánh mắt

họ. Về sau, cô dứt khoát cắt một mái tóc dày, để mỗi khi cúi đầu có thể che đi đôi mắt ấy.

Thực ra, Tô Lạc Nam có ngoại hình khá ưa nhìn, ngũ quan thanh tú, làn da trắng mịn, hàng mi dài tự nhiên và cong vút. Đôi mắt cô khi nhìn người khác luôn dịu dàng, mềm mại, toát lên vẻ đoan trang, nhu mì.

Chỉ tiếc là tính cách cô quá mức rụt rè và tự ti, đi đứng lúc nào cũng cúi đầu, lâu dần lưng hơi gù xuống, khiến cô trở nên mờ nhạt giữa đám đông.

Gió đêm thổi mạnh. Tiết Minh Lan ngồi rất thẳng, che chắn hết những cơn gió lẽ ra sẽ ập vào người Tô Lạc Nam.

"Nam Nam à, con phải cố gắng lên, biết không? Em con học hành chẳng ra gì, bây giờ ba mẹ chỉ có thể trông cậy vào con thôi, hiểu không?"

Tình thương nặng nề ấy như một tảng đá lớn đặt trên người cô, vừa kiên cố vừa chặt chẽ, đè nén đến mức khiến cô khó thở.

Cô siết chặt chiếc cặp trong lòng, hàng mi rũ xuống khẽ run lên hai cái, giọng nhẹ nhàng đáp: "Con biết rồi."

Về đến nhà, Tiết Minh Lan đã chuẩn bị cơm nước xong xuôi.

Tô Thiên Tứ lại trốn học đi quán net, bị Tô Minh dạy dỗ một trận nên bầu không khí trên bàn ăn khá căng thẳng.

Hơn chín giờ tối, khi đang làm bài tập, điện thoại bỗng rung lên.

Tô Lạc Nam mở ra xem, thấy có lời mời kết bạn mới trên WeChat, người gửi có ghi chú tên Quý Diễn.

Cô đặt bút xuống, cầm điện thoại bấm đồng ý.

Bên kia nhanh chóng nhắn tin tới: [Cậu đã mang cặp về hộ tớ chưa?]

Tô Lạc Nam gõ nhanh: [Tớ không biết nhà cậu ở đâu?]

[Hỏi Tô Thiên Tứ đi, em cậu biết.]

Đúng lúc này, cửa phòng đột ngột bị đẩy ra, Tô Lạc Nam giật mình, theo phản xạ nhét điện thoại xuống dưới quyển sách.

"Ăn chút hoa quả đi, mẹ đã rửa sạch rồi."

Tiết Minh Lan bê vào một đĩa hoa quả đủ loại, thậm chí còn tỉ mỉ bóc sẵn cả hạt óc chó, để lộ phần nhân trắng nõn bên trong.

Trong lúc bà nói chuyện, điện thoại cô vẫn rung liên tục, khiến trang sách đặt phía trên cũng hơi rung theo.

Cô nhẹ giọng: "Con cảm ơn."

Tim Tô Lạc Nam treo lơ lửng giữa không trung.

Không hiểu sao, cô đột nhiên không muốn bất cứ ai trong nhà biết rằng cô và Quý Diễn là bạn cùng bàn.

Dựa vào tính cách của Tiết Minh Lan, nếu biết chuyện này, bà nhất định sẽ tìm giáo viên yêu cầu đổi chỗ cho cô, rất có khả năng sẽ chuyển cô sang ngồi với một bạn học giỏi, ít nói.

Mà không hiểu vì sao, cô lại không muốn đổi chỗ.

Ít nhất thì Quý Diễn cũng không tỏ thái độ chán ghét cô như những người khác.

Sau khi Tiết Minh Lan rời đi, Tô Lạc Nam lập tức mở điện thoại ra, quả nhiên là tin nhắn của Quý Diễn, tổng cộng ba tin.

Quý Diễn: [Cậu hỏi chưa?]

Quý Diễn: [Thôi bỏ đi, không cần hỏi nữa, tớ đang chờ cậu dưới nhà.]

Quý Diễn: [?]

Tô Lạc Nam lập tức cuống cuồng gõ chữ: [Bây giờ sao?]

Đối phương gần như nhắn lại ngay lập tức: [Tớ ở dưới nhà cậu.]

Tô Lạc Nam theo phản xạ nhón chân lên, nhìn xuống dưới lầu.

Giờ này, đèn trong khu chung cư đã tắt hết, cả sân rộng trống hoác, chỉ có vài chiếc ô tô lao vút qua để lại tiếng còi chói tai.

Cô vội ôm cặp sách giấu ra sau lưng, cẩn thận bước ra phòng khách.

"Mẹ, con ra ngoài một lát, bạn con quên mang sách, con đem cho bạn ấy."

Tiết Minh Lan dừng chương trình trên TV lại: "Bạn nào? Con trai hay con gái?"

Tô Lạc Nam không dám nhắc đến cái tên Quý Diễn, chỉ có thể cúi đầu, nhỏ giọng nói dối:

"Bạn ở cùng khu mình, là con gái ạ."

"Một bạn trong lớp à? Đã làm bài tập xong chưa?" Tiết Minh Lan nhìn cô từ trên xuống dưới.

Tô Lạc Nam vội vàng gật đầu.

"Đi sớm về sớm, đừng lang thang ngoài đường. Hai đứa con gái ở ngoài tối thế này không an toàn đâu, hay để Thiên Tứ đi cùng con nhé?"

Tô Thiên Tứ đang trốn trong nhà vệ sinh lén chơi game, nghe thấy vậy liền hét lớn qua cánh cửa.

"Con không đi đâu! Mẹ đừng có suốt ngày nghĩ ngoài kia đầy sói hổ báo thế chứ, ai rảnh mà suốt ngày rình trộm con gái mẹ chứ."

"Con còn dám nói à? Trốn trong đó nửa tiếng rồi còn chưa ra?"

Tiết Minh Lan liếc đồng hồ treo tường, giọng đầy cảnh cáo: "Mẹ nói cho con biết, bây giờ là chín rưỡi tối, nếu mười một giờ mà con chưa làm xong bài tập thì đi ngủ ngay! Lúc đó xem mẹ xử lý con thế nào."

Nhân lúc Tiết Minh Lan đang mắng Tô Thiên Tứ, Tô Lạc Nam lặng lẽ ôm cặp sách của Quý Diễn, len lén ra khỏi cửa.

Nhà cô không cao lắm, mà thang máy thì lâu xuống, cô gần như chạy một mạch xuống tầng dưới.

Bên ngoài tòa nhà có một cây ngô đồng to lớn, gió đêm thổi qua, cành lá xào xạc vang lên.

Quý Diễn đang đứng dưới gốc cây ngô đồng, bóng cây che khuất nửa gương mặt cậu. Đầu ngón tay cậu lấp ló một đốm đỏ lập lòe, ánh trăng xuyên qua tán lá rọi lên bờ vai và mái tóc, tạo thành những vệt sáng loang lổ.

Tô Lạc Nam điều chỉnh lại nhịp thở có phần hỗn loạn vì vừa chạy xuống.

Cô bước tới, đưa chiếc cặp ra trước mặt cậu.

"Cặp sách của cậu."

Quý Diễn dập tắt điếu thuốc, nhìn dáng vẻ thở hổn hển của cô, ánh mắt thoáng chút phức tạp.

"Chạy xuống à?"

Tô Lạc Nam gật đầu: "Sợ cậu đợi lâu."

Cậu khẽ cau mày, gần như theo bản năng hỏi lại: "Vì sao?"

"Thiếu cậu một ân tình, phải trả."

Quý Diễn im lặng quét mắt nhìn cô.

Trán Tô Lạc Nam đã lấm tấm mồ hôi, lồng ng.ực khẽ phập phồng vì vận động mạnh, nhưng cô vẫn kiên trì đưa chiếc cặp về phía cậu.

Đúng là vừa ngốc nghếch vừa cứng đầu.

Quý Diễn dời mắt đi, nhíu mày một chút.

Chương 6: Đây là bạn nữ mà con nói?

Quý Diễn im lặng hồi lâu, rồi mới chậm rãi đưa tay từ trong túi ra, nhận lấy chiếc cặp trước mặt.

Cậu hơi ngẩng cằm lên, hờ hững nói: "Nhà tớ ở tầng hai, có muốn lên ngồi một lát không?"

Chiếc áo khoác đồng phục bị cậu ném trong hộc bàn ở trường, giờ chỉ mặc một chiếc áo vest T-shirt màu đen đơn giản. Cặp sách vắt hờ trên vai trái, hai tay đút túi quần, để lộ đôi tay rắn chắc. Chiếc mũ lưỡi trai đen kéo thấp xuống, che khuất nửa gương mặt.

Rõ ràng thành tích học tập xuất sắc như thế, nhưng bộ dạng này lại trông chẳng khác nào một tên lưu manh vô công rỗi nghề.

Tô Lạc Nam lắc đầu, nhẹ giọng từ chối:

"Người nhà tớ vẫn đang đợi."

Quý Diễn cười nhạt: "Sao thế? Sợ tớ là kẻ buôn người à?"

Tô Lạc Nam nhỏ giọng phản bác: "Tớ không phải trẻ con."

"Không phải à? Sao tớ cứ thấy..."

Giọng điệu của cậu mang theo ý vị sâu xa, Tô Lạc Nam ngẩng lên nhìn cậu, lúc này mới nhận ra ánh mắt Quý Diễn đang lười biếng rơi xuống chỗ trước ngực mình.

Mặt cô lập tức đỏ bừng, theo phản xạ che lấy ngực, lần đầu tiên không nhịn được mà buột miệng chửi thề.

"Quý Diễn, cậu... cậu bị bệnh à?"

Nói xong, cô quay người bỏ đi.

Quý Diễn cao lớn, chân dài, chỉ cần bước một bước đã chắn đường cô.

"Thì ra cậu cũng biết mắng người à? Tớ cứ tưởng cậu chỉ biết gật đầu xin lỗi như một khúc gỗ thôi chứ."

Tô Lạc Nam không muốn đôi co với cậu, cúi đầu né sang một bên. Quý Diễn cũng đút tay trong túi, lười biếng dịch theo cô một bước, chặn cô lại như một bức tường.

Bóng dáng cao lớn phủ xuống, bao trùm cô cùng với mùi thuốc lá lạnh lẽo.

Tên này đúng là thói xấu ngông nghênh ăn vào máu rồi, cô hoàn toàn không phải đối thủ của cậu ta.

Tô Lạc Nam bắt đầu sốt ruột, vẫn cúi đầu, nắm chặt hai bên áo đồng phục, giọng nói đầy bức bối.

"Quý Diễn, cậu tránh ra!"

Nụ cười vốn còn vương trên khóe môi chợt sượng lại, Quý Diễn bỗng nhận ra có gì đó không ổn.

Cậu cúi người xuống, hai tay chống lên đầu gối, thử thăm dò nhìn cô.

"Tô Lạc Nam, cậu khóc à?"

Tô Lạc Nam tránh ánh mắt cậu, mím chặt môi, khẽ lắc đầu.

Nhưng đúng khoảnh khắc cô nghiêng đầu đi, vẻ mặt ấy lại bị Quý Diễn bắt trọn.

Hai má cô nóng ran, đôi mắt hơi đỏ lên, làn hơi nước dần lan rộng trong hốc mắt, như thể đang cố kìm nén cảm xúc.

Khoảnh khắc bốn mắt giao nhau, tim Quý Diễn bất giác khẽ run lên.

Lúc này cậu mới muộn màng nhận ra, trò đùa này có phần hơi quá đáng.

Cậu thừa biết một cô gái như Tô Lạc Nam, tính cách rụt rè, hướng nội, có khi cả đời chưa từng bị ai trêu ghẹo kiểu này. Thế mà cậu lại cố tình dùng thái độ trêu chọc để chòng ghẹo cô.

Môi Quý Diễn khẽ động đậy, cổ họng khô khốc, nhưng lời xin lỗi mãi vẫn không thốt ra nổi.

Vài giây sau, cậu đưa tay sờ túi quần, sắc mặt hơi đổi, rồi lấy ra một chiếc hộp nhung màu đỏ.

"Vừa nãy là tớ không đúng, coi như tớ lỡ miệng, tặng quà bù cho cậu."

Trước đó không lâu, có một cô gái theo đuổi Quý Diễn, gia đình cô ấy mở tiệm vàng bạc đá quý. Mấy ngày liền cô ấy đi theo bọn họ, cùng uống rượu, chơi bời. Hai hôm trước, cô ấy nhất quyết tặng mỗi người trong nhóm một món quà, thậm chí còn chuẩn bị sẵn cả hộp quà có khắc tên.

Khi ấy, xung quanh sân thể dục có rất nhiều người đứng hóng chuyện, đều đợi xem cô gái bị Quý Diễn từ chối ê chề thế nào.

Quý Diễn cũng chẳng khách sáo, nhận lấy ngay tại chỗ, sau đó lén chuyển cho cô ấy vài nghìn tệ coi như đã mua nó.

Cậu cũng không để tâm, tiện tay nhét vào túi quần. Hôm nay tình cờ mặc lại chiếc quần đó, thế mà lại vô tình có dịp dùng đến.

Có lẽ là bảo mẫu giặt đồ xong lại nhét trở vào, nên hộp đựng vẫn còn nguyên vẹn.

Ngay cả bản thân Quý Diễn cũng không biết bên trong có gì.

Nắp hộp nhung màu đỏ bật mở, bên trong là một chiếc vòng bạc tinh xảo, ở giữa còn khắc một con cáo nhỏ sống động như thật, trông vô cùng đáng yêu.

Ánh trăng xuyên qua tán cây loang lổ, rọi xuống chiếc vòng bạc, khiến con cáo nhỏ gần như phát sáng lấp lánh.

Tô Lạc Nam từng thấy kiểu vòng bạc này rồi. Cô bé nhà hàng xóm cũng có một cái tương tự, chỉ là kiểu dáng không tinh xảo đẹp mắt như cái này.

Bố mẹ cô bé đó kinh doanh lớn, mà nhà lại chỉ có mỗi một cô con gái, nên được cưng chiều hết mực.

Tô Lạc Nam chưa bao giờ dám mơ rằng mình cũng có thể sở hữu một chiếc vòng bạc tương tự.

Cô sững người, ngây ra tại chỗ.

Vài giây sau, cô vội vàng xua tay, theo phản xạ từ chối.

"Quý, Quý Diễn, cái này đắt lắm, tớ không thể nhận."

Ngay khoảnh khắc nhìn thấy chiếc vòng, Quý Diễn cũng khá bất ngờ.

Cậu hơi nhướng mày, tùy ý cầm lên lướt mắt nhìn qua.

"Chỉ là một cái vòng thôi mà, có thể đáng bao nhiêu tiền chứ. Dù sao cũng đã tặng cậu rồi, giữ lại hay vứt đi thì tùy cậu."

Nói xong, cậu đóng hộp lại, tiện tay ném vào lòng Tô Lạc Nam.

Tô Lạc Nam vội vàng đón lấy, cả người vẫn còn mơ hồ.

"Không được đâu, Quý Diễn, cái này quá quý giá, tớ không thể nhận."

Quý Diễn dựa lưng vào thân cây với dáng vẻ lười biếng, khẽ hất cằm về phía thùng rác gần đó.

"Nó đã là của cậu rồi, xử lý thế nào thì tùy cậu. Nếu thật sự không muốn giữ, bên kia có thùng rác kìa."

Cậu thật sự không cần thứ này, lúc đó vì có quá nhiều người đứng hóng chuyện, cậu thuận tay nhận lấy, sau đó lại quên mất không vứt đi.

Dù hôm nay không tặng cho Tô Lạc Nam, sớm muộn gì cậu cũng sẽ vứt đi thôi.

"Không nỡ vứt à? Để tớ giúp cậu."

Thấy bộ dạng do dự của cô, Quý Diễn liền bước lên, định lấy lại chiếc hộp trong tay cô.

"Đợi đã."

Tô Lạc Nam rụt tay về phía sau, mím môi, cuối cùng vẫn nhét chiếc hộp nhỏ vào túi.

"Ai... ai nói tớ không cần?"

Mặt cô cứng đờ, bàn tay trái siết chặt vạt áo đồng phục, đầu ngón tay cũng trắng bệch, như thể đang phải đối mặt với một chuyện gì đó vô cùng căng thẳng.

Quý Diễn bật cười: "Sớm vậy không phải xong rồi à?"

"Còn nữa."

Cậu tiến lên hai bước, đến gần cô, khẽ cúi xuống, gần như kề sát tai cô mà nói nhỏ:

"Lần sau gặp phải chuyện như hôm nay, thái độ phải cứng rắn hơn chút.

Giống như lần này và cả lần trước ở quán net, cậu phải biết phản kháng, chứ không phải cứ liên tục xin lỗi, hiểu không? Cậu chẳng làm gì sai cả."

Khoảng cách giữa hai người rất gần, Tô Lạc Nam thậm chí có thể cảm nhận hơi thở ấm nóng của cậu lướt qua bên tai, làm vành tai cô đỏ bừng lên như lửa đốt.

Cô ngẩn ra, đứng cứng đờ tại chỗ.

Bọn họ đã luôn nói với Tô Lạc Nam rằng cô không giống những bạn học khác, rằng điều kiện gia đình không tốt, rằng ba mẹ cô phải vất vả lắm mới nuôi nổi cả nhà.

Cô phải ngoan ngoãn, không được gây chuyện, phải trở thành đứa con hiểu chuyện nhất trong nhà.

Vậy nên cô luôn nhịn, chỉ khi nào người khác bắt nạt gia đình mình, cô mới không chịu nổi mà phản kháng lại.

Tô Lạc Nam chưa từng nghĩ rằng, người đầu tiên dạy cô phải phản kháng vì chính mình lại là Quý Diễn.

"Sao thế? Ngẩn ra làm gì? Không lên à?"

Đến khi cô hoàn hồn lại, Quý Diễn đã đi vào cửa cầu thang.

Dưới ánh đèn hành lang mờ vàng, bờ vai rộng rãi và thẳng tắp của chàng trai trẻ nổi bật lên. Cậu vẫn đút tay vào túi quần, dáng vẻ tùy tiện và phóng khoáng, nhưng đôi mắt đen láy không còn vẻ lạnh lùng xa cách như lần đầu cô nhìn thấy nữa, mà đã có thêm chút gì đó rất... tuổi trẻ.

Tô Lạc Nam đột nhiên cảm thấy, lúc này trông Quý Diễn như thể đang phát sáng vậy.

Cô vội vàng bước nhanh hơn, đứng cạnh cậu chờ thang máy.

Quý Diễn rất cao, Tô Lạc Nam cao một mét sáu lăm, đứng còn chưa tới vai cậu. Phần lớn mọi người khi nói chuyện với cậu đều phải hơi ngẩng đầu lên.

Tô Lạc Nam có thói quen cúi đầu khi đi đường, nhưng cô tình cờ phát hiện ra hình như Quý Diễn chưa bao giờ buộc dây giày.

Tính đến nay, cô đã thấy cậu thay ba, bốn đôi giày, nhưng chưa lần nào thấy cậu buộc dây cả. Dây giày của cậu hầu hết đều là loại ngắn, không chạm đất, cứ thế thả lỏng hai bên, trông lỏng lẻo hờ hững.

Ai đó nhạy bén phát hiện ra ánh mắt của cô, liền khẽ đá nhẹ vào mũi giày cô.

"Này, cậu nhìn gì thế?"

Tô Lạc Nam dịch sang một bước nhỏ, lắc đầu: "Không có gì."

"Nói xạo."

Quý Diễn nheo mắt lại: "Mới đến có mấy ngày mà đã biết nói dối rồi hả?"

Tô Lạc Nam chỉ vào giày cậu: "Dây giày cậu tuột kìa."

Ánh mắt Quý Diễn cũng theo đó mà nhìn xuống. Vài giây sau, cậu nhướng mày, vẻ mặt vô cùng thản nhiên.

"Tớ không biết buộc, thì sao?"

Tô Lạc Nam sững người.

Cô hoàn toàn không ngờ một người gần như đã trưởng thành như Quý Diễn lại không biết buộc dây giày. Ở quê cô, ngay cả trẻ con ba tuổi cũng có thể tự buộc dây giày rồi.

Huống hồ, Quý Diễn còn là một học thần thiên tài, lúc nào cũng đứng nhất khối.

Càng nghĩ, cô càng thấy khó tin, đến mức chẳng kìm được mà bật cười thành tiếng.

Cô vội vàng cúi đầu xuống, cố che giấu nụ cười của mình, nhưng bờ vai run rẩy lại tố cáo hết thảy.

Quý Diễn giật giật khóe mắt, trong mắt đầy nghi hoặc: "Cậu đang cười tớ đấy à?"

Lần đầu tiên trong đời có người dám cười nhạo cậu ngay trước mặt như vậy.

Tô Lạc Nam cố nén cười, lắc đầu, nhưng vừa định mở miệng thì cửa thang máy đột nhiên bật mở.

Ngay giây tiếp theo, nụ cười trên mặt cô cứng lại, sắc mặt gần như ngay lập tức tái nhợt.

"Mẹ... mẹ, sao mẹ lại xuống đây?"

Tiết Minh Lan vừa ra khỏi thang máy, trên tay xách theo túi rác.

Bà bước ra, quét mắt nhìn Tô Lạc Nam từ đầu đến chân như dò xét, sau đó ánh mắt cảnh giác dừng lại trên người Quý Diễn.

"Lạc Nam, chẳng phải con nói là ra ngoài đưa sách cho bạn nữ sao?"

Ánh mắt Tiết Minh Lan sắc bén hẳn lên, bà giơ tay chỉ vào Quý Diễn:

"Đây là bạn nữ mà con nói?"

Chương 7: Thế cậu đã hỏi ý kiến tớ chưa?

Tô Lạc Nam cứng đờ đứng tại chỗ, cô cúi đầu, khẽ mím môi, hai tay siết chặt vạt áo đồng phục.

Thực ra, cô có chút sợ Tiết Minh Lan, nhưng không giống với kiểu sợ của Tô Thiên Tứ.

Nỗi sợ đối với Tiết Minh Lan xuất phát từ sự xa lạ, từ cảm giác gò bó.

Dù họ là cha mẹ ruột của cô, nhưng suốt bao năm qua, số lần gặp mặt chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Lần đầu tiên cô tập nói, tập đi là do bà nội dạy. Ngày đầu tiên đi học là do ông nội đưa. Khi bị ốm, người thức trắng đêm chăm sóc cô cũng chỉ có ông bà.

Nhưng ông bà tuổi đã cao, sức khỏe không còn tốt.

Suốt mười bảy năm qua, cô không ngừng bị gửi đi hết nhà họ hàng này đến họ hàng khác, thậm chí còn từng ở nhờ nhà hàng xóm, nhà bạn học.

Không có sự bảo bọc, dạy dỗ của cha mẹ, bao năm qua, cô như một ngọn cỏ dại không chốn dung thân, thậm chí còn chẳng có lấy một mái nhà thực sự để ở lâu dài.

Khoảng năm mười hai, mười ba tuổi, cô bị đưa đến nhà một người chú họ xa.

Trong nhà có một cậu em họ nhỏ hơn cô hai, ba tuổi, lúc nào cũng thích bắt nạt cô. Cậu ta giấu côn trùng trong bát cơm của cô, xé bài tập cô đã làm xong rồi gấp thành máy bay giấy, thậm chí còn lén thả cóc vào chăn của cô.

Những trò đùa dai đó cứ lặp đi lặp lại, đến một ngày, cô không nhịn nổi nữa, liền hất con cóc vào phòng cậu ta.

Tối hôm đó, cô bị phạt.

Giữa trời đông rét buốt, cô bị bắt đứng ngoài sân suốt mấy tiếng đồng hồ.

Gia cảnh nhà chú không khá giả, hơn nữa, ông ấy lại là người tốt tính, lúc nào cũng thích giúp đỡ người khác mà không ngại thiệt thòi. Khi cô được gửi đến nhà họ, cha mẹ ruột chỉ đưa một khoản tiền không đáng là bao.

Vì chuyện đó, thím không ưa cô ra mặt.

Đêm hôm ấy, cô nghe thấy chú thím cãi nhau trong phòng, những câu như "một chút tiền ấy", "không biết điều", "đứa trẻ không ai muốn" vang lên rất rõ.

Đó là lần đầu tiên trong đời, cô nổi loạn.

Cô bỏ chạy khỏi nhà chú.

Trên người không có một xu, cô cứ thế đi bộ suốt đêm, đi suốt sáu mươi cây số, cuối cùng mới về được nhà ông bà nội.

Khi về đến nơi, gót chân cô đã bị mài đến mức máu thịt lẫn lộn.

Bà nội đau lòng đến rơi nước mắt, vội vàng gọi điện cho mẹ cô, nói rằng con bé đã về đến nhà, kể lại toàn bộ diễn biến sự việc.

Tiết Minh Lan im lặng rất lâu ở đầu dây bên kia.

Tô Lạc Nam vốn nghĩ, dù gì họ cũng là mẹ con, Tiết Minh Lan hẳn sẽ có chút thương xót cô.

Nhưng mọi chuyện không như cô tưởng.

Tiết Minh Lan bảo cô lập tức mua vé xe quay về, còn phải xin lỗi chú thím, đừng làm họ lo lắng nữa.

Bà nói cha mẹ đi làm xa vất vả, dặn cô ở nhà phải ngoan ngoãn, chỉ cần học hành chăm chỉ, người khác nghĩ gì không quan trọng.

Như một gáo nước lạnh dội thẳng vào lồng ng.ực, tia hy vọng vừa le lói trong lòng cô lập tức vụt tắt.

Tô Lạc Nam mím môi, không nói gì.

Mấy đạo lý này không cần ai dạy, từ nhỏ cô đã hiểu rõ.

Cô biết mình phải là một đứa trẻ ngoan.

Cô sợ bị người khác ghét bỏ.

Tất cả những khoảnh khắc đáng lẽ ra để bồi đắp tình thân đều đã bị thời gian bào mòn đến trống rỗng. Giữa họ như có một lớp màn mỏng, không thể xé rách, cũng không thể xóa nhòa.

Lần này chuyển đến thành phố ở, cô luôn có cảm giác như trước đây, khi sống nhờ nhà họ hàng—một kiểu cảm giác ở nhờ, không thuộc về nơi này.

Quý Diễn lười biếng liếc qua Tô Lạc Nam, nhìn lướt qua tình hình giữa hai mẹ con, cậu cũng lờ mờ đoán ra diễn biến sự việc.

Hai tay đút hờ trong túi quần, cậu khẽ cười khẩy một tiếng, bầu không khí nặng nề im lặng lập tức bị phá vỡ.

Cậu ngả người về phía sau, nhướng cằm về phía Tô Lạc Nam, vẻ mặt đầy sự bỡn cợt.

"À, dì Tiết, lại gặp mặt rồi. Đây là con gái ruột của dì đấy à?"

Tiết Minh Lan cảnh giác liếc cậu một cái, giọng nói sắc bén:

"Tôi cảnh cáo cậu, Quý Diễn, tránh xa Nam Nam ra! Con bé không giống các cậu, mấy đứa rác rưởi như các cậu suốt ngày chỉ biết gây họa, lôi kéo con nhà người ta vào con đường hư hỏng. Chẳng lẽ trong nhà không có ai dạy dỗ các cậu phải sống cho tử tế à?"

Những lời này khó nghe đến mức bất cứ ai nghe được cũng sẽ quay ra đối chất với bà.

Tô Lạc Nam căng thẳng quan sát sắc mặt Quý Diễn, vội vàng kéo áo Tiết Minh Lan.

"Mẹ, đừng nói nữa, mình về thôi."

"Sao lại không được nói?"

Tiết Minh Lan vừa thấy Quý Diễn là đã thấy phiền, giọng nói đầy chán ghét:

"Thằng em mày bây giờ ra nông nỗi này đều là do tụi nó đầu độc! Nhất là cái thằng này, nó là đứa tệ hại nhất trong đám, suốt ngày lêu lổng, chẳng chịu học hành, gọi nó là rác rưởi xã hội còn là nhẹ!"

Tiết Minh Lan nổi tiếng là người không biết nể mặt ai.

Nhưng Quý Diễn cũng không phải dạng vừa.

Mấy lời này chẳng những không chạm đến điểm yếu của cậu, mà nghe xong cậu còn bất ngờ bật cười, rồi chậm rãi vỗ tay hai cái, vẻ mặt đầy thú vị.

Tiết Minh Lan bất giác chột dạ, trong lòng bỗng thấy lo lắng, nghĩ không biết có phải mình đã nói quá đáng, làm thằng nhóc này phát điên rồi không.

"Cậu cười cái gì?"

"Dì Tiết, không ngờ trình độ của dì vẫn chẳng khá hơn chút nào. Theo cháu thấy thì năm ngoái dì giỏi hơn đấy, trên trán Trần Diệp vẫn còn vết sẹo do dì phang gạch để lại mà."

"Mày!"

Tiết Minh Lan tức đến mức suýt chỉ thẳng vào mặt cậu quát lên:

"Nói! Mày quen Nam Nam nhà tao thế nào?"

"Nam Nam—"

Ánh mắt đen láy rơi trên người Tô Lạc Nam, khóe môi Quý Diễn khẽ nhếch, gọi tên cô một cách chậm rãi, kéo dài và mang theo ý vị mập mờ.

Đầu ngón tay Tô Lạc Nam hơi nóng lên, cô vô thức cúi đầu xuống.

"Cậu tên là Tô Lạc Nam à?"

Cô khựng lại một chút, ngẩng đầu lên thì thấy ánh mắt Quý Diễn rơi trên bảng tên đính trên áo đồng phục của cô.

Lúc này Tô Lạc Nam mới phản ứng kịp.

Quý Diễn đang giả vờ không quen biết cô.

Có lẽ là sợ cô về nhà bị mẹ mắng.

Tô Lạc Nam không nói gì, một lúc lâu sau, cô chỉ khẽ gật đầu.

"Dì Tiết, con gái dì xinh đấy."

Quý Diễn nhướng mày, ánh mắt liếc về phía Tiết Minh Lan mang theo vài phần hàm ý:

"Con trai tên Thiên Tứ, con gái tên Lạc Nam, thú vị thật đấy. Dì à, không nhìn ra là dì cũng trọng nam khinh nữ đâu."

Thật ra, Quý Diễn đoán không sai.

Trước khi vào cấp hai, cô từng tên là Tô Lạc Nam (落男). Sau đó, vì ông nội chê tên khó nghe nên mới đổi chữ "Nam" (男) trong "男性" (nam giới) thành "Nam" (楠) trong "楠木" (cây lim).

Hy vọng sau này cô có thể giống như cây lim kiên định, vững vàng.

Có lẽ vì bị nói trúng tim đen, cả người Tiết Minh Lan bỗng có vẻ hơi chột dạ.

"Mày nói bậy gì đấy? Tên chỉ đặt đại thôi, làm gì có nhiều ý nghĩa thế. Nam Nam, đừng nghe nó nói linh tinh, đi, mình về nhà."

Tô Lạc Nam gật đầu, đi theo Tiết Minh Lan vào thang máy.

Khoảnh khắc cửa thang máy khép lại, cô vô thức ngẩng đầu lên, vừa hay bắt gặp ánh mắt Quý Diễn.

Cậu lười nhác tựa vào tường, hai tay khoanh trước ngực, bóng dáng dưới chân bị ánh đèn kéo dài thành một đường mảnh.

Không biết bên ngoài cửa sổ có thứ gì thu hút cậu, ánh mắt cậu trầm lặng, hàng mi dài hơi cụp xuống, phủ một bóng râm đậm màu nơi đáy mắt.

Không hiểu sao...

Chỉ đơn thuần đứng ở đó, cậu lại toát lên vẻ cô đơn đến lạ.

Bỗng nhiên, Tô Lạc Nam cảm thấy có chút chua xót.

Bọn họ vốn chỉ là bạn cùng lớp mà thôi.

Ít nhất, lúc nãy, cô không nên giả vờ không quen cậu.

Vừa về đến phòng, Tô Lạc Nam đã nhận được tin nhắn từ Quý Diễn.

Quý Diễn: [Về đến nhà chưa?]

Tô Lạc Nam: [Sao thế?]

Hai giây sau, tin nhắn tiếp theo gửi đến: [Không bị mắng chứ?]

Cậu đã bị mẹ cô mắng thê thảm như vậy, thế mà Quý Diễn không hề trách cô, ngược lại còn lo lắng xem cô có bị mắng khi về nhà hay không.

Trong lòng Tô Lạc Nam dâng lên một cảm giác ấm áp, cô nhanh chóng gõ tin nhắn trả lời.

[Không có, cảm ơn cậu.]

[Vốn dĩ là do tớ, do tớ không suy nghĩ thấu đáo.]

Tô Lạc Nam nhìn chằm chằm dòng chữ trên màn hình điện thoại, môi hơi mím lại. Cô gõ hai chữ, rồi lại nhanh chóng xóa đi.

Đúng lúc cô còn đang phân vân không biết trả lời như thế nào, tin nhắn từ phía đối diện lại đến.

[Lần sau ra ngoài thì đi xa một chút.]

Tô Lạc Nam: [?]

Ai đồng ý đi với cậu ta chứ...

*

Sáng hôm sau, vừa ngủ dậy, Tiết Minh Lan đã bị giáo viên của Tô Thiên Tứ gọi điện triệu tập đến trường. Thầy giáo nói rằng suốt nửa tháng nay, cậu nhóc không làm bài tập, yêu cầu phụ huynh đến trường kèm cặp một tuần.

Tiết Minh Lan tức giận đến mức vừa sáng sớm đã lôi xềnh xệch Tô Thiên Tứ khỏi giường, lầm bầm mắng mỏ suốt quãng đường đưa con đến trường.

Tô Lạc Nam chỉ có thể tự đi học.

Khi cô đến lớp, gần một nửa bạn học đã có mặt.

Chỗ ngồi của cô có một cô gái xinh đẹp, ăn mặc tinh tế đang đứng. Hình như là cô gái hôm qua muốn đổi chỗ với cô, tên là Lư Uyển Đình.

Lư Uyển Đình khoác cặp sách trên vai, trong tay ôm một chồng sách, lặng lẽ đứng một bên đợi Quý Diễn tỉnh giấc.

"Tô Lạc Nam."

Thấy cô bước vào, Lư Uyển Đình lập tức nở nụ cười, hạ giọng gọi cô lại.

Tô Lạc Nam bước đến, ánh mắt vô thức dừng lại trên người Quý Diễn.

Cậu có lẽ cũng chỉ vừa mới đến không lâu, bên ngoài trời lất phất mưa, đôi giày sneaker cao cổ màu trắng của cậu bị thấm nước, dính đầy những vệt bùn loang lổ.

Ánh mắt Lư Uyển Đình cũng rơi lên người Quý Diễn, hai gò má hơi ửng hồng:

"Hôm qua chúng ta đã nói về chuyện đổi chỗ, cậu còn nhớ chứ?"

Tô Lạc Nam mím môi, khẽ gật đầu.

Chuyện đã hứa với người khác từ hôm qua, bây giờ hối hận cũng không kịp nữa.

Cô cúi xuống lấy sách vở trong hộc bàn, vừa định đứng dậy thì cổ tay đột nhiên bị ai đó nắm chặt.

"Cậu đi đâu?"

Giọng nói vẳng ra từ khoảng trống giữa cánh tay và mặt bàn, trầm thấp, hơi uể oải. Quý Diễn thậm chí không buồn ngẩng đầu lên.

Cậu ta nắm rất chặt, Tô Lạc Nam giãy hai lần mà không thoát ra được.

Cô đành cứng giọng đáp: "Lên phía trước, tớ đổi chỗ rồi."

"Không đổi." Quý Diễn nói, giọng có phần bực bội.

"Đây là chỗ của tớ." Tô Lạc Nam hạ giọng, "Tớ có quyền tự do sắp xếp."

"Thế cậu đã hỏi ý kiến tớ chưa?"

Cậu ta bỗng ngẩng đầu lên, đôi mắt hơi nheo lại, nhìn cô chăm chú.

"Trường học từ khi nào có quy định là được tùy tiện đổi chỗ ngồi vậy?" Quý Diễn lười biếng dựa vào ghế, giọng nói chậm rãi nhưng đầy ý cười trêu chọc. "Tô Lạc Nam, tớ thấy cậu cũng khá gan đấy, mới vào được mấy ngày đã bắt đầu phá vỡ quy tắc rồi."

Đôi mắt ấy vẫn đen láy và sắc bén như lần đầu cô gặp, sâu không thấy đáy.

Tô Lạc Nam bị cậu ta nhìn đến chột dạ, bàn tay ôm chặt sách vô thức siết lại.

"Là tớ nhờ cậu ấy đổi chỗ với tớ."

Lư Uyển Đình đỏ bừng cả mặt, lúc đầu còn hơi lắp bắp, về sau lại như thể không còn gì để mất, giọng nói càng lúc càng lớn.

"Bởi vì tớ... Quý Diễn, tớ... tớ muốn làm bạn cùng bàn với cậu, muốn cùng cậu học tập."

Cùng thi vào một trường đại học, nếu cậu ấy đồng ý.

Tô Lạc Nam hơi sững sờ.

Cô biết Lư Uyển Đình thích Quý Diễn, nhưng không ngờ cô ấy lại dũng cảm thẳng thắn bày tỏ vào lúc này.

Sự tự tin, dám nghĩ dám làm ấy... là điều mà cô chưa bao giờ có được.

Không khí im lặng trong vài giây.

Quý Diễn ngồi thẳng dậy, hai chân duỗi ra, chậm rãi ngước mắt nhìn về phía Lư Uyển Đình.

Tim Lư Uyển Đình đập nhanh đến mức như muốn vọt ra khỏi lồng ng.ực, tay ôm sách chặt đến trắng bệch.

"Vậy cậu nghĩ cậu có thể dùng quan hệ cá nhân để tùy tiện đổi chỗ sao?"

Giọng cậu ta vẫn lơ đãng như cũ, thản nhiên, tùy ý, nhưng lại khiến người ta không thể đoán được suy nghĩ trong đầu.

"Hửm?"

Lư Uyển Đình trong chốc lát không kịp phản ứng.

Lư Uyển Đình thoáng chững lại, chưa kịp phản ứng.

Quý Diễn hơi nghiêng người về phía trước, tiến lại gần cô ấy hơn, đôi mắt đen láy nhìn thẳng không chớp.

Khóe môi cậu ta khẽ nhếch lên, ánh mắt mang theo vài phần trêu chọc, giọng nói cố tình đè thấp:

"Lư Uyển Đình, cậu thích tớ à?"

Chương 8: Tối nay về nhà muộn một chút nhé?

Lư Uyển Đình sững người trong hai giây, rồi lập tức cúi đầu. Hai gò má cô đỏ bừng, nóng đến mức như sắp bốc cháy.

"Tớ..."

Cô cắn nhẹ khóe môi, vừa định mở miệng thì Quý Diễn lên tiếng trước.

Cậu đá nhẹ vào chiếc bàn trước mặt, hai tay đút túi quần, đứng thẳng dậy. Cúi xuống gần cô, giọng nói trầm thấp, chỉ đủ để hai người nghe thấy.

"Cậu thích tớ sao? Thầy Lư có biết không? Ông ấy sẽ không cảm thấy mất mặt chứ?"

Lư Uyển Đình ngẩng phắt đầu lên, sắc mặt tái nhợt.

Quý Diễn nhếch nhẹ khóe môi, cúi mắt, tiện tay rút một tay ra khỏi túi, chỉnh lại quyển sách trong lòng cô, suýt nữa thì rơi xuống đất.

"Lư Uyển Đình, nếu cậu dám nói với thầy Lư, chúng ta sẽ ở bên nhau."

Dường như đã nắm rõ những suy nghĩ nhỏ bé của cô gái, khóe mắt và đuôi mày của Quý Diễn tràn đầy vẻ bỡn cợt, như đang cố tình trêu đùa một món đồ chơi.

Lư Uyển Đình xuất thân từ một gia đình danh giá, còn Quý Diễn – với hoàn cảnh thấp kém, bẩn thỉu của mình – cả đời này cũng chẳng thể bước chân vào thế giới của cô.

Cậu biết rõ, dù có chết, Lư Uyển Đình cũng không dám nói với gia đình. Nhưng cậu vẫn cố tình nói như vậy.

Lư Uyển Đình siết chặt quyển sách trong lòng, khẽ ngước mắt lên, vừa vặn chạm phải đôi mắt đen láy, lạnh lùng của Quý Diễn.

Nước mắt đột nhiên trào ra, lăn dài nơi khóe mắt.

Cô cúi đầu đứng yên vài giây, rồi chẳng bao lâu sau đã quay người chạy đi mất.

Quý Diễn đứng thẳng dậy, nhìn theo bóng lưng cô gái, khẽ bật cười giễu cợt, trong mắt toàn là vẻ lạnh lùng.

Tô Lạc Nam vẫn đứng bên cạnh im lặng. Cô không hiểu giữa hai người họ có mâu thuẫn gì, cũng chẳng dám nói một câu nào.

Mãi đến khi Quý Diễn trở về chỗ ngồi, nhẹ nhàng đá vào giày cô hai cái, Tô Lạc Nam mới hoàn hồn.

Cậu ngước mắt nhìn cô, ánh mắt lười biếng: "Nhất định phải đổi chỗ sao? Chán ghét tớ đến vậy à?"

Tô Lạc Nam lắc đầu, nhét quyển sách vừa lấy ra trở lại ngăn bàn, rồi lặng lẽ rút một quyển khác ra đọc.

Quý Diễn liếc nhìn cô: "Cậu không định nói gì à?"

Tô Lạc Nam cúi mắt nhìn chằm chằm vào những con chữ trên trang sách, môi khẽ mấp máy nhưng lại không thốt ra lời. Cô nghĩ rất lâu, nhưng không biết nên nói gì.

Mãi một lúc sau, cô mới rụt rè hỏi: "Cậu... cậu thích Lư Uyển Đình à?"

Quý Diễn hơi nhướn mày, bật cười khẽ: "Mắt nào của cậu nhìn ra tớ thích Lư Uyển Đình vậy?"

Tô Lạc Nam nhỏ giọng phản bác: "Là cậu bảo tớ nói gì đó mà..."

"Bỏ đi."

Quý Diễn cũng lười trêu chọc cô thêm, cậu lật bài thi toán ra, rồi lấy từ trong ngăn bàn một chiếc sandwich vẫn còn hơi ấm, đưa sang.

"Cho cậu này."

Tô Lạc Nam vô thức hỏi: "Cái gì đây?"

"Bữa sáng. Hôm qua suýt khiến cậu bị mẹ mắng, coi như bù đắp."

"Không cần đâu, cảm ơn." Tô Lạc Nam nhẹ nhàng đẩy sandwich trở lại, "Cậu ăn đi, tớ ăn rồi."

Thực ra sáng nay Tiết Minh Lan vội đến gặp giáo viên của Tô Thiên Tứ nên chẳng có thời gian làm bữa sáng.

Nhưng Tô Lạc Nam từ trước đến nay không quen nhận ân huệ của người khác, chuyện như vậy luôn khiến cô cảm thấy không thoải mái, như thể mình nợ ai đó một món nợ nhân tình.

Đặc biệt là với Quý Diễn, cô không muốn quá thân thiết với cậu ta.

"Ồ."

Giọng điệu Quý Diễn vẫn lười biếng như cũ, cậu cúi đầu nhìn bài thi toán, không thèm ngẩng lên, rõ ràng chẳng mấy bận tâm.

"Không muốn thì vứt đi vậy, tớ ăn rồi."

"À đúng rồi, có chuyện này cần cậu giúp một tay."

Dường như đột nhiên nhớ ra điều gì, cậu xoay cây bút trong tay, ánh mắt rơi xuống người Tô Lạc Nam.

"Tối nay về nhà muộn một chút nhé?"

Tô Lạc Nam đột nhiên có một dự cảm không lành. Cô liếc nhìn Quý Diễn một cái, rồi lập tức cúi đầu lật sách, theo phản xạ từ chối.

"Mẹ tớ sẽ đến đón."

"Yên tâm đi, tối nay mẹ cậu không có thời gian đâu, còn bận dạy dỗ Tô Thiên Tứ mà."

Chiếc bút đen xoay hai vòng trong những ngón tay thon dài của Quý Diễn, ánh mắt cậu đầy vẻ thích thú.

Giọng Tô Lạc Nam khẽ khàng: "Trong lớp rõ ràng có rất nhiều bạn khác, cậu hoàn toàn có thể..."

Lời còn chưa dứt, một tiếng "cạch" vang lên.

Là cây bút đen trong tay Quý Diễn rơi xuống đất.

Tô Lạc Nam theo phản xạ cúi xuống nhặt, cùng lúc đó, Quý Diễn cũng khom người xuống.

Hai cái đầu đụng vào nhau một cú rõ đau.

Tô Lạc Nam bị đụng đến mức mắt nổ đom đóm, ôm đầu ngồi thụp xuống đất một lúc lâu vẫn chưa kịp phản ứng, trong tay vẫn nắm chặt cây bút đen của Quý Diễn.

Đợi đến khi cô hoàn hồn lại, vừa định đứng dậy thì ánh mắt lại đụng thẳng vào đôi mắt đen láy của Quý Diễn.

Tô Lạc Nam: "....."

Dưới gầm bàn này có gì hay ho lắm sao...

Cậu ta cũng chui xuống đây làm gì chứ...

Quý Diễn cao ráo, ngồi dưới gầm bàn thì chẳng thể duỗi thẳng người, cậu chống một tay lên mép bàn, hai chân dài co lại có phần khó chịu.

Cậu khẽ cười, ghé sát tai cô, giọng trầm thấp: "Tô Lạc Nam, tớ quan hệ không tốt với bạn cùng lớp, chuyện này cậu chẳng phải rõ nhất sao."

Vậy nên cậu ta cố tình chui xuống đây chỉ để trả lời câu hỏi ban nãy của cô à...?

Hai người trốn dưới bàn thì thầm với nhau, cứ như đang làm chuyện gì mờ ám vậy.

Không khí trở nên mập mờ đến mức khiến Tô Lạc Nam thấy cực kỳ mất tự nhiên.

Cô định đứng lên, nhưng cổ tay lại bị một lực nhẹ nhàng giữ lại.

Khoảnh khắc bị chạm vào, trái tim Tô Lạc Nam như loạn nhịp, cô giật mình như bị điện giật, lập tức rụt tay về.

Quý Diễn dường như chẳng mấy để tâm, trong mắt cậu lấp lánh nụ cười có phần trêu chọc:

"Tô Lạc Nam, cậu có cảm thấy không... Hai chúng ta bây giờ trông chẳng khác gì đang làm chuyện gì khuất tất không nhỉ?"

Dù đang ngồi xổm nhưng Quý Diễn vẫn cao hơn cô, bóng cậu phủ xuống, hơi thở lạnh lùng bao trùm lấy cô.

Đôi mắt đen kia dù có mang ý cười thì vẫn tạo cảm giác áp lực, khiến cô vô thức cứng đờ người.

Và rồi cô nhìn thấy yết hầu cậu ta khẽ chuyển động.

Tô Lạc Nam: "....."

Hai giây sau, mặt cô đỏ bừng, lập tức bật dậy ngồi ngay ngắn về chỗ, lật sách một cách luống cuống.

"Cậu, cậu đừng lúc nào cũng kề sát tớ như vậy."

"Tại sao?"

Quý Diễn cũng đứng lên theo, khẽ nhướng mày, ánh mắt vẫn dừng lại trên gò má cô, lười biếng hỏi:

"Trên người tớ có rận chắc?"

"?"

Tô Lạc Nam bất lực: "Không phải..."

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của cô, Quý Diễn không nhịn được khẽ cười, cả người lười biếng tựa vào lưng ghế, lồng ng.ực khẽ rung lên.

Cậu lại trêu chọc cô, cứ như đang dỗ trẻ con vậy.

Đến khi Tô Lạc Nam phản ứng lại thì Quý Diễn đã đứng dậy, hai tay đút túi quần, lười biếng bước ra khỏi lớp.

Ngoài cửa có mấy nữ sinh đang đỏ mặt lén nhìn cậu, thấy cậu đi ra liền đẩy đẩy nhau, giả vờ đi ngang qua.

Quý Diễn trông có vẻ bất cần, ngay cả đồng phục cũng chẳng mặc tử tế, suốt cả quá trình chẳng buồn ngước mắt lên một lần.

Tô Lạc Nam lặng lẽ nhìn theo bóng lưng cậu: "....."

Cậu ta nói mình quan hệ không tốt với bạn cùng lớp... lúc nào cơ chứ?

Tên này đúng là... cứ mở miệng ra là nói dối, nhẹ như không mà lại đáng ghét.

*

Buổi tối, sau khi tan học, Tô Lạc Nam đã thu dọn xong sách vở từ sớm, liếc nhìn Quý Diễn một cái.

Cậu đang nhìn chằm chằm vào bài thi, đôi mày hơi nhíu lại, có vẻ đang suy nghĩ về một câu khó.

Cô ôm cặp, định lén chuồn đi, nhưng bỗng nhiên có thứ gì đó kéo lại từ phía sau, khiến cô không thể nhúc nhích.

Quý Diễn giữ lấy quai cặp của cô, ánh mắt lười biếng rời khỏi bài thi.

"Cậu định đi đâu?"

Tô Lạc Nam lí nhí đáp: "Về... về nhà."

Quý Diễn nhướng mày: "Sáng nay cậu đã đồng ý với tớ rồi."

"Tớ chưa từng đồng ý với cậu." Giọng cô càng lúc càng nhỏ.

Rõ ràng là do cậu ta tự mặc định thôi.

Quý Diễn đặt bút xuống, thu lại dáng vẻ bông đùa thường ngày, trong mắt bỗng hiện lên vài phần nghiêm túc.

"Bạn học Tô Lạc Nam, chúng ta dù gì cũng là bạn cùng bàn, cậu thực sự không đồng ý giúp tớ một chút sao?"

Tô Lạc Nam vốn mềm lòng, chẳng thể chịu nổi ánh mắt như vậy.

"Được... được thôi."

Lời vừa dứt, Quý Diễn thậm chí còn lười thu dọn sách vở, trực tiếp cởi áo đồng phục nhét vào hộc bàn, rồi kéo Tô Lạc Nam rời khỏi lớp, vòng vào một con hẻm nhỏ ngay bên ngoài cổng trường.

Con hẻm tối om, Tô Lạc Nam đi theo sau Quý Diễn, trong lòng có chút lo lắng, càng lúc càng hối hận.

"Đừng sợ."

Giọng nói trong trẻo truyền đến từ phía trước. Quý Diễn rút một tay ra khỏi túi áo, đưa về phía cô.

"Nếu sợ quá thì nắm lấy tớ, chúng ta không vào trong, chỉ đứng đây chờ một lát."

Tô Lạc Nam cụp mắt, lắc đầu, hai tay siết chặt quai cặp.

Cô vẫn chưa quen với việc chạm vào người khác.

Quý Diễn thu tay lại, ánh mắt lướt qua gương mặt cô một cách thản nhiên.

Không bao lâu sau, phía trước con hẻm bỗng vang lên tiếng động cơ gầm rú, âm thanh ngày càng gần. Một chiếc xe lao nhanh về phía họ.

Ánh đèn xe rọi thẳng vào mặt Tô Lạc Nam, khiến cô theo phản xạ đưa tay che mắt.

"Woc, Quý Diễn, đây là ai thế? Cậu hẹn hò mà bắt tớ chạy xa thế này để đưa xe cho cậu, cậu có còn nhân tính không hả—"

"Đủ rồi."

Quý Diễn cau mày ngắt lời, giật lấy chiếc mũ bảo hiểm từ tay đối phương.

"Thu cái bộ dạng lưu manh của cậu lại đi, đừng làm mất mặt nữa. Đúng rồi, Trình Cánh Văn, Trần Diệp đâu?"

"Ở tiệm sửa xe, hôm nay quán đông khách, Trần Diệp bận tối mặt tối mũi."

Trình Cánh Văn bước xuống xe, ánh mắt dừng trên người Tô Lạc Nam.

"Nhưng mà cô gái này nhìn quen lắm, cứ cảm giác đã gặp ở đâu rồi."

Quý Diễn cũng nhìn thoáng qua Tô Lạc Nam rồi thản nhiên nói: "Chị gái của Tô Thiên Tứ."

Nói rồi, cậu thuận tay cầm lấy cặp của Tô Lạc Nam, ném thẳng vào lòng Trình Cánh Văn.

"Mang cặp về nhà giúp tớ, không có việc gì thì mau về đi, đừng để Trần Diệp phải loay hoay một mình."

"Được, được, biết rồi."

Trình Cánh Văn lấy một điếu thuốc trong túi ra, tựa vào tường, có chút bực bội phất tay.

"Cậu thì về với ông già nhà cậu rồi, còn quan tâm được sống chết của bọn tớ à? Lần trước Trần Diệp suýt bị mẹ của Tô Thiên Tứ đánh chết, cũng đâu thấy cậu ló mặt."

Quý Diễn khởi động xe máy, ánh mắt nhàn nhạt quét qua Trình Cánh Văn, giọng điệu cũng chậm rãi.

"Cậu nghĩ tớ còn mặt mũi để quay về sao? Tớ là cái thá gì mà có thể trèo lên được cửa lớn nhà họ Quý chứ?"

Trình Cánh Văn bị cậu nói đến mức im lặng, cau mày dời mắt đi.

Một lúc sau, Quý Diễn mới nhớ đến Tô Lạc Nam vẫn luôn đứng im lặng bên cạnh, cậu hơi hất cằm.

"Lên đi, tớ đưa cậu đến một nơi."

Tô Lạc Nam hoàn hồn, chậm rãi bước đến bên cạnh xe máy.

Chiếc xe rất cao, cô chưa từng ngồi loại xe này bao giờ, nhất thời không biết phải lên thế nào.

"Không lên được à?" Quý Diễn nhướng mày.

Tô Lạc Nam gật đầu.

Giây tiếp theo, Quý Diễn vung chân bước xuống xe, trực tiếp vòng tay ôm ngang eo cô nhấc bổng lên.

Bất ngờ bị nhấc khỏi mặt đất, tim Tô Lạc Nam thót lên một nhịp, theo phản xạ đưa tay che mắt.

"Quý... Quý Diễn, cậu làm gì đấy? Mau thả tớ xuống!"

Chương 9: "Muốn cùng cậu bỏ trốn, chạy đến miền xa xôi nhất"

Hương thuốc lá nhàn nhạt bao trùm lấy cô, lành lạnh, mơ hồ.

Tô Lạc Nam luôn cảm thấy mùi thuốc lá trên người Quý Diễn không hề khó ngửi, thoang thoảng nhàn nhạt, hoàn toàn khác với mùi trên người ba cô.

Đây là lần đầu tiên trong đời, cô bị người khác bế bổng như vậy.

Hồi nhỏ, những thứ cô muốn lấy thường bị đặt ở trên cao. Những đứa trẻ khác đều có ba cõng lên vai, dễ dàng lấy được, còn cô chỉ có thể chồng ghế lên nhau, dựa vào chính đôi tay mình để cố gắng với lấy.

Cô chưa bao giờ nghĩ đến việc dựa dẫm hay nhờ vả ai cả.

Một cảm giác bức bối khó tả tràn ngập trong lồng ng.ực, khiến cô căng thẳng, theo bản năng giãy giụa, đưa tay phải đẩy nhẹ bờ vai Quý Diễn, cố giữ khoảng cách với cậu.

Quý Diễn hơi cúi mắt, dùng một tay nắm lấy hai cổ tay đang không an phận của cô, giọng nói trầm thấp vang lên bên tai.

"Cậu mà còn động đậy nữa, rơi xuống tớ không chịu trách nhiệm đâu."

Tô Lạc Nam mím chặt môi: "Cậu... cậu thả tớ xuống trước đã."

"Cậu tự lên được không?"

Mặt Tô Lạc Nam nóng bừng, đến cả đầu cũng không dám ngẩng lên, cúi gằm mặt, lí nhí phản bác.

"Tớ tự lên được."

Quý Diễn không để ý đến cô, trực tiếp bế cô đặt lên yên sau của xe máy, rồi lấy từ phía sau xe ra một chiếc mũ bảo hiểm màu hồng, đội lên đầu cô.

Xong xuôi mọi thứ, cậu mới ngồi vào ghế lái, hơi nghiêng đầu, đưa tay kéo cổ tay Tô Lạc Nam vòng qua eo mình.

"Ôm chặt, lát nữa mà ngã xuống thì tớ không chịu trách nhiệm đâu."

Nói dứt lời, cậu lập tức khởi động xe, rẽ ra khỏi con hẻm tối đen, lao thẳng vào con đường lớn bằng phẳng.

Xe chạy rất nhanh, gió đêm cuốn tung vạt áo của Quý Diễn. Cậu lái ngược chiều gió, hơi cúi người xuống, ống quần đồng phục bị cơn gió mạnh ép sát, tạo thành một đường cong song song.

Tô Lạc Nam chưa từng ngồi loại xe này bao giờ. Tốc độ vun vút khiến cô sợ đến tái mặt, bên tai chỉ còn lại tiếng gió rít gào.

Cô hoàn toàn không dám buông tay, nhắm chặt mắt, cả người dán sát vào lưng cậu. Hai tay vòng quanh eo cậu càng lúc càng siết chặt.

Đi được nửa đường, Quý Diễn nghiêng đầu liếc cô một cái, khóe môi hơi nhếch lên rồi lại thu ánh mắt về.

Xe men theo con đường rộng lớn, chạy thẳng đến trung tâm thành phố.

Giữa dòng người đông đúc, một tòa kiến trúc cổ kính, trang nghiêm hiện ra trước mắt họ.

Dưới ánh đèn đường, tòa nhà cổ như được phủ một lớp dát vàng, xung quanh có những đàn chim bay lượn, trông vừa lộng lẫy vừa thanh tao.

Quý Diễn nói với cô, tòa nhà này gọi là Tháp Chuông, là nơi có không khí náo nhiệt nhất thành phố vào ban đêm.

Xe từ từ giảm tốc độ. Quý Diễn lái vòng quanh bốn vòng bùng binh trước Tháp Chuông, sau đó dừng lại ở một quảng trường ngầm nhộn nhịp.

Cậu tắt máy xe, cúi người bế Tô Lạc Nam xuống, động tác thuần thục như thể đã làm vô số lần.

Cậu cầm mũ bảo hiểm trên tay, lười nhác tựa vào xe máy, hơi hất cằm về phía ban nhạc đang biểu diễn giữa quảng trường.

"Biết hát không?"

Tô Lạc Nam nhìn đám đông chật kín trước mặt, lắc đầu: "Đông người quá..."

"Cái gì?"

Tiếng nhạc vang dội cả quảng trường, giọng cô vốn nhỏ, Quý Diễn nghe không rõ, vô thức cúi người, ghé tai lại gần cô hơn.

Khoảng cách đột ngột bị rút ngắn khiến tim cô rối loạn, mặt cũng nóng bừng lên.

Cô vội lùi lại hai bước, cố gắng nói lớn hơn: "Tớ nói... đông người quá! Hay là... hay là mình về đi?"

Từ nhỏ, cô đã không thích những nơi đông đúc, đặc biệt là chỗ tụ tập nhiều người trẻ tuổi. Một cảm giác tự ti kỳ lạ luôn bám theo cô, khiến cô không thể nào ngẩng cao đầu.

"Nói to như vậy không phải tốt hơn sao? Cứ rụt rè như con mèo nhỏ thì ai mà nghe nổi."

Quý Diễn vẫn dựa vào xe, mắt chẳng buồn nâng lên, chỉ thản nhiên lấy từ trong túi ra một điếu thuốc, châm lửa.

Tô Lạc Nam có chút khó xử, cúi đầu mím môi.

"Xin lỗi."

"Tớ không bảo cậu xin lỗi."

Quý Diễn khẽ nhếch môi, cúi xuống nhìn thẳng vào mắt cô:

"Thật ra giọng cậu rất hay, tiếng phổ thông cũng không khó nghe như cậu nghĩ đâu. Nói lớn một chút sẽ đẹp hơn nhiều, giống như vừa nãy vậy."

Tô Lạc Nam ngơ ngác nhìn cậu thiếu niên trước mặt.

Cô luôn nghĩ rằng mình vừa từ quê lên, phát âm chắc chắn khó nghe và gượng gạo, nên lúc nào cũng hạ giọng, nói chuyện chậm rãi, thậm chí còn không dám ngẩng đầu nhìn ai.

Cậu ta lúc nào cũng tỏ vẻ lười biếng, vô tư vô lo, vậy mà lại nhìn thấu những suy nghĩ nhỏ nhặt của cô chỉ trong nháy mắt.

Chưa đợi cô kịp phản ứng, Quý Diễn đã dụi tắt điếu thuốc, cởi áo khoác ném sang cho cô rồi quay người đi về phía ban nhạc.

"Cầm giúp tớ, lát nữa nhớ đứng ở hàng đầu tiên."

"Đợi đã!"

Tô Lạc Nam bỗng có linh cảm chẳng lành, theo bản năng gọi cậu lại.

"Cậu định làm gì? Nếu muốn hát thì gần đây có KTV mà—"

"Tự hát thì có gì vui chứ?"

Quý Diễn phất tay ngắt lời cô, khóe môi khẽ nhếch lên, nụ cười ph.óng đ.ãng đầy vẻ bất cần.

"Tớ không ngại mất mặt, hát giữa quảng trường rộng lớn thế này mới sướng, còn có cả đống khán giả cổ vũ. Người ta bàn tán thế nào là chuyện của họ."

Tô Lạc Nam nhìn theo bóng lưng cậu, vài giây sau liền im lặng, siết chặt áo khoác của cậu trong tay.

Cô không ngốc, Quý Diễn đưa cô đến đây hôm nay, tám phần là muốn nói với cô những điều này.

Chỉ cần bản thân vui vẻ thì người khác bàn tán thế nào cũng mặc kệ, quan tâm ánh mắt người đời chỉ khiến mình không hạnh phúc.

Bản nhạc vừa kết thúc, Quý Diễn đã đứng ở vị trí ca sĩ chính, cúi đầu chỉnh lại micro.

Tô Lạc Nam ôm áo khoác của cậu, len lỏi qua đám đông, cả mặt đỏ bừng, không ngừng cúi đầu xin lỗi người khác, cuối cùng cũng chen lên được hàng đầu tiên.

Cô nghe thấy mấy cô gái bên cạnh đang kích động thì thầm bàn tán.

"Trời ơi, ai đây? Anh này đẹp trai quá, chết mất, đúng gu của tớ luôn, phong cách này đỉnh thật!"

"Là idol mới debut à? Anh ấy cao ghê, chắc phải mét tám lăm trở lên ấy nhỉ?"

"Gì chứ, cậu ấy còn đẹp hơn khối idol phải nhờ trang điểm chỉnh sửa mới trông vừa mắt đấy! Nhìn có vẻ là nhan sắc tự nhiên,

tuổi chắc cũng không lớn đâu, học sinh cấp ba à?"

"Muốn xin WeChat của cậu ấy quá! Cả danh sách bạn bè của tớ gộp lại cũng không ai đẹp trai được bằng một nửa cậu ấy!"

Trên sân khấu, tiếng thử micro vang lên. Giây phút Quý Diễn cất giọng, bên dưới càng thêm náo động, thậm chí có vài cô gái không kiềm chế được mà hét lên.

Tô Lạc Nam thầm cảm thán.

Trước đây ở trường, cô cũng cảm thấy Quý Diễn rất đẹp trai, số lượng nữ sinh thích cậu ta nhiều không đếm xuể. Nhưng cảnh tượng khoa trương thế này thì đây là lần đầu tiên cô chứng kiến.

Giai điệu nhạc đệm dần dâng lên, có vẻ là phần mở đầu của một ca khúc rock.

Quý Diễn thu lại dáng vẻ lười biếng thường ngày, một tay nắm chặt micro trước mặt, giọng nói trầm thấp và đầy từ tính.

Khi bài hát chạm đến cao trào, không ít khán giả bật đèn pin điện thoại, vẫy sáng theo nhịp điệu, thậm chí còn đồng thanh hát theo.

"Muốn cùng cậu bỏ trốn, chạy đến miền xa xôi nhất."

"Muốn cùng cậu bỏ trốn, trở thành người hạnh phúc nhất."

Bầu không khí lập tức bùng nổ.

Quảng trường dưới lòng đất gần như chật kín những người trẻ tuổi, tất cả ánh sáng và ánh mắt đều hướng về phía cậu.

Giữa thành phố phồn hoa tấp nập, Quý Diễn đứng trên sân khấu ngay trung tâm quảng trường.

Lúc này, cậu rực rỡ đến mức chói mắt, đến nỗi tòa tháp đồng hồ phía sau cũng trở nên lu mờ khi đặt cạnh cậu của hiện tại.

Có lẽ là do bầu không khí xung quanh tác động, sống mũi Tô Lạc Nam bỗng dưng cay cay.

Cô không hiểu.

Tương lai của Quý Diễn đáng lẽ có thể rực rỡ huy hoàng, tiền đồ xán lạn.

Vậy mà tại sao cậu lại cố tình khoác lên mình cái vỏ bọc của một kẻ lang bạt đường phố, khiến mọi người e dè, sợ hãi, thậm chí trở thành cái gai trong mắt không ít bậc phụ huynh?

Chương 10: Cảnh sát không can thiệp vào chuyện gia đình đâu

Tiếng nhạc dần dần ngưng lại, chưa kịp để Tô Lạc Nam phản ứng, ánh đèn đột ngột tập trung lên người cô.

Dưới ánh nhìn của vô số khán giả, thiếu niên đứng giữa sân khấu từng bước tiến về phía cô.

Cậu một tay đút túi, tay kia đưa micro ra, khẽ hất cằm về phía sân khấu.

"Lên thử xem?"

Mọi ánh mắt đồng loạt đổ dồn về phía Tô Lạc Nam, khiến mặt cô lập tức đỏ bừng. Cô cúi thấp đầu hơn, cuống quýt xua tay, lắp bắp từ chối.

"Không... không được đâu, tớ... tớ không biết hát... Quý, Quý Diễn, chúng ta về đi."

"Nói dối."

Quý Diễn hạ thấp giọng, hơi nghiêng người ghé sát tai cô, thì thầm:

"Lần trước tớ còn thấy trong cặp cậu có đĩa nhạc, rõ ràng là cậu rất thích âm nhạc mà."

"Chúng ta đừng làm phiền mọi người nữa, họ vẫn còn muốn nghe hát mà."

"Bây giờ vốn dĩ là thời gian giao lưu với khán giả, giọng ca chính của ban nhạc mời cậu lên sân khấu, sao lại gọi là làm phiền?"

Khoảng cách giữa hai người rất gần, từ góc nhìn của người ngoài, hành động này có vẻ quá mức thân mật, khiến xung quanh bắt đầu xì xào bàn tán.

"Không thể nào, hai người họ là một cặp á? Trời ạ, nam thần thế này mà đi với cô ấy, chẳng hợp tí nào!"

"Chứ còn gì nữa? Cậu ta đẹp trai thì có đẹp trai, nhưng mắt thẩm mỹ tệ quá, tiếc thật đấy."

"Nếu không phải vì cậu ta đi qua, tôi còn chẳng phát hiện ra ở đây có người đứng. Cô gái này trông quá đỗi bình thường."

Mấy cô gái đó đứng không xa, dù giọng nói không lớn, nhưng tất cả những lời bàn tán đều lọt vào tai họ rõ mồn một.

Ánh mắt Quý Diễn thản nhiên quét qua bọn họ, đen nhánh, lãnh đạm, sắc bén tựa lưỡi dao vô hình. Mấy cô gái kia lập tức ngậm miệng, không ai dám nói thêm lời nào.

Tô Lạc Nam càng cúi thấp đầu hơn, hàng mi khẽ run, hai tay siết chặt chiếc áo khoác đồng phục của Quý Diễn trong lòng.

"Tớ... tớ vẫn là thôi đi, tớ hát không hay đâu."

Không hiểu vì sao, khi nhìn thấy đôi mắt cụp xuống của cô, một cảm xúc đặc biệt bỗng trào dâng trong lòng Quý Diễn, khiến trái tim cậu khẽ rung lên theo cách không thể kiểm soát.

Cậu biết rất rõ, đó không phải là thương hại, cũng chẳng phải chán ghét.

Giống như... một loại bản năng muốn bảo vệ?

Trước đây, khi học trên lớp, cậu từng vô tình nhìn thấy đôi mắt này vài lần. Chúng thực ra rất đẹp, dịu dàng, rạng rỡ, tựa như những vì sao lấp lánh giữa bầu trời đêm.

Thế nhưng, chúng lại bị phần mái dày che khuất, khiến vẻ ngoài của cô trở nên bình thường đến mức dễ bị lu mờ giữa đám đông.

Quý Diễn bỗng dưng có chút mềm lòng. Cậu cúi xuống, đưa mắt nhìn thẳng vào cô, đầu ngón tay nhẹ nhàng vén phần mái che trước trán cô, thấp giọng nói:

"Tô Lạc Nam, mạnh dạn lên, đừng sợ. Nếu có gì sai sót, đã có tớ đỡ cho cậu, sẽ không ai cười nhạo cậu cả."

Tô Lạc Nam khẽ mím môi.

Cô hiểu, Quý Diễn nói không sai. Nếu cô không bước lên, những lời cười nhạo kia sẽ không bao giờ dừng lại.

Muốn thay đổi ánh nhìn khinh thường của họ, cô chỉ có thể dựa vào chính mình.

"Nếu cậu không muốn thì chúng ta đi—"

"Để tớ thử xem." Tô Lạc Nam nhẹ nhàng ngẩng đầu, cắt ngang lời cậu.

Quý Diễn thoáng sững người trong hai giây, rồi đưa micro đến trước mặt cô.

"Thử nhé?"

Tô Lạc Nam khẽ gật đầu, lấy hết can đảm cầm lấy micro, từng bước đi về phía trung tâm sân khấu.

Quý Diễn đoán không sai. Tô Lạc Nam thực sự rất thích âm nhạc, nhưng cô nhút nhát, chưa bao giờ dám đứng trên sân khấu thể hiện bản thân.

Lần duy nhất cô từng hát một cách thực sự, là vào dịp Tô Thiên Tứ về quê ăn Tết và rủ cô đi KTV. Nhưng ngay cả khi trong phòng chỉ có người thân, cô vẫn rụt rè, mãi đến khi mọi người đều đã uống say, cô mới lấy hết can đảm hát một bài.

Bây giờ, ánh đèn hội tụ trên người Tô Lạc Nam. Cô liên tục điều chỉnh nhịp thở của mình, cố gắng để đôi tay đặt trên micro không còn run rẩy.

Khác với lần đó ở KTV, lần này, phía dưới sân khấu là gần một nghìn khán giả. Từng ánh mắt đều đổ dồn về phía cô.

Tô Lạc Nam thử ngẩng đầu lên, không hiểu sao, giữa đám đông đông đúc kia, ánh mắt cô lại vô thức dừng trên người Quý Diễn.

Cậu đứng ở góc khuất nhất của đám đông, hai cánh tay tùy ý đặt lên lan can, đầu ngón tay kẹp điếu thuốc đỏ rực dưới ánh đèn mờ nhạt.

Cậu lười biếng nâng mắt nhìn lên sân khấu, dáng vẻ hờ hững nhưng lại toát lên một sự cuốn hút khó diễn tả.

Rõ ràng cậu đứng ở một góc chẳng mấy nổi bật, trang phục cũng chẳng có gì thu hút, vậy mà giữa đám đông, cậu lại sáng lên như thể được bao phủ bởi một tầng ánh sáng.

Sáng đến mức, trong tầm mắt của Tô Lạc Nam, tất cả những người khác dường như đều trở nên mờ nhạt.

Giai điệu của bài hát vang lên.

Tô Lạc Nam hít sâu, lấy hết dũng khí mở miệng hát, đúng như Quý Diễn đã nói: Cô chỉ cần cất lên giọng hát của mình, coi như những người phía dưới không hề tồn tại.

Cô chọn bài "Dưới núi Phú Sĩ" của Trần Dịch Tấn.

Bởi vì từ nhỏ đã thích nghe nhạc Quảng Đông, nên phát âm tiếng Quảng của cô thậm chí còn chuẩn hơn cả tiếng phổ thông. Khi cất giọng, cô cũng vô thức thêm phần tự tin hơn.

Tiếng hát vang lên, Quý Diễn khẽ sững người.

Cậu ngẩn ra vài giây, đến mức đầu lọc thuốc lá gần chạm vào ngón tay mà cũng không nhận ra.

Gió đêm nhẹ nhàng lướt qua, thổi tung phần mái dày của Tô Lạc Nam, để lộ đôi mắt sáng trong, đẹp đến nao lòng. Hàng mi dài cong vút, dưới ánh đèn đường hắt xuống, trông giống như cánh bướm đang khẽ rung động.

Còn đẹp hơn cả lần cậu vô tình nhìn thấy trong lớp học hôm đó.

Ban đầu, Quý Diễn cũng không đặt quá nhiều kỳ vọng vào Tô Lạc Nam. Nhưng không ngờ cô lại thực sự hát bài Quảng Đông này có hồn đến vậy, thậm chí còn cuốn hút hơn nhiều so với lúc cô ngồi dưới sân khấu.

Cô chỉ hát một nửa bài, sau đó đưa micro lại cho giọng ca chính của ban nhạc.

Khi bước xuống sân khấu, Tô Lạc Nam rõ ràng cảm nhận được ánh mắt của rất nhiều người đang dõi theo mình, những lời bàn tán cũng chuyển thành những lời khen ngợi.

Tim cô đập nhanh, gò má cũng nóng bừng, trong lòng dâng lên một cảm giác hưng phấn đến mức như có máu nóng sôi trào trong lồng ng.ực.

Cảm giác này trước đây cô chưa từng trải qua. Lần đầu tiên trong đời, cô cảm thấy có thể dùng hai từ "đã quá" để miêu tả tâm trạng của mình lúc này.

Cô nhanh chóng đảo mắt tìm kiếm trong đám đông, đến khi khóa chặt ánh nhìn vào Quý Diễn, khóe môi vô thức cong lên, rồi cô lập tức chạy về phía cậu.

"Cũng được đấy."

Quý Diễn ngậm điếu thuốc trong miệng, vẫn lười biếng dựa vào lan can, nụ cười mang theo chút bất cần.

"Có bản lĩnh vậy mà ngày nào cũng giấu giấu giếm giếm làm gì?"

Nói xong, cậu đưa tay tháo điếu thuốc xuống, khẽ hất cằm về phía sân khấu.

"Thế nào? Vừa nãy vui chứ?"

Tô Lạc Nam gật đầu mạnh, hai gò má vẫn còn ửng đỏ.

"Vui lắm."

"Vậy để tớ đưa cậu đi chơi thứ gì còn vui hơn nữa."

Quý Diễn khẽ nhếch môi cười, cúi người lấy chiếc mũ bảo hiểm màu hồng trên xe mô tô.

Cậu bước đến trước mặt Tô Lạc Nam, đội mũ lên đầu cô, vừa cúi xuống cài quai vừa cất giọng hờ hững:

"Vừa nãy nhìn đẹp vậy mà, suýt chút nữa tớ rung động luôn rồi. Sao cứ nhất quyết để mái ngố trông ngốc nghếch thế hả?"

Câu này được nói ra với vẻ chẳng mấy để tâm, nhưng Tô Lạc Nam lại vô thức ngước mắt nhìn lên, ánh mắt rơi trên những sợi tóc mềm mại của Quý Diễn.

Tim cô bỗng đập loạn nhịp.

Không giống với cảm giác nóng bừng khi nãy.

Lần này, cô rất rõ ràng nhận thức được—

Tim cô loạn nhịp là vì Quý Diễn.

Sau khi cài xong quai mũ, Quý Diễn cũng ngẩng đầu lên, ánh mắt vô tình chạm phải đôi mắt trong veo của Tô Lạc Nam.

Tô Lạc Nam lập tức né tránh ánh mắt cậu, cúi gằm xuống:

"Cậu... cậu không phải bảo muốn nhờ tớ giúp sao?"

"Chính là chuyện này đấy."

Quý Diễn đứng thẳng dậy, đội mũ bảo hiểm của mình vào, sau đó dùng khớp ngón tay gõ nhẹ lên chiếc mũ bảo hiểm màu hồng trên đầu cô, ánh mắt mang theo ý trêu chọc.

"Giúp tớ vui vẻ, chẳng lẽ không tính là giúp sao?"

Tô Lạc Nam ôm lấy mũ bảo hiểm, ấm ức trừng cậu một cái.

Mặc dù chỉ mới quen nhau vài ngày, nhưng với kiểu nói năng ngang ngược của cậu, cô đã dần trở nên chai lì.

"Đừng tưởng đội mũ bảo hiểm rồi thì tớ không nhìn thấy biểu cảm của cậu nhé."

Quý Diễn cúi xuống, lại gõ nhẹ lên đầu cô, ánh mắt nheo lại:

"Cậu có ý kiến gì với tớ à? Hửm?"

"Không có ý—"

Cô còn chưa nói hết câu thì bỗng chốc bị bế bổng lên.

Cả người cô bị đặt ngang trên yên xe mô tô trong tư thế mặt úp xuống, hai chân lơ lửng giữa không trung.

Xe của Quý Diễn khá cao, cậu chỉ dùng một tay giữ lấy eo cô, khiến cô không thể nào giãy giụa thoát ra được.

"Quý Diễn, cậu... khoan đã! Để tớ xuống trước đã!"

"Tớ là người nhỏ nhen từ bé, không chịu nổi ai trừng mắt với mình đâu."

Giọng Quý Diễn lười biếng vang lên, cậu ngồi xổm xuống trước mặt Tô Lạc Nam, ngẩng đầu nhìn cô, trong ánh mắt toàn là ý cười trêu đùa.

Tô Lạc Nam hoàn toàn không thể cử động, chỉ có thể cứng đờ tránh ánh mắt cậu.

Gương mặt cô đỏ đến mức sắp bốc cháy.

"Vậy... vậy cậu muốn thế nào?"

Quý Diễn nghiêm túc đáp:

"Trẻ con làm sai thì phải chịu phạt."

"Để tớ nghĩ xem, hồi bé cách xử lý hiệu quả nhất là gì nhỉ?"

Cậu giả vờ trầm tư một lát, hai giây sau bỗng nhiên lên tiếng:

"À đúng rồi, đánh mông."

Đá... đánh mông?!

Tô Lạc Nam trợn tròn mắt, rõ ràng không thể tin nổi những gì mình vừa nghe.

Giờ phút này, cô giống như con cừu non bị đặt trên thớt, tùy ý để Quý Diễn giở trò.

Cậu rõ ràng đang cố ý trêu chọc cô!

Tô Lạc Nam cắn môi, hai má đỏ bừng đến mức sắp nhỏ ra máu.

"Quý Diễn! Cậu... cậu khốn nạn! Mau thả tớ xuống!"

"Thế này đi, cậu năn nỉ tớ, tớ sẽ không đánh mông cậu, rồi thả cậu xuống."

"Cậu bắt nạt người khác! Tớ sẽ báo cảnh sát!"

"Cảnh sát không can thiệp vào chuyện gia đình đâu." Quý Diễn nhún vai, cười nhàn nhã. "Tớ cứ nói cậu là bạn gái tớ, bạn gái làm sai chẳng lẽ không nên chịu phạt một chút sao?"

Chương 11: "Cặp sách"

Chiếc xe tùy tiện đỗ bên lề đường, ngay phía sau là khu vực biểu diễn nhộn nhịp với biển người đông đúc.

Vị trí của hai người không hề kín đáo, rất nhiều người đi ngang qua đều vô thức liếc nhìn, thậm chí có người còn nhìn họ mấy lần.

Tô Lạc Nam xấu hổ đến mức mặt đỏ bừng, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, cắn môi, khẽ giọng nói:

"Quý Diễn, cậu mau thả tớ xuống đi!"

Nhìn cô vừa lúng túng vừa ngại ngùng, Quý Diễn càng cảm thấy thú vị, ý định trêu chọc cũng càng mãnh liệt hơn.

Khóe môi cậu cong lên, cậu ngồi xổm xuống, đối diện với cô, đôi mắt đen láy ánh lên vẻ giễu cợt:

"Tớ nói rồi, cậu năn nỉ tớ, tớ sẽ thả cậu xuống."

Tô Lạc Nam mím môi, nín nhịn hồi lâu, thế nào cũng không nói ra nổi hai chữ cầu xin.

Cô quay đầu đi, không muốn nhìn cậu, gần như nghiến răng nghiến lợi bật ra mấy chữ:

"Không... không cầu! Quý Diễn, cậu đúng là đồ khốn, cậu... cậu thả tớ xuống mau!"

"Chỉ biết mắng có bấy nhiêu? Không có câu nào mới mẻ hơn sao?"

Một lát sau, Tô Lạc Nam dứt khoát không giãy giụa nữa. Dù Quý Diễn có trêu thế nào, cô cũng im thin thít, quay đầu sang một bên, nhất quyết không thèm để ý tới cậu.

Thấy cô không đáp lại, Quý Diễn thử gọi:

"Này, Tô Lạc Nam."

Xung quanh bỗng trở nên yên ắng, không ai trả lời.

Vài giây trôi qua, không hiểu sao Quý Diễn lại có chút chột dạ, nụ cười trên môi cũng dần thu lại. Cậu cúi xuống tìm kiếm ánh mắt cô.

"Tô Lạc Nam, cậu giận rồi à?"

Cô vẫn nghiêng đầu, không để ý đến cậu.

Cậu hạ giọng, khẽ hỏi:

"Thật sự giận à?"

Cô gái này vốn đã nhạy cảm, hôm nay đứng trước mặt bao nhiêu người hát đã là giới hạn của cô rồi.

Vốn dĩ có thể dũng cảm thể hiện bản thân là một chuyện đáng để vui mừng, vậy mà cậu lại cứ chứng nào tật nấy, còn trêu chọc cô trước mặt mọi người.

Mãi đến lúc này, Quý Diễn mới chợt nhận ra mình đã quá đáng. Cậu thu lại vẻ bỡn cợt ban nãy, ngoan ngoãn ôm Tô Lạc Nam đặt xuống khỏi xe máy.

"Vừa rồi tớ lỡ lời, cậu đừng chấp tớ, cứ coi như—"

Lời nói đến một nửa, cậu bỗng khựng lại, phần còn lại bị nuốt ngược vào trong.

Gió đêm nhẹ lướt qua, làm những lọn tóc lòa xòa bên tai cô khẽ bay.

Tô Lạc Nam cúi đầu, đôi môi mím chặt, mái tóc dày che khuất đôi mắt hoe đỏ. Hai tay cô siết chặt vạt áo đồng phục, từ lúc Quý Diễn quen cô đến giờ, cô chưa từng dám đứng thẳng lưng một lần nào.

Lá cây bị gió thổi xào xạc, cô đứng dưới bóng cây, dáng người nhỏ nhắn, ngay cả cái bóng đổ xuống đất cũng chỉ bé xíu một mảnh.

Có lẽ vì thân hình Tô Lạc Nam quá gầy gò, thoạt nhìn cứ như thể mong manh đến mức có thể vỡ tan bất cứ lúc nào.

Lòng Quý Diễn bỗng mềm nhũn.

Cậu chịu thua mỗi khi thấy con gái mắt đỏ hoe.

Huống hồ, Tô Lạc Nam lại là kiểu con gái ngoan ngoãn, nhút nhát, làm gì cũng rụt rè cẩn trọng.

Cảm giác tội lỗi ập đến, khiến cậu trong phút chốc chẳng biết phải làm sao.

Mới quen nhau có mấy ngày mà đây đã là lần thứ hai cậu suýt làm cô khóc rồi.

"Tô Lạc Nam, cậu đừng khóc mà."

Quý Diễn cúi người xuống, định giơ tay lau nước mắt cho cô, nhưng đầu ngón tay dừng lại giữa không trung hai giây rồi rụt về.

"Là tớ không tốt, cậu đánh tớ đi, hoặc mắng tớ cũng được, thế nào hả giận thì cứ làm."

Tô Lạc Nam quay lưng không thèm để ý đến cậu.

"Thế này đi, để tớ tự mắng mình."

Quý Diễn đứng thẳng dậy, hai tay đút túi quần, buông lời mắng không chút nể nang:

"Quý Diễn, cậu đúng là đồ khốn, đồ cặn bã, mặt dày vô liêm sỉ, suốt ngày chỉ biết trêu chọc con gái. Người như cậu chắc chắn chẳng có kết cục tốt đẹp đâu, ai mà dính vào cậu thì xui xẻo cả đời. Ba mẹ cậu đúng là xui tám kiếp mới sinh ra loại người như cậu, cậu chỉ biết mang rắc rối đến cho người khác..."

Nói đến đây, cậu như chợt nhớ ra điều gì, ánh mắt bỗng tối đi, nhưng vẫn tiếp tục mắng.

"Thôi... thôi đừng nói nữa."

Tô Lạc Nam quay lại nhìn cậu, đôi mày thanh tú khẽ nhíu, hốc mắt vẫn còn hơi đỏ.

"Ai lại tự rủa mình như thế chứ."

Quý Diễn hoàn hồn, ngước mắt hỏi:

"Cậu không giận nữa à?"

"Tớ vốn dĩ không giận."

Tô Lạc Nam cúi đầu lẩm bẩm, rồi bước tới bên chiếc xe máy, chống tay trèo lên.

"Cậu thấy chưa, tớ hoàn toàn có thể tự lên được."

Quý Diễn nhìn cô, hơi sững lại hai giây.

Chiếc mô tô này vốn khá lớn, đừng nói là một cô gái cao hơn mét sáu một chút, đến đàn ông trưởng thành leo lên còn khó, nếu không phải cậu cao ráo chân dài thì đã chẳng mua chiếc xe to thế này.

Cô gái này trông gầy yếu, cứ như bị suy dinh dưỡng lâu ngày, không ngờ tay lại có sức đến vậy.

Quý Diễn ngồi vào vị trí lái, theo thói quen kéo tay Tô Lạc Nam vòng qua ôm lấy eo mình, nghiêng đầu nói:

"Vẫn như cũ, ôm cho chắc, ngã xuống thì tớ không chịu trách nhiệm đâu."

Nói xong, chiếc xe lao vút đi như một cơn gió, phóng nhanh trên con đường rộng lớn.

Cảm xúc lúc này không giống với khi nãy.

Khi đó, cô chỉ biết sợ hãi. Nhưng giờ đây, khi lại ngồi sau xe Quý Diễn, tâm trạng Tô Lạc Nam trở nên khó tả.

Cơn gió mạnh quét qua, làm vạt áo đồng phục của cô bay phần phật. Cảnh vật hai bên đường vùn vụt lướt qua, hàng cây như bị tua nhanh gấp đôi. Máu trong người cô dường như cũng sôi trào, cả cơ thể lần đầu tiên tràn ngập một cảm giác tự do chưa từng có.

Suốt mười bảy năm qua, cô chưa bao giờ có cơ hội được giải phóng bản thân như lúc này.

Khi Tô Lạc Nam về đến nhà, đã hơn mười giờ tối.

Cô đứng trước cửa do dự một lúc lâu, trong đầu đã luyện tập lời giải thích đến mức trơn tru, rồi mới dám đẩy cửa bước vào.

Đèn ấm trong phòng khách vẫn sáng, trên tivi đang phát một bộ phim cổ trang dài tập.

Tô Thiên Tứ vừa cởi giày vừa đứng thẳng lưng dựa vào tường, còn Tô Minh thì cầm thước dây đo chiều cao cho cậu. Tiết Minh Lan ngồi bên cạnh, tay cầm một nắm hạt dưa, vừa cắn vừa hóng chuyện.

"178."

Tô Minh thu thước dây lại, nhìn kỹ một chút rồi lắc đầu.

"Chẳng phải vẫn như năm ngoái sao? Đã bảo mà, nhìn có cao thêm chút nào đâu. Thằng nhóc này, ăn cơm vào bụng rồi chạy đi đâu hết, chỉ biết lớn ngang chứ không lớn dọc."

"Sao lại không cao!"

Tô Thiên Tứ phản bác, cao giọng cãi lại ba mình.

"Ai như ba chứ, đo chiều cao còn bắt cởi giày. Con đi giày vào là đủ mét tám rồi, có được không?"

Tô Minh cầm thước gõ nhẹ lên đầu cậu:

"Người ta đo chiều cao chuẩn chỉnh đều phải cởi giày hết."

"Ba tự quy định chứ gì, hay để con cởi luôn cả vớ?"

"Thằng nhóc này, dám cãi lại ba à? Xem ba dạy dỗ con thế nào!"

"Mẹ, mẹ xem kìa! Ba nói không lại con thì bắt đầu lấy uy quyền của phụ huynh ra áp đảo rồi!"

Chỉ là đo chiều cao thôi mà hai cha con đã cãi nhau ầm ĩ.

Tiết Minh Lan lại chẳng hề lo lắng, còn cảm thấy thú vị. Bà vừa cắn hạt dưa vừa cười vui vẻ.

"Đồ ngốc, con còn không hiểu tính ba con sao? Trong mắt ổng, ổng chính là tiêu chuẩn rồi!"

Ánh đèn vàng ấm áp trong phòng khách phủ lên người họ, còn tiếng tivi thì bật nhỏ, vừa đủ để tạo nên một bầu không khí gia đình ấm cúng.

Chỉ là một cảnh tượng bình thường, nhưng Tô Lạc Nam lại cảm thấy đặc biệt ghen tị.

Cô đứng ở cửa ra vào hồi lâu, bỗng dưng không nỡ phá vỡ khung cảnh đẹp đẽ này.

Dù cô không phải là một phần trong hạnh phúc này, cũng sẽ chẳng bao giờ là một phần trong đó.

Ba mẹ chưa bao giờ đối xử với cô như cách họ đối xử với Tô Thiên Tứ.

Rõ ràng cùng chung dòng máu, nhưng giữa cô và họ lại xa cách và gượng gạo đến lạ. Dù cô có làm gì quá đáng đến đâu, họ cũng chẳng bao giờ mắng cô, chỉ biết thở dài bất lực.

Chẳng bao lâu sau, Tiết Minh Lan quay đầu lại, vừa hay trông thấy Tô Lạc Nam đang thay giày.

"Nam Nam về rồi à?"

Tô Lạc Nam khẽ gật đầu.

"Bạn con vừa qua gửi cặp sách, mẹ để trong phòng ngủ cho con rồi."

Nghe đến hai chữ "cặp sách", động tác của Tô Lạc Nam thoáng khựng lại.

Cặp sách của cô... hình như đang ở chỗ Quý Diễn mà?

Cô cẩn thận quan sát sắc mặt của Tiết Minh Lan, dè dặt hỏi thử:

"Bạn con ấy... mẹ có gặp không ạ?"

"Gặp rồi chứ, là một cô bé ngoan ngoãn. Nó còn bảo với mẹ rằng hôm nay con bị thầy giữ lại trực nhật, có thể sẽ về muộn."

Tô Lạc Nam sững người mất hai giây, mãi mới phản ứng lại được.

Chắc là Quý Diễn đã sớm nghĩ đến chuyện này nên đã chuẩn bị từ trước.

Đầu tai cô bắt đầu ửng đỏ. Tô Lạc Nam vội trò chuyện dăm ba câu với Tiết Minh Lan rồi nhanh chóng về phòng.

Cô đứng trước tấm gương lớn trong phòng ngủ, nhìn chằm chằm vào mái tóc mái dày che gần hết trán của mình. Trong đầu bỗng vang lên câu nói của Quý Diễn.

Cậu bảo mắt cô rất đẹp.

Cậu nói cô không hợp để tóc mái dày như vậy.

Như bị ma xui quỷ khiến, Tô Lạc Nam thử đưa tay vén hết phần tóc mái lên, dùng kẹp tóc đen cố định lại, để lộ vầng trán trơn láng.

Tim cô đập rất nhanh. Khoảnh khắc vén tóc mái lên, hai má nóng bừng như phát sốt.

Tô Lạc Nam hiểu rõ—hình như cô đang lặng lẽ thay đổi vì một người nào đó.

Chương 12: Vừa trắng vừa dài, hiếm thấy đấy

Khác với ngôi trường ở thị trấn quê nhà, Tây Thành Phụ Trung là một trường trọng điểm của tỉnh. Ngoài bài kiểm tra hàng tuần, gần như mỗi tháng trường đều tổ chức một kỳ thi phân lớp.

Năm học sinh cuối bảng của lớp trọng điểm sẽ bị chuyển xuống lớp thường, trong khi năm học sinh đứng đầu lớp thường sẽ được đẩy lên lớp trọng điểm. Cứ như vậy, cho đến hết năm lớp mười hai.

Lớp có tổng cộng 50 học sinh, khi vào trường, Tô Lạc Nam may mắn đứng hạng 48, vừa đủ điểm vào lớp trọng điểm.

Tối trước ngày thi tháng, sau khi ôn tập xong môn cuối cùng, cô nằm trên giường, trằn trọc mãi không ngủ được.

Cô không có tự tin với thành tích của mình. Mãi mới dần hòa nhập được với lớp, nếu bị chuyển sang môi trường mới, e là cô lại phải mất rất lâu để thích nghi.

Nhưng với lực học hiện tại, cô hoàn toàn không thể so bì với những học sinh xuất sắc trong lớp.

Chuyện bị chuyển xuống lớp thường gần như đã là kết cục không thể tránh khỏi.

Gió đêm lùa vào phòng, làm rèm cửa bay lên, tạo thành một đường cong mềm mại.

Ngay lúc cô cố nhắm mắt, ép bản thân đi ngủ, bỗng một tiếng động lớn vang lên bên ngoài cửa sổ, khiến cô giật mình mở choàng mắt.

Âm thanh đó nghe giống như có vật nặng vừa rơi xuống.

Tô Lạc Nam cuống quýt khoác áo, chạy đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài.

Nhà cô nằm trên tầng bốn, không quá cao. Ánh đèn đường vừa vặn chiếu xuống bức tường dưới lầu.

Mơ hồ trong ánh sáng lờ mờ, cô nhìn thấy một thiếu niên mặc áo đen đang co mình dưới đất.

Cậu ta trông có vẻ rất đau, cúi gập người, hai tay ôm chặt lấy đầu gối trái, bả vai khẽ run lên.

Bên cạnh cậu, những mảnh vụn của bồn hoa vương vãi khắp nơi.

Hình như cậu ta vừa rơi từ trên cao xuống, đầu gối đập mạnh vào bồn hoa dưới cửa sổ.

Cậu cúi gằm mặt suốt, Tô Lạc Nam không nhìn rõ gương mặt cậu, nhưng từng cử động của cậu đều lọt vào tầm mắt cô.

Chỉ vài giây sau, cậu kéo ống quần thể thao lên.

Mảnh sứ từ bồn hoa đã xuyên qua lớp vải, cắm sâu vào da thịt cậu. Máu đỏ tươi chảy dọc theo đầu gối, lướt qua bắp chân săn chắc rồi tí tách rơi xuống mặt đất.

Những mảnh vỡ li ti bám đầy bên ngoài bắp chân trái, giữa đó còn có vài mảnh lớn cỡ quả bóng bàn ghim chặt vào da.

Vết thương nhìn ghê rợn như vậy, Tô Lạc Nam cứ tưởng cậu sẽ gọi điện cho người nhà đến giúp. Nhưng mãi vẫn không thấy

cậu lấy điện thoại ra, chỉ thấy cậu cố chống tay lên tường, một tay khác vịn xuống đất, loay hoay muốn đứng dậy.

Đầu gối phải hơi cong, còn chân trái gần như không thể dùng sức. Cả cánh tay chống lên cũng khẽ run rẩy.

Tô Lạc Nam chắc chắn rằng cú ngã này không hề nhẹ.

Hai giây sau, cánh tay cậu mất đi lực chống đỡ, cả người lại ngã xuống mặt đất.

Xung quanh quá yên ắng, cô thậm chí còn nghe thấy tiếng cậu thấp giọng chửi một câu đầy bực bội.

Tô Lạc Nam đột nhiên thấy căng thẳng, tim cũng đập mạnh hơn.

Khi cô còn đang do dự không biết có nên xuống giúp hay không, tiếng rên đau đớn dưới lầu bỗng thu hút sự chú ý của cô.

Mảnh vỡ lớn nhất... vậy mà cậu lại dùng tay không rút nó ra khỏi đầu gối!

Mảnh sứ rút ra đã bị máu thấm đỏ hoàn toàn, đầu ngón tay cậu cũng nhuốm đầy vết máu.

Tô Lạc Nam không nhịn được mà bật thốt lên một tiếng kinh hãi.

Thời đại nào rồi mà còn có người xử lý vết thương theo cách thô bạo như vậy chứ!

Dưới ánh đèn đường vàng vọt, cậu như có linh cảm nào đó, đôi mắt đen chậm rãi nâng lên, vừa vặn chạm vào ánh nhìn của Tô Lạc Nam.

Tim cô run lên dữ dội, theo phản xạ giơ tay bịt miệng.

Người rơi xuống từ cửa sổ... vậy mà lại là Quý Diễn.

Hai giây sau, điện thoại trong túi cô đột nhiên rung lên.

Quý Diễn: [Cậu đứng xem vui lắm à? Xuống đây giúp một tay.]

Lần này, Tô Lạc Nam không dám chần chừ nữa, lập tức gõ chữ đáp lại.

[Cậu cứ ngồi yên đó, tớ xuống ngay.]

Nói xong, cô nhanh chóng thay đồ, lén lút ra phòng khách lấy hộp cứu thương của Tiết Minh Lan, rồi xách cả hộp chạy xuống dưới.

Quý Diễn ngồi dưới đất, một chân co lên, mái tóc trước trán gần như ướt đẫm mồ hôi lạnh, ngay cả màn hình điện thoại cũng loang lổ vết máu.

Cậu lặng lẽ nhìn tin nhắn Tô Lạc Nam vừa gửi.

Thực ra cậu chỉ tiện tay nhắn vậy thôi, vốn không mong cô sẽ thực sự chạy xuống. Tiết Minh Lan quản nghiêm như thế, với tính cách của Tô Lạc Nam, chắc chắn không dám lén ra ngoài giữa đêm để gặp một người như cậu.

Nếu bị Tiết Minh Lan phát hiện, dù bà ta không đánh chửi gì, Tô Lạc Nam cũng sẽ bị áp đặt đạo đức đến phát mệt.

Cậu đang định nhập tin nhắn thì bên tai chợt vang lên tiếng bước chân dồn dập.

Có vẻ vì chạy vội nên hai má cô hơi ửng đỏ.

Tay cô xách theo một chiếc hộp nhỏ, mái tóc dài buông xuống sau lưng, ngay cả dép cũng chưa kịp thay, đôi chân dài trắng nõn để trần, chỉ khoác vội một chiếc áo rồi lao xuống đây.

Tô Lạc Nam thậm chí không kịp nhìn cậu lấy một cái, lập tức quỳ xuống kiểm tra vết thương đầy máu trên chân cậu.

"Sao cậu không gọi điện cho người nhà? Hoặc ít nhất cũng nên gọi 120 chứ. Nhỡ đâu vết thương bị nhiễm trùng thì sao? Còn chưa biết có tổn thương đến xương không, nếu không chỉ là vết thương ngoài da thì đỡ, nhưng mà lỡ nặng hơn thì rắc rối to đấy!"

Từ lúc quen biết đến giờ, đây là lần đầu tiên Quý Diễn nghe Tô Lạc Nam nói một tràng dài như vậy.

"Cậu đứng dậy được không? Nếu không thì dựa vào tớ một chút, tớ đỡ cậu đến bệnh viện."

Giọng cô có chút run rẩy, cúi đầu xuống định đỡ lấy cánh tay Quý Diễn.

"Lúc nãy tớ xuống, có nhìn qua một chút, bệnh viện gần đây vẫn còn mở cửa."

Quý Diễn im lặng nhìn cô hồi lâu, sau đó giơ cánh tay chưa bị dính máu lên, nắm lấy cổ tay Tô Lạc Nam.

"Đừng phí công nữa, tớ đứng dậy không nổi, cậu cũng không đỡ được tớ đâu. Muộn thế này rồi, mau về đi, ngày mai còn có bài kiểm tra đấy."

Hiếm khi cậu có lòng tốt mà nghĩ cho người khác như vậy.

Đây là lần đầu tiên trong ngần ấy năm, Quý Diễn cảm thấy bản thân làm được một chuyện ra dáng con người.

"Không được." Đôi mắt Tô Lạc Nam đầy vẻ bướng bỉnh. "Tớ phải nhìn thấy cậu vào bệnh viện mới yên tâm."

Quý Diễn hơi nhíu mày: "Lát nữa tớ tự đi, bạn tớ sẽ đến đón."

"Vậy tớ phải tận mắt thấy bạn cậu đến."

Nhìn bộ dạng kiên quyết không chịu bỏ cuộc của cô, Quý Diễn bỗng bật cười, vừa bất lực vừa buồn cười.

"Cậu cứ phải cứng đầu thế à?"

Tô Lạc Nam lắc đầu: "Là cậu cứng đầu thì có."

Hai người giằng co một lúc lâu, máu trên chân Quý Diễn vẫn đang chảy xuống, cuối cùng cậu đành thỏa hiệp, hất cằm về phía hộp cứu thương.

"Tớ không muốn đến bệnh viện, hay là cậu giúp tớ bôi thuốc đi. Dù gì cậu cũng mang theo hộp thuốc mà."

"Tớ sợ làm cậu đau hơn." Tô Lạc Nam vẫn có chút do dự.

"Không sao, dù gì cũng chỉ có hai lựa chọn: một là ngồi đây nhìn máu chảy cạn, hai là cậu bôi bừa ít thuốc. Dù gì cũng chẳng khác gì nhau."

Bị thương đến mức này rồi mà cậu vẫn giữ thái độ cà lơ phất phơ như chẳng có chuyện gì.

Đôi khi Tô Lạc Nam cảm thấy Tiết Minh Lan nói đúng, Quý Diễn thực sự có đôi lúc trông chẳng khác gì đám du côn ngoài đường.

Giống như hôm nay, tự dưng lại rơi từ tầng hai xuống, chẳng lẽ cậu tự nhảy xuống chắc?

Tô Lạc Nam mở hộp cứu thương, lấy nhíp ra, dùng cồn khử trùng, rồi ngồi xổm trước mặt Quý Diễn, bắt đầu bôi thuốc cho cậu.

Quý Diễn nâng mắt nhìn cô gái trước mặt, thấy cô thành thạo lấy ra mấy lọ thuốc từ hộp cứu thương, rồi dùng nhíp kẹp bông

gòn để lau sạch vết bẩn trên chân cậu. Động tác của cô lưu loát, nhanh nhẹn, rõ ràng không phải lần đầu làm việc này.

"Có thể sẽ hơi đau đấy, cậu chịu chút nhé."

Cô không ngẩng đầu lên, giọng nói có chút nghèn nghẹn.

Quý Diễn khẽ gật đầu.

Nhíp nhẹ nhàng gắp ra những mảnh vụn trên chân cậu, chi chít đến mức trông mà phát hoảng. Có vài mảnh đã cắm sâu vào da thịt, không thể rút ra ngay được. Những vết thương này về sau có lẽ vẫn phải đến bệnh viện để xử lý.

Không biết liệu cậu ấy có bị thương đến xương không nữa.

Ánh mắt Tô Lạc Nam lặng lẽ lướt qua Quý Diễn.

Cậu đang nghĩ gì, Tô Lạc Nam không biết, chỉ thấy hàng mày cậu hơi nhíu lại, cả người như không ở trong trạng thái bình thường.

"Cảm thấy thế nào?" Tô Lạc Nam khẽ hỏi.

Không cần nghĩ cũng biết chắc chắn rất đau.

Quý Diễn hoàn hồn sau hai giây trầm mặc, ánh mắt rơi xuống đôi chân trắng nõn của cô, khóe môi khẽ nhếch lên.

"Ừm, vừa trắng vừa dài, hiếm thấy đấy."

Đến nước này mà cậu vẫn còn tâm trạng trêu chọc cô, xem ra thật sự không thấy đau chút nào.

Tô Lạc Nam hơi cáu: "Quý Diễn!"

"Đùa chút thôi, đừng giận." Cậu nhận sai rất nhanh.

Nhíp lại tiếp tục làm việc, Quý Diễn nhìn gương mặt chăm chú của Tô Lạc Nam, ánh mắt dần tối đi. Một lúc sau, cậu bất chợt lên tiếng.

"Cậu không tò mò sao?"

"Tò mò gì?"

"Tại sao tớ lại bị thương đến mức này."

Chương 13: Tớ nhận thua

Tây Thành hai ngày trước vừa đổ một trận mưa lớn, mặt đất vẫn còn hơi ẩm ướt.

Tô Lạc Nam ngồi xổm trên đất, vạt áo khoác rủ xuống hai bên chân, lớp ngoài cùng thậm chí còn bị vấy lên chút máu loang lổ.

Chiếc áo khoác trắng sạch sẽ không chút tỳ vết, cứ thế bị cậu ta làm bẩn.

Quý Diễn bỗng thấy bực bội, nhíu mày dời ánh mắt đi chỗ khác.

Cậu ta có thể cảm nhận rõ ràng rằng Tô Lạc Nam thực sự đang thay đổi.

Vầng trán nhẵn mịn và đôi mắt xinh đẹp ấy giờ đã dám để lộ ra ngoài, lưng cũng cố gắng giữ thẳng hơn, thậm chí giọng nói còn to hơn trước.

Chỉ mới một tháng mà thôi.

Tô Lạc Nam thay đổi trông thấy, trở nên xinh đẹp hơn rất nhiều.

Đến mức đôi lúc, khi ánh mắt vô thức dừng trên người cô, Quý Diễn còn có chút ngẩn ngơ.

Thật ra, cô chẳng hề thua kém bất kỳ hoa khôi nào trong trường.

Chỉ là trước đây, cô quá mức dè dặt và tự ti, lúc nào cũng cúi đầu, chẳng ai để tâm đến sự tồn tại của cô cả.

Tất cả những lời khuyên của cậu, Tô Lạc Nam đều thật sự nghe theo và từng bước thực hiện.

Thậm chí có những điều cậu chỉ vô tình nhắc đến rồi quên béng, vậy mà cô vẫn nhớ rõ ràng.

Cô thực sự tin tưởng cậu một cách vô điều kiện.

Có thứ gì đó không rõ ràng đang dần tan chảy trong lòng Quý Diễn.

Ngay cả bản thân cậu cũng không nhận ra, ấn tượng về Tô Lạc Nam trong lòng mình đã vô thức thay đổi rất nhiều.

Dạo gần đây, mỗi lần nhìn thấy gương mặt hơi ửng đỏ của cô, Quý Diễn đều cảm thấy bản thân thật quá đáng.

Đều sắp thành người lớn cả rồi, vậy mà còn đi cá cược mấy thứ kỳ quặc như thế.

Khu chung cư yên ắng đến lạ, chỉ có tiếng côn trùng khe khẽ kêu trong bụi cỏ, càng làm bầu không khí thêm tĩnh lặng.

Tô Lạc Nam cúi đầu, cẩn thận bôi thuốc cho cậu.

Một lúc lâu sau, vết thương lớn nhất trên đầu gối cũng đã được xử lý xong, cô mới khẽ đáp lại câu hỏi trước đó của cậu.

"Tớ có chút tò mò, nhưng đó là chuyện của cậu, cậu có quyền không nói với ai cả."

"Tớ tự nhảy xuống đấy."

Cậu hơi nhướng mày, gần như buột miệng nói ra.

Ngón tay Tô Lạc Nam khẽ khựng lại, cây tăm bông trong tay vô thức ấn mạnh xuống vết thương của Quý Diễn.

Cơn đau bất ngờ ập đến khiến cậu nhắm chặt mắt, không nhịn được mà hít một hơi lạnh.

Tô Lạc Nam vội rụt tay về, lí nhí xin lỗi: "Xin lỗi."

Phải một lúc sau, đôi mắt đen láy kia mới chậm rãi dừng trên người cô.

"Không tin à?"

Tô Lạc Nam mím môi, nhẹ giọng đáp:

"Tin."

Cậu nói gì, cô cũng tin.

Chỉ là cô không hiểu lắm.

Tô Lạc Nam dò xét nét mặt cậu, thử thăm dò:

"Tự sát à?"

"Tớ không ngốc thế đâu."

Quý Diễn nhếch môi cười khẽ, phát ra một tiếng cười chế giễu cực ngắn.

"Tớ đẹp trai thế này, chết thì phí lắm."

Người này, lúc nào cũng giữ dáng vẻ lơ đễnh, bỡn cợt như chẳng có gì quan trọng.

Những lời vốn nặng nề, nghiêm túc mà thốt ra từ miệng cậu lại có một sắc thái khác.

Trái tim vừa dâng lên một thoáng lo lắng của cô cũng dần dần bình ổn lại.

Không biết vì sao, khi nhìn nét mặt đầy tự tin, lý lẽ hiển nhiên của cậu, Tô Lạc Nam không nhịn được mà cúi đầu bật cười khẽ.

Dù chỉ là một tiếng cười rất nhỏ, Quý Diễn cũng lập tức bắt được.

"Cười gì đấy? Hửm?"

Quý Diễn hơi nhếch khóe môi, hạ ánh mắt xuống đối diện với cô, cố tình trêu chọc.

"Thấy tớ bị thương nên hả hê à?"

Mặt Tô Lạc Nam nóng bừng, cố ý tránh ánh mắt cậu, vội vàng thu dọn những chai lọ trong hộp thuốc.

"Thuốc đã bôi xong rồi, cậu nghỉ ngơi một lát đi, tớ dìu cậu về."

"Khuya thế này mà còn lén lút trốn ra ngoài, không sợ mẹ cậu mắng à?"

"Cùng lắm cũng chỉ nói vài câu thôi, không sao đâu."

Cô đáp nhẹ nhàng như thể chẳng đáng bận tâm, khiến Quý Diễn trong chốc lát chưa kịp phản ứng.

Một lúc sau, cậu mới chậm rãi bật cười, giọng điệu kéo dài đầy ẩn ý.

"Tô Lạc Nam, bây giờ tớ mới phát hiện ra gan cậu càng ngày càng lớn đấy. Ngay cả uy quyền của cô Tiết mà cậu cũng dám thách thức. Nhưng mà, cậu yếu lắm, vẫn nên—"

Còn chưa nói hết câu, nửa người cậu ta đã gần như bị kéo dựng lên khỏi mặt đất.

Quý Diễn hoàn toàn không hề dùng sức, vậy mà Tô Lạc Nam đỡ lấy eo và lưng cậu, gần như chỉ bằng sức của mình mà lôi nguyên cả người cậu đứng dậy.

Cậu sững sờ nhìn cô, thậm chí nói cũng không trôi chảy nữa.

"Không phải, cậu... sao... sao làm được thế?"

Tô Lạc Nam chẳng hiểu gì: "Thì kéo cậu một cái thôi mà."

"..."

Kéo một cái thôi mà suýt nữa vác luôn cả người tớ lên vai ấy hả...

Cậu cao tận 1m87, là một thằng con trai gần trưởng thành với bộ khung to lớn thế này.

Thế mà Tô Lạc Nam – một cô gái nhìn có vẻ gầy yếu – lại dễ dàng kéo cậu lên không tốn chút sức nào.

Đáng sợ hơn là cô còn dùng mỗi một tay đỡ eo lưng cậu, tay kia vẫn còn cầm hộp thuốc!

Đây rốt cuộc là cô gái thuộc giống loài nào mà có sức mạnh kinh khủng thế này...

Thế mà trước đây, bao nhiêu lần cậu còn nghĩ cô là một cô gái nhỏ nhắn yếu đuối, còn tự cho mình cái quyền trêu chọc cô. Quan trọng nhất là cô chưa từng phản kháng.

Quý Diễn im lặng hồi lâu, biểu cảm trên mặt không biết phải diễn tả thế nào.

Mãi sau, cậu mới bất lực buông một câu:

"Bỏ đi, đi thôi."

Lúc hai người bước vào tòa nhà, trời đã khuya lắm rồi. Giờ này bình thường chẳng có ai ra ngoài.

Không biết là Quý Diễn cố ý hay vô tình, mà cả nửa người cậu đều đè lên Tô Lạc Nam. Hai người dán chặt vào nhau, thậm chí có thể cảm nhận rõ ràng từng nhịp hô hấp của đối phương.

Tim Tô Lạc Nam như muốn nhảy ra khỏi lồng ng.ực. Cô chỉ dám nhìn xuống chân, từ đầu đến cuối không hề ngẩng đầu lên.

Quen biết cậu nhiều ngày như thế, đây là lần đầu tiên cô đến nhà Quý Diễn.

Căn hộ này ít nhất rộng hơn nhà cô một nửa, nhưng bên trong lại trống huơ trống hoác, hầu như chẳng có đồ đạc gì. Vừa nhìn đã biết nơi này không có hơi thở của người ở, có lẽ chẳng mấy khi có người lui tới.

Dưới sàn phòng khách vương vãi đầy mảnh thủy tinh vỡ, đồ đạc trên bàn trà rơi tán loạn, cả căn phòng rối tinh rối mù, như vừa trải qua một cuộc tranh cãi kịch liệt nào đó.

Nơi này không có dấu vết của người thứ hai từng sinh sống.

Rõ ràng Quý Diễn ở đây một mình.

Cậu có vẻ như có rất nhiều bạn bè, nhưng cũng dường như luôn lẻ loi, một mình một bóng.

Tô Lạc Nam đỡ cậu ngồi xuống ghế sofa, theo phản xạ định cúi xuống nhặt những mảnh thủy tinh dưới đất.

Bây giờ chân cậu đã bị thương, nếu chẳng may lại giẫm phải mảnh vỡ thì càng rắc rối.

Nhưng cổ tay cô đột nhiên bị người ta nắm lấy.

Quý Diễn cúi người xuống, đôi mày hơi chau lại.

"Đừng dọn nữa. Mau về ngủ đi, mai còn thi đấy."

Tô Lạc Nam cũng không nghĩ nhiều, khẽ gật đầu: "Vậy sáng mai cậu nhớ đi khám bác sĩ."

Quý Diễn khẽ "ừ" một tiếng: "Hôm nay cảm ơn nhé."

"Không có gì. Tớ về trước đây."

Tô Lạc Nam chào cậu một cách lễ phép, sắp đến cửa rồi mà vẫn bất ngờ bị gọi lại.

"Tô Lạc Nam."

Cậu chậm rãi lên tiếng, giọng nói vẫn lười biếng như mọi khi, chẳng biết là thật hay đùa.

"Thi cho tốt nhé, đừng có chuyển lớp."

"Tớ còn chưa ngồi cùng bàn với cậu đủ đâu."

Bước chân khựng lại tại chỗ, Tô Lạc Nam siết chặt hai tay, đầu ngón tay vô thức quấn vào nhau, vành tai cũng dần ửng đỏ.

Hai giây sau, cô mới nặng nề gật đầu.

Dù lời Quý Diễn nói là thật hay giả.

Cô cũng không muốn rời khỏi lớp A. Một chút ích kỷ khiến cô muốn tiếp tục ngồi cùng bàn với Quý Diễn thêm một khoảng thời gian nữa.

Dù có ngắn ngủi đến đâu, cô cũng cảm thấy đủ trân quý.

Tô Lạc Nam không rõ cảm xúc trong lòng mình rốt cuộc là gì.

Nhưng cô hiểu rất rõ rằng, một khi cô rời khỏi lớp A, cô và Quý Diễn chắc chắn sẽ càng lúc càng xa nhau, cuối cùng trở thành

hai người xa lạ, ngay cả gặp mặt cũng chẳng chào hỏi.

Quý Diễn không phải người xấu, lại là người đầu tiên cô quen ở ngôi trường này.

Cô không muốn cả hai cứ thế trở thành những người qua đường không liên quan gì đến nhau.

Tô Lạc Nam đi chưa được bao lâu, bên ngoài đã vang lên tiếng chìa khóa tra vào ổ.

"Đệt, Quý Diễn, nhà cậu bị làm sao thế này? Đánh nhau à? Ông đây vừa nhận được điện thoại liền lao đến ngay đây!"

Trình Cánh Văn vừa vào cửa đã gào toáng lên, theo phản xạ dựng lại giá treo quần áo bị đổ trước cửa.

Tên này dạo gần đây nhuộm một mái tóc vàng chóe, đi đâu cũng nổi bật như đèn pha.

Quý Diễn chê cậu ta nhìn quá "trẻ trâu", mất mặt, nên đã lâu rồi hai người không gặp nhau.

Quý Diễn tựa nghiêng vào sofa, ánh mắt lơ đãng nhìn lên trần nhà, ngay cả mí mắt cũng chẳng buồn nhấc lên.

"Có chuyện gì? Lại bị ông già tìm đến à? Ông nào? Họ Quý hay họ Chúc?"

Trình Cánh Văn đi đến trước mặt Quý Diễn, giơ tay quơ quơ trước mắt cậu hai cái.

Quý Diễn khó chịu nghiêng đầu né tránh: "Liên quan gì đến cậu? Đừng phiền tớ."

"Thế có giỏi thì đừng gọi tớ đến dọn dẹp đống bừa bộn này hộ cậu."

Trình Cánh Văn bất lực liếc nhìn cậu một cái, ánh mắt vô tình lướt qua đầu gối đã được băng bó gọn gàng.

"Ai bôi thuốc cho cậu thế? Tay nghề cũng khéo đấy, chẳng khác gì chuyên gia."

Nghe câu này, Quý Diễn mới chậm rãi dời ánh mắt, nhìn xuống đầu gối của mình.

Ngẩn người một lúc lâu, cậu mới lẩm bẩm:

"Ừm, cô ấy đúng là rất đặc biệt."

Một cô gái gầy yếu như thế, không hiểu lấy đâu ra sức mạnh lớn đến vậy.

Trình Cánh Văn bỗng hứng thú, khoanh chân ngồi lên sofa, cười tủm tỉm nhìn Quý Diễn.

"Rốt cuộc là ai thế? Nhìn cái biểu cảm này của cậu kìa."

Không gian lặng đi vài giây, Quý Diễn mới hờ hững liếc cậu ta một cái.

"Biểu cảm gì?"

"Chậc chậc, hồn sắp bị người ta câu mất rồi mà còn không biết."

Tên này vốn dĩ lắm chuyện, Quý Diễn chẳng buồn đáp lời, chỉ lười biếng đảo mắt, tiện tay ném chiếc gối ôm trong tay sang người cậu ta.

"Dọn phòng khách giúp tớ đi, mai tớ còn phải thi đấy."

Nói đoạn, cậu chống tay lên lưng ghế sofa, chậm rãi đứng dậy, lảo đảo bước về phía phòng ngủ.

"Mẹ kiếp, đau chết mất! Nếu biết phía dưới có bồn hoa thì tớ đã không nhảy rồi."

Trình Cánh Văn tức tối ném chiếc gối trong tay đi, hét lớn về phía bóng lưng của Quý Diễn:

"Tớ biết ngay mà! Mẹ nó, lần nào cậu gọi tớ đến cũng chỉ để sai bảo như nô lệ hoặc chăm cậu như mẹ ruột! Tớ không làm nữa! Sao cậu không gọi Trần Diệp hả?"

"Nếu cậu ta chịu đến thì cũng được, hai người đổi ca đi."

Quý Diễn chẳng buồn quay đầu, giọng điệu nhàn nhã.

Khi bước đến cửa phòng ngủ, cậu hơi khựng lại vài giây.

"Còn nữa, trò chơi đó tớ không chơi nữa. Tớ nhận thua, mấy cậu muốn phạt thế nào thì tùy."

Trình Cánh Văn ngẩn ra: "Trò chơi gì?"

"Trêu chọc Tô Lạc Nam ấy."

Được nhắc mới nhớ, Trình Cánh Văn lập tức bật dậy khỏi sofa, bước nhanh đến bên cạnh cậu.

"Đừng mà, đang hay mà! Sao thế? Cậu áy náy à? Vì cô ấy không so đo chuyện cũ, còn chấp nhận rủi ro bị mắng để giúp cậu bôi thuốc, nên cậu thấy ngại?"

Quý Diễn khẽ nhíu mày: "Cô ấy là một cô gái tốt, làm cho có là được rồi, đừng thực sự khiến cô ấy bị ảnh hưởng."

Không khí lặng đi vài giây.

Ngay lúc cánh cửa phòng ngủ sắp đóng lại, Trình Cánh Văn bất ngờ giơ tay chặn lại, ánh mắt đầy vẻ nghi hoặc.

"Cậu sẽ không phải là... thích cô ấy đấy chứ? Tớ chưa bao giờ thấy cậu khen ai, lại còn khen nghiêm túc như vậy."

Chương 14: Bạn học, cho tớ mượn cây bút

"Đúng, không chỉ thích cô ấy, tớ còn thích cả cậu nữa."

Quý Diễn chậm rãi liếc Trình Cánh Văn, một bên mày khẽ nhướn lên, dáng vẻ lười biếng nhưng lại mang theo chút bỡn cợt.

"Lại đây nào, để tớ xem da cậu với cô ấy ai mịn hơn."

"Cút! Đệch, cậu bị bệnh hả? Đúng là b.iến th.ái! Càng ngày khẩu vị càng nặng, có phải bị ông già cậu chọc cho phát điên rồi không?"

Trình Cánh Văn còn chưa kịp giơ tay, đã như bị sét đánh vội lùi hẳn hai mét.

Quý Diễn vẫn hờ hững, khẽ bật cười một tiếng, rồi vươn tay "rầm" một cái đóng sầm cửa lại.

Cậu lảo đảo đi đến giường, bên ngoài, Trình Cánh Văn vẫn đang gào lên:

"Chúng ta chơi với nhau từ nhỏ, cậu nghĩ tớ không hiểu cậu chắc? Cậu không phủ nhận, tức là cậu có cảm giác với cô ấy thật rồi!"

"Nhưng mà Tô Lạc Nam ấy à, nói thật chứ, không có nhan sắc áp đảo, khí chất cũng chẳng nổi bật, gia cảnh thì bình thường, tớ thật sự không hiểu nổi cậu bị cô ấy hút hồn chỗ nào. Không chỉ khẩu vị nặng mà gu chọn người cũng kỳ quặc!"

"Còn nữa, chỉ riêng mẹ cô ấy thôi cũng đủ khiến cậu không có cửa bước vào nhà họ rồi. À mà này, vết sẹo trên trán Trần Diệp ấy, mẹ cô ấy còn chưa đền tiền đâu, tớ suýt quên mất chuyện này!"

Trình Cánh Văn càng nói càng hăng, cứ thế đứng ngoài lải nhải không ngừng.

Quý Diễn chẳng nghe lọt chữ nào, chỉ thẫn thờ nhìn lên trần nhà.

Thực ra, Trình Cánh Văn nói không sai.

Dạo gần đây, cậu đúng là sắp bị cái gã cha từ trên trời rơi xuống kia dồn đến phát điên rồi.

Thậm chí, khi bị ép đến đường cùng, Quý Diễn chỉ muốn mau chóng thoát khỏi tình huống đó, nên liều lĩnh nhảy từ tầng hai xuống, mới dẫn đến thảm cảnh như vừa rồi.

Nếu thực sự ngồi ngẫm lại, cuộc đời cậu đúng là một bộ phim dài tập đầy những tình tiết cẩu huyết.

Năm bốn tuổi, Quý Diễn bị mẹ lén đưa ra khỏi nhà họ Quý, cùng bà sống chung với bố của Trần Diệp.

Lúc mới đến nhà họ Trần, cậu vẫn còn là một cậu ấm được nuông chiều từ nhỏ, vừa kén ăn vừa bướng bỉnh, còn luôn tỏ thái độ xem thường người khác. Dù bố Trần có dỗ thế nào cũng không thể khiến cậu ngoan ngoãn.

Mẹ của Trần Diệp mất ngay sau khi sinh cậu ta, từ nhỏ cậu ta đã sống cùng bố. Còn Trình Cánh Văn là con của cô ruột Trần Diệp, sau khi cha mẹ cậu ấy qua đời trong một vụ tai nạn xe, bố Trần đã vì lòng tốt mà nhận nuôi.

Hai cậu nhóc trông thấy bố mình bị Quý Diễn bắt nạt đến phát cáu, nên nhân lúc trong nhà không có người lớn đã lôi cậu ra đánh cho một trận.

Nhưng đúng là "không đánh không quen biết", từ đó ba người dần trở nên thân thiết.

Nhà họ Trần có một tiệm sửa xe gia truyền, công việc làm ăn khá tốt, đủ để nuôi sống cả gia đình.

Nhưng mẹ Quý Diễn vốn là người quen tiêu tiền như nước, hưởng thụ cuộc sống giàu sang, không thể chịu nổi những ngày tháng bình thường này, nên chẳng bao lâu sau đã theo một người đàn ông giàu có khác, bỏ lại Quý Diễn một mình ở nhà họ Trần.

Khi ấy, Quý Diễn không còn ai để dựa vào, cậu cứ ngỡ rằng bố Trần sẽ đuổi mình đi, hoặc bán mình cho bọn buôn người để trút giận.

Nhưng người đàn ông trầm mặc đó chỉ lặng lẽ hút xong điếu thuốc, sau đó bảo bọn họ đi ngủ, nói rằng sáng mai còn phải đi học.

Lúc đó, Quý Diễn hiểu rằng—cậu đã an toàn.

Người đàn ông này không hề trút giận lên cậu vì sự ra đi của mẹ, mà ngược lại, ông đã giữ cậu lại.

Ba đứa trẻ cùng nhau lớn lên, cùng nhau đến trường, gần như ngày nào cũng dính lấy nhau 24/24 tiếng đồng hồ.

Bố Trần chưa từng thiên vị hay bạc đãi bất kỳ ai.

Năm lớp bảy, người nhà họ Quý tìm đến Quý Diễn, muốn đưa cậu về.

Dĩ nhiên cậu không đồng ý.

Khi ấy cả ba đang ở độ tuổi nghịch ngợm, thậm chí còn bày trò chơi khăm để trêu tức đám người kia.

Nhưng hai ngày sau, vào một đêm nọ, bố Trần qua đời.

Trên đường đi đón Quý Diễn về nhà, ông đã gặp tai nạn xe và mất ngay tại chỗ.

Tối hôm đó, vì Quý Diễn nghịch ngợm nên bị thầy giáo giữ lại đến khuya. Bố Trần sợ đường về không an toàn nên đã lái xe đến đón cậu.

Quý Diễn nhớ rất rõ cảnh tượng khi ấy—chiếc xe tải lớn bên cạnh họ bị trượt bánh, lật nghiêng, lao thẳng về phía họ.

Khoảnh khắc cuối cùng, bố Trần đã đẩy cậu ra khỏi xe.

Quý Diễn bò dậy từ trong đống đổ nát, liều mạng gọi tên ông. Cậu không ngừng dùng đôi tay trần đào bới đống xe sắp bị nghiền nát, máu dính đầy trên tay và mặt.

Nhưng tất cả đều vô ích, không một ai đáp lại cậu.

Hôm đưa tang, Trần Diệp vừa khóc vừa lao vào đánh Quý Diễn, đánh đến mức Trình Cánh Văn cũng không thể ngăn nổi.

Lần đầu tiên, Quý Diễn không đánh trả, cả người như tê liệt, mặc cho nắm đấm của Trần Diệp giáng xuống mặt mình.

Khoảng thời gian sau đó, đêm nào Quý Diễn cũng giật mình tỉnh giấc vì những cơn ác mộng.

Trong đầu cậu chỉ có một ý nghĩ—bố Trần chết là vì cậu.

Nếu lúc đó cậu chịu theo người nhà họ Quý về, thì ông đã không chết.

Nếu cậu không nghịch ngợm bị giữ lại muộn như thế, thì ông đã không chết.
Nếu cậu không nhất quyết muốn về nhà ngủ sớm, ép ông phải đi con đường tắt chết tiệt kia, thì ông đã không chết.

Dù sau này Trần Diệp và Trình Cánh Văn không còn trách cậu nữa, nhưng cậu mãi mãi không thể tha thứ cho chính mình.

Hai tháng sau, Quý Diễn vẫn theo người nhà họ Quý về.

Sau cái chết của bố Trần, gia đình mất đi nguồn thu nhập.

Trần Diệp và Trình Cánh Văn cần tiền để trang trải cuộc sống và tiếp tục việc học—và nhà họ Quý có thể đáp ứng tất cả những điều đó.

Quý Diễn nhớ rất rõ đêm hôm đó, Trần Diệp mắt đỏ ngầu, nghiến răng nói với cậu:

"Nếu đã đi thì đừng bao giờ quay lại."

Nhưng cậu vẫn rời đi.

Là chính tay cậu đã đẩy Trần Diệp và cả gia đình cậu ta vào vực sâu. Cậu không thể khiến họ lún sâu hơn nữa.

Sau khi trở về nhà họ Quý, Quý Diễn đã gom góp tất cả số tiền mà gia đình đó đưa cho mình, mỗi tháng đều gửi cho Trần Diệp và Trình Cánh Văn. Nhưng lần nào số tiền ấy cũng bị Trần Diệp gửi trả lại nguyên vẹn.

Cậu cũng cứng đầu gửi lại lần nữa, thậm chí mỗi lần càng nhiều hơn, cho đến khi Trần Diệp chịu nhận mới thôi.

Hai năm trước, Trình Cánh Văn lén nói với Quý Diễn rằng thái độ của Trần Diệp đã dịu đi phần nào, ít nhất cũng chịu gặp cậu rồi.

Không do dự, Quý Diễn lập tức quay về tiệm sửa xe. Nhưng lúc đó cậu mới biết rằng Trần Diệp và Trình Cánh Văn đã bỏ học.

Họ lấy lý do rằng vốn dĩ học hành không giỏi, có học tiếp cũng chỉ là lãng phí tiền bạc.

Quý Diễn khi ấy im lặng rất lâu, cuối cùng chỉ gật đầu.

Cậu hiểu rất rõ, cậu nợ Trần Diệp.

Món nợ này, cả đời cậu cũng không trả hết được.

Những ngày tháng bình yên trôi qua chẳng được bao lâu.

Nửa năm trước, một người đàn ông họ Chúc đột nhiên xuất hiện, nói rằng ông ta mới là cha ruột của Quý Diễn.

Ông ta nói năm đó mẹ Quý Diễn ngoại tình khi còn trong hôn nhân, có quan hệ với ông ta rồi sinh ra cậu.

Rõ ràng chỉ cần làm xét nghiệm DNA là có thể chứng minh tất cả.

Nhưng phản ứng đầu tiên của Quý Diễn lại là chạy trốn.

Cậu trốn khỏi nhà họ Quý, lẩn mình trong khu chung cư cũ kỹ này.

Trình Cánh Văn lúc nào cũng nói cậu ngốc, chuyện vốn dĩ có thể chẳng có gì, cậu vừa bỏ chạy như vậy lại càng khiến người ta nghi ngờ.

Quý Diễn thực sự không biết cha ruột mình là ai, cũng chẳng buồn đi xét nghiệm.

Mấy năm nay sống trong nhà họ Quý, chứng kiến đủ loại chuyện máu chó, cậu đã quen rồi, cũng chẳng buồn bận tâm nữa.

Hơn nữa, cậu tin rằng ngay cả mẹ ruột cậu cũng chưa chắc biết cậu rốt cuộc là con của ai.

Đang mải suy nghĩ, điện thoại dưới gối bất chợt rung lên. Cậu mở ra nhìn thoáng qua, là tin nhắn của Tô Lạc Nam.

Tô Lạc Nam: [Sáng mai cậu có đến thi không?]

Quen nhau lâu như vậy, đây là lần đầu tiên cô chủ động nhắn tin cho cậu.

Tâm trạng bực bội cũng vì thế mà vơi đi đôi chút. Khóe môi Quý Diễn cong lên đầy hứng thú, cậu gác cánh tay trái lên gáy, nhàn nhã đáp lại.

Quý Diễn: [Sao đây? Nôn nóng muốn gặp tớ đến thế à?]

Mới vừa hứa không trêu chọc cô nữa, nhưng Quý Diễn vẫn không nhịn được mà buông lời trêu ghẹo.

Bên kia hiển thị trạng thái đang nhập tin nhắn rất lâu.

Quý Diễn thậm chí còn có thể tưởng tượng ra dáng vẻ Tô Lạc Nam đỏ mặt, gõ rồi lại xóa, xóa rồi lại gõ, lưỡng lự không biết trả lời thế nào.

Vài giây sau, cô gửi tin nhắn đến.

Tô Lạc Nam: [Không có đâu, tớ đi ngủ đây.]

Nhìn mấy chữ trong khung tin nhắn, khóe môi Quý Diễn không kìm được mà nhếch lên.

Cô nàng này, hài hước thật sự.

Bị trêu có hai câu mà đã đỏ mặt tim đập nhanh, cùng một chiêu trò, cậu thử bao nhiêu lần cũng không thấy lỗi thời. Thời này làm gì còn cô gái nào thuần khiết như vậy nữa.

Quý Diễn liếc nhìn đồng hồ trên tường, kim giờ đã chỉ sang một giờ sáng, cậu cũng lười chọc ghẹo cô thêm.

Quý Diễn: [Muộn rồi, ngủ sớm đi. Mai thi cho tốt. Ngủ ngon.]

Tin nhắn từ đối phương rất nhanh đã gửi đến.

Tô Lạc Nam: [Ừm, ngủ ngon.]

Gió đêm khẽ lay động rèm cửa, bên ngoài vang lên tiếng ngáy khe khẽ, có lẽ Trình Cánh Văn đã ngủ say.

Ánh mắt Quý Diễn rơi xuống lớp băng gạc trên đầu gối.

Vết thương được băng bó vô cùng chuyên nghiệp, nhìn là biết người làm đã bỏ nhiều tâm sức. Cũng khó trách Trình Cánh Văn lại nghi ngờ.

Có lẽ lần sau không nên cố tình trêu chọc cô nữa.

Nếu thật sự khiến cô ấy động lòng, vậy thì cậu đúng là loại người cặn bã, thậm chí còn chẳng bằng cầm thú.

*

Đối với học sinh lớp A, kỳ thi tháng phân ban mỗi lần đều vô cùng quan trọng.

Nửa tiếng trước khi bắt đầu, cả lớp gần như đã ngồi kín chỗ, ai nấy đều vùi đầu vào sách ôn tập.

Bầu không khí trong phòng học tĩnh lặng đến mức tiếng bước chân ngoài hành lang cũng trở nên vô cùng chói tai.

Từ khi chuyển đến lớp này, Tô Lạc Nam đã nhận ra rằng bầu không khí ở đây cực kỳ căng thẳng.

Dù là học sinh hay giáo viên, đối với họ, thành tích chính là tất cả.

Những học sinh có điểm cao luôn tỏ ra kiêu ngạo, bước đi lúc nào cũng vênh váo, xung quanh lúc nào cũng có một đám người vây quanh xu nịnh.

Ngay cả khi phạm phải cùng một lỗi sai, giáo viên cũng sẽ vô thức nhắm vào những học sinh có thành tích kém, nhưng khi đối mặt với học sinh giỏi lại chỉ cười cợt cho qua.

Tô Lạc Nam vốn là kiểu người ít nói, thành tích lại luôn đội sổ, bình thường chẳng ít lần bị người ta xem thường.

Cô biết so với các bạn cùng lớp, mình đã tụt lại phía sau rất nhiều.

Vì thế, cô chưa từng lơ là trong giờ học, số lượng bài tập và đề thi cô luyện còn nhiều hơn bọn họ. Buổi tối cũng lén lút nỗ lực, nhưng điểm số vẫn chẳng mấy khả quan.

Năm phút trước khi kỳ thi bắt đầu, giám thị ôm chồng đề bước vào, vị trí phía trước Tô Lạc Nam vẫn còn trống không.

Chỗ ngồi trong phòng thi được xếp ngẫu nhiên, cô cũng không biết người ngồi trước mình là ai.

Tiếng chuông thi vang lên, ngay khoảnh khắc phiếu trả lời được phát xuống, cánh cửa lớp học đột ngột bị đẩy ra.

"Báo cáo, em vào thi."

Giọng Quý Diễn nghe có vẻ bực bội, rõ ràng là vừa ngủ dậy không bao lâu.

Giám thị đưa mắt nhìn cậu, đẩy nhẹ gọng kính, lại liếc đồng hồ trên tường.

Còn đúng ba mươi giây nữa mới tính là trễ, đúng là đến vừa khéo.

"Vào đi."

Nhận được sự cho phép, Quý Diễn khẽ cau mày, dùng tay trái bóp bóp sau gáy, rồi khập khiễng bước vào lớp.

Tô Lạc Nam nhận ra, có vẻ như hôm nay cậu đi còn tập tễnh hơn hôm qua.

Cả lớp bắt đầu xì xào bàn tán.

"Đệt, đây là Quý Diễn lớp cậu à? Có phải bình thường hống hách quá nên bị ai đánh không?"

"Không thể nào, nghe nói bình thường chỉ có cậu ta đi đánh người khác thôi."

Có mấy nữ sinh cũng tham gia vào cuộc bàn tán:

"Được rồi, mấy cậu phiền quá đấy, Quý Diễn đâu phải loại người như thế, chắc là vô tình bị thương thôi."

Giữa những tiếng xì xào, Quý Diễn chậm rãi tiến về phía Tô Lạc Nam.

Bốn mắt chạm nhau trong không trung, tim cô bỗng đập nhanh hơn một nhịp.

Ngay sau đó, cậu đi đến trước mặt cô, gõ nhẹ hai cái lên bàn, khóe môi mang theo chút ý cười hờ hững.

"Bạn học, cho tớ mượn cây bút."

Tô Lạc Nam: "..."

Cả lớp: "..."

Ai đời đi thi vừa đến trễ vừa không mang bút chứ...

Tác giả có lời muốn nói:

Quý Diễn: "Bút của vợ tôi cũng chính là bút của tôi!"

Chương 15: Nam Nam, tớ học hút thuốc là do Quý Diễn dạy đấy

Kỳ thi tháng kéo dài hai ngày, đến khi tiếng chuông kết thúc môn tổ hợp tự nhiên vang lên, hành lang lớp học lập tức trở nên náo nhiệt.

Không ít học sinh lớp khác kéo đến bên cạnh Quý Diễn, cầm bài thi của cậu để so đáp án, thỉnh thoảng còn tranh luận gay gắt vì một câu trả lời khác nhau.

Cả dãy phòng học trong chốc lát trở nên vô cùng ồn ào.

Bài thi bị họ tranh nhau giành lấy, Quý Diễn thậm chí chẳng buồn nhấc mí mắt, hai chân dài duỗi thẳng, đầu gối lười biếng hướng ra hai bên.

Ánh mắt cậu dừng trên màn hình điện thoại đang sáng lên trong ngăn bàn, cau mày đáp lại tin nhắn trong khung chat.

Đầu gối bên phải của cậu lại chạm vào chân trái của Tô Lạc Nam. Cô vốn không quen tiếp xúc thân thể với người khác, huống hồ gì chân cậu hôm qua vừa bị thương.

Cô không thoải mái lắm, liền cẩn thận dịch chân trái sang bên cạnh một chút.

Dù chỉ là một động tác nhỏ nhưng vẫn không qua được mắt Quý Diễn. Đầu ngón tay cậu khựng lại một chút, ngước mắt nhìn cô.

Tô Lạc Nam hơi lúng túng, nhỏ giọng giải thích:

"Cậu... chạm vào tớ rồi."

Quý Diễn hơi nhướn mày, giọng điệu vẫn hờ hững như mọi khi:

"Làm bằng vàng chắc? Chạm một chút cũng không được?"

Người này đúng là... lúc nào cũng phải nói móc mới chịu được à...

"..."

Mặt Tô Lạc Nam càng đỏ hơn, cúi đầu giả vờ xem bài thi trong tay.

"Tớ đâu có..."

Thấy cô im lặng không nói gì, ánh mắt Quý Diễn cũng dời theo hướng nhìn của Tô Lạc Nam, rơi xuống tờ nháp đầy kín chữ trên bàn cô.

Dù chỉ là nháp, cô vẫn viết từng nét rất cẩn thận, mỗi bài toán đều được sắp xếp gọn gàng ngay ngắn.

Không giống như nháp của Quý Diễn—một trang toàn chữ nguệch ngoạc như bùa chú, viết xong cậu cũng chẳng buồn tìm lại.

"Làm bài thế nào?"

Cậu tiện tay ném điện thoại vào ngăn bàn, rồi tùy ý cầm lấy tờ nháp của cô.

"Có cơ hội giữ lại mạng không?"

"Cũng tạm."

Tô Lạc Nam cúi đầu sắp xếp lại đống bài thi trong tay, ánh mắt không ngừng liếc trộm biểu cảm của Quý Diễn.

Ngay từ môn Văn đầu tiên, cô đã nhận ra đề thi lần này có vẻ dễ hơn những lần luyện tập trước. Đề tổ hợp tự nhiên hôm nay cũng không khó như mọi khi.

Chiếc bút đen trên tay Quý Diễn xoay hai vòng thành thạo giữa những ngón tay.

Bỗng nhiên, động tác của cậu khựng lại, hàng mày hơi nhíu lại hai lần.

Tô Lạc Nam căng thẳng cực độ, ánh mắt dán chặt vào mặt Quý Diễn, không dám rời đi dù chỉ một giây.

Hai tay cô siết chặt lấy bài thi, cảm giác tim sắp nhảy khỏi lồng ng.ực.

Quý Diễn nhìn chằm chằm vào tờ nháp thật lâu, rồi cuối cùng nhắm mắt lại đầy bực bội, không nhịn được thấp giọng buông một câu:

"Mẹ kiếp."

Tô Lạc Nam nín thở, tim lập tức bị treo ngược lên:

"Sao vậy?"

"Đề dễ thế này mà tớ vẫn làm sai mất hai điểm, thôi quay lại lớp Một học lại cho rồi."

Tô Lạc Nam: "..."

Thế chẳng phải cô nên quay vào bụng Tiết Minh Lan mà học lại à...

Cô siết bài thi đến mức giấy hơi nhăn lại, cẩn thận dò hỏi:

"Vậy... tớ sai nhiều không?"

"Cũng ổn."

Quý Diễn đẩy tờ nháp đến trước mặt Tô Lạc Nam, tỏ vẻ nghiêm túc phân tích:

"Mấy câu trắc nghiệm phía trước cùng lắm là sai hai câu, bỏ qua câu tự luận cuối cùng mà cậu chưa làm, ít nhất môn Toán lần này cậu cũng được tròn một trăm điểm."

Không biết vô tình hay cố ý, mỗi khi giảng bài cho cô, Quý Diễn luôn để bờ vai phải của mình chạm vào bờ vai trái của cô.

Mỗi lần như vậy, Tô Lạc Nam đều cảm nhận rất rõ ràng—có vô số ánh mắt đang dán chặt vào họ, xung quanh không biết bao nhiêu người đang nhỏ giọng bàn tán về mối quan hệ giữa hai người.

Cảm giác này khiến cô không hiểu sao cứ thấp thỏm không yên, như thể có gai đâm sau lưng, cả người ngồi cũng chẳng vững.

Sau khi phân tích xong bài thi, Quý Diễn ngẩng đầu nhìn cô, đưa ra một kết luận.

"Cậu làm nhiều bài tập hơn người khác, lên lớp cũng chú tâm hơn, vậy nên đây là thành quả xứng đáng với cậu."

Ánh mắt cậu hiếm khi nghiêm túc đến vậy, khiến hai má Tô Lạc Nam bỗng đỏ ửng.

Gia đình cô từ trước đến nay đều khá kiệm lời khi thể hiện tình cảm. Từ nhỏ đến lớn, dù cô có đạt thành tích cao thế nào, câu khen ngợi nhiều nhất cô nhận được cũng chỉ là: "Lần sau cố gắng hơn nhé."

Đây là lần đầu tiên có người thẳng thắn nói với cô rằng: Cậu đã nỗ lực, vậy nên cậu xứng đáng nhận được những gì tốt nhất.

Quý Diễn khẽ cười một tiếng, ánh mắt thoáng hiện nét khinh thường khi cậu hất cằm về phía hai nam sinh ngồi bàn trước.

"Cậu giỏi hơn mấy thằng vô dụng chỉ biết oán trời trách đất kia nhiều."

Tô Lạc Nam vô thức nhìn theo. Hai nam sinh phía trước đang vò nát tờ bài thi trong tay, nhét vào ngăn bàn, rồi quay sang bạn bên cạnh trút giận đầy bực bội.

Cô thu hồi ánh mắt, vô thức hỏi:

"Sao cậu biết đáp án nào đúng?"

"Nhìn họ là biết."

Quý Diễn vừa đứng dậy, tiện tay lấy chiếc áo khoác đồng phục vắt trên lưng ghế, hất cằm về phía nhóm học sinh đang bàn luận sôi nổi về đáp án.

Khóe môi cậu khẽ nhếch lên, đôi mắt đen sâu thẳm đối diện với Tô Lạc Nam, hoàn toàn không có ý định khiêm tốn.

"Bản thân tớ chính là đáp án đúng biết đi lại."

Nói xong, cậu khoác áo lên người, cất bước ra ngoài. Dáng đi vẫn còn tập tễnh, chẳng khá hơn hôm đó là bao.

"....."

Phải thừa nhận rằng, tuy người này ngang ngược thật, nhưng đúng là cậu có tư cách để ngang ngược.

Không hiểu vì sao, ánh mắt Tô Lạc Nam cứ mãi dõi theo bóng lưng cậu.

Có một thứ cảm xúc mơ hồ len lỏi trong lòng cô, tựa như một hạt giống vừa cắm rễ, nhanh chóng nảy mầm, lan tỏa khắp tâm

trí.

Quý Diễn không giống bất kỳ nam sinh nào cô từng quen.

Cậu tự tin, thẳng thắn, trên người phảng phất mùi thuốc lá nhàn nhạt nhưng không hề khó chịu. Mỗi khi cười, đều mang theo chút bất cần đầy cuốn hút.

Bề ngoài có vẻ ngông nghênh, nhưng thành tích lại xuất sắc đến mức khó tin.

Không chỉ không bài xích Tô Lạc Nam như những người khác vì cô đến từ vùng quê, Quý Diễn còn nhiều lần đứng ra bảo vệ cô, khích lệ cô theo đuổi những điều mình yêu thích.

Một Quý Diễn như vậy, đối với Tô Lạc Nam mà nói, gần như mang sức hút chí mạng.

Từ nhỏ đến giờ, cô chưa từng có cảm giác này với bất kỳ cậu con trai nào khác.

Chóng mặt, đắm chìm, chỉ cần cậu ấy tiến lại gần, tim cô sẽ không tự chủ được mà đập nhanh hơn, má nóng bừng như sắp bốc cháy.

Thậm chí, chỉ cần vô tình chạm mắt hay lướt qua nhau cũng thế, cứ như hồi nhỏ lén uống trộm rượu trắng của ông nội vậy.

Tô Lạc Nam từng lén đọc tiểu thuyết của chị họ, cũng từng thấy những tình tiết này trên phim truyền hình.

Cô hiểu, cảm giác này gọi là tình đầu chớm nở, gọi là thích.

Thích Quý Diễn, dường như chỉ mất chưa đến một tuần.

—

"Tô Lạc Nam."

Một giọng nói vui vẻ của nữ sinh bỗng vang lên từ phía sau.

Tô Lạc Nam giật mình hoàn hồn, vội vàng thu hồi ánh mắt, cúi đầu giả vờ sắp xếp lại đề thi.

Lư Uyển Đình tươi cười bước đến: "Trưa nay đi ăn cùng tớ không?"

Sau khi thi xong bài Khoa học Tự nhiên buổi sáng, bọn họ vẫn phải tiếp tục lên lớp vào buổi chiều.

Thời gian nghỉ trưa chỉ có bốn mươi phút, đủ để họ chạy vội đến căng-tin tranh suất ăn.

Nửa tháng trước, Lư Uyển Đình đã chủ động rủ cô đi ăn cùng.

Tô Lạc Nam vốn không có bạn trong lớp, nên cũng tự nhiên nhận lời.

Chờ cô thu dọn đồ xong, Lư Uyển Đình liền thuận thế khoác tay cô, cùng nhau rời khỏi lớp.

"Cậu với Quý Diễn dạo này thân nhau ghê nha. Cậu ấy trước giờ chưa từng giúp ai sửa bài hay xem đề đâu."

Tô Lạc Nam không quen với việc tiếp xúc cơ thể với người khác, cả người có chút cứng đờ.

Cô khẽ giải thích: "Cậu ấy... chắc tâm trạng tốt thôi."

"Thế à? Nhưng cũng có khả năng. Cậu nhìn kìa, ai nhỉ... hình như là hoa khôi lớp 4? Cô ta với Quý Diễn thân lắm à?"

Tô Lạc Nam theo hướng tay Lư Uyển Đình chỉ mà nhìn qua.

Quý Diễn đã tập tễnh bước xuống lầu, một cô gái buộc tóc búi đang đi bên cạnh cậu ấy, không biết nói gì mà còn kiễng chân véo nhẹ vào dái tai cậu.

Động tác thân mật này, Quý Diễn chẳng hề né tránh, ngược lại còn cong môi cười, nắm lấy cổ tay cô gái kia, ghé sát tai thì thầm gì đó.

Từ góc độ của họ nhìn xuống, hai người bọn họ gần gũi đến mức mập mờ.

"Ơ, họ đang làm gì vậy? Bắt mạch chắc?"

Khóe môi Lư Uyển Đình giật giật: "Tớ đâu biết Quý Diễn biết bắt mạch? Chẳng qua là nhân cơ hội giở trò thôi."

"Nhưng cũng bình thường mà. Cậu mới đến nên không rõ, chứ thực ra Quý Diễn đào hoa lắm. Ấy, dù trước đây tớ cũng thích cậu ấy, nhưng không thể phủ nhận cậu ta đúng là kiểu người rất tệ."

Lư Uyển Đình bắt đầu thao thao bất tuyệt: "Trước đây có một cô gái lớp 2 thích Quý Diễn mấy năm trời, thậm chí còn nhịn ăn dành tiền mua quà và bữa sáng cho cậu ta. Kết quả, Quý Diễn chẳng từ chối gì cả, nhận quà xong liền thản nhiên đưa cho người khác ngay trước mặt cô gái đó. Cậu nói xem, có quá đáng không chứ?"

Tô Lạc Nam cụp mắt xuống, khẽ đáp: "Ừm."

Thật sự rất quá đáng, đến mức ngay cả người ngoài cũng cảm thấy nghẹt thở.

Thực ra, mấy lời đồn này, cô đã nghe được ngay từ khi mới chuyển đến.

Từ dưới lầu bỗng vọng lên mấy tiếng trêu chọc ồn ào, khiến Lư Uyển Đình cũng lập tức ngừng nói.

Cũng không biết Quý Diễn đã nói gì, cô gái tóc búi liền tức giận bỏ chạy, chỉ để lại mình cậu đứng đó với khóe môi cong lên, bờ

vai khẽ run như đang bật cười.

Đại khái lại là nói mấy lời ác ý để trêu chọc người ta.

Tô Lạc Nam không hiểu, dám thẳng thắn bày tỏ tình cảm vốn là một chuyện rất dũng cảm, vậy mà Quý Diễn lại luôn né tránh điều đó.

Lư Uyển Đình trông có vẻ không vui, có lẽ vì nhớ lại chuyện lần trước bị Quý Diễn từ chối. Cô vừa định mở miệng nói gì đó thì loa phát thanh trên đầu đột nhiên vang lên.

【Cổng trường đã đóng và phong tỏa, yêu cầu tất cả học sinh trong vòng một phút phải quay về lớp học. Bắt đầu kiểm tra các vật dụng bị cấm mang theo. Toàn bộ hệ thống giám sát trong trường đã được kích hoạt, mong các học sinh không ôm tâm lý may mắn!】

Hệ thống loa được lắp đặt ở gần như mọi tầng, mọi phòng học trong tòa nhà. Giọng nói hơi khàn của thầy giám thị nghiêm túc nhắc lại thông báo đến ba lần.

Cả ngôi trường trong nháy mắt rơi vào hỗn loạn, âm thanh xôn xao không kém gì lúc tan thi.

Mấy nữ sinh bên cạnh bắt đầu thì thầm bàn tán.

"Trời ơi, giờ sao đây? Thỏi son vẫn còn trong túi tớ, giờ vứt đi còn kịp không?"

"Đừng mà, giờ có giáo viên đang nhìn đấy! Cậu quên chị khóa trên lần trước rồi à? Chỉ vì kiên quyết giấu đồ cấm mà bị gọi phụ huynh đến đón, đình chỉ học hơn một tháng đấy!"

"Tớ nhớ lớp mình nhiều nam sinh hút thuốc lắm, lần này chắc bọn họ bị phạt nặng rồi!"

Lư Uyển Đình cứng đờ đứng tại chỗ, sắc mặt trong thoáng chốc tái nhợt. Tô Lạc Nam gọi mấy tiếng mà cô ấy vẫn không có phản ứng.

"Nam Nam!" Hai giây sau, Lư Uyển Đình đột nhiên quay người lại, nắm lấy tay cô, giọng gấp gáp: "Cậu giúp tớ được không? Giáo viên kiểm tra ngẫu nhiên, cậu ngoan như thế, lại là học sinh mới, chắc chắn họ sẽ không kiểm tra người cậu đâu. Cậu tin tớ đi."

"Ý cậu là gì?"

Tô Lạc Nam còn chưa kịp phản ứng, ống tay áo của Lư Uyển Đình đã lách vào túi áo khoác của cô.

Đầu ngón tay lướt qua, chạm vào một gói thuốc lá trong túi, khiến Tô Lạc Nam sững sờ.

Lư Uyển Đình trông lúc nào cũng ngoan ngoãn lanh lợi, lại còn là con gái của giáo viên.

Không ngờ, cô ấy lại lén hút thuốc?

"Cầu xin cậu đấy, Nam Nam, chẳng phải hôm trước tớ còn mời cậu trà sữa sao? Tớ luôn nghĩ chúng ta là bạn bè mà."

Lư Uyển Đình sắp khóc đến nơi, ánh mắt liên tục liếc về phía camera giám sát.

"Nếu ba tớ biết tớ hút thuốc, tớ sẽ chết chắc. Họ sẽ đánh chết tớ thật đấy."

Tô Lạc Nam khẽ cau mày.

Còn chuyện trà sữa hôm nọ—Lư Uyển Đình đã không mang thẻ cơm mấy ngày liền, mỗi bữa trưa đều dùng thẻ của Tô Lạc Nam để ăn, sau đó cũng chưa từng trả lại tiền cho cô.

Có lẽ vì cảm thấy áy náy, Lư Uyển Đình mới mời cô một cốc trà sữa.

Nhưng Tô Lạc Nam không muốn nhắc đến chuyện này vào lúc này, cô kiên quyết lắc đầu.

"Không được, cậu cầm về đi."

Cô đâu có ngốc, sao phải gánh tội thay cho một "người bạn" không mấy thân thiết?

"Nam Nam, tớ học hút thuốc là do Quý Diễn dạy đấy."

Lư Uyển Đình như chợt nghĩ ra điều gì, vội nắm chặt tay áo của Tô Lạc Nam.

"Cậu ấy từng bị xử phạt rất nhiều lần, lần này có lẽ là lần cuối rồi. Nếu bị bắt, cậu ấy sẽ bị đuổi học hoàn toàn. Cậu đến trường này chưa lâu, cậu ấy đã giúp cậu không ít lần, thật ra cậu cũng không muốn cậu ấy rời đi, đúng không?"

Có lẽ đã nắm bắt được tâm tư của Tô Lạc Nam, đáy mắt Lư Uyển Đình lóe lên tia uy hiếp.

Chương 16: Học sinh ngoan như tớ chưa bao giờ hút thuốc cả

Tô Lạc Nam đại khái hiểu ý cô ta, khẽ nhíu mày: "Cậu định tố cáo cậu ấy?"

"Không chỉ có vậy đâu. Cậu có tình cảm đặc biệt với Quý Diễn, đúng không?"

Lư Uyển Đình dứt khoát liều một phen, hạ giọng nói: "Nam Nam, cậu cũng không muốn chuyện này bị truyền ra ngoài, đúng không?"

Hàng mi Tô Lạc Nam khẽ rủ xuống, không kiềm chế được mà run nhẹ. Ngón tay siết chặt lấy hộp thuốc trong tay.

Mọi động tác và cảm xúc của cô đều không thoát khỏi ánh mắt của Lư Uyển Đình. Cô ta hài lòng nhướng mày.

Từ sau lần tỏ tình bị từ chối, Lư Uyển Đình đã âm thầm quan sát.

Tô Lạc Nam tính cách cực kỳ khép kín, dễ ngượng ngùng, khi nói chuyện với người khác không bao giờ dám nhìn thẳng vào mắt họ, thậm chí ngay cả lúc trò chuyện, má cũng sẽ hơi đỏ lên.

Mỗi lần nói chuyện với Quý Diễn xong, không chỉ vành tai đỏ bừng mà ánh mắt còn vô thức dõi theo bóng lưng cậu ấy.

Dựa vào giác quan nhạy bén của con gái, Lư Uyển Đình gần như có thể khẳng định—Tô Lạc Nam thích Quý Diễn.

Điều đáng nói là phản ứng đầu tiên của cô ta lại là thấy nực cười.

Cô ta thông minh, xinh đẹp, gia thế tốt, học giỏi, vậy mà Quý Diễn còn chẳng thèm để mắt tới.

Còn Tô Lạc Nam, một người trông chẳng có gì nổi bật, lại có thể dễ dàng trò chuyện, cười đùa với cậu ấy trong giờ học.

"Nam Nam, từ sau khi bị cậu ấy từ chối, tớ không còn thích cậu ấy nữa. Nên nếu lần này cậu giúp tớ, tớ sẽ không nói chuyện này với ai đâu."

Giọng Lư Uyển Đình hạ thấp, ánh mắt đầy thăm dò.

Câu này của cô ta là thật.

Từ khi phát hiện Quý Diễn sẵn sàng tiếp cận Tô Lạc Nam, tình cảm của cô ta cũng lập tức tan biến, thậm chí còn cảm thấy cậu ấy mất giá.

Cô ta nghĩ, cậu ấy mà lại chịu nói chuyện với kiểu người như Tô Lạc Nam ư? Vậy thì chẳng còn xứng đáng với Lư Uyển Đình này nữa.

Thấy Tô Lạc Nam không lên tiếng, Lư Uyển Đình liền tranh thủ bổ sung: "Hơn nữa, tớ đảm bảo cậu sẽ không bị phát hiện. Từ khi tớ vào trường đến giờ, thầy giám thị chưa từng kiểm tra học sinh mới bao giờ."

Tô Lạc Nam mím môi, im lặng một lúc lâu, cuối cùng mới cắn răng nói:

"Vẫn không được."

"Tại sao?! Cậu rõ ràng là..."

Lư Uyển Đình theo phản xạ cao giọng, nhưng chưa kịp nói hết câu, một cục giấy nhỏ vo tròn đột nhiên bay thẳng vào đầu cô

ta.

Cô ta theo bản năng đưa tay ôm lấy đầu, nhíu chặt mày quay phắt lại.

"Ai đấy?!"

Học sinh lục tục quay về lớp, hành lang vốn ồn ào cũng dần trở nên vắng vẻ.

Quý Diễn đứng dựa lười biếng vào tường, hai tay đút túi quần, đôi mắt đen láy lạnh nhạt quét qua hai người họ.

"Nói xong chưa? Đứng đây nhìn hai cậu nửa ngày rồi."

Sắc mặt Lư Uyển Đình có chút khó coi, vô thức nắm lấy ống tay áo Tô Lạc Nam.

"Thầy bảo vào lớp rồi, Nam Nam, mình về thôi."

"Khoan đã, đừng vội."

Quý Diễn sải chân một bước, dễ dàng chặn đường đi của hai người họ.

"Lần sau muốn nói xấu người khác thì nhớ nhìn trước ngó sau."

Cậu nói chậm rãi, ánh mắt vô tình hay cố ý rơi xuống người Lư Uyển Đình. Khóe môi cong lên như cười mà không phải cười, nhưng đáy mắt lại chẳng có chút ý cười nào.

"Tớ thì hiền đấy, nhưng lỡ gặp phải tên bi.ến th.ái hay du côn nào đó, một khuôn mặt xinh đẹp như này mà bị đánh cho sưng húp thì sau này làm sao gặp người khác nữa, đúng không?"

Nói xong, cậu thu lại nụ cười, hơi hất cằm về phía túi áo của Tô Lạc Nam.

"Đang bàn bạc chuyện gì đấy, đưa tớ xem nào?"

Lư Uyển Đình theo phản xạ lên giọng quát: "Nam Nam, đừng đưa cho cậu ta."

Quý Diễn hơi ngước mắt nhìn Tô Lạc Nam, giọng điệu nhẹ đi đôi chút nhưng lại mang theo sự nghiêm túc không thể từ chối.

"Tô Lạc Nam, đưa tớ."

Hộp thuốc lá bị cô nắm chặt trong tay một lúc lâu, cuối cùng vẫn đặt vào tay Quý Diễn.

"Ồ, thuốc lá à."

Quý Diễn bật cười khẽ, tùy ý nghịch hộp thuốc trong tay, ánh mắt nhàn nhạt quét qua hai người họ.

"Của ai thế? Chơi cũng dữ đấy."

Cả hai đều mím môi không lên tiếng.

Mũi giày trắng nhẹ nhàng chạm vào mũi giày của Tô Lạc Nam, giọng cậu trầm xuống:

"Của cậu?"

Tô Lạc Nam lắc đầu.

"Vậy là của cậu ta rồi."

Lúc ánh mắt dừng lại trên người Lư Uyển Đình, không biết vì sao, giọng điệu Quý Diễn lại vô thức trở nên thoải mái hơn vài phần.

Lần này, cậu thực sự cười, hộp thuốc lá "tách" một tiếng được trả về tay Lư Uyển Đình. Khóe môi cậu cong lên, ánh mắt đầy vẻ trêu chọc.

"Chúc cậu may mắn nhé, mong rằng thầy Lư sẽ không đích thân đến kiểm tra lớp mình."

Nói xong, cậu tiện tay nắm lấy cổ tay Tô Lạc Nam, kéo cô trở về lớp học.

Dù từ giọng điệu đến hành động, Quý Diễn thực ra chẳng hề hung dữ chút nào.

Không hiểu sao, sống mũi Tô Lạc Nam lại bất giác cay cay.

Sự xấu hổ và lúng túng đan xen, cô thậm chí không dám ngẩng đầu, ngay cả bóng lưng cậu cũng không dám nhìn.

Những lời họ vừa nói, Quý Diễn chắc chắn đều đã nghe thấy.

Tô Lạc Nam lặng lẽ đi theo sau Quý Diễn, hai người một trước một sau bước vào lớp học.

Vừa mới đặt chân qua cửa lớp, Lư Uyển Đình đã thấy thầy Lư dẫn theo một loạt giáo viên chủ nhiệm và giáo viên bộ môn đứng ngay trên bục giảng.

"Có ai muốn chủ động thừa nhận không? Bây giờ tự giác giao nộp đồ cấm thì hình phạt còn nhẹ. Nếu để chúng tôi bắt được, e là không dễ nói chuyện đâu."

Thầy Lư đẩy nhẹ gọng kính, ánh mắt nhàn nhạt quét qua đám học sinh phía dưới, dừng lại trên người Quý Diễn lâu hơn hẳn.

Xem ra lần này nhắm vào cậu là quá rõ ràng rồi.

Cả lớp im phăng phắc, ai nấy đều cúi gằm mặt, không dám lên tiếng.

Một vài người không nhịn được mà lén liếc nhìn về phía Quý Diễn mấy lần.

Tô Lạc Nam cũng vô thức căng thẳng, lo lắng thay cho cậu.

Nhưng người trong cuộc lại tỏ ra chẳng chút bận tâm, chỉ nhíu mày nhìn chằm chằm vào đề toán trong tay, mí mắt còn chẳng buồn nâng lên lấy một lần.

Không biết cậu kiếm đâu ra viên kẹo cao su, nhàn nhã thổi bong bóng liên tục.

Lớp A đa số đều là học sinh xuất sắc nhất nhì trường, kiểu người tùy tiện, ngang tàng như Quý Diễn đúng là hiếm có.

Thầy Lư dẫn giáo viên đi kiểm tra từ dãy bàn đầu tiên, cẩn thận lục soát từng chiếc cặp, hộc bàn, thậm chí cả túi áo, túi quần—chỉ cần là nơi có thể giấu đồ, tuyệt đối không bỏ sót.

Khi đi đến chỗ của Lư Uyển Đình, gương mặt cô đã trắng bệch vì sợ hãi, cả người run lên bần bật.

"Em... em không có mang đồ cấm."

Cô không dám đứng lên, đôi mắt xinh đẹp đã đỏ hoe, nhìn thầy Lư với vẻ đầy van xin.

Thầy Lư trước nay chưa từng thiên vị ai: "Đứng dậy, kiểm tra xong là biết ngay."

"Em... ba, ba phải tin con, con không mang đồ cấm đâu, con thật sự—"

Nước mắt đã dâng tràn hốc mắt, giọng nói run rẩy đến nỗi không thành câu, dường như chỉ cần thêm một giây nữa là sẽ òa khóc.

Cả lớp bắt đầu xôn xao bàn tán.

Thầy Lư nhíu mày, không còn kiên nhẫn: "Lư Uyển Đình, thầy đếm đến ba, nếu còn—"

"Em thực sự không cố ý!"

Nước mắt tức khắc rơi xuống, Lư Uyển Đình run rẩy lấy ra hộp thuốc lá trong túi áo.

"Thầy tin em đi, đây là lần đầu tiên, em chỉ thấy mấy nam sinh trong lớp hút thuốc trông rất thú vị, nên em mới—"

Tất cả mọi người ở đây đều biết cô đang ám chỉ ai.

Tô Lạc Nam lén liếc nhìn Quý Diễn, phát hiện cậu vẫn đang vật lộn với bài toán, chẳng hề có ý định ngẩng đầu lên.

Đúng là tấm lòng rộng lớn...

"Vậy nên em cũng muốn hùa theo đám nhóc hư hỏng đó, bắt đầu ăn chơi sa đọa à?!"

Tiếng bàn tay đập mạnh xuống mặt bàn vang lên chát chúa, thầy Lư đột nhiên quát lớn, gân xanh trên cánh tay nổi rõ, âm lượng to đến mức khiến lũ chim đậu ngoài cửa sổ hoảng sợ bay tán loạn.

Đây là lần đầu tiên trong đời thầy Lư, người vốn luôn ôn hòa, giận dữ bùng nổ trước mặt đông người như vậy.

"Ba, con sai rồi! Con thực sự không cố ý mà!"

Lư Uyển Đình tuyệt vọng ôm mặt, nước mắt từng giọt rơi xuống cổ áo.

Giáo viên chủ nhiệm bên cạnh khẽ khàng khuyên nhủ: "Chủ nhiệm, thầy xem, Uyển Đình vốn là một học sinh rất ngoan, con bé vẫn còn nhỏ, suy nghĩ chưa chín chắn cũng là điều bình thường, mong thầy xem xét."

Thầy Lư dần lấy lại bình tĩnh, khẽ nhắm mắt, sau đó giơ tay chỉ ra ngoài cửa.

"Ra ngoài! Đứng chung với đám nhóc hư kia!"

Lư Uyển Đình từ trước đến nay luôn tự cao, chưa bao giờ muốn bị xếp chung với những kẻ đó.

Cô chưa từng nghĩ rằng có một ngày mình cũng trở thành một trong số họ.

Sau vài giây chần chừ, cô vẫn phải miễn cưỡng đi ra ngoài, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Chờ Lư Uyển Đình rời đi, thầy Lư lập tức bỏ qua vài học sinh ngồi cuối lớp, tiến thẳng đến chỗ của Quý Diễn.

Gương mặt thầy đanh lại, cầm thước gõ mạnh xuống bàn cậu.

"Đứng lên."

Tiếng gõ giòn vang khiến Tô Lạc Nam giật thót, theo phản xạ mà rùng mình một cái.

Cô không ngờ một cây thước gỗ mỏng manh lại có thể phát ra âm thanh lớn như vậy.

Quý Diễn cũng chú ý đến vẻ mặt thất kinh của cô, khóe môi nhếch lên, chậm rãi đặt bút xuống.

"Thầy ơi, nhẹ tay thôi, thầy làm bạn cùng bàn của em sợ rồi."

Tô Lạc Nam: "?!"

Mọi ánh mắt trong lớp lập tức đổ dồn về phía cô, biến cô trở thành tâm điểm trong chớp mắt.

Mặt cô bỗng chốc đỏ bừng, khi bắt gặp ánh mắt của thầy Lư, cô vội vàng lắc đầu liên tục.

Không đợi thầy Lư lên tiếng, lần này Quý Diễn lại rất phối hợp.

Cậu lấy cặp sách từ ngăn bàn ra, dốc toàn bộ đồ đạc bên trong xuống đất.

Trong cặp toàn là sách vở và bài tập, nhìn qua đúng là trông như một học sinh gương mẫu.

Sau đó, cậu kéo khóa áo đồng phục xuống, dang tay ra, dáng vẻ tùy tiện đứng nguyên tại chỗ, thậm chí còn thuận miệng thổi ra một bong bóng kẹo cao su.

Lần kiểm tra này diễn ra lâu hơn bình thường, mấy thầy cô lục soát một hồi nhưng chẳng tìm thấy thứ gì vi phạm kỷ luật, cuối cùng đành miễn cưỡng bỏ qua.

"Em có thể ngồi xuống chưa?"

Quý Diễn hơi nhướng mày, dáng vẻ vẫn ung dung như cũ.

Thầy Lư im lặng nhìn cậu một lúc lâu.

"Ngồi đi."

Quý Diễn vừa ngồi xuống, thầy Lư lại kiểm tra thêm vài học sinh khác rồi rời khỏi lớp, để lại giáo viên chủ nhiệm trên bục giảng tiếp tục lải nhải.

Tô Lạc Nam mím môi, lén lút quan sát Quý Diễn vài lần, mấy lần định nói gì đó nhưng rồi lại thôi.

Quý Diễn liếc thấy biểu cảm của cô, liền đẩy một hộp kẹo cao su đến trước mặt cô.

Tô Lạc Nam: "..."

Ai thèm kẹo cao su của cậu chứ...

Cô lắc đầu, đẩy hộp kẹo trả lại.

"Cảm ơn, tớ không cần."

Quý Diễn liếc cô một cái: "Muốn hỏi tớ giấu thuốc lá ở đâu à?"

Tô Lạc Nam khẽ bặm môi, còn chưa kịp lên tiếng, chủ đề đã bị cậu tự mình dẹp bỏ.

Quý Diễn thản nhiên thu ánh mắt lại: "Ai nói với cậu là tớ hút thuốc? Học sinh ngoan như tớ chưa bao giờ hút thuốc cả."

"..."

Được thôi.

Do dự rất lâu, Tô Lạc Nam siết chặt hai tay, cuối cùng cũng nói ra những lời vẫn luôn chôn chặt trong lòng.

"Quý Diễn, tớ không hề có ý muốn giúp cô ta."

Nên... xin cậu đừng hiểu lầm.

Không khí bỗng chốc im lặng, một sự kỳ lạ khó tả bao trùm giữa họ.

Mãi sau, Quý Diễn mới nhàn nhạt lên tiếng: "Tớ biết, cậu không cần phải giải thích với tớ."

Cậu có vẻ không vui.

Từ lúc quen nhau đến giờ, Tô Lạc Nam chưa bao giờ thấy Quý Diễn có dáng vẻ lạnh nhạt như vậy.

Cô không hiểu vì sao cậu lại giận, cũng không biết phải làm thế nào để xoa dịu cảm xúc của cậu, chỉ đành nhỏ giọng nói xin lỗi.

"Xin lỗi."

Quý Diễn hơi nhếch môi, phát ra một tiếng cười khẽ, nhưng trong mắt lại chẳng có chút ý cười nào.

"Cậu xin lỗi tớ làm gì?"

"Tớ hỏi cậu, lúc nãy cậu do dự cái gì vậy?" Đôi mắt đen láy của cậu rơi trên người cô, Quý Diễn hơi nhướng mày, "Lúc cô ta dọa sẽ tố cáo tớ, tại sao cậu lại ngập ngừng lâu như vậy?"

Tô Lạc Nam mím môi, im lặng không đáp.

Quý Diễn dứt khoát thay cô trả lời: "Cậu đã nghĩ đến chuyện giúp cô ta giấu thuốc lá, rồi đứng ra chịu tội thay tớ?"

Tô Lạc Nam vẫn im lặng.

Quả thực, cô đã có suy nghĩ đó, đặc biệt là khi Lư Uyển Đình dọa sẽ nói cho Quý Diễn biết chuyện cô thích cậu.

Mặc dù chỉ trong khoảnh khắc, nhưng cơn bốc đồng ấy rất nhanh đã bị lý trí dập tắt.

Bài tập trong tay cô rơi xuống tờ đề kiểm tra, phát ra một tiếng "bốp" nhỏ.

Quý Diễn khẽ cười, dựa lưng vào ghế, cả người trông có vẻ lười nhác và thảnh thơi.

"Tô Lạc Nam, cậu thích tớ à?"

Giọng điệu cậu vẫn y hệt lúc từ chối Lư Uyển Đình lần trước—bỡn cợt, tùy tiện, trong mắt tràn đầy ý cười giễu cợt.

Sự xấu hổ trong lòng cô gần như dâng lên đến cực hạn, vành mắt đã đỏ hoe, Tô Lạc Nam cúi gằm xuống, điên cuồng lắc đầu.

"Không... Không thích."

Chương 17: Ba ruột tôi là ai còn chưa biết đâu

Tô Lạc Nam cúi gằm đầu, hàng mi dài hơi rủ xuống, che khuất đôi mắt. Nếu nhìn kỹ, có thể thấy trong mắt cô dường như vương một tầng hơi nước.

Hai tay cô siết chặt vạt áo đồng phục, cố gắng kìm nén những giọt nước mắt sắp trào ra.

Cô không thể khóc.

Quý Diễn vốn đã đa nghi, nếu cô khóc, chẳng khác nào tự lộ tẩy.

Nói ra cũng lạ, rõ ràng cô nhút nhát, nhưng từ trước đến nay chưa bao giờ là kiểu con gái hay khóc.

Vậy mà từ khi gặp Quý Diễn, cô cứ như mắc chứng rối loạn tuyến lệ vậy.

Quý Diễn cúi đầu nhìn cô một lúc lâu, cuối cùng hơi nhíu mày, dời mắt đi, rồi lấy từ trong ngăn bàn ra một chai nước, vặn nắp.

"Được rồi, thế cũng tốt. Coi như cậu có mắt nhìn, còn hơn Lư Uyển Đình."

Mỗi lần nhìn thấy hốc mắt đỏ hoe của Tô Lạc Nam, trong lòng cậu lại dâng lên một cảm giác áy náy vô hình.

Càng nhìn, càng cảm thấy bản thân đúng là tệ hại.

Không hiểu sao lại đi cá cược với đám người kia, còn rảnh rỗi đến mức chạy tới trêu chọc Tô Lạc Nam.

Có lẽ Trình Cánh Văn nói đúng, gần đây cậu thực sự bị cái người cha từ trên trời rơi xuống kia làm cho phát điên, đến mức chán đời đến nỗi nhận lời tham gia một trò chơi nhảm nhí như vậy.

Khi miệng chai sắp chạm đến môi, Quý Diễn bỗng khựng lại giữa chừng, ánh mắt vô tình lướt qua Tô Lạc Nam.

Vài giây sau, cậu vặn nắp chai lại, đẩy chai nước đến trước mặt cô.

"Uống nước không?"

Bảo cậu nghiêm túc xin lỗi còn khó hơn lên trời, thế nên đây xem như cách duy nhất cậu có thể nghĩ ra để thể hiện thiện ý.

Tô Lạc Nam lắc đầu: "Không cần, cảm ơn."

Quý Diễn liếc chai nước trong tay, nhấn mạnh:

"Nước sạch đấy, tớ còn chưa động vào."

Tô Lạc Nam vẫn hơi cúi mắt, khẽ nói: "Tớ biết."

Trên bục giảng, giáo viên chủ nhiệm vẫn đang thao thao bất tuyệt về kỷ luật lớp học. Trong ngăn bàn, điện thoại không ngừng rung lên.

Quý Diễn nhíu mày, lục lọi trong túi.

Không biết khi nãy chủ nhiệm Lư kiểm tra, cậu đã giấu điện thoại ở đâu, mà bây giờ tìm mãi vẫn không thấy.

Vừa lấy được điện thoại ra, bỗng có một chiếc hộp to bằng cánh tay rơi ra từ ngăn bàn.

Quý Diễn vịn mép bàn, cúi xuống nhặt lên.

Cậu tiện tay mở hộp, lấy ra một mô hình máy bay tinh xảo, lật qua lật lại nghịch trong tay.

"Cái này của ai? Nhầm chỗ à?"

Đồ chơi trẻ con?

Sao trông có vẻ quen quen, hình như đã thấy ở đâu đó rồi...

Tô Lạc Nam khẽ giải thích: "Tớ dùng chiếc vòng cậu không cần để đổi lấy cái này."

Mấy ngày trước, lúc đưa Quý Diễn về nhà vì chân cậu bị thương, Tô Lạc Nam đã nhận ra—

Trong nhà cậu có rất nhiều đồ đạc bị đập nát, bất kể thứ đó có đắt đỏ đến đâu, hầu hết đều bị ném vào thùng rác.

Chỉ duy nhất một mô hình máy bay cũ kỹ, dù đã vỡ nát, cậu vẫn không nỡ vứt đi.

Tô Lạc Nam nghĩ, chắc hẳn đó là thứ rất quan trọng với cậu.

Hôm đó, sau khi về nhà, hình ảnh chiếc mô hình đó cứ quanh quẩn trong đầu cô mãi.

Đúng lúc trước đó không lâu, cô đến trường của Tô Thiên Tứ để lấy chìa khóa.

Trước cổng trường có trung tâm thương mại đồ chơi lớn nhất khu Tây Thành, cô bèn vào lục tìm từng món một.

Mất cả một buổi chiều, cuối cùng cũng tìm được một cái tương tự như mô hình của Quý Diễn.

Dùng món đồ cậu không cần để đổi lấy thứ có thể cậu sẽ muốn—

Đây là cách tốt nhất mà Tô Lạc Nam có thể nghĩ ra.

Coi như thay cho lời cảm ơn vì dạo gần đây cậu đã nhiều lần lên tiếng giúp cô.

Quý Diễn hơi nhíu mày: "Chiếc vòng đó tớ đã tặng cậu rồi."

"Đó là đồ của cậu, tớ không cần."

Giọng điệu của cô tuy nhẹ nhàng, ấm áp nhưng lại vô cùng chắc chắn.

Dù từ nhỏ không được cha mẹ dạy bảo, Tô Lạc Nam vẫn hiểu rõ một điều—không thể vô duyên vô cớ nhận ân huệ từ người khác.

Cô chưa bao giờ là kiểu người thích chiếm lợi nhỏ.

Quý Diễn nhìn mô hình máy bay được đóng gói tinh xảo trong tay, im lặng hồi lâu.

Thật ra, mô hình này không phải thứ gì quá quan trọng.

Hồi nhỏ, cậu từng cá cược chơi trò chơi với Trần Diệp và Trình Cánh Văn. Trần Diệp thua, phải dành dụm gần một tháng tiền tiêu vặt mới mua được chiếc mô hình mà Quý Diễn thích để tặng cậu.

Bảy, tám năm đã trôi qua, cậu sớm chẳng còn hứng thú với mấy món đồ chơi này.

Sau đó, khi chuyển nhà, mô hình bị rơi xuống đất và hỏng mất, nhưng Quý Diễn cũng lười vứt đi.

Ngay cả Trình Cánh Văn đến nhà cậu bao nhiêu lần cũng không hề phát hiện ra sự tồn tại của nó.

Vậy mà Tô Lạc Nam chỉ ghé qua một lần đã để ý đến, còn ghi nhớ trong lòng.

Dù đối với cậu, món đồ này không hề quý giá, nhưng Quý Diễn hiểu rất rõ—

Tìm được một mô hình tương tự thế này thực sự không dễ, mà cô còn chẳng biết đã bỏ ra bao nhiêu công sức để tìm.

Tim cậu như bị một dòng nước nóng rót qua, gợn lên những rung động nhè nhẹ.

Đôi mắt Quý Diễn thoáng hiện vẻ phức tạp.

Mãi đến khi giáo viên chủ nhiệm nói xong rồi rời đi, cậu vẫn chưa hoàn hồn.

Tô Lạc Nam dọn dẹp bàn học, chuẩn bị đứng dậy đi ra ngoài thì cổ tay đột nhiên bị giữ lại.

"Chờ đã."

Quý Diễn chợt bừng tỉnh, theo phản xạ nắm lấy tay cô.

Bàn tay đang cầm mô hình máy bay siết chặt, cậu gần như nghiến răng nói:

"Tớ có chuyện muốn nói rõ với cậu."

Trước khi kịp hối hận, cậu phải sớm thú nhận về trò chơi ác ý này.

Cho dù Tô Lạc Nam có ghét cậu cũng được.

Dù sao, danh tiếng của Quý Diễn trong trường vốn đã tệ đến mức không thể tệ hơn.

Cô ngước lên, ánh mắt nghi hoặc: "Sao thế?"

Giọng nói của Tô Lạc Nam vẫn dịu dàng như trước.

Khoảnh khắc bốn mắt chạm nhau, quyết tâm vốn đã hạ xuống của Quý Diễn bỗng chốc sụp đổ hoàn toàn.

Đôi mắt cô vẫn còn hơi đỏ, hàng mi cong vút khẽ run lên hai cái.

Quý Diễn bỗng dưng chột dạ, bàn tay đang nắm cổ tay cô cũng dần thả lỏng.

Cậu không muốn nhìn thấy cô khóc một chút nào.

"Thôi, không có gì đâu."

Cậu buông tay, khẽ nhắm mắt lại, như thể chấp nhận số phận.

"Xin lỗi."

Tô Lạc Nam: "?"

Chiều hôm đó, Quý Diễn không đến trường.

Sách vở, bài tập cậu cũng không mang về, bàn học vẫn bừa bộn như thường, chẳng khác gì lúc cậu có mặt ở lớp.

Lư Uyển Đình cùng nhóm học sinh bị phát hiện tàng trữ đồ cấm đều bị đình chỉ học nửa tháng. Nghe nói chiều nay thầy Lư cũng xin nghỉ về nhà, còn đi cùng chuyến xe với Lư Uyển Đình.

Suốt cả buổi chiều vắng bóng Quý Diễn, hộc bàn của cậu bị nhét đầy quà tặng của các nữ sinh.

Những bức thư tình được gói ghém tỉ mỉ, sô cô la nhập khẩu, thậm chí cả những món quà đắt đỏ xa xỉ.

Dù danh tiếng của Quý Diễn có tệ đến đâu, số người thích cậu vẫn chưa bao giờ ít, không cần đến Tô Lạc Nam.

Kết thúc tiết học cuối cùng vào buổi tối, ngay trước khi tan học, lớp trưởng bỗng gọi cô lại.

"Tô Lạc Nam, chờ chút."

"Đây là hồ sơ học vụ của Quý Diễn. Hôm nay cậu ấy không đến nhưng vẫn bắt buộc phải điền vào."

Lớp trưởng lục trong túi, lấy ra một tập hồ sơ bìa cứng màu nâu.

"Nghe nói cậu với cậu ấy ở gần nhau, có thể giúp tớ đưa cái này cho cậu ấy được không? Nhờ cậu ấy điền xong rồi chụp gửi lại cho tớ. Cũng khá gấp, làm phiền cậu nhé."

Tô Lạc Nam khẽ gật đầu, nhận lấy tập hồ sơ.

"Được."

Vì lớp trưởng nói cần gấp, nên khi về đến nhà, cô cũng không nghỉ ngơi mà tranh thủ lúc Tiết Minh Lan không có ở nhà lén lút đi ra ngoài.

Vừa đến gần cửa nhà Quý Diễn, Tô Lạc Nam phát hiện cửa không đóng chặt, chỉ khép hờ, để lộ một khe hở nhỏ.

Dường như trong nhà có khá nhiều người, chỉ cần liếc mắt vào phòng khách cũng thấy mấy người đàn ông mặc vest đứng đó.

Tô Lạc Nam do dự một lúc ở bên ngoài, đang nghĩ có nên vào ngay lúc này không thì trong nhà bỗng vang lên tiếng chửi rủa gay gắt.

Một người đàn ông trong bộ vest đứng trước mặt Quý Diễn, giọng điệu đầy vẻ căm tức.

"Nếu ba không đến tìm, có phải con định không bao giờ quay về không? Thật nực cười, sao ba lại có một đứa con như con chứ?!"

Quý Diễn ngồi trên sofa, chậm rãi gọt quả táo trong tay, ngay cả đầu cũng lười ngẩng lên, giọng điệu vẫn nhàn nhạt như cũ.

"Trùng hợp ghê, tôi cũng không nhất thiết phải có người ba như ông. Ba ruột tôi là ai còn chưa biết đâu."

Lời vừa dứt, người đàn ông lập tức bước lên, giáng cho cậu một cái tát.

"Mẹ kiếp, mày dám nói lại lần nữa xem?!"

Có lẽ ông ta đã dùng hết sức, tiếng tát vang lên dứt khoát trong không gian rộng lớn của phòng khách, nghe chói tai vô cùng.

Ngay khoảnh khắc đó, một đôi mắt đen sẫm lướt qua khe cửa, nhìn thẳng vào cô.

Lạnh lẽo, sắc bén, giống hệt ánh mắt cậu đã nhìn cô vào đêm hôm đó ở quán net—lạnh đến mức khiến người ta run rẩy.

Tô Lạc Nam giật mình, theo bản năng lùi về phía sau hai bước.

Chương 18: Sinh nhật Trình Cánh Văn

Nhìn thấy Tô Lạc Nam, Quý Diễn thu lại một chút lạnh lùng trong ánh mắt.

Cậu ném quả táo vừa gọt xong vào thùng rác, bước đến cửa, mở ra rồi cúi nhìn cô từ trên cao.

"Sao thế?"

Một tay cậu đút túi quần, tay còn lại tùy ý đặt lên tay nắm cửa, mí mắt lười biếng buông xuống. Cái bóng cao lớn lập tức phủ trọn lên người cô.

Khoảnh khắc ánh mắt chạm nhau, vành tai Tô Lạc Nam hơi đỏ lên. Cô nhanh chóng cúi đầu, đưa tập tài liệu trong tay ra.

"Lớp trưởng bảo cậu điền xong thì chụp gửi cho cậu ấy càng sớm càng tốt."

"Ừm."

Chỉ một tiếng ngắn gọn cũng toát lên vẻ bất cần, uể oải vốn có của cậu.

Dù trong bất kỳ hoàn cảnh nào, Quý Diễn cũng luôn là dáng vẻ cà lơ phất phơ, bất cần đời như vậy.

Ánh mắt lướt qua tập hồ sơ, cậu tùy ý lật xem vài trang.

"Chụp gửi cho cậu ta à?"

Tô Lạc Nam khẽ gật đầu, ánh mắt dè dặt lướt qua khuôn mặt cậu.

Trạng thái của Quý Diễn trông không được tốt lắm.

Tóc cậu rối bù, hàng mi dài rủ xuống che đi đôi mắt, bên dưới quầng mắt hiện lên một vệt xanh đậm mờ nhạt.

Mấy hôm nay cậu bị thương, lại phải dậy sớm thi cử, chắc hẳn chẳng ngủ được bao nhiêu.

Trên má trái vẫn còn in hằn dấu vết của cái tát ban nãy. Làn da cậu vốn trắng, năm dấu ngón tay đỏ ửng như bị bầm máu, trông cực kỳ rõ ràng.

Chắc hẳn đau lắm.

Cái tát này nặng như thế, người đàn ông kia hoàn toàn không nương tay chút nào.

Mấy hôm trước chân Quý Diễn bị thương nặng như vậy, nhưng từ đầu đến cuối chưa từng thấy người nhà cậu đến thăm.

Nếu không tình cờ bị Tô Lạc Nam bắt gặp, có lẽ cậu cũng sẽ tùy tiện mua ít thuốc rồi tự xử lý qua loa vết thương.

Cậu hoàn toàn không có ý định nói với người nhà.

Không hiểu sao, Tô Lạc Nam bỗng nhiên nhìn thấy chính mình thuở nhỏ qua dáng vẻ của cậu—một đứa trẻ không ai nương tựa, thiếu hụt cảm giác an toàn đến cùng cực.

Cũng vì từ nhỏ cô đã quen với việc chỉ có một mình, nên dù có bị thương cũng không muốn nói với bố mẹ.

Vậy nên cô mới sớm học được cách băng bó vết thương, thậm chí còn nấu ăn giỏi hơn cả Tiết Minh Lan.

Thì ra, Quý Diễn—người nhìn bề ngoài chẳng thiếu thốn thứ gì—cũng không có một gia đình hạnh phúc.

Bầu không khí chìm vào im lặng vài giây.

Quý Diễn bỗng khẽ ngước mắt.

Ánh nhìn của hai người chạm nhau trong khoảnh khắc ngắn ngủi.

Sự xót xa trong mắt cô còn chưa kịp thu lại đã bị cậu bắt trọn.

Tô Lạc Nam vội cúi đầu, nhìn chằm chằm vào mũi giày của mình, hai tay vô thức siết chặt vạt áo đồng phục.

Quý Diễn lặng lẽ nhìn mái tóc cô, không nói gì thật lâu.

Sự bực bội trong đáy mắt dần tan biến, thay vào đó là một cảm xúc mơ hồ len lỏi trong lòng.

"Còn chuyện gì nữa không?"

Không biết từ lúc nào, giọng cậu đã nhẹ đi mấy phần.

Tô Lạc Nam lắc đầu: "Không, không có gì nữa."

Từ trong phòng lại vọng ra tiếng tranh cãi đầy bực bội, hình như có hai người đang cãi nhau—một nam một nữ.

Cô không nghe rõ nội dung, chỉ cảm nhận được sự căng thẳng trong giọng điệu của họ.

Ngón tay nắm chặt khung cửa của Quý Diễn khẽ siết lại, như thể đang nhẫn nhịn điều gì đó.

Cậu cau mày, trầm giọng nói:

"Được rồi, cảm ơn. Về sớm đi."

Dứt lời, cánh cửa trước mặt cô đóng sầm lại.

Tô Lạc Nam còn chưa kịp phản ứng, đã bị cự tuyệt ngay bên ngoài.

Làn tóc mai bên tai cô khẽ lay động theo cơn gió mạnh từ cánh cửa vừa khép.

Bên trong, tiếng cãi vã vẫn chưa dứt.

Giọng một người phụ nữ vang lên, có chút run rẩy:

"A Diễn, con đừng nghe lời ba con, ông ấy tức giận nên mới nói thế thôi, ông ấy không thực sự muốn đánh con đâu..."

"Đón con về nhà bao nhiêu năm nay, chúng ta có từng bạc đãi con chưa? Năm đó mẹ con làm ra chuyện quá đáng như vậy, ba con cũng chưa bao giờ trút giận lên đầu con. Em trai con vẫn còn nhỏ, nó thích con biết bao, luôn xem con là thần tượng. Con không thể trơ mắt nhìn nó đi vào chỗ chết được, có đúng không?"

Người đàn ông vừa tát Quý Diễn khi nãy vẫn giữ nguyên giọng điệu gay gắt. Người phụ nữ vội vàng bước lên ngăn cản, nhưng căn nhà nhanh chóng lại rơi vào một vòng tranh cãi mới.

Tô Lạc Nam cúi đầu, đôi vai gầy trông càng thêm đơn độc.

Cô vốn không có thói quen nghe lén, mà thực ra cũng chẳng nghe rõ bọn họ nói gì.

Nhưng có lẽ, gia đình Quý Diễn đúng là còn rối ren hơn cả những câu chuyện trên tiểu thuyết hay phim ảnh, giống như lời Tô Thiên Tứ từng nói.

Ngay lúc cô chuẩn bị quay lưng rời đi, bỗng có người gọi cô từ phía sau.

"Chào bạn."

Một giọng nam rất dễ nghe, âm sắc trầm ấm vang vọng trong hành lang vắng vẻ.

"Có thể làm phiền bạn giúp một chút không?"

Tô Lạc Nam ngoảnh lại, ánh mắt hướng về phía giọng nói phát ra.

Một chàng trai mặc áo khoác gió màu đen đang đứng bên cạnh tủ đựng hàng gần cầu thang.

Cả hai tay cậu ta đều xách đầy túi đồ, trong lòng còn ôm theo một đống hộp lớn nhỏ.

Có vẻ cậu ấy đang định lấy bưu kiện nhưng lại không rảnh tay.

Tô Lạc Nam bước lên phía trước: "Tủ nào vậy?"

"À, cái này."

Chàng trai khẽ hất cằm về phía dãy tủ trên cùng:

"Tủ có dán tên Quý Diễn ấy. Trong túi tôi có điện thoại, mã nhận hàng ở trong đó."

Nghe thấy cái tên "Quý Diễn", Tô Lạc Nam theo bản năng ngước mắt nhìn chàng trai trước mặt.

Cậu ta có đôi vai rộng và thẳng, dáng người cao lớn, ít nhất cũng phải trên 1m85, trông không khác mấy so với Quý Diễn.

Ngũ quan cậu ta rất đẹp, đường nét gương mặt sắc sảo mà hài hòa. Mái tóc ngắn được cắt tỉa gọn gàng, làn da tuy không trắng nhưng mang theo một vẻ khỏe khoắn, tràn đầy sức sống.

Trông cứ như hình mẫu nam chính tiêu chuẩn trong những bộ phim Hàn Quốc.

Thấy cô vẫn đứng yên, chàng trai thoáng nghi hoặc hỏi:

"Sao thế?"

Tô Lạc Nam lắc đầu, thò tay vào túi áo cậu ta lấy điện thoại. Màn hình đã mở sẵn trang mã nhận hàng.

"Làm phiền bạn ký nhận giúp tôi được không? Tôi thật sự không có tay để ký."

Cô nhẹ giọng đáp một tiếng, rồi lấy bút từ tủ nhận hàng, cẩn thận ký tên "Quý Diễn" lên tờ biên nhận.

Vừa ngẩng đầu lên, cô liền chạm phải ánh mắt kinh ngạc của chàng trai trước mặt.

"Bạn từng luyện chữ à?"

Tô Lạc Nam gật đầu: "Một chút thôi."

Thực ra cậu ta ngạc nhiên cũng không có gì lạ. Nét chữ của cô rất đẹp, từng nét bút sắc bén và mạnh mẽ, mang phong cách riêng biệt, hoàn toàn trái ngược với vẻ dịu dàng mềm mại của cô.

Từ tiểu học đến cấp ba, cô đã không ít lần giành giải thưởng chữ đẹp.

Ngay cả Quý Diễn trước đây cũng từng khen nét chữ của cô.

Cậu trai đón lấy hộp hàng, rồi thuận miệng hỏi:

"Nãy tôi thấy bạn đứng trước cửa nhà Quý Diễn. Bạn quen cậu ấy à?"

Tô Lạc Nam ngập ngừng hai giây, rồi nhẹ gật đầu.

"Bạn cùng lớp."

"Chỉ là bạn cùng lớp?" Chàng trai hiển nhiên không tin lắm, khóe mày hơi nhướng lên. "Cậu ấy chưa bao giờ dẫn bạn cùng lớp về nhà, nhất là con gái."

Ánh mắt cậu ta quá mức sâu xa, khiến Tô Lạc Nam bất giác đỏ vành tai. Cô cúi đầu, nhỏ giọng giải thích:

"Nhà tớ ở tầng trên." Cô bổ sung, "Rất gần."

"Ra vậy." Cậu ta chủ động giới thiệu, "Hôm nay làm phiền cậu rồi. Tớ là Trần Diệp, hôm nào mời cậu ăn một bữa, coi như cảm ơn."

Chỉ là chuyện nhỏ thôi, Tô Lạc Nam vốn không để tâm.

Gương mặt cô có chút nóng lên, vội vàng xua tay: "Không, không sao đâu, không cần phiền vậy đâu."

Đúng lúc này, thang máy vừa mở. Tô Lạc Nam khẽ chào tạm biệt, rồi nhanh chóng bước vào.

Trần Diệp ôm cả đống đồ trong lòng, không rảnh tay mở cửa, bèn đá hai cái vào cửa nhà Quý Diễn.

Bên trong vẫn còn tranh cãi ầm ĩ, có lẽ Quý Diễn không nghe thấy, một lúc lâu vẫn chẳng có ai ra mở cửa.

Cánh tay bắt đầu mỏi nhừ, Trần Diệp mất kiên nhẫn, bèn cao giọng gọi vào trong:

"Quý Diễn, cậu đâu rồi?"

Tiếng cãi vã lập tức ngưng bặt.

Vài giây sau, cửa mới chậm rãi mở ra.

Dấu bàn tay trên mặt Quý Diễn vẫn chưa hoàn toàn tan hết, sắc mặt cũng chẳng khá hơn là bao. Cậu khoanh tay trước ngực, lười biếng tựa vào khung cửa, dáng vẻ dửng dưng chờ Trần Diệp vào nhà.

"Sao giờ mới tới?"

"Đến được đã là may rồi."

Trần Diệp lườm cậu một cái, rồi quẳng cả đống đồ trên tay xuống bàn trà, đứng thẳng dậy, xoay vai hai vòng.

"Bảo cậu chừa cửa sẵn cho tớ, tay tớ sắp gãy đến nơi rồi đây này."

Từ lúc bước vào, Trần Diệp hoàn toàn phớt lờ mấy người đang ngồi trong phòng khách, thậm chí chẳng buồn liếc mắt một cái.

Quý Diễn lững thững đi theo, tiện tay mở mấy cái túi ra nhìn sơ qua, khóe môi hơi cong lên.

"Nhiều đồ ăn thế này, cố ý đi chợ mua à?"

"Tiện đường ghé qua thôi."

Trần Diệp lấy từng quả trong túi ra, sắp xếp ngay ngắn vào tủ lạnh, mặt không cảm xúc nhấn mạnh.

Quý Diễn co người nằm dài trên sofa, thong thả bóc một quả quýt từ trong túi, cười lười biếng.

"Cậu đúng là có tố chất làm vợ đấy."

"Bớt bớt đi, tởm quá đấy. Lấy cậu chẳng thà tớ sống cô độc cả đời."

Tủ lạnh chất đầy đồ lộn xộn đang lần lượt được dọn dẹp gọn gàng, Trần Diệp nói chuyện cũng chậm rãi, nhưng chẳng hề nể nang khi châm chọc người khác.

Cái miệng độc này của cậu ta, Quý Diễn đã quá quen rồi.

Đừng nhìn vẻ ngoài Trần Diệp lúc nào cũng lạnh lùng, chẳng buồn để tâm đến ai.

Thật ra, trong ba người bọn họ, Trần Diệp lại là người chu đáo nhất, cũng biết chăm sóc người khác nhất.

Hồi cấp hai, bọn họ gần như lúc nào cũng dính lấy nhau.

Mỗi lần ba người cùng nhau bước vào cổng trường, luôn có không ít nữ sinh lén lút liếc nhìn.

Khi đó, Quý Diễn và Trình Cánh Văn đang trong giai đoạn nổi loạn, không chỉ lười mặc đồng phục cho tử tế, mà còn suốt ngày thích đối đầu với giáo viên.

So với hai tên ngổ ngáo này, Trần Diệp giống như một làn gió mát giữa họ.

Cậu ta lúc nào cũng mặc đồng phục gọn gàng, mang giày thể thao trắng tinh, chỉ cần đi ngang qua cũng đã toát lên dáng vẻ tuổi trẻ rực rỡ, trong trẻo như cơn gió sớm mai.

Mọi người đều nghĩ rằng Trần Diệp là một học bá lạnh lùng, không quan tâm chuyện đời.

Nhưng thực tế, cậu ta lại là một học sinh đội sổ chính hiệu, có khi tổng điểm còn chưa bằng một phần ba của Quý Diễn.

Sau này, có một nữ sinh tỏ tình với cậu, còn tuyên bố nhất định sẽ theo đuổi Trần Diệp thành công.

Lúc đó, Trần Diệp mặt không cảm xúc nhìn cô gái đang thề thốt. Cậu không từ chối cũng không đồng ý, chẳng nói gì mà cứ thế bỏ đi.

Khoảng một tháng sau, dù Trần Diệp chưa bao giờ chính thức chấp nhận, nhưng thái độ của cậu đối với cô gái đó đã tốt hơn nhiều.

Đúng lúc mọi người nghĩ rằng hai người họ đã ở bên nhau, cô gái kia lại bất ngờ thích một người khác, còn công khai tình tứ với người đó ngay trên sân thể dục.

Trình Cánh Văn biết chuyện, liền chạy sang lớp Trần Diệp để an ủi cậu. Quý Diễn cũng đi theo hóng chuyện.

Nhưng khi ấy, Trần Diệp viện cớ xin nghỉ tiết thể dục, chỉ cúi đầu nằm dài trên bàn cắm cúi làm bài tập.

Nghe Trình Cánh Văn nói vậy, cậu cười khẩy một tiếng, nghiến răng, giọng điệu đầy mỉa mai:

"Tớ tức giận gì chứ? Tớ có gì để mà tức giận? Cô ta thế nào thì liên quan gì đến tớ?"

Dứt lời, cây bút chì trong tay cậu "rắc" một tiếng, gãy đôi.

Tối hôm đó, Quý Diễn nửa đêm dậy đi vệ sinh, tình cờ phát hiện Trần Diệp trùm chăn kín đầu, cả người run lên từng đợt.

Cậu vén chăn ra, mới thấy khóe mắt Trần Diệp hoe đỏ, hai tay siết chặt thành nắm đấm, đến mức môi dưới cũng bị cậu cắn đến rỉ máu.

Sau này, Quý Diễn và Trình Cánh Văn mới biết, hóa ra Trần Diệp đã thích cô gái đó từ lâu. Nhưng tính cậu vốn kiệm lời, đến lúc con vịt sắp vào miệng lại để nó bay mất, rồi lén lút tự chịu ấm ức đến đỏ cả mắt.

Trình Cánh Văn về sau cứ nhắc mãi chuyện này, lần nào kể lại cũng cười đến suýt nghẹt thở, nhất quyết phải chọc tức Trần Diệp đến mức mặt xanh mét, trắng bệch.

Quý Diễn ngồi yên lặng trên sofa, nhìn chằm chằm quả quýt trong tay. Mãi đến khi có người vỗ nhẹ lên vai, cậu mới hoàn hồn, rời khỏi dòng suy nghĩ về quá khứ.

"Đang nghĩ gì thế? Nhập tâm dữ vậy?"

Trần Diệp ngồi xuống bên cạnh, cầm lấy con dao gọt trái cây, từ tốn gọt táo.

"Bọn họ đâu rồi?"

"Đi rồi." Trần Diệp không buồn ngẩng đầu lên, giọng điệu thản nhiên. "Ba cậu nói sau này có cơ hội sẽ lại đến, chắc thấy tớ khó xử nên mới đi sớm."

Quý Diễn chậm rãi "ừm" một tiếng, hai tay vắt lên lưng ghế, ánh mắt đăm chiêu nhìn lên trần nhà.

"Vậy lần này họ đến vẫn là vì chuyện ghép tủy cho em cậu à?"

"Ừ."

"Cậu nghĩ sao?"

"Còn có thể nghĩ thế nào?" Quý Diễn khẽ cười khẩy. "Sớm muộn gì cũng phải làm thôi, chẳng lẽ lại trơ mắt nhìn nó chết trước mặt tớ?"

Không khí trầm xuống vài giây. Quý Diễn rũ mắt, giọng nói chậm rãi, có chút nhẹ bẫng.

"Huống hồ... vốn dĩ là mẹ tớ có lỗi với nhà họ Quý trước. Nhà họ đối xử với tớ cũng xem như có tình có nghĩa rồi."

Năm đó, không lâu sau khi sinh Quý Diễn, mẹ cậu bị phanh phui chuyện ngoại tình với một người đàn ông họ Chúc.

Vì muốn bảo vệ Quý Diễn khi cậu còn nằm trong tã lót, bố Quý đã nhẫn nhịn suốt nhiều năm, thậm chí còn nhiều lần lên tiếng trước truyền thông để thanh minh rằng chuyện năm đó chỉ là hiểu lầm, là lời đồn vô căn cứ, đồng thời cam đoan rằng Quý Diễn sẽ là người thừa kế duy nhất của nhà họ Quý.

Mặc dù lời cam đoan đó cuối cùng cũng không duy trì được lâu dài, nhưng phải đợi đến khi mẹ Quý dẫn Quý Diễn rời đi nhiều năm, bố Quý mới tái hôn và sinh ra cậu con trai hiện tại.

Dù nhìn từ góc độ nào đi chăng nữa, nhà họ Quý cũng chưa từng bạc đãi Quý Diễn.

Thế nhưng, trong lòng cậu vẫn có một khúc mắc khó có thể vượt qua.

Có thể là do ánh mắt của người nhà họ Quý khi nhìn cậu, cũng có thể là những lời bàn tán từ bên ngoài, hoặc có lẽ là sự mơ hồ về thân phận của chính mình. Dù thế nào đi nữa, cậu vẫn không thể thực sự thân thiết với nhà họ Quý.

Bầu không khí dần trở nên trầm lắng, Trần Diệp rất biết cách chuyển hướng đề tài đúng lúc.

"Thôi đừng nhắc nữa. Lát nữa Trình Cánh Văn tổ chức sinh nhật, còn dẫn theo bạn gái đến. Tớ có nên xuống dưới mua hai chai nước trái cây không? Lúc đến đây, tớ chỉ mua rượu thôi."

"?"

Quý Diễn hơi nhướng mày: "Cậu ta kiếm đâu ra bạn gái vậy?"

"Mới quen năm nay."

Quý Diễn khẽ cười nhạt một tiếng, giọng điệu có phần trêu chọc: "Bảo sao cậu ta cứ sống chết không chịu ra ngoài, hóa ra là chờ để khoe đây mà."

So với bọn họ, nhan sắc của Trình Cánh Văn không quá nổi bật, thêm cái miệng độc địa, chuyện cậu ta có bạn gái thực sự khiến người ta cảm thấy hiếm lạ.

Vừa dứt lời, Trần Diệp hơi ngượng ngùng chạm vào chóp mũi, liếc nhìn cậu một cái.

"Cô gái vừa đứng trước cửa nhà cậu, đã có bạn trai chưa?"

Động tác bóc quýt hơi khựng lại, Quý Diễn hỏi lại: "Ai cơ?"

"Thì cô bạn cùng lớp của cậu đó."

Trần Diệp gọt xong quả táo, nhiệt tình đưa cho cậu:

"Mặc đồng phục, mắt hoa đào, tóc đuôi ngựa cao, trông cũng khá xinh, hình như tên là... Tô Lạc Nam."

"..."

Quý Diễn ngước mắt nhìn cậu ta, khóe môi vô thức mím lại.

"Sao cậu lại bày ra cái biểu cảm đó?" Trần Diệp nghi ngờ hỏi, "Cậu thích cô ấy à?"

"Đùa cái gì vậy?"

Quý Diễn khẽ cười lạnh, cắn một miếng táo, gần như phản bác theo bản năng.

"Tớ thích cô ấy làm gì?"

"Ồ." Trần Diệp dứt khoát nói thẳng, "Vậy thì cậu cho tớ WeChat của cô ấy đi."

Miếng táo trong miệng bỗng trở nên nhạt thếch, chẳng còn chút hương vị nào. Ngay cả giọng nói của Quý Diễn cũng có chút không tự nhiên.

"Cậu... lấy WeChat của cô ấy làm gì?"

"Đây chẳng phải là do cậu với Trình Cánh Văn nói à? Gặp người mình thích thì phải ra tay ngay, không thì lại bị hai cậu cười nhạo như lần trước?"

Thông tin quá dồn dập, khiến Quý Diễn nhất thời khó mà tiếp thu nổi.

"Cậu... mới gặp một lần đã thích rồi? Từ khi nào mà gu của cậu trở nên táo bạo như vậy?"

"Cậu cũng biết mà, từ nhỏ tớ đã thích chữ đẹp, mà cô ấy lại đúng kiểu tớ thích."

Trần Diệp nghiêm túc giải thích với cậu:

"Quý Diễn, cậu tin vào tình yêu sét đánh không?"

Quý Diễn cười khẩy:

"Không tin, lừa người cả đấy."

Trần Diệp bắt đầu mất kiên nhẫn, giải thích qua loa:

"Tóm lại, cậu đưa WeChat của cô ấy cho tớ là được."

"Không được."

Quý Diễn theo phản xạ nhét điện thoại sâu vào túi quần, có chút mất tự nhiên mà giải thích:

"Tớ không có WeChat của cô ấy."

"Cùng lớp mà không có WeChat?" Trần Diệp rõ ràng không tin, cau mày nhìn cậu đầy nghi ngờ, "Tối nay cậu lạ thật đấy?"

"Tớ lạ chỗ nào? Rõ ràng cậu mới lạ ấy."

Quý Diễn lườm cậu ta một cái, chậm rãi nhét một múi quýt vào miệng.

Từ nhỏ đến lớn, Quý Diễn có một thói quen—hễ chột dạ thì lại càng phải tỏ ra hợp tình hợp lý, còn có xu hướng đảo ngược tình thế, khiến đối phương trở thành người sai.

Cậu cũng chẳng rõ mình bị sao nữa.

Chỉ là không muốn đưa liên lạc của Tô Lạc Nam cho Trần Diệp.

Có lẽ là vì đã trêu chọc cô lâu như vậy, giờ mà tiếp tục nữa thì cậu cũng cảm thấy hơi mất mặt? Bất chợt có chút lương tâm cắn rứt?

"Cậu có biết Tô Lạc Nam là ai không?"

Quý Diễn hơi nhướng mày, nhắm chuẩn thùng rác rồi vứt vỏ quýt theo một đường vòng cung hoàn hảo.

"Mẹ cô ấy là Tiết Minh Lan đấy. Chính là người từng lấy gạch đập vào đầu cậu lần trước. Nếu bà ấy biết cậu dám tán tỉnh con gái bà ấy, lần sau có khi không phải là gạch nữa đâu."

Lần trước vì chuyện này, Trần Diệp phải nằm viện mấy tháng, vết sẹo trên đầu đến giờ vẫn chưa lành hẳn, nhìn kỹ vẫn còn thấy rõ vết thương.

Trần Diệp: "..."

"Bảo sao tớ thấy cô ấy trông quen quen."

"Đúng không?"

Quý Diễn liếc Trần Diệp một cái, thấy cậu ta cau mày suy nghĩ, trái tim đang treo lơ lửng dần hạ xuống.

"Vậy nên tốt nhất là đừng có chọc vào—"

Cậu còn chưa nói hết câu, Trần Diệp bỗng nhiên nghĩ ra gì đó, phấn khích cắt ngang:

"Vậy thì tớ có thể gọi Tô Thiên Tứ xuống ăn cơm, rồi bảo cậu ta dẫn cả chị gái theo! Trùng hợp quá, sinh nhật của Trình Cánh Văn mà!"

Quý Diễn: "?"

—

Gió nhẹ khẽ lay động rèm cửa, bên ngoài, những tán lá cọ vào nhau tạo nên âm thanh xào xạc, hòa cùng tiếng giở trang sách trong phòng.

Tô Lạc Nam cúi người ngồi trước bàn, cẩn thận sắp xếp lại đề thi hôm qua. Tất cả những câu sai sau khi đối chiếu đáp án đều được cô tỉ mỉ khoanh tròn và ghi chú lại.

Đúng như Quý Diễn nói, thông qua kỳ thi lần này, cô nhận ra thành tích của mình đã có sự cải thiện rõ rệt. Ít nhất, từ góc độ của cô, độ khó của đề thi không còn khiến cô cảm thấy quá sức như trước nữa.

Khi đang dở tay sắp xếp bài thi, phía sau bỗng vang lên tiếng gõ cửa khẽ khàng.

Tô Thiên Tứ thò đầu vào, cẩn thận hỏi:

"Chị làm bài xong chưa?"

Tô Lạc Nam đặt sách xuống, giọng nhẹ nhàng:

"Có chuyện gì sao?"

"Vừa nãy anh Diễn với mọi người rủ em xuống ăn cơm, chị có muốn đi cùng không?"

Anh Diễn?

Quý Diễn?

Sao tự nhiên lại mời cô xuống ăn cơm?

"Ai ya, hôm nay là sinh nhật của anh Cánh Văn mà! Anh Trần Diệp nói càng đông người càng vui, nhà mình lại gần, nên anh ấy gọi điện bảo em rủ chị đi cùng. Chắc là sợ chỉ có bạn gái của anh Cánh Văn là con gái thì hơi ngại, có thêm chị thì cô ấy sẽ thoải mái hơn một chút."

Thấy Tô Lạc Nam có vẻ mơ hồ, Tô Thiên Tứ chu đáo giải thích.

Lúc Trần Diệp gọi điện cho cậu, anh ta còn nhấn mạnh đi nhấn mạnh lại rằng nhất định phải kéo bằng được Tô Lạc Nam đi cùng, nếu không thì cậu cũng khỏi cần đến.

Tô Thiên Tứ nghĩ mãi mà không hiểu nổi.

Trong đầu chỉ có một suy luận hợp lý nhất: chắc là vì chuyện liên quan đến bạn gái của Trình Cánh Văn.

Bởi vì chị cậu với Quý Diễn bọn họ đâu có thân thiết gì, hơn nữa, chị cậu cũng không phải kiểu xinh đẹp nổi bật, chắc chắn không phải gu của Quý Diễn.

Tô Lạc Nam siết chặt cây bút trong tay, cúi đầu nói nhỏ:

"Chị... không đi đâu."

Nói xong, cô còn khẽ bổ sung thêm:

"Họ... chắc cũng có nhiều bạn nữ khác có thể rủ mà."

Dù sao thì Quý Diễn cũng có rất nhiều bạn nữ. Ở trường, Tô Lạc Nam đã thấy không ít lần cậu cùng các cô gái đó ăn trưa, còn cùng nhau rời trường, nói cười vui vẻ.

"Sao thế, anh Diễn với mọi người không xấu như mẹ nói đâu. Họ không phải kiểu người sẽ gây rắc rối đâu, em thề đấy. Chị đừng lo mà."

Tô Lạc Nam không lên tiếng, chỉ khẽ mím môi.

Tô Thiên Tứ xích lại gần hơn, hai tay nắm vào nhau, giọng nói đầy vẻ nài nỉ:

"Đi đi mà, em năn nỉ chị đó. Em thực sự rất muốn đi. Đây là lần đầu tiên từ khi quen họ đến giờ, họ chủ động mời em ăn cơm."

Tô Lạc Nam vẫn không nói gì.

Thấy thái độ của cô có phần lung lay, Tô Thiên Tứ lập tức thêm mắm dặm muối:

"Bọn họ rủ em ăn cơm lần này có nghĩa là gì? Nghĩa là họ công nhận em rồi! Chứng tỏ sự chân thành của em đã làm họ cảm động! Làm ơn đấy, thực sự luôn, chuyện với mẹ cứ để em giải thích. Hơn nữa chị vừa thi xong mà, coi như xuống thư giãn một chút đi. Với lại, anh Diễn ở ngay tầng dưới nhà mình thôi, có xa xôi gì đâu."

"Em thề, chỉ cần chị đi ăn với em lần này, em nhất định không làm phiền chị nữa. Nếu thực sự không chịu nổi thì một lúc sau chị cứ nói mình không khỏe rồi lên nhà là được mà."

Tô Thiên Tứ có vẻ quyết không đạt mục đích thì không bỏ cuộc, khiến Tô Lạc Nam đành phải thỏa hiệp.

"Được rồi, được rồi... Bây giờ đi à?"

"Ừ. Nhưng mà..."

Cậu liếc mắt nhìn cô từ trên xuống dưới, ánh mắt hơi do dự.

"Chị định mặc thế này đi luôn sao? Hay là... thử trang điểm một chút?"

Tóc đuôi ngựa cao, bộ đồng phục xanh trắng đơn giản, đôi giày thể thao trắng đã đi nhiều năm—trong ký ức của Tô Thiên Tứ, chị cậu lúc nào cũng chỉ có một dáng vẻ này, mấy năm rồi không hề thay đổi.

Tô Lạc Nam cúi đầu nhìn lại bộ quần áo mình đang mặc, tay vô thức siết chặt vạt áo đồng phục.

"Vậy... chờ chị một chút."

Cánh cửa khẽ khép lại.

Tô Lạc Nam mở tủ quần áo, lấy ra một chiếc váy trắng dài đến gối có viền ren, sau đó dựa theo hướng dẫn trên mạng để tết tóc đuôi sam đơn giản.

Chiếc váy này là quà sinh nhật trưởng thành mà cô được dì tặng từ trước. Mười bảy năm qua, cô gần như chưa bao giờ mặc váy, cũng không đủ tự tin để mặc ra ngoài.

Nhưng đây là bộ quần áo duy nhất mà cô có thể lấy ra mặc vào lúc này.

Tô Lạc Nam thay đồ xong, có chút ngượng ngùng bước ra phòng khách. Hai má cô hơi ửng đỏ, suốt cả quãng đường đều không dám ngẩng đầu lên.

Tô Thiên Tứ đang ngồi trên sofa đợi cô, vừa thấy cô bước ra, ánh mắt lập tức sáng rực.

"Được đấy! Ôi chao."

Cậu ta đi vòng quanh cô hai lượt, giọng điệu đầy kinh ngạc:

"Chị hợp mặc váy thế này cơ mà, trước giờ sao cứ khăng khăng mặc mấy cái quần quê mùa xấu xí kia chứ?"

Từ lời nói đến ánh mắt đều không hề che giấu sự tán thưởng, khiến Tô Lạc Nam đỏ mặt, hơi mất tự nhiên mà đẩy cửa ra ngoài.

"Đi... đi thôi."

Trên đường đến nhà Quý Diễn, Tô Thiên Tứ đi trước dẫn đường.

Khi họ đến nơi, Trình Cánh Văn và bạn gái đã có mặt, bàn trà chất đầy đồ ăn và hoa quả.

Cửa là do Trần Diệp mở.

Quý Diễn vẫn giữ nguyên tư thế lười biếng dựa vào sofa chơi game, nghe tiếng mở cửa cũng chỉ hờ hững nâng mí mắt lên liếc qua một cái.

Giữa đám người đang bận rộn, ánh mắt hai người bất ngờ chạm nhau giữa không trung.

Tô Lạc Nam lập tức đỏ bừng mặt, cúi đầu né tránh ánh mắt của cậu.

Ngón tay Quý Diễn khựng lại trên màn hình trò chơi, vài giây sau, cậu lại cúi mắt tiếp tục game, khóe môi vô thức cong lên.

Dù cả hai không nói một lời, nhưng một bầu không khí mập mờ khó tả lại âm thầm lan tỏa. Ngay cả không khí cũng dường như nóng lên vài phần.

Tô Lạc Nam xấu hổ đến mức không dám ngẩng đầu, chỉ biết cúi mặt chăm chăm nhìn xuống sàn nhà, hai má nóng bừng.

Bạn gái của Trình Cánh Văn là một cô gái rất cá tính. Cô mặc áo khoác da đen, quần jeans rách, trên môi còn có một chiếc khuyên bạc. Khi tự giới thiệu về mình, cô ấy không hề ngần ngại.

Cô gái cười thoải mái, đẩy Trình Cánh Văn sang một bên, chủ động nói với bọn họ:

"Chào mọi người, tôi là Giản Sính Đình, năm nay hai mươi tuổi, học trường nghề bên cạnh, chuyên sửa điều hòa."

Tô Lạc Nam lần đầu tiên thấy một cô gái học sửa điều hòa, hơi ngạc nhiên nhưng vẫn nhỏ giọng đáp lại:

"Chào, chào chị... Em là Tô Lạc Nam."

"Ôi trời, cậu thật sự là Tô Lạc Nam sao? Dạo này thay đổi nhanh vậy à?"

Trình Cánh Văn trố mắt nhìn cô, cằm sắp rơi xuống đất.

"Sao tớ cứ có cảm giác, hôm trước gặp cậu vẫn còn—"

Nửa câu sau còn chưa kịp nói ra đã bị Trần Diệp cau mày cắt ngang.

"Được rồi, con gái nhà người ta chẳng phải vốn dĩ đã xinh đẹp sao? Mau dọn dẹp rồi ăn cơm đi, cũng không nhìn xem bây giờ là mấy giờ rồi."

"Được, được, được."

Trình Cánh Văn khoác vai Giản Sính Đình, cười đùa lấc cấc.

"Nể mặt đầu bếp Trần của chúng ta hôm nay đích thân xuống bếp, tớ phải nói thật, đồ ăn cậu ấy nấu ngon thật đấy. Đừng nói Quý Diễn, ngay cả tớ cũng muốn gả cho cậu ấy luôn. Hay là thế này đi, cậu cưới cả tớ với Sính Đình về nhà nhé?"

Quý Diễn vừa kết thúc một ván game, không nhịn được liếc mắt cười khẽ, đôi mày giãn ra đầy thoải mái.

"Là cưới hai cậu về nhà, hay là để đầu bếp Trần của chúng ta hầu hạ hai cậu trong tháng ở cữ đây?"

Có lẽ vì mấy người này thường xuyên trêu chọc nhau nên Trình Cánh Văn mặt không đỏ, tim không đập nhanh, thản nhiên đặt tay lên bụng Giản Sính Đình.

"Vậy... bọn tớ cố gắng nỗ lực một chút?"

Giản Sính Đình lườm cậu ta một cái: "Cút."

Câu chuyện càng đùa càng xa, Trần Diệp bị chọc tức đến mức nghẹn lời, hồi lâu mới nén ra một câu:

"Các... các cậu thích ăn thì ăn, không ăn thì thôi!"

Cả đám lập tức bật cười sảng khoái, ngay cả Tô Lạc Nam cũng không nhịn được mà cúi đầu khẽ mím môi cười.

Mọi thứ hoàn toàn khác với những gì cô tưởng tượng.

Không khí trong phòng vô cùng thoải mái, bạn bè của Quý Diễn dường như cũng không khó gần như cô tưởng, thậm chí đôi lúc còn khá thú vị.

Ít nhất thì không giống đám người trong quán net.

Bàn ăn là bàn tròn, Tô Lạc Nam ngồi đối diện Quý Diễn, bên cạnh là Trần Diệp.

Suốt bữa ăn, Trần Diệp luôn quan tâm chăm sóc cô, còn đặc biệt mua cho cô hai chai nước ngọt.

Thỉnh thoảng, cậu ta còn hạ giọng hỏi cô có gì bất tiện không, có cần cậu gắp đồ ăn giúp không.

Không biết vì sao, Quý Diễn lại có vẻ không có hứng thú lắm, từ đầu đến cuối hầu như không nói gì, chỉ cúi đầu gẩy gẩy cơm trong bát.

Thỉnh thoảng, cậu lại liếc nhìn hai người họ, rồi hơi cau mày, chậm rãi dời ánh mắt đi.

Tóm lại, sắc mặt không được tốt lắm.

"Em gái, sao từ nãy giờ không thấy cậu uống rượu vậy?"

Trình Cánh Văn nhìn vào cốc nước ngọt trước mặt Tô Lạc Nam, bất ngờ lên tiếng.

Cô khẽ lắc đầu: "Tớ không biết uống rượu."

"Bọn tớ thấy ngay cả Sính Đình còn uống mấy ly rồi đấy. Không uống chút nào là không nể mặt bọn tớ rồi nha."

Vừa nói, Trình Cánh Văn vừa lấy một chiếc cốc mới, rót đầy một ly rượu đặt trước mặt cô.

"Cậu cũng trưởng thành rồi, làm gì có chuyện không biết uống một giọt rượu nào?"

Chén rượu từ từ được đặt trước mặt, Tô Lạc Nam mím môi, có chút do dự.

Không biết vì sao, cô theo phản xạ ngẩng đầu lên, ánh mắt vô thức chạm vào Quý Diễn.

Giữa bàn ăn, một loại cảm xúc không rõ ràng lặng lẽ lượn lờ.

Quý Diễn vươn tay, định giúp cô từ chối ly rượu, nhưng Trần Diệp đã lên tiếng trước.

"Người ta không muốn uống thì đừng ép. Uống rượu có gì tốt đâu, đừng có làm hư con gái nhà người ta."

Trần Diệp cúi người nhìn cô, giọng nói nhẹ nhàng: "Nghe tớ, không muốn uống thì đừng uống, không cần miễn cưỡng."

Bàn tay vốn đang đưa ra của Quý Diễn khẽ khựng lại, rồi thu về. Cậu cúi mắt, tự rót cho mình một ly rượu, lặng lẽ uống cạn.

Động tác của cậu quá tinh tế, Tô Lạc Nam không nhận ra.

"Không sao đâu, chỉ một ly thôi mà."

Giọng cô nhẹ nhàng, cầm lấy ly rượu trước mặt, hơi nhíu mày rồi uống cạn.

Đây thực sự là lần đầu tiên trong đời cô uống rượu.

Rượu trôi xuống, đầu óc lập tức choáng váng, cảnh vật trước mắt cũng trở nên mơ hồ.

"Không tệ không tệ, em gái chơi được đấy."

Trình Cánh Văn cười, lại rót thêm một ly: "Muốn thử thêm ly nữa không?"

"Đủ rồi đấy."

Người nãy giờ im lặng, Quý Diễn cuối cùng cũng lên tiếng. Cậu hơi nhíu mày, ánh mắt thoáng vẻ bực bội.

Trần Diệp cũng bất mãn phụ họa: "Đúng đó, đừng có quá đà."

Trình Cánh Văn không phải kiểu người không biết điều, thấy vậy cũng không ép nữa, nhanh chóng đổi sang một chủ đề khác.

Những món ăn vốn có màu sắc hấp dẫn trước mặt bắt đầu trở nên mơ hồ, ngay cả Quý Diễn ngồi đối diện cũng không còn nhìn rõ.

Chưa đến mười phút, cơ thể Tô Lạc Nam đã nóng bừng lên, ngay cả hô hấp cũng trở nên gấp gáp.

Trần Diệp bên cạnh chú ý đến sự khác thường của cô, khẽ hỏi: "Có muốn ra ngoài hít thở không?"

Tô Lạc Nam nhẹ giọng đáp: "Xin lỗi, tớ ra ngoài một lát."

"Muốn tớ đi cùng không?"

Cô lắc đầu: "Cảm ơn cậu, tớ sẽ quay lại nhanh thôi."

Nói xong, cô rời đi một cách lặng lẽ, không muốn ảnh hưởng đến bầu không khí của bữa ăn, thậm chí còn chưa kịp lấy áo khoác.

Không biết từ lúc nào, bên ngoài đã nổi gió lớn, những cành cây mảnh khảnh cùng lá bị cuốn theo thành một đường cong gần như song song với mặt đất.

Gió đêm lướt qua gò má cô, mát lạnh, mang đến cảm giác dễ chịu.

Vừa bước ra khỏi tòa nhà, hơi nóng trên khuôn mặt cuối cùng cũng dịu bớt.

Cô chống khuỷu tay lên lan can, chưa đứng được bao lâu đã bắt đầu cảm thấy lạnh.

Đang do dự có nên quay lại lấy áo khoác không thì một chiếc áo rộng lớn phủ lên người cô.

Là mùi nước giặt quen thuộc, xen lẫn một chút hương thuốc lá nhàn nhạt.

Không cần quay đầu, cô cũng biết người đứng phía sau là ai.

"Lạnh không?"

Giọng Quý Diễn trầm thấp, mát lạnh, không nghe ra cảm xúc.

Tô Lạc Nam nhẹ nhàng cúi mắt, khẽ lắc đầu.

Quý Diễn bước đến bên cạnh cô, rút tay ra khỏi túi áo rồi chống hai cánh tay lên lan can.

"Muốn đi mua ít canh giải rượu không? Ở ngay con hẻm phía trước, khá hiệu quả đấy."

Tô Lạc Nam đưa mắt nhìn về phía con hẻm tối tăm, nhẹ cau mày.

"Phía trước tối quá."

Quý Diễn bật cười khẽ, nghiêng đầu nhìn cô.

"Tớ đâu có sợ tối."

"Tớ cũng không sợ." Cô hơi cúi đầu, giọng nói rất nhỏ. "Chỉ là... không thích thôi."

Quý Diễn nhướng mày: "Sợ ma à?"

Tô Lạc Nam lắc đầu.

Có lẽ do tác động của rượu, thần kinh cô đã trở nên tê liệt, lúc này hoàn toàn buông lỏng cảnh giác, tâm sự cũng dễ dàng bộc lộ hơn.

"Chắc là do hồi nhỏ sống với bà ở quê. Hôm đó trời mưa, tớ lại sợ bóng tối, tìm không thấy bà nên từ đó ám ảnh luôn."

"Thế còn bà cậu đâu?"

"Bà đi chăm sóc Tô Thiên Tứ rồi."

Quý Diễn nghiêng mặt nhìn cô. Cô gái bên cạnh cúi đầu, những sợi tóc bên tai lay động theo làn gió nhẹ. Hàng mi dài khẽ run rẩy, nếu nhìn kỹ có thể thấy khóe mắt cô hơi ửng đỏ.

Chiếc áo khoác rộng phủ lên bờ vai mảnh mai, khiến cô trông càng thêm mong manh, yếu ớt.

Cảnh tượng đêm hôm ấy, đến giờ Tô Lạc Nam vẫn còn nhớ rõ.

Lúc đó cô khoảng bốn tuổi, Tô Thiên Tứ mới chào đời, khóc quấy suốt ngày. Bố mẹ cô vốn đã căng thẳng vì áp lực cuộc sống, nhiều lúc cũng chẳng biết phải làm sao với cậu bé.

Tối hôm ấy, sấm chớp đùng đùng ngoài cửa sổ, mưa trút xuống như thác đổ. Tô Lạc Nam bị tiếng sấm đánh thức, nhưng tìm thế nào cũng không thấy bà đâu.

Trong nhà tối đen như mực, còn bị mất điện. Khi đó cô vẫn còn nhỏ, chưa biết gọi điện thoại, chỉ có thể co ro trong góc, ôm lấy chính mình, run rẩy chờ bà quay lại.

Sáng hôm sau, khi bà trở về, đôi mắt cô đã sưng đỏ sau một đêm không ngủ, nước mắt đã cạn khô từ lâu.

Mãi sau này cô mới biết, hóa ra giữa đêm Tô Thiên Tứ quấy khóc, Tiết Minh Lan không dỗ được, đành gọi ông bà nội sang trông giúp, để lại cô một mình trong căn nhà trống trải.

Quý Diễn im lặng rất lâu. Có lẽ là do màn đêm khiến cảm xúc trở nên nhạy cảm hơn, trong lòng cậu chợt dâng lên một nỗi xót xa khó tả.

"Bây giờ vẫn còn sợ bóng tối không?"

Không biết vì sao, khi cất lời, giọng cậu lại khàn đi đôi chút.

Tô Lạc Nam lắc đầu, ngẩng lên nhìn cậu:

"Bây giờ đỡ hơn rồi. Cậu thì sao? Còn đau không?"

"Hả?"

Quý Diễn thoáng sững lại, nhất thời không hiểu cô đang nói gì.

Có lẽ rượu đã làm tê liệt lý trí của Tô Lạc Nam, cũng khiến cô thêm phần dũng cảm.

Cô nhón chân lên, bàn tay trái khẽ chạm vào má cậu, đôi mắt trong veo phủ một tầng hơi nước mờ nhạt.

"Mặt cậu... bị đánh, còn đau không?"

Ánh trăng dịu dàng, những vì sao lấp lánh phản chiếu trong đôi mắt ấy, đẹp đến mức khiến người ta rung động.

Quý Diễn khẽ sững lại, ánh mắt cậu dừng trên gương mặt cô. Cậu cúi mắt xuống, nơi chóp mũi có chút cay cay, ngay cả giọng nói khi thốt ra cũng thấp đến mức như đang kiềm nén điều gì đó.

"Không đau."

Một chút cũng không đau, thậm chí cậu đã sắp quên mất rồi.

Nhưng Tô Lạc Nam vẫn nhớ.

"Vậy thì tốt."

Cô cong mắt cười, nhẹ giọng nói:

"Tớ đỡ hơn nhiều rồi, chúng ta về thôi."

Nói xong, cô tháo chiếc áo khoác trên vai, đưa lại cho Quý Diễn rồi quay người bước vào tòa nhà.

Nhưng rõ ràng là bước chân vẫn chưa vững, từng bước đi đều hơi chao đảo.

Có thứ gì đó mà cậu vẫn luôn kiên trì giữ lấy, giờ phút này lại âm thầm rạn nứt ngay trong lòng.

Quý Diễn đứng nguyên tại chỗ rất lâu, bàn tay siết chặt lấy chiếc áo khoác, bờ vai cũng bất giác trùng xuống.

Cậu không quay đầu lại, những sợi tóc lòa xòa rủ xuống, che đi ánh mắt phức tạp của mình.

Giọng nói cất lên rất khẽ, như thể đang kìm nén điều gì đó rất sâu trong lòng:

"Cảm ơn cậu."

Tô Lạc Nam cũng không quay đầu, chỉ khẽ dừng bước.

"Phải là tớ cảm ơn cậu mới đúng."

Cảm ơn cậu, đã dạy tớ cách dũng cảm.

Cảm ơn cậu, đã khen tớ tiến bộ.

Cảm ơn cậu, đã khiến tớ hiểu được cảm giác thích một người là như thế nào.

Hơn mười giờ tối, bữa tiệc kết thúc, trong nhà chỉ còn lại Quý Diễn và Trần Diệp.

Quý Diễn cuộn mình trên sofa, ôm một chiếc gối vào lòng, ánh mắt có chút thất thần nhìn chằm chằm lên trần nhà.

Trần Diệp rất biết chọn thời điểm, lập tức ghé sát lại:

"Tớ xin được WeChat của Tô Lạc Nam rồi, hơn nữa còn hẹn ngày mai đi đón cô ấy tan học!"

"?"

Quý Diễn lập tức hoàn hồn, nheo mắt đầy nghi ngờ:

"Cô ấy đồng ý rồi à?"

"Vẫn chưa." Trần Diệp tỏ vẻ hết sức đương nhiên, "Nhưng cũng không từ chối, thế chẳng phải chứng tỏ cô ấy đúng là không có bạn trai sao?"

Quý Diễn bĩu môi, lười biếng thu ánh mắt lại, tiện tay ném chiếc gối ôm lên người Trần Diệp.

"Buồn ngủ quá, đi ngủ đây."

"Đừng vội chứ, tớ còn chưa hỏi xong mà! Quý Diễn, cậu với cô ấy học lớp nào thế? Để tớ ghi lại—"

Lời còn chưa nói hết, cửa đã bị "rầm" một tiếng đóng sầm lại.

Đúng lúc này, điện thoại trong túi Quý Diễn rung lên một cái.

Cậu tựa lưng vào cửa, cúi đầu nhìn tin nhắn "Ngủ ngon" mà Tô Lạc Nam gửi đến, khóe môi bất giác khẽ cong.

Cậu lập tức gõ mấy chữ rồi gửi đi.

Quý Diễn: [Ngủ ngon, ngủ sớm đi.]

*

Hiệu suất làm việc của Tây Thành Phụ Trung lúc nào cũng nhanh chóng.

Chỉ trong vòng một ngày, bảng tổng điểm cùng với xếp hạng lớp và khối đã được công bố.

Quả nhiên, đúng như lời Quý Diễn nói, Tô Lạc Nam không những không bị chuyển khỏi lớp A mà còn tiến bộ thêm khoảng mười bậc.

Chỉ trong vòng một tháng ngắn ngủi, cô từ vị trí bét lớp đã vươn lên đến nhóm trung bình yếu.

Ngược lại, thành tích của Quý Diễn lần này lại không được tốt lắm, trực tiếp rớt xuống vị trí thứ năm trong lớp.

Tô Lạc Nam nghĩ, có lẽ là vì...

Chương 19: "Hai mươi tệ"

Kỳ thi tháng này kết thúc, thành tích của hầu hết học sinh trong lớp đều có sự tiến bộ rõ rệt.

Giáo viên chủ nhiệm đặc biệt dành ra một tiết học để tổ chức buổi chiếu phim tập thể, giao cho lớp trưởng tìm một bộ phim truyền cảm hứng để phát cho cả lớp.

Đèn trong phòng học bị tắt, chỉ còn lại ánh sáng yếu ớt từ màn hình lớn hắt lên khoảng không rộng lớn.

Quý Diễn cụp mắt, tùy ý lật qua bài kiểm tra môn Ngữ văn.

"Viết luận thì có gì hay ho, trước kỳ thi đại học cứ học thuộc mấy bài mẫu là được."

Từ trước đến nay, cậu không mấy hứng thú với viết lách, càng ghét việc phải nhớ những khuôn mẫu gò bó.

Từ khi học tiểu học, bài văn của cậu lúc nào cũng theo một mô-típ nhất định, lạnh lẽo, khô khan, chẳng có chút cảm xúc nào, và hầu như chưa bao giờ đạt điểm cao.

Ánh mắt cậu chợt dừng lại trên bài kiểm tra của Tô Lạc Nam.

"Chỉ trừ có một điểm?"

Lần đầu tiên cậu thấy có người đạt điểm luận văn cao như vậy.

Tô Lạc Nam khẽ gật đầu, trong mắt lấp lánh vẻ tự hào nho nhỏ.

"Tớ chưa bao giờ học thuộc bài mẫu, tớ thích... thế giới này."

Vì thế, cô có thể tinh tế quan sát rất nhiều điều đẹp đẽ trong thế giới này, khiến từng câu chữ của cô trở nên dịu dàng mà đầy sức mạnh.

Từng lời từng chữ đều mang theo sự kiên định và dũng cảm, giống hệt con người cô vậy.

Quý Diễn khẽ nhướn mày, vài giây sau liền thu ánh mắt lại.

"Chỉ dựa vào cái này mà thay đổi được điểm số? Lần đầu tiên nghe thấy đấy."

"Tại sao lần sau cậu không thử xem?"

Tô Lạc Nam khẽ mỉm cười, đưa bài kiểm tra của mình qua.

"Cậu xem này, bài luận lần này của tớ viết về đêm hôm đó ở tháp chuông."

Quý Diễn liếc mắt nhìn trang giấy, theo bản năng nhận lấy.

Gió đêm, tháp chuông, chàng trai cưỡi xe đạp đầy kiêu hãnh như ngọn lửa, cùng những cảm xúc tuổi trẻ cuồn cuộn dâng trào—tất cả đều được cô gom nhặt lại, nhào nặn vào bài luận, tạo thành những câu chữ tràn đầy sức sống và sự lay động.

Càng đọc, khóe môi cậu càng tê cứng, thậm chí không dám ngẩng đầu lên nhìn cô.

Với Quý Diễn, đêm hôm đó ở tháp chuông chỉ là một nét chấm phá mờ nhạt trong ván cược, chẳng ngờ lại được Tô Lạc Nam khắc ghi lâu đến vậy.

"Được, lần sau tớ thử xem."

Bộ phim đã bắt đầu, hiếm hoi lắm Quý Diễn mới không nghịch điện thoại. Cả hai ngầm hiểu mà dừng chủ đề, cùng ngẩng đầu nhìn lên màn hình.

Thỉnh thoảng, họ cũng bị bầu không khí trong lớp cuốn theo, bộc lộ những cảm xúc chân thật nhất của mình.

Đây là lần đầu tiên Tô Lạc Nam thực sự cảm nhận được rằng—cô đã hòa vào tập thể này.

Ánh sáng lúc sáng lúc tối. Như có ma xui quỷ khiến, cô khẽ ngước lên, lặng lẽ ngắm nhìn góc nghiêng của Quý Diễn.

Cũng đúng lúc đó, đôi mắt đen nhánh của cậu rơi xuống người cô.

Bốn mắt vô tình chạm nhau.

Tô Lạc Nam lập tức dời ánh nhìn đi nơi khác, vành tai hơi ửng đỏ, tim đập thình thịch không cách nào kiểm soát.

Hôm nay, hộc bàn của Quý Diễn hiếm hoi trống trơn, ngay cả những cô gái hay tìm cậu hỏi bài cũng giảm đi đáng kể.

Nghe nói, tất cả quà tặng và thư tình mà các nữ sinh gửi cho Quý Diễn đều bị cậu từ chối.

Những món quà và sự mập mờ này, trước đây cậu hầu như đều nhận không thiếu thứ gì.

Chiều hôm đó, lớp trưởng đứng trên bục giảng thông báo về một hoạt động quyên góp của trường.

Sau khi bàn bạc, cả lớp thống nhất mỗi người sẽ đóng góp một trăm tệ, tốt nhất là tổng số tiền có thể vượt qua các lớp khác.

Tô Lạc Nam vô thức sờ vào túi áo.

Cô có thói quen chỉ mang tiền đủ dùng trong ngày, trên người lúc này chỉ có ba mươi tệ, mà một phần còn là tiền cơm tối của cô.

Từng bạn học phía trước lần lượt bước lên, bỏ tờ một trăm tệ đỏ tươi vào thùng quyên góp, trong mắt ai cũng ánh lên vài phần tự hào.

Tô Lạc Nam cúi thấp đầu, hai tay siết chặt, tai đỏ bừng đến mức như sắp nhỏ máu.

Số tiền này, không phải chỉ hôm nay cô không lấy ra được.

Dù có chuẩn bị trước, về nhà cô cũng không dám xin Tiết Minh Lan một khoản lớn như vậy, chưa kể đây còn là tiền đóng góp từ thiện.

Tiết Minh Lan chắc chắn sẽ lại nói, nhà họ còn lo ăn từng bữa, lấy đâu ra tiền mà đi quyên góp.

Hàng người phía trước xếp hàng rất nhanh, chẳng mấy chốc đã đến lượt cô.

Tô Lạc Nam đã chuẩn bị tinh thần bị cả lớp bàn tán xì xào.

Ngay khi cô sắp bước lên, một bàn tay nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay cô.

Quý Diễn đi trước một bước, hai tay đút túi quần, chậm rãi bước lên bục giảng, móc từ trong túi ra hai mươi tệ, ném vào thùng quyên góp.

Lớp học quả nhiên xôn xao, loáng thoáng còn nghe thấy vài câu như "Giàu thế cơ à", "Cố ý phải không?", "Lại thích đối đầu với giáo viên chủ nhiệm rồi".

Tô Lạc Nam mím môi, cúi đầu thấp hơn.

"Ai quy định bắt buộc phải quyên góp từng đó?"

Giọng Quý Diễn lười biếng, vẫn điệu bộ hờ hững như mọi khi, thậm chí chẳng buồn liếc mắt nhìn ai.

"Rốt cuộc là muốn mang vinh quang về cho lớp, hay chỉ để thỏa mãn lòng hư vinh của một số người?"

Lời vừa dứt, cả lớp lập tức im bặt, ánh mắt vô thức dừng lại nơi giáo viên chủ nhiệm đang đứng ngoài cửa.

Giáo viên chủ nhiệm đẩy gọng kính, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Quý Diễn trở về chỗ ngồi, nhưng không vội ngồi xuống mà hờ hững ngước mắt nhìn giáo viên chủ nhiệm ngoài cửa.

"Quyên góp vốn là tự nguyện, có bao nhiêu góp bấy nhiêu. Thầy cô thấy có đúng không?"

Giọng điệu không nhanh không chậm, nhưng rõ ràng mang theo sự đối đầu.

Như thể chưa đạt được mục đích thì chưa chịu bỏ qua.

Học sinh trong lớp đa phần có điều kiện khá giả, gần như không ai muốn vì chuyện này mà đối đầu với giáo viên chủ nhiệm, cũng chẳng ai thích trở thành trường hợp đặc biệt, mở ra một tiền lệ không cần thiết.

Thế nên trước giờ, cứ đến lúc quyên góp, giáo viên bảo bao nhiêu thì họ đóng bấy nhiêu.

Đây là lần đầu tiên có người đứng lên phản bác cô ấy.

Bạn cùng lớp ai nấy đều khó hiểu—Quý Diễn nhà giàu như vậy, tại sao lại phải vì một trăm tệ cỏn con mà đối đầu với giáo viên lâu đến thế, còn khiến cả hai bên đều khó xử?

Trước giờ, cậu đâu phải người quan tâm mấy chuyện này.

Tô Lạc Nam siết chặt tờ hai mươi tệ trong túi, khóe môi thoáng chút đắng chát.

Cô đại khái biết lý do.

Tô Lạc Nam là một kẻ nhát gan, những năm tháng thiếu nữ tự ti, nhạy cảm, điều cô quan tâm nhất chính là cái gọi là lòng tự trọng này.

Bầu không khí lặng đi mấy giây, giáo viên chủ nhiệm cuối cùng cũng mở miệng, sắc mặt khó coi vô cùng.

"Được rồi, các em muốn quyên bao nhiêu thì quyên bấy nhiêu."

"Lớp trưởng, em giúp cô kiểm tra lại số tiền một chút, lát nữa đem thùng quyên góp qua phòng giáo viên."

Nói xong, cô khoanh tay, giẫm mạnh gót giày cao gót, quay người rời đi.

Trong lớp bắt đầu xôn xao nho nhỏ, tiếng giày cao gót xa dần, lời bàn tán cũng mỗi lúc một lớn.

"Ôi trời, dễ vậy à? Tưởng chị Tĩnh sẽ nổi điên cơ đấy!"

"Thế có nghĩa là bây giờ ai muốn góp bao nhiêu cũng được hả? Huhu, đau lòng vì một trăm tệ của tôi ghê!"

"Không hổ là Diễn ca, chẳng sợ bị giáo viên 'trả thù' chút nào!"

Thấy tiếng bàn tán trong lớp càng lúc càng ồn ào, sắp vượt khỏi tầm kiểm soát, lớp trưởng bất đắc dĩ ngồi tại chỗ, cố gắng giữ trật tự.

"Mọi người đã quyên góp rồi thì đừng ầm ĩ nữa. Cô giáo cũng chỉ muốn tốt cho chúng ta thôi. Giờ không ai bị ép buộc cả, cứ tùy

theo khả năng của mình đi."

Giữa những tiếng bàn luận xôn xao, Tô Lạc Nam bước lên bục giảng, bỏ tờ hai mươi tệ vào thùng quyên góp.

Lúc này, đã không còn mấy ai quan tâm đến chiếc thùng nữa, phần lớn đều đang bàn tán về những lần quyên góp trước đây.

Khi bước xuống, Tô Lạc Nam khẽ ngước mắt, ánh nhìn vô thức rơi trên người Quý Diễn.

Cậu đang cúi đầu làm bài toán, lưng tựa nhàn nhã vào bàn phía sau, đôi chân dài vắt hờ sang hai bên, dáng vẻ thờ ơ, lười nhác.

Tô Lạc Nam mím môi, ngồi xuống, nhẹ giọng nói một câu.

"Cảm ơn."

Quý Diễn chẳng buồn ngước mắt, chiếc bút đen xoay nhanh giữa những ngón tay.

"Đừng hiểu lầm, là do tớ hết tiền rồi."

"Ừm."

Đống tiền đỏ nhét đầy trong túi áo đồng phục, chưa kể cậu còn hay vứt bừa khắp nơi, sao có chuyện hết tiền được chứ?

Buổi quyên góp kết thúc, tiếng chuông tan học cũng vang lên đúng lúc.

Phần lớn bạn cùng lớp đã thu dọn đồ từ sớm, vừa nghe chuông là đồng loạt ùa ra ngoài.

Tô Lạc Nam xưa nay không bon chen, từ tốn xếp sách vở vào cặp, lúc đứng lên mới nhận ra—Quý Diễn vẫn chưa đi.

Cậu tựa hờ hững vào bàn sau, hơi nhíu mày, ánh mắt như đang suy tư về một bài toán.

Tô Lạc Nam vô tình liếc qua đề bài trên vở cậu.

Lạ thật, bài này hình như cậu làm xong lâu rồi mà?

Trang giấy vẫn chưa lật qua, chẳng lẽ...

"Cậu không về à?" Cô khẽ hỏi.

"Sắp."

Quý Diễn không buồn ngẩng đầu, ánh mắt vẫn dừng trên trang giấy, giọng điệu hờ hững, chẳng chút cảm xúc.

"Vậy tớ đi trư—"

Lời còn chưa dứt, cổ tay bỗng bị nắm lấy nhẹ nhàng.

Quý Diễn ngước mắt nhìn cô:

"Đi chung không? Tiện đường."

Tô Lạc Nam: "?"

"À, chân tớ vẫn chưa khỏi hẳn, đi đường còn không vững đây này."

Quý Diễn ném quyển đề cương sang một bên, cằm hất về phía đầu gối trái đang duỗi thẳng.

"Lỡ mà ngã giữa đường, chết dọc đường rồi không ai nhặt xác, có phải đáng thương lắm không?"

Tô Lạc Nam: "..."

Có cần nói quá lên như vậy không...

"Sao thế? Không muốn à?" Quý Diễn hơi nhướng mày, giọng điệu hờ hững. "Đi chung với tớ khó chịu đến thế sao?"

Tô Lạc Nam liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, vẫn có chút do dự.

"Không phải, chỉ là—"

Cô còn chưa nói hết câu, đã bị Quý Diễn cướp lời bằng giọng điệu u ám.

"Hay là cậu sợ tớ không phải người tốt, sẽ lừa bán một thiếu nữ ngây thơ?"

Tô Lạc Nam: "..."

Cô còn chưa nói là không muốn mà.

Người này... có cần nhạy cảm vậy không?

Tô Lạc Nam có hơi sốt ruột, trước khi Quý Diễn lại nói mấy lời châm chọc, cô bèn hít sâu, quyết tâm nói dứt khoát một lần.

"Tớ muốn nói, người đứng ngoài cửa sổ kia, hình như là bạn cậu, chắc đến tìm cậu đấy."

Lần này, giọng cô rõ ràng to hơn hẳn, nói xong mặt hơi đỏ lên, lồng ng.ực khẽ phập phồng.

Trong lớp vẫn còn lác đác vài người chưa về hết, tất cả đều quay sang nhìn cô.

Tô Lạc Nam lập tức cúi gằm mặt, xấu hổ không thôi.

Vài giây sau, Quý Diễn khẽ nhíu mày, theo hướng cô nói mà nhìn ra ngoài cửa sổ.

Dưới gốc cây đa to trước cổng khu giảng đường, một cậu thiếu niên mặc áo khoác gió đen đang đứng đó, hai tay đút túi, không

ngừng ngó nghiêng về phía cửa sổ lớp học.

Ngoại hình của cậu ta quá mức thu hút, xung quanh còn có không ít nữ sinh đứng tụ lại.

Trần Diệp?!

Tên này thật sự đến đón Tô Lạc Nam à?!

Quý Diễn giật giật khóe mắt.

Trước đây cậu chưa từng thấy Trần Diệp nói được làm được như thế này.

Nhìn vẻ mặt kỳ quặc của Quý Diễn, Tô Lạc Nam hỏi nhỏ:

"Sao thế? Không phải bạn cậu à?"

Quý Diễn híp mắt, chậm rãi nói: "Không phải, là kẻ thù của tớ."

Tô Lạc Nam: "?"

Chưa kịp phản ứng, cổ tay trái đã bị Quý Diễn nắm lấy, cậu tăng tốc bước nhanh về phía cửa sau.

Với đôi chân dài của cậu, mỗi bước đều rộng hơn hẳn, Tô Lạc Nam chỉ có thể chạy bước nhỏ mới đuổi kịp.

Cái dáng đi này... một chút cũng không giống người bị thương ở chân, đến mức có thể "chết giữa đường" như cậu vừa nói.

Chương 20: Nghiện rồi à? Hay là tớ ôm cậu thêm một lát nhé?

Tô Lạc Nam ban đầu còn tưởng Quý Diễn nhìn thấy Trần Diệp, nên mới vội vàng chạy xuống lầu.

Kết quả là sau khi xuống lầu, cậu thậm chí còn không liếc nhìn Trần Diệp lấy một cái, cứ thế nắm chặt cổ tay Tô Lạc Nam, băng qua sân thể dục phía sau trường, đi thẳng về phía một cánh cổng sắt hoen gỉ.

Trên sân vẫn còn không ít học sinh đang chạy bộ, chơi bóng rổ. Nhìn thấy hai người đi ngang qua chính giữa sân, bọn họ đều vô thức đưa mắt nhìn theo.

Quý Diễn chưa từng buông tay cô, từ một góc độ nào đó trông chẳng khác nào hai người đang nắm tay nhau đi ngang qua sân thể dục.

Dù là yêu sớm, cũng chẳng ai ở trường trung học Tây Thành dám ngang nhiên đến mức này.

Bị quá nhiều người dõi theo, Tô Lạc Nam cảm thấy không được tự nhiên, cúi đầu chạy theo cậu.

Lúc đi ngang qua sân bóng rổ, cô thậm chí còn nghe thấy đám con trai xung quanh bàn tán không chút kiêng dè.

"Đù! Đó chẳng phải Quý Diễn lớp 11-1 à? Bạn gái mới của cậu ta sao? Đổi khẩu vị rồi à? Cô nàng này là ai thế? Sao trước giờ tớ

chưa từng thấy?"

"Đoán chừng là ăn chán sơn hào hải vị rồi, muốn đổi sang khẩu vị thanh đạm một chút. Cá cược đi, cô nàng này nhiều lắm cũng chỉ cầm cự được một tuần thôi."

"Không phải chứ? Danh tiếng của cậu ta kém đến thế rồi, vậy mà vẫn có con gái đâm đầu vào hả? Nhất là nữ thần của tao, cứ thấy cậu ta là đắm đuối, y như bị quỷ ám vậy. Mẹ nó, tức chết tao rồi!"

"Đẹp trai, nhà giàu thì làm gì được nào? Con gái ấy mà, đều là động vật sống bằng thị giác cả thôi~"

Tiếng bóng rổ "bốp" một cái nảy lên va vào rổ, sau đó từ từ bật ngược trở lại. Mấy câu nói của đám người kia đầy vẻ mỉa mai, khó chịu.

Tô Lạc Nam cúi đầu mím môi, khẽ rụt cổ tay lại.

Đáng tiếc, Quý Diễn nắm quá chặt, cô giãy giụa mãi cũng không rút tay ra được.

Dạo gần đây, cô hay ở cạnh Quý Diễn, tin đồn trong trường cũng dần lan ra, lúc đi trên hành lang thỉnh thoảng lại có nữ sinh nhìn cô chằm chằm.

Nếu mấy lời đồn này lọt vào tai Tiết Minh Lan, cô chắc chắn không có kết cục gì tốt đẹp.

Có lẽ đã lâu không có ai lui tới, cánh cổng sắt ở sân sau trường đã rỉ sét loang lổ, ngay cả ổ khóa treo trên đó cũng phủ một lớp bụi dày.

Quý Diễn ngẩng đầu nhìn cánh cổng trước mặt, khẽ cau mày rồi lắc nhẹ hai lần.

Cũng may, vẫn còn khá chắc chắn.

Tô Lạc Nam đột nhiên có một dự cảm không lành. Cô theo bản năng nhìn quanh bốn phía, hạ giọng hỏi:

"Quý Diễn, chúng ta đi đâu vậy?"

Quý Diễn quay lại nhìn cô một cái.

"Về nhà, đi cửa sau trường."

"Thế còn bạn cậu..."

"Không cần quan tâm."

Quý Diễn ném chiếc cặp sách sang phía bên kia cổng sắt, ngước mắt ước lượng độ cao.

"Trèo... trèo tường sao?"

Tô Lạc Nam chợt hiểu ý cậu, theo phản xạ lùi lại hai bước, vội vàng xua tay từ chối.

"Tớ không làm được đâu, tớ về đây."

Cô vừa quay người định rời đi thì quai cặp đeo trên vai đột nhiên bị kéo lại, khiến cả người cô khựng tại chỗ, không thể nhúc nhích.

Tô Lạc Nam cau mày quay đầu, phát hiện Quý Diễn đang thảnh thơi tựa lưng vào bức tường, một tay đút túi, tay còn lại móc vào quai cặp cô.

Khóe môi cậu hơi nhếch lên, trong mắt đong đầy ý cười thoáng nét trêu chọc.

Lại nữa, cậu lại đang cười nhạo cô.

Từ khi quen biết đến nay, Quý Diễn luôn thích trêu đùa cô như vậy.

Hàng chân mày của Tô Lạc Nam nhíu chặt hơn, giọng nhỏ hẳn đi khi cố gắng giằng ra.

"Quý Diễn, buông tớ ra!"

"Giận rồi à?"

Thấy cô có vẻ không vui, Quý Diễn cũng rất biết điều mà thả tay.

Tô Lạc Nam xoay người lại, quay lưng về phía cậu, giọng hơi bực dọc:

"Không có."

Bóng tối dần phủ xuống, Quý Diễn bước đến trước mặt cô, hơi cúi người, đầu ngón tay nhẹ nhàng vén một lọn tóc của cô lên.

Đôi mắt đen láy sáng rực như ánh sao, trong đáy mắt vẫn còn vương ý cười.

"Thật sự giận rồi à?"

Cái giọng điệu này, cứ như đang dỗ dành một đứa trẻ vậy.

Hai bên tai Tô Lạc Nam lập tức nóng bừng, cô ngẩng lên trừng mắt nhìn cậu.

So với dáng vẻ lạnh nhạt, thiếu kiên nhẫn thường ngày, thì giờ phút này, Quý Diễn lại có vẻ kiên nhẫn hơn hẳn.

"Sau trường có một nơi rất đẹp, thật sự không muốn đến xem thử sao?"

Tô Lạc Nam hơi mím môi, vẫn im lặng không lên tiếng.

"Cậu sợ à? Vậy tớ nhảy xuống trước, rồi cậu cứ nhảy, tớ đỡ cậu."

Tô Lạc Nam vẫn có chút do dự: "Nhưng mà..."

"Không nhưng nhị gì nữa, đi thôi."

Chiếc cặp sau lưng bị Quý Diễn lấy xuống, đeo chéo qua vai mình. Cậu đi đến trước cánh cổng sắt, một tay bám vào lan can bên cạnh, cổ tay hơi dùng lực, một chân đạp lên thanh ngang rồi nhẹ nhàng nhảy xuống.

Toàn bộ động tác liền mạch dứt khoát, hệt như người đã quá quen với chuyện này.

Cánh cổng sắt cũng không quá cao, chỉ vừa nhỉnh hơn đỉnh đầu Quý Diễn một chút.

Tô Lạc Nam đứng đó, mất một lúc lâu mới củng cố được tâm lý, cuối cùng cắn răng, bước tới cánh cổng và bắt chước động tác của cậu, leo lên đỉ.nh.

Đây là lần đầu tiên cô đứng ở một độ cao thế này, bên dưới chỉ có cánh cổng sắt làm điểm tựa, còn khẽ lung lay.

Trái tim như treo lơ lửng giữa không trung, đôi chân cô không tự chủ được mà hơi run lên.

"Đừng sợ, nhảy xuống đi, tớ đỡ cậu."

Quý Diễn dang hai tay về phía cô, đôi mắt đen láy nhìn thẳng vào cô không rời.

Thật kỳ lạ, ánh mắt ấy lại mang đến một cảm giác an toàn khó tả.

"Cậu đỡ không nổi tớ đâu."

Hai bên tai Tô Lạc Nam bất giác nóng lên, ánh mắt cũng né tránh.

"Tớ... tớ tự nhảy xuống cũng được."

Quý Diễn hơi nhướng mày: "Không tin tưởng tớ đến thế sao?"

Thôi được rồi.

Đã vậy thì thà làm một lần dứt khoát còn hơn.

Tô Lạc Nam nhắm chặt mắt, dứt khoát nhảy về phía Quý Diễn.

Ngay sau đó, cô cảm nhận được mình bỗng chốc lơ lửng giữa không trung, toàn thân theo bản năng ôm chặt lấy người trước mặt, trái tim vẫn đập thình thịch không ngừng.

Mùi thuốc lá quen thuộc hòa lẫn với hương nước giặt thoang thoảng bao trùm lấy cô, dường như còn vương chút dư vị đặc biệt nào đó.

Cảm giác căng thẳng tột độ khi nãy, thoáng chốc đã bị sự an toàn này xoa dịu.

Tô Lạc Nam thử mở mắt ra, lập tức chạm phải đôi mắt đen láy thoáng chút sững sờ kia.

"Tô... Tô Lạc Nam."

Quý Diễn dường như cũng khá bất ngờ, vành tai lặng lẽ phủ lên một tầng ửng hồng, ngay cả giọng nói cũng có chút lắp bắp.

Lúc này, Tô Lạc Nam mới nhận ra rằng Quý Diễn gần như đang bế cô theo tư thế ôm ngang người, còn cô thì đang ôm chặt lấy cổ cậu.

Bốn mắt nhìn nhau, gần đến mức chóp mũi suýt chạm vào nhau, hơi thở hòa quyện, cô thậm chí có thể thấy bóng mình phản chiếu trong đôi mắt đen sâu ấy.

Hai giây sau, mặt Tô Lạc Nam lập tức đỏ bừng, toàn thân như bị thiêu cháy, tay chân luống cuống, vội vàng vùng ra khỏi vòng tay cậu.

"Xin lỗi."

Cô quay lưng đi, cúi đầu thật thấp, theo bản năng mở miệng xin lỗi.

Xấu hổ chết mất!

Vừa nãy... chóp mũi suýt nữa là chạm vào nhau rồi.

Chỉ một chút nữa thôi...

Một chút nữa thôi là...

Là chạm môi rồi...

Nghĩ đến đây, mặt Tô Lạc Nam càng đỏ hơn, hơi nóng bốc lên, tựa như đầu óc sắp bốc khói đến nơi.

"Tô Lạc Nam."

Phía sau, Quý Diễn gọi tên cô.

Tô Lạc Nam vẫn không dám ngẩng đầu, chỉ lí nhí đáp lại một tiếng.

Quý Diễn khoác chiếc cặp của cô lên vai, khóe môi hơi nhếch lên, giọng nói chậm rãi, mang theo ý trêu chọc.

"Sao thế? Nghiện rồi à? Còn muốn tận hưởng thêm chút nữa không? Hay là để tớ ôm cậu thêm một lát nhé?"

"Không... không có!"

Tô Lạc Nam theo phản xạ lập tức phản bác.

"Vậy thì mở mắt ra đi, tớ nghĩ cậu sẽ thích nơi này đấy."

Chương 21: Người mà tớ để tâm, các cậu vốn sẽ không động vào

Dưới ánh mắt của cô là một khoảng sân đầy sắc trắng, họ đứng dưới tán cây hoa hoè, được bóng râm và làn gió mát bao bọc.

Cơn gió nhẹ lay động ngọn cây, kéo theo những cánh hoa trắng muốt khẽ rơi xuống, tạo nên âm thanh xào xạc.

Tô Lạc Nam đứng yên tại chỗ, có phần ngẩn người. Mái tóc lơ thơ bên tai bị gió thổi khẽ bay, tạo nên từng gợn sóng mềm mại.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy một rừng hoa hoè rộng lớn như vậy, dày đặc vô số, chí ít cũng phải hơn trăm cây.

Trước đây, trong sân nhà ở quê cũng có một cây hoa hoè, nhưng vì thân cây hơi nghiêng nên những chùm hoa trắng đầy đặn đều đổ dồn về một phía, trông xa chẳng khác nào một biển hoa trắng xóa.

Sau này, vì sức khoẻ ông bà nội không còn tốt, mỗi mùa hoa rụng lại phải quét dọn rất vất vả, họ đành nhờ người chặt bỏ nó.

Giờ góc sân ấy trống hoác, chỉ còn chất đầy đồ đạc linh tinh. Mỗi lần nhìn thấy, Tô Lạc Nam vẫn không khỏi hoài niệm.

Nhìn biểu cảm của cô, Quý Diễn vô cùng hài lòng. Cậu nhấc chiếc cặp sách dưới đất lên, chậm rãi bước về phía trước.

"Thực ra đi qua sân này thì gần nhà cậu hơn, chỉ là rất ít người biết."

Tô Lạc Nam đứng ngây ra vài giây mới lơ đãng bước theo.

"Thế sao cậu lại biết?"

"Tớ học cấp hai ở đây, lúc đó cổng sau vẫn chưa bị đóng, còn có cả trường tiểu học."

Quý Diễn khẽ hất cằm về phía trước: "Cũng không xa, chỉ cần quẹo hai con đường là tới."

Nếu không phải vì hồi đó cậu với Trần Diệp và Trình Cánh Văn thích chạy xe máy rong ruổi khắp nơi, thì chắc cả đời này bọn họ cũng chưa từng ra khỏi khu Tây Thành bao giờ, đúng kiểu dân bản địa từ trong trứng nước.

"Tô Thiên Tứ cũng thế, từ mẫu giáo đã học ở đây rồi."

Quý Diễn nghiêng đầu nhìn cô: "Còn cậu thì sao? Sao lại chuyển đến đây?"

Ánh mắt Tô Lạc Nam dừng lại trên mũi giày đã bạc màu vì giặt nhiều, giọng nhỏ nhẹ cất lên:

"Tớ sống ở nông thôn từ nhỏ, chưa bao giờ lên thành phố. Ông bà nội nói giáo dục ở quê không tốt, sợ ảnh hưởng đến kỳ thi đại học của tớ, nên mới bảo bố mẹ đón tớ lên đây."

Không khí lặng đi vài giây, hàng lông mày Quý Diễn khẽ cau lại.

Chỉ là một cử động rất nhỏ nhưng Tô Lạc Nam nhạy bén nhận ra ngay. Cô cúi thấp mắt, trong đôi đồng tử dường như phủ lên một tầng bóng tối nhạt, đầu càng cúi thấp hơn.

Quả nhiên vẫn không thể không để tâm.

Dù phần lớn bạn cùng lớp vì thấy cô ăn mặc giản dị mà không muốn tiếp xúc, Tô Lạc Nam cũng cố gắng chấp nhận một cách bình thản.

Điều cô sợ hơn cả là Quý Diễn cũng sẽ cảm thấy cô lớn lên ở nông thôn, gia cảnh không tốt mà chán ghét cô, giống như những người khác, chẳng buồn để ý đến cô nữa.

Nếu thế thì trong ngôi trường này, cô thật sự không còn ai để trò chuyện.

Cả hai trầm mặc hồi lâu, gần như đi hết rừng hoa hoè, cuối cùng Quý Diễn vẫn không nhịn được lên tiếng hỏi.

"Vậy mẹ cậu bỏ ra một đống tiền cho em trai học trường cấp ba tư thục, còn cậu thì mặc kệ ở dưới quê à?"

Tô Lạc Nam sững lại, hoàn toàn không ngờ cậu sẽ hỏi vậy.

"Mẹ vẫn quan tâm đến tớ." Cô nhẹ giọng đáp. "Nếu không quan tâm thì đã chẳng đón tớ lên thành phố."

Chỉ là quan tâm không nhiều lắm mà thôi.

Với cô, từ "cha mẹ" chưa bao giờ gắn liền với tình thân thực sự.

Quý Diễn khẽ cười lạnh, ánh mắt thấp thoáng tia giễu cợt.

"Giờ thì tớ hiểu vì sao cậu lại dễ bị bắt nạt đến vậy. Nếu là tớ, chắc chắn tớ sẽ không bao giờ nể nang cái tên Tô Thiên Tứ lười biếng, chẳng làm nên trò trống gì kia đâu."

Tô Lạc Nam khẽ ngước nhìn cậu, không biết đang suy nghĩ điều gì, bỗng bật cười. Lúm đồng tiền trên má hiện lên thấp thoáng.

Quý Diễn hơi nhướn mày: "Cười gì thế? Không tin à?"

"Tớ bỗng nhớ ra, Tô Thiên Tứ luôn coi cậu là thần tượng đấy."

Quý Diễn: "..."

Vài giây sau, cậu liếc cô một cái đầy nghi hoặc: "Cậu đang cười nhạo tớ à?"

Tô Lạc Nam lập tức lắc đầu, nhưng khóe môi còn chưa kịp thu lại nụ cười.

"Không có."

Cô nói thật mà.

Tô Thiên Tứ luôn coi Quý Diễn là thần tượng, dù biết mình có thể bị mẹ dọa nạt, vẫn liều lĩnh gọi cậu một tiếng "anh Diễn" đầy kính nể.

Trước đây, khi Tiết Minh Lan đưa Tô Thiên Tứ về quê đón Tết, Tô Lạc Nam đã từng nghe danh Quý Diễn không ít lần.

Lúc đó cô còn thắc mắc, không biết Quý Diễn đã tẩy não Tô Thiên Tứ kiểu gì mà khiến một cậu nhóc đang tuổi nổi loạn lại có thể tôn sùng cậu đến vậy.

Xem ra, không chỉ mỗi Tô Thiên Tứ bị chuốc thuốc mê.

Ngay cả Tô Lạc Nam cũng đã sa vào rồi.

"Cậu đang cười nhạo tớ đấy à?"

Lần này, Quý Diễn càng chắc chắn hơn, đôi mắt khẽ nheo lại.

"Tô Lạc Nam, bây giờ tớ mới phát hiện ra cậu ngày càng xấu tính rồi đấy, một ngày không chọc ghẹo tớ hai lần thì chịu không nổi à?"

Nhìn vẻ mặt cậu tức tối, Tô Lạc Nam cuối cùng cũng không nhịn được mà bật cười.

Cô đưa tay che miệng, đôi mắt cong cong, cười đến mức bờ vai cũng run lên.

"Tớ đâu có."

"Tớ đã nói rồi, tớ là người hẹp hòi, ghét nhất là bị người khác cười nhạo."

Quý Diễn đút tay vào túi bước đến trước mặt Tô Lạc Nam, cúi xuống đối diện thẳng với cô. Cậu rút một tay ra khỏi túi, nhẹ nhàng vén lọn tóc lòa xòa bên tai cô, trong ánh mắt thấp thoáng vẻ trêu chọc bỡn cợt.

"Tô Lạc Nam, dạo này cậu thích trêu ghẹo người khác thế à?"

Nụ cười trên môi cô dần dần biến mất, trong lòng bỗng dấy lên một dự cảm không lành.

Rừng cây hoa hoè này vốn dĩ chẳng có ai qua lại, huống hồ Quý Diễn vốn là kiểu người buông thả tùy tiện, lỡ đâu cảm xúc lên đến đỉnh điểm mà làm ra chuyện gì đó thì sao? Bây giờ cô mới chợt nhận ra, tim bỗng đập dồn dập, bất giác có chút sợ hãi.

Tô Lạc Nam vô thức lùi một bước, Quý Diễn cũng chậm rãi tiến lên một bước. Đến khi lưng cô chạm vào thân cây, cô mới nhận ra mình đã không còn đường lui nữa.

Đôi mắt cô đỏ hoe rất đúng lúc, tầng sương mờ trong đáy mắt cũng dần dần lan ra.

Nhìn tổng thể, yếu đuối lại đáng thương.

"Lại giả vờ khóc nữa à."

Đôi mắt đen nhánh của cậu nhìn cô chằm chằm, cố ý làm ra vẻ hung dữ.

"Nín khóc ngay."

Tô Lạc Nam giật bắn mình, giọt nước mắt vốn chuẩn bị trào ra cứ thế bị cô cố gắng nén lại.

Quý Diễn cúi sát bên tai cô, cất giọng trầm thấp:

"Tô Lạc Nam, cậu đã dùng chiêu này lừa tớ bao nhiêu lần rồi hả? Hửm?"

Khoảng cách giữa hai người rất gần, hơi thở ấm áp của cậu quẩn quanh bên tai cô, khiến toàn thân cô như bị một dòng điện nhỏ chạy qua, chân gần như mềm nhũn ra.

Ban nãy nước mắt còn lấp lánh trong hốc mắt, nhưng bây giờ lại bị cậu vạch trần một cách không chút nể nang, khiến Tô Lạc Nam không khỏi ngượng ngùng, vành tai cũng bất giác đỏ lên.

Vài giây sau, cô kịp thời chuyển hướng câu chuyện, ngẩng đầu nhìn rặng cây hoa hoè bao trùm cả một khoảng sân.

"Quý Diễn, tớ biết làm bánh hoa tươi đấy, nhân hoa hoè nữa. Chúng ta mang một ít về được không? Ở đây có ai quản không?"

"Chỉ cần cổng sau của trường khóa lại là không ai quản nữa đâu."

Quý Diễn lập tức bị thu hút, ánh mắt cũng dõi theo hướng cô đang nhìn.

"Cái này ăn được không? Hình như không giống loại hoa hòe ra hoa vào tháng tư, tháng năm (刺槐)*, hình như gọi là gì nhỉ... quốc hòe (國槐)* thì phải? Tớ cũng không rõ lắm."
(*Hoè (danh pháp khoa học: Styphnolobium japonicum) là một loại cây gỗ lớn thuộc chi Styphnolobium. Cây có nguồn gốc từ Trung Quốc. Để phân biệt với cây tử đằng thường ra hoa vào khoảng tháng 4 - tháng 5 (Robinia pseudoacacia), loài có nguồn gốc từ Bắc Mỹ, hoè còn được gọi là quốc hoè hoặc gia hoè. Ở vùng nông thôn Hà Bắc, cây này thường được gọi là "bèn hoè".)

Tô Lạc Nam thăm dò sắc mặt cậu.

"Hay là thử xem?"

Quý Diễn ngước lên nhìn độ cao của cây hòe, rồi đi đến một thân cây lớn, khẽ lay thử.

"Tớ trèo lên hái, cậu đứng dưới đỡ nhé."

Tô Lạc Nam theo bản năng xua tay phản đối: "Không được, nguy hiểm lắm! Nhỡ ngã thì sao?"

"Tớ nhảy từ tầng hai xuống còn không chết, dưới này toàn cỏ, ngã đi đâu được chứ."

Nói xong, cậu bất ngờ đổi giọng, ánh mắt lười biếng quét qua người cô.

"Hay thế này đi, tớ bế cậu lên, cậu hái nhé?"

Tô Lạc Nam: "..."

"Vậy cậu cẩn thận chút, đừng có ngã, tớ sẽ đỡ."

Trước khi trèo lên cây, Quý Diễn mở cặp sách của mình, tiện tay ném hai bộ đề thi toán ra đất, để Tô Lạc Nam giữ cặp mở rộng ra, đứng phía dưới đón hoa.

Từng chùm hoa hòe rơi vào cặp sách. Nhìn bộ dạng hớn hở của cô, Quý Diễn bỗng nhiên nảy sinh ý trêu chọc.

Cậu bứt một bông hoa từ chùm hoa hòe, cố ý ném sang hướng ngược lại, trúng ngay đỉnh đầu Tô Lạc Nam.

Cô biết ngay cậu đang trêu mình, ôm đầu, ngẩng lên cau mày: "Quý Diễn, cậu có thể bớt trẻ con một chút không?"

Trò trẻ con như này, ngay cả Tô Thiên Tứ cũng không thèm chơi.

Quý Diễn lơ đãng đáp "được thôi", nhưng ngay giây tiếp theo lại tiếp tục ném hoa về phía cô.

Tô Lạc Nam không nhịn nổi nữa, đeo cặp trước ngực, tức giận phản kích, vốc một bông hoa nhỏ ném ngược lên.

Trùng hợp làm sao, bông hoa ấy chuẩn xác đập vào giữa trán Quý Diễn.

Rõ ràng lực không mạnh, vậy mà làn da trắng trẻo của cậu lại hồng lên một mảng.

Quý Diễn sờ lên trán, đột nhiên bật cười.

"Ồ, được đấy, Tô Lạc Nam, cậu có thù oán gì với tớ mà ra tay mạnh vậy hả?"

Tô Lạc Nam chột dạ rụt tay lại: "Là cậu ném tớ trước mà—"

Còn chưa nói hết câu, một bông hoa khác đã chuẩn xác đáp xuống chóp mũi cô.

"..." Tô Lạc Nam nghiến răng: "Quý Diễn!"

Trò chơi trẻ con chẳng ai thèm chơi ấy, thế mà hai người lại hăng hái nô đùa suốt nửa tiếng đồng hồ.

Thậm chí, ngay cả họ cũng không nhận ra, mình lại có thể say mê một trò trẻ con đến vậy.

Lần này trở về, thu hoạch đúng là không ít.

Tô Lạc Nam vô cùng hài lòng, ôm túi hoa hòe đầy ắp của mình, nhìn Quý Diễn nhảy xuống từ cành cây phía trước.

"Sao nào, tớ nói đúng chứ? Đây có phải là một nơi tốt không?" Quý Diễn khẽ kéo đuôi tóc đuôi ngựa của cô. "Sau này còn dám không tin tớ nữa không?"

Tô Lạc Nam ôm chặt chiếc cặp trong tay, mạnh mẽ gật đầu, lúm đồng tiền bên khóe môi càng thêm rõ ràng.

"Tin, đây đúng là một nơi tốt."

Nhìn nghiêng khuôn mặt cô, ánh mắt Quý Diễn bỗng có chút hoảng hốt.

Trước đây cậu chưa từng để ý rằng Tô Lạc Nam có hai lúm đồng tiền rõ ràng đến thế, còn đôi mắt kia, vừa trong sáng lại pha chút nét quyến rũ.

Hóa ra ngũ quan của cô hoàn hảo và tinh tế đến vậy, nhìn kỹ thì không hề thua kém bất kỳ minh tinh nào trên truyền hình.

Nhưng cô gái này quá đơn thuần, vừa ngốc vừa dễ tin người, xinh đẹp lại không tự nhận thức được, sau này lớn lên không biết sẽ bị bao nhiêu người lừa dối đây.

Trên đường về, Quý Diễn tiện tay cầm giúp chiếc cặp của Tô Lạc Nam, cả hai vừa đi vừa trò chuyện rôm rả.

Ánh đèn đường mờ mờ ảo ảo, kéo dài bóng hai người dưới ánh sáng.

Không biết từ lúc nào, sau hôm nay, khoảng cách giữa họ đã có một sự thay đổi tinh tế, tự nhiên mà gần gũi hơn rất nhiều.

Tới dưới khu chung cư, để tránh lặp lại chuyện lần trước bị Tiết Minh Lan bất ngờ bắt gặp, họ chưa bao giờ cùng nhau lên lầu.

Quý Diễn trả cặp lại cho cô, cằm khẽ hất về phía túi đầy hoa hòe.

"Thành quả này của cậu, làm xong có phần của tớ không?"

Tô Lạc Nam gật đầu, nụ cười rạng rỡ cong cong cả mắt: "Đương nhiên rồi, tớ làm xong sẽ mang xuống cho cậu thử."

"Vậy đã nói rồi nhé, không được nuốt lời đâu."

Khóe môi Quý Diễn hơi nhếch lên, đưa tay từ túi quần ra: "Ngoéo tay mới tính."

Tô Lạc Nam che miệng cười trộm: "Sao trước đây tớ không nhận ra, Quý Diễn cậu cũng trẻ con như vậy nhỉ?"

Có lẽ bị biểu cảm trêu chọc của cô ảnh hưởng, khóe miệng Quý Diễn cũng bất giác cong lên, trái tim bỗng nhiên mềm nhũn như thể tan chảy.

"Mau nào, nếu không bây giờ cậu hư hỏng thế này, tớ không tin cậu đâu."

"Được thôi."

Tô Lạc Nam cũng không phản bác nữa, đưa tay ra phối hợp với cậu móc ngoéo.

Hai bàn tay cứ thế mà chạm vào nhau một cách quang minh chính đại.

Nụ cười trên môi Tô Lạc Nam hơi cứng lại, hàng mi khẽ run lên theo phản xạ, nhịp tim dồn dập át đi nỗi sợ hãi khi nghĩ đến việc có thể bị Tiết Minh Lan bắt gặp lúc này.

Cô hiểu rất rõ rằng, có lẽ bản thân đã ngày càng lún sâu vào tình cảm dành cho Quý Diễn.

Tay cậu đẹp quá, ngón tay thon dài trắng trẻo, từng khớp xương rõ ràng, nhìn qua đã biết có lực.

Mỗi lần thấy, cô đều nghĩ như vậy.

Đây cũng là lần đầu tiên cô được chạm vào tay cậu một cách lộ liễu đến thế.

Vài giây sau, cả hai cùng thu tay lại.

Giữa ánh nhìn có phần sững sờ của Quý Diễn, Tô Lạc Nam xoay người đi về phía thang máy.

So với trước đây, cô đứng thẳng lưng hơn nhiều.

Mái tóc đuôi ngựa cao buông xuống tấm lưng gầy mảnh, vạt áo đồng phục vốn sạch sẽ giờ đã vướng một chút bụi mờ sau khi hái hoa hoè hôm nay.

Quý Diễn cúi đầu nhìn đầu ngón tay mình.

Sao lúc nãy lại như bị điện giật thế này? Trước đây chưa từng có cảm giác này bao giờ.

Chẳng lẽ cậu thực sự có tình cảm khác biệt với Tô Lạc Nam?

Chưa bao lâu sau, Quý Diễn cũng về đến nhà. Vừa mở cửa phòng khách, cậu đã thấy Trần Diệp ngồi trên sofa với gương mặt đen sì.

Sắc mặt cậu ta thực sự không mấy dễ nhìn, ánh mắt dõi theo từng động tác mở cửa, thay giày của Quý Diễn, khiến người ta muốn phớt lờ cũng khó.

Quý Diễn lấy một lon nước đá từ trong tủ lạnh, cúi đầu bật nắp, giọng điệu hờ hững:

"Cậu đến từ bao giờ thế?"

Vừa mới bật nắp lon nước, Trần Diệp đã không vui mà giật ngay khỏi tay cậu.

"Cậu còn mặt mũi mà hỏi à? Tớ hỏi cậu, rốt cuộc cậu với Tô Lạc Nam có quan hệ gì?"

"Bạn cùng lớp."

Quý Diễn chẳng bận tâm, mở tủ lạnh lấy thêm một lon nữa.

Cánh cửa tủ lạnh bị đóng rầm một tiếng, cậu bổ sung: "Ồ, còn là hàng xóm nữa."

Trần Diệp cười lạnh: "Có bạn cùng lớp, hàng xóm nào lại tay trong tay dưới lầu như thế không? Hay là nói, đây là bạn gái mới của cậu?"

Quý Diễn không lên tiếng, chỉ cúi đầu nghiên cứu lon nước trong tay.

Một bụng tức giận mà lại như đánh vào bông, nói thế nào đối phương cũng giữ vẻ hờ hững chẳng bận tâm, khiến Trần Diệp thực sự bất lực.

"Tớ thấy Trình Cánh Văn nói không sai, Quý Diễn, cậu đúng là không biết xấu hổ! Rõ ràng cậu không thích cô ấy, còn không cho tớ theo đuổi, vậy là có ý gì? Chẳng lẽ là nhắm vào tớ?"

"Không có." Quý Diễn kéo dài giọng, chậm rãi nói.

"Vậy tức là cậu có cảm giác khác với cô ấy?"

Không khí bỗng chốc yên lặng.

Vài giây sau, cậu mới bình thản đáp: "Có lẽ vậy."

"Có lẽ cái gì?" Trần Diệp khựng lại, trong mắt mang theo vài phần ngạc nhiên rõ rệt. "Cậu thích cô ấy à?"

Bọn họ quen nhau bao nhiêu năm nay, tính cách của Quý Diễn đúng là ph.óng đ.ãng, tùy tiện, nhưng cậu chưa từng thấy Quý Diễn thật sự để tâm đến cô gái nào.

Ngay cả những cô gái từng bị cậu ấy trêu đùa trước đây, Quý Diễn cũng chưa bao giờ chính thức thừa nhận mối quan hệ, nhiều nhất chỉ là ậm ờ cho qua chuyện.

Gần mười tám năm làm bạn, Trần Diệp chưa từng thấy Quý Diễn thực sự nói thích ai hay yêu ai bao giờ.

"Có thể là trước đây chưa gặp được kiểu người như thế này, nên cảm thấy có chút mới mẻ thôi."

Giọng cậu rất bình thản, không nghe ra cảm xúc dư thừa nào.

Trần Diệp nhìn cậu bằng ánh mắt phức tạp: "Vậy để tớ hỏi cậu, nếu tớ thực sự rất thích kiểu con gái như Tô Lạc Nam thì sao? Cậu có nhường cô ấy cho tớ không?"

Không gian bỗng nhiên rơi vào im lặng.

Lần này, Quý Diễn im lặng rất lâu. Cậu cúi đầu, chậm rãi xé nhãn lon nước ngọt trong tay.

Cậu nợ Trần Diệp quá nhiều, vì thế, chỉ cần là thứ Trần Diệp muốn trong tương lai, cậu đều sẽ nhường cho cậu ấy.

Câu này là do chính Quý Diễn nói ra.

"Tô Lạc Nam không phải đồ vật của ai cả, nên không có chuyện nhường hay không nhường."

Tuy giọng điệu không nặng, nhưng thái độ đã vô cùng rõ ràng.

"Hừ."

Trần Diệp cười khẩy một tiếng. "Cậu nói câu này mà phải do dự tận ba phút đồng hồ. Quý Diễn, cậu đúng là cặn bã thật đấy. Nếu tớ là con gái, chắc chắn tớ sẽ không chọn ở bên cậu."

Ban đầu chỉ là một câu nói tức giận vô thưởng vô phạt, nhưng không ngờ Quý Diễn lại xem xét nó một cách nghiêm túc.

Cậu ngước mắt nhìn Trần Diệp, ánh mắt có chút nghiêm túc thật sự.

"Tại sao? Tớ không đẹp trai à? Đẹp trai thế này cũng không được?"

Ánh mắt Trần Diệp đầy vẻ "không thể tin nổi", cậu túm lấy chiếc gối ôm trên ghế sofa ném thẳng vào Quý Diễn.

"Cút!"

Quý Diễn dễ dàng bắt lấy chiếc gối, lồng ng.ực hơi phập phồng, cười đến mức ngay cả lọn tóc cũng khẽ rung lên.

"Cậu còn cười được hả?!"

"Được rồi, chẳng lẽ tớ còn không hiểu cậu và Trình Cánh Văn à?"

Quý Diễn ra vẻ đã biết tỏng, giọng điệu lười biếng chậm rãi.

"Người mà tớ để tâm, các cậu vốn sẽ không động vào."

Từ nhỏ đến lớn đều là như vậy, chỉ cần là thứ mà Quý Diễn thích, Trình Cánh Văn và Trần Diệp thậm chí còn chẳng thèm nhìn lấy một cái.

Tương tự, những thứ mà Trần Diệp và Trình Cánh Văn thích, Quý Diễn cũng không bao giờ động vào.

Ba người bọn họ, suốt bao nhiêu năm qua đã cùng nhau vượt qua đủ mọi khó khăn, nhưng chưa bao giờ tranh giành bất cứ điều gì thuộc về đối phương.

Chương 22: Bạn cùng bàn mới

Mới chỉ đầu tháng Mười Một, Tây Thành đã đón trận tuyết đầu tiên của năm nay.

Gió lạnh thỉnh thoảng len lỏi qua lớp áo bông, buốt thấu xương.

Tô Thiên Tứ đang học lớp chín, chuẩn bị cho kỳ thi vào cấp ba, nên thời gian tan học cũng gần với Tô Lạc Nam.

Tô Minh thường về muộn, trong nhà chỉ có một chiếc xe, cuối cùng Tiết Minh Lan quyết định đi đón Tô Thiên Tứ ở trường, dù khoảng cách xa hơn, để Tô Lạc Nam tự đi bộ về nhà.

Thế là, trong hơn một tháng qua, Quý Diễn và Tô Lạc Nam danh chính ngôn thuận cùng nhau đi về mỗi ngày.

Sau kỳ thi tháng Mười Một, Quý Diễn rảnh rỗi, nhân tiện đi ngang qua tiệm sửa xe nhà Trần Diệp, liền ghé vào xem náo nhiệt.

Dạo gần đây đang là mùa cao điểm, tiệm bận đến mức quay cuồng. Vừa bước vào, cậu đã thấy Trình Cánh Văn chui dưới gầm xe, còn Giản Sính Đình ngồi xổm bên cạnh đưa dụng cụ cho cậu ta.

Quý Diễn thuận tay cầm chiếc áo khoác treo bên cạnh khoác lên người, một tay thò vào túi, đốt ngón tay vô thức gõ nhẹ lên đuôi xe.

"Ra đây đi, đừng lề mề nữa, để tớ vào."

Rõ ràng chỉ là việc có thể giải quyết trong năm phút, vậy mà Trình Cánh Văn lại lê lết tận hai mươi phút dưới đó.

Lúc cha của Trần Diệp còn sống, trong ba người, Quý Diễn là người học kỹ thuật giỏi nhất.

Cậu vốn thông minh, học nhanh, lại theo cha Trần Diệp bao năm, tai nghe mắt thấy, nên đã nắm vững mọi thứ.

Tiệm sửa xe nhà Trần Diệp là tiệm truyền thống của gia đình, chủ yếu sửa chữa những chiếc xe đắt tiền, mỗi đơn hàng bình thường cũng phải lên đến mấy vạn.

Gần đây việc kinh doanh đang cực kỳ phát đạt, Trần Diệp và Trình Cánh Văn kiếm được không ít, ngay cả quần áo trên người Giản Sính Đình cũng đã thay đổi hoàn toàn.

"Hôm nay sao rảnh ghé qua thế?"

Trình Cánh Văn liếc nhìn Quý Diễn, chui ra khỏi gầm xe rồi ném cái kìm trong tay cho cậu.

"Tìm Trần Diệp lấy xe, cậu ấy đâu rồi?"

Quý Diễn dùng kìm vặn chặt ốc vít dưới gầm xe, ánh mắt tập trung vào động tác của mình, mí mắt cũng chẳng buồn nhấc lên.

Từ lúc cậu bước vào tiệm, chỉ thấy mỗi Trình Cánh Văn và Giản Sính Đình bận rộn tới lui, chẳng thấy bóng dáng Trần Diệp đâu.

Vừa dứt lời, từ trong nhà xe vang lên một giọng điệu lười nhác, hời hợt.

"Gấp cái gì, chuẩn bị cho cậu từ lâu rồi."

Trần Diệp vén rèm cửa, đẩy ra một chiếc xe đạp cũ màu vàng nhạt, phía sau còn lắp thêm một chiếc đệm nhỏ.

Cái đệm được bọc bằng vải hoa màu hồng, nhìn lòe loẹt đến mức khó diễn tả thành lời.

Cậu ta vỗ vỗ lên phần đệm phía sau, vẻ mặt đầy mãn nguyện rồi đi tới trước mặt Quý Diễn.

"Này, xe cậu muốn đây."

Quý Diễn: "....."

Lỗi dưới gầm xe được Quý Diễn sửa xong trong vài phút. Cậu chui ra, cởi áo khoác rồi tiện tay vứt lên chiếc tủ bên cạnh.

Chờ mãi mới rửa sạch tay, cậu lấy từ tủ lạnh ra một lon bia, bật nắp rồi tựa lưng vào tủ, chậm rãi nhìn chiếc xe đạp trong tay Trần Diệp.

"Cậu chắc thứ này có thể chạy trên đường à?"

"Thôi đừng chê, với cái xe mô tô của cậu, trường học mà cho cậu chạy vào một lần thì mới là chuyện lạ đấy. Mà tớ đảm bảo, xe này dù có để ngay trước cổng trường cũng chẳng ai buồn trộm."

Quý Diễn nhướn mày.

Câu này đúng thật. Với ngoại hình thế này, ai mà rảnh đến mức đi ăn trộm một chiếc xe xấu như vậy chứ.

Trần Diệp liếc cậu một cái, thuận tay đẩy chiếc xe đạp về phía trước.

"Muốn lấy không?"

Từ giây phút nhìn thấy cái xe này, Trình Cánh Văn đã cười không ngừng, cả vai cũng rung lên.

"Không phải chứ, A Diễn, đây là xe cậu muốn lấy đấy hả? Tớ với Sính Đình hôm qua còn thắc mắc không biết ai có gu thẩm mỹ

đặc biệt thế này, bây giờ nhìn thấy cậu, tự nhiên tớ hiểu ra rồi. Dù sao thì cậu cũng bi.ến th.ái đến mức không ai hiểu nổi mà."

Giản Sính Đình bấm Trình Cánh Văn một cái, nhưng chính cô cũng đang cố nhịn cười.

"Anh cười thì cứ cười, đừng có đẩy em."

"Chỉ là anh cứ nghĩ đến cảnh A Diễn cưỡi cái thứ này chạy ngoài đường, một người đẹp trai như vậy mà đi cái xe này thì lại càng khiến người ta chú ý hơn thôi."

Trần Diệp: "....."

Vài giây sau, Trần Diệp trợn mắt lườm cả đám. "Không lấy thì thôi, tớ đi đây."

Quý Diễn hơi nhướn mày, gọi cậu ta lại: "Chắc chắn không còn xe nào khác à?"

"Cậu chủ à, cậu cũng phải xem cửa hàng của tớ toàn là khách thế nào chứ. Ở đây ai mang xe đạp đến sửa đâu? Chiếc này còn là tớ lục từ cái kho cũ của ba tớ ra đấy."

Trần Diệp vẫn giữ nguyên gương mặt cau có như thường, liếc mắt lườm Quý Diễn, tỏ rõ thái độ "lấy hay không thì tùy".

Giằng co một hồi, cuối cùng chiếc xe vẫn bị Quý Diễn miễn cưỡng dắt về.

Thật ra Trần Diệp nói cũng đúng. Giờ tìm một chiếc xe đạp có yên sau đã không dễ, mà trường học lại chẳng cho xe lớn vào bãi đỗ, tính ra cái này vẫn là lựa chọn phù hợp nhất.

Sáng hôm sau, cậu cố tình dậy sớm hơn nửa tiếng để xuống dưới chờ.

Mãi đến khi nhìn thấy bóng dáng Tô Lạc Nam bước ra từ hành lang, cậu mới giả vờ như vừa xuống đến nơi, thuận tiện đạp xe "tình cờ gặp", rồi gọi cô một tiếng.

Sáng sớm bỗng dưng nghe thấy có người gọi tên mình, Tô Lạc Nam giật bắn cả người, nhất thời chưa kịp phản ứng.

Mãi đến khi quay đầu lại, cô mới thấy Quý Diễn vừa từ trên lầu xuống, cặp sách đeo chéo hờ hững trên vai, dưới thân còn là một chiếc xe đạp màu vàng trông cực kỳ dễ thương.

Khoảnh khắc nhìn thấy chiếc xe, Tô Lạc Nam lập tức bật cười, ánh mắt cong cong khen ngợi:

"Xe của cậu dễ thương thật đấy."

Quý Diễn nhướn mày: "Cậu chắc chứ?"

"Chắc chắn."

Tô Lạc Nam gật đầu, đôi mắt trong veo, không vương chút tạp chất.

"Chiếc xe rất dễ thương, rất đẹp."

Thực ra, cô rất thích màu vàng, điều này Quý Diễn đã biết từ lâu.

Cô từng nói rằng cô cảm thấy màu sắc này rất sạch sẽ, tươi sáng, đáng yêu.

"Vậy, hay là tớ tiện thể chở cậu một đoạn?"

Quý Diễn lười biếng quét mắt nhìn cô, hoàn toàn không nhắc đến chuyện mình đã bảo Trần Diệp chuẩn bị xe từ cả tuần trước.

Tô Lạc Nam khẽ ngước mắt, vành tai không biết từ lúc nào đã hơi ửng đỏ.

"Cảm ơn cậu, nếu không phiền thì..."

Chiếc xe đạp này không chỉ có ngoại hình kém bắt mắt mà ngay cả khi hai người ngồi lên cũng khá chật chội.

Tô Lạc Nam nghiêng người ngồi trên yên sau, hai tay nhẹ nhàng bám lấy áo cậu. Cô hơi cúi đầu, đôi lúc, ngay cả hơi thở cũng vô tình phả lên lưng Quý Diễn.

Kể từ lần trước, sau khi cùng nhau đi về từ rừng hoa hòe, quan hệ giữa hai người dường như đã vô thức trở nên thân thiết hơn.

Dù thường xuyên có những cô gái tìm đến nói với cô rằng Quý Diễn tệ bạc thế nào, tình sử phong phú ra sao, Tô Lạc Nam vẫn luôn chọn cách bỏ ngoài tai.

Không phải cô không để tâm.

Chỉ là cô chưa từng dám hy vọng rằng mình có thể thực sự ở bên Quý Diễn.

Có lẽ đó là một kỹ năng đặc biệt của tuổi trẻ—khi nhìn người mình thích, tự nhiên sẽ đặt lên họ một tầng bộ lọc đẹp đẽ.

Trong mắt Tô Lạc Nam, Quý Diễn chói sáng đến mức khiến người khác không thể nhìn thẳng.

Giữa hàng ngàn học sinh mặc đồng phục, chỉ cần nhìn bóng lưng thôi cũng có thể nhận ra cậu ngay lập tức.

Việc thích một người rực rỡ như Quý Diễn là bí mật mà Tô Lạc Nam tự mình giữ kín.

Sau kỳ thi tháng lần này, lớp lại tiến hành một đợt phân chia lại chỗ ngồi.

Thành tích của Tô Lạc Nam kỳ này tiến bộ không ít, ít nhất cũng không còn phải lo lắng mỗi lần thi xong sẽ bị chuyển khỏi lớp A

nữa.

Trong lần đổi chỗ này, cô được giáo viên xếp vào nhóm "hắc mã"*, được chuyển lên vị trí bàn đầu.
(*hắc mã: chỉ những người có sự bứt phá bất ngờ, thường dùng để miêu tả những học sinh có tiến bộ vượt bậc trong học tập.)

Bạn cùng bàn của cô là một nam sinh gầy gò, đeo kính gọng tròn, bình thường rất ít nói, gần như không có sự hiện diện trong lớp.

Còn Quý Diễn thì bị xếp xuống hàng cuối cùng của nhóm này, ngồi cùng một cô gái rất xinh đẹp.

Hai người họ hoàn toàn tách xa nhau.

Lúc giáo viên đọc đến tên Quý Diễn, Tô Lạc Nam theo bản năng quay sang nhìn về phía chỗ ngồi của cậu.

Bạn cùng bàn của cậu là một cô gái xinh đẹp, tính cách có vẻ nhút nhát, mỗi lần nói chuyện với người khác đều hơi rụt rè.

Nghe thấy mình sẽ ngồi cùng bàn với Quý Diễn, cô ấy bỗng đỏ mặt, vô thức ngẩng lên nhìn cậu một cái.

Ánh mắt chạm nhau trong giây lát, rồi cô ấy vội vàng cúi đầu, nhìn chằm chằm xuống mũi giày của mình, đôi tai đỏ bừng như sắp bốc cháy.

Bạn cùng bàn mới của Quý Diễn giống hệt Tô Lạc Nam của ngày trước.

Quý Diễn vốn không phải kiểu người rụt rè, sau khi ngồi xuống, dường như cậu nghiêng đầu nói gì đó với bạn cùng bàn mới.

Mặt cô gái lập tức đỏ hơn, luống cuống cúi đầu thu dọn bàn học của mình.

Tô Lạc Nam khẽ cụp mắt, thu lại ánh nhìn, hai tay siết chặt tờ đề thi trước mặt.

Không biết vì sao, cô bỗng thấy lòng chùng xuống.

Thật kỳ lạ.

Rõ ràng chưa từng dám mơ sẽ được ở bên cậu ấy.

Vậy mà vẫn không kìm được mà chú ý đến từng cử chỉ của cậu.

Chương 23: "Ghép tuỷ"

Giữa tháng Giêng, một trận tuyết lớn vội vã cuốn trôi những bộn bề và mệt mỏi của năm cũ, đồng thời mang theo kỳ nghỉ đông của Tây Thành Phụ Trung.

Kỳ thi cuối kỳ này, Tô Lạc Nam đạt kết quả khá tốt, thứ hạng cũng không ngừng tăng lên, khoảng cách giữa cô và Quý Diễn trên bảng xếp hạng ngày càng thu hẹp.

Cô đã in bảng xếp hạng ra, sau mỗi lần thi xong đều sẽ vẽ một ký hiệu nhỏ bên cạnh tên mình và Quý Diễn.

Trong lòng cô lặng lẽ cất giấu một mục tiêu.

Hy vọng tên mình có thể gần tên Quý Diễn hơn một chút, rồi lại gần thêm một chút.

Nếu đến kỳ thi đại học mà có thể sát cạnh nhau thì càng tốt.

Từ sau kỳ thi cuối kỳ, nửa kỳ nghỉ đông đã trôi qua, cô vẫn chưa gặp lại Quý Diễn lần nào.

Đôi khi trên WeChat cũng nhắn vài câu ngắn ngủi, nhưng hầu hết đều là Quý Diễn nhanh chóng kết thúc cuộc trò chuyện.

Trong lòng cô bỗng dâng lên cảm giác khó tả.

Vừa chua xót vừa tê dại, không biết nên gọi đó là gì, chỉ cảm thấy khoảng cách giữa cô và Quý Diễn ngày càng xa.

Cậu chưa từng nói với cô rằng mình đã đi đâu.

Cô cũng muốn hỏi cậu, tại sao dạo gần đây lại phớt lờ cô, có phải cô đã làm sai điều gì không.

Nhưng Tô Lạc Nam không có tư cách để hỏi, cũng không dám hỏi.

Kỳ nghỉ đông vô thức đã trôi qua một nửa. Một lần xuống lầu mua đồ giúp Tiết Minh Lan, Tô Lạc Nam tình cờ gặp Trần Diệp đang đến nhà Quý Diễn lấy đồ.

Cậu ta dường như vừa từ nhà Quý Diễn đi ra, trên tay ôm một chiếc thùng lớn, khăn mặt rơi xuống đất, cậu ta đang khom lưng nhặt lên trong khi vẫn giữ chặt chiếc thùng.

Thấy Trần Diệp không để ý đến mình, Tô Lạc Nam cố tình dời mắt đi, rụt cằm vào cổ áo, cúi đầu giả vờ như vô tình bước tiếp.

Cô cũng không biết vì sao, từ nhỏ đã sợ phải chào hỏi người khác, mỗi khi thấy người quen, phản ứng đầu tiên luôn là tìm cách né tránh.

Cô chưa kịp đi xa thì đã nghe thấy Trần Diệp gọi mình từ phía sau.

"Này, Tô Lạc Nam, cậu đi đâu đấy? Giúp tớ nhặt cái này với."

Tô Lạc Nam chậm rãi đáp một tiếng "ờ", xoay người nhặt chiếc khăn giúp cậu ta.

Vô tình nhìn vào thùng đồ trên tay Trần Diệp, cô mới phát hiện bên trong toàn là đồ dùng sinh hoạt, hầu hết đều là những thương hiệu mà Quý Diễn thích.

Cô vô thức hỏi: "Mấy cậu sắp chuyển nhà à?"

"À, không phải." Trần Diệp cũng theo ánh mắt cô nhìn vào thùng, giọng điệu khá tùy ý.

"Chỉ là A Diễn thấy đồ trong bệnh viện không sạch sẽ, cậu ấy không quen, nên bảo tớ mang đồ dùng cá nhân qua cho."

Ánh mắt Tô Lạc Nam khựng lại một chút, hai tay vô thức siết lấy vạt áo, thử thăm dò:

"Cậu ấy... bị ốm à?"

"Cậu không biết sao? Quý Diễn nhập viện rồi, phải ở bệnh viện theo dõi vài ngày. Tớ tưởng cậu ấy đã nói với cậu rồi chứ."

"Nguy hiểm lắm không?"

Tô Lạc Nam có chút lo lắng, trong mắt đầy vẻ bất an.

Đã đến mức phải nhập viện rồi.

Hẳn là bệnh rất nghiêm trọng.

"Không đến mức đó..."

Trần Diệp vốn định trả lời thẳng, nhưng khi ánh mắt rơi trên người Tô Lạc Nam, cậu đột nhiên đổi giọng:

"Tối nay cậu ấy vừa làm phẫu thuật xong, hay là tớ đưa cậu đến bệnh viện thăm một chút?"

Tô Lạc Nam lập tức gật đầu lia lịa như gà mổ thóc, nhanh chóng bước theo Trần Diệp.

"Tớ chỉ đứng ngoài cửa nhìn một chút, không vào đâu."

"Vào cũng chẳng sao."

Trần Diệp lười biếng nói, nghiêng đầu nhìn Tô Lạc Nam, giọng điệu có chút buồn cười:

"Cậu ấy đâu có đuổi cậu ra ngoài, căng thẳng gì chứ?"

Trần Diệp cao ráo, chân dài, nhưng tốc độ đi lại không quá nhanh. Thỉnh thoảng cậu ta còn dừng lại đôi chút, như thể vô tình mà cố ý chờ Tô Lạc Nam theo kịp.

Trước đây, mỗi lần đi cùng Quý Diễn, cậu ấy luôn bước rất nhanh, Tô Lạc Nam phải chạy lúp xúp mới theo kịp.

Đến bệnh viện, Trần Diệp ôm đống đồ sinh hoạt đi vào trước.

Tô Lạc Nam dùng tiền tiêu vặt tích cóp bấy lâu mua một giỏ trái cây. Cô cũng không định vào, chỉ nhón chân, lén lút nhìn vào từ phía cửa sổ.

Ánh hoàng hôn xuyên qua cửa sổ, phủ lên chiếc giường bệnh, bao trùm lấy Quý Diễn.

Cậu mặc áo bệnh nhân, ngồi quay lưng về phía cô. Bờ vai vốn rộng rãi của cậu, dưới lớp áo ấy, lại có vẻ gầy guộc và đơn độc.

Không biết cậu ấy bị bệnh nặng đến mức nào.

Trông cứ như gầy đi hẳn một vòng.

Cô đặt giỏ trái cây ở cửa, đang định xoay người rời đi thì phía sau chợt có một giọng nói nhẹ nhàng gọi tên cô.

Giọng cậu vẫn trong trẻo, quen thuộc, nhưng nghe kỹ lại có chút khàn khàn.

Bước chân Tô Lạc Nam khựng lại, sống mũi cay cay, bỗng nhiên muốn khóc.

Đã lâu lắm rồi cô không nghe thấy giọng nói này.

Cô thậm chí còn nghĩ rằng, có lẽ Quý Diễn không muốn nói chuyện với cô nữa.

Tiếng bước chân ngày càng gần, nhưng Tô Lạc Nam vẫn không ngẩng đầu, môi mím chặt, tim đập thình thịch không ngừng.

Bóng người cao lớn phủ xuống, bao trùm lấy cô. Cảm giác áp lực quen thuộc ập đến, khiến cô vô thức siết chặt bàn tay.

Quý Diễn đứng sau lưng cô, nhẹ nhàng nâng đuôi tóc cô lên, ánh mắt dừng lại trên đó.

"Cậu đã đến rồi, sao không vào trong?"

"Tớ... tớ sợ làm phiền cậu."

Tô Lạc Nam vẫn không quay đầu lại, lắp bắp giải thích.

"Phiền gì mà phiền? Hai ngày nay tớ chán chết đi được."

Cô im lặng, nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

"Này, sao cứ cúi đầu mãi thế? Mọc mụn à?"

Quý Diễn khẽ đá vào mũi giày cô, nhướn mày, định cúi xuống nhìn cho rõ.

Nửa tháng không gặp, cậu vẫn giữ dáng vẻ bông đùa, bất cần như cũ.

Tô Lạc Nam hơi nóng tai, theo phản xạ liền phản bác:

"Không có!"

Từ nhỏ đến lớn, cô chưa bao giờ thuộc kiểu dễ mọc mụn. Làn da lúc nào cũng trắng mịn, đến mức bà nội còn hay bảo cô có gương mặt của một tiểu thư đài các.

Dạo gần đây, cô còn dùng ké bộ dưỡng da của mẹ, cảm giác da dẻ còn đẹp hơn trước, làm sao có chuyện nổi mụn được.

Vừa ngẩng mắt lên, Tô Lạc Nam liền chạm phải ánh nhìn của Quý Diễn.

Quả nhiên sắc mặt cậu có chút nhợt nhạt, hàng mi dài rũ xuống, dưới mắt vương một quầng thâm nhàn nhạt. Giọng nói khi cất lên cũng lộ rõ vẻ yếu ớt, không có chút sức lực nào.

Tô Lạc Nam bỗng thấy mềm lòng, bao nhiêu khí thế vừa nãy lập tức tan biến.

Cô thăm dò hỏi:

"Cậu... cậu bị bệnh gì thế? Có nghiêm trọng không?"

"Chỉ là ghép tủy thôi, không có gì to tát cả. Lần trước chân bị thương để lại di chứng, tớ làm một ca tiểu phẫu, nên mới phải nhập viện."

Quý Diễn khẽ bật cười, nhíu mày, đưa tay xoa nhẹ cổ, giọng điệu có vẻ kiên nhẫn hiếm thấy.

"Tớ không khỏe là vì dạo này ngủ không ngon. Tớ kén giường, cái giường ở bệnh viện này nằm mà muốn phát điên luôn."

"Ghép tủy? Cậu sao?"

Đôi mắt Tô Lạc Nam hơi mở to, đầu ngón tay bất giác siết chặt vạt váy.

Cô không biết nhiều về y học, nhưng trong ấn tượng của cô, ghép tủy là để chữa những căn bệnh máu nghiêm trọng, cần rất nhiều tiền, thậm chí có những bệnh còn không thể chữa khỏi.

"Đương nhiên không phải tớ rồi. Nhìn tớ thế này, có giống người mắc bệnh nặng không?"

Quý Diễn bất đắc dĩ, dứt khoát dang hai tay, đứng thẳng người để cô kiểm tra.

Tô Lạc Nam ngước mắt đánh giá cậu một lượt.

Gầy gò, xanh xao, giọng nói yếu ớt, thêm cả bộ đồ bệnh nhân rộng hơn một cỡ.

Đúng là trông rất giống.

Thấy cô nàng trước mặt lộ ra vẻ mặt đầy thương hại, Quý Diễn bị chọc tức đến bật cười. Cậu cũng chẳng buồn giải thích, chỉ hờ hững liếc mắt nhìn dọc hành lang bệnh viện.

"Bệnh viện không sạch sẽ, đừng đứng đây nữa. Đã đến rồi thì đi ăn với tớ một bữa?"

Tô Lạc Nam cúi đầu, nhỏ giọng từ chối:

"Ba mẹ tớ nấu cơm rồi..."

Quý Diễn nhướng mày, cố tình trêu chọc cô.

"Thế cậu đến đây làm gì? Xem tớ thảm hả?"

"Tớ không có!"

"Vậy thì đi thôi, có mất bao nhiêu thời gian đâu. Tớ không tin ba mẹ cậu ăn thịt cậu luôn đấy."

Nói xong, cậu tiện tay nắm lấy cổ tay cô, kéo về phía cầu thang.

Đã là mùa đông lạnh cắt da cắt thịt rồi, vậy mà người này còn mặc bộ đồ bệnh nhân mỏng manh, đi lang thang ngoài hành lang, lại còn vừa làm xong cái gì mà ghép tủy nữa.

Quý tử nhà họ Quý vẫn là cái kiểu tùy hứng, nghĩ gì làm nấy, chẳng thay đổi chút nào.

Tô Lạc Nam vừa vội vừa giận, cuống quýt giữ chặt cậu lại.

"Quý... Quý Diễn, bên ngoài lạnh lắm, cậu khoác thêm áo vào đi!"

"Vậy cậu đợi tớ hai phút, tớ sẽ ra ngay."

Vừa nói xong, Quý Diễn vừa quay đầu lại dặn dò khi đang bước đi.

"Đừng có đi đâu đấy, tớ ra liền!"

Tô Lạc Nam nhìn cậu mà chẳng biết làm sao:

"Tớ không đi đâu, đã hứa với cậu rồi mà."

Dù ngoài miệng tỏ vẻ không quá tình nguyện, nhưng trong lòng cô lại có chút vui vẻ khó tả.

Ít nhất, điều này chứng minh rằng Quý Diễn không ghét gặp cô, cũng chẳng xem cô là phiền phức.

Chưa đầy một phút sau, Quý Diễn đã quay lại, khoác thêm một chiếc áo phao đen bên ngoài bộ đồ bệnh nhân.

Dưới tầng bệnh viện có khá nhiều quán ăn, nhưng cậu không chịu, cứ khăng khăng muốn đến một nhà hàng có tiếng.

Thậm chí còn nói sẽ mời, bảo cô cứ thoải mái gọi món đắt nhất mà ăn.

Tô Lạc Nam tất nhiên không đồng ý. Đừng nói là cậu vừa mới phẫu thuật xong, chỉ riêng chuyện mặc nguyên bộ đồ bệnh nhân ra ngoài cũng đủ thu hút ánh nhìn rồi.

Hai người giằng co một lúc lâu, cuối cùng Quý Diễn cũng chịu thỏa hiệp, nghe theo ý cô.

Trên đường rẽ qua lối tắt tìm quán ăn, Quý Diễn bất ngờ bị ai đó va mạnh vào cánh tay.

Người kia mặc nguyên một bộ đồ đen, đội mũ lưỡi trai thấp, trông có chút kỳ lạ.

Nhưng thái độ lại rất chân thành, vừa va vào người khác đã cúi đầu xin lỗi liên tục, đến mức Quý Diễn dù đang bực bội cũng không biết nói gì, đành miễn cưỡng để anh ta đi.

Tới trước cửa quán ăn, Tô Lạc Nam chọn một tiệm chuyên bán mì bò.

Quý Diễn nhìn tấm biển hiệu đơn sơ trước mặt, ánh mắt thoáng chút phức tạp.

"Đây là quán cậu chọn đấy à?"

Tô Lạc Nam cũng nhìn theo ánh mắt cậu, chẳng thấy có gì không ổn.

"Ừ, sao thế? Tớ thích ăn mì bò, vừa rẻ lại vừa no."

Quý Diễn: "..."

Hai người vừa bước vào quán, bà chủ đã tươi cười chào đón.

"Ôi chao, đôi bạn trẻ này trông đẹp đôi quá! Hai đứa muốn ăn gì nào?"

Nhìn vẻ mặt hóng chuyện của bà chủ, Tô Lạc Nam hơi đỏ mặt, nhỏ giọng đáp:

"Cho cháu một bát mì bò, không thêm rau mùi ạ."

Bà chủ lập tức cất giọng gọi lớn vào trong bếp:

"Một bát mì bò, không thêm rau mùi!"

"Quý Diễn, cậu thì sao?"

Tô Lạc Nam vừa ngẩng lên nhìn thì phát hiện vẻ mặt Quý Diễn có chút kỳ lạ, cậu đang cau mày, sắc mặt trầm xuống, lục tìm trong túi áo.

"Sao thế?"

Tô Lạc Nam vô thức hỏi.

Quý Diễn lúc này mới nhíu mày, ngẩng đầu lên:

"Điện thoại với tiền của tớ... mất rồi."

Khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, cả hai bỗng đồng thời nhớ đến người đàn ông đội mũ lưỡi trai đã va vào Quý Diễn lúc nãy ở đầu hẻm.

Giống như linh cảm của Tô Lạc Nam, người đó... quả nhiên có gì đó không ổn.

Chương 24: Quý Diễn không hề quấy rối em

Quý Diễn khẽ cau mày, ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo trên tường. So với lúc họ xuống đây, đã hơn nửa tiếng trôi qua.

Dù bây giờ có quay lại tìm, cũng đã quá muộn.

Nghe cậu nói vậy, Tô Lạc Nam vô thức quay người định chạy ra cửa.

"Vậy phải làm sao đây? Chúng ta quay lại tìm đi!"

Đúng lúc này, tiếng ghế bị kéo ra vang lên, đồng thời cổ tay cô cũng bị cậu nhẹ nhàng nắm lấy.

"Thôi bỏ đi, đã muộn rồi. Chờ lát nữa xem lại camera giám sát của bệnh viện vậy."

Không biết có phải do vừa phẫu thuật xong lại còn bị gió lùa hay không, mà sắc mặt Quý Diễn trông càng thêm tái nhợt, giọng nói cũng khàn hẳn đi.

"Tớ lên lầu lấy ít tiền, cậu ngồi đây chờ một lát."

"Quý... Quý Diễn, cậu chờ đã!"

Tô Lạc Nam vô thức gọi giật cậu lại, đưa tay sờ vào túi áo rỗng tuếch. Lúc nãy mua giỏ trái cây, cô đã tiêu hết tiền rồi.

Bây giờ cả hai người bọn họ gộp lại, đến cả tiền mua một bát mì cũng không có.

So với quán ăn sang trọng đông nghịt khách bên cạnh, quán mì nhỏ này thực ra chẳng có bao nhiêu người.

Cô liếc về phía khu bếp, thấy bát mì bò đang nấu kia có lẽ chính là của mình.

Tô Lạc Nam cẩn thận nhìn bà chủ đứng bên cạnh, dè dặt lên tiếng dò hỏi.

"Xin lỗi, bát mì này bọn cháu không lấy nữa được không ạ..."

Từ lúc thấy hai người họ không có tiền, sắc mặt bà chủ đã không còn dễ chịu nữa.

Bà đóng thực đơn lại, rồi khi nhìn đến khuôn mặt đỏ bừng cúi gằm xuống của Tô Lạc Nam, cuối cùng chỉ khẽ thở dài.

"Bỏ đi, bên ngoài gió lớn thế kia, đừng giày vò bản thân nữa. Chỉ là một bát mì thôi, sau này có cơ hội thì mang tiền đến trả cũng được."

Nói xong, bà xoay người rời đi.

Ánh mắt Tô Lạc Nam lướt qua bộ đồ bệnh nhân trên người Quý Diễn, cô khẽ mím môi, nhẹ giọng nói:

"Gió bên ngoài lớn quá."

Ý tứ rất rõ ràng—gió lớn thế này, cậu ấy vừa phẫu thuật xong, không thể cứ đi ra ngoài rồi lại quay vào liên tục như vậy.

May mà Quý Diễn cũng hiểu, nên không từ chối nữa mà tìm chỗ ngồi xuống.

Cô gái nhỏ này đã cất công chạy xa như vậy đến thăm cậu, vốn định mời cô một bữa ăn tử tế, ai ngờ giữa đường lại làm mất tiền.

Nếu bây giờ cậu lại vô duyên vô cớ bỏ mặc Tô Lạc Nam một mình trong quán mì để quay về lấy tiền, người ngoài nhìn vào không biết chừng còn tưởng cậu bắt nạt cô ấy.

Bọn họ chỉ gọi một bát mì, nhân viên phục vụ đặt nó ngay giữa bàn hai người.

Tô Lạc Nam nhẹ nhàng đẩy bát mì về phía cậu.

"Tớ không ăn đâu."

Quý Diễn đẩy bát mì trở lại, cũng không nghịch điện thoại, chỉ yên lặng nhìn cô.

"Vừa mới phẫu thuật xong, bác sĩ dặn không được ăn đồ có nhiều dầu."

Không biết có phải do ảo giác của Tô Lạc Nam hay không, nhưng cô cứ có cảm giác Quý Diễn hôm nay có chút khác biệt.

Sự gai góc thường ngày đã thu lại, giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn, ánh mắt cũng dịu dàng hơn.

Tô Lạc Nam cúi đầu ăn mì, hơi nóng bốc lên phả vào mắt, khiến tầm nhìn trở nên mơ hồ, thậm chí còn hơi nóng ran.

Cô bỗng dưng có chút muốn khóc.

Kể từ khi kỳ nghỉ bắt đầu, dạo gần đây cô như bị ám ảnh vậy—thật sự rất muốn gặp cậu.

Nhưng cô không dám chủ động nhắn tin.

Cô sợ Quý Diễn sẽ thấy cô vô duyên vô cớ, sẽ thấy cô phiền.

Chỉ có thể thỉnh thoảng ra ngoài, mong chờ tình cờ gặp cậu ở khu chung cư hoặc trong thang máy.

Thậm chí ngay cả lời thoại khi gặp cậu, cô cũng đã âm thầm diễn tập trong đầu không biết bao nhiêu lần.

Khoảng thời gian không gặp nhau, cô thực sự rất sợ—sợ rằng Quý Diễn sẽ cứ thế mà lờ cô đi.

"Cứ từ từ ăn, không cần vội."

Quý Diễn nhìn cô, khóe môi cong lên như cười mà không phải cười, vô thức đưa tay giúp cô lau vết dầu trên má.

"Dính cả lên mặt rồi, có dơ không chứ?"

Ngay lúc cậu định rút tay về, Tô Lạc Nam cũng vừa hay ngẩng đầu lên.

Bốn mắt bất ngờ chạm nhau giữa không trung, hơi nóng từ bát mì chậm rãi lan ra, lơ lửng vài giây rồi nhanh chóng tan biến.

Tay cậu còn chưa kịp rút lại.

Tô Lạc Nam sững người trong hai giây, sau đó vội vàng dời mắt, cúi đầu tiếp tục ăn, vành tai đỏ bừng vì k.ích th.ích.

Cô gái này, tâm tư đều viết rõ ràng trên mặt, muốn không nhìn ra cũng khó.

Quý Diễn khẽ cười, bất đắc dĩ lắc đầu.

"Ngon không?"

Tô Lạc Nam gật mạnh: "Ngon lắm!"

"Vậy thì tốt."

Thực ra, cô ăn bát mì này quá nhanh, mải mê len lén nhìn Quý Diễn bằng khóe mắt, tim đập loạn nhịp, chẳng còn tâm trí đâu mà nếm thử xem có ngon thật không.

*

Hai tuần sau, học sinh lớp 12 của Tây Thành Phụ Trung kết thúc kỳ nghỉ hè sớm, nhập học trước các khối khác gần nửa tháng.

Là một trường trọng điểm cấp tỉnh, Tây Thành Phụ Trung có quy chế quản lý vô cùng nghiêm khắc.

Tuần thứ hai sau khi nhập học, Tô Lạc Nam bị giáo viên gọi lên nói chuyện trong giờ ra chơi.

Ngay từ lúc bước chân vào văn phòng, tim cô đã treo lơ lửng giữa không trung.

Bàn làm việc của giáo viên chủ nhiệm nằm sâu bên trong văn phòng. Trước mỗi bàn đều có học sinh bị gọi lên nhận lời nhắc nhở—có người vì chưa làm bài tập, có người vì điểm số tụt dốc, cũng có người chủ động đến hỏi bài trong giờ giải lao.

Tô Lạc Nam đứng trước bàn giáo viên khá lâu, mãi đến khi thầy giáo chấm xong bài tập trong tay, mới chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn cô một cái.

"Đến rồi à?"

Cô khẽ "dạ" một tiếng.

Giáo viên chủ nhiệm đẩy gọng kính, quét mắt nhìn cô từ trên xuống dưới, rồi đi thẳng vào vấn đề.

"Tô Lạc Nam, dạo này thầy nghe nhiều bạn phản ánh, nói rằng em và Quý Diễn rất thân thiết đấy."

Tim Tô Lạc Nam bỗng thắt lại, hai tay siết chặt vạt áo đồng phục, cúi đầu im lặng.

"Vậy em nghĩ xem, bạn ấy có ảnh hưởng đến việc học của em không?"

Cô lập tức lắc đầu.

Giáo viên chủ nhiệm lại đẩy gọng kính lên sống mũi.

"Thế thầy hỏi em, em có nghĩ rằng mình đang ảnh hưởng đến việc học của Quý Diễn không?"

Môi cô mím chặt thành một đường thẳng, đầu cúi thấp hơn.

"Chắc là... không ạ."

"Vậy em có biết các bạn trong trường đang bàn tán về hai đứa như thế nào không?"

Giáo viên chủ nhiệm vẫn giữ giọng điệu chậm rãi, cầm lấy chiếc cốc giữ nhiệt trên bàn, ánh mắt cũng hướng vào đó.

"Người ta nói em và Quý Diễn yêu sớm, nói em cố tình quấy rầy bạn ấy, nói hai đứa tan học xong ngày nào cũng đi chơi đến tận khuya không chịu về nhà. Dù sao thì gần đây, những lời đồn đại kiểu này đã lan truyền khắp nơi rồi. Thầy không tin là em chưa từng nghe qua."

Thực ra, những gì giáo viên chủ nhiệm nói không hề sai.

Từ sau khi năm học mới bắt đầu, tin đồn về cô và Quý Diễn đã lan rộng đến mức gần như cả trường đều biết.

Thậm chí, có vài nam sinh còn cố ý trêu chọc, gọi cô là "chị dâu Quý" sau lưng.

Trước đó, trong một tiết toán, giáo viên gọi cô lên bảng giải một bài. Đúng lúc đó, cô lại không biết làm, đứng trên bục giảng lúng túng mãi mà vẫn chưa tìm ra đáp án.

Đúng lúc này, Quý Diễn giả vờ đi vệ sinh, khi đi ngang qua cửa lớp, cậu đã lén đưa cho cô một mẩu giấy nhỏ.

Tô Lạc Nam lén mở ra xem, trên đó viết nguệch ngoạc đáp án của bài toán.

Ngay lập tức, vành tai cô đỏ bừng, tim cũng đập thình thịch, vội vàng đọc xong rồi nhét mẩu giấy vào túi áo.

Chẳng ngờ, sự việc này lại bị một bạn học trong lớp nhìn thấy. Chỉ trong một ngày, tin đồn đã nhanh chóng lan truyền khắp lớp.

Phần lớn lời bàn tán đều xoay quanh chuyện này—quen biết Quý Diễn lâu như vậy rồi, chưa từng thấy cậu ấy quan tâm đến mấy chuyện vặt vãnh như thế. Kể cả những cô bạn gái trước đây của cậu ấy, cũng chưa từng được cậu ấy viết giấy nhắn riêng thế này.

Từ đó về sau, mỗi khi cô bị gọi đứng lên trả lời câu hỏi trong lớp, mấy nam sinh lại cố tình ho khan, trêu chọc.

Thực ra, giáo viên chủ nhiệm vẫn còn nương tay, những lời đồn thổi trong trường còn quá quắt hơn nhiều.

Có người nói rằng tối nào Tô Lạc Nam và Quý Diễn cũng đi về cùng nhau, chắc chắn là cậu ta đã đưa cô vào khách sạn rồi. Bề ngoài thì trông có vẻ ngoan ngoãn trong sáng, nhưng sau lưng lại chẳng biết đã chơi bời thế nào.

Cũng có người bảo rằng Quý Diễn vì chia tay bạn gái cũ trong ầm ĩ nên mới cố tình tìm một cô gái tầm thường như Tô Lạc Nam để chọc tức người cũ. Đáng thương thay cho cô, bị lừa mà không biết, còn tự huyễn hoặc rằng mình đã chiếm được trái tim Quý Diễn.

Thậm chí còn có lời đồn hoang đường hơn—Tô Lạc Nam biết gia đình Quý Diễn có tiền nên cố tình bám lấy cậu ta, thậm chí còn nắm được điểm yếu của cậu ấy để uy hiếp, ép cậu ấy phải ở bên mình.

Có câu nói thế này: chỉ cần có đám đông, nhất định sẽ có vô số lời đàm tiếu.

Bây giờ, Tô Lạc Nam cảm thấy câu nói này chẳng sai chút nào.

Mới chỉ qua một học kỳ ngắn ngủi, những cái mác gắn lên người cô đã từ "con bé nhà quê nghèo kiết xác" thành "giả vờ trong sáng nhưng thực chất là kẻ chuyên quyến rũ đàn ông".

Cô tuy không có nhiều bạn bè, nhưng cũng chưa bao giờ đi gây sự với ai.

Vậy mà hết lần này đến lần khác, ác ý cứ nhắm vào cô mà trút xuống.

"Tô Lạc Nam? Nghĩ gì thế? Cô giáo không hiểu lầm em đấy chứ?"

Thấy cô mãi không lên tiếng, giáo viên chủ nhiệm liền ngẩng mắt lên gọi một tiếng.

Hàng mi dài khẽ rủ xuống, che đi một phần ánh mắt, dưới đáy mắt lập tức phủ một tầng bóng mờ nhàn nhạt. Tô Lạc Nam cúi đầu, khẽ nói:

"Cô ơi, em không yêu sớm đâu ạ. Em với Quý Diễn là hàng xóm."

Bọn họ chỉ thỉnh thoảng cùng nhau về nhà mà thôi.

Ngay cả một chút hành động thân mật cũng chưa từng có, làm sao có thể gọi là yêu sớm được chứ?

"Có yêu sớm hay không đối với tôi không quan trọng." Giáo viên chủ nhiệm cũng không tỏ ra tức giận, giọng điệu vẫn thản

nhiên như cũ, nhấp một ngụm trà chậm rãi nói: "Hay là... để mẹ em đến nói chuyện với tôi một chút?"

Lời vừa dứt, từ phía sau liền vang lên một giọng nói quen thuộc.

"Tô Lạc Nam."

Đầu óc cô ong lên một tiếng, gần như ngay lập tức trở nên trống rỗng.

Chỉ khi nào tức giận đến cực điểm, Tiết Minh Lan mới gọi thẳng cả họ lẫn tên cô như vậy.

Cô không dám quay đầu, chỉ có thể nghe thấy tiếng giày cao gót lộc cộc từng bước tiến lại gần.

Tiết Minh Lan đi tới trước mặt giáo viên chủ nhiệm, giọng nói mang theo vài phần lấy lòng.

"Cô Lưu, từ nhỏ đến lớn, Nam Nam luôn là một đứa trẻ ngoan ngoãn nhất. Nó tuyệt đối không thể yêu sớm được đâu. Nhất định là Quý Diễn cứ quấy rầy nó mãi nên mới có những lời đồn nhảm nhí như thế này. Cô cũng biết tính cách của thằng bé đó rồi đấy. Không tin thì cứ để con bé tự nói với cô đi."

Tô Lạc Nam cúi thấp đầu, hai tay siết chặt vạt áo đồng phục, khóe môi tái nhợt mím chặt.

Thấy cô mãi không lên tiếng, Tiết Minh Lan bắt đầu sốt ruột, vô thức đưa tay kéo lấy cánh tay cô.

"Tô Lạc Nam, con mau nói đi! Có phải Quý Diễn cố tình quấy rối con không? Nói thật với cô giáo đi!"

Bất ngờ bị kéo mạnh, Tô Lạc Nam chưa kịp phản ứng thì đùi cô đã va thẳng vào góc bàn.

Cơn đau buốt bất chợt ập đến, nhưng so với nỗi hoảng loạn trong lòng, cảm giác đau đớn này hoàn toàn bị lu mờ.

Cô lắc đầu, vẫn kiên trì nói:

"Con không yêu sớm, Quý Diễn cũng không quấy rối con."

Tiết Minh Lan còn định nói tiếp, nhưng giáo viên chủ nhiệm hơi cau mày, cắt ngang lời bà.

Cô đặt chiếc cốc trong tay xuống bàn, rồi kéo một chiếc ghế bên cạnh, đưa về phía Tiết Minh Lan.

"Chị Tiết, đừng vội, chị ngồi xuống trước, chúng ta từ từ nói chuyện."

"À... được, được."

Tiết Minh Lan vội vàng kéo ghế ngồi xuống, trong mắt thấp thoáng nét mệt mỏi khó che giấu.

"Thật ra hôm nay mời chị đến nói chuyện về chuyện này, là kết quả sau khi mấy thầy cô giáo chúng tôi cùng nhau bàn bạc."

Giáo viên chủ nhiệm nhìn về phía Tô Lạc Nam, tiếp tục nói:

"Chuyện giữa con bé và Quý Diễn, thật ra chúng tôi đã biết từ lâu rồi. Nhưng thấy hai đứa vẫn chăm chỉ học hành, nên cũng mắt nhắm mắt mở, chỉ cần đổi chỗ ngồi là xong. Ai ngờ hai đứa chẳng những không kiềm chế lại mà còn thường xuyên bị bạn học bắt gặp đi chung với nhau sau giờ tan học vào buổi tối."

"Chị Tiết này, tôi không có ý gì đâu, nhưng gia cảnh nhà Quý Diễn thế nào, chắc chị cũng rõ. Nhà người ta điều kiện tốt thế, người bình thường như chúng ta khó mà sánh bằng. Vậy nên dù thằng bé có ăn chơi thế nào đi nữa, trường học cũng mặc kệ nó. Còn Tiểu Tô thì vốn là một đứa trẻ ngoan, chúng tôi cũng hiểu

bọn trẻ bây giờ ai cũng có cá tính riêng. Nhưng bây giờ sắp thi đại học rồi, mà tin đồn trong trường thì lan truyền khắp nơi, chị xem..."

Cô giáo ngập ngừng một chút, Tiết Minh Lan lập tức vội vàng đón lấy lời, giọng điệu đầy vẻ cầu xin.

"Cô giáo, cô xem, có thể cho Tô Lạc Nam thêm một cơ hội được không? Con bé thật sự rất ngoan, nó biết sai rồi, sau này nhất định sẽ không phạm phải nữa. Nhà chúng tôi điều kiện không tốt, một mình bố nó phải gánh vác cả gia đình, ông bà nội lại đau ốm liên miên..."

Không khí trong phòng yên lặng suốt một lúc lâu, giáo viên chủ nhiệm mới khẽ thở dài, ánh mắt nhìn về phía Tô Lạc Nam mang theo chút khuyên răn.

"Em Tô Lạc Nam này, thật ra cô rất thích em. Em vừa xinh xắn lại ngoan ngoãn, nhưng em nói xem, em thích kiểu con trai nào mà chẳng được, sao cứ phải là Quý Diễn?"

"Cô biết em còn nhỏ, chưa hiểu chuyện, nhưng vẫn hy vọng em có thể nhìn rõ thực tế. Em và Quý Diễn vốn không cùng một tầng lớp, nhà bạn ấy có điều kiện, dù có chơi bời thế nào đi nữa thì vẫn có bố lo lắng che chở. Còn em thì không giống vậy. Hơn nữa, những lời đồn trước đây về bạn ấy, cô mong em cũng nên tìm hiểu một chút. Không hiểu sao con gái bây giờ lại chẳng biết tự trọng chút nào nữa..."

Thật ra, phần lớn những gì giáo viên chủ nhiệm nói, Tô Lạc Nam đều hiểu.

Nhưng khi bị phơi bày một cách tr.ần tr.ụi như thế này, từng câu từng chữ vẫn cứ như lưỡi dao sắc bén, khắc từng nhát vào tim cô.

Bọn họ không cùng một tầng lớp, vậy nên mãi mãi không thể ở bên nhau.

Tiết Minh Lan lập tức tiếp lời:

"Cô giáo nói đúng đấy, Nam Nam, mau xin lỗi cô đi, để cô đừng tách con ra khỏi lớp A. Sau này đừng nói chuyện với Quý Diễn nữa, chỉ cần tập trung học hành là được."

Tô Lạc Nam không hiểu, rõ ràng cô chẳng làm gì sai, tại sao lại phải xin lỗi?

Nhưng vì không muốn làm khó Tiết Minh Lan, cô vẫn cúi đầu, nhẹ giọng nói:

"Xin lỗi."

Giáo viên chủ nhiệm gật đầu, giọng điệu thoáng dịu lại:

"Thế này đi, cô thấy thành tích của em cũng tiến bộ khá nhanh, thật sự cô cũng có chút không nỡ tách em ra khỏi lớp A."

Nói rồi, cô rút ra một xấp giấy viết thư từ trong ngăn bàn, đưa đến trước mặt Tô Lạc Nam.

"Em viết một bản cam kết, tuần sau lên bục giảng trước toàn trường đọc to. Nói rằng em sẽ không tái phạm, nói rằng Quý Diễn quấy rối em, em không hề yêu sớm, sau này cũng sẽ cắt đứt hoàn toàn quan hệ với cậu ta. Nếu em làm vậy, cô sẽ bỏ qua hết những chuyện trước đây."

Tô Lạc Nam nhìn chằm chằm vào xấp giấy trong tay, hàng mi khẽ run rẩy. Một lúc sau, cô nhẹ giọng nói:

"Quý Diễn không hề quấy rối em."

Rõ ràng là cô lén thích cậu ấy, sao có thể nói Quý Diễn quấy rối cô được?

"Tô Lạc Nam!"

Tiết Minh Lan lúc này hoàn toàn nổi giận, hốc mắt cũng đỏ hoe từ lúc nào không hay.

"Ba mẹ vất vả đưa con lên thành phố học, đây là cách con báo đáp chúng ta sao? Con có biết học phí ở đây mỗi kỳ đắt thế nào không? Ba con phải làm bao nhiêu việc nặng nhọc mới có thể lo cho con học hành? Nếu không phải vì cả nhà thương con, thì bây giờ con vẫn còn đang ở quê chăn heo trồng rau đấy! Bảo con nói một câu nhún nhường thôi cũng không chịu, khó khăn đến mức nào chứ?!"

Trong văn phòng có không ít người đứng đó, tất cả đều dừng lại, quay đầu nhìn về phía bọn họ.

Trong mắt đa số người ở đây, những gì họ nhìn thấy chỉ là một người mẹ vất vả, cực khổ vì con cái, bị đứa con gái bướng bỉnh, không chịu học hành làm cho tức đến phát điên, tức giận đến mức hận sắt không thành thép.

Ngay lúc Tiết Minh Lan nói ra câu cuối cùng, cánh cửa văn phòng bất ngờ bị đẩy ra.

Quý Diễn bước vào từ bên ngoài.

Luồng gió lạnh cũng theo khe cửa tràn vào, khiến căn phòng vốn đang ấm áp bỗng dưng se lạnh hơn vài phần.

Có lẽ là bị bất ngờ gọi vào văn phòng, cậu thờ ơ đút tay vào túi quần, đôi mày nhíu chặt, lộ ra vẻ bực bội.

Thấy Tiết Minh Lan đứng bên cạnh giáo viên chủ nhiệm, cậu hơi sững lại một chút.

Ánh mắt xuyên qua đám đông trong phòng, rơi xuống người Tô Lạc Nam.

Tiết Minh Lan không để ý đến Quý Diễn vừa bước vào, tiếp tục nói:

"Thầy cô, trước đây con bé không như vậy đâu. Nó bị Quý Diễn lừa đến mức lú lẫn rồi, thế nên mới một lòng một dạ nghĩ cậu ta tốt."

Tô Lạc Nam cúi gằm đầu xuống, khuôn mặt trắng bệch, môi bị cô cắn chặt đến mức gần như rỉ máu.

Lần đầu tiên trong đời, cô hiểu sâu sắc ý nghĩa của bốn chữ—vô địa tự dung*.
(*vô địa tự dung: không có chỗ nào để ẩn nấp vì quá xấu hổ hoặc hổ thẹn)

Chút tự tôn cuối cùng của cô cũng vỡ vụn ngay khoảnh khắc này.

Chương 25: "Chuyển lớp"

Cửa văn phòng khép hờ, để lộ một khe nhỏ.

Giọng của Tiết Minh Lan không hề nhỏ, mà bây giờ lại đúng lúc tan học, bên ngoài đã có không ít học sinh tụ tập, lén lút hóng chuyện.

Không ngoài dự đoán, cuộc nói chuyện giữa cô và giáo viên hôm nay lại sắp bị truyền ra ngoài theo kiểu thêm mắm dặm muối.

Tin đồn lan truyền đến cuối cùng, ai biết sẽ bị thổi phồng thành cái gì nữa.

Quý Diễn nhìn về phía Tô Lạc Nam.

Ánh nắng yếu ớt ngoài cửa sổ rọi vào, phủ lên thân hình gầy gò của cô.

Cô cúi đầu, đứng nép vào góc phòng, vành mắt vẫn đỏ hoe.

Lông mi Quý Diễn khẽ rung, ánh mắt vô thức trầm xuống vài phần, nhưng chỉ mấy giây sau, cậu lại khôi phục dáng vẻ lười biếng như trước.

Cậu thuận tay đóng cửa lại, cất giọng gọi lớn:

"Dì Tiết."

Lúc này, Tiết Minh Lan mới nhận ra Quý Diễn vừa bước vào.

Cậu hơi nhếch môi, hai tay đút túi quần, giọng điệu hờ hững:

"Dì đến trường lúc nào thế, sao không báo trước một tiếng để cháu ra đón?"

Nếu nói ban đầu Tiết Minh Lan đã chán ghét Quý Diễn đến mức vừa thấy đã bực, thì bây giờ cảm xúc ấy đã nâng lên thành căm ghét đến tận xương tủy.

"Bố mẹ cậu đâu? Sao họ không đến? Nhà mình bừa bãi loạn lạc thế nào thì thôi đi, lại còn thả con trai ra ngoài làm hại người khác, không thấy xui xẻo à?"

Tiết Minh Lan gần như nghiến răng mà nói ra những lời này.

Bố Quý Diễn là một doanh nhân giàu có có tiếng ở Tây Thành, còn những mối quan hệ rối ren trong gia đình họ thì Tiết Minh Lan cũng từng nghe phong thanh.

Có không ít lời đồn rằng, sau khi xét nghiệm ADN, nhà họ Quý phát hiện Quý Diễn không phải con ruột, mà là con riêng của mẹ cậu trong khoảng thời gian tái hôn. Vì thế, họ mới đuổi cậu ra ngoài và sinh một đứa con khác với người vợ hiện tại để làm người thừa kế.

Nếu gặp bố mẹ cậu, bà nhất định phải hỏi rõ ràng: Đã sinh ra thì sao không dạy dỗ cho tử tế, lại thả rông để mặc nó gây chuyện? Chẳng phải là đang tạo thêm gánh nặng cho xã hội hay sao?

Một kẻ như cậu ta, không chịu học hành cho đàng hoàng còn kéo người khác xuống bùn.

Sao nhà cô, từ lớn đến nhỏ, cứ như bị bỏ bùa mê, lại cứ thấy cậu ta tốt thế?

Thật đúng là giỏi lừa người!

Dù vẫn cúi đầu, nhưng hàng lông mày của Tô Lạc Nam vẫn khẽ nhíu lại.

Tiết Minh Lan xưa nay vốn không biết giữ mồm giữ miệng, nhất là mỗi lần gặp Quý Diễn, lời nào nói ra cũng độc như dao găm.

Quý Diễn giả vờ trầm ngâm suy nghĩ một chút, rồi cất giọng lười biếng:

"Dì hỏi ông bố nào cơ?"

"Cậu nói xem?!"

Tiết Minh Lan tức đến nghiến răng nghiến lợi.

"Ồ, bố tôi với mẹ kế chắc đang làm thủ tục ly hôn đấy. Tính theo giờ thì chắc cũng xong rồi. Hay là để tôi mời ông ấy đến luôn, tiện thể hỏi xem tiến độ đến đâu?"

Quý Diễn cụp mắt xuống, vẻ lười biếng vẫn không đổi. Cậu liếc nhìn chiếc đồng hồ cơ trên cổ tay, giọng điệu vẫn dửng dưng.

"Còn mẹ tôi thì... giờ cũng không biết đang hẹn hò với ông nào nữa. Dì tò mò thế, hay là tôi giới thiệu cho dì làm quen nhé?"

Nói xong, cậu khẽ cười, quay sang nhìn Tô Lạc Nam:

"Nhân tiện để phụ huynh hai bên gặp mặt luôn, cậu thấy sao, Tô Lạc Nam?"

Tô Lạc Nam lập tức cúi gằm mặt, vành tai đỏ bừng đến mức sắp bốc cháy.

Cái gọi là nhà có chuyện xấu thì không nên để người ngoài biết, đến Quý Diễn lại biến thành một chuyện chẳng liên quan gì đến mình, thậm chí còn đem ra đùa giỡn.

Dù sao thì những lời bàn tán bên ngoài còn ly kỳ hơn phiên bản do cậu tự kể.

Tiết Minh Lan tự nhận mình lăn lộn xã hội bao nhiêu năm, ăn nói cũng đủ sắc bén, nhưng so với cái kiểu mặt dày không biết xấu hổ của cái tên nhóc này thì vẫn còn kém xa.

Ở đây có nhiều giáo viên như vậy, Quý Diễn không biết xấu hổ, nhưng Tiết Minh Lan thì còn biết giữ thể diện.

"Được rồi, Quý Diễn, nói chuyện đàng hoàng đi."

Giáo viên chủ nhiệm cau mày, cắt ngang bầu không khí căng thẳng giữa hai người.

"Lần này gọi em đến, em biết vì chuyện gì rồi chứ?"

"Lần này là chuyện nào nữa ạ? Hay cô gợi ý chút đi?"

Giáo viên chủ nhiệm đẩy gọng kính:

"Mấy tin đồn về em và Tô Lạc Nam gần đây, em không biết sao?"

Quý Diễn chậm rãi đưa mắt nhìn sang, khóe môi vẫn giữ nguyên nụ cười bất cần.

"Ồ? Là cậu à. Tô Lạc Nam, cậu thích tôi đấy à?"

Tô Lạc Nam theo bản năng ngước mắt lên.

Khoảnh khắc ánh mắt chạm nhau, môi cô khẽ mấp máy.

Ai cũng biết lúc này chắc chắn phải phủ nhận. Rõ ràng, Quý Diễn đang cho cô một cái bậc thang để đi xuống trước mặt mọi người.

Nhưng không hiểu sao, cô lại không thể mở miệng nói ra chữ "không thích".

Không khí lặng đi vài giây.

Ánh mắt Quý Diễn lướt qua đôi mắt đỏ hoe của cô, hàng mi bất giác run nhẹ, nụ cười bất cần trên gương mặt cậu chợt nhạt đi.

Cậu dời mắt, thản nhiên nói:

"Tưởng chuyện gì ghê gớm lắm, chẳng phải chỉ là phải có một người rời khỏi lớp A sao? Chuyện này đơn giản thôi, tôi đi là được."

Tô Lạc Nam giật mình ngẩng đầu, theo phản xạ giữ chặt vạt áo cậu, buột miệng thốt lên:

"Không được, đâu phải lỗi của cậu."

Bọn họ vốn chẳng làm gì quá đáng, tại sao chỉ dựa vào mấy lời đồn đại vô căn cứ mà phán xét một người, lại còn bắt một mình Quý Diễn gánh chịu tất cả?

—— Điều đó không công bằng.

Tiết Minh Lan quát lớn: "Tô Lạc Nam, con đang nói linh tinh gì vậy?!"

"Sao mà không được?"

So với sự kích động của Tiết Minh Lan, Quý Diễn lại bình thản hơn nhiều, giọng điệu vẫn chậm rãi như cũ.

Cậu nhìn cô từ trên cao, bóng dáng thẳng tắp phủ xuống, bao trùm cả người Tô Lạc Nam.

"Tôi chỉ thuận miệng trêu đùa cậu thôi, chẳng lẽ cậu tưởng thật đấy à? Cậu có thể đi hỏi thử xem, tôi đối với ai mà chẳng như vậy."

Trong suốt quá trình nói chuyện, cậu không hề để lộ cảm xúc, ánh mắt hờ hững như đang nhìn một người xa lạ.

Tô Lạc Nam thoáng sững sờ, vô thức lùi lại một bước, đôi mắt càng lúc càng đỏ hoe.

Mũi cô cay xè.

Không hiểu sao, khi nghe cậu nói ra những lời đó, lòng cô bỗng nhói đau như có kim châm.

Cô thậm chí còn không phân biệt được lời Quý Diễn nói là thật hay giả.

Cậu cụp mắt, giọng điệu thờ ơ:

"Hôm nay tâm trạng tôi tốt, nên mới hiếm hoi muốn làm người một lần. Đừng để đến lúc tôi đổi ý, khi đó hối hận cũng muộn rồi, hiểu không?"

Tô Lạc Nam không nói gì nữa, chỉ lặng lẽ cúi đầu, chậm rãi buông tay, thả lỏng vạt áo cậu.

Cậu đã nói đến mức đó rồi.

Cô còn có thể nói gì nữa đây?

Dù cô có muốn phản kháng, chủ động đề nghị chuyển lớp, Tiết Minh Lan chắc chắn cũng không đồng ý.

Đến lúc đó, văn phòng giáo viên lại bị náo loạn một trận, tình hình còn khó coi hơn.

Cô không có cách nào cả.

Giáo viên chủ nhiệm nhíu mày:

"Quý Diễn, em phải suy nghĩ cho kỹ, lần này nếu chuyển khỏi lớp A, em sẽ bị xếp vào lớp kém nhất, và vĩnh viễn không thể thi lại vào lớp này nữa."

Quý Diễn khẽ cười khẩy:

"Vậy bây giờ em có thể đi thu dọn đồ đạc chưa?"

Lớp A gì chứ, bầu không khí ở đây tệ hại như vậy, cậu không cần.

Cuối cùng, giải pháp được đưa ra là: Quý Diễn chuyển sang lớp xa nhất so với lớp A và phải viết bản kiểm điểm bằng tay. Còn Tô Lạc Nam, vì là bên bị hại nên không cần chịu phạt.

Chuông tan học vang lên, Quý Diễn và Tô Lạc Nam trở về lớp, còn Tiết Minh Lan thì bị giữ lại trong văn phòng để nói chuyện với giáo viên.

Quý Diễn vốn dĩ chẳng có bao nhiêu sách vở, gần như nhét hết vào cặp rồi còn nâng cánh tay lên lắc lắc hai cái.

Tô Lạc Nam suốt quá trình đều cúi gằm mặt, im lặng ngồi yên tại chỗ.

Nhìn thấy cô như vậy, Quý Diễn cảm thấy buồn cười, đưa tay xoa nhẹ mái tóc cô.

"Chỉ là chuyển lớp thôi mà? Tớ có chết đâu, làm gì mà trưng ra cái vẻ mặt này, muốn làm tang lễ sớm cho tớ à?"

Tô Lạc Nam cúi đầu, khẽ nói:

"Xin lỗi."

Quý Diễn hơi nhướng mày:

"Gì đấy, nghiện xin lỗi rồi à?"

Tô Lạc Nam lắc đầu, lại nhỏ giọng nói thêm một câu:

"Xin lỗi."

Chính vì cô yếu đuối nên mới khiến Quý Diễn phải chịu phạt một mình, còn phải liên tục nhắc lại chuyện gia đình trước mặt Tiết Minh Lan.

Mỗi lần nhắc đến gia đình, Quý Diễn đều không vui, thật ra Tô Lạc Nam đều nhìn thấy.

Quý Diễn khẽ cười khẩy, thờ ơ nói:

"Tớ chẳng thèm quan tâm cái lớp A quái quỷ gì đó. Đến lúc thi đại học, tớ vẫn dư sức đè bẹp đám người này, cậu tin không?"

Tô Lạc Nam lập tức gật đầu:

"Tin."

Quý Diễn thông minh như vậy, là người thông minh nhất mà Tô Lạc Nam từng gặp.

Nhìn bộ dạng chắc chắn của cô, Quý Diễn bật cười bất đắc dĩ:

"Sao cậu cái gì cũng tin thế? Vậy nếu tớ nói tớ là người đẹp trai nhất trường, cậu cũng tin à?"

"Tin."

Cậu nói gì cô cũng tin.

Huống hồ, cậu đúng là người đẹp trai nhất mà cô từng thấy.

Quý Diễn: "..."

"Còn nữa, những gì mẹ cậu nói không có gì đáng xấu hổ cả. Tớ còn thấy cậu rất giỏi nữa kìa. Trong lớp, có cô gái nào làm được

như cậu đâu? Nếu thật sự để họ đi cho lợn ăn, đảm bảo ai cũng sợ đến mức chạy mất dép cho xem."

Những gì Tiết Minh Lan nói trong văn phòng, Quý Diễn đều nghe thấy hết.

Phản ứng đầu tiên của cậu là—bảo sao cô gái này lại khỏe như vậy, một thằng con trai cao hơn mét tám như cậu mà suýt nữa cũng bị cô vác lên lưng rồi.

Tô Lạc Nam cụp mắt, im lặng hồi lâu, cuối cùng mới khe khẽ "ừm" một tiếng.

Hôm đó sau giờ tan học, Tiết Minh Lan đặc biệt đến tận cổng trường đón cô.

Hai người không nói gì suốt dọc đường, bầu không khí im lặng và nặng nề đến lạ.

Về đến nhà, Tiết Minh Lan vừa ngồi xuống sofa đã cau mày nhìn Tô Lạc Nam đang đứng trước mặt.

"Hai đứa con khiến mẹ không thể yên tâm nổi! Nam Nam, mẹ vẫn luôn nghĩ con là đứa ngoan nhất trong nhà, hôm nay ở trường rốt cuộc là chuyện gì? Con sợ nó à? Hay là thế nào? Nó có bắt nạt con không, nên con mới..."

"Mẹ, Quý Diễn không cố tình gây sự với con, cũng không bắt nạt con."

Hai tay siết chặt vạt áo đồng phục, Tô Lạc Nam lấy hết dũng khí phản bác.

"Vậy tại sao trong văn phòng con không chịu nói với thầy cô? Là sợ nó trả thù, hay sợ bị bạn bè cô lập, hay là..."

"Con thích Quý Diễn."

Cô đột nhiên mở miệng, giọng không lớn, nhưng lại vang lên đầy chắc chắn.

Tiết Minh Lan sững sờ: "Cái gì?"

Ngay cả Tô Thiên Tứ, người đang rình nghe lén sau góc tường, cũng đơ người.

"Con thích Quý Diễn."

Tô Lạc Nam dứt khoát thà bị trách mắng còn hơn giấu diếm, lặp lại một lần nữa.

"Thời gian quen cậu ấy khiến con vui hơn mười bảy năm trước đây rất nhiều. Con thích ngồi cạnh cậu ấy, thích cùng cậu ấy tan học về nhà. Dù chỉ là lén nhìn bóng lưng cậu ấy thôi con cũng cảm thấy vui. Thích cậu ấy không hề làm con sa sút việc học, mà còn có thêm động lực để tiến bộ. Con không nghĩ đây là điều gì xấu cả."

Đây là lần đầu tiên Tô Lạc Nam nói nhiều như vậy trước mặt Tiết Minh Lan.

Nhưng Tiết Minh Lan vẫn ngơ ngác, chưa thể phản ứng lại.

Tô Lạc Nam hơi cụp mắt xuống, nhẹ giọng nói: "Cậu ấy sẽ hỏi con bây giờ sống có vui không, nhưng bố mẹ thì không. Bố mẹ chỉ quan tâm đến điểm số."

"Bố mẹ cũng chưa từng hỏi con có muốn đến Tây Thành học không, có muốn vào cái lớp A này không."

Cô không thích ngôi trường này, không thích lớp học này.

Thứ duy nhất ở đây khiến cô vui vẻ, khiến cô mong chờ ngày mai, là Quý Diễn.

—— Cũng chỉ có Quý Diễn.

Từ nhỏ đến lớn vẫn luôn như vậy.

Bố mẹ chưa bao giờ hỏi ý kiến của cô, lúc nào cũng tự cho là đúng, sắp đặt cuộc đời cô theo ý họ.

Khi chuyển từ quê lên Tây Thành học, cô thậm chí còn là người biết chuyện sau cùng.

Mười bảy năm qua, cô chưa từng có một người bạn nào.

Không phải vì cô khép kín, mà vì cô biết mình chẳng ở đâu được lâu. Có khi vừa thân thiết với ai đó chưa được bao lâu, cô lại phải chuyển trường.

Thay vì bị ép phải chia xa, chi bằng ngay từ đầu không kết bạn.

Chương 26: "Móc khoá"

Bàn học của Tô Lạc Nam đặt cạnh cửa sổ, bên ngoài có một cây cổ thụ với thân nghiêng vẹo. Thỉnh thoảng, những cơn gió đêm lay động ngọn cây, khiến cành lá vươn vào trong nhà.

Kéo rèm ra, sắc xuân len lỏi vào phòng.

Tô Lạc Nam lặng lẽ nhìn màn đêm loang lổ bên ngoài cửa sổ, nhưng bài tập trong tay thế nào cũng không thể tập trung nổi.

Đây là lần đầu tiên trong đời, cô dũng cảm nói ra nỗi lòng mình trước mặt Tiết Minh Lan.

Kỳ lạ là, cô lại cảm thấy bình tĩnh hơn mình tưởng, không hề kích động như đã nghĩ.

Ngược lại, có một cảm giác nhẹ nhõm như trút được gánh nặng.

Khi ấy, Tiết Minh Lan chỉ lặng lẽ nhìn cô rất lâu, cuối cùng không nói gì, chỉ thở dài rồi quay về phòng.

Dòng suy nghĩ bị một tiếng gõ cửa cắt ngang.

Tô Thiên Tứ rón rén gõ cửa vài cái, sau đó thò đầu vào.

"Chị bận không?"

Tô Lạc Nam đặt bút xuống, nhẹ giọng đáp: "Vào đi."

"Chị, chị thực sự thích Quý Diễn à?"

Tô Thiên Tứ vừa bước vào đã đi thẳng vào vấn đề, tiện tay kéo một cái ghế ngồi xuống cạnh Tô Lạc Nam, giọng nói đầy nôn nóng, thậm chí còn có chút phấn khích.

Tô Lạc Nam hơi cúi mắt xuống, không trả lời.

"Chị dám nói mấy lời đó trước mặt mẹ, em thật sự bái phục luôn đấy."

Tô Thiên Tứ kéo ghế lại gần hơn một chút: "Em nói rồi mà, Quý Diễn và các anh ấy không phải kiểu người xấu đâu. Mà đúng rồi, em còn chưa kể cho chị nghe tại sao em lại nể phục họ như vậy."

Tô Lạc Nam khẽ lắc đầu: "Tại sao?"

"Thật ra nhà mình mới chuyển đến đây chưa lâu, trước đó vẫn còn ở vùng quê sát bên thuê nhà. Chỗ đó có nhiều tên côn đồ lắm, mỗi lần em vào quán net chơi game, thấy em nhỏ tuổi là bọn nó lại bắt nạt. Khi ấy, tiền mẹ cho em gần như đều bị chúng nó cướp sạch, không chịu đưa thì bị đánh. Chị nhìn này, vết sẹo trên tay em là bị chúng nó đánh đấy."

Nhắc đến chuyện này, Tô Thiên Tứ vẫn còn chút tức tối, thuận tay kéo tay áo lên.

Tô Lạc Nam sững lại một chút, ánh mắt dừng trên cánh tay em trai.

Ở chỗ gần cổ tay, quả nhiên có một vết sẹo dài khoảng năm centimet. Dù đã qua lâu như vậy, nhưng vẫn có thể thấy được mức độ dữ tợn của nó.

Tô Lạc Nam hơi nhíu mày: "Mẹ biết chuyện này không?"

"Tất nhiên là không rồi." Tô Thiên Tứ kéo tay áo xuống, bĩu môi: "Nếu mẹ biết em lén đi quán net rồi còn bị đánh, chắc chắn không tha cho em đâu."

"Vậy... chuyện này liên quan gì đến Quý Diễn?"

"Đó là trước khi em gặp Quý Diễn." Tô Thiên Tứ hồi tưởng lại.

"Chắc hôm đó tâm trạng anh ấy tốt, thấy em bị người ta chặn ở góc tường bắt nạt, liền một tay túm cổ áo thằng đó xách lên. Tay kia thì vẫn còn đút túi quần. Anh ấy cao, bình thường đã có cái dáng vẻ lạnh lùng ngầu ngầu, đám kia hình như còn sợ anh ấy lắm. Chị không thấy cảnh đó đâu, chắc cũng không tưởng tượng nổi đâu. Ngầu bá cháy luôn!"

Tô Lạc Nam vô thức đáp: "Vì bọn kia sợ Quý Diễn nên không dám bắt nạt em nữa? Vì thế nên em mới suốt ngày bám theo cậu ấy?"

"Một phần là vậy."

Tô Thiên Tứ suy nghĩ một lúc rồi nói tiếp: "Nhưng em thấy quan trọng hơn là khí chất của anh ấy. Chị không cảm thấy đi theo sau Quý Diễn và Trần Diệp làm đàn em rất có mặt mũi à?"

Tô Lạc Nam: "..."

Lần đầu tiên cô nghe nói làm đàn em của người khác lại có thể khiến người ta tự hào đến thế.

Từ hôm đó trở đi, Tiết Minh Lan không còn để Tô Lạc Nam một mình đi về nhà nữa. Gần như ngày nào bà cũng đến cổng trường đón cô, tiện thể để ý xem cô có còn liên lạc với Quý Diễn hay không.

Không biết có phải là do cố tình tránh né không, mà đã lâu lắm rồi cô và cậu không còn tình cờ gặp nhau nữa.

Quý Diễn rất ít khi nhắn tin cho cô, mà Tô Lạc Nam cũng không dám chủ động liên lạc.

Chỉ là thỉnh thoảng, lúc cô nấu canh ở nhà hay làm bánh hoa tươi nhân hoa hoè, cô sẽ nhờ Tô Thiên Tứ lén mang một ít sang cho Quý Diễn và Trần Diệp.

Cô cũng ngại nói đó là quà của mình, lần nào cũng viện cớ là do Tô Thiên Tứ mang đến.

Quý Diễn rất thích bánh hoa hoè cô làm. Từ sau lần năm ngoái đi rừng hoa hoè về và được nếm thử, cậu đã luôn hỏi cô khi nào mới làm lại lần nữa.

Cứ như vậy, Tô Thiên Tứ dần trở thành cầu nối bí mật giúp họ liên lạc.

Quý Diễn bị phân vào lớp học xa nhất so với cô. Mỗi tầng có hai cầu thang, nên dù là khi lên xuống lớp hay tan học về nhà, họ gần như không bao giờ chạm mặt.

Thỉnh thoảng, Tô Lạc Nam giả vờ đi ngang qua cửa lớp cậu, qua khung cửa sổ, cô thường thấy cậu đang lơ đãng trò chuyện, cười đùa với bạn bè.

Bạn cùng bàn của cậu là một cô gái rất xinh đẹp, biết cách ăn mặc và trông rất thời thượng. Cô ấy buộc tóc theo đủ kiểu khác nhau, thậm chí còn lén sửa đồng phục sao cho vừa vặn với dáng người mình hơn.

Cô gái ấy dường như rất giỏi giao tiếp. Từ sau khi ngồi cùng bàn với cô ấy, tần suất Quý Diễn cười rộ lên rõ ràng tăng hẳn.

So với một người kiệm lời như Tô Lạc Nam, tính cách của hai người họ hoàn toàn trái ngược.

Giữa tháng Ba, hai ngày trước sinh nhật Tô Lạc Nam.

Hôm đó, trường tổ chức cho toàn bộ học sinh xem phim trong nhà thi đấu. Tô Lạc Nam đến kỳ, bụng dưới khó chịu, cố chịu

suốt một lúc lâu, cuối cùng vẫn quyết định đi tìm giáo viên xin phép nghỉ.

Cô ôm bụng bước ra khỏi khu chiếu phim, đúng lúc gặp phải Quý Diễn ở góc tường.

Áo khoác đồng phục khoác lỏng lẻo trên người cậu, hai tay nhét trong túi, cậu ngẩng mắt nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt.

Tô Lạc Nam nhớ rất rõ cô gái này, là bạn cùng bàn mới của Quý Diễn sau khi cậu chuyển lớp, mối quan hệ của họ rất tốt.

Chỉ có điều hôm nay, mái tóc xoăn kiểu "lưỡi liềm" của cô gái có vài lọn tóc nhuộm màu tím nổi bật, trong tay ôm một lọ thủy tinh đầy những ngôi sao giấy gập lại, khuôn mặt ửng đỏ, vẻ mặt cũng có chút e thẹn.

Tô Lạc Nam không muốn đối diện trực tiếp với Quý Diễn như vậy, cô vô thức lùi lại hai bước, tránh đi.

Cô gái đưa lọ ngôi sao giấy cho Quý Diễn, giọng nói nhẹ nhàng, dịu dàng: "Lọ ngôi sao này, tôi gập suốt nửa tháng, có 520 ngôi sao, mỗi ngôi sao đều có một dòng chữ, nhớ phải mở ra xem nhé."

Giọng nói của cô nhẹ nhàng mà ấm áp, lại còn có chút xấu hổ.

"Không ngờ, cậu cũng khá là tâm huyết đấy."

Quý Diễn khẽ cười, tiện tay nhận lấy lọ ngôi sao, hoàn toàn không có ý định từ chối.

"Còn gì muốn nói nữa không?"

Tô Lạc Nam đứng quay lưng lại với họ, dù không nhìn rõ mặt nhưng cô có thể nghe ra sự mập mờ trong lời nói của họ.

Cô cúi mắt, hai tay nắm chặt gấu áo đồng phục, mũi đau nhói.

Giống như những gì cậu đã nói trong văn phòng hôm đó, cậu có thể dành sự mập mờ như vậy với bất kỳ ai, chỉ riêng cô là nghiêm túc.

Tiếp theo, Tô Lạc Nam không muốn nghe nữa, cô định quay người rời đi, nhưng dưới chân đột nhiên phát ra tiếng động từ tấm nhựa.

Quý Diễn luôn rất nhạy cảm, ngay cả một âm thanh nhỏ cũng đủ để thu hút sự chú ý của cậu.

Cậu khẽ nhíu mày, quay đầu nhìn về hướng của cô.

"Ai?"

Tô Lạc Nam hoảng sợ, đứng yên tại chỗ, lưng quay lại phía họ, thậm chí hơi thở cũng vô thức trở nên nhẹ nhàng hơn.

"Tô Lạc Nam?" Quý Diễn nhìn cô, ánh mắt rõ ràng ngạc nhiên.

Tô Lạc Nam mím môi, ngón tay nắm chặt gấu áo đồng phục, đầu ngón tay bắt đầu tái đi.

Cô cảm thấy như mình đang lén lút nghe trộm bí mật của người khác và bị bắt gặp, càng không nói đến việc người đó lại là Quý Diễn.

Vài giây sau, cô nhanh chóng quay lại, nói một tiếng "xin lỗi", rồi quay người đi nhanh về phía trước.

Quý Diễn vẫn đứng ngây ra nhìn theo bóng lưng cô, một lúc lâu không thể lấy lại tinh thần.

Một lúc sau, cậu khẽ nhíu mày.

Quý Diễn quay đầu nhìn cô gái bên cạnh: "Đồ tôi sẽ giúp cậu giao cho Trần Diệp, nếu có gì muốn nhắn lại thì sau này hãy nói."

Cô gái gật đầu, ánh mắt lộ ra vẻ ngượng ngùng: "Cảm ơn cậu, nhớ giúp mình chúc cậu ấy sinh nhật vui vẻ."

Quý Diễn "ừ" một tiếng, cũng tăng nhanh bước chân hướng về phía Tô Lạc Nam.

Cơn gió tháng Ba vẫn mang theo chút lạnh, vù vù thổi vào mặt khiến da mặt đau rát.

Tô Lạc Nam cúi đầu đi nhanh về phía trước, tầm mắt dần trở nên mờ ảo, những giọt nước mắt ấm áp đã tràn ra mi mắt.

Mắt cô đau nhức, cảm giác như chỉ một giây nữa thôi là nước mắt sẽ rơi xuống.

Cô chỉ muốn có thể đi nhanh hơn nữa, càng nhanh càng tốt, rời xa tầm mắt của Quý Diễn.

Nếu thực sự để cậu thấy cô rơi nước mắt, thì sẽ thật là xấu hổ.

"Tô Lạc Nam!"

Giọng nói xâm nhập vào tai cô, cùng lúc đó, tiếng bước chân phía sau càng lúc càng gần, Tô Lạc Nam không dám quay lại, chỉ cúi đầu bước tiếp.

"Cậu chạy gì vậy?"

Quý Diễn nhíu mày, từ phía sau nhanh chóng kéo lấy cổ tay cô.

"Chỉ có vậy thôi mà đã phiền khi thấy tớ à?"

Tô Lạc Nam mím môi lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Không có."

Khi ánh mắt của Quý Diễn dừng lại trên khuôn mặt tái nhợt và đôi mắt hơi đỏ ửng của cô, cậu hơi ngừng lại một chút.

"Cậu sao vậy? Không khỏe à?"

Tô Lạc Nam đưa tay lên bụng, nhẹ nhàng "ừ" một tiếng.

"Tớ đi mua một chút đồ."

"Mua thuốc gì? Tớ đi mua cho cậu."

Quý Diễn vô thức nghĩ cô đi mua thuốc, giọng nói nghe có chút vội vàng.

Tô Lạc Nam hơi ngẩng mắt, ánh nhìn vô tình rơi vào lọ sao trong tay cậu.

Chắc hẳn cậu đã đồng ý với cô gái đó rồi.

Nếu không sao lại nhận quà của cô ấy.

Giờ lại còn giả vờ quan tâm Tô Lạc Nam trước mặt cô gái đó.

Thật là mỉa mai.

Trái tim cô đau như bị kim châm, Tô Lạc Nam cau mày, đẩy tay cậu ra.

"Không cần, tớ tự đi."

Cánh tay bị đẩy ra dừng lại giữa không trung, Quý Diễn bối rối một chút.

Đây là lần đầu tiên Tô Lạc Nam nổi giận với cậu như vậy, mặc dù chỉ là phản kháng nhỏ.

Cậu nhíu mày, đi theo cô: "Cậu sao vậy? Giận vì dạo này tớ không đến tìm cậu à?"

Tô Lạc Nam vẫn mím môi đi tiếp, không có ý định để ý đến cậu.

"Tô Lạc Nam!"

Quý Diễn không nhịn được nữa, nắm lấy cổ tay cô, kéo mạnh một cái, khiến cả người cô lao vào ngực cậu.

Cậu hơi cúi người ôm lấy cô, mùi thuốc lá nhạt nhòa bao trùm lấy Tô Lạc Nam, yết hầu cậu hơi lăn nhẹ, giọng nói có chút trầm đục.

"Cậu biết danh tiếng của tớ tệ đến cỡ nào mà, ở trường mà đi gần tớ quá thì chẳng có kết quả gì tốt đẹp. Lời đồn không bao giờ dứt được, thời gian này tớ sẽ không làm phiền cậu, cậu cứ tập trung vào kỳ thi, mấy tháng nữa thi vào một trường đại học tốt."

Cậu từ nhỏ đã quen sống phóng túng.

Đây là lần đầu tiên trong đời Quý Diễn kiên nhẫn giải thích như vậy với ai.

Cũng là lần đầu tiên cậu chủ động ôm ai, chủ động suy nghĩ từ góc độ của người khác.

Trước mặt Tô Lạc Nam, cậu rõ ràng cảm nhận được, cậu đã thay đổi nhiều tới nỗi bản thân cũng không nhận ra.

Họ chỉ mới quen nhau hơn một năm.

Sau khi tách lớp, Quý Diễn mới nhận ra, cậu thực sự có một sự yêu thích khó hiểu đối với Tô Lạc Nam.

Cậu thích những chiếc bánh hoa hoè mà cô làm, thích mùi hương nhẹ nhàng trên người cô, thích đôi mắt lúc nào cũng e dè như một con nai nhỏ của cô, và cả đôi tai lúc nào cũng đỏ lên khi bị trêu chọc.

Quý Diễn thực sự cảm thấy, trước đây cậu cũng chẳng phải là hạng người tốt lành gì, nổi loạn và kiêu ngạo, bất cứ điều gì trái ngược với quy tắc cậu đều muốn thử một lần.

Dù người khác có dính phải bao nhiêu lời đồn xung quanh cậu, cậu cũng chưa bao giờ quan tâm.

Nhưng Tô Lạc Nam thì khác, cô chân thành, trong sáng, ánh mắt cô nhìn cậu không thể che giấu được tình cảm trong đó.

Những từ ngữ dùng để miêu tả cô ấy hẳn phải là những từ đẹp đẽ mới đúng.

Quý Diễn không nỡ để Tô Lạc Nam phải dính dáng đến những lời đồn xấu đó nữa.

Sau khi bị Quý Diễn ôm vào lòng, Tô Lạc Nam cả người đều sững sờ, không dám thở mạnh.

Cả đầu cô chỉ toàn là những suy nghĩ rối bời, họ... ôm nhau rồi sao?

Cô thế mà lại ôm Quý Diễn sao?!

Thấy cô có chút xao động, Quý Diễn nắm lấy cơ hội, môi cong lên, cúi đầu nhìn cô.

"Nhìn vào việc tớ đang thành thật xin lỗi như vậy, cậu đừng giận nữa có được không?"

"Cậu... cậu buông tớ ra trước đi."

Tô Lạc Nam đầu óc mơ hồ, gò má đỏ đến mức như sắp bốc khói, miệng cô run rẩy không nói nên lời.

"Vậy cậu nói trước đi, cậu không giận nữa thì tớ mới buông cậu ra."

Quý Diễn ôm cô chặt hơn, bộ dạng có chút cố tình làm nũng.

Lúc ôm Tô Lạc Nam, cậu đã chú ý rồi, đây là khu vực không có camera của trường, cơ bản sẽ không ai nhìn thấy, coi như là địa

điểm bí mật cho những cặp đôi hẹn hò lén lút.

"Quý, Quý Diễn, cậu buông tớ ra trước đi."

Tô Lạc Nam bắt đầu nóng nảy, vùng vẫy muốn thoát khỏi vòng tay cậu, nước mắt cũng bắt đầu dần dần tràn ra.

Cô cảm thấy rất tủi thân.

Tại sao cậu đã đồng ý với lời tỏ tình của người khác rồi, lại còn tới đây, chẳng biết xấu hổ mà trêu đùa cô.

Hay nói cách khác, Quý Diễn đúng là một người phong lưu, lăng nhăng đến tận xương tủy, những chuyện như tán tỉnh người khác hẳn là chuyện thường ngày của cậu.

"Được rồi, được rồi, tớ buông cậu ra, đừng khóc nữa, Tô Lạc Nam, tớ là tên khốn nạn, bại hoại."

Thấy cô có vẻ sắp khóc, Quý Diễn cũng không dám trêu đùa cô nữa, từ trong túi lấy ra một món quà nhỏ lông xù đưa cho cô.

"Không phải sắp đến sinh nhật cậu rồi sao? Tặng cậu một món quà chơi chơi thôi, không đáng giá đâu, lần này đừng mang ra đổi đồ nữa."

Tô Lạc Nam ngẩn người, theo phản xạ nhận lấy món quà.

Món quà là một móc khóa lông xù.

Chỉ to bằng lòng bàn tay, từ kiểu tóc, quần áo đến từng nét mặt, tất cả đều được làm rất tinh xảo, giống hệt như Tô Lạc Nam.

Quý Diễn quan sát vẻ mặt của cô, khóe miệng cong lên, giọng nói mang theo chút tự mãn.

"Thế nào? Tay nghề của tớ không tồi chứ?"

Tô Lạc Nam nhìn món quà trong tay, mũi lại thấy nghẹn ngào hơn.

Con thú nhồi bông nhỏ này lại chính là cậu tự tay làm.

Dù là hình dáng hay từng chi tiết đều hoàn hảo không tỳ vết, nhìn là biết cậu đã bỏ ra không ít công sức.

Một cái tát rồi lại cho cô một viên kẹo.

Đại khái chắc là ý này.

"À đúng rồi, tớ vẫn chưa hỏi cậu, cậu muốn thi vào trường nào?"

Tô Lạc Nam ngẩng đầu nhìn cậu: "Còn cậu thì sao?"

"Cậu nói trước đi, tớ hỏi cậu mà."

"Đại học Tây Thành."

Nghe thấy câu trả lời này, Quý Diễn hơi ngẩn người.

Hai giây sau, cậu cười nói: "Thích Tây Thành đến thế à?"

Cậu vốn tưởng rằng Tô Lạc Nam sẽ cố gắng tránh xa sự kiểm soát của Tiết Minh Lan, đi đến một thành phố xa xôi hơn.

Tô Lạc Nam nhẹ nhàng "Ừm" một tiếng.

Cô thầm trả lời trong lòng, không phải vì cô thích Tây Thành.

Mà là vì cậu ở Tây Thành, nên cô mới có cảm giác gắn bó với thành phố này.

Chương 27: Tô Lạc Nam là bạn gái của Quý Diễn

Đầu tháng Tư, khi kỳ thi Cao khảo chỉ còn chưa đầy ba tháng nữa, Tây Thành bất ngờ có một cơn mưa lớn.

Tây Thành vốn là một thành phố ít mưa, hệ thống thoát nước cũng không tốt lắm.

Cơn mưa kéo dài suốt gần một tuần, trong những ngày này, tin tức trên báo chí liên tục đưa tin về việc các phương tiện bị mắc kẹt trong các đường hầm ngầm và các con đường bị tê liệt do mưa lớn.

Một chiều nọ, ống nước ở tầng hai của tòa nhà giảng đường bỗng nhiên bị vỡ.

Nước bẩn bất ngờ trào ra từ ống nước, chỉ trong chớp mắt đã ngập hết nửa hành lang tầng hai.

Lớp A mà Tô Lạc Nam đang học lại nằm ở vị trí thấp, nước từ hành lang tràn vào lớp A.

Lúc đó là giờ nghỉ trưa, tất cả mọi người đều không để ý đến cơn lũ bất ngờ này.

Nước từ ống nước vẫn liên tục chảy ra ngoài, ban đầu chỉ ngập đến giày, sau đó nước dâng lên đến tận cổ chân, ngập hoàn toàn.

Cũng không biết là ai hét lên một tiếng phá vỡ giấc ngủ yên bình của cả lớp, chẳng bao lâu sau, mọi người lần lượt tỉnh lại.

Tiếng động hoảng loạn dần dần lan tỏa trong lớp, bầu không khí ngay lập tức trở nên căng thẳng.

"Trời ơi, nước ở đâu ra vậy?!"

"Dậy đi, nhanh lên, cặp sách của cậu ướt hết rồi!"

"Cứu tớ với, đôi giày mới mua của tớ, quần áo cũng ướt hết rồi, sao nước lại bẩn thế này!"

"Mau lên bàn đi, tớ kéo cậu lên, cẩn thận không bị ngã!"

Chủ nhiệm lớp ngồi gần bục giảng, cô ấy xắn ống quần lên, bước qua dòng nước bẩn, đứng trên bục giảng và bắt đầu quản lý trật tự một cách có tổ chức.

"Mọi người đừng ồn ào nữa!" Chủ nhiệm lớp lớn tiếng, "Sàn lớp không bằng phẳng, mọi người cố gắng di chuyển về phía trước lớp, nước vẫn chưa quá sâu, mọi người xếp hàng đi ra ngoài một cách trật tự."

Phó chủ nhiệm lớp cũng đứng trên ghế, phối hợp với cô ấy.

"Các bạn nam đừng chỉ lo cho mình, nếu có thể giúp đỡ, hãy giúp các bạn nữ một tay, ra ngoài nhớ sang phòng giáo viên đối diện gọi thầy cô đến."

Các bạn trong lớp lần lượt xắn quần, xếp hàng đi ra ngoài cửa, một số bạn nữ sợ dơ giày, ngồi trên bàn không chịu ra.

Vì chỗ ngồi của Tô Lạc Nam vốn đã ở phía sau, khi cô ra ngoài, nước đã gần chạm đến đầu gối.

Cô liếc qua bàn của mình một cái, ánh mắt vô tình dừng lại trên chiếc cặp sách để trên mặt bàn.

Món quà là một con thú nhồi bông hình người mà Quý Diễn đã tặng cô, mấy ngày trước cô đã treo nó trên cặp sách, lúc này nó

đang lơ lửng trong không trung, chực chờ rơi xuống trong cơn nước đục.

Với lượng nước lớn như thế, một món đồ nhồi bông nhỏ như vậy nếu bị nước bẩn nuốt mất, có khả năng sau này sẽ chẳng bao giờ tìm thấy nữa.

Trong lớp gần như không còn ai, nước dâng cao đến mức các bàn ghế cũng bị lắc lư, suýt nữa thì nổi lên.

Để tránh ảnh hưởng đến học sinh tầng một, ở cửa cầu thang đã dựng một tấm chắn chống nước lớn, hầu hết nước đều dồn lại ở hành lang tầng hai.

Dưới lầu, các giáo viên chủ nhiệm cầm loa, lớn tiếng hô gọi học sinh trên tầng nhanh chóng xuống dưới.

Tô Lạc Nam nhìn chằm chằm vào món đồ hình người nhồi bông, cô cắn chặt răng, không hiểu sao lại quay trở lại lớp.

Lớp trưởng nhíu mày, lớn tiếng gọi: "Tô Lạc Nam, cậu đi đâu vậy?!"

"Tớ đi lấy một thứ, các cậu không cần chờ tớ đâu."

Món đồ treo trên cặp bị cô vội vàng tháo xuống, khi cô quay lại, nước đã dâng đến gần đầu gối.

Tô Lạc Nam cắn môi, nắm chặt món đồ nhồi bông nhỏ trong tay, chuẩn bị xắn quần lên, thì một giọng nói quen thuộc đột nhiên vang lên từ ngoài lớp.

"Tô Lạc Nam!"

Tô Lạc Nam giật mình quay lại, phát hiện Quý Diễn đang đứng ở cửa lớp, tóc hơi dài che khuất chân mày, đôi mắt đen láy của cậu trông rất nặng nề.

Có lẽ cậu vội vã chạy đến đây.

Bây giờ nhìn cậu lại có chút bối rối.

Quý Diễn gần như không do dự, xắn quần lên và bước về phía Tô Lạc Nam.

Khuôn mặt của Quý Diễn có chút khó coi, vì lo lắng cho cô nãy giờ, giọng nói không tự chủ có chút cáu kỉnh.

"Đã chạy ra ngoài rồi còn quay lại làm gì?! Có vật gì quý giá mà cậu đến mạng cũng không cần nữa?"

Tô Lạc Nam siết chặt món đồ nhồi bông nhỏ trong tay, nhìn cậu thanh niên trước mặt, đôi mắt cô cũng đỏ lên.

Không phải vì bị cậu mắng mà sợ hãi.

Mà là vì cảm giác căng thẳng mà cô đã giữ từ lâu bỗng chốc buông lỏng, cả người mới chợt nhận ra có chút sợ hãi.

Quý Diễn đã đặc biệt từ nơi xa như thế đến tìm cô.

Quý Diễn đến, cảm giác an toàn của Tô Lạc Nam đột nhiên quay lại.

Ánh mắt rơi xuống món đồ nhồi bông nhỏ mà Tô Lạc Nam đang nắm chặt trong tay, Quý Diễn dừng lại hai giây, sau đó càng tức giận hơn.

"Cậu chỉ vì cái này thôi sao?"

Tô Lạc Nam gật đầu, nắm chặt món đồ nhồi bông càng chặt hơn.

Đây là món quà Quý Diễn tặng cho cô.

Là cậu tự tay làm, là món quà duy nhất.

Cô không thể để mất.

Quý Diễn vốn dĩ còn muốn nói gì đó, nhưng khi nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe của Tô Lạc Nam, cơn giận đang bùng lên bỗng nhiên biến mất.

Cậu cũng không nhận ra, giọng nói của mình vô thức nhẹ nhàng hơn một chút.

"Lên đây, tớ cõng cậu ra ngoài."

Tô Lạc Nam lắc đầu: "Tớ tự đi được."

"Lên đây."

Quý Diễn cúi người, giọng nói tuy không lớn, nhưng lại mang theo một chút không thể từ chối.

"Được, được rồi."

Tô Lạc Nam tựa vào vai Quý Diễn, mũi cô đột nhiên cảm thấy chua xót.

Quý Diễn là một người rất thích sạch sẽ như vậy, thế mà đôi giày và đầu gối của cậu đã bị nước bẩn ngấm ướt. Cậu thực sự không cần phải vướng vào thứ nước bẩn thế này.

Tô Lạc Nam đột nhiên nhớ lại chuyện hồi trước khi còn học ở trường cũ ở quê, hôm đó có một cơn bão đột ngột xảy ra vào giờ tan học.

Lúc đó, Tô Lạc Nam còn nhỏ, khoảng lớp 4, lớp 5.

Ban giám hiệu trường lo lắng học sinh có thể gặp tai nạn trên đường về, nên yêu cầu phụ huynh đến đón từng em về, không có phụ huynh thì học sinh không được phép về.

Ông bà đã lớn tuổi cộng thêm sức khỏe không tốt, Tô Lạc Nam lúc đó ở nhờ nhà bác trai.

Cô thực ra cũng không kỳ vọng quá nhiều vào bác trai bác gái.

Nhìn tất cả bạn bè được phụ huynh đón về, chỉ có Tô Lạc Nam là ở lại cuối cùng, cô đợi rất lâu, nhưng cuối cùng cũng không thấy bóng dáng của bác trai.

Cuối cùng, cô giáo thấy cô tội nghiệp quá, đã đưa cô về nhà mình, rồi gọi điện cho bác trai để trấn an cô.

Đó là lần đầu tiên Tô Lạc Nam cảm thấy như mình cũng được người khác quan tâm.

Lần ngập nước lần này xảy ra bất ngờ, sau khi trường mất cả buổi chiều để xử lý xong tầng hai, họ lại tổ chức một cuộc họp toàn thể để xin lỗi phụ huynh.

Trường Tây Thành Phụ Trung là một trường danh tiếng trăm năm, xử lý mọi việc rất nhanh, hoàn toàn không ảnh hưởng đến tiến độ ôn thi của học sinh lớp 12.

Chỉ còn một tháng nữa là đến kỳ thi đại học, dường như mọi người đều đã lấy lại tinh thần.

Một tháng trước, Tiết Minh Lan đã tìm cho Tô Lạc Nam một lớp ôn thi cho kỳ thi đại học.

Sau khi tan học, Tiết Minh Lan sẽ luôn đợi cô ở cổng trường, rồi hai người cùng nhau vội vã đến lớp học mà không kịp ăn cơm.

Có một lần, cô còn tình cờ gặp được Trần Diệp, nhìn thấy bạn cùng bàn của Quý Diễn, khuôn mặt đỏ bừng, đang ngượng ngùng thổ lộ với Trần Diệp. Lúc đó, cô mới nhận ra mình đã hiểu lầm.

Quý Diễn hóa ra chỉ là công cụ truyền tin cho hai người khi nhàn rỗi.

Tô Lạc Nam vừa ngại vừa xấu hổ, đến nỗi mấy ngày sau gặp Quý Diễn cô không dám ngẩng đầu lên nhìn cậu.

Vào những ngày gần kỳ thi đại học, thức dậy lúc 5 giờ sáng và đi ngủ lúc 1-2 giờ sáng đã trở thành chuyện thường tình đối với cô.

Có một đêm, khi Tô Lạc Nam làm xong bài tập lúc 2 giờ sáng, kéo rèm cửa nhìn xuống tầng dưới, cô phát hiện phòng của Quý Diễn vẫn chưa tắt đèn.

Cô mở trang trò chuyện, đang do dự không biết có nên gửi tin nhắn cho cậu không thì tin nhắn phía bên kia đã được gửi đến.

Quý Diễn: [Chưa ngủ sao?]

Tô Lạc Nam tai hơi đỏ, nhanh chóng gõ tin nhắn trả lời.

[Ừ, tớ vừa làm bài tập xong, còn cậu?]

[Giống vậy.]

Một tin nhắn vừa gửi đến, ngay sau đó lại có thêm một tin nhắn mới.

[Gần đây thấy trạng thái cậu không được tốt, đừng thức khuya quá, nền tảng cậu không tệ, thi vào Tây Đại chắc chắn không thành vấn đề.]

Thực ra, Quý Diễn rất ít khi gửi một đoạn tin nhắn dài như vậy trên mạng.

Nhưng khoảng thời gian gần kỳ thi đại học, số lần cậu động viên Tô Lạc Nam ngày càng nhiều.

Rõ ràng trước đây Quý Diễn còn nói những lời thế này quá sến súa, vậy mà giờ chính cậu cũng trở thành một người như vậy.

Tô Lạc Nam nằm xuống giường, khóe môi hơi cong lên, lưu lại đoạn tin nhắn Quý Diễn vừa gửi vào album ảnh.

Cô nhanh chóng gõ tin nhắn trả lời:

[Ừm ừm, cậu cũng vậy, ngủ sớm đi nhé, ngủ ngon.]

Quý Diễn: [Ngủ ngon.]

Ngay sau đó, một sticker bàn tay xoa đầu thỏ con cũng được gửi đến.

Dù cách một màn hình, Tô Lạc Nam vẫn có thể tưởng tượng ra dáng vẻ Quý Diễn bên kia, dù mệt mỏi nhưng vẫn khẽ cong môi trả lời tin nhắn cô.

Cô nằm ngửa trên giường, đặt điện thoại lên ngực, hai má hơi nóng lên, mắt nhìn trần nhà.

Mỗi lần nhận được tin nhắn của Quý Diễn, dường như mọi mệt mỏi trong ngày đều tan biến.

Quý Diễn đâu có phải loại lưu manh lông bông gì chứ.

Cậu ấy là người thông minh và có mục tiêu nhất mà Tô Lạc Nam từng gặp.

Nghe Trần Diệp nói, từ khi bắt đầu học kỳ hai lớp 12, Quý Diễn đã từ bỏ hết mọi hoạt động giải trí.

Đặc biệt là khoảng thời gian ôn thi đại học, mỗi lần đến nhà Quý Diễn, cậu đều có quầng thâm dưới mắt, hoặc là đang học, hoặc là đang tranh thủ ngủ bù.

Học bá chưa bao giờ là một danh hiệu có thể đạt được trong ngày một ngày hai, và Quý Diễn chính là minh chứng rõ ràng nhất.

Nghe các bạn trong lớp nói, dù danh tiếng của cậu không tốt lắm, nhưng thành tích thì chưa bao giờ phải bàn cãi, suốt ba năm cấp ba chưa bao giờ rớt khỏi top 5 toàn khối.

Từ khi Tô Lạc Nam quen biết Quý Diễn, việc học của cậu chưa bao giờ bị bỏ bê.

Bây giờ, cậu còn vững vàng giữ vị trí thứ nhất toàn khối suốt hai tháng liên tiếp, không hề thay đổi.

Vào ngày thi đại học, Tô Lạc Nam dậy từ rất sớm. Sau khi ăn sáng, Tiết Minh Lan đúng giờ đưa cô đến điểm thi.

Tây Thành Phụ Trung là một trong những điểm thi trọng điểm của khu vực, cổng trường vốn rộng rãi nay lại trở nên nhộn nhịp vô cùng.

Có những tình nguyện viên phát nước và bánh mì, cũng có những người hộ tống thí sinh vào trường. Hai bên đường đứng đầy bảo vệ, trước cổng trường còn có cả xe cảnh sát và xe cứu thương túc trực.

Bên ngoài trường học, phụ huynh đã đứng chật kín. Nhiều người nhìn theo bóng con mình vào trường mà vẫn chưa chịu rời đi, trong mắt tràn đầy lo lắng và kỳ vọng.

Có lẽ, càng căng thẳng thì càng dễ phạm sai lầm.

Vừa vào trường chưa được bao lâu, khóa kéo balo của Tô Lạc Nam bất ngờ bị tuột, khiến hộp bút và thẻ dự thi bên trong rơi hết xuống đất.

Tấm thẻ dự thi bị gió thổi bay đi, vừa hay rơi xuống trước một đôi giày thể thao màu trắng quen thuộc.

Những ngón tay thon dài, trắng trẻo nhặt tấm thẻ lên. Quý Diễn đeo túi chéo một bên vai, khẽ ngước mắt nhìn cô.

"Cậu căng thẳng đến thế à?"

Tô Lạc Nam gật đầu, lần này lại rất thành thật.

"Một chút."

"Thả lỏng đi, cứ xem như một bài kiểm tra bình thường thôi, đề thi đại học cũng không khó hơn mấy bài kiểm tra trước đây đâu."

Quý Diễn đưa thẻ dự thi qua. Khi Tô Lạc Nam tiến lại gần, cậu khẽ cúi người, ghé sát tai cô, giọng nói trầm thấp, khẽ khàng cất lên.

"Lần này thi tốt sẽ có thưởng đấy."

Âm giọng trầm ấm, hơi thở phả nhẹ bên tai khiến toàn thân cô tê dại.

Nói xong, cậu liền vẫy tay rồi bước đi theo hướng ngược lại.

Đến khi Tô Lạc Nam hoàn hồn, trước mắt chỉ còn lại bóng lưng cậu, thong thả, hờ hững.

Những ngày thi đại học, Tiết Minh Lan cũng rất căng thẳng.

Lần nào cũng phải tận mắt nhìn con gái đi vào trường, rồi trước khi cô thi xong mỗi môn, bà đã đứng sẵn bên ngoài chờ đợi. Ngay cả thực đơn hàng ngày dạo này cũng được bà lên kế hoạch cẩn thận, đảm bảo đầy đủ dinh dưỡng nhất cho Tô Lạc Nam.

Năm thi đại học này, thời gian Tiết Minh Lan ở bên cạnh Tô Lạc Nam còn nhiều hơn cả mười bảy năm trước đó cộng lại.

Dù gì cũng là đứa con bà mang nặng đẻ đau suốt chín tháng mười ngày, Tiết Minh Lan thực ra vẫn yêu thương cô. Nhưng cứ mỗi lần cô và Tô Thiên Tứ gặp chuyện gì cùng lúc, bà luôn vô thức nghiêng về phía Tô Thiên Tứ nhiều hơn.

Trước đây, có lần tan học về nhà, Tô Lạc Nam vô tình nghe thấy cuộc trò chuyện giữa bố mẹ.

Tiết Minh Lan thở dài, nói với Tô Minh rằng dường như cô chẳng thân thiết với ai cả. Đứa trẻ này trông ngoan ngoãn là thế, nhưng lại có vẻ như sinh ra đã lạnh lùng vô cảm. Ngay cả ông bà nội, những người đã nuôi nấng cô từ bé, cũng chưa từng thấy cô làm nũng lấy một lần.

Thực ra, bà nói không sai.

Tô Lạc Nam đúng là không thân thiết với ai cả. Cô vụng về trong lời nói, cảm xúc tê liệt, khó cảm nhận được tình cảm, cũng không giỏi thể hiện ra bên ngoài.

Cô chưa từng nghĩ rằng, trong đời mình, sẽ có một người đầu tiên khiến cô thật sự muốn chủ động tiến lại gần.

—— Hóa ra lại là Quý Diễn.

Đề thi đại học lần này không quá khó. Các môn xã hội, cô cố gắng điền đầy đủ tất cả các câu hỏi, còn các môn tự nhiên thì đã kiểm tra đi kiểm tra lại rất nhiều lần.

Nếu không có gì ngoài ý muốn, Tô Lạc Nam chắc hẳn sẽ đạt kết quả tốt.

Tối hôm đó, ngay sau khi kỳ thi kết thúc, cô nhận được tin nhắn từ Quý Diễn.

Quý Diễn: [Thi xong rồi, ra ngoài thư giãn một chút không?]

Tô Lạc Nam do dự một lúc, rồi mới trả lời.

Tô Lạc Nam: [Tớ phải hỏi mẹ xem có cho ra ngoài không đã.]

Tiết Minh Lan quản rất chặt, hầu như chẳng bao giờ cho cô ra ngoài chơi. Bà luôn nói rằng con gái đi ra ngoài không an toàn, tốt nhất là ở nhà nếu không có việc gì cần thiết.

Mỗi lần Tô Lạc Nam muốn đi đâu, gần như đều phải báo trước hai tháng để Tiết Minh Lan có sự chuẩn bị tâm lý.

Nhưng hôm nay, bà lại có thái độ hoàn toàn khác. Ngay khi cô vừa mở lời, bà đã lập tức đồng ý.

Sau khi xin phép xong, Tô Lạc Nam trở về phòng, mở tủ quần áo ra, lấy chiếc váy trắng tinh khôi rồi buộc hai bím tóc đuôi rết. Cô còn đi đôi giày mới mà Tô Minh vừa thưởng cho mình.

Cô nhớ Quý Diễn từng nói rằng chiếc váy này trông rất đẹp.

Chuẩn bị xong xuôi, Tô Lạc Nam nhanh chóng bước xuống lầu.

Tim cô đập dồn dập, hai má không biết từ khi nào đã nóng bừng lên.

Câu "Tớ thích cậu." đã được cô lặp đi lặp lại hàng ngàn lần trong lòng.

Kỳ thi đại học đã kết thúc.

Nếu không học cùng một trường đại học, cơ hội để cô và Quý Diễn gặp nhau sẽ ít đi rất nhiều, thậm chí có thể không còn liên lạc nữa.

Thay vì cứ lặng lẽ xa nhau như vậy—

Thì chi bằng dũng cảm một lần.

Chỉ vì chính mình.

Gió đêm khẽ lay động ngọn cây, ánh trăng len lỏi qua kẽ lá, rải xuống những vệt sáng lấp lánh, dịu dàng và tinh khôi.

Chàng trai đứng dưới gốc cây, tựa hờ hững vào chiếc xe mô tô màu đen. Những lọn tóc lòa xòa rũ xuống trán, dưới ánh đèn đường, bóng cậu kéo dài trên mặt đất.

"Tô Lạc Nam." Cậu gọi cô một tiếng.

Nhịp tim cô càng lúc càng nhanh.

Tô Lạc Nam từng bước tiến lại gần, nhẹ nhàng ngước mắt lên.

"Ừm?"

Quý Diễn cúi đầu nhìn cô, ánh mắt tràn đầy cưng chiều, giọng nói trầm thấp và mềm mại.

"Muốn ra ngoài dạo một vòng cho thoải mái không?"

Giống như lần đầu tiên họ gặp nhau.

Chỉ là lần này, không còn trêu chọc, không có mục đích gì khác.

Cậu chỉ đơn giản muốn đưa cô gái mà mình thích đi dạo một chút.

Có lẽ là để chúc mừng các sĩ tử vừa kết thúc kỳ thi đại học, ngay lúc xe lao vun vút trên đường, pháo hoa bất ngờ rực sáng bên bờ sông.

Tiếng pháo hoa "bùm" một tiếng vang dội, bắn lên bầu trời, rực rỡ chói mắt rồi nhanh chóng tan biến trong không trung.

"Tô Lạc Nam."

"Quý Diễn."

Hai người gần như đồng thời lên tiếng.

Phía sau, dòng xe cộ vẫn không ngừng xuôi ngược, ánh đèn neon vẫn sáng rực như mọi khi, nhưng giây phút này, tất cả những âm thanh ồn ã xung quanh dường như bị xóa nhòa.

Trên thế giới rộng lớn này, giờ phút này, chỉ còn lại hai người họ.

Tô Lạc Nam mím môi, chờ cậu mở lời.

Dưới bầu trời pháo hoa rực rỡ, giọng nói Quý Diễn khàn khàn, từng câu từng chữ đều chân thành.

"Tô Lạc Nam, tớ thích cậu, thích cậu từ lâu lắm rồi. Từ lúc mới quen không bao lâu đã thích, chỉ là chưa từng dám nói. Tớ sợ cậu nghĩ tớ lăng nhăng, chỉ đùa giỡn với cậu. Nhưng bây giờ, tớ vẫn muốn nói với cậu."

Nói đến đây, cậu khựng lại hai giây, rồi nhẹ giọng hỏi:

"Vậy nên bây giờ, cậu có muốn thử yêu đương không?"

Không gian bỗng chốc yên lặng.

Cổ họng Quý Diễn vô thức chuyển động, nuốt khan một cái.

Nếu là cô gái khác, có lẽ cậu sẽ rất tự tin.

Nhưng với cô gái này, cậu thực sự không chắc chắn.

Tô Lạc Nam khẽ cúi đầu, hai má đỏ ửng đến mức nóng bừng, khóe môi cũng bất giác cong lên.

"Với cậu sao?"

Vì quá căng thẳng, cô vô thức buột miệng hỏi một câu vô nghĩa.

"Đ-đương nhiên!"

Quý Diễn cũng không ngờ được rằng, một người ăn nói trôi chảy như cậu, ngay cả Tiết Minh Lan cũng từng bại dưới tay cậu, thế mà bây giờ lại lắp bắp.

Đến cả câu bổ sung, cậu cũng nói có phần loạn cả lên:

"Tớ biết tớ có tiếng xấu, không xứng với cậu... Sau này tớ sẽ cố gắng thay đổi. Tóm lại là những tin đồn linh tinh kia sẽ không bao giờ có nữa. Hơn nữa, dù tớ có vẻ trăng hoa, tùy tiện, nhưng tớ thề, tớ còn zin! Thật đấy!"

Tô Lạc Nam: "..."

Câu cuối cùng này không cần nhấn mạnh đến mức đó đâu chứ!

Cô không lên tiếng, gương mặt đỏ bừng như sắp bốc khói, khóe môi lại khẽ cong lên.

Cô siết chặt vòng tay, ôm lấy Quý Diễn, nhẹ nhàng tựa trán vào vai cậu.

Vài giây sau, Quý Diễn mới phản ứng kịp, vội vàng nghiêng đầu nhìn cô.

"Cậu đồng ý rồi?!"

Tô Lạc Nam vừa xấu hổ vừa ngại ngùng, nhỏ giọng ngăn cản:

"Quý Diễn, cậu nhỏ tiếng chút đi!"

"Tại sao phải nhỏ tiếng? Tớ muốn cho cả thế giới biết! Tô Lạc Nam đồng ý rồi! Tô Lạc Nam thích Quý Diễn! Cô ấy bây giờ là bạn gái của Quý Diễn!"

Quý Diễn bật cười một tiếng, Tô Lạc Nam rõ ràng cảm nhận được tấm lưng cậu khẽ run lên.

Rồi cứ thế, càng ngăn cản, cậu càng cố tình nói lớn hơn, nụ cười trên môi không sao kìm lại được.

"Tô Lạc Nam đồng ý rồi! Tô Lạc Nam là bạn gái của Quý Diễn!"

Tô Lạc Nam xấu hổ đến mức không dám ngẩng đầu lên, nhưng khóe môi vẫn không nhịn được mà cong lên, cánh tay ôm lấy Quý Diễn càng siết chặt hơn.

Bỗng dưng, cô cảm thấy...

Tây Thành thật đẹp.

Gặp được Quý Diễn, thật tốt biết bao.

Có lẽ là vì pháo hoa đêm nay quá mức rực rỡ, gió đêm cũng dịu dàng đến lạ.

Đến nỗi rất nhiều năm sau này, mỗi lần nhìn thấy pháo hoa, cô đều sẽ ngẩn người, hoài niệm về cơn mưa pháo hoa lộng lẫy đêm ấy, về những tháng năm thanh xuân vô tư, nồng nhiệt.

Và cả chàng trai ngang tàng, tùy ý ngồi trên chiếc mô tô ấy nữa.

Chàng trai mà cô đã yêu suốt rất, rất nhiều năm.

Chương 28: "Apple Watch"

Từ sau kỳ thi đại học, Tiết Minh Lan buông lỏng quản lý với cô hơn hẳn.

Hầu hết thời gian, chỉ cần cô đảm bảo về nhà trước tám giờ tối, bà ấy cũng không can thiệp gì nhiều.

Hơn nữa, dạo này cô còn có một thân phận mới.

Bạn gái của Quý Diễn!

Phải nói rằng, dù bình thường Quý Diễn chẳng đứng đắn chút nào, nhưng khi làm bạn trai lại rất ra dáng.

Không chỉ lo đủ ăn đủ chơi, mà chỉ cần là nơi cô muốn đi, cậu chưa bao giờ từ chối. Thỉnh thoảng còn tặng cô mấy món quà nhỏ, chưa kể gu thẩm mỹ của cậu luôn rất ổn, chọn quần áo, váy vóc cho cô lúc nào cũng hợp.

Hai ngày trước, cậu tặng cô một mặt dây chuyền vàng ròng.

Khi đó, Tô Lạc Nam nhất quyết không chịu nhận. Quý Diễn nói, đó là kỷ niệm mười ba ngày hai người bên nhau.

Nếu cô không nhận, tức là không thừa nhận cậu là bạn trai mình.

Tô Lạc Nam không còn cách nào khác, vừa xót tiền thay cậu, vừa tức vừa buồn cười mà nhận lấy.

Hồi nhỏ, cô rất ghen tị với những cô gái khác khi được bố mẹ tặng vòng bạc.

Tay cô vốn rất đẹp, nhưng cổ tay lúc nào cũng trống trơn, chẳng có gì cả.

Từ khi Quý Diễn biết chuyện này, số vòng bạc cô có đã gần đầy một hộp nhỏ rồi.

Dựa vào tốc độ này, ngay cả Trần Diệp và Trình Cánh Văn cũng nhận ra rằng, Quý Diễn thật sự rất cưng chiều cô.

Tô Thiên Tứ – một trong những người làm mối cho họ – thỉnh thoảng lại đến hỏi thăm tiến triển giữa hai người.

"Chậc chậc chậc, dạo này chị cứ chạy đi đâu suốt thế? Lại còn ăn mặc sang chảnh thế này, là đi với Quý Diễn à?"

Tô Lạc Nam: "..."

Cô ngẩng đầu nhìn vào gương. Cũng chỉ là mới cắt một kiểu mái thưa thôi, có gì mà sang chảnh chứ?

Tô Thiên Tứ chống cằm, quan sát cô một lúc lâu.

"Nhưng mà em phát hiện, hai năm qua chị thay đổi nhiều đấy. Đặc biệt là dạo này, tự nhiên cảm thấy... chị thực ra rất xinh đẹp."

Tô Lạc Nam cũng soi lại mình.

"Thật à?"

"Ừ, ít nhất là cách ăn mặc đẹp hơn trước nhiều, với lại không còn kiểu rụt rè, xấu hổ đến mức không dám nhìn thẳng vào người khác như ngày xưa nữa."

Tô Thiên Tứ hồi tưởng lại.

"Em nhớ hồi chị mới đến Tây Thành, trời ơi, trông quê mùa, nhút nhát đến nỗi em còn không dám nhận chị là chị gái em nữa kìa."

Nhìn vẻ mặt khoa trương của cậu ấy, Tô Lạc Nam bĩu môi.

Thầm nghĩ cũng không đến mức đó đâu, ít nhất là khi ấy, Quý Diễn cũng không ghét bỏ cô, còn rất sẵn lòng nói chuyện với cô nữa.

Tầm chín giờ tối, lúc cô xuống lầu mua đồ giúp Tiết Minh Lan, tình cờ gặp Quý Diễn cũng đang chuẩn bị ra ngoài ở hành lang tầng một.

Có lẽ vì thói quen, dạo này cô luôn vô tình hay cố ý đi ngang qua lối hành lang bên cạnh nhà Quý Diễn.

Mỗi lần đi qua, cô đều lén nhìn lên tầng hai một cái.

Khoảnh khắc ánh mắt hai người chạm nhau, má cô hơi nóng lên, nhỏ giọng nói: "Muộn thế này rồi anh vẫn ra ngoài à?"

"Ừ, anh đi bar một lát."

Tô Lạc Nam khẽ nói: "Trước đó anh còn bảo, anh sẽ không đến mấy chỗ như bar nữa mà."

"Lần cuối cùng."

Quý Diễn tiến đến, ôm cô vào lòng, hơi cúi xuống, cằm tựa lên vai cô.

"Anh thề đấy."

Lúc nói câu này, Quý Diễn vô thức định hôn lên tai cô, hơi thở nóng bỏng lan ra bên tai, khiến Tô Lạc Nam như bị điện giật, tê dại cả người.

Cô theo phản xạ nhìn quanh một lượt, cố sức đẩy cậu ra, gương mặt đỏ bừng.

"Quý Diễn, anh làm gì thế? Đừng quậy, chỗ này có camera giám sát đấy."

"Thì sao chứ?" Quý Diễn bật cười khẽ, giọng điệu không chút bận tâm, "Em là bạn gái anh, anh còn không được hôn em nữa à? Camera từ khi nào lại quản chuyện này rồi?"

Tô Lạc Nam: "..."

Câu nói này, đúng là hiển nhiên quá mức, khiến cô chẳng thể nào phản bác được.

Cô vẫn còn do dự: "Vẫn... vẫn không được, lỡ mẹ em nhìn thấy thì sao?"

Thấy cô không mấy vui vẻ, Quý Diễn cũng không ép buộc, hơi nheo mắt, lộ ra dáng vẻ như đang uy hiếp.

"Lần này cho em nợ đấy, đợi anh về sẽ hôn bù."

Nói xong, cậu còn thuận tay vỗ nhẹ vào mông cô một cái rồi mới chậm rãi rời đi.

Tô Lạc Nam đột nhiên đứng thẳng lưng, cả người cứng đờ.

"..."

Vài giây sau, như sực nhớ ra điều gì, Quý Diễn chợt dừng bước, quay đầu lại nhìn cô.

"Đúng rồi, em không phải muốn đi chùa sao? Ngày mai điền nguyện vọng xong, ngày kia chúng ta đi nhé?"

Tô Lạc Nam ngẩn người, vài giây sau mới nặng nề gật đầu.

Trước đây cô chỉ vô tình nhắc đến một lần, bản thân còn chẳng nhớ, vậy mà cậu lại nhớ rõ ràng như vậy.

Khu chung cư nơi họ sống đã khá cũ, không chỉ nhiều chỗ xây dựng xiêu vẹo mà ngay cả đèn đường cũng hỏng mấy bóng, từ năm ngoái đến giờ vẫn chưa thấy ai đến sửa.

Để mua đồ, cô phải đi ngang qua một con hẻm tối om. Vừa từ tiệm tạp hóa bước ra, một người phụ nữ mặc váy ngắn đen bó sát cùng tất lưới bất ngờ khoanh tay đứng chặn trước mặt cô.

Người phụ nữ hơi nhướng mày, quan sát cô một lượt rồi chậm rãi cất tiếng: "Cậu chính là bạn gái của Quý Diễn?"

Tô Lạc Nam khẽ nhíu mày, siết chặt chai nước tương trong tay.

Cô cảm nhận rõ ràng, người phụ nữ này không có ý tốt.

"Cô là ai?"

"Xem ra mắt nhìn người của cậu ta cũng chỉ đến thế mà thôi."

Người phụ nữ cười khẽ một tiếng, một chân giẫm lên bậc thềm, hơi cúi xuống, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào cô.

"Tôi hỏi cậu, cậu hiểu Quý Diễn được bao nhiêu mà lại tùy tiện ở bên cậu ta như vậy?"

Tô Lạc Nam cảnh giác nhìn cô ta, nhỏ giọng lẩm bẩm một câu:

"Không liên quan đến cô."

Nói xong, cô liền muốn quay người rời đi.

"Khoan đã, đừng vội."

Người phụ nữ giơ tay chặn cô lại, sau đó lấy từ túi ra mấy tấm ảnh rồi ném thẳng xuống trước mặt cô.

Có chừng mười mấy tấm, chi chít toàn là ảnh Quý Diễn bên những cô gái khác.

Dưới tháp chuông, có cảnh cậu ấy hát cùng một cô gái. Có ảnh cậu ấy chở cô gái đi xe đạp. Còn có cả hình họ cùng nhau đi xem phim, chơi máy gắp thú.

Mọi thứ giống y hệt như những gì đã xảy ra khi cô và cậu mới quen nhau.

"Những cô gái trong ảnh, đều là tôi. Nếu cậu không tin, có thể đi hỏi Quý Diễn, tôi tên Lăng Huyên, cậu ta chắc chắn nhớ ra tôi."

Tô Lạc Nam sững lại. Cô gái trong ảnh trang điểm nhẹ nhàng, không hề lòe loẹt. Nhưng người đứng trước mặt cô bây giờ lại là một người trang điểm đậm, ăn mặc hở hang, hoàn toàn không cùng một kiểu người.

Cô hơi nhíu mày, nhìn chằm chằm những bức ảnh trên mặt đất.

"Rốt cuộc cô muốn nói gì?"

Lăng Huyên cười lạnh một tiếng: "Quý Diễn, cậu ta mẹ nó chính là một tên lừa đảo! Tôi nói cho cậu biết, hồi đó cậu ta đã lừa tôi như thế nào, thì bây giờ cũng đang lừa cậu y hệt như vậy! Tôi có lòng tốt đến đây để khuyên cậu, nếu không cậu cũng sẽ trở thành tôi của ngày hôm nay, lúc đó muốn khóc cũng chẳng có chỗ mà khóc đâu!"

Tô Lạc Nam có chút nghi hoặc, đánh giá Lăng Huyên từ trên xuống dưới.

Thấy cô vẫn không tin, Lăng Huyên tỏ ra bất đắc dĩ, dứt khoát kể hết đầu đuôi câu chuyện.

"Tôi từng theo đuổi Trần Diệp, nhưng cái tên đó lại không thích tôi, cũng không dám từ chối thẳng mặt. Chắc là sợ tôi đánh anh

ta, thế nên mới sai Quý Diễn đến dụ dỗ tôi, dùng đúng chiêu trò mà bây giờ cậu đang mắc phải."

"Đợi đến khi tôi thực sự thích Quý Diễn, không còn quấn lấy Trần Diệp nữa, cậu ta lập tức đá tôi, còn nói chưa từng thích tôi. Cậu ta đối xử với ai cũng như nhau, cậu nói xem, có đáng cười không?"

Tô Lạc Nam cúi thấp đầu, siết chặt chai nước tương trong tay.

Bình thường cô không phải kiểu người dễ tin lời người khác. Nếu là chuyện tương tự, trước đây chắc chắn cô sẽ chẳng buồn nghe mà quay đầu bỏ đi ngay.

Hồi còn học cấp ba, không ít người cũng đã cảnh báo cô rằng Quý Diễn rất lăng nhăng, tin đồn tình ái của cậu nhiều không kể xiết, đúng là một tay sát gái chính hiệu.

Tô Lạc Nam vốn biết rõ điều đó, nhưng vẫn không thể kiểm soát mà thích cậu.

Nhưng hôm nay, những lời này lại vô thức lọt vào tai cô.

Có lẽ là vì Lăng Huyên có bằng chứng. Những bức ảnh đó khiến câu chuyện của cô ấy trở nên đáng tin hơn.

Giác quan thứ sáu nói với cô rằng, tất cả những gì Lăng Huyên vừa kể đều là sự thật.

"Cậu ta từng dùng Apple Watch để đo nhịp tim của cậu, đúng không?"

Tô Lạc Nam cắn môi, không lên tiếng.

Cô không thể tìm ra lý do nào để phản bác.

Trong ký ức của cô, hình ảnh ấy vẫn rõ ràng như mới xảy ra ngày hôm qua. Khi còn ngồi cùng bàn, Quý Diễn từng tháo chiếc

Apple Watch của mình, đeo vào cổ tay cô, nói là muốn kiểm tra xem nhịp tim cô có bình thường không.

Hôm đó, cậu đặc biệt dịu dàng, còn kiên nhẫn giúp cô cài dây đồng hồ.

Nhìn thấy nhịp tim cô đập nhanh bất thường, thiếu niên như rất hài lòng, ánh mắt đen láy khẽ nâng lên, khóe môi cong thành một nụ cười.

"Còn bảo là không thích tớ? Thế tại sao tim cậu lại đập nhanh như vậy? Còn nữa—"

"Tô Lạc Nam, tai cậu đỏ bừng hết rồi kìa."

Thấy cô bắt đầu dao động, Lăng Huyên liền nhân cơ hội bồi thêm một đòn: "Còn cái vòng tay bạc cậu ta tặng cậu lúc đầu nữa, đó là món quà một cô gái khác đặc biệt đặt làm riêng cho cậu ta đấy. Nhưng vì không thích nên cậu ta coi như rác mà tiện tay tặng cho người khác thôi."

"Cậu thấy chưa, ngay cả chiêu trò cũng chẳng buồn thay đổi."

Tô Lạc Nam im lặng cúi đầu. Đợi đến khi Lăng Huyên nói xong, cô mới nhẹ nhàng mím môi.

"Tôi biết rồi. Nói xong chưa? Nếu rồi thì tôi về đây."

"Này, sao cậu cứ cố chấp mãi vậy? Cậu ta chắc chắn đang đùa giỡn với cậu đấy."

Lăng Huyên tức đến mức muốn ngất đi, giọng nói vô thức cũng gấp gáp hơn.

Rõ ràng cô ta đã nói cả buổi trời rồi, vậy mà Tô Lạc Nam lại chẳng chịu nghe lọt tai một chữ nào.

Bàn tay đang nắm chặt chai nước tương của Tô Lạc Nam dần trở nên cứng ngắc.

"Cậu... cậu có bằng chứng gì?"

"Vì chính tai tôi đã nghe thấy mà. Bạn bè cậu ta cá cược rằng trong vòng một tháng sẽ khiến cậu thích Quý Diễn. Chuyện này xảy ra ngay trong nhà hàng bên cạnh tiệm net, lúc đó còn có nhân chứng nữa. Nếu không tin, tôi có thể dẫn cậu đi tìm họ."

"Không... không cần đâu, tôi phải về rồi, mẹ tôi đang đợi tôi."

Khóe môi cô không tự chủ được mà khẽ run lên. Khi nói chuyện, ngay cả giọng nói cũng có chút lắp bắp.

"Cậu chắc chứ? Thật sự không muốn qua đó xem thử sao? Xem thử bây giờ Quý Diễn đang làm gì? Xem thử tôi nói có phải là sự thật hay không?"

Lăng Huyên khoanh tay, nhìn bóng lưng cô, giọng nói chậm rãi:

"Nói thật nhé, tôi đã chẳng còn cảm giác gì với cậu ta từ lâu rồi. Tôi chỉ là không chịu nổi việc cậu ta cứ mãi lừa gạt người khác như vậy thôi. Thế nên tôi chẳng có lý do gì để lừa cậu cả."

Nói xong, cô ta nâng giọng gọi một câu:

"Tôi đứng đây chờ cậu mười phút. Đi hay không là tùy cậu quyết định."

Hai mắt cay xè.

Trái tim như bị ai đó siết chặt, khiến cô gần như không thở nổi.

Ngay từ khi Lăng Huyên nói được một nửa, cô đã tin rồi.

Nhưng cô không muốn thừa nhận. Cũng không dám thừa nhận.

Tất cả những gì Quý Diễn dành cho cô trong suốt thời gian qua, hóa ra chỉ là một trò cá cược?

Giống như Tô Thiên Tứ từng nói, một đứa vừa quê mùa vừa xấu xí như cô, làm gì có ai chủ động đến gần chứ?

Nhất là người như Quý Diễn – một người luôn rực rỡ và kiêu ngạo như vậy.

Nghe nói, trong lớp có không ít người đều bảo rằng Quý Diễn là một kẻ háo sắc đúng nghĩa.

Tô Lạc Nam ôm chai nước tương trở về nhà, cả người đều rơi vào trạng thái tê dại. Ngay cả lúc thay giày, cô cũng có chút thất thần.

Đúng lúc này, Tô Thiên Tứ từ phòng ngủ bước ra để lấy nước.

"Này, Tô Lạc Nam, chị không sao chứ? Sao mặt mày trông khó coi thế?"

Tô Lạc Nam lắc đầu, nhìn khắp phòng khách trống trải, vô thức hỏi:

"Mẹ đâu?"

"Vừa nãy bố gọi điện bảo là bà nội không được khỏe lắm, nhờ mẹ xuống lầu. Bây giờ bố mẹ đã về quê rồi."

Tô Lạc Nam nhíu mày: "Bà nội sao vậy?"

"Hình như không nghiêm trọng lắm, giờ đang kiểm tra thôi."

Tô Thiên Tứ tựa lưng vào tủ giày, mí mắt cụp xuống, dáng vẻ lười biếng nhìn cô thay giày.

"Chuyện đó bố mẹ sẽ lo liệu, chị còn chưa nói, sao mặt chị trông tệ thế? Tỏ tình với Quý Diễn bị từ chối à?"

Tô Lạc Nam vẫn còn ngẩn ngơ, ánh mắt dừng lại trên chiếc đồng hồ treo tường.

Khi cô về đến nhà, kim đồng hồ chỉ đúng mười giờ ba phút, bây giờ đã là mười giờ mười phút.

Lăng Huyên nói sẽ đợi cô mười phút.

Do dự mấy giây, Tô Lạc Nam đưa chai nước tương cho Tô Thiên Tứ.

"Chị phải đến một chỗ, sẽ về nhanh thôi. Đừng nói với mẹ."

Dứt lời, cô liền lao ra ngoài, cánh cửa cạch một tiếng khép lại.

Lăng Huyên kẹp điếu thuốc giữa hai ngón tay, nhìn cô gái trước mặt thở hổn hển chạy đến, rồi mở điện thoại liếc nhìn giờ.

Mười giờ mười hai. Đúng giờ thật.

Cô ta khẽ cong môi cười:

"Tôi biết ngay cậu sẽ đến, quả nhiên không làm tôi thất vọng."

Chương 29: Ai bảo em đến chỗ này?

Vừa đến cửa quán bar, Quý Diễn lập tức trông thấy Trần Diệp đang đứng dưới gốc cây, không ngừng ngó nghiêng.

Cậu kéo Trần Diệp lại, nhíu mày, hạ giọng hỏi: "Cậu làm sao thế? Chẳng phải nói sẽ không liên lạc với hắn nữa à? Cậu thấy hắn liên lụy cậu còn chưa đủ sao?"

Trần Diệp vô thức liếc nhìn ra sau, sắc mặt cũng không tốt lắm.

"Tớ còn có thể làm gì đây? Nhà hắn có chút thế lực trong ngành này, cửa hàng nhỏ mà ba tớ để lại không thể so với nhà hắn được. Bây giờ cậu là đại thiếu gia nhà họ Quý, không cần lo lắng sau này sống thế nào, nhưng tớ với Trình Cánh Văn thì sao? Bọn tớ còn phải dựa vào cửa hàng đó để kiếm ăn đấy."

Quý Diễn im lặng, ánh mắt hướng về tòa nhà ba tầng rực rỡ ánh đèn phía trước.

Lúc mới đến, cậu đã nhận ra nơi này cực kỳ hẻo lánh, cách xa trung tâm thành phố một quãng dài.

Không chỉ vắng người, ngay cả những tòa nhà xung quanh cũng thưa thớt.

Giờ đã gần rạng sáng, bên trong vẫn sáng đèn rực rỡ, từ xa nhìn vào đã thấy toàn là cảnh ăn chơi sa đọa.

Chỉ nghĩ cũng biết, một nơi vừa hẻo lánh vừa quái dị thế này, làm gì có quán bar nào đàng hoàng tử tế.

Người hẹn họ đến đây lần này là Trần Bưu. Đúng như tên gọi, hắn không chỉ to cao vạm vỡ, mà gia đình hắn còn là một trong những gia đình phất lên nhờ làm ăn chộp giật trong vùng.

Mỗi khi mở miệng, hàm răng vàng ố lộ ra, lời nói thì đầy rẫy những câu chửi thề tục tĩu.

Trần Diệp lúc mới bỏ học cũng từng chơi chung với hắn một thời gian, còn ngây ngô tin rằng hắn có thể giúp mình kiếm tiền.

Sau này mới nhận ra, tên này chuyên làm những chuyện trộm cắp, mờ ám, tay chân chẳng sạch sẽ chút nào.

Lúc đó, Trần Diệp sợ đến phát khiếp nhưng cũng không dám nói lời rút lui, chỉ có thể trốn trong nhà giả vờ ốm, không dám ra ngoài.

Sau khi bị Quý Diễn phát hiện, cậu cùng với Trình Cánh Văn bày trò, cuối cùng cũng giúp Trần Diệp rút lui an toàn.

Chuyện đã qua hai năm rồi, không hiểu sao bây giờ Trần Bưu lại liên lạc lại với Trần Diệp, còn bắt cậu ấy nhất định phải đến, lại còn kéo cả Quý Diễn theo.

Suy nghĩ vài giây, Quý Diễn hỏi: "Vậy bây giờ cậu tính sao? Thật sự định tiếp tục liên lạc với hắn à?"

"Tớ đã nói với hắn là nhà tớ đang khó khăn, không có thời gian ra ngoài chơi nữa, đây là lần cuối cùng. Hắn cũng không nói gì, chỉ bảo nhất định phải kéo cả cậu đi cùng."

Lời vừa dứt, phía sau bỗng vang lên một giọng nói chậm rãi, giọng điệu khàn khàn có phần thô kệch:

"Quý Diễn cũng ở đây à? Tôi còn tưởng không mời được cậu chứ."

Quý Diễn quay đầu lại.

Phản ứng đầu tiên của cậu là—Trần Bưu gầy đi rất nhiều.

Nghe nói năm ngoái hắn gây chuyện, bị bắt vào tù, năm nay mới được thả ra. Giờ nhìn thế này, xem ra tin đồn là thật.

Trần Diệp lên tiếng chào hỏi: "Anh Bưu."

"Đừng đứng mãi ngoài cửa nữa, mau vào đi, ngoài này lạnh lắm."

Trần Bưu bước tới giữa hai người, cực kỳ nhiệt tình đẩy vai họ vào trong.

"Lâu rồi không gặp, tôi đoán không sai mà, hai cậu vẫn chẳng hề xấu đi, ngược lại còn càng ngày càng đẹp trai đấy."

Cả hai cùng bước vào sảnh lớn của quán bar.

Bên trong quán bar quả nhiên giống hệt với những gì Quý Diễn tưởng tượng, khắp nơi là ánh đèn mờ ảo, rực rỡ chói mắt, tràn ngập mùi xa hoa trụy lạc.

Trên sân khấu, đàn ông và phụ nữ ăn mặc hở hang, thậm chí có vài người còn cố tình để lộ những chỗ kín đáo trên cơ thể.

Phía dưới sân khấu, những ánh mắt thèm khát dán chặt vào họ, những bàn tay không ngừng sờ soạng, lộ rõ sự bẩn thỉu đến ghê tởm.

Giữa hàng chân mày của Quý Diễn thoáng hiện vẻ chán ghét.

Cậu từng bị đám bạn xấu lừa gạt mà đến những nơi như thế này. Trước khi đi, bọn họ còn tâng bốc địa điểm này đến tận trời xanh.

Kết quả là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng như vậy, phản ứng đầu tiên của cậu chính là thấy ghê tởm.

Một sự buồn nôn xuất phát từ tận đáy lòng.

Không giống như những quán bar đàng hoàng, những cô gái đến đây, phần lớn cuối cùng đều không thể rời khỏi nơi này một cách trong sạch.

Mà điều nực cười nhất là, lần đó cậu còn bắt gặp chính ba mình ở đây.

Lúc ấy, ba Quý đã uống đến say mèm, đến mức không nhận ra cả con trai mình, đôi mắt chỉ chăm chăm nhìn vào cặp đùi trắng nõn của một người phụ nữ nào đó.

Lần đầu tiên bước chân vào nơi này, Trần Diệp đã cảm thấy không được tự nhiên. Hai người bọn họ vốn đã nổi bật, trên đường đi không ít phụ nữ cố tình uốn éo, làm đủ trò quyến rũ.

Người thì nháy mắt, người thì tiện tay vỗ mông họ một cái.

Trần Diệp vô thức đỏ bừng tai, cảm giác như Đường Tăng vừa lạc vào động Bàn Tơ.

Lúc này, Trần Bưu đã đi đến khu ghế sofa trong góc khuất.

Nơi đó khá kín đáo, chỉ khi bước vào trung tâm mới có thể miễn cưỡng nhìn thấy.

Trên sofa là mấy cô gái ăn mặc thiếu vải, bên cạnh họ còn có vài người đàn ông mặt mày tinh tế, đang giúp họ châm thuốc, đút hoa quả.

Quý Diễn khoanh tay trước ngực, ánh mắt lười biếng nâng lên, khóe môi cong nhẹ thành một nụ cười lạnh nhạt.

"Cậu gọi bọn tớ đến đây làm gì, hóa ra là để làm trai bao à?"

Trần Diệp: "..."

Trần Bưu vẫy tay với hai người, gọi: "Quý Diễn, Trần Diệp, qua đây nào."

Mấy cô gái trên sofa cũng đồng loạt nhìn sang, ánh mắt dừng trên khuôn mặt hai người họ, lập tức sững sờ.

Xem ra ông chủ Trần không hề nói dối, hai "nam người mẫu" này quả thực đẹp đến mức không thể bắt bẻ, thậm chí còn áp đảo cả những minh tinh nổi tiếng.

"Tôi không chơi đâu, các anh chơi đi, tôi ngồi đây đợi Trần Diệp."

Quý Diễn ngồi trên sofa, lười biếng phất tay một cái, sau đó chậm rãi ngáp dài.

Chẳng qua cũng chỉ là một tên côn đồ đầu đường xó chợ mới phát tài thôi sao? Ngoài việc khoe khoang chút vũ lực, tụ tập vài tên du côn dọa dẫm con nít, còn biết làm gì khác?

Trần Diệp sợ hắn, nhưng cậu thì không.

"Gì đây? Không nể mặt anh à?"

Sắc mặt Trần Bưu lập tức sa sầm, đang định bước về phía Quý Diễn, nhưng người đàn ông bên cạnh lại ghé sát tai hắn nói gì đó.

Vài giây sau, vẻ mặt Trần Bưu mới dịu xuống một chút, hắn cười nịnh nọt, tiến lại gần, thấp giọng nói:

"Anh có bạn bè như cậu với Trần Diệp cũng là nở mày nở mặt lắm rồi. Nhìn xem có bao nhiêu cô gái đang nhìn cậu kìa, phải không? Có bắt các cậu làm gì đâu, chỉ là chơi chút trò chơi, uống chút rượu, nể mặt anh chút đi. Chơi xong rồi, anh cho cậu con số này."

Hắn giơ năm ngón tay lên ra hiệu.

Quý Diễn nhướng mày, cười nhạt: "Năm trăm? Bố thí cho ăn mày đấy à?"

"Đương nhiên là năm nghìn." Trần Bưu hạ giọng, "Hai cậu là át chủ bài của anh, chỉ cần chơi một tối thôi, mỗi người năm nghìn, tổng cộng mười nghìn đấy. Không lỗ đâu."

"Ừ, đúng là hời thật."

Quý Diễn nhếch môi, ánh mắt lướt sang Trần Diệp.

Từ lúc cậu ta ngồi xuống sofa, đã có mấy cô gái mặt đỏ ửng, vây quanh cậu ta, đưa hoa quả, rót rượu, thậm chí có người còn khẽ dùng ngón tay lướt qua yết hầu và quần cậu ta.

Trần Diệp bị chọc đến đỏ bừng cả mặt, liên tục liếc sang cầu cứu cậu.

Quý Diễn lười biếng thu lại ánh mắt, thản nhiên nói: "Trần Diệp không phải rất phối hợp sao? Tôi thì thôi vậy, phúc khí này, tôi chịu không nổi."

Nói trắng ra là không có ý định tham gia.

Sắc mặt Trần Bưu trầm xuống, cuối cùng đành giở tuyệt chiêu: "Quý Diễn, anh đã gọi cậu tới đây thì tuyệt đối không phải chuyện đùa. Anh thừa nhận, hai năm trước anh có vào trại giam. Cảnh sát đến giờ vẫn khuyến khích anh khai ra đồng phạm năm đó đấy."

Ánh mắt Quý Diễn bỗng chốc lạnh đi, hắn nhìn thẳng vào Trần Bưu, giọng trầm xuống: "Những chuyện đó, Trần Diệp không hề liên quan."

"Ai có thể chứng minh cậu ta không có mặt ở đó?"

Quý Diễn im lặng.

Đúng vậy, những chuyện bọn họ làm khi đó đều xảy ra ở nơi không có camera, phần lớn là bị cảnh sát tóm tại trận. Trần Diệp thời gian đó lại thường xuyên đi cùng bọn họ, ai cũng biết cả.

Chỉ có Quý Diễn và Trình Cánh Văn là rõ ràng nhất—Trần Diệp khi ấy thực sự không có mặt.

Quý Diễn cau mày hỏi: "Anh muốn gì?"

"Đương nhiên không có gì. Chỉ cần cậu chơi vài ván với khách VIP của anh, uống chút rượu. Cũng chẳng phải chuyện gì quá đáng. Chỉ đêm nay thôi, anh đảm bảo sau này sẽ không làm phiền Trần Diệp nữa."

Quý Diễn nhìn gã đầy nghi hoặc, đang định lên tiếng thì Trần Bưu đã rút từ trong túi ra một tờ giấy.

Rõ ràng là hắn hiểu tính cách của Quý Diễn, nên đã chuẩn bị sẵn sàng từ trước.

Quý Diễn liếc qua tờ giấy, hắn nhận ra nét chữ của Trần Bưu—xiêu vẹo, nguệch ngoạc, trông như chữ của kẻ không học hành đàng hoàng.

Nhưng từng nét bút trên giấy đều là chữ viết tay của gã, chắc hẳn không có vấn đề gì.

Trần Bưu bổ sung: "Chuyện xong xuôi thì cậu mới được lấy tờ giấy này."

Quý Diễn: "..."

Trong lúc trò chơi diễn ra, quả nhiên như cậu dự đoán, toàn là những trò tạo bầu không khí mập mờ.

Quý Diễn luôn biết kiểm soát mức độ, cũng chỉ là khoác vai, chạm cằm đầy ám muội, nhiều nhất cũng chỉ là uống chung một ly nước trái cây, mặt kề sát mặt.

Nhưng kỳ lạ là lần này, cậu đột nhiên thấy ghê tởm, cơ thể phản ứng một cách khó chịu, thậm chí có chút buồn nôn.

Trong đầu cậu cứ quẩn quanh hình ảnh đôi mắt thất vọng của Tô Lạc Nam.

Rõ ràng trước đây những hành động này cậu vẫn có thể chấp nhận, nhưng giờ chỉ cần thân mật với con gái một chút là cậu đã cảm thấy bản thân hạ lưu, bỉ ổi.

Tô Lạc Nam đúng là xui xẻo tám đời mới gặp phải cậu.

Giữa chừng, cậu vô thức nhìn lướt qua đám đông.

Ngay khoảnh khắc đó, đồng tử Quý Diễn co rút mạnh, cả người cứng đờ.

Xuyên qua đám người chật chội, Tô Lạc Nam mặc một chiếc váy trắng, đôi mắt hoe đỏ, lặng lẽ nhìn cậu.

Cô cứ thế ngồi đó, yên tĩnh đến thuần khiết, đẹp như một đóa dành dành vừa chớm nở.

So với những con người ở nơi này, cô hoàn toàn lạc lõng.

Bên cạnh cô, một người đàn ông đang lải nhải liên tục. Có lẽ nhận ra cô không có hứng thú với mình, hắn ta bực bội bỏ đi.

"A Diễn, sao thế? Không khỏe à?"

Trần Bưu phát hiện ra sự khác thường của cậu, lên tiếng hỏi.

Quý Diễn lập tức thu hồi ánh mắt, viện cớ rời đi.

"Anh Bưu, tôi đi vệ sinh một lát."

Đến góc khuất của quán bar, Quý Diễn nhìn thoáng qua phía sau, thấy Trần Bưu vẫn đang uống rượu với mấy cô gái, lúc này cậu mới nhanh chóng len qua đám đông, đuổi theo bóng lưng của Tô Lạc Nam.

Xuyên qua đám người chen chúc, Quý Diễn nắm chặt cổ tay cô, mạnh mẽ kéo cô vào một góc khuất.

Cậu dùng lực quá mạnh, cổ tay trắng nõn của cô lập tức hằn lên một vệt đỏ, nổi bật rõ ràng trên nền váy trắng.

Quý Diễn gắt gao nhìn cô, đôi mắt đen kịt tràn đầy vẻ hung dữ.

"Ai bảo em đến chỗ này? Hả?"

Giọng điệu đầy bực bội, cậu cố hạ thấp giọng, nhưng rõ ràng có chút căng thẳng.

Nếu nghe kỹ... dường như còn có chút run rẩy không thể kìm nén?

Bọn họ quen nhau lâu như vậy, đây là lần đầu tiên Tô Lạc Nam thấy cậu tức giận đến thế.

Chính xác hơn, cậu như đang sợ hãi.

Tô Lạc Nam khẽ cau mày, trong mắt vô thức phủ lên một tầng hơi nước, cô vùng vẫy muốn rút tay ra khỏi tay cậu.

"Anh buông tay ra, Quý Diễn, anh làm em đau rồi."

Cô chỉ cảm thấy ấm ức.

Cậu ngay trước mặt cô thân mật với người con gái khác.

Cùng người khác chơi trò chơi ám muội, uống chung một ly rượu, còn khoác tay lên vai người ta.

Cô nhìn thấy tất cả, nhưng cô vẫn chưa nói gì cả.

Rõ ràng là Quý Diễn sai, tại sao cậu còn quay ngược lại trách cô?

Lại còn hung dữ như vậy.

Ánh mắt Quý Diễn thoáng vẻ hoảng loạn, cậu vốn là người luôn điềm nhiên, đây là lần đầu tiên Tô Lạc Nam thấy nét mặt này của cậu.

Yết hầu cậu chuyển động, cố gắng giữ bình tĩnh.

"Lát nữa anh sẽ gọi cho Trình Cánh Văn, bảo cậu ấy đưa em về nhà. Chuyện hôm nay về nhà anh sẽ giải thích với em. Sau này đừng đến những nơi như thế này nữa, hiểu không?"

Chưa kịp để Tô Lạc Nam nói gì, phía sau bỗng vang lên giọng điệu lười biếng của Trần Bưu.

"Quý Diễn, cô ta là ai vậy? Bạn gái cậu à?"

Quý Diễn: "....."

Mẹ nó! Cậu đã cẩn thận như vậy rồi mà vẫn bị Trần Bưu phát hiện, đúng là dai như đỉa.

Cậu không sợ đám người này, nhưng Tô Lạc Nam chỉ là một cô gái tay không tấc sắt, nếu cô bị bọn họ để ý thì rắc rối to.

Đặc biệt là với tính cách của Trần Bưu, rất có khả năng gã sẽ tìm Tô Lạc Nam gây chuyện để uy hiếp cậu.

Đến lúc đó thì không chỉ đơn giản là dọa dẫm cho qua chuyện nữa.

"Không phải."

Quý Diễn theo phản xạ phủ nhận, kéo Tô Lạc Nam ra sau lưng mình.

"Chỉ là bạn học bình thường thôi."

Tô Lạc Nam ngước mắt nhìn bóng lưng cậu, trong lòng cảm xúc phức tạp.

Nghĩ kỹ lại, hình như từ trước đến nay cậu chưa từng nói với ai rằng cô là bạn gái của cậu.

"Bạn học bình thường mà thân mật vậy cơ à?"

"Thật sự chỉ là bạn học bình thường."

Quý Diễn vòng tay qua vai Tô Lạc Nam, che đi gương mặt cô một cách tự nhiên, trong mắt thấp thoáng nét cười khinh thường và khiêu khích.

"Anh còn không tin tôi sao? Dạng người thế này từ khi nào lại là gu của tôi chứ? Chỉ là chơi đùa thôi."

Trần Bưu nhướng mày: "Vậy sao không để tôi nhìn mặt cô ta thử xem?"

"Anh Bưu, cô gái này ngoan lắm, nếu thực sự có chuyện gì xảy ra thì cũng khó ăn nói, anh thấy đúng không?"

Chương 30: Khi nào anh mới có thể về nhà?

Rạng sáng hơn một giờ, quán bar nhỏ vẫn rực rỡ ánh đèn, tiếng nhạc chấn động đến inh tai.

Tô Lạc Nam hơi thất thần, ngồi trên băng ghế dài bên ngoài quán bar không xa. Hai bàn tay cô nắm hờ đặt bên cạnh đôi chân dài trắng nõn.

Gió đêm nhẹ nhàng lướt qua, cuốn theo những chiếc lá rụng trên mặt đất, làm vạt váy trắng của cô khẽ tung lên thành một vòng cung nhỏ.

Trình Cánh Văn khoanh tay tựa vào gốc cây, điếu thuốc kẹp giữa ngón tay, đầu mẩu lập lòe ánh đỏ trong bóng tối. Mấy lần cậu khẽ nâng mắt, dò xét sắc mặt cô.

Hồi lâu sau, cậu mới chủ động lên tiếng:

"Bên ngoài lạnh thế này, cậu thật sự không về à?"

Tô Lạc Nam lắc đầu, giọng khẽ khàng:

"Cậu cứ về trước đi, tớ ngồi đây một lát, sẽ không có chuyện gì đâu."

Cả quá trình đều bình tĩnh và ôn hòa, vẫn là dáng vẻ không tranh không đoạt như trước kia, không nhìn ra được chút cảm xúc nào.

Trình Cánh Văn nhíu mày, dập điếu thuốc trong tay, dứt khoát ngồi xuống bên cạnh cô, khuyên nhủ:

"Khuya thế này, một cô gái như cậu ở chỗ này không an toàn chút nào. Hai người có chuyện gì mai nói không được sao? Hơn nữa, nhiệm vụ Quý Diễn giao cho tớ, tớ mà không hoàn thành thì khó ăn nói lắm."

Tô Lạc Nam im lặng, hàng mi cụp xuống, ánh mắt phủ một lớp bóng mờ nhàn nhạt.

Vài giây sau, cô mới chậm rãi cất tiếng, như đang lẩm bẩm với chính mình:

"Trước đây tớ chưa từng biết... Quý Diễn lại có thể qua lại với kiểu người như vậy, đến mấy nơi như thế này."

Trong ấn tượng của cô, Quý Diễn dù có phóng túng, ngông nghênh, dù trên người đầy gai nhọn, nhưng chưa bao giờ là một kẻ lêu lổng, vô tích sự.

Cậu có mục tiêu của mình, biết rõ bản thân muốn gì.

Học hành giỏi giang, biết chừng mực, hiểu nặng nhẹ, lại rất lễ phép với người lớn tuổi.

Quý Diễn có hàng trăm hàng nghìn ưu điểm, Tô Lạc Nam có thể liệt kê ra vô số.

Dù thế nào đi nữa, cậu cũng không phải là kiểu người như cô đã thấy hôm nay.

Trình Cánh Văn sững người trong hai giây, rồi mới lên tiếng giải thích: "Mặc dù bình thường Quý Diễn ngông nghênh, có lúc tớ cũng thấy cậu ấy rất đáng ghét, nhưng tớ vẫn muốn nói một câu công bằng. Lần này cậu ấy đến đây chắc chắn là vì Trần Diệp. Trước giờ thằng đó luôn dính dáng đến những kẻ như thế này,

nếu không phải vì Trần Diệp, thì dù có thêm mười tên như Trần Bưu, Quý Diễn cũng chẳng buồn để ý."

"Nhưng tớ nghe nói nhà Quý Diễn là nhân vật có máu mặt ở Tây Thành, xử lý một kẻ như Trần Bưu, không khó đến mức này chứ?"

Tô Lạc Nam ngước mắt nhìn cậu ta, hàng mày hơi nhíu lại: "Nhất định phải... dùng cách này sao?"

Vừa rồi, khi đứng đối diện trong quán bar, cô đã nhìn cậu thật lâu. Những ánh mắt và cử chỉ mờ ám mà đám con gái dành cho cậu, từ đầu đến cuối cậu đều không hề né tránh, thậm chí dáng vẻ lúc cậu thân thiết với họ còn thuần thục hơn cả khi ở bên cô.

Trình Cánh Văn mấp máy môi, nhất thời không biết phản bác thế nào.

Dù đã lớn lên bên nhau từ nhỏ, nhưng Quý Diễn là kiểu người luôn giấu kín tâm tư rất sâu, hầu hết thời gian, ngay cả cậu và Trần Diệp cũng chẳng đoán được trong đầu cậu ấy đang nghĩ gì.

"Hôm nay tớ gặp một cô gái tên Lăng Huyên."

Tô Lạc Nam nói chậm rãi, như thể câu nói này đã lặp đi lặp lại trong đầu cô rất nhiều lần trước khi thốt ra.

"Cô ấy nói, Quý Diễn ở bên tớ là vì đã cá cược với người khác. Cậu ấy đã lừa tớ. Là thật sao?"

"Cậu đừng nghĩ nhiều, thực ra lần đó—"

Tô Lạc Nam mím môi, cắt ngang lời cậu ta: "Cậu chỉ cần trả lời tớ, chuyện này có thật không?"

Đây là lần đầu tiên cô kiên quyết ngắt lời người khác như vậy. Giọng không lớn, nhưng đầy ý tứ không thể chối từ.

Trình Cánh Văn chột dạ, cố ý nhíu mày rồi né tránh ánh mắt cô: "Tớ... tớ không biết, đừng hỏi tớ."

Không biết, hay là không dám nói ra?

Vẻ lảng tránh của cậu ta đã nói lên tất cả.

Tim cô đau như bị kim đâm, tê dại và buốt nhói. Cô khẽ nhắm mắt lại, hai tay siết chặt lấy mép váy.

"Cược gì?"

"Chỉ là mấy ly rượu thôi, nhưng mà Quý Diễn là người hiếu thắng, từ trước đến nay chưa từng thua ai, thế nên—"

Trình Cánh Văn thở dài, ánh mắt dò xét sắc mặt cô. Khi chạm phải ánh nhìn bình thản của cô, yết hầu cậu ta khẽ chuyển động, vô thức né tránh.

"Nhưng mà cậu đừng nghĩ nhiều quá, bây giờ cậu ấy rõ ràng đã khác trước rồi. Tớ chơi với cậu ấy gần hai mươi năm, thật sự mà nói, tớ chưa từng thấy cậu ấy đối xử với ai tốt như vậy. Dù trước đây cậu ấy có tệ bạc thế nào đi chăng nữa, nhưng hiện tại, cách cậu ấy đối với cậu ra sao, ai cũng đều thấy rõ."

Tô Lạc Nam cúi đầu, trong đầu trống rỗng. Dù Trình Cánh Văn có nói gì đi nữa, cô cũng không nghe lọt tai.

Quả nhiên là như vậy.

Cô đã sớm biết.

Ngay từ đầu, đây vốn dĩ là một trò chơi.

Lẽ ra cô phải đoán được từ lâu.

Diễn xuất của Quý Diễn vốn không giỏi, cậu đã để lộ quá nhiều sơ hở, chỉ là cô không muốn đoán, cũng không muốn nghi ngờ

mà thôi.

Làm sao Quý Diễn có thể thích một người như cô—tầm thường, tự ti, ngay cả khi nói chuyện với người khác cũng không dám ngẩng đầu lên?

Cô chẳng có điểm nào hơn người cả.

Trước đây, cô từng nghe mọi người trong trường nói rằng đối tượng mập mờ trước đó của Quý Diễn là con gái của thị trưởng, xinh đẹp rạng rỡ, ăn nói khéo léo.

Ai cũng bảo, cậu và cô gái đó đúng là trai tài gái sắc, nhìn vào đã thấy trời sinh một cặp.

Chưa từng có ai nói rằng cô và Quý Diễn rất hợp nhau.

Phần lớn đều cho rằng, cô đang trèo cao.

Tô Lạc Nam thậm chí có thể tưởng tượng được cảnh những người đó sau lưng giễu cợt cô thế nào.

Họ chắc chắn cảm thấy cô là một con hề tự cho mình là đúng, là một kẻ đáng thương dễ bị lừa gạt, là một kẻ si mê chỉ cần Quý Diễn ngoắc tay một cái đã lập tức chạy theo.

Nhìn thấy cô không phản ứng, Trình Cánh Văn thở dài.

"Thôi được rồi, nếu cậu không muốn đi, tớ cũng không ép cậu. Tớ không làm phiền cậu nữa, cậu cứ ngồi yên đây nghỉ ngơi một chút, đừng chạy lung tung. Có chuyện gì thì nhớ gọi cho tớ, tớ sẽ đến ngay."

Tô Lạc Nam khẽ "ừm" một tiếng, ánh mắt dõi theo bóng lưng cậu ta khuất dần.

Gió đêm thổi qua những tán cây, phát ra tiếng xào xạc.

Cô cúi đầu, nhìn chằm chằm vào mắt cá chân hơi sưng đỏ của mình.

Hình như là lúc ở quán bar bị thương. Khi Quý Diễn kéo cô vào góc khuất, lực tay quá mạnh, mà cô lại không vùng ra được. Trong lúc giằng co, cô đã bị trẹo chân.

Có lẽ là do gió đêm quá lạnh, khiến mũi cô bỗng dưng cay xè.

Một giọt nước mắt rơi xuống, nhỏ lên đùi cô, vệt nước loang ra trên chiếc váy trắng, cô lập tức đưa tay che lại.

Giây tiếp theo, một giọt nước mắt nữa không kìm được mà rơi xuống mu bàn tay cô. Nóng bỏng, tựa như thiêu đốt làn da.

Cô nhanh chóng đưa tay lau đi dòng nước mắt không ngừng tràn ra, lồng ng.ực phập phồng dữ dội.

Cô cúi đầu, ngồi dưới gốc cây, bờ vai run rẩy kịch liệt.

Đau quá.

Thật sự rất đau.

Tim như bị khoét mất một mảng, trống rỗng đến mức chẳng tìm được chỗ nào để bám víu.

Đau đến nghẹt thở, đau đến mức cơ thể cũng hoảng loạn theo.

Vừa rồi lúc đi ra sao cô lại không thấy đau đến vậy chứ.

Khoảng hai giờ sáng, một nhóm nam nữ từ quán bar đi ra, khoác tay nhau lảo đảo bước đi.

Nhìn lướt qua cũng đủ biết là một đám người uống say bí tỉ giữa đêm khuya.

Tô Lạc Nam điều chỉnh lại cảm xúc, do dự rất lâu, cắn răng gọi điện cho Quý Diễn, cố giữ giọng điệu bình tĩnh.

"Quý Diễn, chân em đau quá, khi nào anh mới có thể về nhà?"

Mọi chuyện đã quá rõ ràng rồi.

Cô cũng không biết mình cứ cố đi tìm bằng chứng hết lần này đến lần khác để làm gì nữa.

Bên kia đầu dây vẫn còn chút ồn ào, nghe thấy cô nói, cậu rõ ràng khựng lại một chút.

"Trình Cánh Văn đưa em về rồi chứ?"

Tô Lạc Nam nói dối.

"Ừm."

Quý Diễn nhíu mày: "Đưa điện thoại cho Tô Thiên Tứ."

"Nó đi vệ sinh rồi."

"Anh bảo Trình Cánh Văn qua nhà em cũng không tiện, em thử tự bôi thuốc xem sao, nếu không có thì bảo Tô Thiên Tứ ra ngoài mua giúp. Giờ anh thực sự không đi được."

Tô Lạc Nam mím môi, chóp mũi cay xè, nước mắt dường như sắp rơi xuống.

Cô khẽ "ừ" một tiếng, không đợi Quý Diễn nói gì thêm đã vội cúp máy.

Trước khi đến đây, cô đã nhắn rất nhiều tin cho Quý Diễn, kiểu như tối nay cô nấu canh cá, hỏi cậu có muốn uống không, nếu muốn thì bảo Tô Thiên Tứ mang qua giúp.

Nhưng Quý Diễn không trả lời.

Nhìn chằm chằm vào khung tin nhắn, cô buộc mình phải xóa đi toàn bộ, để những dòng tin nhắn màu xanh ấy biến mất khỏi tầm mắt.

Từ nhỏ cô đã quen với việc này, ít nhất cũng có thể tự lừa mình dối người, để khi cậu vội vã trả lời tin nhắn của người khác, bản thân cũng không cảm thấy quá đáng thương.

Cô mím môi, lại gõ một tin nhắn gửi đi.

[Quý Diễn, em vẫn đang ở bên ngoài, chúng ta nói chuyện một chút được không?]

Tô Lạc Nam không dám tắt điện thoại, hai tay ôm gối, chẳng dám chợp mắt.

Nói gì đi mà.

Trong lòng cô tha thiết mong chờ, mong rằng cậu có thể nói gì đó.

Dù chỉ là một hai câu thôi cũng được.

Nói rằng cậu không lừa cô, hoặc xin lỗi cô, thậm chí là hứa hẹn sau này sẽ giải thích cũng được.

Tô Lạc Nam đều có thể cố gắng tha thứ cho cậu.

Hai năm qua, cô thật sự rất thích Quý Diễn, từ nhỏ đến giờ chưa từng thích ai như thế.

Nhưng cô không nhận được bất cứ hồi âm nào từ Quý Diễn.

Tô Lạc Nam ngồi đợi từ lúc trời tối đến rạng sáng.

Đến khi trời mờ sáng, mắt cô đã mỏi nhòe, vô thức tựa vào gốc cây mà thiếp đi.

Giấc ngủ này không hề ngon giấc, cô vừa đói vừa lạnh, tim trống trải đến hoang hoải.

Trong mơ, có người nhẹ nhàng vỗ vào vai cô.

Khi Tô Lạc Nam mở mắt ra, trời đã hoàn toàn sáng.

Trước mặt cô là một ông bác mặc đồng phục lao công, ánh mắt đầy quan tâm, nhẹ giọng hỏi: "Cô gái, sao lại ngủ ở đây thế này? Về nhà ngủ đi, đừng để bị cảm lạnh."

Tô Lạc Nam theo bản năng nhìn về phía quán bar nhỏ.

Quả nhiên, cửa đã đóng.

Đa phần là Quý Diễn cũng đã rời đi rồi.

Cô cụp mắt xuống, khẽ cảm ơn ông bác.

Điện thoại của cô đã sáng suốt đêm, giờ chỉ còn lại hai phần trăm pin.

Khung trò chuyện của cậu đã chuyển từ Wi-Fi sang 4G, nhưng vẫn không có tin nhắn nào.

Suốt bảy tiếng đồng hồ.

Không một lời hồi đáp.

Tô Lạc Nam nhét điện thoại vào túi, khi đứng dậy, chân cô vẫn còn tê dại. Một chiếc lá rơi từ trên vai cô xuống mặt đất một cách chậm rãi.

Có lẽ do bị lạnh cả đêm, đầu óc cô tỉnh táo hơn hẳn.

Cô cúi đầu nhìn đám lá rụng trước mặt, chợt cảm thấy bản thân thật ngu ngốc.

Chỉ vì một chàng trai, mà cô lại chờ đợi cả đêm ngoài quán bar trong giá rét, mong đợi một tin nhắn từ cậu, để rồi đổi lại là sự im lặng.

Huống hồ gì, chàng trai đó còn là một kẻ nói dối.

Về đến nhà, Tô Thiên Tứ vẫn chưa thức dậy.

Tô Lạc Nam chuẩn bị bữa sáng cho hai chị em, rồi quay về phòng ngủ tiếp.

Điện thoại đã tắt nguồn, cô cũng chẳng có tâm trạng để sạc pin.

Vốn dĩ, cô đã không quá hứng thú với thế giới ảo, bây giờ lại càng chẳng có ai để liên lạc, nên điện thoại đối với cô cũng chỉ như một công cụ xem giờ mà thôi.

Đến trưa, Tiết Minh Lan và Tô Minh trở về.

Nghe nói sức khỏe của bà nội ngày càng nghiêm trọng, có lẽ do tuổi cao, tim cũng bắt đầu có vấn đề, bên cạnh không thể thiếu người chăm sóc.

Gia đình Tô Minh có ba anh em, trên ông còn có một anh cả và một chị gái. Cả ba gia đình đều làm việc tại Tây Thành, mỗi năm chỉ về thăm nhà một lần.

Suốt hai mươi năm qua, ông bà nội vẫn sống cô quạnh ở quê, nương tựa vào nhau.

Bao nhiêu năm không có con cái bên cạnh, nhiều nhất cũng chỉ là giúp trông nom mấy đứa cháu. Nhưng rồi, khi bọn trẻ lớn lên, tất cả đều quay về bên cha mẹ ruột.

Từ nhỏ, Tô Lạc Nam đã hiểu rằng, ông bà nội thực sự rất cô đơn.

Trong bữa cơm, Tiết Minh Lan dò hỏi:

"Nam Nam à, chiều nay con đi đăng ký nguyện vọng đúng không?"

Tô Lạc Nam gật đầu: "Vâng."

"Thế con đã quyết định sẽ chọn trường nào chưa?"

Cô mím môi, vốn định nói là Tây Đại, nhưng khi sắp thốt ra thì lại chần chừ.

Tự hỏi lòng mình, nếu không phải vì Quý Diễn, cô thực sự không có quá nhiều tình cảm với thành phố này.

Có lẽ, những người trẻ tuổi bôn ba ở đô thị lớn đều giống nhau.

Con người nơi đây lúc nào cũng vội vã, tất bật kiếm sống, sẵn sàng đánh đổi sức khỏe, thậm chí cả mạng sống, chỉ để có một đồng lương ít ỏi.

Cuối cùng, Tô Lạc Nam lắc đầu: "Con vẫn chưa nghĩ ra."

"Hay là, con chọn Giang Đại đi, thế nào?"

Tiết Minh Lan dò hỏi: "Giang Đại dù sao cũng là trường 211*, tuy không bằng Tây Đại, nhưng cũng không quá kém. Quan trọng là ở đó gần quê nhà, ông bà nội con tuổi đã cao, nếu có chuyện gì xảy ra mà có người ở gần thì chúng ta cũng yên tâm hơn. Con thấy sao?"
(*985 là các trường đại học đẳng cấp thế giới và các trường thuộc dự án 211 là các trường đại học trọng điểm quốc gia.)

Mỗi lý do đưa ra đều hợp lý đến mức không thể phản bác.

Tô Lạc Nam cúi mắt nhìn chén cơm trước mặt.

Bốn người trong nhà, ba ánh mắt đều đổ dồn vào cô.

Không gian yên lặng đến mức gần như quái dị.

Một lúc lâu sau, cô khẽ đáp:

"Vâng, con hiểu rồi. Con sẽ đăng ký vào Giang Đại."

Chương 31: "Tạm biệt"

Chiều hôm đó, Tô Lạc Nam đến trường để nghe tư vấn về việc chọn nguyện vọng.

Lớp A đa số đều có thành tích khá tốt, cũng là lớp có nhiều học sinh đủ điểm để vào các trường top quốc gia nhất. Hôm nay, lớp này cũng là nơi tập trung đông học sinh nhất toàn trường.

Các bạn trong lớp phần lớn đã lâu không gặp, ai nấy đều hào hứng bàn tán về điểm số của mình.

Giữa không khí ồn ào đó, lớp trưởng khẽ nhíu mày, bước lên bục giảng:

"Mọi người bớt ồn một chút, giữ yên lặng nào. Học sinh khối 12 bên cạnh vẫn đang học, thầy cô cũng đang kẹt xe trên đường, khoảng mười phút nữa sẽ đến. Ai muốn nói chuyện thì nói khẽ thôi, chỉ cần mấy người bên cạnh nghe thấy là được, đừng làm ảnh hưởng đến người khác."

Tô Lạc Nam tối qua ngủ không ngon, khi đến trường cả người vẫn còn uể oải, đầu óc mơ màng.

Nghe lớp trưởng nói xong, cô liền gục xuống bàn, lấy cánh tay làm gối, định nhắm mắt nghỉ ngơi một lúc.

Ngay lúc đó, mấy nam sinh vừa bước vào lớp từ cửa chính.

Có lẽ tưởng cô đã ngủ, lúc đi ngang qua, bọn họ vẫn vô tư cười đùa.

"Diễn ca của tôi là ai chứ? Anh ấy chưa bao giờ là kiểu người lăng nhăng, lại càng không đùa giỡn với tình cảm con gái."

"Nghe nói hôm nay Quý Diễn không đến nộp nguyện vọng à? Hôm qua uống say quá, chắc giờ vẫn chưa tỉnh?"

"Trời ạ, mấy cậu hôm qua không thấy cảnh đó sao? Quý Diễn đứng ngay trước mặt Trần Bưu mà nói— khụ khụ— 'Dạng người thế này từ khi nào lại là gu của tôi chứ? Chỉ là chơi đùa thôi.'"

Nam sinh cố ý hạ thấp giọng, bắt chước ngữ điệu của Quý Diễn một cách sống động.

Lời vừa dứt, cả đám lập tức cười phá lên.

"Tớ đã nói mà, con bé đó lúc nào cũng tự cho mình là đúng. Quý Diễn làm sao có thể thích cô ta được?"

"Tớ lại thích cái kiểu này đấy, mấy đứa giả vờ thanh cao bị chơi một vố, nhìn mới vui mắt. Bình thường ra vẻ lạnh lùng, ai cũng không thèm để ý, cuối cùng chẳng phải chỉ cần Quý Diễn ngoắc tay một cái là chạy theo như cún con sao?"

Tô Lạc Nam không hề ngủ. Từng lời họ nói, cô đều nghe rõ ràng.

Ngón tay cô siết chặt đến trắng bệch, hơi thở gấp gáp, lồng ng.ực nặng nề như bị ai đó đè nén. Đôi mắt cũng cay xè, khó chịu đến mức không thể mở ra.

Tiếng cười đùa xen lẫn những lời chế giễu vang vọng trong không gian. Gục đầu trên bàn, cô có thể tưởng tượng ra ánh mắt giễu cợt của bọn họ khi nhìn mình— như đang nhìn một kẻ nực cười nhất thế gian.

Lần đầu tiên, Tô Lạc Nam cảm thấy, thì ra mười phút cũng có thể dài đến vậy.

Tiếng cười đùa dần nhỏ lại khi chuông reo vang.

Ngoài hành lang, tiếng giày cao gót gõ xuống nền ngày càng gần hơn.

Giáo viên chủ nhiệm vừa bước lên bục giảng, Tô Lạc Nam cũng ngẩng đầu dậy. Trong tầm mắt cô, một nam sinh vừa bàn tán về mình liếc nhìn cô một cái, nhưng ngay khi ánh mắt cô chạm đến, cậu ta lại vội vàng thu về, giả vờ bình thản.

Có lẽ là chột dạ, hoặc cũng có thể nghĩ đến điều gì khác, sự lúng túng thoáng qua trong mắt cậu ta không thể qua được mắt cô.

Giả dối đến buồn cười.

Lúc này, Tô Lạc Nam mới nhận ra—

Hình như, cô thật sự đã dũng cảm hơn trước rất nhiều.

Nếu là trước đây, cô chắc chắn sẽ không dám nhìn thẳng vào mắt cậu ta. Cô sẽ cảm thấy xấu hổ, lúng túng, có thể cả buổi sẽ cúi gằm mặt, không dám ngẩng lên.

—

Khi điền nguyện vọng trong văn phòng, Tô Lạc Nam gần như không do dự, ghi thẳng tên Đại học Giang Thành vào nguyện vọng đầu tiên. Những nguyện vọng sau đó cũng đều là các trường trong thành phố Giang Thành.

—

Trên đường về nhà, cô không gọi Tiết Minh Lan đến đón mà một mình chậm rãi bước đi dọc theo con đường quen thuộc trước cổng trường.

Có lẽ do khu đất đã được bán, rừng hoa hoè cạnh trường đã bị chặt mất một nửa. Cảnh vật xác xơ, ngay cả những chú chim

thường đậu trên cành cũng chẳng biết đã bay đi đâu.

Rõ ràng mới năm ngoái thôi, hoa hoè vẫn còn nở rộ, đẹp đến nao lòng. Khi ấy, Quý Diễn còn dẫn cô trèo tường vào hái trộm không biết bao nhiêu lần.

—

Hơn bốn giờ chiều.

Quý Diễn đang ngủ ngon lành thì cửa phòng ngủ bất ngờ bị đá văng ra với một tiếng "rầm" chấn động.

Trình Cánh Văn lao vào, một tay hất tung chăn của cậu, giọng điệu đầy khoa trương:

"Quý Diễn, cậu bị điên à? Định ngủ quên luôn à? Cậu còn muốn vào đại học không đấy?"

Quý Diễn nhíu mày khó chịu, thậm chí không thèm mở mắt, vẻ mặt đầy chán nản:

"Gấp cái gì? Tớ đặt báo thức ba giờ rồi, chẳng phải vẫn chưa kêu sao?"

"Ba giờ?!"

Tối qua, cậu bị chuốc quá nhiều rượu, đầu óc quay cuồng, gần như không còn tỉnh táo. Cậu thậm chí chẳng nhớ mình bị ai lôi vào phòng, chỉ mơ hồ cảm thấy cơ thể nặng trĩu, không thể kiểm soát nổi.

Khoảng ba, bốn giờ sáng, tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên từ túi quần.

Quý Diễn mơ màng mở mắt, lúc này mới phát hiện mình đang nằm trong một căn phòng lạ của quán bar. Chiếc áo sơ mi đã bị

cởi bỏ, vứt dưới sàn. Trên ngực cậu, một người phụ nữ tóc vàng đang áp sát, có vẻ như đang định cởi tiếp thắt lưng của cậu.

Trong khoảnh khắc, cậu hoàn toàn tỉnh táo.

Quý Diễn lập tức đẩy mạnh người phụ nữ kia ra, giọng khàn đặc:

"Cô là ai?! Sao tôi lại ở đây?!"

Người phụ nữ dường như cũng đã uống khá nhiều, má đỏ bừng, giơ tay ngoắc cậu, gương mặt lộ rõ vẻ bất mãn.

"Sao lại tránh tôi? Tôi còn chưa làm gì mà, đừng có tỏ ra như thể tôi chiếm tiện nghi của cậu vậy."

Quý Diễn cau mày, theo bản năng cúi xuống nhìn quần áo của mình. May mà mọi thứ vẫn còn nguyên vẹn.

Cậu nhặt áo khoác dưới sàn lên, khoác vội lên người, định mở cửa rời đi thì bỗng bị cô ta níu tay lại.

"Cậu đi đâu? Tôi đã trả tiền cho ông chủ của các cậu rồi, cậu không thể đi được."

Quý Diễn liếc cô ta một cái, khóe môi nhếch lên nụ cười lạnh, dứt khoát hất tay.

"Tôi không phải trai bao. Tốt nhất cô nên tìm Trần Bưu mà chơi cùng."

Nói dứt lời, cậu đẩy cửa ra ngoài, mạnh đến mức cửa đóng sầm lại sau lưng.

Dù vừa mới tỉnh rượu, đầu óc Quý Diễn vẫn còn quay cuồng, tay chân cũng chẳng còn chút sức lực.

Cậu phải lôi kéo mãi mới có thể kéo được Trần Diệp, kẻ đã say bí tỉ, ra khỏi phòng bên cạnh.

Trần Diệp chẳng những không chịu phối hợp, mà còn giãy giụa đòi đẩy cậu ra.

Chiếc điện thoại của cậu cũng bị hỏng vào đúng lúc đó.

Phòng của bọn họ nằm trên tầng hai, điện thoại của Quý Diễn cứ thế rơi thẳng từ lan can xuống nền đá hoa cương ở tầng một.

Màn hình không chỉ nứt toác như mạng nhện, mà thậm chí còn không thể khởi động lên được nữa.

Quý Diễn loay hoay một hồi, cuối cùng nhận ra chiếc điện thoại này coi như bỏ đi.

Cậu bực mình định vứt thẳng vào thùng rác, nhưng ngay khoảnh khắc sắp ném đi, cậu chợt nhớ ra—trong chiếc điện thoại này vẫn còn lưu lại rất nhiều đoạn tin nhắn giữa cậu và Tô Lạc Nam.

Tự dưng lại thấy có chút không nỡ.

Thôi thì cứ mang đi sửa lại, sau này mỗi lần hai người họ đi chơi cùng nhau, cậu vẫn có thể lôi ra xem lại cho vui.

Cuối cùng, Quý Diễn vẫn cố nhịn sự bực bội trong lòng, nhét điện thoại vào túi áo, thấp giọng chửi thề một câu:

"Mẹ nó! Hôm nay đúng là xui tận mạng, đáng lẽ không nên ra khỏi nhà!"

Báo thức là cậu đã đặt từ tối hôm trước, nhưng đến tối hôm sau điện thoại đã thành phế phẩm.

Quý Diễn vốn đã khó chịu vì uống quá nhiều rượu, trên đường về nhà còn bắt một chiếc taxi, mơ màng thế nào lại nhớ ra phải ghé vào tiệm thuốc 24 giờ mua thuốc bôi trật khớp cho Tô Lạc Nam.

Cậu chẳng rành mấy thứ này, cũng không biết nên mua loại nào, dứt khoát gom hết các loại thuốc trị bong gân trong tiệm, nghĩ bụng nếu ngày mai cô vẫn chưa đỡ thì đưa cô đi bệnh viện luôn.

Về đến phòng, Quý Diễn thậm chí còn chẳng kịp bật đèn, vừa nằm xuống đã ngủ ngay, hoàn toàn quên mất chuyện điện thoại của mình đã hỏng.

Thế là cậu ngủ một mạch đến tận bốn giờ rưỡi chiều hôm sau.

Trình Cánh Văn kéo rèm cửa sổ ra, thấy Quý Diễn đang ngồi ngẩn người trên giường, tiện tay nhặt lấy một con thú bông trên giường ném sang.

Quý Diễn theo phản xạ bắt lấy, vô thức vuốt nhẹ cái đầu của nó, sắc mặt có phần khó chịu.

"Đừng có ném lung tung, cái này của Tô Lạc Nam."

"Tớ đã bảo mà, làm gì có chuyện cậu tự nhiên lại có cái thứ bánh bèo này." Trình Cánh Văn hừ lạnh một tiếng.

Nói xong, Trình Cánh Văn ngước mắt lên, vô tình quét qua Quý Diễn, phát hiện cậu đang khẽ nhíu mày, nhìn chằm chằm vào con thú bông như đang suy tư gì đó.

"Biểu cảm gì đây?"

"Tiêu rồi, tớ đã hứa với Tô Lạc Nam ba rưỡi sẽ đi đăng ký nguyện vọng cùng cô ấy. Bây giờ cho cô ấy leo cây lâu thế này, chắc cô ấy tức chết luôn rồi."

Trình Cánh Văn: "..."

"Mẹ nó, bản thân cậu còn chưa lo xong, có thể quan tâm đến chính mình trước được không?"

Trong quá trình điền nguyện vọng, Quý Diễn lại hành động cực kỳ dứt khoát, nguyện vọng một không chút do dự điền thẳng Đại học Tây Thành.

Mấy nguyện vọng sau cậu lười suy nghĩ, điền đại vài trường, dù sao với điểm thi của cậu, không có khả năng trượt khỏi Tây Đại.

"Đúng rồi, tớ nhớ ra một chuyện."

Trình Cánh Văn bỗng nhiên lên tiếng: "Vừa nãy tớ thấy một cái thùng giấy đặt ngoài cửa, bên trong có khá nhiều đồ, hình như toàn là quà cáp gì đó. Tớ còn nhớ có cả mấy bộ đồ Tô Lạc Nam từng mặc qua."

Quý Diễn vừa khéo đóng laptop lại, ánh mắt thoáng ngẩn ra hai giây.

Ngay sau đó, cậu còn chẳng kịp mặc áo, lập tức lao thẳng ra cửa.

Cái thùng vẫn yên tĩnh nằm trước cửa, bên trong có váy áo, còn có cả những món quà cậu từng tặng cô.

Mấy cái vòng bạc, mấy món đồ trang sức nhỏ nhặt, không thiếu thứ gì.

Bên trong thùng còn kẹp một mảnh giấy nhỏ, trên đó là mấy chữ ngay ngắn, rõ ràng, đúng chuẩn nét chữ của Tô Lạc Nam.

【Trả lại cậu, cảm ơn.】

Quý Diễn ngồi xổm xuống, siết chặt mảnh giấy trong lòng bàn tay, cánh tay run lên từng hồi.

Vài giây sau, cậu gần như nghiến răng mở miệng, giọng nói khàn đặc, nặng nề đến cực điểm.

"Cô ấy có ý gì đây?! Muốn cắt đứt quan hệ với tớ à?"

—

Đêm hôm đó, Tô Lạc Nam trằn trọc mãi không ngủ được.

Ban ngày cô vẫn rất tỉnh táo, nói chuyện, làm việc chẳng khác gì bình thường.

Dù trong lòng như bị khoét đi một góc, nhưng ít ra cô vẫn có thể cười nói với Tô Thiên Tứ, Tiết Minh Lan như mọi khi.

Chỉ là đến đêm, cảm xúc như sóng dữ cuộn trào, cuốn cô chìm nghỉm.

Tô Lạc Nam ôm chặt đầu gối, cả người cuộn tròn lại, trốn trong chăn.

Cô không muốn khóc, cô biết làm vậy trông sẽ thật kém cỏi.

Nhưng cô không nhịn được.

Tô Lạc Nam hiểu rõ, sau lần này, cô và Quý Diễn sẽ thực sự mỗi người một ngả.

Từ nay về sau, cô sẽ không còn nhận được tin nhắn từ cậu nữa, cũng sẽ không thể cùng cậu đi bên nhau. Người này sẽ hoàn toàn biến mất khỏi thế giới của cô, như thể chưa từng tồn tại.

Có lẽ, đêm hôm đó ở quán bar là lần cuối cùng trong đời họ gặp nhau.

Hai chữ Quý Diễn giống như một quả bom hẹn giờ, cứ mỗi khi màn đêm buông xuống là điên cuồng xông vào tâm trí cô.

Càng cố quên, những kỷ niệm giữa họ lại càng hiện lên rõ ràng hơn bao giờ hết.

Liên tiếp mấy ngày liền, cô chỉ có thể chợp mắt lúc ba, bốn giờ sáng, quầng mắt thâm đến mức chẳng khác nào gấu trúc.

Có lẽ là cố tình trốn tránh, Tô Lạc Nam vẫn không sạc điện thoại, mấy ngày nay cũng không dám xuống lầu.

Tô Thiên Tứ nói với cô rằng, cậu ấy gặp Quý Diễn dưới nhà, trông có vẻ tệ lắm, cứ nhất quyết bảo cậu gọi chị mình xuống.

Tô Lạc Nam chỉ khẽ "ừm" một tiếng, rồi im bặt.

—

Hôm có giấy báo nhập học, Tiết Minh Lan và Tô Minh đều đi làm.

Có lẽ thấy chị mình dạo này không ổn chút nào, Tô Thiên Tứ hiếm hoi vào bếp nấu ăn một bữa.

Dù gì cũng là lần đầu tiên vào bếp, nên khi bát mì ra lò trông chẳng đẹp mắt chút nào.

Tô Thiên Tứ đeo tạp dề đỏ, có phần ngượng ngùng gãi đầu.

"Dù sao cũng thế này rồi, chị cứ ăn tạm đi."

Tô Lạc Nam nhìn vệt bột trắng dính trên chóp mũi cậu, không nhịn được bật cười.

"Nấu ăn kiểu gì mà làm cả mũi dính đầy bột thế?"

Tô Thiên Tứ từ nhỏ đã có chút ngang bướng, nghe vậy mặt càng đỏ hơn.

"Vậy chị đừng ăn nữa, trả lại em."

"Ai nói là không ăn? Dĩ nhiên là phải ăn rồi."

Tô Lạc Nam lập tức bảo vệ bát mì trước mặt, gắp một đũa bỏ vào miệng.

Sợi mì mềm hòa cùng nước dùng ấm nóng trôi xuống dạ dày, hương vị còn ngon hơn cô tưởng tượng.

"Ngon đấy."

Thấy cô khen như vậy, Tô Thiên Tứ cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, ngồi xuống đối diện cô rồi cầm đũa lên ăn.

Ăn được một lúc, Tô Lạc Nam bỗng sững người.

Cô thích Quý Diễn từ khi nào nhỉ?

Giờ nhớ lại, hình như cũng là vì một bát mì nóng hổi.

Hôm đó lúc tan học về, trời đổ mưa lớn, đúng lúc cô đang đến kỳ, mà mẹ thì đứng đợi em trai trước cổng trường, còn cô lại quên mang chìa khóa.

Không có chỗ nào để đi, chính Quý Diễn đã đưa cô về nhà, còn nấu cho cô một bát mì.

Nghĩ lại thì, mì Quý Diễn nấu thực sự chẳng ra sao.

Sợi mì bị nấu quá lâu, ăn vào chẳng có chút dai nào, thậm chí còn hơi mặn, rõ ràng là người chẳng bao giờ vào bếp.

Thế mà lúc đó, cô lại cảm thấy đó là bát mì ngon nhất trần đời.

"Trời ạ, tự nhiên bây giờ em thấy mình đúng là thiên tài nấu nướng, còn ngon hơn cả món thịt xào giá đỗ của bố nữa. Mà em nghi lắm nhé, chắc bố chỉ biết nấu mỗi món đó thôi. Lần nào mẹ về quê, ông ấy cũng chỉ làm món đó, đến nỗi em ăn phát ngán luôn."

Tô Thiên Tứ vừa ăn mì trong bát, trên mặt đầy vẻ tự hào. Nói được một lúc, cậu ta vô thức ngước mắt lên nhìn cô.

Vừa ngẩng đầu lên, Tô Thiên Tứ liền sững người, theo phản xạ mà hỏi:

"Tô Lạc Nam, sao chị khóc thế?"

"Hả?"

Tô Lạc Nam giật mình hoàn hồn, đầu ngón tay khẽ chạm lên má, lúc này mới nhận ra không biết từ bao giờ nước mắt đã rơi xuống.

Chạm vào vẫn còn ấm.

Đúng rồi.

Cô khóc cái gì chứ?

Mì rõ ràng rất ngon, đây còn là lần đầu tiên Tô Thiên Tứ xuống bếp nữa.

Quan hệ giữa hai chị em họ đã có tiến triển, lẽ ra cô nên vui mới đúng.

Thế nhưng sống mũi lại cay xè, mắt cũng đau đến mức không thể mở nổi.

Nước mắt "tách" một tiếng rơi vào trong bát, lập tức lan ra tứ phía, hòa vào nước mì.

Tô Thiên Tứ không giỏi dỗ dành người khác, nhất thời có chút lúng túng.

"Tô Lạc Nam, chị đừng khóc mà trời ơi... Mẹ bây giờ không có ở đây, em..."

Nói đến đây, ánh mắt cậu ta vô thức nhìn ra ngoài cửa sổ, rồi đột nhiên ngừng lại, nghi hoặc hỏi:

"Là vì Quý Diễn à? Anh ấy từ chối chị sao? Hay là... anh ấy tệ bạc với chị?"

"Haiz, thật ra chị không ở bên anh ta cũng chẳng sao. Đều do em rảnh rỗi suốt ngày cứ tôn vinh anh ta lên thôi. Về sau em không nhắc đến nữa, được chưa?"

Tô Thiên Tứ đưa tờ khăn giấy cho cô, cuối cùng không còn cách nào khác, đành lắp bắp nói:

"Nếu... nếu anh ta thực sự đối xử tệ với chị... Vậy thì sau này anh ta không còn là đại ca của em nữa!"

Giọng điệu cậu thiếu niên vô cùng nghiêm túc.

Tô Lạc Nam không nhịn được bật cười, nước mắt vẫn còn vương trên mặt, nhưng nụ cười lại trông có chút méo mó.

Tô Thiên Tứ cũng cười:

"Thế mới đúng chứ, ăn mì của em mà còn không cười một cái, thì đúng là không nể mặt em rồi."

Ba ngày sau khi nhận được giấy báo nhập học, Tô Lạc Nam lên đường đến Giang Thành.

Sức khỏe của ông bà ngày càng kém, bố mẹ cô không thể cứ ba ngày hai lượt xin nghỉ được, thế nên cô chủ động xung phong đi trước.

Cũng đúng lúc cô không muốn ra ngoài để vô tình chạm mặt Quý Diễn, đến Giang Thành sớm còn có thể đi làm trước một tháng kiếm chút tiền.

Hơn sáu giờ tối, Tô Lạc Nam thu dọn đồ đạc xong, được Tô Minh lái xe đưa đến ga tàu.

Ngồi ở ghế sau, cô bật nguồn điện thoại. Cô không dám ngẩng đầu nhìn ra hai bên cửa sổ, vì từng cành cây, ngọn cỏ quen thuộc nơi này đều đủ khiến cô run rẩy.

Tự hỏi lòng mình, thực ra hai năm bên Quý Diễn là khoảng thời gian vui vẻ nhất trong đời cô.

Cô sợ rằng nếu nhìn nhiều thêm chút nữa, cô sẽ không muốn đi nữa.

Đây là lần đầu tiên cô bật điện thoại kể từ khi rời khỏi quán bar.

Thông báo ghim trên cùng là 99+ tin nhắn từ Quý Diễn.

Không cần mở ra xem, cô cũng biết phần lớn trong đó đều là các cuộc gọi nhỡ.

Quý Diễn vốn không thích nhắn tin trên mạng.

Đúng lúc cô còn đang do dự không biết có nên mở tin nhắn ra hay không, thì cô nhìn thấy dòng tin mới nhất, được gửi đến vào tối nay.

Quý Diễn: [Chúng ta nói chuyện đi, được không? Chỉ hôm nay thôi.]

Một dự cảm bất an len lỏi trong lòng.

Tô Lạc Nam giật mình ngoảnh đầu lại.

Chiếc mô tô lao vút trên đường, thiếu niên đội mũ bảo hiểm đen đang tăng tốc đuổi theo họ, bỏ lại những chiếc ô tô con phía sau.

Có một loại quyết tâm, như thể nếu không đuổi kịp thì sẽ không bỏ cuộc.

Nhưng thực ra cả hai đều hiểu rõ—

Dù có đuổi kịp thì sao chứ?

Tô Lạc Nam sẽ không vì cậu mà ở lại.

Quý Diễn cũng không thể bỏ học hay đi theo cô đến Giang Thành.

Chuyện đó đã trở thành một cái gai trong lòng cô, mỗi lần nghĩ đến đều thấy tim mình đau nhói.

Khoảng cách giữa hai người mãi mãi không thể xóa nhòa.

Cô đã phải cố gắng biết bao nhiêu để quên đi, để không còn trằn trọc mỗi đêm, để có thể ăn uống bình thường trở lại.

Cô không thể để bản thân một lần nữa sa vào vết xe đổ, càng không thể chìm sâu thêm.

Tô Lạc Nam siết chặt điện thoại, vừa định nhắm mắt giả vờ như không thấy thì bỗng nhiên—

"Rầm!"

Phía sau vang lên một tiếng va chạm dữ dội.

Cô lập tức mở bừng mắt, ngoảnh lại nhìn.

Quả nhiên, chiếc mô tô đen đã bị lật nhào xuống đất.

Quý Diễn ngồi bệt dưới lòng đường, ôm lấy đầu gối, mũ bảo hiểm văng xa mấy mét. Máu từ vết thương trên trán len qua những sợi tóc, chảy xuống gò má, đỏ đến chói mắt.

Đồng tử Tô Lạc Nam co rút mạnh, theo bản năng bật mở cửa sổ xe.

"Quý Diễn!"

Cô sắp phát điên rồi, vừa khóc vừa cầu xin:

"Bố, dừng xe lại đi, con xin bố đấy!"

Tô Minh còn chưa kịp phản ứng, đang định tìm chỗ tấp vào lề thì—

Phía sau, giọng nói của Tô Lạc Nam lại vang lên.

Khác hẳn với sự hoảng loạn khi nãy, lần này giọng cô nhẹ nhàng, run rẩy, dường như còn xen lẫn vài phần thất vọng.

"Không cần nữa, bố cứ đi tiếp đi."

Tô Minh nhìn qua gương chiếu hậu, ánh mắt theo hướng của cô mà dừng lại.

Giữa vụ tai nạn ấy, có một cô gái mặc váy vội vã chạy đến, nửa quỳ xuống ôm lấy chàng trai vừa ngã khỏi xe mà khóc nấc.

Sau lưng cô ấy còn có hai chàng trai khác, nhanh chóng bước lên, đỡ lấy cậu rồi dìu lên xe.

Tô Lạc Nam ngồi ở ghế sau, ánh mắt không ngừng ngoái lại phía sau, cho đến khi Quý Diễn và Trần Diệp hoàn toàn biến mất khỏi tầm nhìn.

Lần này, cô thực sự sẽ rời đi.

Khi gần đến ga tàu, trời đã tối hẳn.

Bất chợt, những chùm pháo hoa rực rỡ bung nở giữa bầu trời đêm.

Rực rỡ lóa mắt, đẹp tựa ngày Quý Diễn tỏ tình với cô, bùng cháy rồi nhanh chóng lụi tàn.

Tây Thành luôn là một nơi tràn đầy nghi thức như thế. Trước đây, ở Giang Thành, cô chưa từng thấy biển pháo hoa nào hoành tráng đến vậy.

Tạm biệt nhé, Tây Thành xinh đẹp.

Cả cậu nữa, Quý Diễn mà tớ từng thích.

Chương 32: "Gấu Nhỏ"

Khoảng năm giờ sáng, Giang Thành dần thức tỉnh từ màn đêm tĩnh mịch, những con phố dưới ánh đèn đường cũng bắt đầu phảng phất hơi thở của cuộc sống thường nhật.

Tô Lạc Nam tựa vào bậu cửa sổ, ánh mắt trống rỗng nhìn ra bên ngoài. Trong chiếc gạt tàn thủy tinh trên bàn, tàn thuốc đã chất thành một lớp dày.

Đêm nay, cô mất ngủ.

Rõ ràng vừa qua mười hai giờ cô đã lên giường, nhưng trằn trọc mãi không ngủ được, đầu óc rối bời, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một cơn bực bội vô cớ.

Từ khi bắt đầu đi làm, đã rất lâu rồi cô không bị mất ngủ như thế.

Lúc mới lên đại học ở Giang Thành, Tô Lạc Nam thường xuyên mơ thấy Quý Diễn.

Mơ thấy hai người họ cùng học chung một trường đại học, mơ thấy họ làm lành với nhau, mơ thấy họ bất chấp ánh mắt của người khác mà ôm chặt lấy nhau, hôn nhau.

Trong giấc mơ, họ lúc nào cũng quấn quýt không rời, ăn cơm, lên lớp đều có nhau, đi đâu cũng phải nắm tay, ngay cả chiếc bánh phô mai mua được ở căng tin cô cũng muốn chừa lại một nửa cho cậu.

Mọi thứ trong mơ chân thật đến mức giọng nói, cách nói chuyện của cậu quen thuộc đến mức khiến cô muốn khóc.

Nhưng giây phút mở mắt tỉnh dậy, tất cả chỉ còn lại trống rỗng.

Sau khi lên đại học, Tô Lạc Nam dần học cách chăm sóc bản thân, cách cư xử cũng không còn tự ti, rụt rè như trước.

Những năm ấy, những chàng trai theo đuổi cô không hề ít.

Tô Lạc Nam cũng từng thử mở lòng đón nhận người khác. Nhưng mỗi khi có chàng trai theo đuổi cô hào hứng chạy về phía mình, hình bóng Quý Diễn lại bất giác hiện lên trong đầu cô.

Sau khi đi làm, cô bận rộn hơn nhiều, ban ngày gần như không có thời gian nghĩ đến cậu, chỉ thỉnh thoảng trong những giấc mơ đêm khuya, Quý Diễn lại xuất hiện.

Tần suất không nhiều, chỉ khoảng hai ba lần một năm.

Có lẽ vì đã lâu không gặp, hình ảnh của cậu trong giấc mơ cũng ngày càng nhạt nhòa.

Bây giờ nghĩ lại, có lẽ là vì đã quen với cuộc sống hiện tại, cô dường như đã rất lâu rồi không còn nhớ đến Quý Diễn nữa.

Điếu thuốc trên tay sắp cháy đến đầu ngón tay, đúng lúc này, một chú mèo nhỏ đen trắng nhảy lên lòng cô, kéo Tô Lạc Nam trở về thực tại.

Cô nhíu mày, ôm lấy chú mèo tam thể trước mặt, xoa đầu nó một cái.

"Gấu Nhỏ, mày lại chạy đi đâu rồi hả? Còn dám lén lút bỏ nhà đi nữa, lần sau tao sẽ đóng cửa sổ đấy!"

Gấu Nhỏ dường như nhận ra chủ nhân đang giận, liền dụi đầu vào lòng cô, cọ tới cọ lui đầy nịnh nọt.

Nhìn bộ dạng làm nũng đáng yêu của nó, Tô Lạc Nam không nhịn được bật cười, dịu dàng hôn nhẹ lên đầu Gấu Nhỏ.

Gấu Nhỏ là chú mèo hoang mà cô nhận nuôi từ năm năm trước, đến giờ đã trở thành người bạn thân thiết, cùng cô nương tựa vào nhau suốt những năm tháng sống ở thành phố này.

Từ nhà hàng xóm đã thấp thoáng mùi đồ ăn thoảng qua.

Tô Lạc Nam ngước mắt nhìn đồng hồ treo tường, còn hai tiếng nữa mới đến giờ đi làm.

Cô dụi tàn điếu thuốc cuối cùng, đi tắm rồi thay quần áo, chuẩn bị ra ngoài ăn sáng.

Khi sắp xuống tầng, cô vô tình liếc qua phòng khách, ánh mắt lướt qua cửa sổ nhìn xuống dưới.

Một chiếc Maybach màu đen lặng lẽ đỗ ngay dưới tòa nhà cô ở. Thoạt nhìn, chiếc xe này có gì đó trông rất quen mắt.

Khu chung cư cô thuê đã cũ kỹ, thậm chí còn không có thang máy, bình thường chẳng bao giờ xuất hiện loại xe đắt tiền như vậy.

Chỉ hai giây sau, cô đột nhiên nhận ra điều gì đó, đồng tử khẽ co lại, theo phản xạ nghiêng người, áp sát lưng vào tường để tránh bị nhìn thấy từ bên ngoài cửa sổ.

Chiếc xe này... chẳng phải chính là chiếc Quý Diễn đỗ trong gara tối qua sao?!

Nghĩa là, cả đêm qua cậu không hề rời đi?

Cậu đến đây làm gì chứ?!

Tô Lạc Nam nuốt khan một cái, cẩn thận thò đầu ra, dè dặt liếc vào bên trong xe.

Bên ngoài trời vẫn chưa sáng hẳn, cộng thêm chiếc xe lại màu đen, khiến cô hoàn toàn không nhìn rõ bên trong có người hay không.

Cô mở danh bạ điện thoại, mím môi rồi bấm gọi cho Lục Tư Cố.

"Dậy chưa?"

Đầu dây bên kia, giọng nói còn ngái ngủ, có vẻ vừa mới tỉnh.

"Có chuyện gì thế?"

"Cậu có rảnh qua đón tớ một chút không?"

Lục Tư Cố: "?"

Hai giây sau, anh ta nhìn đồng hồ trên điện thoại, nhíu mày hỏi:

"Cậu bị làm sao đấy? Mới sáng sớm đã gọi? Nhà cậu ngay cạnh ga tàu điện ngầm mà?"

"Hôm nay có chút việc, không muốn đi tàu điện."

Tô Lạc Nam cố tình tỏ ra bực bội.

"Hôm qua cậu còn bảo nếu ký được hợp đồng này suôn sẻ thì sẽ dẫn tớ đi ăn uống linh đình, giờ một chuyện nhỏ thế này cũng không chịu giúp?"

Lục Tư Cố: "..."

"Rồi rồi rồi, ở nhà chờ đi, hai mươi phút nữa tớ đến."

"Được thôi!" Tô Lạc Nam cười khẽ, "Tới nơi tớ bao cậu ăn sáng."

Lục Tư Cố lật mắt ngán ngẩm.

"Hừ."

Cúp điện thoại xong, Tô Lạc Nam tranh thủ khoảng thời gian này đánh một lớp trang điểm nhẹ, miễn cưỡng che đi quầng thâm đậm dưới mắt sau một đêm mất ngủ.

Cô còn đặc biệt chọn một chiếc váy mới trong tủ đồ. Không nói là quá xinh đẹp, nhưng ít nhất cũng không muốn trông quá nhếch nhác vào thời điểm này.

Nếu để người khác biết cô cả đêm không ngủ được, chẳng khác nào đang nói rằng cô vẫn còn để tâm đến Quý Diễn.

Vừa thay đồ xong, điện thoại liền reo lên rất đúng lúc. Lục Tư Cố đã đến, xe đang đỗ dưới nhà chờ cô.

Tô Lạc Nam ngẩng đầu nhìn đồng hồ—mới mười lăm phút, nhanh hơn cô tưởng.

Vừa bước vào ghế phụ, giọng điệu khoa trương của Lục Tư Cố đã vang lên, nghe kỹ còn có chút kích động.

"Ôi chao, chiếc xe kia của ai thế? Ít nhất cũng phải hơn hai chục triệu tệ nhỉ? Khu chung cư này có kiểu đại gia thế này à?"

Tô Lạc Nam theo hướng anh ta chỉ mà nhìn sang.

Hai chiếc xe đỗ khá gần nhau, lần này cô đã hoàn toàn thấy rõ người đang ngồi trong chiếc Maybach màu đen.

Xe đỗ dưới gốc cây, bóng lá rải rác trên chiếc mũ lưỡi trai đen của người đó. Từ góc độ của họ, không thể nhìn rõ hoàn toàn khuôn mặt.

Nhưng trực giác mách bảo cô rằng—người đó chắc chắn là Quý Diễn.

Quý Diễn vẫn mặc nguyên bộ đồ tối qua, mũ lưỡi trai kéo thấp xuống, khẩu trang đen che gần hết nửa khuôn mặt. Một tay cậu thả lỏng đặt trên vô lăng, tay áo sơ mi hơi xắn lên, chiếc đồng hồ bạc trên cổ tay thỉnh thoảng hắt ra một tia sáng lạnh lẽo dưới ánh đèn.

Ngay khoảnh khắc Tô Lạc Nam nhìn sang, ánh mắt cô vô tình chạm phải đôi mắt tối sầm của cậu.

Quý Diễn thong thả quét mắt nhìn cô một lượt, sau đó dời tầm mắt sang Lục Tư Cố—gương mặt lập tức trầm xuống, tối tăm đến đáng sợ.

Từ góc nhìn của họ, ánh mắt Quý Diễn khi nhìn Lục Tư Cố quả thực có phần đáng sợ.

Lục Tư Cố bị ánh mắt ấy nhìn chằm chằm đến phát run, vô thức nuốt khan một cái.

"Anh... anh ta... tớ có đắc tội với ai đâu nhỉ? Sao tớ cứ có cảm giác... anh ta muốn giết tớ vậy?"

Tô Lạc Nam: "....."

"Chẳng lẽ... chỉ vì tớ nhìn xe anh ta lâu một chút? Chết thật, đen đủi đến thế sao? Nếu anh ta mà nhắm vào tớ thật, nhìn cái phong thái vương giả kia, có gom hết tài sản của hàng trăm cái nhà tớ cũng chẳng chống đỡ nổi..."

Nhìn anh ta càng nói càng lệch xa thực tế, Tô Lạc Nam cúi đầu kéo chặt dây an toàn.

"Đi nhanh đi, đừng quan tâm nữa."

"Đúng, cậu nói đúng."

Lục Tư Cố lập tức khởi động xe:

"Chạy trước rồi tính! Nhỡ đâu anh ta đang cáu kỉnh, cần tìm người xui xẻo trút giận, mà tớ lại đúng lúc xui xẻo đâm đầu vào thì sao?"

Chiếc xe lao vút đi không chút do dự, để lại Quý Diễn đứng nguyên tại chỗ, ánh mắt ngày càng tối sầm. Bàn tay đang nắm vô lăng siết chặt đến mức run rẩy vì tức giận.

Vài giây sau, cậu bất ngờ trút giận bằng cách nện mạnh một cú vào vô lăng, buột miệng chửi thề:

"Khốn kiếp!"

Tô Lạc Nam đúng là được lắm.

Quá tàn nhẫn.

Tối qua, cậu mượn hơi men tìm đến chỗ cô, không những bị cô lạnh lùng đuổi thẳng, mà còn bị quay video lại. Cô thản nhiên tuyên bố nếu cậu dám động tay động chân thêm lần nữa, cô sẽ tung đoạn video này lên cho cánh nhà báo, nói rằng ngôi sao ca nhạc hàng đầu đang quấy rối phụ nữ độc thân.

Bộ dạng lạnh nhạt, xa cách ấy như một lưỡi dao sắc lạnh đâm thẳng vào mắt cậu.

Ngày trước, ánh mắt cô nhìn cậu vẫn luôn vừa rụt rè vừa rực cháy.

Hồi đó, cô thích cậu biết bao nhiêu, đến mức chẳng thể giấu nổi chút cảm xúc nào.

Quý Diễn đương nhiên không cam tâm.

Cậu vất vả lắm mới có thể gặp lại Tô Lạc Nam, càng không tin cái lý do kết hôn vớ vẩn kia.

Cậu đứng chờ cô suốt cả đêm ngoài cửa. Vì có hơi men trong người nên vừa mệt vừa uể oải, nhưng dù vậy, cậu vẫn không dám chợp mắt dù chỉ một chút, sợ rằng bản thân sẽ bỏ lỡ khoảnh khắc cô xuất hiện.

Kết quả, sau bao nhiêu kiên nhẫn đợi chờ, thứ cậu thấy lại là cảnh cô bước lên xe của người đàn ông khác.

Là người mà cô gọi là "chồng" đó.

Dù Quý Diễn không muốn thừa nhận, nhưng khi nhìn hai người họ, cậu lại cảm thấy họ trông có chút gì đó thật sự rất tình cảm.

Hồi còn yêu nhau, chưa bao giờ Tô Lạc Nam ăn diện xinh đẹp đến vậy khi ở bên cậu.

Ghen tị đến phát điên, nhưng lại chẳng có tư cách nổi giận trước mặt cô, cậu chỉ có thể nuốt cơn tức giận xuống, nghẹn đến mức lồng ng.ực cũng nhói đau.

Điện thoại bị quăng bừa trên ghế lái phụ bỗng rung lên. Quý Diễn nhíu chặt mày, bực bội nhấc máy.

Đầu dây bên kia dường như còn mất kiên nhẫn hơn cậu.

Vừa bắt máy, một giọng nói chói tai lập tức vang lên qua loa điện thoại.

"Cậu còn biết nghe điện thoại hả?! Bây giờ là mấy giờ rồi? Cậu định để cả buổi họp báo ra mắt ca khúc mới chờ mình à?! Tối qua tôi gọi cho Tiểu Lưu cả chục lần mà vẫn không tìm được cậu! Bảo cậu ấy nhắn một câu cho cậu thôi mà cũng khó vậy sao? Được rồi, tôi biết cậu bây giờ là đại minh tinh, chắc khinh thường cái công ty nhỏ này của chúng tôi rồi chứ gì—"

Quản lý Triệu Lan lại bắt đầu lải nhải. Những câu sau không cần nghe, Quý Diễn cũng đoán được chị ta sẽ nói gì.

Thật ra, thời gian Quý Diễn vào nghề không lâu, nhưng con đường phát triển lại khá suôn sẻ.

Hồi năm hai đại học, cậu chỉ định ra ngoài mua ly trà sữa, ai ngờ bị một người săn tìm ngôi sao phát hiện. Sau một năm bị công ty ra sức thuyết phục, người vốn chẳng hứng thú với giới giải trí như cậu cuối cùng cũng ký hợp đồng.

May mà cậu không phụ kỳ vọng, chưa đầy nửa năm sau đã được đóng vai nam phụ trong một bộ phim truyền hình. Nhờ ngoại hình xuất sắc, cậu nổi lên nhanh chóng.

Ban đầu, Quý Diễn vốn không có ý định trở thành minh tinh đình đám. Nhưng theo thời gian, khi danh tiếng tăng cao, số lượng anti-fan của cậu cũng nhiều hơn.

Phần lớn là con trai, suốt ngày mỉa mai cậu là "bình hoa di động", "ngôi sao lưu lượng rỗng tuếch", chỉ biết dựa vào nhan sắc để thu hút fan nữ, khiến họ mê mẩn đến mức mất lý trí.

Từ nhỏ đến lớn, Quý Diễn không phải người chịu thua ai bao giờ. Những lời chê bai kia lập tức kí.ch th.ích ý chí chiến đấu trong cậu.

Hai tháng sau, một ca khúc do chính cậu sáng tác bất ngờ leo thẳng lên vị trí số một trên bảng xếp hạng các app âm nhạc.

Thời điểm đó, bài hát này hot đến mức chỉ cần bước ra đường là có thể nghe thấy.

Những năm sau, Quý Diễn liên tục ra mắt nhiều ca khúc, từ một diễn viên tuyến mười tám trở thành ca sĩ hàng đầu với đĩa đơn, album hay vé concert đều bán chạy nhất. Khi các đạo diễn mời cậu tham gia show, ai cũng phải nể mặt vài phần.

Cái tên Quý Diễn, trở thành ngôi sao đỉnh lưu xứng đáng.

Từ khi cậu nổi tiếng, thái độ của công ty đối với cậu cũng thay đổi rõ rệt. Toàn bộ trọng tâm dường như đều đặt lên người cậu, ai cũng cung phụng cậu như tổ tông. Nhiều nghệ sĩ trong công ty còn căng thẳng khi gặp cậu hơn cả khi gặp ông chủ.

Bao nhiêu năm rồi, đây là lần đầu tiên Triệu Lan tức giận chỉ trích cậu như vậy. Dù tối qua, cậu thật sự không nhận được thông báo về buổi họp báo hôm nay.

Quý Diễn nhắm mắt, đôi mày vẫn nhíu chặt. Đợi Triệu Lan nói xong, cậu mới lên tiếng:

"Mấy giờ?"

"Trước mười giờ." Triệu Lan đáp, "Bất kể cậu đang ở đâu, cậu còn ba tiếng để quay về."

Cúp điện thoại, Quý Diễn ngẩng đầu nhìn về phía tòa nhà chung cư của Tô Lạc Nam.

Tóm lại, ngày tháng còn dài.

Lần này, cậu sẽ không để cô chạy thoát nữa.

Cậu vừa định khởi động xe rời đi thì bỗng nghe thấy một tiếng mèo kêu khe khẽ vang lên dưới tán cây bên cạnh.

Quý Diễn nhìn theo hướng phát ra âm thanh, lập tức thấy một con mèo béo tròn đen trắng đang thè lưỡi liế.m móng vuốt.

Quý Diễn: "..."

Lâu rồi cậu chưa gặp con mèo nào vừa béo vừa xấu đến mức này. Nhìn thoáng qua cứ như một cuộn len lông xù.

Không biết chủ nhân của nó mắt thẩm mỹ kiểu gì nữa.

Cậu lười biếng dời mắt đi, nhưng chỉ hai giây sau lại quay ngoắt đầu nhìn lại.

Tối qua, khi cậu đứng trước cửa nhà Tô Lạc Nam, chẳng phải bên cạnh cô cũng có một con mèo xấu như này sao?

Hình như tên là gì nhỉ... Gấu Nhỏ?

Quý Diễn nhướng mày.

Vậy đây chính là mèo của Tô Lạc Nam?

Cậu lục lọi trong xe, tìm thấy vài thanh phô mai, ánh mắt rơi xuống Gấu Nhỏ, khóe môi không kiềm được mà khẽ cong lên.

Cơ hội đến rồi, chẳng phải sao?

Chương 33: Cậu muốn tớ làm kẻ thứ ba?

Quả nhiên đúng như Quý Diễn dự đoán, Gấu Nhỏ – con mèo béo ham ăn này – nhanh chóng bị thanh phô mai thu hút, từng bước đi về phía cậu.

Quý Diễn lặng lẽ nấp sau gốc cây, không chỉ đội mũ, đeo khẩu trang mà còn cẩn thận trang bị thêm một cặp kính râm khi xuống xe, che chắn bản thân rất kỹ.

Nhìn từ xa, cậu trông chẳng khác gì kẻ mờ ám, hoàn toàn không giống người tốt lành gì.

Không ít người đi đường liên tục liếc nhìn cậu vài lần.

Ngay khi con mèo béo tiến lại gần, Quý Diễn liền nhanh tay chộp lấy hai chân trước của nó, xách bổng cả con mèo lên.

Bất ngờ bị nhấc khỏi mặt đất, Gấu Nhỏ lập tức bất an, giãy giụa dữ dội rồi kêu loạn cả lên.

"Mèo béo, đừng nhúc nhích, nghe đây!"

Bị nó kêu đến nhức cả đầu, Quý Diễn trừng mắt cảnh cáo, nắm chặt hai cái chân mập ú.

"Ngoan ngoãn theo tao về, sau này đồ ăn thức uống ngon không thiếu phần mày, hiểu chưa?"

Không gian lặng đi vài giây, như thể Gấu Nhỏ thực sự nghe hiểu, nó im bặt không vùng vẫy nữa, chỉ chớp đôi mắt tròn xoe nhìn

cậu.

Quý Diễn nhếch môi cười: "Vậy mới..."

Còn chưa nói xong, Gấu Nhỏ bỗng kêu "meo" một tiếng, móng vuốt mập ú vung thẳng lên cào một phát vào mũi cậu.

Dạo này Tô Lạc Nam bận tối mắt tối mũi, đã lâu rồi không cắt móng cho Gấu Nhỏ.

Chiếc móng vuốt sắc nhọn quẹt qua khẩu trang, để lại trên sống mũi Quý Diễn một vết xước đỏ chói.

Cậu ôm mũi, giận điên người, túm lấy một chân của con mèo béo, duỗi tay xách nó lên cao, kéo giãn khoảng cách giữa mình và nó đến tận nửa mét.

Cậu đúng là điên rồi.

Thật không ngờ, cậu lại đi tranh luận đạo lý với một con mèo béo.

Lại còn là một con mèo vừa béo vừa xấu như này!

Chiếc xe lao nhanh trên đường, trong khi đó Gấu Nhỏ bị quẳng ra ghế sau, vừa giãy giụa vừa gào cả quãng đường.

Quý Diễn chịu hết nổi, dứt khoát bóc hết đống phô mai và thịt khô trên xe, vứt tất cả xuống trước mặt nó.

Là một kẻ phàm ăn chính hiệu, vừa nhìn thấy đồ ăn, đôi mắt của Gấu Nhỏ lập tức sáng rực. Nó "meo" một tiếng, từ từ bò tới chỗ thức ăn, rốt cuộc cũng chịu yên lặng.

Cách lối vào hội trường hơn trăm mét, hai bên đường đã có hàng chục vệ sĩ to cao đứng nghiêm ngắn.

Bên ngoài rào chắn đỏ là biển người hâm mộ chen chúc, ai nấy đều cầm bảng tên và lightstick, tạo thành một khung cảnh đông nghịt, không thấy điểm dừng.

Vừa đến nơi tổ chức họp báo, Quý Diễn đã thấy Triệu Lan đứng đó, tay chống hông, sốt ruột đi qua đi lại. Bên cạnh còn có trợ lý Tiểu Lưu của cậu.

Trước khi xuống xe, Quý Diễn cảnh cáo bằng cách véo nhẹ cái đuôi của Gấu Nhỏ.

"Mèo béo, ngoan ngoãn ngồi yên đây, đừng có chạy lung tung. Lát nữa tao đưa mày về với chủ nhân, nghe rõ chưa?"

Gấu Nhỏ tập trung toàn bộ sự chú ý vào đống đồ ăn, hoàn toàn không thèm để ý đến cậu, chỉ lười biếng "meo" một tiếng xem như hồi đáp.

Quý Diễn hơi nhướng mày.

Quả nhiên là một con mèo béo, ăn đến tròn như một quả bóng rồi mà vẫn chưa biết chán.

Cứ đà này, chẳng mấy chốc mà mắc hết cả ba chứng bệnh cao huyết áp, mỡ máu, tiểu đường mất thôi.

Cậu duỗi chân dài bước xuống ghế lái, hai bên lập tức vang lên tiếng hò hét điên cuồng của fan, đến mức đám vệ sĩ cũng khó lòng cản nổi sự cuồng nhiệt của họ.

Vừa xuống xe, Quý Diễn lập tức như biến thành một con người khác, toàn thân toát lên vẻ tao nhã, lạnh lùng và kiêu ngạo.

Bước đến bên cạnh Triệu Lan, cậu khẽ kéo cà vạt.

"Bắt đầu chưa?"

Bàn tay vốn đã đẹp sẵn, nay phối hợp cùng vest và đồng hồ bạc trên cổ tay, càng làm tăng thêm nét quyến rũ cấm dục.

Hàng fan nữ lại một lần nữa hét chói tai.

Trước mắt họ, người đàn ông này đẹp đến mức vô nhân đạo!

Quý Diễn từ nhỏ đã không thiếu người theo đuổi, những tâm tư nhỏ bé của các cô gái cậu đều đã nhìn thấu từ lâu, và cũng biết chính xác họ muốn nhìn thấy gì nhất.

"Tổ tông của tôi ơi, cuối cùng cậu cũng đến rồi."

Triệu Lan cuối cùng cũng xoay người lại, nhưng khi ánh mắt rơi xuống vết xước trên sống mũi Quý Diễn, chị ta nhíu mày, chỉ tay vào vết thương.

"Khoan đã, Quý Diễn, mũi cậu bị gì thế này? Lát nữa còn phải đối diện với ống kính đấy, nhỡ bị chụp lại thì làm sao?"

Quý Diễn theo phản xạ nghiêng đầu, tránh ánh mắt chị ta.

"Không sao, không nghiêm trọng đâu, vào trong trước đã."

Buổi họp báo lần này thực chất không quá hoành tráng, số lượng fan ngồi dưới khán đài cũng không nhiều, nhưng phóng viên và nhà báo thì lại không ít.

Công ty tổ chức sự kiện này chẳng qua là muốn Quý Diễn tuyên truyền lịch trình lưu diễn trong năm tới, để giới truyền thông có thể đăng tin rầm rộ, gây sự chú ý.

Thực ra, với độ hot của Quý Diễn, vé concert của cậu từ trước đến nay đều luôn trong tình trạng "sold out trong vòng một giây", chẳng cần phải PR nhiều như vậy.

Chẳng qua công ty đang muốn kiếm thêm tiền từ fan mà thôi.

Rất có thể, gần đây công ty lại gặp khó khăn tài chính, nên cậu – cây hái ra tiền lớn nhất của họ – lại bị lôi ra làm công cụ kiếm tiền một lần nữa.

Quý Diễn hiểu rất rõ mọi chuyện, nhưng cậu cũng lười vạch trần.

Dù sao công việc của cậu hôm nay cũng chỉ là lên sân khấu lộ mặt, hát hai bài nhạc cũ kèm theo một đoạn nhạc mới, phần còn lại đã có Triệu Lan sắp xếp, cậu chẳng cần bận tâm.

Sau khi biểu diễn xong hai bài hát, Quý Diễn vừa ngồi xuống dưới nghỉ ngơi thì Trình Cánh Văn cũng vừa đến.

Ngoài trợ lý Tiểu Lưu và quản lý Triệu Lan, phần lớn các công việc khác của Quý Diễn đều do Trình Cánh Văn xử lý.

Cậu ta hôm nay ăn mặc vô cùng bảnh bao, vest chỉnh tề, tóc còn vuốt keo bóng loáng, trông có khi còn sang chảnh hơn cả Quý Diễn.

Quý Diễn nhàn nhạt liếc mắt qua một cái:

"Cậu ăn mặc lòe loẹt thế này làm gì?"

"Suỵt!"

Trình Cánh Văn đặt ngón trỏ lên môi, ra hiệu im lặng, ánh mắt đầy cảnh giác, giọng hạ thấp xuống.

"Cậu nói to thế, không sợ bị người ta quay lại à?"

Dù sao thì hiện tại, hình tượng của Quý Diễn trong mắt công chúng chính là một nam thần cấm dục, lạnh lùng kiêu sa.

Nếu lỡ bị quay rồi tung lên mạng, ngày mai chắc chắn sẽ lại leo hot search ngay.

Quý Diễn bình tĩnh dời mắt về phía sân khấu:

"Yên tâm, Triệu Lan nói rồi, ở đây không có ai quay đâu."

"Thế mà không nói sớm, làm tớ sợ hết hồn!"

Trình Cánh Văn thở phào nhẹ nhõm, sau đó ánh mắt bất giác rơi xuống vết xước trên sống mũi cậu.

"Mặt cậu bị sao vậy? Bị ai cào thế?"

"Mèo."

Câu trả lời ngắn gọn, súc tích.

"Đệch... Vậy mau đi chích ngừa dại đi! Đừng để mai mốt phát bệnh dại rồi lây sang tớ!"

"..."

Quý Diễn tức đến nghiến răng, hậm hực phản bác:

"Lão tử còn chê thịt cậu bẩn đấy!"

Trình Cánh Văn không thèm chấp cậu, chỉ tò mò hỏi tiếp:

"Mà tớ chưa thấy cậu nuôi mèo bao giờ, đâu ra vậy?"

Quý Diễn cụp mắt, chậm rãi đáp:

"Của Tô Lạc Nam."

"Ồ."

Hai giây sau, Trình Cánh Văn đột nhiên trừng to mắt, nhìn cậu với vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

"Tô Lạc Nam nào?!"

"..."

Quý Diễn cảm thấy bất lực hết sức, nhíu mày nhìn cậu ta.

"Cậu nhỏ tiếng chút đi, còn có thể là ai nữa? Đương nhiên là..."

Là người cậu thích chứ ai.

Nhưng đến cuối cùng, cậu lại không nói hết câu, có chút khó chịu quay mặt đi.

"Không phải chứ, cô ấy thực sự ở Giang Thành à? Cậu đoán trúng rồi sao? Vậy là cậu tìm được cô ấy rồi à? Hai người làm hòa rồi sao?"

"Không."

Quý Diễn hiếm khi có kiên nhẫn trả lời cậu ta, hàng mi hơi rủ xuống, dưới ánh đèn, đôi mắt bị bóng mi che phủ, tạo nên một tầng bóng mờ nhàn nhạt.

"Cô ấy là phóng viên, hôm qua đến nhà tớ phỏng vấn, tình cờ gặp thôi. Hơn nữa, cô ấy đã kết hôn rồi."

Người chồng kia có vẻ cũng không tệ, còn rất có tài năng, bất kể là sáng tác lời hay nhạc đều thật sự có bản lĩnh.

Nếu phải so sánh, đây có lẽ là lần đầu tiên Quý Diễn cảm thấy mình không chắc chắn.

Cậu không dám khẳng định, liệu vị trí của mình trong lòng Tô Lạc Nam có cao hơn Lục Tư Cố hay không.

Nhìn họ trông cũng khá hạnh phúc.

"Ra vậy." Trình Cánh Văn lúc này mới lờ mờ hiểu được, "Nhưng tớ vẫn không hiểu nổi, cậu thích cô ấy ở điểm nào chứ?"

Nói rồi, cậu ta liếc Quý Diễn một cái đầy ẩn ý:

"Nhìn cậu cũng chẳng phải người si tình gì cho cam."

Trên sân khấu, Triệu Lan đang trình bày một cách đầy xúc động về quá trình sáng tác đầy gian khổ của Quý Diễn, bên dưới vang lên tràng pháo tay như sấm dậy.

Ánh mắt Quý Diễn dừng lại nơi sân khấu, không nói gì, thời gian như thể bị đông cứng lại.

Ngay khi Trình Cánh Văn tưởng rằng cậu sẽ không trả lời, thì bỗng nhiên cậu cất giọng.

"Bởi vì cô ấy thích tớ."

Trình Cánh Văn sững sờ mất hai giây, sau đó bật cười đầy vẻ khó tin.

"Cậu đùa à? Người thích cậu nhiều đến mức xếp hàng quanh sân trường còn không hết, cũng đâu thấy cậu nhớ mãi không quên ai đâu?"

"Không giống nhau."

Quý Diễn thu lại ánh mắt, bình tĩnh nhìn cậu ta một cái.

"Nếu tớ không có gương mặt này, không có tiền, họ còn thích tớ không?"

Trình Cánh Văn im lặng.

Môi mấp máy, nhưng cuối cùng vẫn chẳng nói được gì.

Đúng vậy, những người thích Quý Diễn phần lớn đều bị vẻ ngoài xuất sắc của cậu thu hút. Nếu cậu chỉ là một người bình thường, không quá nổi bật, có lẽ cũng khó mà thuận buồm xuôi gió trong giới giải trí hỗn loạn này.

Không thể phủ nhận rằng, bất kể ở thời đại nào, nhan sắc vẫn luôn là tấm vé thông hành tốt nhất.

Quý Diễn hơi rủ mi, ánh mắt bỗng trở nên dịu dàng hơn, giọng điệu chắc nịch:

"Tô Lạc Nam thì khác."

Cô thích chính con người cậu.

Không lẫn tạp chất, mãnh liệt và kiên định, còn mang theo chút dè dặt cẩn thận.

Cô tưởng rằng bản thân đã che giấu rất tốt, nhưng ánh mắt cô nhìn cậu lại chẳng thể giấu nổi tình cảm.

Những năm tháng đó, tất cả sự yêu thích của cô, cậu đều thấy rõ trong mắt.

Những ánh mắt trộm nhìn trong giờ học, những quyển bài tập vô tình đặt cạnh nhau, những lần đối diện mà ánh mắt cô lộ ra sự thẹn thùng và căng thẳng.

Dù rằng tình cảm ấy là do cậu trộm lấy, giành giật, thậm chí lừa dối mà có được.

Nhưng đã nếm trải được vị ngọt của nó, cậu lại như kẻ nghiện, không thể dứt ra được.

Quý Diễn không ngại làm một kẻ tồi tệ thêm lần nữa.

Nhìn thấy vẻ u ám thấp thoáng trên gương mặt cậu, Trình Cánh Văn cũng có chút không thoải mái trong lòng.

Cậu ta xoa xoa mũi, có phần chột dạ:

"Thật ra, khi Tô Lạc Nam rời Tây Thành, có một chuyện vẫn luôn là khúc mắc trong lòng tớ. Tớ không dám nói với cậu.

Nhưng bây giờ cô ấy đã trở lại, cuối cùng tớ cũng có thể nói ra rồi."

"Chuyện gì?"

"Đêm hôm đó, sau khi tốt nghiệp cấp ba, lúc đi bar, cậu bảo tớ đưa Tô Lạc Nam về, nhưng cô ấy không chịu đi. Cô ấy đứng đợi cậu suốt cả đêm ngoài quán bar, hơn nữa còn nhắc đến chuyện Lăng Huyên tìm cô ấy."

Quý Diễn sững người một lúc lâu, trong đầu cậu lục lọi ký ức về cái tên Lăng Huyên.

Rồi bỗng chốc, hàng lông mày cậu nhíu chặt lại, quay phắt sang nhìn Trình Cánh Văn.

Bàn tay phải vô thức siết chặt, khẽ run rẩy.

"Vậy là... đêm đó, cô ấy đã đợi tớ cả một đêm ngoài quán bar?"

Đêm ấy lạnh thấu xương, cô đã ngồi ngoài đó, nhìn cậu cười nói mập mờ với người khác, nhìn cậu đắm chìm trong những cuộc vui trác táng.

Thảo nào.

Thảo nào cô rời đi dứt khoát đến vậy, không để lại cho cậu dù chỉ một câu.

Thảo nào bây giờ ánh mắt cô nhìn cậu lại lạnh lùng đến thế.

Thảo nào khi cậu đến Giang Đại tìm cô, cô lại nhờ bạn cùng phòng nói dối rằng mình không học ở đó.

Cô thậm chí không để lại cho cậu một cơ hội để giải thích.

"Đúng vậy. Nếu cậu bực quá thì cứ đánh tớ đi, mấy năm nay nhìn bộ dạng của cậu, tớ cũng cảm thấy khó chịu."

Trình Cánh Văn dứt khoát buông xuôi:

"Tớ thực sự không nghĩ rằng hai người lại chia xa lâu đến thế. Tớ cứ tưởng chỉ là cãi vã bình thường, dỗ dành một chút là xong. Nhưng kết quả..."

Kết quả là, bảy năm đã trôi qua.

Bảy năm, cậu ta đã tận mắt chứng kiến Quý Diễn đi tìm Tô Lạc Nam.

Trong mắt người ngoài, Quý Diễn lúc nào cũng hào nhoáng, đứng trên sân khấu được bao quanh bởi ánh đèn và tiếng hò reo của hàng ngàn người hâm mộ.

Nhưng thực ra, những năm qua cậu sống thế nào, chỉ có cậu ta và Trần Diệp biết rõ.

Sau khi chia tay, Quý Diễn như phát điên, để níu kéo cô, cậu đã lao xe vào dải phân cách trên đường cao tốc.

Nhưng dù cậu nằm trên giường bệnh, mạng sống ngàn cân treo sợi tóc, Tô Lạc Nam vẫn không hề xuất hiện.

Vết thương của năm đó đến tận bây giờ vẫn để lại di chứng.

Mỗi khi trời mưa, cả chân trái cậu đau như bị hàng ngàn mũi kim đâm vào.

Những năm tháng đại học, cậu đã đến thành phố nơi cô sinh ra, đến cả trường đại học của cô, nhưng dù có tìm thế nào cũng không thấy bóng dáng Tô Lạc Nam.

Quý Diễn không phải là người có phép thần thông quảng đại.

Cậu... không thể tìm thấy cô.

Sau khi ra mắt công chúng, tình trạng của cậu lại càng tệ hơn.

Những bình luận ác ý của cư dân mạng ùn ùn đổ về phía cậu.

Có fan cuồng dò ra được số điện thoại của Quý Diễn, gần như đêm nào cũng gọi đến vào lúc rạng sáng.

Dù vậy, cậu vẫn không đổi số.

Cậu sợ một ngày nào đó, nếu Tô Lạc Nam muốn tìm cậu, nhưng lại không thể liên lạc được.

Có những kẻ anti-fan còn tìm ra địa chỉ nhà riêng, gửi đến những thứ ghê tởm như ảnh thờ, thậm chí cả ảnh khỏa thân đã qua chỉnh sửa.

Tệ hơn nữa, có người còn lén lắp camera siêu nhỏ trong nhà cậu.

Khoảng thời gian đó, cậu thực sự nhớ Tô Lạc Nam đến phát điên.

Chỉ cần có thể gặp cô, dù chỉ một lần thôi, cũng tốt rồi.

Phần lớn thời gian, Quý Diễn chỉ đang gắng gượng chống đỡ.

Có những lúc, Trình Cánh Văn nhìn cậu, thực sự cảm thấy cậu sắp sụp đổ đến nơi rồi.

Bảy năm.

Họ đã không gặp nhau quá lâu.

Bấy lâu nay, Trình Cánh Văn luôn đổ lỗi cho bản thân vì đã "góp phần" chia rẽ Quý Diễn và Tô Lạc Nam.

Cũng may, ông trời thương xót, để hai người họ gặp lại nhau.

Tảng đá đè nặng trong lòng cậu ta suốt bao năm qua, cuối cùng cũng có thể trút xuống rồi.

"Đã gặp lại rồi thì chính là duyên phận." Cậu ta trầm giọng nói, "Lần này, cậu hãy theo đuổi cô ấy đàng hoàng đi. Hồi trước cậu giở trò với cô ấy thế nào, thì giờ phải bù đắp lại."

Quý Diễn hơi nhíu mày:

"Cô ấy kết hôn rồi."

"Thì sao? Tớ không ngờ cậu lại có tam quan chính trực đến thế đấy." Trình Cánh Văn nhìn cậu đầy nghi ngờ, "Lên màn ảnh tự dựng cho mình hình tượng chính nhân quân tử, cậu không phải nhập vai quá sâu, thật sự tưởng mình là người có đạo đức đấy chứ?"

Quý Diễn híp mắt lại:

"Cậu muốn tớ làm kẻ thứ ba?"

Ha! Đùa kiểu gì vậy.

Cậu là Quý Diễn cơ mà.

Là siêu sao đỉnh lưu giới giải trí, vé concert luôn cháy sạch trong tích tắc, giấc mơ mà vô số thiếu nữ khao khát nhưng chẳng thể chạm đến.

Đi đến đâu cũng được vạn người săn đón, là nhân vật đầy hào quang.

Từ nhỏ đến lớn, chỉ có người theo đuổi cậu.

Làm gì có chuyện cậu phải hạ mình đi làm kẻ chen chân vào hôn nhân của người khác chứ?

Nhưng mà...

Nghĩ lại thì... cũng không phải không được.

Dù sao thì bây giờ tỷ lệ ly hôn cũng cao như thế.

Huống hồ, vốn dĩ cậu mới là người quen biết Tô Lạc Nam trước.

Vậy có tính là "kẻ thứ ba" không? Có lẽ, cũng không khó nghe đến mức đó chứ?

Khi Quý Diễn đang điên cuồng giằng co trong tâm trí, Trình Cánh Văn bỗng vỗ mạnh lên vai cậu.

"Đệt... Quý Diễn, con mèo mà cậu nói, không phải con ở ngoài cửa kia chứ?"

"?"

Theo hướng tay cậu ta chỉ, ánh mắt Quý Diễn nhìn theo.

Một cục bông trắng đen tròn xoe đang lững thững đi ngang qua cửa hội trường, vô cùng tao nhã li.ếm li.ếm móng vuốt nhỏ, sau đó thản nhiên bước về phía sân khấu nơi Triệu Lan đang đứng.

Quý Diễn: "?!"

Cậu đã khóa kỹ cửa xe rồi cơ mà!

Con mèo béo chết tiệt này rốt cuộc làm thế quái nào mà chui ra được hả?!

Chương 34: Mèo của cậu làm tớ bị thương rồ

Bảy giờ tối, xe buýt lắc lư chầm chậm đến điểm dừng.

Tô Lạc Nam vừa bước xuống từ cửa sau, một hồi chuông điện thoại dồn dập bỗng vang lên trong túi áo.

Là Tiết Minh Lan gọi đến.

Từ sau khi cô gái nhà hàng xóm bằng tuổi cô tổ chức đám cưới vào cuối năm ngoái, mẹ cô bắt đầu lo lắng cho chuyện hôn nhân của con gái. Bà thường xuyên giục cô tìm đối tượng kết hôn, suốt ngày nói con gái có thì, lỡ mất rồi thì sau này càng khó lấy chồng.

Quả nhiên, ngay khi điện thoại vừa kết nối, Tiết Minh Lan chẳng buồn hỏi han, đi thẳng vào chủ đề chính.

"Nam Nam à, dạo này thế nào rồi? Có bạn trai chưa con?"

Bên đầu dây kia khá ồn ào, thấp thoáng còn nghe thấy những câu như "ba vạn"*, "bốn sách"* vọng đến.
(*Một bộ mạt chược cho 4 người chơi có 144 quân, chia thành 4 bộ khung, gồm các hàng: sách, văn, vạn, hướng gió và các quân đặc biệt như hoa, mùa và rồng.)

Từ khi Tô Lạc Nam đi làm, kinh tế gia đình đã bớt căng thẳng hơn trước rất nhiều. Hai năm nay, Tiết Minh Lan mê đánh mạt chược, tuy chơi hoài toàn thua nhưng vẫn tin rằng một ngày nào đó mình sẽ thắng lớn, gỡ lại hết số tiền đã mất.

Cũng may bà không chơi lớn, Tô Minh đành nhắm mắt làm ngơ.

Tô Lạc Nam hơi bất lực: "Mẹ à, con còn trẻ mà, bận công việc lắm."

"Trẻ gì mà trẻ, con đã hai mươi sáu rồi, không cưới thì định để đến bao giờ? Với lại công việc của con có gì mà bận?" Tiết Minh Lan bĩu môi, chậm rãi rút một quân bài, "Bảy sách. Một tháng kiếm chẳng được bao nhiêu, chi bằng tranh thủ lúc còn trẻ còn xinh, tìm một người đàn ông có tiền. Sau này con bước ra ngoài, nhà họ Tô mình cũng được nở mày nở mặt."

Mặc dù Tiết Minh Lan nói không sai, nhưng cách bà thẳng thắn đến mức tr.ần tr.ụi như vậy vẫn khiến Tô Lạc Nam vô thức nhíu mày.

Cô còn chưa kịp mở miệng, đầu dây bên kia đã vang lên vài tiếng cười sảng khoái.

Tiết Minh Lan vui vẻ đập mạnh quân bài xuống bàn:

"Hahaha! Tự bốc Thanh Nhất Sắc*! Đúng là gọi điện cho con gái lúc nào cũng gặp may!"
(*Thanh Nhất Sắc là một bộ bài chỉ gồm một hàng duy nhất trong ba hàng Sách, Văn hoặc Vạn; không chứa quân Gió, Rồng hay quân đặc biệt khác. Đây là một kiểu bài mạnh, có giá trị điểm cao vì khó hoàn thành.)

Ngay sau đó, tiếng xào bài loạt soạt truyền qua ống nghe.

Tô Lạc Nam: "..."

Có lẽ vì thắng bài nên tâm trạng tốt hơn, giọng điệu của Tiết Minh Lan cũng trở nên mềm mỏng, bắt đầu chơi bài tình cảm.

"Nam Nam à, con đừng giận, mẹ nói vậy cũng chỉ vì muốn tốt cho con thôi."

"Con cũng lớn rồi, tuổi xuân của con gái chỉ có mấy năm, mẹ cũng chẳng mong con cưới ai giàu sang gì, chỉ mong con chọn được một người có điều kiện ổn định, sau này có thể chăm sóc con, chăm lo cho gia đình nhỏ của con."

"Cả đời này có nhiều chuyện không thể như ý muốn, không nhất thiết cứ phải lấy người mình yêu mới có thể hạnh phúc. Con nhìn mẹ với ba con xem, năm đó còn do mai mối mà cưới nhau đấy, giờ chẳng phải vẫn sống tốt sao?"

"À đúng rồi, mấy hôm trước dì út con lại giới thiệu cho con một người đấy. Cũng tốt nghiệp thạc sĩ Giang Đại, nghe nói tính tình hiền lành, tuổi tác xấp xỉ con. Hai đứa đều làm việc ở Giang Thành, sau này có thể giúp đỡ lẫn nhau. Tết này về quê, mẹ hy vọng con đi gặp cậu ấy thử xem sao."

Nghe Tiết Minh Lan lải nhải mãi qua điện thoại, Tô Lạc Nam khẽ cụp mắt, nhẹ nhàng đáp một tiếng "Vâng."

Bầu trời dần tối lại, những chiếc xe hơi phóng vút qua đường, lác đác bật đèn pha. Giữa những tòa cao ốc san sát, dòng người và xe cộ đan xen nhau, tấp nập không ngừng.

Tô Lạc Nam đứng chờ chuyến xe buýt tiếp theo ở trạm, chếch phía trước một chút là một ngã tư lớn.

Đèn xanh bật sáng, dòng người lần lượt băng qua đường. Giữa đám đông, cô chẳng có gì nổi bật, thậm chí còn nhỏ bé hơn cả một con kiến.

Một nỗi cô đơn không tên dâng lên trong lồng ng.ực. Thành phố rộng lớn như vậy, nhưng dường như chẳng có một ai để cô có thể dựa vào.

Căn phòng trọ cô thuê cách công ty hơi xa. Sau khi xuống chuyến xe buýt này, cô phải đổi thêm một chuyến nữa, rồi đi tiếp hai, ba trạm tàu điện ngầm mới về đến nơi.

Cô từng tìm thuê nhà gần công ty, nhưng giá thuê quá cao, cô không kham nổi.

Đi taxi mỗi ngày lại càng không thể, cô cũng chẳng đủ sức chi trả.

Tiền lương của Tô Lạc Nam không cao. Mỗi tháng, sau khi trừ đi tiền thuê nhà, điện nước, cô còn phải gửi một phần về cho ông bà nội. Số tiền còn lại chẳng đáng là bao, miễn cưỡng mới đủ để duy trì cuộc sống của bản thân.

Tiết Minh Lan nói chuyện tuy khó nghe, nhưng có vài lời thực sự cũng có lý.

Cô sống một mình ở Giang Thành – một thành phố cấp một – suốt bao nhiêu năm qua, không tránh khỏi những lúc ốm đau, mệt mỏi. Trước đây, cô đều tự cắn răng chịu đựng mà vượt qua. Nhưng còn mấy chục năm sau này thì sao? Nếu cả đời vẫn không gặp được người mình thích, chẳng lẽ cô cứ phải gắng gượng một mình mãi như vậy sao?

Trong mắt người ngoài, Tô Lạc Nam có tính cách ngoan ngoãn, dung mạo xinh đẹp, tốt nghiệp trường danh giá, lại có một công việc trông có vẻ ổn định và thể diện.

Những năm qua, người theo đuổi cô không ít.

Không chỉ ở quê, nơi mà cửa nhà cô sắp bị mấy bà mai dẫm nát, mà ngay cả ở nội thành Giang Thành cũng có không ít người đàn ông ưu tú muốn theo đuổi cô.

Đôi lúc, cô cũng nghĩ đến chuyện đó.

Hay là cứ nghe theo lời mẹ, tìm một người có điều kiện khá, thật thà chất phác rồi kết hôn? Tình cảm có thể dần dần bồi đắp, dù không có cảm giác rung động cũng chẳng sao.

Cô đã qua cái tuổi chỉ cần lén nhìn người mình thích một cái cũng có thể vui vẻ cả ngày rồi.

Ở quê cô, con gái 26 tuổi phần lớn đều đã kết hôn, có người thậm chí còn sinh mấy đứa con rồi.

Nếu không ngoài dự đoán, Tết năm nay về nhà, cô lại trở thành tâm điểm của câu chuyện, lại bị họ hàng lôi ra thúc giục kết hôn suốt cả buổi.

Chẳng bao lâu sau, Tiết Minh Lan cúp điện thoại, đúng lúc đó, xe buýt cũng chầm chậm cập bến.

Trước khi lên xe, Tô Lạc Nam vô thức liếc nhìn chiếc tivi nhỏ chéo phía trên trạm xe buýt.

Trên màn hình đang phát sóng trực tiếp buổi họp báo ra mắt bài hát mới của Quý Diễn. Cô còn chưa kịp thu lại ánh mắt thì bỗng nhiên một bóng dáng lông xù trắng đen quen thuộc lọt vào tầm nhìn.

Ở góc sân khấu, một nhúm lông nhỏ chỉ lộ ra cái đầu bé tí, không hề bắt mắt, nhưng Tô Lạc Nam lại lập tức nhận ra ngay.

Đó chẳng phải... là Gấu Nhỏ sao?!

Sao nó lại ở chỗ Quý Diễn?!

Tô Lạc Nam sững người mất một lúc lâu.

Vài giây sau, một bàn tay với các khớp xương rõ ràng bất chợt xuất hiện ở góc màn hình. Đó là một bàn tay rất đẹp, trắng trẻo, thon dài, trên cổ tay còn đeo một chiếc đồng hồ bạc.

Sáng nay cô vừa nhìn thấy chiếc đồng hồ này, hình như là của Quý Diễn.

Cậu nắm lấy chân trước của Gấu Nhỏ, định bế cả con mèo lên thì lại bị nó giơ móng cào mạnh một cái.

Quý Diễn đột ngột nhăn mặt vì đau, liền đưa tay còn lại túm lấy chân sau của nó.

Nhưng Gấu Nhỏ cũng không phải dạng vừa, ngay khi bị Quý Diễn nhấc bổng lên, hai chân trước của nó vung lên dữ dội, lao thẳng về phía cậu. Động tác nhanh đến mức tạo thành ảo ảnh, trông không khác gì "Phật Sơn Vô Ảnh Cước"* trong truyền thuyết.
(*Vô ảnh cước là tuyệt chiêu phi phàm lợi hại, một trong những độc chiêu nổi tiếng của võ thuật Trung Hoa và gắn liền với tên tuổi Hoàng Phi Hồng.)

Giữa sân khấu, người quản lý của Quý Diễn vẫn đang tràn đầy cảm xúc kể về quá trình sáng tác của cậu.

Còn ở một góc không ai chú ý, một màn kịch gay cấn và thót tim lại đang diễn ra trong im lặng.

Tim Tô Lạc Nam thắt lại.

Cô liếc nhìn địa điểm diễn ra buổi họp báo trên màn hình, lập tức vẫy một chiếc taxi lao đến hội trường.

Với tính khí của Quý Diễn, cô thật sự lo rằng nếu mình đến muộn một chút, Gấu Nhỏ có khi đã bị cậu giẫm bẹp dí rồi.

Trên đường đi, vô số hình ảnh kỳ quái hiện lên trong đầu cô.

Bên bờ biển rộng lớn vô tận, Quý Diễn đeo kính râm, ngồi vắt vẻo trên ngai vàng màu vàng kim, một tay chống cằm, dáng vẻ vừa quyến rũ vừa ngạo nghễ, chân bắt chéo thong thả lắc lư ly rượu vang, bên cạnh còn có mười mấy vệ sĩ đứng nghiêm trang.

Dưới chân anh, Gấu Nhỏ bị giẫm chặt, toàn thân run rẩy, đôi mắt tròn xoe ầng ậc nước, miệng đáng thương kêu meo meo cầu cứu.

Tô Lạc Nam: "..."

Nửa tiếng sau, xe dừng lại gần địa điểm họp báo.

Tài xế nhìn dòng xe đông nghịt phía trước, thở dài nói:

"Hôm nay có một ngôi sao lớn quay chương trình ở đây, mấy con đường xung quanh đều kẹt cứng. Đoạn này cũng không xa lắm, cô đi bộ qua chắc mất tầm mười mấy phút thôi. Chứ nếu đi xe vào, có khi vài tiếng cũng chưa tới được."

Tô Lạc Nam không nói gì, chỉ gật đầu rồi xuống xe.

Cô thậm chí còn không cần bật bản đồ, cứ men theo con đường tắc nghẽn mà đi về phía trước. Quả nhiên, ở chỗ đông người nhất, cô đã thấy địa điểm tổ chức buổi họp báo.

Khu vực này còn bị vây chặt hơn cả bên ngoài, phần lớn đều là fan trung thành của Quý Diễn.

Từ lúc cậu vào trong đến bây giờ đã mấy tiếng trôi qua, trời từ sáng đã tối, vậy mà đám đông vẫn không hề giảm bớt sự cuồng nhiệt.

Tô Lạc Nam vất vả lắm mới len qua đám người, vừa định đi vào thì hai vệ sĩ trước cửa lập tức giơ tay chặn lại.

"Có thẻ thông hành không?"

Cô lắc đầu: "Tôi tìm Quý Diễn."

Sắc mặt vệ sĩ vẫn nghiêm túc, không hề có ý định hạ tay xuống:

"Ai đến đây cũng đều muốn tìm Quý Diễn. Nếu không thì cô gọi điện cho anh ấy, anh ấy đồng ý cho cô vào thì bọn tôi sẽ để cô qua. Hoặc cô có thể cho biết tên, bọn tôi sẽ vào trong thông báo."

Lần cuối cùng cô gọi điện cho Quý Diễn... hình như là bảy năm trước.

Cô chưa từng lưu số cậu, vì ngày đó bản thân thuộc làu làu, chẳng cần lưu cũng có thể đọc vanh vách.

Còn bây giờ, giữa họ đã không còn bất cứ mối quan hệ nào, tất nhiên càng không cần thiết phải lưu số nữa.

Tô Lạc Nam ngẩng đầu nhìn tấm biển xa hoa trước mặt.

Tòa nhà này vô cùng cao cấp, thường chỉ tiếp đón những nhân vật thuộc tầng lớp thượng lưu. Những ai có thể bước vào đây đều không phải người bình thường.

Bây giờ, khắp nơi đều treo đầy biểu ngữ mang tên Quý Diễn.

Dòng người phía sau vẫn đang không ngừng dồn đến, tất cả đều vì một người mà đến.

Mà người đó— chính là chàng trai mà cô từng thầm thích suốt cả những năm tháng thanh xuân.

Tô Lạc Nam cụp mắt xuống, đang định xoay người rời đi thì đột nhiên nhớ lại nội dung trên màn hình tivi ban nãy. Trong phần thông tin sự kiện có nhắc đến việc chào đón phóng viên các báo.

Cô lập tức rút chiếc thẻ trong túi ra:

"Chào anh, tôi là Tô Lạc Nam, đây là thẻ phóng viên của tôi. Bây giờ tôi có thể vào trong được không?"

Vệ sĩ nhận lấy tấm thẻ, liếc nhìn gương mặt cô rồi lại cúi xuống xem ảnh trên thẻ.

Mất vài giây, cuối cùng anh ta mới nghiêng người sang một bên, nhường đường để cô đi vào.

Bên trong hội trường, buổi họp báo dường như đã gần kết thúc. Phần lớn phóng viên đều đang vây quanh một người phụ nữ mặc vest trắng để phỏng vấn.

Tô Lạc Nam đã từng thấy cô ta trên tivi, có vẻ là quản lý của Quý Diễn.

Cô đi một vòng khắp đại sảnh, thậm chí cả những góc khuất cũng không bỏ qua, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Quý Diễn đâu.

Đúng lúc cô đang định đổi hướng tìm kiếm, phía sau chợt vang lên một giọng nói mang theo chút do dự:

"Tô Lạc Nam?"

Tô Lạc Nam quay đầu lại, vừa vặn chạm mắt với Trình Cánh Văn đang đứng sau lưng.

"Ôi trời, đúng là cậu thật sao?"

Trong mắt Trình Cánh Văn đầy vẻ kinh ngạc, "Tớ nhìn mãi mà không nhận ra, cậu thay đổi nhiều quá đấy! Quý Diễn đúng là có mắt nhìn người, làm thế nào mà cậu thay đổi đến mức này vậy?"

Tô Lạc Nam khẽ mỉm cười: "Cậu cũng thay đổi nhiều mà."

Trình Cánh Văn vốn không phải kiểu người khiêm tốn, nghe vậy liền bật cười theo:

"Có phải trông đẹp trai hơn không?"

Tô Lạc Nam gật đầu: "Ừ, còn cao hơn trước nữa."

Thực ra, cô nói thật lòng. Mấy năm không gặp, Trình Cánh Văn đã hoàn toàn thoát khỏi vẻ bông lông nghịch ngợm ngày xưa, đường nét khuôn mặt sắc sảo hơn, trông có phần chững chạc. Khoác lên bộ vest, cậu ta thực sự mang dáng vẻ của một người thành đạt trong giới kinh doanh.

Trình Cánh Văn liếc nhìn xung quanh rồi vô thức hạ thấp giọng:

"Cậu đến tìm Quý Diễn à?"

Tô Lạc Nam lắc đầu: "Tớ đến tìm con mèo của mình. Vừa rồi tớ thấy nó trên tivi."

"Có phải con mèo đen trắng, béo tròn, trông hơi xấu xí đó không?"

Tô Lạc Nam lập tức gật đầu.

Trình Cánh Văn ra vẻ đã hiểu, đưa tay chỉ về phía hành lang bên cạnh.

"À, vậy thì tớ có thấy rồi. Cậu cứ đi thẳng theo lối đó, đến cuối hành lang là gặp. Để tớ báo với họ một tiếng, bảo vệ sẽ không cản cậu đâu."

"Ừm, cảm ơn cậu."

Tô Lạc Nam vừa đi khuất, Trình Cánh Văn liền nhìn theo bóng lưng cô với ánh mắt đầy ẩn ý.

Một lúc sau, cậu ta chạm tay lên cằm, bật cười nhẹ.

Thú vị đấy.

Chẳng trách Quý Diễn sau khi gặp cô một lần đã như kẻ mất hồn.

Bây giờ Tô Lạc Nam vừa thuần khiết lại vừa xinh đẹp, kiểu này thì có người đàn ông nào không thích chứ?

Dọc theo lối Trình Cánh Văn chỉ, Tô Lạc Nam rón rén bước về phía trước.

Sắp đến cuối hành lang, cô bỗng nghe thấy một giọng nói quen thuộc vang lên.

Trầm thấp, từ tính, nhưng mang theo chút hằn học.

"Con mèo béo này, rốt cuộc mày chạy ra ngoài kiểu gì hả? Hôm nay mà tao không dạy dỗ mày một trận thì tao không mang họ Quý nữa!"

Vừa dứt lời, Tô Lạc Nam theo phản xạ lập tức đẩy cửa bước vào.

"Đợi đã! Cậu buông nó ra ngay!"

Tư thế hùng hổ, cứ như cảnh anh hùng cứu mỹ nhân trong truyện cổ tích.

Chỉ khác là, Gấu Nhỏ chính là nàng công chúa bị quỷ dữ bắt cóc, Tô Lạc Nam là chàng hoàng tử chỉ một lòng bảo vệ công chúa.

Còn Quý Diễn—chính là tên ác ma tai tiếng, răng nanh sắc nhọn, bộ dạng hung dữ.

Chiếc que trêu mèo trong tay rơi xuống đất một cách bất ngờ. Đồng tử Quý Diễn khẽ giãn ra, vừa vặn chạm phải ánh mắt Tô Lạc Nam đang xông vào.

Vừa nghe thấy giọng cô, cậu thoáng chốc sững người.

Gấu Nhỏ cũng nhân cơ hội đó luồn khỏi tay cậu, chạy tới bên chân Tô Lạc Nam, dụi dụi vào người cô đầy nũng nịu.

Tô Lạc Nam hơi chột dạ, tránh ánh mắt Quý Diễn, cúi xuống ôm lấy Gấu Nhỏ vào lòng rồi xoay lưng về phía cậu.

Mãi một lúc sau Quý Diễn mới hoàn hồn, cố kìm nén niềm vui đang tràn lên đáy mắt.

Cậu đứng dậy, đi tới sau lưng cô, cố ý cau mày, khẽ đá vào giày cô một cái.

"Cậu vào đây bằng cách nào? Đám vệ sĩ dễ dàng để cậu vào thế à?"

"Xin lỗi, đã làm phiền cậu, tớ đi ngay đây."

Quý Diễn khẽ cười lạnh, vươn tay dài ra, "rầm" một tiếng đóng sập cửa lại.

"Muốn đi dễ dàng vậy sao?"

Tô Lạc Nam nhắm mắt, cố kìm nén cơn bực bội.

"Vậy cậu muốn thế nào?"

Quý Diễn rất giỏi trốn tránh trách nhiệm, không hề nhắc đến chuyện mình lén mang mèo của cô đi.

"Mèo của cậu làm tớ bị thương rồi, định bồi thường thế nào đây?"

Tô Lạc Nam mím môi, cứng giọng: "Gấu Nhỏ không bao giờ cào bậy."

Quý Diễn nhướng mày: "Ý cậu là tớ vô cớ gây sự, cố tình ăn vạ?"

Tô Lạc Nam: "..."

Ai biết được chứ? Dù sao đây cũng chẳng phải lần đầu cậu làm vậy.

Kiểu này đúng là hành vi mà Quý Diễn có thể làm ra!

Tô Lạc Nam chỉ dám âm thầm phàn nàn trong lòng, không dám nói thẳng ra.

Với thân phận hiện tại của Quý Diễn, hủy hoại cô đến trắng tay cũng chỉ là chuyện trong chớp mắt. Dây vào cậu chẳng khác nào tự tìm đường chết... Tránh còn không kịp!

Dường như nhìn thấu suy nghĩ của cô, Quý Diễn thản nhiên rút chìa khóa ra khỏi ổ, ngồi trở lại ghế, hứng thú xoay tròn chiếc móc khóa trên ngón tay, giọng điệu chậm rãi:

"Hay thế này đi, tớ cho cậu thời gian, nghĩ ra một cách bồi thường khiến tớ hài lòng, tớ sẽ thả cậu đi."

Lại cái kiểu bỡn cợt trẻ con ngày xưa.

Tiếc là bây giờ Tô Lạc Nam không còn mắc bẫy dễ dàng như thế nữa.

Cô nhịn hết nổi, quay phắt lại định đáp trả, nhưng khi thấy vết xước trên mặt Quý Diễn, khí thế lập tức giảm đi một nửa.

Vết cào trên sống mũi thực ra khá rõ ràng.

Gương mặt này của Quý Diễn bây giờ quý giá đến mức nào chứ? Chỉ cần tổn hại một chút thôi là mất hàng triệu. Hơn nữa, cậu còn thuộc kiểu cơ địa dễ để lại sẹo, vết thương này không biết bao giờ mới lành.

Bị cào rách mặt như vậy...

Nhưng nhìn sắc mặt cậu, sao có cảm giác tâm trạng vẫn tốt lắm?

Tô Lạc Nam: "..."

Mấy năm không gặp, con người này càng ngày càng kỳ lạ!

Chương 35: Một đêm cậu chỉ tiếp một người, đúng không?

Bên ngoài, sấm sét ầm ầm vang dội, mưa lớn điên cuồng quét sạch lớp bụi bẩn của thành phố. Gió giật mạnh làm cành cây đung đưa dữ dội, hàng cây ven đường đồng loạt nghiêng về một phía.

Tô Lạc Nam mượn được một chiếc máy sấy tóc từ cửa hàng tiện lợi 24 giờ, ngẩn người sấy khô bộ lông ướt sũng của Gấu Nhỏ.

Vừa rồi, lúc hoảng hốt chạy khỏi hội trường, Gấu Nhỏ cũng bị mưa dội ướt nhẹp. Giờ nó co ro trong lòng cô, cả người run rẩy, cuộn tròn thành một cục.

Nhớ lại tình cảnh nguy hiểm ban nãy, Tô Lạc Nam vẫn còn thấy sợ hãi.

Cô vừa bước vào phòng nghỉ của Quý Diễn không bao lâu, đám phóng viên do Triệu Lan dẫn đầu đã ùn ùn kéo đến ngoài cửa.

May mà Trình Cánh Văn đã đứng chặn ở cửa từ trước, tranh thủ thời gian để cô chạy thoát bằng cửa sau.

Cô và Quý Diễn, một nam một nữ, lại còn ở riêng trong phòng nghỉ—một nơi kín đáo như vậy.

Sáng mai chắc chắn sẽ lại có tin tức chấn động.

Đừng nói đến việc công việc của Quý Diễn có bị ảnh hưởng hay không, chỉ riêng thân thế gia đình của cô thôi cũng có thể bị đào

bới đến không còn gì giấu giếm.

Bên ngoài, cơn mưa như trút nước, từng đợt gió quét qua làm tà váy của cô bay phần phật, mưa tạt vào mặt rát buốt.

Tô Lạc Nam ôm chặt Gấu Nhỏ, vội vã bỏ chạy khỏi phòng nghỉ.

Rõ ràng chẳng làm gì sai, vậy mà cô lại chật vật chạy trốn như một kẻ phạm tội.

Lúc lướt qua cửa sổ phòng nghỉ, cô vô thức liếc nhìn vào trong.

Lớp hơi nước mỏng mờ phủ lên mặt kính.

Ánh đèn vàng dịu nhẹ hắt lên bờ vai Quý Diễn. Cậu ăn mặc chỉn chu, xung quanh là đám đông vây quanh. Đôi môi khẽ cong, nụ cười xa cách, đối mặt với từng câu hỏi đều ứng đối trôi chảy.

So với trước kia, cậu thật sự đã trưởng thành hơn rất nhiều.

Bất giác, trong lòng cô dâng lên một cảm giác như xa cách cả một đời.

Như có thần giao cách cảm, Quý Diễn chậm rãi nâng mắt, ánh nhìn xuyên qua cửa kính, chạm vào mắt cô.

Tô Lạc Nam toàn thân đã ướt sũng.

Từng giọt mưa rơi xuống khuôn mặt cô, men theo đuôi mắt trượt xuống cằm, nhỏ xuống đất thành tiếng "tách" khẽ khàng.

Ánh mắt Quý Diễn hơi dừng lại, hàng mi không kiềm chế được mà khẽ run.

Cậu thậm chí còn chẳng nhận ra bên ngoài trời đã mưa từ lúc nào.

Tô Lạc Nam nhanh chóng thu lại ánh nhìn, ôm chặt Gấu Nhỏ, bước vội rời khỏi khung cửa sổ.

Trong tầm mắt Quý Diễn, cô đi xa dần.

Gần như ngay khoảnh khắc đó, cô thấy Quý Diễn bên trong phòng vội vàng cầm lấy chiếc áo khoác trên sofa, xô qua đám phóng viên, gần như lao ra ngoài cửa.

Nhưng khi cậu đuổi đến nơi, Tô Lạc Nam đã đi mất rồi.

Trước mắt chỉ còn lại khoảng sân trống trải, gió rít gào cuốn theo cơn mưa ngày càng nặng hạt.

Ngoài trời, mưa mỗi lúc một lớn.

Gấu Nhỏ trong lòng khe khẽ kêu lên một tiếng, kéo cô trở về thực tại. Tô Lạc Nam chớp mắt, giật mình nhận ra bản thân đã thất thần từ lúc nào. Cô vội vàng tắt máy sấy tóc, cúi xuống xoa nhẹ đầu con mèo nhỏ, trong mắt tràn đầy dịu dàng.

"Xin lỗi nhé, vừa rồi tao hơi mất tập trung."

Cô đặt Gấu Nhỏ xuống, bước đến kệ hàng chọn một gói thuốc lá dành cho nữ. Lúc tiến đến quầy thanh toán, cánh cửa bỗng nhiên bị đẩy ra.

Một cơn gió lạnh buốt tràn vào từ khe cửa, quét qua khiến sống lưng cô lạnh toát.

"Xin chào, cho tôi một bao thuốc Tô Yên."

Giọng nói trầm thấp, khàn khàn, quen thuộc đến mức khiến tim cô khẽ run.

Động tác của Tô Lạc Nam khựng lại, theo phản xạ ngẩng đầu lên, chạm thẳng vào ánh mắt đầy kinh ngạc của Quý Diễn.

Cậu vẫn quấn kín người, đội mũ sụp xuống thật thấp, nhìn lướt qua chỉ có thể thấy đôi mắt đen sâu thẳm.

Khi ánh mắt cậu lướt qua bao thuốc lá trên quầy, đáy mắt chợt lóe lên một tia cảm xúc khó đoán.

Quý Diễn mở mã thanh toán, tiện tay nhét gói thuốc vào túi.

"Ông chủ, tính tiền luôn cả hai gói."

Tô Lạc Nam vẫn không ngẩng đầu nhìn cậu, theo phản xạ rút lại bao thuốc của mình.

"Không cần đâu, phiền anh tách ra giúp tôi."

Cô cúi mắt, mở mã thanh toán. Có thể cảm nhận rõ ràng ánh mắt của Quý Diễn đang dừng lại trên người mình, nhưng chỉ hai giây sau lại chậm rãi thu về.

Mưa bên ngoài vẫn không có dấu hiệu ngớt.

Tô Lạc Nam không muốn đi cùng Quý Diễn, nên cố tình nán lại trong cửa hàng, chậm rãi chọn mua một chiếc ô. Cô lần lữa* thêm hơn mười phút mới bước ra ngoài.
(*lần lữa: kéo dài thời gian để trì hoãn)

Nhưng khi đến cửa, cô phát hiện Quý Diễn vẫn chưa rời đi.

Cậu đứng đó, một tay đút túi quần, ánh mắt mông lung nhìn chằm chằm vào vệt nước trên mặt đất. Đầu ngón tay kẹp điếu thuốc cháy dở, tàn thuốc đỏ rực leo lắt trong cơn gió lạnh.

Thấy cô ra ngoài, Quý Diễn chậm rãi nâng mắt lên, dập tắt điếu thuốc trong tay.

Giọng cậu hơi khàn, mở miệng nói:

"Tớ đưa cậu về."

"Không cần."

"Trời mưa thế này khó bắt xe, chỗ này lại kẹt cứng."

"Chồng tớ sẽ đến đón."

Tô Lạc Nam bây giờ tiến bộ hơn trước nhiều rồi, nói dối cũng trơn tru hẳn.

Nếu là ngày trước, chỉ một câu như vậy thôi cũng đủ khiến cô lắp bắp cả nửa ngày, thậm chí không dám nhìn thẳng vào mắt người khác.

"Kẹt xe nghiêm trọng thế này, cậu định để anh ta mất mấy tiếng lái xe vào đây chắc?"

Ánh mắt Quý Diễn lướt qua chú mèo nhỏ đang run rẩy trong lòng cô, cằm hơi nâng lên, ra hiệu.

"Cứ dây dưa thế này, mèo của cậu sắp chết cóng rồi."

"Không đâu, nó chịu lạnh rất giỏi."

Tô Lạc Nam không thèm nhìn cậu, mở ô định rời đi thì cổ tay đột nhiên bị một bàn tay lạnh băng nắm chặt.

Quý Diễn nhìn cô chăm chú, cảm xúc trong đáy mắt dâng trào đến mức không thể che giấu nổi. Cậu siết chặt ngón tay, khó khăn lắm mới đè nén được sự nghẹn ngào trong lồng ng.ực, gằn từng chữ:

"Tô Lạc Nam, cậu đang trốn tớ?"

"Cậu nghĩ nhiều rồi, tớ trốn cậu làm gì chứ?"

Tô Lạc Nam cau mày, theo phản xạ giãy giụa muốn rút tay ra khỏi bàn tay cậu.

Nhưng cậu nắm quá chặt, cổ tay cô bị kìm chặt trong lòng bàn tay cậu, mặc cho cô giãy thế nào cũng không thoát ra nổi.

"Quý Diễn!"

Cô không nhịn nổi nữa, ngẩng đầu trừng mắt nhìn cậu, gần như nghiến răng mà nói:

"Rốt cuộc cậu muốn tớ thế nào?"

Cô đã thức trắng cả đêm qua, hôm nay lại làm việc suốt cả ngày.

Về đến nhà thì phát hiện mèo mất tích, lại còn gặp trận mưa lớn thế này.

Cả ngày hôm nay cô đã đủ mệt rồi, vậy mà cậu vẫn cứ cố tình làm khó cô.

Ánh mắt giao nhau trong khoảnh khắc, viền mắt Tô Lạc Nam không kìm được mà đỏ lên.

Cô thấy tủi thân. Một mình bươn chải ở thành phố lớn như Giang Thành bao năm qua, dù có khó khăn hay ấm ức thế nào, cô cũng cắn răng chịu đựng, chưa bao giờ rơi một giọt nước mắt.

Thế mà cứ hễ gặp Quý Diễn, cậu luôn có cách khiến cô buồn đến mức này.

Thấy hốc mắt cô hơi đỏ lên, Quý Diễn bỗng hoảng loạn, yết hầu khẽ chuyển động.

"Tớ không muốn làm gì cả... chỉ là..."

Chỉ là trời mưa lớn quá, cậu muốn đưa cô về nhà mà thôi.

Bản tính kiêu ngạo khiến cậu nuốt ngược nửa câu còn lại vào trong.

Vài giây sau, Quý Diễn nghiêng đầu, cười nhạt.

"Hóa ra cậu vẫn nhớ tên tớ à? Tớ còn tưởng cậu không quen biết tớ cơ đấy."

Gọi một tiếng "Quý tiên sinh" thật ngọt xớt, giả vờ người xa lạ đúng là quá thành thạo.

Tô Lạc Nam: "..."

Hóa ra viền mắt cô đỏ lên chỉ là uổng phí, người này đúng là mềm cứng đều không chịu nổi...

Mưa ngày càng lớn, hai người giằng co một hồi, cuối cùng Tô Lạc Nam vẫn lên xe cậu.

Ban nãy họ giằng co giữa trời mưa suốt nửa ngày, cứ như đang diễn phim thần tượng, chính cô còn thấy bản thân quá ư kiểu cách.

Cậu muốn đưa về thì cứ để cậu đưa đi, dù sao cũng chẳng phải cô tốn thời gian.

Chiếc xe phóng vút đi, mới khoảng mười phút sau, mưa đã dần ngớt.

Hai người im lặng suốt cả quãng đường, trong xe chỉ còn lại tiếng thở nhẹ đều đều của chú mèo con đang say ngủ.

Quý Diễn hạ hai bên cửa kính xuống, gió lạnh ùa vào xe, lập tức xua tan đi bầu không khí oi bức.

Tô Lạc Nam ngồi ở ghế lái phụ, trên người vẫn khoác áo khoác của Quý Diễn, chú mèo con rúc thành một cục, cuộn tròn trong lòng cô.

Cô rút bao thuốc lá từ trong túi ra, đang mở dở thì ngón tay khựng lại, khẽ liếc sang Quý Diễn.

"Trong xe cậu có thể hút thuốc không?"

Quý Diễn không lên tiếng, ánh mắt rơi xuống hộp thuốc trên tay cô, giọng điệu nhàn nhạt.

"Học hút thuốc khi nào vậy?"

"Quên rồi."

Tô Lạc Nam đã mở hộp thuốc ra, đối diện với ánh mắt có chút phức tạp của Quý Diễn, cô bổ sung thêm một câu.

"Nhưng cậu đừng hiểu lầm, không liên quan gì đến cậu đâu."

Là khi nào học hút thuốc nhỉ?

Thật ra chính cô cũng không nhớ rõ lắm.

Chắc là ba, bốn năm trước.

Khi đó, Tô Thiên Tứ cãi nhau với bạn cùng lớp, đánh gãy chân người ta.

Đứa trẻ đó có gia thế không nhỏ, khiến Tô Minh và Tiết Minh Lan gặp khó khăn lớn trong công việc, suốt một, hai năm liền không có nổi một khoản thu nhập.

Để bồi thường cho gia đình kia, Tô Minh đành phải bán căn nhà ở Tây Thành mà ông mua trước đó, còn Tô Thiên Tứ cũng bị trường học buộc thôi học.

Lúc ấy, gia đình rối tung rối mù, đúng lúc đó ông nội lại bị ngã gãy chân, Tô Lạc Nam không còn cách nào khác đành xin nghỉ tạm thời để về nhà chăm sóc.

Khoảng thời gian đó, nhà cô không có thu nhập, Tiết Minh Lan ngày ngày chìm trong nước mắt, lúc tỉnh táo hơn thì lại gào lên

mắng mỏ Tô Thiên Tứ. Tô Minh chỉ biết ngồi xổm ngoài cửa hút thuốc, chỉ trong một đêm, mái tóc ông đã bạc đi một nửa.

Suốt một thời gian dài, không khí trong nhà lúc nào cũng ngột ngạt, nặng nề.

Gia đình không đủ điều kiện đóng học phí cho cô, nên Tô Lạc Nam buộc phải ra ngoài làm thêm, từng bưng bê, rửa rau trong quán ăn.

Sau đó, khi làm việc ở quán KTV, cô nghe nói ca làm đêm kiếm được nhiều tiền hơn, thế là nhận luôn ca đêm.

Có lẽ chính vào lúc đó, cô dần học cách hút thuốc, luôn cảm thấy hương vị của khói thuốc có thể lặng lẽ xua đi phần nào áp lực.

Đèn đỏ vừa chuyển, Quý Diễn khởi động xe, ánh mắt hướng về phía trước, đột nhiên thốt ra một câu không đầu không đuôi:

"Lúc còn học đại học, tớ đã đi tìm cậu. Khóa XX, lớp 1 chuyên ngành Báo chí, mã số sinh viên 007, đúng không?"

Tô Lạc Nam hơi sững người, một lúc sau mới ừ một tiếng.

"Bạn cùng phòng của cậu nói, buổi tối cậu đi làm bên ngoài, không về ký túc xá."

Cậu nghiêng đầu nhìn cô, khóe môi nhếch lên, trong mắt tràn đầy giễu cợt:

"Còn bảo nếu tớ muốn hẹn cậu, thì phải xếp hàng. Một đêm cậu chỉ tiếp một người, đúng không?"

Những lời này, Quý Diễn đương nhiên không tin. Nhưng cậu vẫn cố tình nói ra, như một cách trả đũa Tô Lạc Nam.

Mấy năm sau gặp lại, giữa họ như có một cơn giận vô hình đè nén. Một thứ cảm xúc khó gọi tên âm ỉ bùng lên giữa hai người.

So với Quý Diễn, Tô Lạc Nam vẫn là người bình tĩnh hơn.

Còn cậu, chính cậu cũng không hiểu bản thân đang tức giận điều gì.

Giận cô cứ thế rời đi mà không nói một lời, đến cả cơ hội giải thích cũng không cho cậu?

Giận cô khi xưa cậu vì đuổi theo cô mà gặp tai nạn xe, suýt mất mạng, vậy mà cô vẫn không chịu quay đầu nhìn cậu lấy một lần?

Hay giận cô lúc đó khó khăn đến mức ấy, thà cắn răng chịu đựng, đi làm ở những nơi như vậy, cũng không chịu mở miệng nhờ cậu giúp đỡ?

Đêm hôm đó, khi đến trường tìm cô, Quý Diễn đã nghe ngóng được nơi cô làm việc. Lúc cậu đến, cửa phòng bao vừa hay đang mở.

Ánh đèn trong phòng mờ ảo, khói thuốc lượn lờ, mùi rượu nồng nặc xộc vào mũi.

Tô Lạc Nam mặc đồng phục làm việc, một chiếc váy ngắn, nét mặt thản nhiên, tay cầm ly rượu rót cho một gã đàn ông đang say bí tỉ.

Gã ta nửa nằm trên sofa, đôi mắt vẩn đục vì men rượu nhìn cô chằm chằm, ánh mắt lộ rõ vẻ dâm tà, dán chặt vào ngực cô không chịu rời.

Khi ấy, Quý Diễn tức đến sắp phát điên, suýt nữa lao vào ngay tại chỗ. Nếu không có Trần Diệp giữ lại, e rằng đã xảy ra một trận sống mái* tại chỗ.
(*sống mái: đấu tranh một mất một còn)

Sau khi cuộc nhậu kết thúc, Quý Diễn vẫn không buông tha gã đàn ông đó. Cậu điên cuồng lôi hắn ra con hẻm gần đó, đánh cho một trận sống dở chết dở.

Trần Diệp thấy mọi chuyện gần như sắp mất kiểm soát, lúc này mới lén thả người đi.

Quý Diễn nhờ người điều tra tình hình của Tô Lạc Nam trong thời gian qua, lúc đó cậu mới biết nhà họ Tô đã gặp chuyện, và cô đã sống khổ sở đến mức nào suốt hai năm nay.

Tối hôm ấy, cậu uống say.

Khi Trần Diệp tìm thấy cậu, căn phòng đã trở nên bừa bộn, những chai rượu rỗng lăn lóc khắp nơi, mùi cồn nồng nặc xộc thẳng vào mũi ngay khi vừa bước vào.

Quý Diễn say đến mức không còn hình dáng, khóe mắt đỏ au như mắt thỏ.

Cậu tựa lưng vào ghế sofa, cánh tay cầm chai rượu buông thõng vô lực, đầu gục xuống đầu gối, bờ vai khẽ run lên dữ dội.

Cảm xúc cuộn trào đến mức khiến cậu gần như không thở nổi.

Trần Diệp không biết rõ sự tình, tưởng cậu đau lòng vì Tô Lạc Nam đã chọn làm công việc như vậy.

Trong lòng cậu ta cũng thấy khó chịu, bèn lên tiếng an ủi, nói rằng con người khi lớn lên sẽ thay đổi, cô ấy chỉ đang nổi loạn một thời gian, rồi sớm muộn gì cũng nghĩ thông suốt.

Quý Diễn không đáp, những lời Trần Diệp nói, cậu chẳng nghe lọt chữ nào.

Chỉ có cậu mới hiểu rõ—

Cậu là đau lòng.

Như thể bị vô số mũi kim đâm vào, đau đến mức gần như không thể thở nổi.

Cậu đau lòng vì cô cứ phải tỏ ra mạnh mẽ như vậy, rõ ràng chỉ cần cúi đầu một chút, cậu sẽ bất chấp tất cả để giúp cô.

Nhưng cô lại cứ muốn tự mình gánh vác mọi chuyện.

Cậu không ở bên cô.

Đến cả loại cặn bã như thế cũng có thể bắt nạt cô.

Sau hôm đó, Quý Diễn hiếm hoi chủ động gọi điện cho ba mình, nhờ ông âm thầm giúp đỡ nhà họ Tô.

Từ sau khi Quý Diễn hiến tủy cứu em trai, ba Quý luôn đối xử với cậu rất khách khí, gần như là chiều theo mọi yêu cầu của cậu.

Hiệu suất làm việc của ba Quý còn nhanh hơn cậu tưởng. Chưa đầy một tuần, Tô Minh và Tiết Minh Lan đã được quay lại công ty làm việc, còn Tô Thiên Tứ cũng tìm được một trường học mới để tiếp tục việc học.

Còn về cậu thiếu niên từng ép nhà họ Tô đến đường cùng, Quý Diễn mất rất lâu để điều tra kỹ lưỡng gia đình cậu ta. Cuối cùng, cậu phát hiện ra bố của cậu nhóc đó—một lãnh đạo cấp cao trong một công ty—không chỉ tham ô, nhận hối lộ, mà còn nhiều lần biển thủ* công quỹ. Dưới sự ảnh hưởng của ông ta, con trai ông ta cũng đã sớm nhiễm thói xấu.
(*biển thủ: dùng thủ đoạn gian trá rút lấy tiền mà mình có trách nhiệm quản lí)

Bình thường, cậu nhóc đó có không ít đàn em trong trường, ngang ngược quen thói, có lần còn bắt nạt cả Tô Thiên Tứ.

Mà Tô Thiên Tứ cũng chẳng phải đứa trẻ ngoan ngoãn gì, hai bên lao vào đánh nhau, thế nên mới xảy ra chuyện lần này.

Sau đó, đúng như ý muốn của Quý Diễn, gia đình cậu nhóc kia bị cảnh sát điều tra đến tận gốc rễ. Đừng nói đến chuyện tiền bạc nữa, ngay cả việc có ngồi tù hay không cũng còn chưa chắc.

Sau khi xử lý xong mọi chuyện, Quý Diễn lại đến trường tìm Tô Lạc Nam thì cô đã đi thực tập, đồ đạc cũng dọn đi hết rồi.

Nghe người khác nói, hình như cô đã ký hợp đồng với một công ty ở thành phố khác, rời khỏi Giang Thành.

Vốn dĩ cô không có nhiều bạn bè trong trường, Quý Diễn gần như không thể tìm ra chút tin tức nào về cô.

Thế là, cậu lại hoàn toàn mất dấu cô, mãi đến lần này mới gặp lại.

Ngoài trời, mưa lộp độp rơi lên cửa kính xe, từng giọt nước lăn dài theo mặt kính trong suốt. Một vài hạt mưa nhỏ len qua khe hở cửa sổ, không khí trong xe dần trở nên ẩm lạnh.

Không ai nói gì.

Tô Lạc Nam rũ mắt xuống, hàng mi khẽ run, bàn tay vô thức nắm chặt đặt trên đầu gối, nhưng vẫn im lặng.

Quý Diễn quan sát biểu cảm của cô, thấy cô vẫn không có ý định giải thích gì, trái tim cậu chợt trùng xuống.

Cậu khẽ nâng mí mắt, cố tỏ ra hờ hững, giữ nguyên nét mặt lạnh nhạt nhìn thẳng về con đường phía trước.

"Tô Lạc Nam, những năm qua, cậu sống tốt chứ?"

"Rất tốt."

Ánh mắt Quý Diễn thoáng hiện lên ý cười giễu cợt.

Cậu biết mà.

Dù có khó khăn đến đâu, cô cũng sẽ không chịu thừa nhận. Cô lúc nào cũng vậy, cứng đầu gồng mình chống đỡ tất cả.

"Chồng cậu bây giờ, cũng là quen từ hồi đó sao? Anh ta đối xử với cậu thế nào?"

Cậu rốt cuộc vẫn không thể không để tâm đến chuyện này.

Cái tên Lục Tư Cố, đối với cậu mà nói, giống như một cái gai cắm sâu vào tim.

"Ừm."

Vừa dứt lời, chiếc xe bỗng chốc dừng phanh gấp, lốp xe ma sát mạnh với mặt đường, phát ra âm thanh chói tai.

Cơ thể Tô Lạc Nam theo quán tính nhào về phía trước. Cô hoảng hốt, theo bản năng ôm chặt con mèo nhỏ trong lòng, đồng tử khẽ giãn ra, chau mày quay sang nhìn Quý Diễn.

"Quý Diễn, cậu làm cái gì vậy?!"

Chương 36: "Quay phim theo sát sinh hoạt hàng ngày"

Chiếc xe đột ngột dừng sát vào lề đường.

Bên ngoài, gió lớn gào thét, từng cơn mưa quật mạnh vào cửa kính, nhưng trong xe lại tĩnh lặng đến lạ thường, sự im lặng ấy khiến Tô Lạc Nam bất giác có chút bất an.

Quý Diễn giữ nguyên nét mặt lạnh nhạt, chậm rãi châm một điếu thuốc, khuỷu tay tùy ý tựa vào cửa sổ, ngón tay buông thõng ra ngoài.

Cậu vẫn không lên tiếng, chỉ hơi cau mày nhìn dòng xe cộ ngược xuôi ngoài kia.

Không khí im lìm đến mức quỷ dị, tựa như cơn giông bão sắp sửa cuồng nộ ập đến.

Cửa xe đã bị Quý Diễn khóa lại.

Tô Lạc Nam kéo tay nắm mấy lần đều không mở được.

Lúc này, cô mới chợt nhận ra có gì đó không ổn.

Bên ngoài trời mưa tầm tã, trong xe chỉ có hai người họ—một nam một nữ—bị nhốt trong không gian chật hẹp này. Mặc dù khu chung cư của cô ngay phía trước không xa, nhưng cô vẫn cảm thấy có gì đó lạnh sống lưng.

Từ lúc gặp lại đến giờ, cô luôn có cảm giác Quý Diễn có gì đó rất khác lạ, không chừng sẽ làm ra chuyện gì mất kiểm soát.

"Quý Diễn, cậu khóa cửa làm gì?!"

Tô Lạc Nam kéo cửa xe thêm hai lần, nhíu mày nhìn cậu.

"Mở cửa cho tớ xuống."

Quý Diễn không trả lời.

Mãi một lúc sau, cậu mới chậm rãi dụi điếu thuốc vào gạt tàn, bật cười lạnh.

"Ghê tởm tớ đến vậy sao? Ngay cả ngồi chung một lát cũng không chịu?"

Tô Lạc Nam ngẩng đầu nhìn cậu, đôi môi khẽ mím lại, rồi một lần nữa, cô lại nói dối.

"Đúng vậy. Tớ không muốn gặp lại cậu một chút nào."

Lời nói dứt khoát, vô tình và lạnh lẽo.

Không khí trong xe chợt rơi vào tĩnh lặng, chỉ còn tiếng gió rít ngoài cửa kính.

Yết hầu Quý Diễn không kìm được mà chuyển động, trái tim như bị xé toạc, đau đến mức từng hơi thở cũng trở nên nặng nề.

Cậu nhìn cô chằm chằm, ánh mắt đỏ ngầu, nghiến răng bật ra từng chữ:

"Chúng ta vẫn chưa chia tay. Tớ còn chưa đồng ý. Cậu dựa vào cái gì... dựa vào cái gì mà đã đi kết hôn?"

Tô Lạc Nam cảm thấy cổ họng cay xè, cô không dám đối diện với ánh mắt cậu, chỉ có thể khẽ nhíu mày, mi mắt rũ xuống.

"Quý Diễn, tớ không thích cậu nữa rồi."

"Tớ cảm thấy... chúng ta trước đây thật ấu trĩ."

Ấu trĩ?

Lần đầu tiên trong đời, cậu nghiêm túc thích một người, khắc cốt ghi tâm suốt bảy năm trời.

Vì cô, cậu ngay cả cái chết cũng không sợ.

Thế mà cuối cùng, cô chỉ đáp lại bằng một câu "ấu trĩ"?

Ngoài cửa sổ, từng cơn gió lớn cuộn lên, mọi cảm xúc bị đè nén dường như bùng phát ngay lúc này.

Quý Diễn siết chặt cổ tay cô, kéo cô vào lòng, đôi mắt đỏ ngầu, đường nét căng cứng, sức mạnh trên tay mạnh đến mức như thể muốn bóp nát cổ tay cô.

"Cậu đang nói linh tinh gì vậy?"

Tô Lạc Nam giãy giụa, cố gắng đẩy cậu ra, trong mắt tràn đầy sự kháng cự không hề che giấu.

"Quý Diễn, cậu phát điên gì thế? Bỏ tớ ra!"

"Những gì hắn có thể cho cậu, tớ cũng có thể.

Thậm chí là nhiều hơn, gấp mười lần, gấp trăm lần. Cậu muốn gì, tớ đều có thể cho cậu."

"Nói cho tớ biết, tớ kém hắn ở điểm nào?"

Tô Lạc Nam quay mặt đi, không nhìn cậu, lồng ng.ực khẽ phập phồng.

"Ở bên cậu, tớ không hề thấy vui vẻ chút nào.

Tớ rất mệt mỏi.

Khoảng thời gian đó, tớ chẳng muốn nhớ lại chút nào.

Thậm chí chỉ cần nghĩ đến thôi cũng đủ để gặp ác mộng."

Từng câu, từng chữ, tàn nhẫn đến cực điểm.

Lời nói như lưỡi dao sắc bén, đâm thẳng vào tim cậu.

Gió bên ngoài đã lặng xuống, những chiếc lá ướt sũng theo làn nước mưa trượt xuống, để lại vệt nước mờ trên cửa kính xe.

Đôi mắt đen nhánh của Quý Diễn vẫn dừng lại trên người cô, im lặng nhìn cô rất lâu, rất lâu.

Ánh mắt dần trở nên u ám khó đoán.

Hốc mắt Quý Diễn đỏ hoe, giọng nói trầm thấp khàn khàn, lắng nghe kỹ còn có chút nghẹn ngào, từng chữ như bị ép ra từ kẽ răng.

"Tớ không tin."

Nhưng không tin thì sao chứ?

Tô Lạc Nam đã kết hôn, đã có người cô thích.

Cô thậm chí còn tàn nhẫn dùng hai chữ "ấu trĩ" để hình dung về quá khứ của họ.

Họ đã chia xa suốt bảy năm, bảy năm quá dài, đủ để thay đổi tất cả.

Thời gian không ngừng trôi về phía trước, Tô Lạc Nam cũng nhìn về phía trước.

Chỉ có Quý Diễn vẫn giậm chân tại chỗ.

Cậu chưa bao giờ nghĩ rằng, trò chơi nực cười chín năm trước, người không thể thoát ra lại là chính mình.

Hai người giằng co rất lâu, Quý Diễn hoàn toàn không có ý định để cô rời đi.

Khoảnh khắc Tô Lạc Nam ngước mắt lên, vừa vặn trông thấy hơn chục cô gái ríu rít trò chuyện, vừa đi ngang qua xe vừa cười nói, trong tay còn giơ cao bảng cổ vũ mang tên Quý Diễn.

Cô bỗng nảy ra ý, mở cửa xe, cất giọng gọi lớn:

"Các cô gái ơi, Quý Diễn đang ở trong xe này! Ai muốn xin chữ ký thì xếp hàng trước cửa xe đi nào!"

Nhìn thấy hơn chục cô gái lập tức chạy ùa về phía chiếc xe, Quý Diễn mới chợt phản ứng lại, hung hăng trừng mắt nhìn cô.

"Cậu đang làm cái trò gì vậy?"

"Các cô gái, mau lên—"

Tô Lạc Nam còn chưa kịp dứt lời, Quý Diễn đã mạnh mẽ kéo cô trở lại, nhanh chóng bịt chặt miệng cô.

"Cậu rốt cuộc muốn thế nào?"

Tô Lạc Nam hoàn toàn không có chút sợ hãi, cũng trừng mắt nhìn cậu không chút nhượng bộ.

"Thả tớ ra."

Quý Diễn nghiến răng nói: "Không thể nào."

Mấy giây sau, Tô Lạc Nam vẫn xuống xe.

Cánh cửa bị cô đóng sầm lại, bóng lưng dứt khoát lạnh lùng, giống như cái ngày cô rời đi năm đó, không hề quay đầu lấy một

lần.

Quý Diễn vẫn đỏ hoe mắt, lồng ng.ực phập phồng dữ dội, thậm chí có thể cảm nhận được những sợi tóc trước trán mình đang run lên.

Vài giây sau, cậu đột nhiên giáng một cú đấm mạnh xuống vô lăng trước mặt.

Bây giờ, Tô Lạc Nam thật sự càng ngày càng giỏi rồi.

Không chỉ mềm cứng không chịu, mà còn có thể khiến cậu tức đến nỗi không nói nổi một câu.

Ngay cả Trình Cánh Văn cũng nói, từ sau khi gặp lại Tô Lạc Nam, Quý Diễn—một người đàn ông cao lớn—lại mỗi ngày trông như một oán phụ*.
(*oán phụ: người vợ hờn giận)

Mưa càng lúc càng lớn.

Trước khi xuống xe, Quý Diễn đã cố nén giận mà nhét áo khoác của mình cho cô.

Tô Lạc Nam khoác áo lên vai, hơi cúi người, ôm chặt Gấu Nhỏ vào lòng, cố gắng che chắn cho nó khỏi ướt mưa.

Mỗi lần về nhà, cô đều phải đi qua một con hẻm nhỏ tối tăm và hẻo lánh.

Con hẻm này đã có từ rất lâu, đèn đường hỏng mấy cái, trước đây còn từng xảy ra án mạng.

Nghe nói có một nữ sinh đại học từng thuê trọ ở đây, lúc về nhà vào đêm khuya thì bị một kẻ say rượu tấn công đến chết. Đến nay, thi thể cô gái vẫn chưa được tìm thấy.

Khu chung cư của họ thật ra không tính là quá xa trung tâm thành phố.

Chủ nhà lúc cho thuê cũng đã nói rõ, giá rẻ chính là vì con hẻm này.

Rất nhiều cô gái sống một mình đều thấy nguy hiểm mà không dám thuê.

Tô Lạc Nam dù sao cũng là con gái, mỗi lần đi ngang con hẻm này vào buổi tối, trong lòng đều thấy có chút sợ hãi.

Cô bật đèn pin điện thoại lên mức sáng nhất, thầm cầu nguyện có thể về nhà an toàn.

Hôm nay ít ra còn có Gấu Nhỏ đi cùng, tâm trạng căng thẳng của cô cũng dịu đi phần nào.

Sáng sớm hôm sau, vừa đến công ty quẹt thẻ xong, Tô Lạc Nam đã bị đồng nghiệp Văn Văn vỗ vai.

"Nam Nam, chị Dương bảo cậu vào văn phòng gặp chị ấy một chuyến."

Bên cạnh, đồng nghiệp nam Tiểu Trịnh đang gõ bàn phím bỗng dừng lại, ngả người tựa lưng vào ghế, hai chân trước của ghế hơi nhấc lên, cười cười nhìn cô.

"Trời ơi, nữ ma đầu đòi gặp riêng chị à? Chị Nam, chị gây ra chuyện gì rồi?"

"Làm việc đi, đừng nói bậy. Để chị Dương nghe thấy, cẩn thận bị phạt tăng ca mấy ngày mấy đêm đấy."

Văn Văn vỗ đầu Tiểu Trịnh một cái, sau đó nhìn Tô Lạc Nam với vẻ mặt thần bí, cười đầy ẩn ý.

"Chị Dương hôm nay tâm trạng không tệ đâu. Chắc có chuyện tốt đấy, Nam Nam, cậu gặp may rồi!"

Tô Lạc Nam khẽ "ừ" một tiếng, đặt túi xuống, trong lòng có chút bất an.

Người tìm cô lần này là Dương Thư Niên – cấp trên trực tiếp của cả bộ phận, một nữ cường nhân chính hiệu, cũng là một người cuồng công việc.

Trước đây, chị ấy từng lập kỷ lục dẫn dắt nhân viên thức trắng ba ngày ba đêm liên tục, nên phía sau lưng được mọi người "trìu mến" gọi là nữ ma đầu đòi mạng.

Trong bộ phận còn lưu truyền một câu nói: "Chỉ cần bị nữ ma đầu gọi vào nói chuyện riêng, chắc chắn không có chuyện gì tốt đẹp. Hãy chuẩn bị tinh thần thức trắng ba ngày và có nguy cơ đột tử vì làm việc quá sức."

Tô Lạc Nam đi đến cửa văn phòng, rụt rè gõ nhẹ.

"Chị Dương?"

"Tiểu Tô à, vào đi!"

Nghe thấy tiếng, Dương Thư Niên đặt tài liệu xuống, xoay người lại.

Quả thật trông chị ấy có vẻ tâm trạng khá tốt, còn thân mật kéo tay Tô Lạc Nam đến ghế sofa trong phòng.

"Nào nào, ngồi xuống đi."

Tô Lạc Nam vội vàng xua tay, cười gượng: "Không cần đâu ạ, em đứng là được rồi."

"Đứng làm gì chứ? Ngồi xuống đi."

Dương Thư Niên cười tươi đầy niềm nở, kéo Tô Lạc Nam ngồi xuống, sau đó xoay người cầm ấm trà rót một ly.

"Trên đường có mệt không? Khát không? Vừa hay mấy hôm trước có người bạn tặng chị một ấm trà ngon, em nhất định phải thử xem. Loại này không dễ kiếm đâu."

"Không mệt ạ, em cảm ơn chị Dương."

Tô Lạc Nam gượng gạo cười, nhận lấy ly trà từ tay Dương Thư Niên, cúi đầu nhấp nhẹ một ngụm.

Cô thầm nghĩ, có lẽ mình là nhân viên đầu tiên trong công ty được nữ ma đầu đòi mạng Dương Thư Niên đích thân rót trà phục vụ như thế này.

"Thấy trà thế nào?"

Dương Thư Niên ngồi xuống bên cạnh, ánh mắt sáng rực, nụ cười ôn hòa.

"Ngon... Ngon lắm ạ."

Làm việc ở công ty bao năm, đây là lần đầu tiên Tô Lạc Nam thấy Dương Thư Niên có biểu cảm dịu dàng đến thế. Cảm giác có chút rợn người, da đầu tê dại, thật sự như có gai đâm sau lưng.

"Vậy thì tốt."

Dương Thư Niên rốt cuộc cũng vào chủ đề chính. Cô đưa tay lấy xấp tài liệu đặt trên bàn, tiện tay lật qua vài trang.

"Tiểu Tô này, em còn nhớ chuyện hai hôm trước em với Tiểu Lục đến nhà Quý Diễn phỏng vấn cậu ấy không?"

Tay đang cầm ly trà của Tô Lạc Nam hơi khựng lại, trong lòng bỗng giật thót, linh cảm có điều không ổn.

Cô gật đầu, nhẹ giọng đáp: "Nhớ ạ."

"Nói đến chuyện này, công ty còn phải cảm ơn em với Tiểu Lục đấy. Nói thật, em đúng là gặp may... Không, phải nói là công ty chúng ta gặp may mới đúng."

Dương Thư Niên mỉm cười, quan sát biểu cảm của cô, rồi đưa bản hợp đồng trong tay cho Tô Lạc Nam.

"Trợ lý của Quý Diễn tối qua vừa trao đổi với chị. Cậu ấy sắp tham gia một chương trình truyền hình thực tế, đúng lúc đang cần một đội quay phim theo sát. Họ muốn hợp tác lâu dài với công ty chúng ta. Sau này không chỉ chương trình thực tế, mà cả concert, cảnh quay phim trường hay các sự kiện lớn nhỏ đều do công ty mình phụ trách. Nếu công ty nhỏ như chúng ta có thể bám được miếng vàng ròng như Quý Diễn, thì đúng là phúc phận tu từ ba kiếp rồi đấy!"

Tô Lạc Nam: "..."

Nói cách khác, Quý Diễn sắp trở thành cấp trên của cô.

Không, có lẽ còn cao hơn cả cấp trên trực tiếp nữa.

Dương Thư Niên vẫn đang thao thao bất tuyệt, nhưng ánh mắt Tô Lạc Nam đã dừng lại trên bản hợp đồng. Vài trang giấy dày đặc chữ nghĩa, từng điều khoản đều được liệt kê rõ ràng.

Trợ lý của Quý Diễn làm việc cũng thật nhanh gọn.

Cô mím môi, ánh mắt lướt qua nội dung hợp đồng, khẽ hỏi: "Trước đây mấy buổi concert hay sự kiện của cậu ấy chẳng phải đều có đội quay phim theo sát rồi sao?"

"Chắc là có mâu thuẫn gì đó nên dừng hợp tác rồi. Dù sao thì lần này cũng là cơ hội tốt rơi trúng công ty mình."

Dương Thư Niên lật thêm hai trang, trải hợp đồng ra trước mặt cô, vẻ mặt hớn hở.

"Còn một chuyện nữa, Tiểu Tô à. Trước khi ghi hình chương trình thực tế, Quý Diễn đặc biệt yêu cầu em làm quay phim theo sát sinh hoạt hàng ngày của cậu ấy. Em thật sự quá may mắn đấy! Mức thù lao này cao đến mức chị cũng phải ghen tị chết đi được."

Tô Lạc Nam lập tức ngẩng đầu, nhíu mày.

"Theo sát sinh hoạt hàng ngày nghĩa là sao?"

"Chỉ là quay lại những khoảnh khắc sinh hoạt thường ngày của cậu ấy thôi, để làm tư liệu cho chương trình thực tế sắp tới."

Tô Lạc Nam vẫn nhíu mày, định tìm lý do từ chối: "Chị Dương, em nghĩ lại rồi, hay là..."

Lời còn chưa dứt, Dương Thư Niên đã cắt ngang.

"Tiểu Tô, em còn lo lắng gì nữa? Lo rằng ở nhà Quý Diễn, cậu ấy sẽ có ý đồ xấu với em? Hay là em có bạn trai rồi, sợ bạn trai hiểu lầm?"

Không đợi cô trả lời, chị ta đã tự mình tiếp tục:

"Đó là Quý Diễn đấy, Tiểu Tô! Đương nhiên, em rất xinh đẹp, chị không có ý nói em không đủ tốt. Nhưng em thử nghĩ xem, bao nhiêu tiểu thư nhà giàu trong giới kinh doanh thích cậu ấy, trong làng giải trí cũng đầy mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành muốn bám vào cậu ấy. Nên em cứ yên tâm, cậu ấy sẽ không có ý gì với em đâu."

Tô Lạc Nam: "..."

Dương Thư Niên nói nhanh như gió, trong mắt còn lộ ra chút khinh thường, rõ ràng cảm thấy cô đang tự đánh giá bản thân quá cao.

Nhưng trong những lời đó, Tô Lạc Nam lại bắt được một chi tiết quan trọng.

Cô dò hỏi: "Ở nhà Quý Diễn? Nghĩa là sao ạ?"

"Nghĩa là trong thời gian này, em sẽ ở nhà Quý Diễn. Cậu ấy muốn quay lúc nào thì quay lúc đó. Không còn cách nào khác, ai bảo người ta trả giá cao như vậy chứ?"

Tô Lạc Nam vốn đã không muốn nhận công việc này, nghe xong lại càng phản cảm hơn. Cô khẽ đẩy hợp đồng trở lại.

"Chị Dương, hay là chị dành cơ hội này cho người khác đi. Em e là mình không đảm đương nổi."

Dương Thư Niên không nhận lại, chỉ hơi nhướng mày:

"Tiểu Tô, em chắc chắn không muốn xem thử mức thù lao sao?"

Ban đầu, Tô Lạc Nam không để tâm lắm, chỉ tiện tay lật xem.

Nhưng đến khi thấy con số, cô vẫn có chút sững sờ.

Thù lao là... tám mươi nghìn tệ một tháng?!

Mà đó còn chỉ là mức lương cơ bản, chưa tính thưởng hay phụ cấp gì khác.

Gấp mười lần lương tháng hiện tại của cô...

Đây đâu phải đàm phán, rõ ràng là một cuộc hối lộ công khai mà...

Cô lập tức đóng hợp đồng lại, hít sâu một hơi:

"Chị Dương, vừa nãy chị nói là... mấy tháng cơ ạ?"

"Thế mới đúng chứ, cầm số tiền này làm gì cũng tốt cả. Giới ngôi sao dù đời tư có loạn thế nào đi nữa, họ cũng không đến mức động tay động chân với phóng viên đâu, đúng không? Huống hồ, bộ phim mới của cậu ấy sắp chiếu rồi, Quý Diễn đâu có ngốc."

Dương Thư Niên nhấp một ngụm trà, gương mặt tràn đầy hài lòng.

"Hợp đồng này tạm thời chưa có thời hạn, nhưng trong vòng hai tháng tới, em không thể tùy ý xin nghỉ việc được đâu. Nếu bỏ ngang, sẽ bị trừ tiền đấy."

Nói xong, chị ta còn vỗ vai Tô Lạc Nam, giọng điệu nửa trêu đùa, nửa nghiêm túc:

"Tiểu Tô, bây giờ em sắp trở thành cấp trên của chị rồi, lương còn cao hơn đại đa số chúng ta. Nhưng dù thế nào, em vẫn thuộc biên chế công ty mình, muốn quay về lúc nào cũng được."

Rời khỏi văn phòng, Tô Lạc Nam có cảm giác cả người như lơ lửng trên không, đầu óc trống rỗng, hoàn toàn tê dại.

Đúng lúc đó, Văn Văn đang ngồi trong phòng cà phê lười biếng nghịch điện thoại, thấy cô đi ra liền tiện tay vỗ nhẹ lên vai cô.

"Sao đấy? Hồn bay phách lạc thế kia? Bị 'nữ ma đầu' mắng một trận à?"

Tô Lạc Nam lắc đầu, khuôn mặt vẫn còn chút mơ hồ.

"Văn Văn, tớ hình như... sắp thành người giàu rồi."

Tám vạn một tháng, vậy một năm chẳng phải gần trăm vạn sao?

Chỉ cần một năm, cô có thể trở thành triệu phú?

Dù rằng phải đi theo Quý Diễn, làm một tiểu đệ dưới trướng cậu nghe có chút tủi thân...

Nhưng Tô Lạc Nam đâu có ngốc, cô không thể trơ mắt nhìn cơ hội trở thành triệu phú cứ thế trôi qua được.

Ai lại đi đối nghịch với tiền cơ chứ?

Chương 37: Lớn hơn nhiều rồi

Hợp đồng quy định, công việc quay chụp tại nhà sẽ bắt đầu ngay từ ngày ký kết, vì vậy tối hôm đó, Tô Lạc Nam phải chuyển đến biệt thự của Quý Diễn theo quy định.

Sau khi về nhà, cô cũng không vội thu dọn đồ đạc mà bắt đầu tổng vệ sinh từ phòng khách đến phòng ngủ, ngay cả ổ nhỏ của Gấu Nhỏ cũng được dọn dẹp sạch sẽ.

Căn hộ này cô vừa trả tiền thuê một năm hồi đầu năm, đến khi hết hạn hợp đồng vẫn còn tám tháng nữa. Nếu hủy hợp đồng bây giờ, cô sẽ bị trừ mất một nửa số tiền thuê.

Nghĩ tới nghĩ lui, Tô Lạc Nam cảm thấy không đáng.

Hơn nữa, đây cũng chỉ là một công việc ngắn hạn, cuối tuần cô có lẽ vẫn sẽ quay về đây ở.

Mãi đến một giờ sáng, cô mới thu dọn xong đồ đạc, nhét đại mấy bộ quần áo thay đổi vào một chiếc vali.

Vừa kéo hành lý ra khỏi cửa, hai người đàn ông mặc vest đen đã nhanh chóng tiến lại gần.

Một người chẳng nói chẳng rằng nhấc bổng hành lý lên xe, người còn lại hơi cúi người, nhẹ giọng giải thích:

"Chào cô Tô, tôi là trợ lý Tiểu Lưu của cậu Quý. Cậu ấy đã dặn chúng tôi phải đảm bảo an toàn tuyệt đối cho cô và đưa cô đến nơi."

Nói rồi, ánh mắt anh ta dừng lại trên chú mèo nhỏ trong lòng cô:

"Cô xem, con mèo này có cần tôi giúp cô đưa lên xe không?"

Không từ chối, tức là có thể mang theo mèo.

Cô còn đang lo không biết nên xử lý Gấu Nhỏ thế nào đây.

"Không cần, tôi tự bế là được."

Tô Lạc Nam nhìn theo hướng Tiểu Lưu đặt hành lý, một chiếc Bentley đen bóng mới tinh đang lặng lẽ đỗ dưới tán cây.

Ánh đèn đường hắt qua kẽ lá rọi xuống xe, thấp thoáng sang trọng mà kín đáo.

Ngay khi cửa sau được Tiểu Lưu mở ra, một mùi rượu nồng nặc ập tới, xen lẫn chút hương thuốc lá nhàn nhạt.

Không quá nặng, chỉ thoang thoảng, nhưng lại rất dễ chịu.

Gấu Nhỏ nhanh nhẹn chui vào xe nằm xuống, Tô Lạc Nam vô thức nâng mắt nhìn lên, lúc này mới phát hiện trong xe còn một người khác.

Trời đêm đen như mực, người đàn ông mặc bộ vest cao cấp, bóng cây loang lổ in trên bờ vai rộng rãi thẳng tắp của cậu, khiến những sợi tóc mái rủ xuống cũng trở nên sắc lạnh và lãnh đạm.

Cậu hơi cau mày, đang nghe điện thoại, giọng nói trầm khàn, đáy mắt đen láy phủ một tầng bóng tối, xen lẫn vài phần lạnh lùng khó đoán.

Chỉ đơn thuần ngồi đó cũng đủ toát lên một cảm giác áp bức dữ dội.

Là Quý Diễn.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy cậu mặc vest trang trọng như vậy.

Lạnh lùng, cao quý, toàn thân toát lên vẻ kiêu ngạo xa cách, giống như một công tử quyền quý không dính bụi trần.

Thậm chí còn đẹp hơn so với cô tưởng tượng.

Không hiểu sao, khoảnh khắc ánh mắt rơi lên người Quý Diễn, tim Tô Lạc Nam bất giác run lên một nhịp.

Thật ra, Quý Diễn nổi tiếng cũng không phải ngày một ngày hai.

Hiện giờ, đi đến đâu cũng có thể nhìn thấy hình ảnh của cậu—từ những tấm poster khổng lồ trên đường phố cho đến các bảng quảng cáo trong trung tâm thương mại.

Có thể nói, cậu hot đến mức không thể hot hơn.

Lần đầu tiên Tô Lạc Nam biết Quý Diễn vào showbiz là vào học kỳ đầu năm ba đại học.

Cô vốn không hay xem TV, cũng ít khi quan tâm đến các diễn viên điện ảnh hay truyền hình. Thi thoảng có nghe nhạc nhưng gần như chưa bao giờ để ý đến tên ca sĩ.

Bạn cùng phòng còn thường xuyên trêu chọc cô sống ngoài vũ trụ, hoàn toàn tách biệt khỏi xã hội.

Khi đó, Quý Diễn vừa nhận vai diễn đầu tiên trong đời—một nhân vật phản diện với đất diễn không nhiều.

Ngoại trừ gương mặt dễ nhìn ra thì diễn xuất của cậu quả thực tệ đến mức không nỡ xem.

Đến chính Quý Diễn còn chẳng muốn nhìn lại bản thân mình trên màn ảnh.

Thời điểm Tô Lạc Nam biết chuyện này cũng là lúc cậu bị ném đá dữ dội nhất—chỉ cần mở bất kỳ nền tảng mạng xã hội nào cũng có thể thấy vô số bình luận mắng chửi Quý Diễn dày đặc như sóng triều cuộn đến.

Dù vẫn chưa nguôi ngoai chuyện năm xưa Quý Diễn từng lừa mình, nhưng cô cũng không chấp nhận được việc người khác lăng mạ cậu như vậy.

Giận quá mất khôn, cô thậm chí còn lập một tài khoản nhỏ để lén lút cãi lại những kẻ đó.

Về sau, chuyện này bị bạn cùng phòng phát hiện.

Cô ấy cười tít mắt vỗ vai cô, trêu chọc:

"Ơ kìa, Tô Lạc Nam, không ngờ nha, hóa ra cậu cũng đu idol đấy, còn là fan của Quý Diễn nữa à?"

Tô Lạc Nam hơi ngượng ngùng, chỉ có thể gật đầu thừa nhận.

Bạn cùng phòng lập tức vui mừng ra mặt, mắt sáng lấp lánh:

"Trùng hợp ghê! Bọn tớ có một nhóm phản hắc của Quý Diễn này, cậu có muốn tham gia không? Tiêu chí của bọn tớ là quét sạch anti, ai đến gây chuyện thì ta đáp trả!"*
(*phản hắc: chống lại những tin tức tiêu cực hoặc sự công kích của anti-fan)

Tô Lạc Nam: "..."

Thế là, tối hôm đó, cô mơ mơ hồ hồ bị kéo vào nhóm phản hắc của Quý Diễn, còn cùng bạn cùng phòng thăng cấp lên làm VIP của nhóm lúc nào không hay.

Tô Lạc Nam cảm thấy khả năng "diss đối phương" của mình tăng lên đáng kể chắc cũng nhờ khoảng thời gian đó.

"Còn không vào xe? Đứng ngoài cho muỗi cắn thích lắm à?"

Một giọng nói trầm thấp, đầy từ tính kéo cô về thực tại.

Tô Lạc Nam giật mình hoàn hồn, lúc này mới phát hiện Quý Diễn đang ngước mắt nhìn cô.

Không biết có phải ảo giác của cô không, nhưng dù giọng điệu cậu vẫn lạnh lùng châm chọc như trước, ánh mắt nhìn cô lại chẳng còn chút sắc bén nào.

Gần như khác hẳn với vẻ lạnh lùng cay nghiệt của cậu lúc nãy.

Tô Lạc Nam chậm rãi trèo lên xe, ngồi sát mép ghế, cố tình giữ khoảng cách với cậu.

Chỗ trống ở giữa đủ để hai người ngồi thêm cũng không thấy chật chội.

Chiếc xe lặng lẽ lăn bánh trên con đường khuya vắng.

Trợ lý Tiểu Lưu ngồi phía trước lái xe, thông qua gương chiếu hậu, anh ta lén liếc nhìn Tô Lạc Nam, trong lòng tràn đầy đồng cảm.

Hôm nay, ông chủ vừa cãi nhau một trận với quản lý, tâm trạng đang vô cùng bực bội.

Vậy mà hiếm hoi lắm mới phá lệ đến tận dưới chung cư đón nhân viên mới, ấy thế mà nhân viên mới lại chậm trễ thế này.

Chắc chắn ông chủ sắp bùng nổ rồi.

Trước đây, mỗi lần ông chủ nổi giận, đám thuộc hạ bọn họ còn chẳng dám thở mạnh.

Hy vọng nhân viên mới này không bị dọa đến phát khóc ngay ngày đầu tiên.

Bởi vì... khi ông chủ tức giận, thực sự rất đáng sợ.

Không gian trong xe tĩnh lặng đến mức quỷ dị.

Tô Lạc Nam vẫn đang cúi đầu loay hoay với dây an toàn, nhưng cái dây này như thể cố tình chống đối cô, mãi mà không cài vào được.

Quý Diễn khẽ liếc cô một cái, vài giây sau lại chậm rãi cúi đầu nhìn đồng hồ bạc trên cổ tay.

"Bây giờ là một giờ sáng."

Vừa mở miệng, giọng cậu có chút khàn khàn.

Tô Lạc Nam vẫn cúi đầu vật lộn với dây an toàn, lẩm bẩm nhỏ:

"Tớ nói hôm nay sẽ đến, nhưng đâu có nói là mấy giờ."

"Tớ đã đợi cậu bốn tiếng."

Quý Diễn có vẻ mệt mỏi, dựa người vào ghế, nhắm mắt day day thái dương.

Nghe cậu nói xong, Tô Lạc Nam sững người.

Lâu vậy sao?

Cô còn tưởng mình chỉ thu dọn một, hai tiếng là cùng.

"Tớ đâu có bảo cậu đến đón, tớ định tự đi mà."

"Tự đi?"

Quý Diễn đột ngột mở mắt nhìn cô, chân mày vẫn hơi nhíu lại.

"Đêm hôm một giờ, cậu là con gái mà định tự bắt xe đi à?"

Giọng cậu không mấy dễ nghe, nhưng dù Tô Lạc Nam mơ hồ cảm nhận được chút quan tâm trong đó, cô vẫn theo phản xạ muốn phản bác.

"Tớ đã tự bắt xe đi không biết bao nhiêu lần rồi, có sao đâu."

"Đợi đến khi xảy ra chuyện thì vẫn còn kịp à?"

"Quý tiên sinh, nếu tớ về trễ thì chồng tớ sẽ đến đón. Không ngờ ông chủ công ty các cậu lại quan tâm cả đời tư nhân viên như vậy đấy."

Đêm hôm khuya khoắt còn phải loay hoay chuyển nhà, Tô Lạc Nam cũng thấy phiền nên dứt khoát chặn họng cậu bằng một câu.

Một câu khiến cậu nghẹn đến không nói được gì.

Cô đang trắng trợn nhắc nhở cậu rằng—cô có chồng, có gia đình.

Giữa họ chỉ đơn giản là quan hệ cấp trên - cấp dưới.

Quý Diễn bị cô chọc tức đến nghẹn họng, quay đầu nhìn ra cửa sổ, không thèm để ý đến cô nữa.

Cắn răng bật ra một câu:

"Được lắm, cậu giỏi lắm."

Tô Lạc Nam thầm bĩu môi trong lòng.

Cô giỏi gì chứ, cậu mới là người giỏi ăn nói nhất.

Hồi đó, ngay cả "chiến thần" của cả thôn—Tiết Minh Lan, cũng là bại tướng dưới tay Quý Diễn cơ mà.

Hai giây sau, Quý Diễn quay lại, cúi người giúp cô cài dây an toàn, rồi lập tức dời ánh mắt đi, vẻ mặt vẫn còn khó chịu.

Kết thúc giờ làm việc đầu tiên bằng một trận cãi nhau tưng bừng với sếp.

Tô Lạc Nam VS Quý Diễn.

Tô Lạc Nam thắng.

Trợ lý Tiểu Lưu ngồi phía trước nghe toàn bộ cuộc đối thoại mà cằm sắp rớt xuống đất.

Nhân viên mới vừa đi làm ngày đầu tiên đã cãi sếp đến mức cậu ấy á khẩu cũng thôi đi.

Quan trọng là—Quý Diễn, người lúc nào cũng kiêu căng ngạo mạn, vậy mà lại tự tay cài dây an toàn cho cô ấy?!

Nhân viên mới này rốt cuộc là sinh vật kỳ lạ nào vậy?

Có lẽ vì đã quá nửa đêm, trên đường hầu như không có xe cộ qua lại.

Chiếc xe lao vun vút trong màn đêm tĩnh lặng, chỉ mất hơn một tiếng đã đến biệt thự của Quý Diễn.

Hơn hai giờ sáng, thành phố vốn rực rỡ ánh đèn giờ đây đã chìm vào giấc ngủ yên bình.

Quý Diễn cũng không vội đi ngủ, cứ thế đứng khoanh tay dựa vào tường, lặng lẽ nhìn theo Tô Lạc Nam sắp xếp hành lý.

Dù cô đi đến đâu, con mèo béo ú kia cũng lon ton bám theo, y như một cục bông biết đi không thể phủi sạch.

Căn phòng cô ở tạm thời được sắp xếp trên tầng hai, ngay sát vách phòng Quý Diễn.

Phòng khá rộng, thông thoáng hai mặt, đồ đạc đầy đủ tiện nghi, có cả ban công lớn để phơi đồ. Chỉ có điều, phòng vệ sinh khép kín ban đầu đã bị cải tạo thành phòng thay đồ.

Trong phòng thay đồ, quần áo treo kín mít. Ban đầu, Tô Lạc Nam còn tưởng đây là đồ của một cô bạn gái nào đó của Quý Diễn bỏ quên.

Cho đến khi cô nhìn thấy chiếc váy trắng quen thuộc ấy.

Đêm hôm đó, Quý Diễn say khướt trong quán bar, cô ngồi ngoài cửa, nước mắt rơi từng giọt xuống chiếc váy trắng, mỗi ký ức bây giờ nhớ lại vẫn thấy đau đến thấu tim gan.

Ánh mắt cô bỗng dừng lại trên một chiếc móc khóa hình người nhỏ xíu trên bàn.

Đó là món quà sinh nhật đầu tiên Quý Diễn tặng cô năm cô mười tám tuổi.

Cũng là món quà sinh nhật đầu tiên trong cuộc đời cô.

Năm đó, món đồ này suýt bị dòng nước cuốn trôi, cô bất chấp nguy hiểm lao vào cứu nó, cuối cùng lại bị Quý Diễn cõng ra từ đám nước bẩn.

Bây giờ nghĩ lại, hóa ra họ đã từng làm không ít những chuyện điên rồ như thế.

Khi đó vẫn ngây thơ nghĩ rằng tình yêu của mình vững bền, chân thành và vĩ đại đến nhường nào.

Tưởng rằng chỉ cần một câu "thích" là có thể chống chọi lại cả thế giới đầy bão tố.

Nhưng rốt cuộc, tình cảm thuần khiết và mãnh liệt ấy... đã bắt đầu thay đổi từ khi nào?

Chóp mũi cô bỗng chua xót.

Những ký ức bị chôn vùi nhiều năm, cô không dám đào xới lên, vậy mà lúc này, chúng lại trỗi dậy mãnh liệt.

Tô Lạc Nam cố gắng kìm nén cảm xúc đang dâng trào trong lòng, cúi đầu lấy từng món đồ trong vali ra.

Quý Diễn vẫn lặng lẽ dựa vào tường nhìn cô.

Ánh đèn ấm áp chiếu lên những lọn tóc xõa của cô.

Cô đã thay bộ đồ ngủ, đi một đôi dép lông mềm mại, còn con mèo lười không hề sợ người kia thì nằm cuộn tròn dưới chân cô làm nũng.

Từ lúc cô bước vào, căn biệt thự trống trải này bỗng có chút hơi ấm của một mái nhà.

Ánh mắt Quý Diễn trở nên mơ màng, tham lam muốn ngắm cô thêm một chút nữa.

Tô Lạc Nam bị ánh mắt cậu nhìn đến mất tự nhiên, cô quay người lại, hơi nhíu mày nhìn cậu.

"Quý tiên sinh, cậu không cần nghỉ ngơi sao?"

Một tiếng "Quý tiên sinh" thốt ra thật lưu loát, như thể đã quen gọi từ lâu.

Quý Diễn hoàn hồn, hơi nhướn mày: "Đây là nhà tớ, tớ đứng đây cũng sai à?"

"Đúng vậy, không sai, đây là nhà cậu, cậu muốn đứng đâu thì đứng."

Tô Lạc Nam cười mà như không, giơ máy ảnh lên, thẳng tay nhấn nút chụp về phía Quý Diễn.

"Hay là làm việc luôn bây giờ đi? Xin hỏi đại minh tinh Quý tiên sinh, cậu không đi ngủ vào lúc hai giờ sáng, đứng trước cửa phòng của một người phụ nữ đã có chồng nhìn cô ấy trải ga giường, là có ý gì đây?"

Cô cố tình nhấn mạnh mấy chữ "đại minh tinh" và "phụ nữ đã có chồng", trong giọng nói còn mang theo chút nghiến răng nghiến lợi.

Quý Diễn chẳng những không sợ, mà còn không hề có ý định rời đi, khóe môi cong lên, ánh mắt đào hoa lướt qua ngực cô đầy vẻ trêu chọc.

"Vậy tớ cũng muốn hỏi Tô tiểu thư, nếu đã kết hôn rồi, mặc đồ hớ hênh đi lại trong nhà một người đàn ông độc thân, không sợ lửa bén vào người à?"

Tô Lạc Nam theo ánh mắt cậu nhìn xuống, lập tức giơ tay ôm chặt lấy ngực, nhíu mày thật chặt.

"Đây là đồ ngủ, đồ ngủ đều như thế này cả."

Hơn nữa, cô đâu có hở hang gì, một chút chỗ quan trọng cũng chẳng để lộ.

"Thật sao?"

Quý Diễn cười nhạt, ánh mắt lại lướt qua người cô một lần nữa đầy ẩn ý.

"Nhưng có một điều cậu nói đúng đấy."

Tô Lạc Nam vô thức hỏi: "Điều gì?"

"Cậu thật sự không còn như trước nữa."

Cậu hơi cúi xuống, hạ giọng ghé sát vào tai cô, khóe môi nhếch lên, nụ cười mang đầy vẻ bỡn cợt.

"Lớn hơn nhiều rồi."

Hơi thở nóng bỏng chậm rãi lượn lờ bên tai, Tô Lạc Nam rất không cam tâm thừa nhận rằng, bản thân vẫn chẳng có tiền đồ gì hơn so với trước đây.

Chỉ cần Quý Diễn hơi trêu chọc một chút, cô liền mắc câu ngay, gò má nóng lên nhanh đến mức không thể kiểm soát.

Nhiều năm như vậy, có lẽ thứ duy nhất cô tiến bộ chính là miệng lưỡi cứng rắn hơn trước một chút.

Tô Lạc Nam còn chưa kịp phản ứng, Quý Diễn đã nhàn nhã đứng thẳng dậy, từ trên cao nhìn xuống cô, khóe môi treo một nụ cười có chút bất cần đời.

Vài giây sau, Tô Lạc Nam mới sực hiểu ra, khuôn mặt lập tức đỏ bừng.

Cô theo bản năng giơ máy ảnh lên che trước ngực, tay còn lại thì cuống quýt đẩy Quý Diễn ra cửa.

"Cậu... cậu bị bi.ến th.ái à, Quý Diễn! Tớ đi thay đồ đây!"

Quý Diễn vui vẻ đến mức cả bả vai cũng khẽ run lên.

Cậu không hề chống cự, mặc kệ Tô Lạc Nam đẩy mình ra ngoài.

Dù cô từ nhỏ đã có sức lực kinh người, nhưng so với Quý Diễn vẫn còn kém xa. Chỉ cần cậu hơi phản kháng một chút thôi, cô đã không thể làm gì được rồi.

Cửa "rầm" một tiếng đóng lại, Tô Lạc Nam tựa lưng vào cửa, hai má vẫn còn nóng bừng.

Ngay sau đó, cô nghe thấy giọng nói hờ hững truyền vào từ ngoài cửa.

"Mọi thứ trong căn phòng này đều là của cậu, cứ tự nhiên mà dùng, đừng gò bó. Nhà vệ sinh ra cửa quẹo trái, phòng thứ ba. Phòng tắm ở bên cạnh, bên trong có đồ dùng vệ sinh mới. Với lại tắt đồng hồ báo thức đi, tớ không có thói quen dậy sớm, cậu cũng không cần phải dậy làm việc sớm quá, nếu không sẽ đánh thức tớ."

Giọng điệu tuy vẫn không dễ nghe như trước, nhưng Tô Lạc Nam không phải kẻ ngốc, cô nghe ra được hàm ý bên trong.

Cô ngẩn người ngước mắt lên, dường như có thứ gì đó nóng bỏng vừa lướt qua tim mình.

Căn phòng này được trang trí hoàn toàn theo sở thích thuở thiếu thời của cô. Một tủ quần áo rộng lớn, quần áo nhiều đến mức gần như không còn chỗ chứa, có những bộ rõ ràng là mốt của vài năm trước, giờ đã sớm hết hàng từ lâu.

Cô còn để ý thấy trên bàn trang điểm treo rất nhiều vòng bạc với đủ kiểu dáng.

Hồi nhỏ cô từng khao khát có một chiếc vòng bạc, nhưng Tiết Minh Lan chưa từng mua cho cô.

Chiếc vòng bạc đầu tiên mà Quý Diễn tặng cô là một chiếc có hình đầu cáo nhỏ, không đắt tiền, nhưng vô cùng xinh đẹp. Đến tận bây giờ, cô vẫn còn nhớ rõ.

Sau này lớn lên, cô trở nên xinh đẹp hơn rất nhiều, người theo đuổi cô cũng chẳng ít. Bọn họ đã từng tặng cô không ít trang sức bằng vàng, bạc, có những món còn đắt hơn chiếc vòng bạc kia gấp nhiều lần.

Cô cũng từng đi qua rất nhiều tiệm trang sức, nhưng lại chẳng thể nào tìm được một chiếc vòng nào khiến trái tim cô rung động như chiếc vòng năm ấy.

Mãi về sau, cô mới dần dần hiểu ra.

Chiếc vòng ấy đẹp, là bởi vì đó là món quà mà Quý Diễn khi ấy đã tặng cô.

Là duy nhất trên đời này, vĩnh viễn không thể thay thế.

Chương 38: Nếu ngon thật thì cậu phải ăn hết đó nhé

Dù tối hôm trước có ngủ muộn thế nào, Tô Lạc Nam vẫn giữ thói quen dậy sớm vào sáng hôm sau. Cô chưa bao giờ có thói quen nằm lỳ trên giường.

Hồi đại học, phòng ký túc xá của cô có bốn người. Chỉ cần không có tiết học, ba người còn lại gần như có thể ngủ đến tận chiều.

Chỉ có Tô Lạc Nam là khác biệt. Cô luôn dậy vào đúng bảy giờ rưỡi như những ngày có tiết sáng, sau đó vệ sinh cá nhân rồi ôm sách đến thư viện học bài.

Suốt bốn năm đại học, chưa từng thay đổi.

Bảy giờ rưỡi sáng, Tô Lạc Nam bị đồng hồ sinh học đánh thức như thường lệ. Cô thay đồ, rửa mặt xong thì chuẩn bị xuống đại sảnh để điều chỉnh thiết bị làm việc của mình.

Chưa kịp bước xuống cầu thang, một mùi thơm nồng đậm của thức ăn đã lan tỏa trong không khí, len lỏi vào từng hơi thở.

Tô Lạc Nam chợt nhớ ra, trong hợp đồng chỉ viết rằng cô cần ở lại đây và có thể chụp ảnh bất cứ lúc nào, nhưng không nhắc đến chuyện ăn uống. Cô còn chưa tính xem sẽ giải quyết bữa sáng thế nào, cũng chẳng biết xung quanh đây có quán ăn nào không.

Chỉ nhìn vào cách bài trí xa hoa của căn biệt thự này thôi, cô đã thấy lo lắng. Nhỡ không cẩn thận làm rơi vỡ một viên gạch thì chắc cả đời cũng không đền nổi. Đừng nói đến việc dám dùng bếp nhà họ.

Tối qua, thiết bị chụp ảnh của cô vẫn để nguyên trong đại sảnh. May mà khoảng cách từ đại sảnh đến phòng ăn không xa, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy.

Tô Lạc Nam vô thức liếc về phía phòng ăn.

Căn phòng rộng lớn trống trải, chỉ có mỗi Quý Diễn đang ngồi ngay ngắn trước chiếc bàn dài, trên bàn bày đủ món ăn phong phú. Trước mặt cậu là một chiếc đĩa sứ trắng, bên trong chỉ có một lát bánh mì nướng.

Cậu cúi đầu, chăm chú vào màn hình điện thoại, lông mày hơi nhíu lại, không biết đang trả lời tin nhắn của ai.

Tô Lạc Nam ngước lên nhìn đồng hồ treo trong đại sảnh.

Bây giờ là tám giờ sáng, không sai.

Cô nhớ rất rõ, cậu trước đây là người thích ngủ nướng nhất.

Nếu không có ai gọi dậy, cậu có thể ngủ liền một mạch đến tận tối hôm sau. Lúc còn đi học, cậu toàn đi trễ.

Trong khoảnh khắc ngẩn ngơ, Quý Diễn cũng vừa vặn ngẩng lên.

Hai ánh mắt vô tình chạm nhau.

Tô Lạc Nam lập tức dời ánh nhìn, cúi đầu tập trung điều chỉnh thiết bị trong tay.

"Này."

Giọng điệu cứng rắn, có vẻ như đang gọi cô.

Bây giờ trong nhà hình như chỉ còn lại hai người bọn họ. Những trợ lý, người giúp việc của cậu không biết đã đi đâu hết rồi.

Tô Lạc Nam vẫn không có ý định ngẩng đầu lên.

"Tô Lạc Nam."

Quý Diễn lại gọi cô thêm một tiếng.

Lúc này, cô mới xách thiết bị đến bàn ăn, giọng điệu lạnh nhạt: "Bắt đầu làm việc rồi sao, Quý tiên sinh?"

Gương mặt cô vô cảm, lại trở về dáng vẻ hờ hững như trước đây.

Mỗi lần nghe cách xưng hô này, Quý Diễn đều cảm thấy khó chịu một cách khó hiểu.

Cậu lười biếng quét mắt nhìn cô, rồi cúi đầu dùng dao nĩa cắt nhỏ lát bánh mì trên đĩa sứ trắng.

"Cậu không đói à?"

Tô Lạc Nam thầm nghĩ, thật đúng là kiểu người chú trọng tiểu tiết.

Trên TV hay trong tiểu thuyết, những nhân vật giới thượng lưu đều vậy, ngay cả ăn một miếng bánh mì cũng phải toát lên vẻ thanh tao cao quý.

"Không đói."

Lời vừa dứt, bụng cô lập tức "rột rột" một tiếng.

Tối qua bận rộn đến mức chưa kịp ăn tối.

Tô Lạc Nam quả thật hơi đói.

Nhưng cô không muốn thừa nhận.

Quý Diễn hơi nhướng mày, ung dung kéo ghế bên cạnh ra: "Ngồi đi, tớ không thích bị người khác chụp hình khi đang ăn. Ăn xong rồi hãy làm việc."

"Công việc tốt như vậy, bao ăn bao ở, còn không cần trả tiền điện nước?"

Tô Lạc Nam nhíu mày, nhìn chằm chằm vào bàn ăn đầy ắp món ngon trước mặt.

"Quý tiên sinh, tiền của cậu là do gió thổi đến à?"

Quý Diễn thong thả cắn một miếng bánh mì, thậm chí chẳng buồn ngước mắt, cậu hừ lạnh một tiếng:

"Tớ thích đấy, tiền nhiều quá xài không hết, sao nào?"

Tô Lạc Nam: "..."

Suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng cô vẫn không cưỡng lại được sự hấp dẫn của đồ ăn.

Vừa mới ngồi xuống định cầm đũa lên, Quý Diễn bỗng vươn tay ngăn lại.

"Chờ đã, nếm thử cái này đi."

Cậu cầm lấy một chiếc nồi đất nhỏ bên cạnh, từ tốn múc cháo ra bát sứ trắng rồi đặt trước mặt cô.

Sau đó, ánh mắt cậu vô tình lướt qua khuôn mặt cô, trông có vẻ hơi mất tự nhiên.

Tô Lạc Nam nhìn cậu đầy nghi hoặc suốt một lúc lâu mà vẫn chưa động đũa.

Bầu không khí im lặng kéo dài vài giây, cuối cùng Quý Diễn không nhịn được, hơi nhướng mày liếc cô một cái.

"Cậu nghi ngờ tớ bỏ thuốc độc à?"

Tô Lạc Nam cạn lời.

"Tất nhiên là không."

Chỉ là hành động của cậu thực sự quá đỗi kỳ lạ, đổi lại là ai cũng sẽ phải nhìn thêm vài lần cho chắc.

Cô cầm bát lên, nếm thử một muỗng cháo.

Vị hơi mặn, có lẽ đã nấu quá lâu. Không đến mức khó ăn, nhưng hương vị tổng thể lại có chút lạ lùng, không thể nói là ngon được.

Nói thẳng ra thì... dở.

Thậm chí có thể nói là khó ăn.

Cháo còn chưa kịp nuốt xuống, Quý Diễn đã vội vàng hỏi, ánh mắt không rời khỏi gương mặt cô dù chỉ một giây.

"Thế nào, ngon không?"

Không hiểu sao, Tô Lạc Nam lại cảm giác được chút mong chờ trong ánh mắt cậu.

"Ừm..."

Cô do dự một chút, rồi hỏi: "Ai nấu vậy?"

"Cậu đừng quan tâm ai nấu, nói cảm nhận trước đi đã."

Sau vài giây trầm mặc, cô khẽ nhíu mày, đánh giá một cách chuyên nghiệp:

"Không ngon lắm, hơi mặn, nguyên liệu bỏ quá nhiều. Tuy toàn là đồ đắt tiền, nhưng mùi vị không còn tươi nữa."

Ánh mắt vốn mong chờ của Quý Diễn chợt tối đi vài phần.

Cậu cúi đầu nhìn bát cháo trước mặt, mày hơi nhíu lại.

"Dở lắm à?"

Tô Lạc Nam không phải kẻ ngốc, từ biểu cảm thay đổi của cậu, cô lập tức hiểu ra mấy phần.

Vậy nên... nồi cháo này là do Quý Diễn nấu sao?

Cậu—một người thích ngủ nướng như vậy—lại chịu dậy sớm để nấu cháo ư?

Từ bao giờ Quý Diễn có sở thích này rồi?

Gương mặt cậu thoáng vẻ thất vọng. Trước khi tình hình trở nên nghiêm trọng hơn, Tô Lạc Nam kịp thời chữa cháy.

"Cháo dù hơi mặn một chút, nhưng thời gian nấu và độ lửa đều rất chuẩn. Thật ra cũng không đến nỗi quá tệ, vẫn có thể ăn được mà, vẫn ổn."

Nói xong, cô cúi đầu nhấp thêm một ngụm cháo, cố gắng nặn ra một nụ cười, dùng hết vốn từ của mình để chém gió.

"Lúc đầu chưa quen nên thấy không ngon lắm, nhưng bây giờ ăn lại thì cũng khá ổn đấy chứ. Cháo mịn, sánh, hương vị cũng không tệ."

Quý Diễn: "..."

Cậu nhìn cô đầy nghi hoặc.

"Thật không?"

Tô Lạc Nam gật đầu chắc nịch: "Thật mà."

"Thế để tớ thử xem."

Nói rồi, cậu vươn tay định lấy bát cháo của cô. Tô Lạc Nam lập tức ôm bát ra sau lưng, tránh khỏi tầm với của cậu.

"Không được, đây là của tớ. Cậu đừng giành."

Quý Diễn bị dáng vẻ bảo vệ đồ ăn của cô chọc cười, khóe môi hơi nhếch lên. Nhưng cậu vẫn cố nhịn, tiếp tục trêu ghẹo.

"Nếu ngon thật thì cậu phải ăn hết đó nhé."

Dù cậu có tự luyến đến đâu thì vẫn phải thừa nhận... kỹ năng nấu ăn của mình thế nào, cậu biết rõ nhất.

Món ăn cậu nấu ra, theo lời Trình Cánh Văn, thì chẳng khác gì thuốc độc, ngay cả chó cũng chẳng buồn ăn.

Lần này, cậu còn cố tình dậy sớm, dành hẳn hai tiếng đồng hồ nghiên cứu công thức nấu cháo.

Nhưng nhìn vẻ mặt của Tô Lạc Nam khi nãy, có lẽ kết quả lại chẳng khả quan cho lắm.

Cô gật đầu thật mạnh, thậm chí còn có chút sốt ruột.

"Tớ đã nói ngon thì chính là ngon, sao cậu cứ không tin vậy chứ?"

Lần đầu tiên chịu khó nấu ăn, không thể đả kích lòng tự tin của người khác được.

Quý Diễn nhìn cô với vẻ mặt hơi giận dỗi, bỗng nhớ đến con nhím nhỏ mình từng nuôi hồi bé.

Trông có vẻ hung hăng, nhưng thực ra lại mềm mại hơn bất cứ ai.

Ánh mắt cậu dần trở nên dịu dàng hơn, khóe môi khẽ cong lên, bật cười bất lực.

"Cháo đưa tớ đi, đây là sản phẩm lỗi do bảo mẫu nấu, tớ trêu cậu thôi, vậy mà cậu cũng tin à?"

"Không có đâu."

Tô Lạc Nam đặt bát cháo trở lại bàn, từng muỗng từng muỗng chậm rãi ăn tiếp.

"Tớ không cảm thấy nó là sản phẩm lỗi, tớ còn thấy khá ngon đấy chứ."

Suốt lúc ăn, cô không hề ngẩng đầu lên, nhưng vẫn cảm nhận được ánh mắt Quý Diễn dõi theo mình, chưa từng rời đi.

Tim cô bất giác run lên, trong đầu bỗng hiện ra cảnh tượng lần đầu tiên đến nhà Quý Diễn ăn cơm.

Lúc đó, cô vẫn còn nhỏ, mà đó cũng là lần đầu tiên Quý Diễn vào bếp.

Món mì cậu nấu lần đó còn khó ăn gấp trăm lần bây giờ.

Nhưng cậu vẫn sẵn sàng thử, còn cô thì rất nể tình, ăn hết không chừa một chút nào.

Bảy năm trôi qua, tay nghề của Quý Diễn vẫn chẳng khá hơn bao nhiêu.

Vài ngày đầu tiên ở nhà Quý Diễn, công việc của Tô Lạc Nam không hoàn toàn giống như trong hợp đồng quy định—mỗi ngày ở nhà quay chụp—mà thay vào đó, cô lại đi đến nhiều nơi khác nhau.

Quý Diễn cho tất cả tài xế và bảo mẫu nghỉ phép.

Mà cậu lại nấu ăn quá tệ, nên Tô Lạc Nam đành bất đắc dĩ kiêm luôn vai trò đầu bếp.

Dù sao thì lương Quý Diễn trả cũng đủ cao, xem như cô làm hai công việc cùng lúc.

Hơn nữa, vốn dĩ cô cũng thích tự mình nấu ăn, vừa sạch sẽ lại tốt cho sức khỏe. Nay đã được chủ nhân căn bếp cho phép, cũng chỉ là thêm một người ăn mà thôi.

Ngày đầu tiên của lịch trình, họ đến một ngôi chùa.

Dạo này đang vào mùa cao điểm cầu phúc, họ phải xếp hàng rất lâu, gần như chen chúc mới vào được trong chùa.

Trước khi xuống xe, Quý Diễn nghiêng đầu liếc nhìn Tô Lạc Nam, hơi nhíu mày nói:

"Hay là cậu tháo máy ảnh trên cổ xuống đi, trông có vẻ nặng lắm."

Tô Lạc Nam vốn đã chuẩn bị mở cửa xe, nghe vậy lại khựng lại một chút.

"Thế tớ chụp kiểu gì đây?"

Công việc của cô chẳng phải là đi theo chụp ảnh cho Quý Diễn sao?

"Trong đấy đông người thế, chắc cũng chẳng chụp được gì đâu, thôi cứ để lại trong xe đi."

Tô Lạc Nam: "....."

Giờ cô thật sự nghi ngờ, không biết Quý Diễn có thực sự cần người chụp ảnh hay không, hay là đơn giản chỉ vì quá nhiều tiền

mà không tiêu hết được.

"Nghe nói chùa này linh nghiệm lắm, đến cũng đã đến rồi, không vào xem thử à?"

Tô Lạc Nam hơi cúi mắt, đáy mắt phủ một tầng u tối nhạt nhòa, bàn tay nắm lấy máy ảnh cũng siết chặt lại.

Cô nhẹ giọng đáp:

"Tớ không tin vào những thứ này."

Trước đây, cô đã từng thành tâm cầu nguyện trước tượng Phật không biết bao nhiêu lần, mong rằng Quý Diễn có thể thích cô nhiều hơn một chút, mong rằng họ có thể mãi mãi bên nhau.

Nhưng thần linh vẫn không nghe thấy.

Cuối cùng, họ vẫn chia xa.

Nghĩ đến đây, Tô Lạc Nam chợt nhớ ra điều gì đó, bỗng nhiên ngước mắt lên nhìn Quý Diễn.

Ngày chia tay hôm ấy, một tiếng trước khi Quý Diễn đến quán bar, hình như họ đã từng hẹn nhau ngày hôm sau sẽ cùng đi chùa.

Quý Diễn đã hứa với cô rồi—sau khi nộp nguyện vọng xong, cậu sẽ đưa cô đi.

Là một ngôi sao lưu lượng đình đám, việc chen chúc trong những nơi đông đúc như thế này thực sự rất phiền phức. Một khi bị phát hiện, rất dễ dẫn đến tình trạng bị vây kín. Huống hồ, hôm nay cậu còn không mang theo vệ sĩ.

Trái tim đột nhiên run lên dữ dội, một suy đoán táo bạo cứ quẩn quanh trong lòng cô.

Chẳng lẽ Quý Diễn cố ý đưa cô đến ngôi chùa đông đúc này... là vì lần đó sao?

Chương 39: Câu hỏi này thật sự là từ fan hâm mộ sao?

Trong chùa người quá đông, Quý Diễn không tiện xuất hiện quá lộ liễu giữa đám đông, chỉ có thể tìm một góc khuất để chờ Tô Lạc Nam.

Hương khói vấn vít bốn phía, Tô Lạc Nam quỳ một mình trước tượng Phật cầu phúc. Cô chắp tay trước ngực, trong mắt tràn đầy sự thành kính.

Cô không tham lam, không mong muốn vinh hoa phú quý hay tiền đồ rộng mở.

Chỉ cần gia đình bình an, bản thân bình an.

Quý Diễn cũng phải mạnh khỏe, bình an.

Trong chùa, dòng người tấp nập, hương khói nghi ngút, trên tấm biển trước cửa được chạm khắc những dòng chữ cổ bằng phồn thể ghi lại giới luật và quy tắc.

Tô Lạc Nam khẽ ngước mắt lên, chuẩn bị đứng dậy rời đi thì vô tình chạm phải ánh mắt của Quý Diễn.

Cậu đứng dựa vào gốc cây, vòng tay trước ngực, tránh xa dòng người đông đúc, có vẻ đang thất thần nhìn cô.

Đôi mắt đen láy ấy, giữa biển người mênh mông, chỉ hướng về phía cô.

Tia nắng chiều xuyên qua những tán lá thưa thớt, ánh sáng lập lòe chiếu lên mái tóc cậu.

Trên bờ vai rộng thẳng tắp không biết từ bao giờ đã vương một chiếc lá vàng úa.

Cơn gió nhẹ thoảng qua, chiếc lá khẽ rơi xuống mặt đất, không một tiếng động.

Chuyến đi chùa này—

Cậu đã nợ bảy năm, cũng đã nhớ mong suốt bảy năm.

Hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội để bù đắp.

Lòng tham của con người, quả thật là một con quỷ dữ không bao giờ có thể lấp đầy.

Giờ đây, khi đã hoàn thành được lời hứa ấy, cậu lại bắt đầu tiếc nuối—nếu năm đó không xảy ra chuyện kia, liệu bọn họ đã có thể cùng nhau đến đây hàng chục, hàng trăm lần rồi không?

Vừa nãy nhìn thấy cô quỳ một mình trong chùa cầu phúc, xung quanh là dòng người tấp nập, hương khói mịt mù, trước tượng Phật chỉ có một bóng dáng bé nhỏ.

Cô giữa biển người đông đúc, nhỏ bé đến mức gần như có thể bị bỏ qua.

Khoảnh khắc ánh mắt cô chạm vào ánh mắt cậu, sự dịu dàng nhưng kiên định trong đôi mắt ấy khiến trái tim Quý Diễn không kìm được mà run lên một nhịp.

Cậu bỗng nhiên hiểu ra.

Tại sao Tô Lạc Nam lại bướng bỉnh như thế, dù có khổ sở đến đâu cũng chỉ biết âm thầm chịu đựng, chứ chưa từng mở miệng cầu xin cậu giúp đỡ.

Bây giờ nghĩ lại, từ khi Quý Diễn quen biết cô, Tô Lạc Nam dường như lúc nào cũng cô đơn như vậy.

Cô luôn một mình, đi học không có bạn bè bên cạnh, bị bắt nạt cũng chẳng có ai đứng ra che chở.

Cô chỉ có chính mình, và cũng chỉ có thể dựa vào chính mình.

Cô không có ai để dựa vào, chỉ có thể gắng gượng, cố chấp duy trì chút thể diện và lòng tự tôn mong manh ấy.

Mà Quý Diễn năm đó, ngông cuồng, bướng bỉnh.

Một trò chơi ác ý, một câu nói hời hợt vô tâm—

Chính là thứ đã nghiền nát lòng tự tôn ấy của cô.

Cô hẳn đã hận cậu đến tận xương tủy, làm sao có thể cúi đầu cầu xin cậu giúp đỡ được nữa.

Cổ họng Quý Diễn chợt khô khốc, trái tim giống như bị mũi kim đâm vào, không rõ đau ở đâu, nhưng lại nghẹn đến mức khó thở.

Những đạo lý này, năm đó cậu vì sao lại ngu ngốc đến mức không thể hiểu ra?

Khi ánh mắt Tô Lạc Nam rơi lên người cậu, cô chẳng thể nào biết được trong đầu cậu vừa vụt qua nhiều suy nghĩ như vậy. Cô bước nhanh qua dòng người, dừng lại trước mặt cậu.

"Còn kế hoạch gì nữa không? Hay là chúng ta về luôn?"

Không đợi cậu trả lời, cô cau mày nhìn quanh một vòng rồi đề nghị:

"Bây giờ hình như ít người hơn rồi, hay là tớ ra xe lấy máy ảnh, chụp vài tấm tượng trưng, không thì làm sao ăn nói được chứ?"

Nói xong, cô xoay người định đi lấy máy ảnh. Nhưng ngay trước khi rời đi, một bàn tay bất ngờ nắm lấy cổ tay cô.

Quý Diễn hơi cúi đầu, hàng mi rủ xuống, ánh sáng nhàn nhạt phủ lên khuôn mặt, những bóng mờ lặng lẽ ẩn trong đôi mắt cậu, bị lọn tóc lòa xòa che khuất.

Cậu khẽ gọi tên cô:

"Tô Lạc Nam."

Giọng nói cậu trầm thấp, như bị một lớp sương mù phủ lên, lộ ra chút khàn khàn khó diễn tả.

Chỉ nghe giọng thôi cũng biết, tâm trạng cậu có vẻ không tốt.

Tô Lạc Nam quay đầu lại: "Ừm?"

Quý Diễn mím chặt môi, gần như mím thành một đường thẳng, ánh mắt phức tạp nhìn cô, nhưng chỉ trong giây lát, lại nhanh chóng dời đi.

Vài giây sau, cậu khẽ cúi xuống.

"Xin lỗi."

Giọng nói rất nhẹ, rất khẽ, hòa lẫn vào làn gió thoảng qua, mong manh đến mức khiến người ta run rẩy.

Gió lùa qua ngọn cây, lá cành xào xạc vang lên từng trận.

Tô Lạc Nam sững sờ: "Gì cơ?"

Quý Diễn cả đời thuận buồm xuôi gió, gần như chưa từng nếm trải khổ đau. Mọi người xung quanh đều chiều chuộng, dung túng cậu.

Cậu luôn sống thẳng thắn, tùy ý, sự kiêu ngạo bẩm sinh khiến cậu mang theo chút ngông cuồng ngang ngạnh.

Cậu chưa từng cúi đầu trước ai, cũng hiếm khi nói lời xin lỗi.

"Năm đó đánh cược với người khác rồi lừa cậu, tớ vẫn chưa xin lỗi cậu."

Câu xin lỗi này, lẽ ra nên nói từ lâu.

Vậy mà lại chậm trễ suốt từng ấy năm.

Tô Lạc Nam lặng lẽ nhìn cậu thật lâu, chóp mũi đột nhiên cay cay, đôi mắt khô khốc đến khó chịu.

Cô cúi đầu, cắn nhẹ môi, cố nén những gợn sóng cuồn cuộn trong lòng. Đầu ngón tay siết chặt đến trắng bệch.

Dòng người trong chùa vẫn tấp nập, nhưng âm thanh xung quanh dường như tự động bị loại bỏ, thế giới trở nên tĩnh lặng như hư vô. Cả vũ trụ như chỉ còn lại hai người họ.

Sau một khoảng lặng dài, cô mới cất giọng khẽ khàng:

"Chuyện đã qua rồi."

Vừa nói ra, giọng cô đã khàn đặc.

Bảy năm là quãng thời gian quá dài, rất nhiều kỷ niệm giữa họ đã phai mờ.

Kể cả việc vì sao cô lại thích cậu, bắt đầu từ khi nào, những ký ức ấy trong trí óc đều dần trở nên mơ hồ.

Nếu không phải lần này gặp lại, có lẽ cô cũng sắp quên cả gương mặt cậu rồi.

Chỉ là... những phản xạ vô thức vẫn nhắc cô nhớ rằng—

Ngày ấy, cô đã từng thích Quý Diễn nhiều, nhiều đến nhường nào.

Quý Diễn khẽ ngước mắt nhìn cô, môi mấp máy như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn nuốt lại.

*

Hành trình ngày thứ hai, họ đến Giang Đại.

Ngôi trường đại học mà Tô Lạc Nam từng theo học.

Dịp này đang trong kỳ nghỉ, ngoài những sinh viên ở lại ký túc xá, gần như chẳng còn ai trong khuôn viên trường cả.

Lần này, Quý Diễn không còn bảo cô cất máy ảnh đi nữa, cũng chẳng che kín mít như trước, chỉ đeo một chiếc khẩu trang đơn giản, cùng Tô Lạc Nam lặng lẽ dạo quanh trường.

Họ vốn dĩ trông rất trẻ, gương mặt lại ưa nhìn, đi trong khuôn viên đại học chẳng khác gì một đôi tình nhân có ngoại hình xuất sắc.

Quý Diễn không quen thuộc Giang Đại, suốt cả chặng đường, người dẫn lối vẫn là Tô Lạc Nam. Hai người cứ thế tản bộ, không có mục đích cụ thể.

Tô Lạc Nam ôm chiếc máy ảnh, lật xem từng tấm ảnh chụp cảnh quan trường học, rồi bất đắc dĩ lắc đầu:

"Đây là lần đầu tiên tớ theo chân một ngôi sao nên chẳng có kinh nghiệm gì cả, nhưng cậu thì chắc thạo rồi nhỉ? Không phải các cậu cần lên kế hoạch kỹ lưỡng sao? Hoặc ít ra cũng phải tình cờ gặp sinh viên nào đó, tạo thêm chút chủ đề nóng, thể hiện sự thân thiện của cậu với mọi người, hay đơn giản là dựng lên một hình tượng hoàn hảo chứ?"

Quý Diễn liếc cô một cái, giọng thờ ơ:

"Hình tượng là do công ty xây dựng, tớ chỉ cần lo diễn xuất là đủ."

"Thế công ty các cậu không cử ai đi theo để thảo luận kịch bản hay hỗ trợ gì à? Sao tớ thấy chỗ cậu bây giờ vắng vẻ quá vậy?"

Từ lúc cô dọn đến nhà Quý Diễn, chẳng thấy ai khác ngoài hai người họ.

Rõ ràng lần trước khi đến cùng Lục Tư Cố, nhà cậu đâu có thế.

Lúc đó còn có cả người giúp việc dọn dẹp, đầu bếp nấu ăn, nhân viên làm sạch hồ bơi, chăm sóc vườn, tài xế, trợ lý... Một đám người bận rộn lo cho cậu.

Giờ nhìn lại, cứ như thể Quý Diễn cố tình cho tất cả nghỉ phép vậy.

"Hay là thế này đi."

Tô Lạc Nam rút từ túi ra một quyển sổ nhỏ, đề nghị:

"Tối qua tớ có xem qua vài tin nhắn của fan, tổng hợp lại những câu hỏi được quan tâm nhất. Giờ tớ hỏi, cậu trả lời. Bịa cũng được, nhưng đừng để fan nhận ra là cậu đang nói dối."

Quý Diễn lặng lẽ đáp:

"Cứ hỏi đi, tớ sẽ trả lời nghiêm túc."

Lần này, cậu không còn kiểu nói mỉa nữa, giọng điệu cũng chân thành hơn nhiều.

Tô Lạc Nam hài lòng bật máy quay, mở những tấm thẻ ghi câu hỏi trong tay, giọng điệu mang chút nghi thức phỏng vấn chuyên nghiệp:

"Xin chào Quý tiên sinh, nhân lúc chúng ta đang đi dạo trong khuôn viên trường, tôi đã thu thập một số câu hỏi từ người hâm mộ trên mạng. Xin hỏi, bây giờ anh có tiện chia sẻ đôi chút không?"

Quý Diễn nhìn lướt qua ống kính, khẽ gật đầu:

"Ừm."

"Câu hỏi đầu tiên là từ một người dùng có tên 'Bạn gái chính thức của Quý Diễn'. Cô ấy muốn biết, mẫu người yêu lý tưởng của anh là gì?"

Quý Diễn khẽ nhướng mày, ánh mắt dừng lại trên người Tô Lạc Nam, mang theo chút ý vị sâu xa.

Tô Lạc Nam: "?"

Ánh mắt của Quý Diễn vẫn không rời đi, nhìn cô một lúc lâu, tựa như đang đánh giá điều gì đó.

Vài giây sau, cậu bỗng nhếch môi, nở nụ cười.

Tô Lạc Nam: "?!"

Cậu trông như thể đã nhìn thấu tất cả, đôi mắt mang theo sự thấu hiểu rõ ràng.

"Câu hỏi này thật sự là từ fan hâm mộ sao?"

Lúc này, Tô Lạc Nam mới chợt nhận ra cậu đang ám chỉ điều gì, mặt lập tức đỏ bừng.

Cậu nhìn tớ làm gì?! Thật sự không phải tớ muốn hỏi mà!!

Cô nghiến răng, cố gắng giữ giọng điệu chuyên nghiệp:

"Quý tiên sinh, xin hãy trả lời nghiêm túc câu hỏi này."

"Được thôi."

Quý Diễn làm ra vẻ miễn cưỡng, chậm rãi trả lời:

"Tóc dài, mắt hoa đào, cao 1m65, biết làm bánh hoa quế, tốt nghiệp Giang Đại. À đúng rồi, còn phải là phóng viên nữa."

Tô Lạc Nam: "..."

Cái tiêu chuẩn này có cần nhắm thẳng vào ai đó thế không?

Nhìn thấy ai liền mô tả theo người đó luôn, cậu có thể qua loa hơn chút nữa không hả?

"Câu hỏi thứ hai là từ một người dùng có tên 'Vi cá* xào ớt'. Nếu mẹ anh và bạn gái anh cùng lúc rơi xuống nước, anh sẽ cứu ai trước?"
(*Vi cá chính là phần sụn được lấy từ vây của con cá.)

Khi đọc câu hỏi này, Tô Lạc Nam còn suýt bật cười.

Quả nhiên, dù là minh tinh cũng không thoát khỏi câu hỏi kinh điển này.

Quý Diễn chẳng hề do dự, giọng điệu thản nhiên:

"Bạn gái."

Tô Lạc Nam theo phản xạ hỏi lại:

"Tại sao?"

Quý Diễn liếc cô một cái, giọng điệu bình thản như thể đây là chuyện đương nhiên:

"Cậu từng gặp mẹ tớ chưa?"

Tô Lạc Nam: "..."

"Quý tiên sinh, tôi đang ghi hình, video này sẽ được đăng lên mạng đấy..."

"Được thôi."

"Tôi vẫn sẽ chọn cứu bạn gái, vì mẹ tôi biết bơi."

Câu trả lời này một lần nữa bị Quý Diễn qua loa cho xong.

Tô Lạc Nam lúc này mới chậm rãi nhớ lại, hình như cô chưa bao giờ gặp mẹ của Quý Diễn thật.

Trước đây có lần Trình Cánh Văn từng nhắc đến, giọng điệu còn có chút không thiện cảm, nhưng vì chuyện đã lâu, cô cũng không nhớ rõ cậu ta đã nói gì.

Trên đường về, Quý Diễn không vội quay về nhà mà lái xe đến trung tâm thương mại xa hoa nhất Giang Thành.

Tô Lạc Nam đã biết đến trung tâm này từ khi còn học đại học, nhưng chưa từng đặt chân vào.

Nghe nói từ mỹ phẩm đến quần áo ở đây đều có giá khởi điểm từ hàng vạn tệ, xa xỉ phẩm hàng trăm triệu cũng không thiếu.

Cả nước chỉ có hai chi nhánh, một cái ở thủ đô.

Nhiều du khách từ nơi khác đến Giang Thành cũng ghé qua đây tham quan, dù không mua gì, chỉ đơn giản là để mở mang tầm mắt.

"Cậu muốn mua quần áo sao?" Tô Lạc Nam khó hiểu nhìn cậu. "Tớ nhớ hình như quần áo của cậu đều là đặt may riêng mà?"

"Không mua." Quý Diễn trả lời dứt khoát. "Mua cho cậu."

Tô Lạc Nam: "?"

Hai giây sau, cô trợn tròn mắt, lập tức từ chối.

"Không được, tớ cũng không mua quần áo."

Quần áo ở đây một món có khi bằng cả trăm bộ của cô, cô không mua nổi!

Xe đã dừng dưới bãi đỗ ngầm, Quý Diễn đeo khẩu trang và mũ vào, liếc cô một cái, giọng điệu thản nhiên:

"Ngày mai tớ phải đi gặp một người. Cậu đi cùng tớ mà ăn mặc thế này quá mất mặt, tớ cũng cần thể diện chứ."

Tô Lạc Nam: "?"

Cô cúi đầu nhìn trang phục của mình—

Cũng đâu đến nỗi nào chứ! Bộ này năm đó cô còn phải cắn răng bỏ ra tám trăm tệ mới mua được, sao lại thành mất mặt rồi?

Chương 40: "Tài xế xe công nghệ"

Chiếc Maybach đen lao vun vút trên đường cao tốc.

Tô Lạc Nam ngồi ở ghế lái phụ, trên đùi chồng chất đầy túi mua sắm, gần như không còn chỗ để nhét nữa.

Bên trong những chiếc túi lớn nhỏ đều là quần áo, giày dép mà Quý Diễn đã mua cho cô.

Tính sơ sơ số tiền này cũng đủ để cô mua một chiếc xe không tệ. Mà cô làm việc suốt năm năm trời, gom góp mãi còn chưa đủ để mua nổi một chiếc xe mười vạn tệ. Còn với Quý Diễn, số tiền này chẳng khác gì một lần bố thí cho mèo con, cún nhỏ.

Đúng là con người với nhau không thể so sánh được.

Tô Lạc Nam cầm túi đồ trong tay, sắc mặt có chút phức tạp: "Tớ tò mò thật đấy, phúc lợi nhân viên công ty cậu đều tốt thế này à?"

Gặp đúng lúc đèn đỏ, xe từ từ dừng lại. Quý Diễn nghiêng đầu nhìn cô một cái.

Cô cúi xuống, mắt dán vào đống túi trên đùi.

Chiếc váy đỏ dài ngang gối, chất vải mềm mại, kiểu dáng ôm eo làm nổi bật dáng người thanh mảnh của cô. Hai dây áo mảnh dẻ, lẫn với mấy lọn tóc buông hờ trên vai.

Kỳ thực, Tô Lạc Nam vốn đã có ngũ quan đẹp. Mặt trái xoan, làn da trắng trẻo, các đường nét tinh tế hài hòa, dù đặt ở đâu cũng là kiểu mỹ nhân điển hình.

Trước khi rời khỏi trung tâm thương mại, cô còn tiện tay trang điểm một chút.

Lớp trang điểm không đậm, chỉ phức tạp hơn kiểu cô hay đánh lúc trước một chút. Đôi môi điểm màu đỏ nhạt, làm ngũ quan thêm phần sắc nét, thậm chí mang theo chút quyến rũ đầy tính xâm lược.

Ánh đèn đường ngoài cửa xe lúc sáng lúc tối. Khi ánh mắt Quý Diễn dừng lại trên người cô, Tô Lạc Nam cũng vừa vặn ngẩng lên nhìn cậu.

Khi bốn mắt chạm nhau, đôi mắt hoa đào xinh đẹp kia thoáng sững lại, rồi nhanh chóng lảng đi chỗ khác, hàng mi dài khẽ run run.

Quý Diễn rõ ràng thấy trên gò má trắng nõn của cô thoáng ửng lên chút hồng nhạt, dưới ánh đèn càng làm tôn lên nước da trắng như tuyết.

"Bộ váy này rất hợp với cậu."

Đèn đỏ chuyển xanh, Quý Diễn thu lại ánh nhìn, giọng nói khẽ vang lên.

Tô Lạc Nam vẫn có chút mất tự nhiên, vô thức kéo mép váy xuống, muốn che đi đôi chân trắng nõn thẳng tắp.

"... Có phải hơi chói mắt quá không?"

So với trước đây, cô đúng là đã tiến bộ hơn nhiều. Ít nhất cũng không còn bài xích chuyện mặc váy nữa.

Nhưng cô vẫn chưa quen ra đường với một chiếc váy đỏ ngắn như thế này.

"Ừm, cũng hơi đấy."

Ánh mắt Quý Diễn rơi xuống đôi chân cô, chân mày hơi nhướng lên.

"Không thể để người khác chiếm tiện nghi được, sau này chỉ mặc ở nhà thôi."

"?"

Cái gì mà lộn xộn vậy chứ?

Cô còn chưa kịp mở miệng, điện thoại trong túi bỗng rung lên hai cái.

Là cuộc gọi từ Tiết Minh Lan, khả năng cao lại là chuyện thúc giục kết hôn.

Tô Lạc Nam nhìn chằm chằm vào màn hình hiển thị cuộc gọi, còn đang lưỡng lự có nên bắt máy hay không thì Quý Diễn đột nhiên cất giọng:

"Chồng cậu gọi à? Kiểm tra xem cậu đang ở đâu sao?"

Tô Lạc Nam cạn lời: "Tất nhiên là không."

"Thế sao không nghe?"

Quý Diễn không thèm liếc cô một cái, giọng điệu nhàn nhạt, rõ ràng mang theo ý châm chọc.

"Ngoài tớ ra, cậu lại tìm được tình nhân mới rồi à? Tô tiểu thư đúng là rất được săn đón nha."

Tô Lạc Nam lườm cậu: "Tớ mới không có, cậu nghĩ ai cũng giống cậu chắc."

Nghe thì nghe, ai sợ ai.

Dù sao cô cũng không làm chuyện gì khuất tất, ngay thẳng không sợ bóng nghiêng, tại sao phải chột dạ.

Vừa ấn nút nhận cuộc gọi, đầu dây bên kia đã đi thẳng vào vấn đề.

"Nam Nam à, tan làm chưa con?"

"Vẫn chưa ạ, mẹ có chuyện gì không?"

"Chuyện lần trước mẹ nói với con đấy, cậu trai mà dì con định giới thiệu, con nhớ chứ?"

Tiết Minh Lan nghe có vẻ đang vui, giọng điệu cũng tươi cười hẳn.

"Bây giờ cậu ấy đang ở quán cà phê dưới công ty con đấy, nói là vừa hay tan làm nên tiện thể ghé qua."

Lời vừa dứt, chiếc xe đột ngột thắng gấp tấp vào lề đường, bánh xe ma sát mạnh với mặt đường tạo ra âm thanh chói tai.

Tiếng động xé toang màn đêm, chim chóc trên những cành cây bên ngoài bị kinh động, đồng loạt bay tán loạn.

Tô Lạc Nam không kịp chuẩn bị, suýt chút nữa mất đà ngã về phía trước, may mà cô kịp thời bám chặt lấy tay nắm cửa.

Dù tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, cô vẫn có thể cảm nhận rõ ràng có một ánh mắt sắc bén đang dừng lại trên người mình.

Lời nói dối về chuyện kết hôn bị lật tẩy trắng trợn như vậy, Tô Lạc Nam không khỏi chột dạ, không dám nhìn cậu.

Cô che micro, hạ thấp giọng: "Để sau đi mẹ, con đang làm việc."

"Con đi làm được bao nhiêu tiền chứ? Ngày nào cũng cật lực làm đêm làm hôm, chạy khắp nơi bôn ba, mẹ có thấy con mua được cái xe hay bộ đồ nào ra hồn đâu. Nếu mẹ mà trông chờ vào con báo hiếu, chắc phải đợi tới kiếp sau rồi."

Nghe cô từ chối, Tiết Minh Lan lập tức tỏ ra không vui.

"Mẹ, con thực sự rất bận, có chuyện gì để sau hãy nói."

Tô Lạc Nam bất đắc dĩ, vừa phải chịu đựng sự tra tấn từ đầu dây bên kia, vừa bị bầu không khí bên này đè ép đến khó thở.

"Không được, lần này con nhất định phải đi."

"Cậu ấy hiếm khi mới đến một chuyến, nếu con thất hẹn, người ta sẽ nghĩ con xem thường cậu ấy, cố tình không đi đấy. Dì con có thể hại con chắc? Dì nói cậu trai lần này thật sự rất tốt, vừa là thạc sĩ tài giỏi, vừa cao ráo đẹp trai, gia thế cũng ổn. Quan trọng nhất là cậu ấy rất có bản lĩnh, kiếm được nhiều tiền. Nam Nam, con mà bỏ lỡ lần này thì sẽ không còn cơ hội đâu!"

Tô Lạc Nam thở dài, vừa định lên tiếng thì Quý Diễn bỗng chậm rãi cất giọng.

"Bác gái."

Tô Lạc Nam: "!"

Giọng nói này rõ ràng bị Tiết Minh Lan nghe thấy, đầu dây bên kia khựng lại hai giây rồi lập tức hỏi:

"Nam Nam, mẹ nghe thấy bên cạnh con có giọng đàn ông đấy. Ai thế? Không phải con đang tăng ca sao?"

Quý Diễn hơi nhướng mày, trông có vẻ định tiếp tục nói.

Tô Lạc Nam lập tức bừng tỉnh, đồng tử co rút, vô thức đưa tay bịt miệng cậu lại.

Cô còn trừng mắt cảnh cáo, mấp máy môi không phát ra tiếng nhắc nhở cậu.

"Im miệng."

Không gian trong xe vốn không lớn, hai người ngồi gần đến mức có thể nhìn thấy hình ảnh phản chiếu nhỏ bé của bản thân trong mắt đối phương.

Quý Diễn có vẻ thích thú, khóe môi hơi nhếch lên, ánh mắt mang theo chút ý cười bất cần.

Đột nhiên, cậu vòng tay ôm lấy eo cô, dùng lực kéo cô về phía mình.

Chiếc xe rung lên một cái, ngực hai người lập tức dán chặt vào nhau, Tô Lạc Nam hoàn toàn rơi vào tư thế như đang nhào lên người Quý Diễn. Hơi thở cô trở nên dồn dập, khoảng cách gần đến mức cả hai có thể cảm nhận rõ ràng nhịp tim hỗn loạn của đối phương.

Mặt cô nóng bừng, đỏ đến mức như sắp bốc hơi, nhưng dùng bao nhiêu sức cũng không thể đẩy Quý Diễn ra được.

Điện thoại vẫn chưa ngắt máy, cô không dám phát ra tiếng động, chỉ có thể trừng mắt nhìn cậu đầy tức giận.

Thấy bên này im lặng, Tiết Minh Lan bắt đầu sốt ruột.

"Nam Nam? Con còn ở đó không? Sao không trả lời mẹ? Alo, mạng bị lag à? Sao thế này?"

Quý Diễn vẫn không có ý định buông cô ra, một tay nhẹ nhàng ấn lên micro, hạ giọng ghé sát tai cô thì thầm.

"Dù gì thì tớ và dì Tiết cũng là hàng xóm cũ, lâu rồi chưa gặp, hàn huyên một chút thì có sao?"

Hơi thở ấm nóng chầm chậm lướt qua tai, khiến Tô Lạc Nam tê rần, cả người mềm nhũn, suýt chút nữa đứng không vững.

Tô Lạc Nam vừa thẹn vừa tức, đầu óc trống rỗng, choáng váng đến mức nghiến răng nghiến lợi bật ra ba chữ:

"Cậu, cậu xàm lông!"

"Ồ, biết chửi tục rồi cơ à? Mấy năm không gặp, tiến bộ đấy."

Quý Diễn càng cười tươi hơn, ánh mắt tràn đầy vẻ trêu chọc và hứng thú.

Nếu không phải vì đang dùng tay giữ chặt Tô Lạc Nam, có lẽ cậu còn vỗ tay khen ngợi cô.

Nói đến kiểu châm chọc mỉa mai, trong số những người cô từng gặp, Quý Diễn mà đứng thứ nhất thì chẳng ai dám giành thứ hai.

Tô Lạc Nam giận đến phát điên, dứt khoát làm tới cùng, cúi đầu hung hăng cắn mạnh vào cánh tay cậu.

"Ôi trời, Tô Lạc Nam, cậu là chó à? Thả ra!"

Quý Diễn đau nhói, nhíu chặt mày, không nhịn được hít một hơi lạnh.

Dù vậy, cậu vẫn không có ý định buông cô ra.

"Cậu thả tớ ra!" Tô Lạc Nam nghiến răng, hạ giọng cảnh cáo.

"Không thả. Muốn cắn thì cứ cắn đi, cùng lắm mai tớ đi tiêm vắc-xin phòng dại. Dù gì con mèo mập nhà cậu lần trước cào tớ, tớ còn chưa kịp tiêm đây."

Tô Lạc Nam: "..."

Thần kinh à? Người cần tiêm phòng dại phải là cô mới đúng! Tự dưng bị chó dính chặt, muốn gỡ cũng không được!

Bên kia điện thoại, Tiết Minh Lan vẫn chưa từ bỏ, tiếp tục lên tiếng:

"Nam Nam, chuyện gì thế? Đừng có giả bộ mất sóng! Mẹ nói cho con biết, tất cả những điều này đều vì muốn tốt cho con, lời thật lòng thì khó nghe nhưng con phải hiểu. Lần này con đi cũng phải đi, không đi cũng phải đi. Nếu con không chịu đi, mẹ sẽ đến Giang Thành ở chung với con, đến khi nào con tìm được người yêu, kết hôn rồi sinh con thì mẹ mới quay về!"

Tiết Minh Lan vẫn tiếp tục huyên thuyên bên kia điện thoại, trong khi bên trong xe lại im lặng đến đáng sợ. Cả hai đều không lên tiếng, nhưng một cuộc chiến ngầm dữ dội đang diễn ra trong ánh mắt đối đầu của họ.

Quý Diễn nheo mắt, ánh nhìn dần trở nên lạnh lẽo, nhìn cô một cách đầy ẩn ý.

"Tô Lạc Nam, tốt nhất là cậu ngoan ngoãn một chút, nếu không tớ không đảm bảo mình sẽ nói gì trước mặt mẹ cậu đâu."

Nói xong, cậu lại kéo cô sát vào lòng mình hơn, khóe môi cong lên, rồi bắt đầu trò chuyện với người ở đầu dây bên kia.

"Bác gái, bác đừng vội, bác còn nhớ cháu là ai không?"

Đối phương rõ ràng ngây ra vài giây: "Ơ, giọng này bác nghe không ra, cháu là ai?"

"Bác gái, cháu là Quý Diễn, hồi trước từng sống dưới nhà bác."

Tiết Minh Lan ngạc nhiên đến mức nói lắp bắp: "Quý, Quý Diễn? Sao, sao cháu lại ở cùng Nam Nam? Không phải nó đang tăng ca à?"

"Ồ, cháu là tài xế xe công nghệ, cô ấy vừa tan làm gọi xe, tình cờ gặp nhau thôi."

Tô Lạc Nam: "..."

Đúng là cao thủ, nói dối mà không cần soạn kịch bản trước, không hổ danh là diễn viên.

Tiết Minh Lan ngớ người vài giây, chớp mắt liên tục, vẫn cảm thấy không đúng lắm.

"Khoan đã, chẳng phải cháu là cái cậu trên TV, vừa hát vừa đóng phim gì đó sao? Sao lại đi lái xe công nghệ rồi?"

"Đó là anh trai song sinh của cháu."

Tô Lạc Nam đảo mắt ngán ngẩm.

Hừ, ai mà tin thì đúng là có vấn đề.

Đầu dây bên kia im lặng một lúc lâu, rồi bất chợt vang lên tiếng cười sảng khoái.

"Thì ra là vậy! Bác cũng thấy lạ mà, cái cậu trên TV kia tính cách khác cháu lắm, người ta vừa đẹp trai vừa thanh lịch, hóa ra là bác nhầm."

Quý Diễn vẫn giữ nguyên nét mặt bình tĩnh, phong thái trầm ổn, lời nói cũng rất mực lịch sự và lễ độ.

Tô Lạc Nam cố gắng tìm kiếm chút cảm xúc khó chịu nào đó trên gương mặt cậu, nhưng hoàn toàn không thấy gì cả.

"Quý Diễn này, năm đó bác gái cũng có chỗ chưa đúng với cháu. Bây giờ Nam Nam đã học đại học tốt nghiệp rồi, lại có công việc ổn định, đương nhiên là phải tìm một người đàn ông vững vàng để kết hôn, cho nên bác xin lỗi chuyện trước đây. Bây giờ bác nhờ cháu một chuyện, có thể khuyên Nam Nam giúp bác không? Bảo nó đi gặp mặt đối tượng một lần đi."

Giữa những câu chữ của Tiết Minh Lan đều ẩn chứa ý nhắc nhở Quý Diễn rằng giờ đây cậu và Tô Lạc Nam không còn ở cùng một đẳng cấp nữa, cô xứng đáng với một người tốt hơn.

Có lẽ trong thâm tâm, Tiết Minh Lan vẫn luôn cho rằng Quý Diễn khi xưa là một kẻ lêu lổng ngoài đường, thành tích học tập kém nên không thể thi đỗ vào trường tốt, và vì thế mới trở nên tầm thường như bây giờ.

Cũng có thể vì đã nhiều năm không gặp, khi nói chuyện, giọng điệu của Tiết Minh Lan bất giác trở nên nhẹ nhàng hơn, không còn sự sắc bén đối chọi gay gắt như trước nữa.

Tô Lạc Nam bỗng cảm thấy trong lòng có chút khó chịu.

Người mẹ mạnh mẽ, không bao giờ chịu nhượng bộ trước ai của cô, lại có thể hạ giọng, gần như cầu xin một người mà trước nay bà luôn xem thường.

Cầu xin cậu đừng dính dáng đến con gái bà, vì cô xứng đáng có một cuộc sống tốt đẹp hơn.

"Bác yên tâm, cháu sẽ khuyên cô ấy thật tốt."

Sau khi cúp máy, Quý Diễn khởi động xe, quay đầu lái về hướng nhà hàng.

Tô Lạc Nam vô thức hỏi: "Đi đâu thế?"

Quý Diễn không buồn liếc nhìn cô: "Còn làm gì nữa, đưa cậu đi xem mắt."

Tô Lạc Nam: "?"

"Không được, tớ sẽ giải thích với mẹ tớ, tớ không đi xem mắt, thả tớ xuống!"

"Không được." Quý Diễn nhướn mày, khóe môi khẽ nhếch lên: "Tớ xưa nay thích lo chuyện bao đồng, một lúc biết được hai tin tức chấn động thế này, không tận mắt xem kịch thì không tiêu hóa nổi."

"Tin tức chấn động gì cơ?"

Quý Diễn nhàn nhạt liếc cô một cái, giọng điệu chậm rãi:

"Cậu chưa kết hôn."

"Còn nữa." Cậu cười mỉa, ánh mắt lướt qua cô đầy ý tứ châm chọc. "Cậu còn phải đi xem mắt."

Tô Lạc Nam: "..."

Chiếc xe lao vun vút trên đường, tốc độ nhanh hơn hẳn lúc đến.

Khi đến nơi, Quý Diễn lục trong đống quần áo rồi chọn ra một chiếc áo khá kín đáo, tiện tay ném cho cô.

"Thay cái váy này đi, mặc hở như vậy, chỉ tổ cho người ta chiếm lợi."

Tô Lạc Nam: "..."

Không phải chính cậu là người bắt cô mua cái váy này sao...

Quý Diễn chỉnh lại áo khoác, tiện tay kéo nhẹ cà vạt. Khóe môi vẫn nhếch lên, nhưng trong mắt lại chẳng hề có chút ý cười.

"Tớ muốn xem thử, rốt cuộc cái gã đẹp trai, cao ráo, gia thế tốt, học thức cao ấy có gì đặc biệt mà khiến các người phải bận tâm đến vậy."

Chương 41: Cậu hiểu gì về anh ta mà đã tính chuyện kết hôn?!

Chín rưỡi tối, bên ngoài xe cộ tấp nập, trăng sáng nhưng sao thưa.

Gió thổi qua ngọn cây, lá xào xạc vang lên từng đợt.

Qua lớp kính lớn của nhà hàng, thấp thoáng có thể thấy tòa cao ốc văn phòng mờ mịt trong màn mưa.

Không biết từ lúc nào, bên ngoài đã bắt đầu lất phất mưa. Không lớn, nhưng kéo dài liên miên.

Giang Thành là một thành phố mưa nhiều, có khi mưa cả tháng trời không dứt.

Người phương Bắc phần lớn không quen với thời tiết này.

Lúc học đại học, bạn cùng phòng của cô cũng vậy, mỗi khi vào mùa mưa là mấy ngày liền đau nhức khắp người, thậm chí còn nổi mẩn đỏ.

Không biết ngày trước, khi Quý Diễn mới đến Giang Thành, cậu mất bao lâu để thích nghi.

Tô Lạc Nam vẫn luôn thắc mắc, vì sao sau bao năm, Quý Diễn lại chọn đến Giang Thành lập nghiệp, trong khi Tây Thành vốn chẳng thua kém gì nơi này.

Cô cứ nghĩ rằng, cả đời này bọn họ sẽ không bao giờ gặp lại nữa.

Cảm giác mát lạnh từ ly rượu chạm nhẹ vào mu bàn tay kéo cô trở về thực tại. Cô khẽ nói lời cảm ơn:

"Cảm ơn."

"Tô tiểu thư, cô có chuyện gì gấp sao? Nhìn cô cứ thất thần mãi."

Người đàn ông trước mặt giọng điệu ôn hòa, ánh mắt đầy quan tâm, chẳng có chút bực bội nào.

Tô Lạc Nam nhẹ nhàng lắc đầu: "Không có gì."

"Phải rồi, cô có uống được rượu không?"

Cô gật đầu: "Tôi uống được."

"Vậy thì tốt. À, để tôi giới thiệu một chút về bản thân trước nhé."

Người đàn ông khẽ cười, chỉnh lại áo vest, không chút che giấu mà nói về tình hình của mình:

"Tôi tên là Cố Trường Tích, tốt nghiệp thạc sĩ ngành tài chính tại Đại học Giang Thành, trước đó học đại học ở một trường 985 tại Hải Thành. Hiện tại tôi làm việc tại một công ty nước ngoài, thu nhập sau thuế khoảng ba bốn vạn một tháng, cuối năm còn có thưởng theo hiệu suất. Tôi có một căn hộ riêng ở Giang Thành, không lớn, khoảng tám chín mươi mét vuông, nhưng vị trí khá ổn, nằm ngay trung tâm thành phố, rất gần chỗ làm của chúng ta. Xung quanh còn có trường học, bệnh viện, tàu điện ngầm, trung tâm thương mại, đi lại sinh hoạt đều rất thuận tiện."

Khi nói chuyện, khóe môi Cố Trường Tích luôn mang theo nụ cười lịch sự, phong thái nhã nhặn, tự tin. Nhìn qua có vẻ là một người đàn ông có học thức, hơn hẳn Quý Diễn.

Ngay khoảnh khắc nghe thấy mức lương, trong lòng Tô Lạc Nam không khỏi có chút ngạc nhiên.

Từ trước đến nay, ngành tài chính của Đại học Giang Thành luôn là ngành mũi nhọn, thậm chí còn mạnh hơn nhiều trường 985 khác.

Nhưng cô không ngờ rằng, một thạc sĩ tốt nghiệp từ đây lại có mức lương cao đến vậy.

Ngay khi Cố Trường Tích vừa dứt lời, phía sau bỗng vang lên một tiếng cười lạnh lẽo, chậm rãi mà đầy châm chọc.

Anh ta theo phản xạ quay đầu lại, mới nhận ra phía sau mình có một người đàn ông đang ngồi. Người này đội mũ, đeo khẩu trang đen cùng kính râm, toàn thân bọc kín mít.

Cậu ngả lưng vào ghế sofa, ngồi ngay phía sau lưng Cố Trường Tích, khoảng cách gần đến mức có lẽ nghe thấy toàn bộ cuộc trò chuyện giữa anh và Tô Lạc Nam.

Nhưng Cố Trường Tích cũng không để tâm lắm. Anh ta không phải người nhỏ nhen, hơn nữa chuyện này cũng chẳng có gì phải che giấu.

Anh ta quay đầu lại, đúng lúc ánh mắt rơi trên gương mặt xinh đẹp tinh tế của Tô Lạc Nam.

Cô đang trừng mắt nhìn anh, ánh mắt sắc bén, tay nắm chặt dao nĩa dùng để cắt bít tết, biểu cảm sinh động đến mức hoàn toàn khác hẳn với cô gái trầm ổn, dịu dàng lúc nãy.

"Tô, Tô tiểu thư?" Cố Trường Tích giật mình.

Tô Lạc Nam chợt hoàn hồn, hơi ngượng ngùng giải thích:

"Xin lỗi, tôi không phải đang trừng anh đâu."

Khi vừa nhận ra sự có mặt của Quý Diễn, cô thực sự cạn lời.

Rõ ràng đã bảo cậu đừng đến, vậy mà vẫn mò theo, còn cố ý chọn chỗ ngồi lộ liễu thế này.

Đây chẳng phải là cố tình gây chuyện với cô sao...

Cố Trường Tích bất đắc dĩ nói: "Được rồi."

"Vậy tôi cũng nên tự giới thiệu một chút?" Tô Lạc Nam dò hỏi.

Đây là lần đầu tiên cô đi xem mắt, còn chưa quen với quy trình lắm.

"Không cần đâu." Cố Trường Tích mỉm cười. "Tô tiểu thư, tôi đã gặp cô rồi. Cô cũng là sinh viên Đại học Giang Thành đúng không? Hình như còn là bạn thân của Lục Tư Cố?"

Tô Lạc Nam lập tức tỉnh táo hẳn: "Anh quen Lục Tư Cố?"

Cố Trường Tích lắc đầu, cúi xuống, lịch sự cắt một miếng bít tết.

"Ngày đó, cậu ta rất nổi tiếng trong trường, thường xuyên biểu diễn ở sân vận động mà, đúng không? Trong lớp tôi có rất nhiều cô gái thích cậu ta. Tôi từng thấy cô trên sân, chẳng phải cô là người chơi guitar bên cạnh cậu ta sao? Khi ấy tôi đã nghĩ, cô thật sự rất xinh đẹp."

Nói rồi, anh ta ngước lên nhìn cô, ánh mắt mang theo ý cười.

"Nhưng bây giờ còn xinh hơn trước. Khi dì Tiết cho tôi xem ảnh của cô, tôi đã rất bất ngờ, không ngờ có thể gặp cô trong hoàn cảnh này. Nghĩ lại đúng là may mắn thật."

Tô Lạc Nam bị ánh nhìn của anh ta làm cho có chút ngại ngùng, cúi đầu nhấp một ngụm rượu.

Điện thoại bên tay trái bỗng rung lên, màn hình sáng lên, hiển thị một tin nhắn chưa đọc từ Quý Diễn.

Hai hôm trước, bọn họ vừa mới kết bạn lại trên WeChat. Quý Diễn thậm chí còn ép cô phải bỏ chặn cậu.

Quý Diễn: [Không ngờ hồi đại học cậu lại chơi bời thế đấy, còn biết đàn guitar nữa?]

Tô Lạc Nam: "....."

Cô chẳng có ý định trả lời, tiện tay tắt màn hình điện thoại.

"Cô có muốn tôi rót thêm rượu giúp không?"

Cố Trường Tích nhìn thoáng qua ly rượu của Tô Lạc Nam, thấy gần như đã cạn sạch, liền dò hỏi.

Tô Lạc Nam theo ánh mắt anh ta nhìn xuống, lúc này mới phát hiện không biết từ khi nào, cô đã vô thức uống hết cả ly rượu.

Hình như nồng độ cồn của loại rượu này không thấp... Bảo sao đầu óc cô giờ cứ mơ màng.

"Vậy làm phiền anh rồi, cảm ơn."

"Không có gì."

Cố Trường Tích đứng dậy, định với tay lấy chai rượu để rót cho cô thì một bàn tay thon dài, xương khớp rõ ràng, bất ngờ vươn ra, cầm lấy chai trước anh ta.

Quý Diễn bước đến trước mặt Tô Lạc Nam, chẳng buồn nhìn cô một cái, cúi đầu rót đầy ly rượu.

"Thế này đủ chưa?"

Cậu đứng thẳng, ánh mắt cúi xuống nhìn cô, giọng điệu bình thản, đôi mắt đen sâu thẳm không để lộ chút cảm xúc nào.

Nhưng Tô Lạc Nam biết.

Cậu đang không vui, mà kiểu không vui này, chính cô cũng chẳng rõ là vì điều gì.

Cố Trường Tích có chút ngạc nhiên nhìn hai người: "Hai người... quen nhau à?"

"Anh ấy, anh ấy là anh họ tôi, không yên tâm nên đến xem."

Tô Lạc Nam cũng đứng dậy, vô thức giải thích.

Quý Diễn hờ hững liếc cô một cái, không nói gì.

"Vậy sao?" Cố Trường Tích mỉm cười, chủ động đưa tay ra, "Chào anh, tôi là Cố Trường Tích, cứ gọi tôi là Tiểu Cố cũng được."

Quý Diễn cụp mắt nhìn bàn tay anh ta, rồi lại ngước lên đánh giá một lượt.

Trong khoảnh khắc ấy, Tô Lạc Nam rõ ràng thấy được cơn sóng ngầm cuộn trào trong mắt cậu.

Đôi mắt đen láy vẫn tĩnh lặng như thường, nhưng sâu như vực thẳm, không thấy được đáy.

Biểu cảm của Quý Diễn nhàn nhạt, nhưng bầu không khí lại im lặng đến đáng sợ.

Cái cảm giác áp bức này khiến cô gần như không thở nổi.

Tim Tô Lạc Nam như bị treo lơ lửng giữa không trung, chỉ sợ Quý Diễn lại nói ra câu gì đó khiến Cố Trường Tích bẽ mặt.

May mà chuyện không phát triển theo hướng tệ như cô tưởng tượng.

Hai giây sau, Quý Diễn dường như đã kìm nén được cơn giận trong mắt, thậm chí còn hơi nhếch môi, đưa tay ra bắt tay với Cố Trường Tích.

"Tiểu Cố à, Nam Nam nhà chúng tôi không hiểu chuyện đời, chẳng biết gì cả. Tôi cũng muốn ngồi nghe xem cậu thế nào, chắc cậu không ngại chứ?"

"Đương nhiên là không ngại rồi, mời anh ngồi."

Cố Trường Tích lấy một bộ ly mới, dùng nước nóng tráng qua rồi rót đầy một ly rượu đặt trước mặt Quý Diễn.

Tô Lạc Nam và Quý Diễn ngồi xuống cạnh nhau, đối diện với Cố Trường Tích.

Không hiểu sao, cô bỗng thấy căng thẳng, chẳng dám ngẩng đầu nhìn hai người mà chỉ có thể cúi xuống nhấp môi vào ly rượu trước mặt.

"Tiểu Cố này, tôi thấy hơi lạ."

Quý Diễn chậm rãi liếc nhìn Tô Lạc Nam một cái, nhưng vẫn không động đến ly rượu trước mặt.

"Vừa rồi nghe cậu nói điều kiện của cậu tốt như vậy, sao lại không tìm được bạn gái? Còn phải đến mức đi xem mắt cơ à?"

"Trước đây tôi bận học, rồi lại bận công việc, không có thời gian yêu đương. Đến khi sự nghiệp ổn định, ngoảnh đầu nhìn lại mới nhận ra bạn bè xung quanh đều đã kết hôn, thậm chí có người con đã biết đi rồi, còn tôi vẫn độc thân. Một mình phấn đấu ở thành phố lớn như Giang Thành, cũng khó tránh khỏi cảm thấy cô đơn."

"Cô đơn rồi mới tìm đến Nam Nam nhà chúng tôi à? Nếu sau này không cô đơn nữa thì sao? Chẳng phải lúc đó Nam Nam có hay không cũng chẳng quan trọng à?"

Tô Lạc Nam: "..."

Cái lý lẽ gì đây? Rõ ràng là đang cố tình bắt bẻ!

Cô ngẩng đầu lén lút trừng mắt nhìn cậu, vô thức kéo nhẹ vạt áo của cậu.

Chưa kịp rút tay về, Quý Diễn đã đột nhiên nâng cánh tay lên, nắm lấy tay cô rồi đặt vào lòng mình.

Mặt Tô Lạc Nam lập tức đỏ bừng, cô giãy giụa muốn rút tay lại, nhưng sức cậu quá lớn, cô dùng bao nhiêu lực cũng không thể dịch chuyển dù chỉ một chút.

"Đương nhiên là không."

Cố Trường Tích trả lời đầy chân thành, dù bị hỏi gì, anh ta vẫn có thể bình tĩnh ứng phó một cách khéo léo.

"Hồi trẻ tôi không hiểu chuyện, nghĩ rằng kết hôn chẳng mang lại lợi ích gì ngoài việc tăng thêm gánh nặng. Nhưng đến khi người thân lần lượt rời xa, tôi mới nhận ra rằng trên đời này, có một người đồng hành cùng mình quan trọng đến nhường nào. Hai người bên nhau, ít nhất cũng có người để sẻ chia. Tôi tin rằng, nhiều khó khăn trong cuộc sống sẽ dễ dàng vượt qua hơn."

Tô Lạc Nam khẽ cúi đầu, nhấp một ngụm rượu.

Câu nói này vô thức chạm đến nơi sâu nhất trong lòng cô. Có lẽ do tuổi tác ngày một lớn, suy nghĩ của cô cũng dần trở nên chín chắn. Cô không còn bài xích chuyện yêu đương hay kết hôn như trước nữa.

Chỉ cần gặp đúng người, cô thực sự sẵn sàng thử một lần.

"Tô tiểu thư, tôi mong cô có thể tin tôi. Tôi đến đây với sự chân thành."

Cơn mưa bên ngoài ngày một lớn, đường vành đai hai bắt đầu xuất hiện dấu hiệu tắc nghẽn. Cố Trường Tích cũng không nán lại lâu. Sau khi hai người trao đổi WeChat, anh ta liền rời đi.

Cô không biết từ lúc nào mình đã uống quá nhiều rượu, đầu óc choáng váng, ngay cả cảnh vật trước mắt cũng trở nên mơ hồ.

Quý Diễn vẫn không chịu buông tay cô ra, ánh mắt u ám nhìn ra ngoài cửa sổ. Cậu siết chặt tay đến mức như muốn bóp nát cổ tay cô.

Tô Lạc Nam nhíu mày, đau đến mức phải kêu khẽ một tiếng.

"Quý Diễn, cậu làm tớ đau đấy! Buông ra!"

Quý Diễn lúc này mới đột ngột quay đầu nhìn cô, cảm xúc bị đè nén bấy lâu như bùng nổ trong khoảnh khắc.

"Cậu điên rồi sao?! Mới gặp anh ta ngày đầu tiên, cậu hiểu gì về anh ta mà đã tính chuyện kết hôn?!"

"Tớ chưa từng nói sẽ kết hôn với anh ấy."

Quý Diễn ngang ngược phản bác:

"Thế tại sao cậu lại đồng ý kết bạn WeChat với anh ta? Không phải cứ nói chuyện dần dần sẽ tiến triển đến chuyện kết hôn sao?"

Tô Lạc Nam đã uống không ít rượu, đầu đau như búa bổ, nhưng vẫn cố giữ tỉnh táo.

"Quý Diễn, cậu có thể bình thường một chút không? Đúng, hiện tại cậu là sếp của tớ, nhưng điều đó không có nghĩa là cậu có quyền can thiệp vào cuộc sống riêng tư của tớ."

Chương 42: Tớ không quên được cậu

Tiếng mưa bên ngoài ngày một lớn, chiếc xe đen dừng trước cửa cũng dần khuất xa trong màn đêm mưa gió.

Tô Lạc Nam cảm thấy đầu nặng trĩu, mãi đến khi chiếc xe hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, cô mới quay đầu lại.

Một cảm giác bất lực xâm chiếm toàn thân. Cô ngồi trên ghế sofa, nhẹ nhàng cúi đầu, đáy mắt phủ một tầng bóng tối nhàn nhạt. Đôi vai cô khẽ run rẩy.

"Tớ đã 26 tuổi rồi, không còn trẻ nữa. Tớ muốn kết hôn, chẳng lẽ không được sao? Như vậy có gì sai?"

Có lẽ do tác động của men rượu, giọng cô thoáng run rẩy.

Dưới ánh đèn, đôi vai gầy yếu của cô trông mong manh đến mức chỉ cần chạm nhẹ cũng có thể vỡ vụn.

Từ khi quen biết nhau đến giờ, đây là lần đầu tiên Quý Diễn thấy Tô Lạc Nam bộc lộ cảm xúc yếu đuối như vậy.

Cổ họng cậu vô thức trượt lên xuống, cảm giác đau lòng xen lẫn hoảng loạn khiến cậu không biết phải làm gì.

Quý Diễn quỳ một chân trước mặt cô, ngẩng đầu nhìn cô, giọng nói mang theo chút khẩn cầu dịu dàng:

"Vậy cậu lấy tớ đi, tớ cưới cậu. Được không?"

Tô Lạc Nam cúi mắt nhìn cậu hồi lâu mà không đáp. Bầu không khí tĩnh lặng đến mức quỷ dị.

Cổ họng cậu lại động đậy một lần nữa. Lần này, Quý Diễn vô cùng chắc chắn.

Cậu đang lo lắng.

Một nỗi lo lắng đến mức tim như nhảy lên tận cổ họng.

Khi đứng trước hàng vạn khán giả trong buổi concert đầu tiên, cậu còn chưa từng căng thẳng đến thế.

Vài giây sau, vành mắt Tô Lạc Nam bỗng chốc đỏ hoe. Cô vẫn không nói gì, chỉ dời tầm mắt, tự rót đầy ly rượu trước mặt.

Rồi, cô dốc cạn ly.

Lần này, cô thực sự say rồi. Hơi ấm của rượu tràn xuống bụng, cũng như nước mắt không thể kìm nén trào ra khỏi hốc mắt.

Một giọt nước mắt rơi xuống mu bàn tay Quý Diễn, nóng bỏng và mãnh liệt, như muốn thiêu đốt da thịt cậu.

Mũi Quý Diễn bỗng dưng cay xè, cậu ngẩng đầu, ngẩn người nhìn cô.

Khi những giọt nước mắt tiếp theo định rơi xuống, Tô Lạc Nam nhanh chóng lau đi. Cô mở miệng, giọng nói đã trở nên khàn đặc:

"Chúng ta đã không thể quay lại nữa rồi."

Khoảng cách giữa họ bây giờ quá lớn. Giống như lời Tiết Minh Lan từng nói, cô nên tìm một người phù hợp với mình, chứ không phải Quý Diễn – người đã không còn thuộc về thế giới của cô nữa.

Cô không đủ tư cách, điều đó cũng không thực tế.

Tô Lạc Nam không phải kiểu người thích để lộ cảm xúc ra ngoài, trừ phi trong những khoảnh khắc mất kiểm soát.

Hôm nay cô uống quá nhiều, đến mức không còn nhận thức được mình đã nói những gì.

"Thật ra mẹ tớ nói không sai. Tớ ở Giang Thành lăn lộn bao nhiêu năm, khổ cực nào cũng chịu qua, nhưng đến giờ vẫn chẳng có danh tiếng gì. Có những lúc, ngay cả tiền thuê nhà tớ cũng không trả nổi."

Tô Lạc Nam gục đầu xuống bàn, nước mắt trượt dài trên má, rơi xuống mặt bàn tạo thành một âm thanh nhỏ bé mà nhói lòng.

"Tớ còn không dám đổ bệnh, vì tớ sợ hôm sau sẽ không có gì để ăn."

Giống như năm ngoái, khi Gấu Nhỏ bỗng nhiên bị bệnh, không biết đã ăn phải thứ gì mà nôn mửa liên tục, cả người yếu ớt đến mức đi không vững.

Hôm đó trời lại mưa to, cô lo lắng đến phát điên, nhưng không bắt được xe, đành phải ôm Gấu Nhỏ chạy xuyên qua màn mưa để đến bệnh viện.

Mặc dù đã cố gắng dùng áo khoác quấn chặt lấy nó, nhưng khi đến nơi, cả hai vẫn ướt đẫm. Gấu Nhỏ co ro nằm trên giường bệnh, yếu đến mức gần như bất động.

Bác sĩ khi ấy trách cô, nói rằng con mèo đã bệnh nặng như vậy, cô còn để nó bị dầm mưa, có phải muốn nó chết nhanh hơn không?

Tô Lạc Nam không cãi lại, chỉ cúi đầu lo lắng nhìn Gấu Nhỏ.

Bác sĩ còn định nói thêm điều gì đó, nhưng khi thấy gương mặt thất thần của Tô Lạc Nam, cuối cùng cũng chẳng nỡ trách móc thêm.

Cô toàn thân ướt sũng, quần áo dán chặt vào da thịt, tóc còn nhỏ nước tí tách xuống sàn.

Khi đó, Tô Lạc Nam đã nghĩ, nếu có ai đó có thể che ô cho cô, hoặc ít nhất là giúp Gấu Nhỏ tránh đi phần nào cơn mưa tàn nhẫn này thì tốt biết bao.

Cô chỉ là một con người bé nhỏ, lênh đênh trong thành phố rộng lớn này, lúc nào cũng cảm thấy bất an.

Quý Diễn mím chặt môi, định nói gì đó để an ủi, nhưng cuối cùng lại nuốt xuống.

Lúc này, có lẽ để cô trút hết nỗi lòng ra sẽ tốt hơn.

"Quý Diễn."

Cô cúi mắt nhìn cậu, giọng nói nhẹ như gió thoảng.

"Ừm?"

Tô Lạc Nam hơi mơ màng, ánh mắt có phần đục ngầu vì men rượu. Cô nói chậm rãi, từng chữ đều cố phát âm rõ ràng nhất có thể:

"Cậu đã bao giờ... thật sự thích tớ chưa?"

Quý Diễn sững người: "Gì cơ?"

"Tớ nói là hồi còn đi học, cậu đã từng thích tớ thật lòng chưa?"

Hay tất cả chỉ là một trò đùa mà thôi?

Người ta thường nói, rượu vào lời ra. Tô Lạc Nam cũng vậy. Dù bên ngoài tỏ ra dửng dưng, nhưng trong lòng cô vẫn luôn canh cánh chuyện bảy năm trước. Nó như một vết sẹo chưa bao giờ lành, mỗi lần chạm vào đều đau nhói.

Lúc này, Quý Diễn đã hoàn toàn chắc chắn—Tô Lạc Nam say thật rồi.

Cô còn hay tự nhận mình tửu lượng tốt, đúng là ngốc mà.

"Thích. Rất thích, vô cùng thích."

Quý Diễn ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt chân thành đến mức không thể nào nghi ngờ, giọng nói cũng nhẹ nhàng đầy dịu dàng:

"Từ nhỏ đến lớn, tớ chưa từng gặp ai như cậu. Tô Lạc Nam, cậu là duy nhất trong lòng tớ, từ trước đến nay vẫn luôn như vậy, hiểu không?"

Nghe được câu trả lời mà mình mong muốn, Tô Lạc Nam khẽ "ừm" một tiếng.

Cô vừa định đứng dậy rời đi, nhưng cơn choáng váng ập đến, đầu óc nặng trịch đến mức mất kiểm soát, bất ngờ ngã thẳng xuống bàn.

May mà Quý Diễn phản ứng kịp, lập tức đưa tay ra đỡ lấy, nhíu mày nói:

"Cẩn thận một chút, đầu cậu không đáng tiền à?"

"Quý Diễn."

"Ừm?"

"Tớ muốn về nhà."

"Được, tớ đưa cậu về."

Lời vừa dứt, cậu cúi người bế bổng cô lên, cởi áo khoác ngoài đắp lên người cô.

Bên ngoài, cơn mưa trút xuống ngày càng dữ dội, từng cơn gió rít gào cuốn theo bọt nước lạnh buốt, không hề có dấu hiệu ngừng lại.

May mà hệ thống thoát nước của Giang Thành tốt, nếu không với cơn mưa thế này, đặt ở Tây Thành thì e là đường hầm ngầm cũng đã bị ngập sạch rồi.

Tô Lạc Nam say đến mức không còn tỉnh táo, Quý Diễn không dám che ô, chỉ có thể ôm cô thật chặt trong lòng, cúi thấp người hết mức để chắn gió mưa cho cô.

Tô Lạc Nam vòng tay qua cổ cậu, cố gắng mở mắt, theo bản năng hỏi:

"Chúng ta đi đâu vậy?"

"Về nhà."

"Nhà nào?"

Tô Lạc Nam đôi mắt vẫn còn hoe đỏ, khẽ hít mũi, vùi đầu vào vai cậu.

"Nhà cậu*, nhà dì, hay nhà bác hai, tớ đều không muốn về, bọn họ không thích tớ."
(*cậu ở đây là anh/em trai của mẹ chứ không phải Quý Diễn)

Quý Diễn cảm thấy chóp mũi cay cay, trái tim như bị ai đó mạnh tay khoét một lỗ, đau đớn đến nghẹt thở.

Sau khi cô lặng lẽ rời khỏi Tây Thành năm ấy, cậu đã cho người tìm hiểu về cuộc sống của cô. Khi đó, Quý Diễn mới biết, hóa ra

từ bé đến lớn, Tô Lạc Nam đã phải sống một cuộc đời long đong, phiêu bạt như vậy.

Bảo sao cô lại không có cảm giác an toàn.

Khi về đến nhà, Quý Diễn nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, đang định đến tủ quần áo lấy đồ cho cô thay, thì cổ tay bỗng bị một bàn tay mềm mại kéo lại.

"Quý Diễn."

"Ừm?"

Tô Lạc Nam đứng dậy, kiễng chân nhẹ nhàng kéo lấy cà vạt của cậu, gương mặt ửng hồng, đôi mắt ánh lên vẻ ngại ngùng.

"Cậu cao quá, cúi xuống một chút."

Quý Diễn sững người trong hai giây, vành tai bỗng chốc đỏ bừng một cách kỳ lạ.

Cái quái gì thế này, đây vẫn là Tô Lạc Nam sao?

Tự nhiên lại nữ tính đến thế.

Bình thường với tình trạng này, lẽ ra cô phải gục xuống ngủ mê mệt mới đúng.

Dù sao cũng là cô chủ động yêu cầu, nhưng nếu sáng mai tỉnh dậy cô lại quên hết mọi chuyện, rồi vu oan cho cậu lợi dụng cô thì sao?

Lý trí bảo rằng cậu nên từ chối, nhưng...

Quý Diễn đưa tay chạm vào chóp mũi một cách không tự nhiên, sau đó cúi người chờ cô đến gần.

Hai giây sau, vành tai cậu bị cô cắn chặt không chút nương tay.

"?!"

Cô cắn chặt không chút nương tay, đau đến mức chỉ cần hơi cử động là như kim đâm vào da thịt.

Quý Diễn giữ nguyên tư thế, không dám động đậy, gần như nghiến răng nói:

"Tô Lạc Nam, cậu là chó à? Động một tí là cắn người."

"Đáng đời, ai bảo năm đó cậu lừa tớ."

Lại lôi chuyện đó ra nữa sao?

Mắt Tô Lạc Nam đỏ hoe, vẫn ngoan cố cắn chặt lấy tai cậu, không chịu buông.

"Quý Diễn, tớ ghét cậu, ghét chết đi được!"

Quý Diễn nhịn đau, bổ sung:

"Ừ, đúng là đáng ghét thật, cắn chưa đã thì cứ cắn thêm vài phát, không thì gọi luôn con mèo béo của cậu đến cào cho hả giận."

Tô Lạc Nam: "..."

Hai giây sau, cô buông ra, còn rất có lý trí mà lùi lại hai bước.

Quý Diễn đưa tay chạm vào chỗ vừa bị cô cắn, chỉ cần chạm nhẹ cũng đau như bị châm kim, thậm chí còn hơi rớm máu—đúng là cắn không nương tay chút nào.

Cậu từng thấy người say, nhưng say mà vẫn có tư duy rõ ràng như cô thì đúng là lần đầu tiên gặp.

Không thể hiểu nổi bộ não của cô gái này nghĩ gì nữa.

Cậu lấy một bộ đồ sạch, quay lại thì thấy Tô Lạc Nam đang ngồi thu lu ở góc giường, mắt nhìn chăm chăm vào chân giường như thể mất hồn.

Hôm nay bảo cô đi tắm thì chắc chắn là không thể rồi, nhưng giày cô ướt nhẹp thế kia, chân chắc cũng ngấm nước lạnh hết cả rồi, ngủ như vậy sẽ rất khó chịu.

Quý Diễn lục tung tủ, tìm ra một chiếc chậu gỗ còn mới, rồi đi vào phòng tắm lấy nước.

Cậu đặt chậu nước trước giường, ngồi xổm xuống, xắn tay áo rồi thử nhiệt độ nước.

Nhiệt độ vừa đủ ấm.

Cậu ngẩng đầu, thấy Tô Lạc Nam vẫn cuộn mình trong góc tường, cảnh giác nhìn cậu như thể cậu sắp làm gì cô.

Quý Diễn bất lực vẫy tay gọi cô lại:

"Lại đây."

Tô Lạc Nam lắc đầu, giọng lí nhí:

"Cậu sẽ đánh tớ."

Quý Diễn: "?"

"Tớ đánh cậu làm gì?"

"Vì tớ vừa cắn cậu."

Đầu óc cậu vẫn còn tỉnh táo lắm.

Quý Diễn hừ lạnh, nhìn cô nói:

"Tớ đúng là thích đánh người, đặc biệt là mấy người cứ trốn tránh tớ, hiểu chưa?"

Tô Lạc Nam nghiêm túc suy nghĩ hai giây, sau đó từng bước từng bước chậm rãi đi về phía cậu.

Quý Diễn cúi đầu, nhẹ nhàng cởi giày giúp cô.

Đến lúc này, Tô Lạc Nam mới có chút cảnh giác, đột nhiên rụt chân lại.

"Cậu làm gì vậy?"

"Rửa chân." Quý Diễn ngước mắt nhìn cô. "Cậu có biết tự rửa không?"

Ánh mắt cậu chân thành đến mức nếu cô nói không biết, có lẽ cậu thực sự sẽ giúp cô làm.

Để một đại minh tinh có hơn trăm triệu fan trên mạng xã hội giúp cô rửa chân, chắc trên đời này chỉ có mình cô được đối xử như vậy.

Tô Lạc Nam vô thức lẩm bẩm:

"Dĩ nhiên là biết, tớ thường xuyên chăm sóc ông bà nội mà."

Nói xong, cô vội vàng thả chân vào chậu nước.

Nhiệt độ nước vừa đủ ấm, rất thoải mái.

Quý Diễn không rời đi, chỉ đứng đó nhìn cô, ánh mắt luôn dừng lại trên gương mặt cô, không hề dịch chuyển.

Tô Lạc Nam cúi đầu nhìn nước trong chậu, bất chợt buông một câu không đầu không đuôi:

"Quý Diễn, tớ biết cậu ở bên tớ chỉ vì cá cược."

Câu chữ rõ ràng rành mạch, chẳng giống một người đang say chút nào.

Mắt cô bỗng nhiên đỏ lên, cắn môi, giọng nói khẽ khàng:

"Nhưng những năm đó, tớ thực sự rất thích cậu."

Cổ họng Quý Diễn khô khốc, yết hầu khẽ lăn, hốc mắt cũng đỏ hoe, gần như không thể thốt nên lời.

Hai giây sau, Tô Lạc Nam ngẩng đầu nhìn cậu, mắt đẫm nước.

"Quý Diễn, làm sao bây giờ?"

"Gì cơ?"

Giọng Quý Diễn khàn đi, vẫn chưa kịp thoát khỏi cơn rung động từ câu nói trước đó.

Nước mắt theo khóe mắt cô lăn dài, rơi "tách" một tiếng xuống chậu nước, gương mặt cô đỏ hoe như mắt thỏ, giọng nói nghẹn ngào.

"Tớ phải làm sao đây? Tớ không quên được cậu."

Làm sao cũng không quên được.

Càng cố gắng quên đi, lại càng khắc sâu hơn.

Năm đó, Quý Diễn kiêu ngạo thẳng thắn, tuổi trẻ rực rỡ.

Mười bảy tuổi, Quý Diễn đối với Tô Lạc Nam mà nói, gần như có sức hút chí mạng.

Vừa dứt lời, môi cô bỗng bị chặn lại, hơi thở ấm nóng len lỏi qua kẽ môi, thoảng mùi thuốc lá nhàn nhạt.

"Xin lỗi."

Giọng Quý Diễn trầm thấp, bàn tay cậu nâng khuôn mặt cô, nhẹ nhàng mà hôn xuống.

Tim cô đập dữ dội như sắp nhảy ra khỏi lồng ng.ực, hô hấp dường như cũng trở nên rối loạn, lồng ng.ực phập phồng lên xuống.

Cô sững sờ nhìn cậu, hai giây sau, lại càng cảm thấy ấm ức hơn.

Quý Diễn cũng nhận ra cảm xúc của cô, cúi người xuống, ôm chặt cô vào lòng.

Nước mắt làm nhòe tầm mắt, cảm xúc như thủy triều cuộn trào dâng, Tô Lạc Nam để mặc nước mắt lăn dài trên má.

"Đêm đó, tại sao cậu không đến tìm tớ? Tớ đã đợi cậu cả một đêm, gió bên ngoài lớn như vậy, tớ lạnh đến chết đi được, vậy mà cậu lại ở trong đó, mập mờ với cô gái khác."

"Tớ không muốn chia tay cậu, một chút cũng không muốn."

Chương 43: Tớ khoẻ, không sợ lây

Chiều hôm sau, Tô Lạc Nam bất ngờ tỉnh giấc khỏi cơn ác mộng.

Cô bật dậy, mồ hôi lấm tấm trên trán, tóc mái ẩm ướt bết dính vào da. Đầu óc nặng trĩu như bị đổ chì vào, mũi cũng có chút nghẹt, hơi thở không thông.

Cả người rã rời, chẳng khá hơn gì so với lúc say rượu hôm qua.

Ngoài cửa sổ, sấm sét vang rền, mưa bão quét qua, gió dữ dội đập ầm ầm vào cửa kính.

Cửa sổ và cửa phòng đều đóng chặt, trong phòng tối om, chỉ còn tiếng mưa gió rít gào bên tai.

Tô Lạc Nam ngước mắt nhìn đồng hồ treo trên tường.

Năm giờ bốn mươi chiều. Bình thường giờ này trời vẫn còn nắng chói chang, vậy mà bây giờ đã tối đen như mực.

Hôm qua cô uống đến say mèm, theo lý mà nói lúc này đáng lẽ phải mất trí nhớ hoàn toàn, thế nhưng kỳ lạ là cô vẫn nhớ được một vài chi tiết.

Ví dụ như hôm qua không biết cô bị làm sao, lại ôm lấy Quý Diễn khóc lóc thảm thiết suốt một lúc lâu. Cụ thể đã nói những gì thì quên rồi, chỉ nhớ lờ mờ khung cảnh đó.

Bây giờ nghĩ lại, chắc là xấu hổ lắm đây.

Sau khi rửa mặt thay đồ xong, Tô Lạc Nam đứng trước cửa phòng sách, thử gõ nhẹ vài cái.

Lúc nãy đi ngang qua, cô nghe thấy tiếng lật sách bên trong, chắc là Quý Diễn đang ở đó.

Quả nhiên, bên trong vang lên giọng nói của cậu, trầm thấp và từ tính, nghe một lần liền nhận ra ngay.

"Vào đi."

Cửa bị đẩy ra, ánh sáng lờ mờ lập tức len qua khe cửa, rọi vào trong.

Quý Diễn ngồi trước bàn, trên người là bộ áo ngủ màu đen. Có vẻ như cậu vừa tắm xong, tóc vẫn còn ướt chưa lau khô hẳn, làn da dưới ánh đèn càng thêm trắng nõn.

Tay áo được cậu tùy tiện xắn lên hai nấc, để lộ cánh tay thon dài, làn da trắng mịn. Cậu ngước mắt nhìn cô, yết hầu vô thức trượt lên xuống một cái.

Sao tự nhiên lại có chút... quyến rũ thế này?

Tô Lạc Nam khẽ nuốt nước bọt, cổ họng khô khốc, vội vàng dời mắt đi.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy phòng sách của Quý Diễn. Không gian được chia làm hai tầng trên dưới, sách xếp kín cả phòng, góc phòng còn có một chiếc cầu thang gỗ dẫn lên tầng hai.

Phòng rộng đến mức gần như chẳng khác gì thư viện hồi cô còn đi học.

"Tỉnh rượu rồi?"

Quý Diễn khẽ nhướng mày, vẫy tay với cô.

"Lại đây, tớ xem nào."

"Cậu làm việc xong chưa?"

Tô Lạc Nam không dám đến quá gần, chỉ dừng lại cách cậu một mét, thăm dò hỏi.

"Không có việc gì, chỉ là nửa tháng nữa có thể sẽ ra nước ngoài một chuyến, tớ xem lịch trình thôi."

Cậu cúi mắt xuống, lật qua tập hồ sơ trên bàn một cách tùy ý.

Sao bỗng nhiên có cảm giác như cô đang bị kiểm tra vậy nhỉ?

Tô Lạc Nam đưa tay sờ sờ chóp mũi, nhẹ nhàng "ừm" một tiếng, chần chừ hai giây rồi chủ động lên tiếng.

"Tớ say quá nên có thể đã nói linh tinh, cậu đừng để ý."

Quý Diễn không lên tiếng, ánh mắt rơi trên gương mặt cô, chẳng rõ cảm xúc thế nào.

Bị cậu nhìn chằm chằm, Tô Lạc Nam có chút mất tự nhiên, vội dời mắt đi.

"Vậy tối qua, tớ đã nói gì với cậu?"

"Ồ, cũng không có gì đặc biệt."

Ánh mắt Quý Diễn dừng lại trên cây bút đen trong tay, chậm rãi xoay xoay nó, khóe môi hơi nhếch lên.

"Chỉ là ôm lấy tớ hôn suốt nửa tiếng, còn nói nhớ tớ, không quên được tớ các kiểu thôi."

"?!"

Đầu óc Tô Lạc Nam nổ "đùng" một tiếng, đồng tử khẽ co lại, theo phản xạ đưa tay bịt chặt miệng, buột miệng hỏi.

"Hôn ở đâu?!"

"Môi chứ đâu, không thấy chỗ này sưng đỏ cả lên à?"

Quý Diễn ngẩng cằm, chỉ vào vết hằn nhỏ nơi khóe môi.

"Không ngờ cậu cũng biết tranh thủ lợi dụng cơ hội đấy chứ."

Tô Lạc Nam: "..."

Dù biết Quý Diễn là người chẳng đứng đắn gì, suốt ngày bông đùa không biết ngượng, nhưng nghĩ lại cảnh tối qua mình ôm lấy cậu khóc lóc một hồi, cô vẫn cảm thấy có khả năng chuyện này là thật.

Tô Lạc Nam chột dạ sờ chóp mũi, hai má đỏ bừng như bị thiêu đốt.

Không hiểu sao, đột nhiên cô lại cảm thấy môi mình hơi tê tê, như có luồng điện xẹt qua, rõ ràng lúc nãy đâu có cảm giác này.

"Khụ... xin lỗi, tối qua tớ..."

Còn chưa nói hết câu, điện thoại trong túi đột nhiên rung lên.

Cô theo phản xạ lấy ra xem.

Là tin nhắn của Cố Trường Tích, hỏi dạo này cô có rảnh không, có muốn hẹn gặp nhau một bữa không.

Tối qua về nhà, Cố Trường Tích cũng nhắn tin hỏi cô đã về đến nơi chưa. Khi đó cô còn đang say, không trả lời, nên anh ta cũng không hỏi thêm.

Người này đúng là một quý ông nhã nhặn, xét về mọi mặt đều không có điểm nào chê được.

"Cố Trường Tích tìm cậu à?"

Quý Diễn lướt mắt qua cô một cái, cây bút xoay trong tay cũng ngừng lại.

Ngay sau đó, cậu đột nhiên nhíu mày:

"Tô Lạc Nam, mặt cậu bị sao thế?"

"Hả? Sao cơ?"

Tô Lạc Nam khó hiểu chạm vào má, rồi quay người soi vào chiếc gương phía sau.

Bên má trái có hai nốt đỏ nhỏ, vừa ngứa vừa hơi đau khi chạm vào.

"Không biết nữa, chắc là dị ứng thời tiết hoặc bị muỗi đốt thôi, đúng lúc chuyển mùa mà."

Cô cũng không để ý lắm, đưa tay gãi nhẹ vài cái, lập tức để lại một vết hằn đỏ nổi bật.

"Mấy hôm trước trên người tớ cũng có vài nốt, sáng nay dậy thì thấy nặng hơn chút."

"Bao lâu rồi? Cậu chưa đi bệnh viện kiểm tra à?"

Cây bút đen bị cậu ném xuống bàn, phát ra một tiếng cạch khô khốc.

Quý Diễn sải bước đến, kéo tay cô lên, vén tay áo kiểm tra.

Ngay sau đó, hàng lông mày cậu nhíu chặt lại.

Những nốt đỏ chi chít phủ kín cánh tay cô, nhìn qua mà giật mình, rõ ràng không phải chỉ là vết muỗi đốt thông thường.

Tô Lạc Nam cũng sững người. Vừa rồi cô chỉ thấy ngứa khắp người, cố nhịn không gãi, không ngờ đã nghiêm trọng đến mức này.

Cô nuốt nước bọt, vô thức kéo tay áo xuống, định giải thích:

"Hôm qua tớ... hôm qua vẫn chưa đến mức này mà."

Rõ ràng mấy ngày trước chỉ có một hai nốt, sao giờ lại lan khắp người thế này?

Quý Diễn cau mày, nắm lấy cổ tay cô, kéo ra ngoài.

"Khoan đã, chúng ta đi đâu vậy?"

"Bệnh viện."

"Nhưng mà, cậu còn chưa thay đồ, ngoài trời lạnh lắm."

Quý Diễn không buồn dừng lại, giọng nói rõ ràng mang theo sự bực dọc bị đè nén:

"Đến nước này rồi, cậu còn lo nổi chuyện đó sao?"

Giờ cậu mới thấy hối hận.

Hối hận vì lúc trước bốc đồng, đột nhiên nổi hứng cho toàn bộ nhân viên trong nhà nghỉ phép, ngay cả bác sĩ gia đình cũng không giữ lại.

May mà ngay sát vách có một bệnh viện hạng ba. Trước đây Quý Diễn từng bị Trình Cánh Văn kéo đến đây khám tâm lý mấy lần, ít nhiều cũng quen thuộc.

Trước khi xuống xe, cậu tiện tay lấy một chiếc khẩu trang đen đeo lên, không quá kín đáo che chắn, vẫn là bộ áo ngủ màu đen ấy.

Bác sĩ xem qua những nốt mẩn đỏ trên tay Tô Lạc Nam, sau đó dùng nhiệt kế đo nhiệt độ cho cô.

Như cậu dự đoán, quả nhiên là sốt nhẹ.

Bác sĩ thu lại nhiệt kế, chậm rãi ngước mắt nhìn hai người:

"Chỉ là phát ban cấp tính do nhiễm nấm, không nghiêm trọng đâu, đừng lo. Tôi kê đơn thuốc, tốt nhất ở nhà cách ly một đến hai tuần, hạn chế ra ngoài."

Tô Lạc Nam nhíu mày, lập tức hỏi lại:

"Nhưng mà, loại phát ban này chẳng phải trẻ con mới hay bị sao?"

"Ai nói với cô thế? Người lớn có hệ miễn dịch yếu cũng dễ mắc, nhất là khi giao mùa."

Nói được nửa chừng, bác sĩ bất chợt liếc mắt nhìn sang Quý Diễn:

"Cậu là bạn trai cô ấy à?"

Tô Lạc Nam theo phản xạ định phủ nhận ngay lập tức, nhưng vai cô bỗng dưng bị Quý Diễn nhẹ nhàng ấn xuống.

Cậu cũng không trả lời trực tiếp, thuận thế hỏi lại:

"Sao thế? Tôi cần làm gì không?"

"Ồ, cũng không có gì đâu."

Có lẽ là do ca trực đêm quá nhàn rỗi, bác sĩ nhìn cặp nam nữ trẻ tuổi trước mặt, bỗng dưng có chút hứng thú hóng chuyện.

Giọng điệu ông ta chậm rãi, còn mang theo ý tứ sâu xa:

"Bệnh này tuy không nghiêm trọng, nhưng khả năng lây nhiễm khá cao. Nếu lỡ nổi mẩn đỏ lên mặt, có khi cả một thời gian dài cũng chưa khỏi đâu, đến lúc đó thì mất luôn nhan sắc đấy."

Làm trong bệnh viện lâu năm, kiểu bệnh nhân nào bác sĩ cũng gặp qua. Những đôi tình nhân có ngoại hình khí chất xuất sắc như thế này, ông ta cũng không lạ gì.

Có người vừa nghe nói bệnh sẽ lây, còn có nguy cơ để lại vết trên mặt, lập tức giữ khoảng cách hai mét với đối phương. Không ít cặp đôi vì chuyện cỏn con này mà cãi vã, thậm chí chia tay ngay tại chỗ, từ tình cảm thắm thiết trở thành căng thẳng khó xử.

Ca trực đêm vốn buồn chán, bác sĩ xem như đang thưởng thức một vở kịch vui.

Nghe thấy từ "lây nhiễm", Tô Lạc Nam giật mình, vội vàng đưa tay che miệng, nhanh chóng lùi khỏi Quý Diễn nửa mét.

Cô cố gắng giữ bình tĩnh, lý trí hỏi:

"Xin hỏi, bệnh này lây qua đường nào? Xác suất truyền nhiễm có cao không?"

"Hơi thở, ho, tiếp xúc gần, đều có thể lây nhiễm."

Từ khi rời khỏi bệnh viện, Tô Lạc Nam vẫn luôn che miệng, giữ khoảng cách hơn một mét với Quý Diễn.

Ngay cả lúc lên xe, cô cũng không ngồi ghế phụ mà rúc vào góc khuất của hàng ghế sau. Dù đã đeo khẩu trang, cô vẫn lấy tay che chặt miệng mình.

Quý Diễn cảm thấy bất đắc dĩ, nhìn cô qua gương chiếu hậu.

"Cậu định bịt miệng đến bao giờ đây? Vì nổi vài cái mẩn đỏ mà không muốn sống nữa à, tính tự làm mình nghẹt thở chết sao?"

Tô Lạc Nam: "..."

Cô vẫn không có ý định bỏ tay xuống, cả người cuộn tròn trong góc.

"Cậu tránh xa tớ ra, bệnh này lây đấy."

Quý Diễn khẽ nhướng mày, giọng điệu lơ đãng:

"Hôm qua cậu còn suýt cắn rách môi tớ, lúc đó sao không thấy cậu nói lây nhỉ?"

"Thì... tại tớ không biết. Bây giờ biết rồi, hay là... hay là cậu đưa tớ về chỗ trọ đi, tớ có thể tự chăm sóc bản thân."

Nói đến cuối câu, giọng cô càng lúc càng nhỏ, rõ ràng không có chút tự tin nào.

Quý Diễn cũng không tranh luận với cô nữa, khởi động xe rồi bình thản nói:

"Tớ khoẻ, không sợ lây."

"Nhưng mà, nửa tháng nữa cậu còn phải ra nước ngoài, còn có công việc cần giải quyết."

"Công việc không quan trọng bằng cậu, hoãn lại cũng chẳng sao."

Một người vốn luôn cà lơ phất phơ bỗng dưng lại nói ra những lời chân thành như vậy, khiến cả hai đều cảm thấy khó xử.

Một người không quen nói lời sến súa, ngại mở miệng. Một người lại không quen nghe kiểu bày tỏ thẳng thắn thế này, cảm thấy không được tự nhiên.

Trong xe im lặng như tờ, hai người mỗi người một tâm sự, không ai lên tiếng. Không khí gượng gạo kéo dài đến tận khi xe về đến biệt thự nhà họ Quý.

Tối hôm đó, Quý Diễn liền gọi điện cho quản lý, thẳng thừng hủy bỏ lịch trình ra nước ngoài, rõ ràng đã chuẩn bị tinh thần bị lây bệnh.

Quản lý rất tức giận, giọng điệu kìm nén nhưng vẫn nghe ra sự tức tối. Qua điện thoại, Tô Lạc Nam cũng có thể nghe thấy người kia trách mắng Quý Diễn suốt nửa tiếng đồng hồ.

Những ngày tiếp theo, Tô Lạc Nam hầu như ngày nào cũng cảm cúm, sốt nhẹ, khẩu vị giảm sút, còn những vết mẩn đỏ trên người thì mãi vẫn chưa lặn hết.

Quý Diễn thì khác hẳn vẻ lười biếng, bất cần đời thường ngày, mấy ngày nay gần như chăm sóc cô chu đáo từng chút một.

Cậu cũng tự biết mình nấu ăn dở tệ, chẳng có năng khiếu gì, thế nên đã gọi bảo mẫu về, dặn bà đổi món mỗi ngày cho cô, nấu xong thì rời đi.

Một lần, Tô Lạc Nam dậy sớm, tình cờ nhìn thấy Quý Diễn lén lút học làm bữa sáng theo bảo mẫu, còn cầm theo một cuốn sổ nhỏ để ghi chép.

Quý Diễn từ nhỏ đã thông minh, học gì cũng nhanh, vậy mà riêng chuyện nấu nướng lại vô cùng vụng về.

Cậu rõ ràng rất ghét mùi dầu khói bám trên người.

Hồi còn đi học, Quý Diễn còn rất trẻ con, từng nói mấy câu kiểu như: "Tớ thấy đàn ông mà vào bếp nấu nướng thì chẳng có tiền đồ gì cả."

Thế mà giờ đây, cậu lại tập làm bữa sáng cho người con gái mình yêu.

Quý Diễn tự thấy điều này chẳng có gì đáng xấu hổ cả.

Tô Lạc Nam không phải gỗ đá, cô có thể cảm nhận rõ ràng, sự kiên nhẫn của Quý Diễn trong khoảng thời gian này là thứ không thể nào giả vờ được.

Đặc biệt là mỗi đêm, cứ cách ba tiếng, cậu lại đến kiểm tra nhiệt độ cơ thể cô, nhẹ nhàng kéo chăn đắp lại, sợ làm cô thức giấc.

Tô Lạc Nam giả vờ ngủ, nhưng cổ họng nghẹn đắng, chua xót đến mức khó chịu.

Dường như có thứ gì đó cô vẫn luôn kiên trì giữ vững, giờ đây bắt đầu lung lay.

Tự hỏi lòng mình, cô thật sự... bài xích cậu đến vậy sao?

Quý Diễn hình như cũng chưa từng làm chuyện gì tàn nhẫn đến mức khiến cô cả đời không thể tha thứ mà.

Khoảng thời gian này, những tình cảm sâu kín chưa từng nguôi ngoai trong lòng cô bỗng bùng lên mãnh liệt, lớn dần thành cơn sóng tình cuộn trào, trong đó xen lẫn cả sự không cam lòng.

Từng đợt từng đợt, cứ quẩn quanh trong tâm trí, khi vơi khi đầy.

Đôi lúc, chính cô cũng thấy mình thật mâu thuẫn, chẳng rõ bản thân rốt cuộc muốn gì.

Chương 44: Còn chín phút

Hai tuần sau, những nốt phát ban trên người Tô Lạc Nam gần như đã khỏi hẳn.

Xác nhận cô đã hạ sốt, Quý Diễn mới chịu đồng ý ra ngoài gặp quản lý vào buổi tối hôm đó.

Khoảng sáu, bảy giờ tối, Quý Diễn vừa ra khỏi cửa không bao lâu, Tô Lạc Nam đang chỉnh lại thiết bị ở nhà thì điện thoại của Tiết Minh Lan gọi tới.

Thấy tên người gọi hiển thị trên màn hình, cô chột dạ trong thoáng chốc.

Hai ngày nay mải ốm, hình như cô quên mất chưa trả lời tin nhắn của Cố Trường Tích. Có lẽ mẹ gọi tới vì chuyện này.

"Mẹ."

Sau khi bắt máy, Tô Lạc Nam cố tình tỏ ra yếu ớt, giọng nói cũng uể oải hơn.

Tiết Minh Lan lập tức nhận ra điều bất thường, lo lắng hỏi:

"Nam Nam à, có chuyện gì vậy? Con không khỏe sao? Sao giọng con khàn thế này?"

"Dạ, mấy ngày nay con bị phát ban, sốt suốt mấy hôm liền, giờ mới đỡ hơn một chút."

Tỏ ra đáng thương một chút, chắc mẹ sẽ không nhắc đến chuyện hẹn hò với Cố Trường Tích nữa.

"Sao lại thành ra thế này? Có phải lại thức khuya ôm điện thoại không? Mẹ đã dặn bao nhiêu lần rồi, bảo con đừng chơi điện thoại suốt ngày mà không nghe. Chắc chắn là do dán mắt vào màn hình cả ngày đấy!"

Tô Lạc Nam: "....."

"À phải rồi, dạo này con với Tiểu Cố thế nào rồi? Hai đứa gặp nhau chưa? Cảm thấy thế nào? Mẹ thấy ảnh cậu ấy cũng khá được đấy, trông rất sáng sủa."

Vòng vo nửa ngày, cuối cùng Tiết Minh Lan vẫn kéo chủ đề trở lại chuyện hẹn hò.

Tô Lạc Nam bất đắc dĩ thở dài, đành phải nói thật.

"Mẹ, dạo này con ốm suốt, đến tin nhắn của anh ấy còn quên trả lời, chắc người ta tưởng con cố tình bơ luôn rồi đi tìm người khác rồi ấy chứ."

Đầu dây bên kia im lặng một lúc, giọng điệu đầy hoài nghi.

"Tô Lạc Nam, có phải con cố ý không đấy?"

Tô Lạc Nam: "?"

"Sao có thể chứ? Con đâu có ngốc, bệnh đến sắp chết rồi, sao còn giả vờ ốm làm gì?"

"Mẹ đâu nói con giả bệnh." Tiết Minh Lan phân tích rất có lý có lẽ: "Có khi nào con cố tình không nhắn tin lại không? Đúng lúc con bị ốm, thế là khỏi cần tìm lý do nữa."

Vài giây sau, bà gần như chắc chắn:

"Tô Lạc Nam, dạo này con lại liên lạc với cái cậu Quý Diễn kia đúng không?"

Tô Lạc Nam: "....."

Quan hệ huyết thống đúng là điều kỳ diệu, đoán đại một cái mà cũng trúng phóc.

"Tô Lạc Nam, mẹ nói cho con biết." Không đợi cô trả lời, Tiết Minh Lan đã tiếp tục nói: "Bất kể bây giờ cậu ta là tài xế taxi hay là ngôi sao nổi tiếng có quyền có thế, con và cậu ta đều không thể đến với nhau. Mẹ và ba con sẽ không đồng ý, con hiểu không?"

Tô Lạc Nam mím môi, siết chặt điện thoại trong tay đến mức đầu ngón tay trắng bệch, gần như vô thức hỏi lại:

"Tại sao lại không thể? Cậu ấy đã làm gì khiến ba mẹ không vừa ý?"

"Nam Nam, làm người thì phải có trách nhiệm với tương lai của mình, con hiểu không? Nếu cậu ta thực sự chỉ là tài xế taxi, sau này lương ba cọc ba đồng, lấy gì nuôi con, nuôi gia đình? Sau này con cái đi học, ngay cả một suất vào mẫu giáo tốt cũng phải chạy vạy khắp nơi, lỡ mà ốm đau, đi bệnh viện cũng khó. Đến lúc đó con sẽ khóc đấy. Cuộc sống không chỉ có yêu đương mà còn là cơm áo gạo tiền, con hiểu không?"

"Còn nếu cậu ta là ngôi sao nổi tiếng, mẹ nói thật, nhà mình không đủ sức với tới cũng không thể kiểm soát nổi. Cái giới nhà giàu đó là giỏi chơi bời nhất. Con làm sao dám chắc cậu ta đối với con không chỉ là cảm giác mới mẻ nhất thời? Nếu một ngày nào đó cậu ta chán con, ly hôn, đá con và con cái ra ngoài, lúc đó con tính sao, hả?"

Tiết Minh Lan nói một hơi rất nhiều, thực ra Tô Lạc Nam hiểu rõ, những lời này đều xuất phát từ lòng chân thành, hoàn toàn

không có ác ý.

Nhưng trong thâm tâm, cô vẫn cảm thấy Quý Diễn không phải là người như thế.

Thấy cô im lặng mãi không nói gì, Tiết Minh Lan càng tức giận, giọng điệu vô thức trở nên cứng rắn hơn.

"Tô Lạc Nam, sao con lại bướng bỉnh như vậy chứ! Từ nhỏ đến lớn lúc nào cũng ngoan ngoãn, nhưng cứ hễ dính đến Quý Diễn là lại trở nên ngang ngược, cậu ta rốt cuộc đã cho con uống bùa mê thuốc lú gì hả? Tóm lại, mẹ nói không được là không được! Mau cắt đứt với cậu ta đi, nghe rõ chưa?"

Tô Lạc Nam mấp máy môi, vốn định nói gì đó, nhưng cuối cùng chỉ khẽ mím môi rồi đáp ngắn gọn:

"Bọn con không có ở bên nhau, mẹ đừng nghĩ nhiều."

"Thế thì tốt."

Trong điện thoại đột nhiên vang lên hai tiếng nhắc nhở điện tử vô cùng máy móc, sau đó, đầu dây bên kia trở nên cực kỳ ồn ào.

Tiết Minh Lan cố ý nâng cao giọng để át đi tạp âm:

"Đúng rồi, mẹ gọi cho con hôm nay là để báo một tiếng, mẹ sắp đến Giang Thành rồi. Bây giờ mẹ đang ở ga tàu Tây Thành, chắc khoảng sáng sớm ngày kia đến nơi. Nhớ ra đón mẹ đấy."

Tô Lạc Nam ngẩn ra vài giây, đồng tử hơi giãn ra:

"Mẹ đến đây làm gì?"

"Đương nhiên là lo cho chuyện chung thân đại sự của con rồi! Mẹ thấy nếu mẹ không đến tận nơi trông chừng, e là mười năm nữa cũng chưa chắc đã được bế cháu ngoại!"

Không đợi Tô Lạc Nam lên tiếng, bà đã tự mình chốt lại:

"Thôi nhé, mẹ phải đi soát vé rồi. Có gì thì nói sau, sáng ngày kia chín giờ, đừng có quên!"

Nói xong, Tiết Minh Lan dứt khoát cúp máy, để lại Tô Lạc Nam đứng ngây người tại chỗ.

Vậy là hai ngày nữa, mẹ cô sẽ đột ngột đến Giang Thành, mà mục đích còn là để giám sát chuyện xem mắt của cô?!

Điện thoại đã ngắt kết nối được một lúc, vậy mà cô vẫn chưa hoàn hồn, ngồi thẫn thờ trên ghế sofa. Bộ phim cô đang xem cũng vừa kết thúc, trên màn hình bắt đầu phát quảng cáo.

Đó là quảng cáo của một thương hiệu thời trang quốc tế, mà người đại diện chính là Quý Diễn.

Chiếc áo đuôi tôm cao cấp được cắt may tinh xảo, cậu đeo một cặp kính gọng vàng, sợi dây mảnh lủng lẳng bên khung kính càng tôn lên làn da trắng của cậu. Cả người toát lên vẻ lạnh lùng, cao quý, mang chút cấm dục.

Từ đầu đến cuối đoạn quảng cáo không có một lời thoại nào. Nhiệm vụ của Quý Diễn chỉ là nhẹ nhàng kéo lại cà vạt, cúi đầu cài khuy áo. Nhưng chỉ vài động tác đơn giản như vậy cũng đủ để tạo nên một thước phim đẳng cấp.

Trên màn hình, cậu xuất hiện hoàn mỹ không tì vết, đẹp đến mức tựa như không thuộc về thế gian này.

Tô Lạc Nam vốn rất ít khi xem TV, bây giờ lại cứ thế lặng lẽ nhìn cậu qua màn ảnh, bỗng nhiên cảm thấy giữa hai người dường như có một khoảng cách rất xa.

Những bộ quần áo của thương hiệu này, giá thấp nhất cũng đến mấy nghìn. Bình thường cô còn chẳng dám liếc mắt nhìn, vậy

mà bây giờ Quý Diễn đã trở thành gương mặt đại diện cho họ.

Trước đây, hồi còn học đại học, cô có một cô bạn cùng phòng là fan cuồng chính hiệu. Dù có phải bỏ ra một khoản tiền lớn, cô ấy vẫn quyết mua bằng được quần áo và giày do thần tượng đại diện. Tính ra đã chi không ít, chỉ để rồi trong buổi concert, dù chỉ thoáng thấy bóng dáng thần tượng từ xa giữa biển người, cũng đã cảm thấy mãn nguyện đến mức khóc nức nở, nói rằng đời này không còn gì tiếc nuối nữa.

Lúc đó, Tô Lạc Nam không thể hiểu nổi. Bạn cô bèn giải thích rằng, thần tượng vốn là để theo đuổi mà thôi. Họ được hàng vạn người ngưỡng mộ, nếu thật sự ở bên nhau, ngày ngày phải đề phòng, lo lắng hết cái này đến cái khác, thậm chí còn bị cánh paparazzi bới móc đến không còn chút riêng tư nào, vậy thì cuộc sống sau này chẳng phải sẽ rất mệt mỏi sao? Cần gì phải tự tìm khổ cho mình.

Giống như lời Tiết Minh Lan đã nói—giữa cô và Quý Diễn, dường như có đến hàng vạn ngọn núi ngăn cách.

Loại khoảng cách này không phải chỉ cần chút tình cảm nhỏ bé là có thể vượt qua.

Tô Lạc Nam vẫn chưa kịp hoàn hồn từ đoạn quảng cáo, trong phòng khách bỗng vang lên tiếng chuông điện thoại dồn dập.

Là điện thoại bàn ở nhà Quý Diễn.

Cô do dự một chút, cuối cùng vẫn nhấc máy.

"Alo, xin chào?"

Đầu dây bên kia rõ ràng dừng lại hai giây, sau đó là một giọng nói vô cùng cảnh giác, thậm chí có chút sắc bén.

"Cô là ai?!"

Nghe giọng thì có vẻ là một cô gái còn trẻ, khoảng chừng hai mươi mấy tuổi.

Tô Lạc Nam bị giọng điệu này làm cho giật mình, nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh, điều chỉnh lại tâm trạng.

"Hiện tại tôi đang làm việc ở đây, có quan hệ thuê mướn với chủ nhà. Xin hỏi cô tìm ai? Tôi có cần nhắn lại giúp cô không?"

Dù sao thì bây giờ thân phận của Quý Diễn khá đặc biệt, cô không dám tùy tiện tiết lộ tên của cậu, nhỡ đâu đầu dây bên kia là fan cuồng thì sẽ rất phiền phức.

Đầu dây bên kia trầm ngâm hai giây, giọng điệu vẫn không mấy thiện cảm, từng câu từng chữ đều mang khí thế áp đảo.

"Tôi chưa từng thấy có phụ nữ xuất hiện trong nhà Quý Diễn. Người giúp việc mà cậu ấy thuê đều là đàn ông, nếu có phụ nữ thì cũng đều trên bốn mươi tuổi. Cô rốt cuộc là ai? Nếu không nói thật, tôi sẽ báo cảnh sát."

Xem ra là người quen của Quý Diễn, thậm chí còn hiểu rõ tình hình của cậu ấy hơn cả Tô Lạc Nam.

Không hiểu sao, trong lòng cô bỗng dâng lên một cảm giác chua xót. Nhưng cô vẫn cố giữ vẻ bình tĩnh, đáp lại bằng giọng điệu thản nhiên.

"Tôi là phóng viên theo dõi và ghi hình cho cậu ấy. Nếu không tin, cô có thể hỏi trực tiếp Quý tiên sinh."

Bên kia im lặng thêm mấy giây. Không gian xung quanh hoàn toàn tĩnh lặng, thậm chí Tô Lạc Nam còn có thể nghe rõ tiếng gió gào rít trong ống nghe.

Cuộc gọi này dường như được thực hiện ở một nơi hoang vắng, chỉ có gió rít cuồn cuộn.

Một dự cảm chẳng lành chợt dâng lên trong lòng cô. Cô vô thức nuốt nước bọt.

Có vẻ như đối phương không chỉ đơn giản là người yêu cũ hay đối tượng tin đồn gì đó.

Giọng điệu cô gái kia bỗng trở nên đầy mệnh lệnh:

"Cô đưa máy cho Quý Diễn!"

"Quý tiên sinh không có ở nhà. Nếu cô có chuyện gì, có thể đợi cậu ấy về, tôi sẽ giúp cô chuyể—"

Lời còn chưa dứt, đầu dây bên kia đã đột nhiên bùng nổ, gần như gào thét lên đầy phẫn nộ.

"Cô nói với Quý Diễn, nếu cậu ấy còn không ra gặp tôi, tôi sẽ chết ngay trước mặt cậu ấy! Tôi đang đứng trên tầng thượng của tòa nhà đối diện nhà cậu ấy. Tôi đếm đến mười, nếu cậu ấy không ra, tôi sẽ nhảy xuống. Tôi muốn chết ngay trên nóc nhà của cậu ấy!"

Trong đầu Tô Lạc Nam như có tiếng ong ong vang lên, toàn bộ suy nghĩ đều trở nên trống rỗng. Cảm giác như có một chậu nước lạnh thấu xương dội thẳng từ đỉnh đầu xuống, khiến cả người cô lập tức lạnh toát.

Đồng tử cô khẽ co lại, lập tức quay phắt đầu nhìn về phía tòa cao ốc đối diện.

Cô gần như có thể thấy rõ, trên tầng thượng của tòa nhà cao gần hai mươi tầng, một cô gái mặc váy trắng đang đứng ngay mép mái. Trong tay cô ta vẫn còn cầm điện thoại.

Gió lớn quét qua, thổi tung tà váy của cô gái. Đôi mắt cô ta nhìn chằm chằm vào Tô Lạc Nam qua tấm kính cửa sổ, ánh nhìn tràn đầy oán hận.

Tô Lạc Nam hoảng sợ đến mức sắc mặt trắng bệch, môi run lên không kiểm soát. Cô nắm chặt điện thoại trong tay, nhưng cả cánh tay cũng đang run rẩy kịch liệt.

Cô run giọng nói: "Có chuyện gì thì cô xuống trước đã được không? Tôi... tôi sẽ lập tức gọi cho Quý Diễn, bảo cậu ấy về ngay, hai người có thể ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng."

Giọng cô gái càng thêm thê lương: "Tôi cho cô mười phút, bảo cậu ấy lập tức về gặp tôi!"

"Được, được! Tôi gọi ngay đây!"

Tô Lạc Nam không dám cúp máy, vội vàng run rẩy lấy điện thoại từ trong túi ra.

Nhưng tay cô run đến mức không cầm chắc được. Chỉ trong chớp mắt, điện thoại trượt khỏi tay, rơi thẳng xuống đất, phát ra một tiếng rầm chói tai.

Tô Lạc Nam lập tức cúi xuống nhặt lên. May quá, ít nhất nó vẫn chưa tắt nguồn.

Màn hình điện thoại đã vỡ nát thành hình mạng nhện, nhưng cô không có thời gian để ý đến nó. Ngón tay run rẩy mở danh bạ, lập tức bấm số gọi cho Quý Diễn.

Bên tai lại vang lên tiếng đếm ngược đầy chết chóc của cô gái kia.

"Còn chín phút."

Chương 45: Thật sự nghĩ tôi là đồ ngốc dễ bị lừa sao?

Chiếc điện thoại trong tay cô không ngừng rung lên, từng hồi chuông tút... tút... vang lên liên tiếp, nhưng Quý Diễn vẫn không chịu bắt máy.

Tô Lạc Nam căng thẳng đến mức lòng bàn tay đã lấm tấm mồ hôi lạnh, cổ họng cũng vô thức chuyển động lên xuống.

Bên kia, cô gái trên điện thoại vẫn tiếp tục đếm ngược, giọng nói đã dần trở nên tuyệt vọng.

"Năm... bốn..."

Tô Lạc Nam gần như có thể chắc chắn rằng nếu hôm nay Quý Diễn không kịp xuất hiện, thì cô gái mặc váy trắng đứng ngoài cửa kia chắc chắn sẽ chọn cách kết thúc mạng sống của mình.

Cô không biết giữa hai người họ đã xảy ra chuyện gì, nhưng việc tận mắt chứng kiến một người tự vẫn ngay trước mặt mình là điều cô không thể làm được, cũng không dám nghĩ đến.

Hơn nữa, nếu cô gái đó thật sự tự sát trước cửa nhà Quý Diễn, thì ngày mai tin tức này nhất định sẽ chiếm sóng các mặt báo lớn.

Bất kể sự việc có nguồn cơn ra sao, với tốc độ lan truyền của tin đồn trên mạng, sự nghiệp của Quý Diễn e rằng sẽ hoàn toàn sụp đổ, thậm chí có thể kéo theo những rắc rối lớn hơn.

Bám víu vào chút lý trí còn sót lại, Tô Lạc Nam vội vàng lấy giấy bút, viết một tờ giấy cầu cứu rồi dán lên cửa.

Cô thậm chí còn chưa kịp thay quần áo hay đi giày, đã vội vàng lao ra khỏi nhà.

Màn đêm đen kịt như mực, cơn gió dữ dội quất thẳng vào mặt cô, tựa như muốn xé rách da thịt, gào thét cuồng loạn giữa không trung rồi ào ào quét tới.

Cơn mưa lất phất này đã kéo dài suốt nửa tháng nay mà vẫn chưa có dấu hiệu ngừng lại.

Mưa không lớn, chỉ là những hạt mưa nhỏ lưa thưa, gần như không cần che ô. Nhưng vào lúc này, khi hòa cùng cơn gió lạnh, những giọt mưa quất lên mặt cô đau buốt như dao cứa.

Chạy đến dưới tòa nhà thương mại, cô nhìn thấy bên dưới đã tụ tập rất nhiều người. Đám đông vây kín xung quanh, còn có không ít cảnh sát và phóng viên.

Một người phụ nữ tóc đã hoa râm được đám đông dìu đỡ, gần như sắp ngất xỉu, miệng gào khóc thảm thiết gọi tên con gái mình.

Tô Lạc Nam nuốt khan, cố gắng ổn định lại nhịp thở gấp gáp của mình.

"Tôi đang đứng ngay dưới tòa nhà rồi, cô đừng kích động, chúng ta có thể nói chuyện một lát được không? Chỉ một lát thôi, cô hãy tin tôi."

Giọng cô run rẩy không thể kiềm chế.

Cô chưa bao giờ phải đối mặt với một tình huống như thế này.

Sinh mệnh là thứ đáng được tôn trọng, Tô Lạc Nam luôn tin vào điều đó.

Vì một người đàn ông mà tìm đến cái chết, từ bỏ chính mạng sống của mình—một cô gái như vậy, thật quá dại dột, cũng quá không đáng.

Đầu dây bên kia im lặng hai giây, giọng nói của cô gái đột nhiên trở nên hoang mang, gần như lẩm bẩm một mình:

"Tại sao cậu ấy không chịu ra gặp tôi? Tại sao cậu ấy không chịu ra gặp tôi? Cậu ấy chắc chắn là ghét tôi nên mới không muốn gặp tôi, cậu ấy nhất định thấy tôi xấu xí nên mới..."

Nói đến đây, giọng điệu của cô ta bỗng dưng sắc bén hẳn lên:

"Tôi muốn xem xem cô trông như thế nào, bây giờ cô lên đây ngay!"

Tim Tô Lạc Nam đập mạnh một nhịp.

Tinh thần của cô gái này dường như không được bình thường. Nếu cô lên đó ngay lúc này, có lẽ không chỉ có mỗi cô gái ấy gặp nguy hiểm.

"Cho cô ba giây, không lên, tôi nhảy ngay—một..."

"Tôi lên! Tôi lên! Cô đừng kích động!"

Cổ họng cô khô khốc, giọng run rẩy đáp lại ngay lập tức.

Đầu ngón tay siết chặt lấy vạt áo khoác, từng bước đặt chân lên cầu thang, nhịp tim cô đập ngày càng nhanh, trái tim như bị treo lơ lửng giữa không trung.

Vừa đặt chân lên sân thượng, ngay khoảnh khắc nhìn thấy gương mặt cô gái váy trắng, trái tim Tô Lạc Nam chấn động dữ dội.

Cô gái ấy gầy trơ cả xương, hai gò má hóp lại, xương gò má nhô cao, làn da vàng vọt, đôi môi trắng bệch đến đáng sợ. Thân hình cô ta gầy guộc như một tờ giấy, chỉ cần một cơn gió thổi qua cũng có thể cuốn bay đi, đứng chênh vênh nơi mép sân thượng như thể có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Trời đêm đen như mực, gió gào thét dữ dội, một cô gái khoác lên mình chiếc váy trắng, đứng chênh vênh ở tầng ba mươi thế này —thực sự khiến người ta không rét mà run.

Trán Tô Lạc Nam rịn ra những giọt mồ hôi li ti, cô không dám chớp mắt lấy một lần, chỉ có thể chăm chú nhìn cô gái trước mặt.

"Tôi... tôi lên rồi, chúng ta nói chuyện một lát, được không?"

Cô gái không trả lời, mím chặt môi, nhìn cô thật lâu, hốc mắt đột nhiên đỏ hoe.

"Cô quả nhiên rất xinh đẹp. Tôi biết mà... Tôi biết ngay Quý Diễn chỉ thích người đẹp."

Nói rồi, cô ta bất chợt giơ hai tay lên, điên cuồng túm lấy tóc mình, đôi mắt đỏ ngầu, giọng nói trở nên điên loạn:

"Tôi đã cố gắng giảm cân đến mức này rồi, tại sao cậu ấy vẫn không chịu đến gặp tôi? Chắc chắn là vì tôi chưa đủ xinh đẹp! Đúng vậy... nhất định là vì tôi chưa đủ đẹp..."

Bàn chân cô gái đang đứng trên một bậc thang hẹp đến mức chỉ vừa đủ cỡ một bàn chân người trưởng thành.

Cơn gió mạnh vốn đã cuốn lấy thân thể mảnh mai của cô gái, nay lại thêm những động tác điên cuồng, dường như chỉ cần một chút quán tính cũng có thể khiến cô ta trượt chân ngã xuống bất cứ lúc nào.

"Không phải vậy!"

Tô Lạc Nam hoảng hốt, vội vàng ngắt lời hành động gần như tự hành hạ bản thân của cô gái.

"Cô rất xinh đẹp, tin tôi đi, thật sự rất đẹp."

Cô gái lập tức dừng động tác, đôi mắt sắc bén trừng thẳng vào cô:

"Cô lừa tôi! Rất nhiều người cũng đã lừa tôi! Mẹ tôi, bố tôi, bọn họ đều lừa tôi! Bọn họ đáng chết! Những kẻ lừa dối tôi đều đáng chết!"

Tim Tô Lạc Nam đập thình thịch.

Từ lúc đặt chân lên sân thượng đến giờ, cô vẫn luôn giữ khoảng cách an toàn với cô gái ấy. May mắn là đối phương chưa yêu cầu những điều điên rồ như bắt cô phải tiến lại gần.

Lúc nãy khi lên đây, cô đã quan sát kỹ. Sân thượng của tòa nhà này có lắp camera giám sát, nếu có chuyện gì xảy ra, ít nhất cũng có bằng chứng giúp cô rửa sạch hiềm nghi.

Cô còn mang theo một con dao gấp nhỏ trong túi.

Tô Lạc Nam không ngốc, tất nhiên cô không thể lấy mạng mình ra để đùa giỡn được.

Cô cố giữ bình tĩnh, nhẹ giọng giải thích:

"Cô nghĩ họ lừa cô, vì họ là người thân của cô. Nhưng tôi là người xa lạ, chúng ta chưa từng gặp nhau trước đây, tôi lừa cô làm gì chứ?"

"Còn nữa, cô nói Quý Diễn chưa từng đưa cô gái nào về nhà, cô nói đúng. Thật ra, cậu ấy thích tôi"

Thấy cách vừa rồi không hiệu quả, Tô Lạc Nam dứt khoát đổi sang một hướng tiếp cận khác.

Cô gái lập tức trợn trừng mắt, hốc mắt càng đỏ hơn.

"Cô nói gì?! Cậu ấy thích cô chỗ nào? Cậu ấy dựa vào đâu mà thích cô?! Chỉ vì cô xinh đẹp thôi sao? Cô nói dối! Tôi không tin!"

"Đúng vậy, chuyện Quý Diễn mê cái đẹp chẳng phải ai cũng biết rồi sao?"

Tô Lạc Nam cố gắng kìm nén cảm xúc căng thẳng, rút điện thoại từ trong túi ra, tìm một bức ảnh khi còn nhỏ của mình—lúc đó cô đang làm việc đồng áng ở quê, ăn mặc quê mùa, còn để mái dày cộm che gần nửa khuôn mặt.

"Cô nhìn đi, hồi nhỏ tôi trông như thế này."

Cô gái nheo mắt nhìn chằm chằm vào màn hình, vẻ mặt đầy kinh ngạc không thể tin nổi.

Tô Lạc Nam siết chặt cánh tay đang run rẩy dữ dội, trong đầu như có một sợi dây căng thẳng có thể đứt bất cứ lúc nào.

Cô cố gắng nặn ra một nụ cười nhẹ, mở miệng nói:

"Không tin à? Cô có thể nhìn kỹ ngũ quan mà so sánh."

"Quý Diễn bây giờ đúng là thấy tôi mới mẻ, nhưng trước đây cậu ấy thậm chí còn chẳng thèm nhìn tôi một cái, thậm chí còn cá cược với bạn cùng lớp để lừa tôi nữa, nói chung là khá khốn nạn."

Cô cẩn thận quan sát cô gái trước mặt, trong giọng nói đầy vẻ dò xét.

"Vậy nên, cô có muốn biết tôi đã trở nên xinh đẹp thế nào không? Cô xuống đây đi, tôi có thể từ từ dạy cô. Như vậy, sớm

muộn gì Quý Diễn cũng sẽ nhìn thấy cô, đúng không?"

Thấy cô gái có vẻ lơi lỏng cảnh giác, Tô Lạc Nam cố ý hạ giọng nhẹ nhàng hơn, gần như từng bước dẫn dắt đối phương.

"Cô nghĩ mà xem, cô vẫn còn rất trẻ. Vừa rồi tôi còn thấy mẹ cô dưới lầu, bà ấy sắp ngất đi vì khóc quá nhiều. Nếu cô xảy ra chuyện, họ sẽ ra sao đây?"

"Gia đình ư? Họ mà cũng gọi là gia đình sao?"

Cô gái đột nhiên bật cười lạnh lẽo, trong mắt toàn là sự chế giễu, hốc mắt đỏ hoe hơn nữa.

"Trong mắt họ chỉ có con trai, căn bản không quan tâm tôi sống chết thế nào. Nếu năm đó không có Quý Diễn, có lẽ tôi đã chết cả trăm lần rồi."

Lời vừa dứt, chưa đợi Tô Lạc Nam lên tiếng, cô gái bỗng quay sang nhìn chằm chằm vào cô, giọng nói thoáng chút nghi ngờ.

"Cô thật sự sẽ chỉ cho tôi cách trở nên xinh đẹp sao?"

"Đương nhiên rồi."

Tô Lạc Nam gật đầu, trong lòng lập tức lóe lên tia hy vọng.

"Chỉ cần cô xuống đây ngay bây giờ, hãy tin tôi."

"Vậy... cô có thể qua đây giúp tôi một tay không? Cái... cái bậc này cao quá, tôi không xuống được."

Tô Lạc Nam theo ánh mắt cô gái nhìn xuống, phát hiện bậc thềm dưới chân cô ấy cao gần đến đầu gối một người bình thường, nhìn qua quả thật khá đáng sợ.

Khi nãy từ dưới đi lên, Tô Lạc Nam đã thấy rất nhiều cảnh sát đứng ngoài cửa, có lẽ tất cả đều đang chờ cô gái này lơi lỏng

cảnh giác để tìm cơ hội đưa cô ấy xuống an toàn.

Bây giờ chính là cơ hội tốt nhất.

Tô Lạc Nam không nghĩ nhiều, bước lên hai bước, đưa tay về phía cô gái.

"Cô nắm lấy tay tôi, tôi sẽ đỡ cô xuống."

Vừa nói, cô vừa ngẩng đầu, ánh mắt chạm vào đối phương trong một khoảnh khắc—cả người bỗng chốc cứng đờ.

Cô gái không những không xuống mà còn đột nhiên vươn tay, siết chặt cổ tay Tô Lạc Nam.

Trong mắt cô ấy ánh lên một nụ cười quái dị.

Rõ ràng là một cô gái gầy yếu, vậy mà sức lực lại lớn đến kinh ngạc, gần như kéo mạnh Tô Lạc Nam lên bậc thềm bảo vệ trên sân thượng.

Tô Lạc Nam bị cô gái thô bạo kéo lên, loạng choạng suýt nữa không đứng vững, suýt chút nữa thì cả người rơi thẳng xuống dưới.

Cô theo bản năng lùi lại hai bước, cố gắng bình ổn trái tim đang đập nhanh đến mức như muốn nhảy ra khỏi lồng ng.ực.

Tim cô dường như có thể ngừng đập bất cứ lúc nào, ngay cả những sợi tóc cũng không kìm được mà run lên.

Còn chưa kịp phản ứng, đầu cô đã bị cô gái đè mạnh xuống từ phía sau, má gần như áp sát mặt đất.

Tô Lạc Nam thất thanh hét lên, đồng tử co rút nhanh chóng, dạ dày cuộn trào dữ dội, đầu óc như bị thiếu oxy, trong phút chốc hoàn toàn trống rỗng.

Những đám đông dày đặc phía dưới bỗng trở nên nhỏ bé như những con kiến, mọi thứ trước mắt đều trở nên mơ hồ, không chân thực.

Cô theo phản xạ muốn lấy con dao gấp trong túi, nhưng còn chưa kịp cử động, cô gái kia đã đẩy cô một cái.

Mũi giày của cô đã chạm vào khoảng không, Tô Lạc Nam thậm chí có cảm giác mình đang chênh vênh giữa không trung.

Cô không dám cử động, cũng không dám lên tiếng, ngay cả hơi thở cũng theo bản năng mà kìm lại.

Vẫn là quá chủ quan.

Rõ ràng chỉ còn chút nữa là thành công rồi, không ngờ cuối cùng lại kéo cả bản thân vào.

Dưới lầu, đám đông dày đặc như kiến bắt đầu xôn xao bàn tán, tất cả đều ngước nhìn hai cô gái đứng trên đỉnh tòa nhà thương mại.

Cô gái hơi cúi người, gần như kề sát tai cô, giọng nói nhẹ nhàng vang lên:

"Thật sự nghĩ tôi là đồ ngốc dễ bị lừa sao? Ai mà biết được loại hồ ly tinh như cô đã dùng cách gì để mê hoặc mùa quáng mắt cậu ấy? Nói xem, cậu ấy có biết cô ở sau lưng nói xấu cậu ấy thế này không?"

Tô Lạc Nam mím nhẹ môi, định mở miệng, nhưng cô gái kia lại lẩm bẩm như tự nói với chính mình, hoàn toàn không cho cô cơ hội lên tiếng.

"Trước đây Quý Diễn tốt biết bao, ba năm trước cậu ấy đâu có như bây giờ. Nhất định là do cô, chính cô đã làm hư cậu ấy, biến cậu ấy thành người vô tình như hiện tại! Rõ ràng hôm trước tôi

gặp cậu ấy ở tiệm thuốc, vậy mà cậu ấy lại nói không quen tôi. Cậu ấy làm sao có thể không nhận ra tôi được chứ?!"

Tô Lạc Nam nín thở, không nghe lọt bất cứ lời nào cô ta nói.

Cô không dám cử động, chỉ sợ chỉ cần sơ suất một chút là mình sẽ rơi xuống, tan xác như một vũng máu.

Đột nhiên, cánh cửa kim loại trên sân thượng vốn bị khóa chặt bị ai đó đạp mạnh mở tung.

Ngay sau đó, một giọng nói vô cùng quen thuộc vang lên từ phía sau.

"Tô Lạc Nam!"

Giọng nói trầm thấp, dồn nén, mang theo một chất âm đặc biệt vang vọng giữa không trung.

Thanh âm này đã khắc sâu vào tận xương tủy, dù có hóa thành tro, cô cũng biết đó là ai.

Gió mạnh quét qua, cuốn tung tà áo của hai người.

Tô Lạc Nam đột nhiên quay đầu lại, hốc mắt bất giác đỏ hoe.

Chương 46: Chỉ một chút nữa thôi...

Đèn hành lang trên tầng thượng đã lâu không có ai sử dụng hay dọn dẹp, bóng đèn phủ đầy xác muỗi và bụi bặm, ánh sáng vàng vọt, ảm đạm.

Ánh mắt rơi trên người Quý Diễn, Tô Lạc Nam thoáng sững sờ.

Có lẽ vì đã chạy suốt quãng đường đến đây, ống quần và giày của cậu dính đầy bùn đất, tóc mái ướt đẫm vì mưa và mồ hôi, lòa xòa rũ xuống, gần như che đi đôi mắt đen thẫm.

Khoảnh khắc đạp cửa xông vào, hơi thở cậu vẫn còn gấp gáp, cả người trông vô cùng nhếch nhác.

Vừa rồi, cả tòa nhà đã bị phong tỏa bằng dây cảnh giới, thang máy bị ngắt điện, không thể sử dụng, cậu gần như đã chạy một mạch lên đây bằng cầu thang bộ.

Ba mươi tầng lầu, không dám nghỉ lấy một giây.

Yết hầu Quý Diễn chuyển động, mày nhíu chặt, cậu thuận tay giật phăng chiếc cà vạt vướng víu ném sang một bên.

"Cậu cuối cùng cũng chịu gặp tớ rồi!"

Cô gái đứng trên sân thượng sững người hồi lâu mới kịp phản ứng, hốc mắt lập tức đỏ hoe vì kích động.

"Quý Diễn, cậu thật ra vẫn còn nhớ tớ đúng không?! Ba năm trước, tớ..."

"Thả cô ấy xuống."

Quý Diễn không dám tiến đến quá gần, hàng mày nhíu chặt, giọng khàn đặc đến mức khó tin.

"Để tớ lên thay. Cậu có điều kiện gì, cứ nói với tớ."

Hai tay cậu siết chặt thành nắm đấm, gân xanh nơi mu bàn tay nổi lên rõ ràng. Máu từ vết thương trên nắm đấm trái vẫn đang tí tách nhỏ xuống nền đất.

Là do lúc nãy ép mình đạp mạnh cửa mà bị thương, vết thương không hề nhẹ, nhưng Quý Diễn lại hoàn toàn không nhận ra.

Toàn bộ sự chú ý của cậu, trái tim của cậu, đều đặt trên người Tô Lạc Nam.

Cô gái kia ngây người hai giây, sau đó đột ngột quay phắt sang nhìn Tô Lạc Nam, giọng nói thê lương, gay gắt.

"Cậu đến đây... vì cô ta?!"

Cô ta xoay người quá mạnh, cơ thể Tô Lạc Nam lập tức lắc lư dữ dội. Trái tim cô như bị treo lơ lửng, ánh mắt vô thức liếc xuống bên dưới một cái.

Ngay sau đó, cô lập tức nhắm chặt mắt, hàng mi run rẩy dữ dội.

Trái tim Quý Diễn cũng co thắt lại trong nháy mắt, con ngươi mở to, ngay cả đầu ngón tay cũng không ngừng run rẩy.

Cậu cố gắng giữ giọng mình ổn định, gần như nghiến răng nói từng chữ.

"Cậu có điều kiện gì, cứ nói với tớ. Cái gì tớ cũng có thể cho cậu, chỉ cần cậu thả cô ấy ra."

Nhà, xe, tiền bạc, quyền lực... tất cả cậu đều có thể vứt bỏ.

Cậu chỉ cần Tô Lạc Nam.

"Quý Diễn, tớ không cần cậu phải cho tớ thứ gì cả. Tớ chỉ muốn hỏi... cậu còn nhớ tớ không?"

Đôi mắt cô gái ngập đầy nước mắt, giọng nói bỗng chốc mềm đi.

"Sáu năm trước, lần đầu tiên cậu đến Giang Thành, cậu không biết đường, hỏi tớ Giang Đại ở đâu. Là tớ, tớ đã dẫn cậu đến đó. Khi ấy nhà tớ rất khó khăn, bố mẹ bắt tớ nhường tiền học đại học cho em trai. Là cậu, cậu đã cho tớ mượn tiền đóng học phí, còn bảo tớ phải cố gắng học, như vậy mới có điều kiện và khả năng để thoát khỏi gia đình như thế này. Chính cậu đã nói với tớ như vậy."

Cô mơ hồ nhớ lại, lúc đó Quý Diễn đến để tìm ai đó, hình như là một nữ sinh khoa Báo chí của trường.

Bốn năm đại học, cô vừa học vừa làm, chắt chiu từng đồng để trả lại số tiền cậu đã giúp. Nhưng từ đó đến nay, cô chưa từng gặp lại cậu.

Sau lần gặp ấy, cô luôn vô thức nhớ về cậu. Nhất là khi đem cậu ra so sánh với những nam sinh xung quanh mình, cô nhận ra chẳng ai có thể sánh được với cậu cả. Một người như trên trời, một người như dưới đất.

Chàng trai rực rỡ năm ấy, chỉ cần gặp một lần đã khiến cô khắc cốt ghi tâm.

Sau khi tốt nghiệp, cô mới nghe nói Quý Diễn đã vào giới giải trí và trở thành một ngôi sao nhỏ có tiếng.

"Còn cả năm kia nữa... Năm kia, chúng ta đã gặp lại!"

Giọng cô gái trở nên gấp gáp, như sợ mình chưa kịp nói hết đã bị ai đó cắt ngang.

"Là ở bệnh viện Giang Thành, cậu có người bạn họ Trình bị bệnh, cậu đến thăm anh ta. Bạn tớ làm việc trong bệnh viện, tớ đã nhờ cậu ấy quan tâm nhiều hơn đến bạn của cậu. Khi ấy, cậu còn cười nói cảm ơn tớ, hỏi tên tớ, còn tặng tớ con gấu bông trên tay cậu nữa. Con gấu đó, tớ chưa bao giờ làm mất, mỗi ngày đều ôm nó ngủ."

Khi đó, cô hơi mũm mĩm. Sau này, trong một cuộc phỏng vấn trên TV, cô nghe Quý Diễn nói rằng cậu thích những cô gái gầy, thế là cô bắt đầu điên cuồng giảm cân.

Một người mê ăn thịt như cô đã cắt hoàn toàn đồ ăn mặn, mỗi ngày bị cơn đói hành hạ đến mức run rẩy nhưng vẫn ép bản thân không ăn. Đói đến mức không chịu nổi, cô chỉ dám nhai vài lát bánh mì. Đã có lúc, cô mắc chứng chán ăn nghiêm trọng, suýt chút nữa thì mất mạng.

Con đường này quá đỗi gian nan. Càng nói, nước mắt cô càng rơi lã chã.

"Mỗi lần cậu tổ chức concert, tớ đều mua vé hàng đầu. Sao cậu có thể không nhớ tớ chứ? Rõ ràng trên sân khấu, cậu đã nói rằng cậu nhớ* tớ!"
(*nhớ ở đây là nhớ đến chứ không phải nhớ nhung)

Cô không sinh ra trong gia đình giàu có, thậm chí cuộc sống còn khá túng thiếu.

Vé concert không hề rẻ, nhưng lần nào cô cũng dành dụm từng đồng để mua.

Bây giờ, cô đã trở thành một người tiều tụy, không còn ra hình người, toàn thân bệnh tật. Tất cả đều là vì Quý Diễn.

Vậy mà mấy ngày trước, khi họ gặp lại, Quý Diễn lại nói rằng không quen biết cô.

Sao cậu ấy có thể nói như vậy?

Cô gái vì muốn trả thù nên đã tìm cách mua số điện thoại bàn nhà Quý Diễn từ những nguồn không chính thống.

Hầu như mỗi đêm, cô đều gọi đến, chỉ để nghe giọng nói của Quý Diễn.

Chỉ mới hôm qua thôi, cô đã tiêu sạch toàn bộ tiền tiết kiệm của gia đình, bao gồm cả số tiền đáng lẽ để mua nhà cho bố mẹ và em trai, chỉ để có được địa chỉ nhà riêng của Quý Diễn.

Vậy nên khi nãy, Tô Lạc Nam nói rằng mẹ cô sắp khóc ngất đi.

Thực ra, bà ấy khóc là vì căn nhà kia, chứ đâu phải vì sự sống chết của cô.

Gương mặt cô gái đầm đìa nước mắt. Nhưng rõ ràng Quý Diễn chẳng hề để tâm đến cô, thậm chí còn không thèm nghe rõ cô nói gì, chỉ thờ ơ đáp một câu:

"Có lẽ... cũng có chút ấn tượng."

Tia hy vọng vốn đã vụt tắt nay lại bùng lên trong mắt cô. Khi cô vừa định mở miệng nói tiếp thì bên cạnh, Tô Lạc Nam đột nhiên bật cười lạnh lẽo.

"Cô gái, tình yêu của cô thật sâu đậm quá nhỉ? Người bình thường e là không chịu nổi đâu."

Lời nói ấy khiến cô gái giận đến phát điên, gần như theo phản xạ, cô dùng hết sức đẩy mạnh Tô Lạc Nam.

Tô Lạc Nam không kịp đề phòng, mất thăng bằng trong chớp mắt, cả người nghiêng về phía trước, hoàn toàn mất kiểm soát.

Trong khoảnh khắc ấy, một lực kéo mạnh mẽ giữ chặt lấy cổ tay cô, kéo cô về phía sau rồi ôm chặt vào lòng.

Sự chú ý của cô gái cũng bị thu hút, vô tình bị cuốn theo lực kéo đó, khiến cô mất thăng bằng, ngã nhào xuống nền sân thượng. Cánh tay bị mài xuống mặt đất, để lại một vết thương đỏ rực, rớm máu.

Cô định bò dậy, vùng vẫy chạy về phía mép tòa nhà, nhưng ngay lập tức, những cảnh sát vẫn đang chờ ở cửa lao đến, đè cô xuống đất, khống chế hoàn toàn.

Nếu lúc trước chỉ là ý định tự sát, thì giờ đây hành vi của cô đã trở thành cố ý giết người bất thành.

Mức độ nghiêm trọng của sự việc đã đủ để khiến cô phải ngồi tù.

Nước mắt giàn giụa, cô gái gào khóc đến khản giọng, điên cuồng mắng chửi Quý Diễn.

"Quý Diễn, cậu là đồ khốn! Cậu là kẻ lừa đảo tình cảm! Tôi đúng là mù mắt mới thích cậu, mới nghĩ cậu là người tốt! Tôi đặt tất cả hy vọng vào cậu, tôi vì cậu mà tiêu sạch tiền bạc, đánh đổi cả cuộc đời này! Còn cậu thì sao..."

Cậu thậm chí không buồn liếc nhìn cô lấy một lần.

Cậu không nhớ khuôn mặt cô, không nhớ cả tên cô.

Cô gái bị cảnh sát áp giải đi, những lời nguyền rủa đầy oán hận cũng dần xa.

Tô Lạc Nam vẫn được Quý Diễn ôm chặt trong lòng. Hương thuốc lá quen thuộc bao trùm lấy cô, đến mức cô thậm chí có thể cảm nhận rõ ràng nhịp tim điên cuồng của cậu.

Cô ngước lên, đôi mắt như bị thứ gì đó nóng bỏng thiêu đốt, đau rát đến mức không chịu nổi.

Cảm xúc vốn dĩ đang căng cứng bỗng chốc được giải tỏa. Lồng ng.ực cô vẫn phập phồng dữ dội, hơi thở gấp gáp như thể sắp nghẹt thở, đầu ngón tay và bờ vai đều run rẩy không ngừng.

Nhưng Quý Diễn dường như còn run rẩy hơn cô. Cậu cúi thấp xuống, ôm chặt cô vào lòng, siết đến mức tưởng như muốn khảm cô vào trong cơ thể mình.

Tô Lạc Nam chưa từng chứng kiến tình cảnh thế này bao giờ.

Cô vừa mới thực sự sợ hãi đến cực điểm.

Ba mươi tầng lầu, nếu rơi xuống, e rằng đã vỡ nát thành một vũng máu.

Vừa rồi, cô thật sự đã suýt chết.

Chỉ còn cách cái chết một chút nữa thôi.

Gần như chỉ còn cách tử thần một bước chân.

Tô Lạc Nam thử thăm dò, nhẹ nhàng nâng tay lên, khẽ chạm vào lưng cậu.

"Quý Diễn."

Cậu vẫn không có ý định buông cô ra, trong giọng nói còn mang theo chút nghẹn ngào.

"Đừng nói gì cả, để tớ ôm cậu một lát."

Từ lúc trở về nhà đến bây giờ, cậu thực sự đã sợ hãi đến tột độ.

"Quý Diễn, bên ngoài đang mưa, chúng ta về thôi."

Nhìn dáng vẻ thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra của Tô Lạc Nam, đột nhiên, cậu lại thấy giận.

Cậu siết chặt hai tay trên vai cô, cúi người xuống, đôi mắt đỏ hoe, bàn tay run rẩy không kiểm soát, giọng nói trầm khàn, cố gắng đè nén cảm xúc đến cực hạn.

"Cậu điên rồi à? Lên đây làm gì?! Nếu vừa rồi xảy ra chuyện thì sao, hả?! Cậu có biết không, chỉ thiếu một chút nữa thôi..."

Chỉ một chút nữa thôi là cậu đã không giữ được cô rồi.

Nếu thật sự có chuyện gì xảy ra với Tô Lạc Nam...

Thì cậu phải làm sao đây...

Tô Lạc Nam cũng đỏ hoe vành mắt: "Trước khi lên đây, tớ đã chuẩn bị sẵn rồi. Tớ chắc chắn."

Quý Diễn giận đến run người, hạ thấp giọng, gần như nghiến răng nghiến lợi nói ra từng chữ.

"Vừa rồi nếu không phải tớ kịp tới, cậu đã bị kéo xuống cùng chết chung với cô ta rồi! Cậu chắc chắn? Cậu chắc chắn cái gì?! Chắc chắn cùng người khác đi tìm chết à?!"

Tô Lạc Nam biết bản thân không có lý, cúi đầu tránh ánh mắt cậu, lẩm bẩm:

"Nhưng tớ đâu thể đứng nhìn một người còn sống sờ sờ chết ngay trước cửa nhà cậu được. Hơn nữa, tớ đâu biết cậu có quen cô ấy hay không."

"Cô ta muốn chết thì cứ chết, liên quan gì đến cậu?! Mẹ kiếp, cậu cứ nhất định phải lo chuyện bao đồng à?!"

Đây là lần đầu tiên từ khi quen nhau, Quý Diễn nổi giận với cô như vậy, cảm xúc gần như mất kiểm soát, cơn giận bùng lên đến cực hạn.

Tô Lạc Nam không đáp, ngước mắt nhìn cậu, vành mắt đỏ ửng, hàng mi khẽ run lên.

Thực ra, cô có chút tủi thân.

Chuyện này vốn dĩ chẳng liên quan đến cô.

Nhưng lại có liên quan đến Quý Diễn.

Cô đã gặp chuyện này, thì không thể làm ngơ như không có gì xảy ra, cũng không thể đứng yên nhìn Quý Diễn vướng vào rắc rối như thế này.

Khoảnh khắc ánh mắt chạm nhau, tất cả cảm xúc trong lòng Tô Lạc Nam đều bị cậu thu hết vào đáy mắt.

Tim Quý Diễn như bị một luồng nhiệt nóng bỏng thiêu đốt, yết hầu không tự chủ được mà khẽ chuyển động. Đường nét nơi cằm siết chặt, cậu mới nhận ra giọng điệu của mình vừa rồi có hơi quá đáng, sát khí giữa hàng mày cũng dịu đi phần nào.

"Tớ không quen cô ta, giữa bọn tớ chẳng có quan hệ gì cả. Tớ không biết tại sao lại thành ra như vậy... Xin lỗi, vừa rồi tớ—"

Câu xin lỗi còn chưa kịp nói hết, môi cậu đã bị một hơi thở ấm áp lấp đầy.

Tô Lạc Nam nhón chân lên, đôi tay khẽ chạm vào gò má cậu, những nụ hôn mềm mại rơi xuống môi cậu từng chút một, nhẹ nhàng mà dồn dập.

Nước mắt cô lặng lẽ trượt khỏi khóe mi, nóng hổi, rơi xuống gương mặt cậu, mang theo hơi ấm đến mức tưởng chừng có thể thiêu cháy cả làn da cậu.

Chương 47: Nếu cậu nhảy xuống, tớ cũng sẽ nhảy cùng cậu

Ánh đèn mờ ảo, bốn bề vắng lặng, đám đông đã tản đi, nhưng đường dây cảnh báo vẫn bao quanh cả tòa nhà, những người hiếu kỳ muốn xem náo nhiệt cũng không thể vào trong.

Trên tầng thượng rộng lớn, trong khoảnh khắc này, chỉ còn lại hai người họ.

Tô Lạc Nam buông cậu ra, ánh mắt giao nhau qua màn mưa mờ mịt. Gò má cô hơi ửng đỏ, giọng điệu dịu dàng vô cùng.

"Quý Diễn, vừa rồi là tớ không đúng. Khi lên đây, tớ đã hành động mà không suy nghĩ, suýt nữa tự gây họa cho bản thân. Sau này sẽ không như vậy nữa."

Quý Diễn vẫn chưa hoàn toàn hoàn hồn, chỉ ngơ ngẩn nhìn cô, vành mắt càng đỏ hơn.

Vài giây sau, cậu thấp giọng chửi một câu, cúi xuống, nâng gương mặt Tô Lạc Nam lên, rồi mạnh mẽ hôn xuống, thô bạo tách môi cô ra.

Tiếng mưa vẫn rả rích bên tai, những cảm xúc bị đè nén bao lâu cuối cùng cũng được giải tỏa vào khoảnh khắc này.

Cả người Quý Diễn run rẩy dữ dội, nước mắt theo khóe mắt đỏ hoe chảy xuống, hòa lẫn giữa bất lực, tủi thân và cả cơn run rẩy sau khi thoát khỏi lưỡi hái tử thần.

Cậu đã thực sự sợ hãi.

Sợ bản thân chỉ chậm một giây thôi là không thể giữ chặt lấy cô. Sợ phải tận mắt chứng kiến cô rơi xuống trước mặt mình.

Cậu đã từng đánh mất cô một lần. Nếu lần này không giữ được nữa...

Quý Diễn thực sự sẽ phát điên.

Hơi thở nóng rực truyền vào khoang miệng, khiến cả người Tô Lạc Nam run rẩy, tê dại đến mức gần như mất kiểm soát. Gò má cô nóng bừng, lồng ng.ực phập phồng dữ dội.

Hơi thở của cả hai bắt đầu trở nên gấp gáp, quấn quýt vào nhau, hòa lẫn trong không khí, chẳng thể phân rõ đâu là của ai.

Tiếng mưa tí tách không dứt, từng giọt nước lạnh buốt không chút kiêng dè rơi xuống vai họ.

Nước mắt xen lẫn nụ hôn nóng bỏng.

Sự dây dưa giữa hai người, vốn đã trói buộc từ lâu, giờ lại càng chìm sâu hơn nữa.

Sau này, mỗi lần nhớ lại khoảnh khắc ấy, Tô Lạc Nam đều cảm thấy buổi tối hôm đó kỳ lạ đến mức không thể tin được.

Ôm chầm lấy người yêu cũ, khóc đến ướt đẫm vai nhau—mà người yêu cũ này, giờ còn là sếp của cô.

E rằng trong lịch sử, cô chính là trường hợp hiếm hoi nhất.

Tiếng còi xe cảnh sát dưới lầu dần vang lên, phá tan sự tĩnh lặng của màn đêm bằng những âm thanh chói tai.

Chỉ đến lúc đó, họ mới chậm rãi tách khỏi hơi thở của nhau.

Quý Diễn hạ mắt nhìn cô, giọng nói gần như là mệnh lệnh.

"Nghe đây, từ nay về sau, bất kể là ai, dù quen hay không quen, thậm chí dù có là tớ đứng trên này chuẩn bị nhảy xuống, cậu cũng không được lên, không được lo chuyện bao đồng, rõ chưa?"

Tô Lạc Nam khẽ ngước mắt nhìn cậu.

Hai giây sau, cô nhẹ nhàng lắc đầu.

"Không được."

Quý Diễn cau mày chặt hơn: "Cái gì mà không được?"

"Nếu cậu đứng trên đây, tớ nhất định sẽ lên."

Giọng Tô Lạc Nam không lớn, nhưng ánh mắt lại tràn đầy bướng bỉnh. Cô giơ ngón tay, chỉ xuống mặt đất.

"Nếu cậu nhảy xuống, tớ cũng sẽ nhảy cùng cậu."

Quý Diễn nhìn cô chằm chằm, hai giây sau, cậu đột nhiên bật cười vì tức giận.

"Cậu điên à? Thật sự nghĩ mình đang đóng phim thần tượng chắc? Còn đòi chết chung? Đừng có trẻ con như vậy nữa được không?"

Tô Lạc Nam: "..."

Cậu có tư cách gì để chê cô trẻ con chứ?

Trong số những người cô từng gặp, rõ ràng Quý Diễn mới là người trẻ con nhất.

"Tớ nói nghiêm túc, không đùa đâu."

Tô Lạc Nam kiễng chân, hai tay nâng mặt cậu lên, từng câu từng chữ đều đầy vẻ nghiêm túc.

"Cho nên, Quý Diễn, bất kể sau này có chuyện gì xảy ra, cậu cũng phải sống thật tốt, hiểu không?"

"Nếu không, tớ cũng sẽ chết. Cậu hy vọng tớ sống tốt mà, đúng không?"

Làm phóng viên giải trí nhiều năm, Tô Lạc Nam ít nhiều cũng hiểu rõ về cái vòng tròn này.

Trong vô số lần phỏng vấn, cô đã nghe quá nhiều trường hợp nghệ sĩ tự tử vì không chịu nổi áp lực từ dư luận.

Quý Diễn mấy năm nay quả thực danh tiếng ngày càng cao, phát triển mọi mặt đều thuận lợi. Nhưng cùng với sự nổi tiếng, số người chửi rủa cậu cũng ngày một nhiều hơn.

Chỉ một chuyện nhỏ nhặt cũng có thể bị dân mạng soi mói, thậm chí lời đồn còn lan nhanh và gay gắt hơn cả sự thật.

Nhìn những bình luận khó nghe trên mạng, Tô Lạc Nam nghĩ, nếu đổi lại là cô, có lẽ đã sớm trầm cảm rồi. Cũng may tâm lý Quý Diễn đủ vững, mới có thể tồn tại vững vàng trong giới này.

Quý Diễn lặng lẽ nhìn cô rất lâu. Mãi sau, cậu mới đỏ mắt lên tiếng.

Vừa mở miệng, giọng nói đã khàn đặc, còn mang theo chút run rẩy.

"Vậy cậu đừng rời đi mà không nói lời nào nữa, được không?"

Một người đàn ông luôn cao cao tại thượng, giờ phút này lại cúi thấp tư thái, giọng điệu gần như là cầu xin.

Sống mũi Tô Lạc Nam cay xè.

Cô không thể cho cậu một câu trả lời chắc chắn.

Cũng không lập tức đáp lại cậu.

Tương lai là thứ không ai có thể biết trước.

Trên đường trở về, cả hai đều không nói gì nhiều.

Quý Diễn không biết lấy từ đâu ra một chiếc bật lửa kim loại, cúi mắt nghịch ngợm một cách tùy ý.

Bàn tay cậu vốn đã đẹp, ngón thon dài, làn da trắng trẻo, từng khớp xương rõ ràng.

Ngọn lửa nhỏ lập lòe phản chiếu ánh sáng, làm đôi tay ấy dưới màn đêm lại càng thêm nổi bật, đẹp đến mức thoát tục.

Quý Diễn—người này, đúng là đứa con cưng của trời.

Dù là gương mặt, vóc dáng, khí chất hay trí tuệ, gia thế, tất cả đều hoàn mỹ đến không có lấy một tì vết.

Cả đời cậu gần như chưa từng trải qua bất kỳ trắc trở nào, mọi bước đi đều thuận buồm xuôi gió.

Ngoại trừ cửa ải mang tên Tô Lạc Nam—mãi mãi không thể vượt qua.

Nếu nhất định phải tìm ra một khuyết điểm trên người cậu, Tô Lạc Nam có thể khẳng định đó chính là đôi mắt.

Đôi mắt ấy thật ra rất đẹp, sắc bén mà mạch lạc, con ngươi đen nhánh.

Chỉ là, khi nhìn người khác lại mang theo sự kiêu ngạo vốn có, toát ra vẻ xa cách lạnh lùng, khiến người ta vô thức cảm thấy cậu không dễ gần.

Tô Lạc Nam khẽ liếc nhìn cậu, ánh mắt nhanh chóng thu lại, ngập ngừng một chút rồi quyết định lên tiếng trước.

"Quý Diễn, có lẽ... tớ không thể tiếp tục làm việc ở đây nữa."

Quý Diễn khẽ nhướng mày, chiếc bật lửa trong tay cậu phát ra một tiếng tách rồi khép lại.

"Ý cậu là gì?"

"Tớ nghĩ... khoảng thời gian này, chúng ta đừng gặp nhau nữa."

Tô Lạc Nam cụp mắt nhìn xuống mặt đất, mím môi, dứt khoát nói thật.

"Mẹ tớ sắp từ Tây Thành đến đây. Nếu... nếu bà ấy thấy hai chúng ta ở bên nhau, chắc chắn bà ấy sẽ không vui."

Ánh mắt Quý Diễn rơi lên người cô, chiếc bật lửa lại phát ra tiếng tách, lần này chậm rãi mở ra, rồi lại từ tốn khép lại.

"Tớ hiểu rồi."

Cậu hơi nheo mắt, bật cười lạnh lùng.

"Vậy nên, vừa rồi cậu chỉ là rảnh rỗi nên đem tớ ra làm trò tiêu khiển?"

Vừa hôn cậu xong đã lập tức nói không muốn gặp lại.

Lần đầu tiên trong đời, cậu gặp một người có thể nói ra bốn chữ "không có trách nhiệm" một cách thản nhiên như vậy.

Tô Lạc Nam cảm thấy chuyện này thật vô lý:

"Tớ... tớ đã làm gì mà gọi là đùa giỡn với cậu?"

"Cậu căn bản chưa từng nghĩ xem quan hệ giữa chúng ta sau này sẽ thế nào, đúng không? Nếu không thì mẹ cậu đến thì cứ đến, cậu trốn cái gì?"

Giọng điệu của Quý Diễn chậm rãi, ánh mắt cụp xuống, tiếp tục nghịch chiếc bật lửa trong tay, rõ ràng tâm trạng không tốt.

Chính cậu cũng cảm thấy, Trình Cánh Văn nói chẳng sai chút nào—bây giờ cậu trông hệt như một oán phụ suốt ngày nghi thần nghi quỷ.

Rảnh rỗi lại nghĩ không biết Tô Lạc Nam có thích mình không, có còn giữ liên lạc với cái gã xem mắt kia không, có còn canh cánh chuyện cũ giữa hai người hay không.

Lúc thì trêu đùa cậu, hôn cậu một cái.

Lúc thì vội vàng rạch ròi quan hệ.

Lúc lại bảo không muốn bị người khác hiểu lầm.

Thái độ lúc gần lúc xa, lặp đi lặp lại thế này sắp khiến Quý Diễn phát điên.

Quả nhiên, đời đúng là có nhân quả, cậu cuối cùng cũng nếm được mùi vị này rồi.

"Mẹ tớ thế nào, cậu cũng biết mà." Tô Lạc Nam thở dài. "Bà ấy mà đến rồi thấy hai chúng ta cứ dính lấy nhau, nhỡ tức giận ngay tại chỗ, ai biết sẽ làm ra chuyện gì. Hơn nữa, bây giờ cậu lại là người của công chúng, lỡ có tin tức tiêu cực nào lan ra ngoài, ảnh hưởng đến cậu thì sao?"

Lần đầu tiên kể từ khi họ tái ngộ, Tô Lạc Nam nói với cậu nhiều như vậy.

Coi như đang giải thích với cậu sao?

Ừm... Thái độ cũng xem như kiên nhẫn đi? Không còn kiểu bực bội như trước nữa.

Tâm trạng của Quý Diễn cuối cùng cũng khá hơn, coi như từ âm u chuyển sang có chút nắng.

"Vậy cậu cho tớ một câu trả lời rõ ràng đi."

Quý Diễn bật "tách" chiếc bật lửa, nghiêng đầu nhìn cô.

"Tô Lạc Nam, bây giờ cậu còn thích tớ không?"

Tô Lạc Nam ngước mắt đối diện với ánh nhìn của cậu, vẻ mặt đầy nghi hoặc.

"Cậu muốn làm gì?"

Chương 48: Những người xung quanh cậu dường như đều lặng lẽ rời xa cậu

Khoảng năm giờ rưỡi chiều, Quý Diễn vừa thức dậy rửa mặt xong thì bên ngoài cửa vang lên những tiếng động khe khẽ.

Cậu lập tức tỉnh táo hẳn, nhíu mày nhìn về phía cửa.

Kể từ khi chuyện cô gái nhảy lầu lên hot search, địa chỉ nhà của Quý Diễn cũng bị lộ gần hết.

Triệu Lan đã tìm người đè xu.ống hot search mấy lần, nhưng cũng không thể làm giảm độ nóng đang bùng lên dữ dội.

Thỉnh thoảng đi trên đường, cậu còn có thể nghe thấy có người bàn tán về quan hệ giữa cậu và cô gái kia.

Có người đoán rằng tinh thần cô ấy vốn đã không ổn định, lại là một fan cuồng nhiệt của Quý Diễn, vì xem quá nhiều video và ảnh của cậu mà tự ảo tưởng rằng cậu chính là chồng mình.

Cũng có người nói rằng, chỉ cần nhìn khuôn mặt này của Quý Diễn là biết cậu không phải kiểu người trong sáng gì, có khi còn ăn chơi trác táng hơn bất cứ ai. Họ đoán chắc hẳn cậu đã từng hại không ít thiếu nữ tuổi thanh xuân, cô gái kia có lẽ chính là đến để đòi nợ.

Thậm chí còn có những lời đồn quá đáng hơn, bảo rằng Quý Diễn làm cô ấy có thai, cô ấy không còn cách nào khác mới tìm đến tận cửa làm loạn, nhưng cậu vẫn không chịu trách nhiệm.

Độ nóng của sự việc ngày càng tăng, mỗi ngày lại có một giả thuyết mới.

Giờ còn có không ít người tự xưng là bạn học cấp hai, cấp ba của cậu xuất hiện để ăn theo chủ đề này, kể rằng trước đây Quý Diễn trăng hoa thế nào, chơi đùa với tình cảm của bao nhiêu cô gái.

Dạo gần đây, cứ hễ Quý Diễn ra ngoài hay trở về, trước cửa nhà cậu lúc nào cũng chật kín phóng viên.

Điều kỳ lạ hơn là có một lần, giữa đám nhà báo chen chúc chờ phỏng vấn cậu, cậu lại trông thấy Tô Lạc Nam.

Có lẽ do công ty ép cô phải đến. Là một nhân viên chăm chỉ làm thuê, cô chẳng có quyền phản kháng, chỉ đành cam chịu đứng giữa đám phóng viên, giả vờ như không quen biết Quý Diễn.

Dạo này cậu thường xuyên mất ngủ, cứ nhắm mắt lại là có cảm giác trước cửa có camera đang lén chụp hình nhà mình. Bình thường, phải đến khoảng bốn, năm giờ sáng cậu mới có thể miễn cưỡng chợp mắt.

Nếu cứ tiếp tục thế này, Quý Diễn thật sự cảm thấy mình sẽ bị trầm cảm mất.

Khoảnh khắc cánh cửa được mở ra, trái tim cậu mới dần thả lỏng.

Trình Cánh Văn bước vào, tay xách mấy chai rượu, vừa vào cửa đã lập tức đảo mắt tìm kiếm.

"Tô Lạc Nam đâu?"

"Đi rồi."

Quý Diễn rõ ràng vẫn chưa thoát khỏi cơn mệt mỏi, sắc mặt có chút khó coi.

"Cậu làm gì mà mặt mày thế kia? Cô ấy bắt nạt cậu à?"

Trình Cánh Văn bật cười, đặt mấy chai rượu lên bàn trà trong phòng khách.

"Con trai của ông chủ Triệu tặng cậu mấy chai rượu ngon đấy, nghe nói là sưu tầm nhiều năm rồi. Thử không?"

Quý Diễn ngồi trên sofa, cầm lấy chai rượu liếc nhìn rồi im lặng không nói gì.

Cậu thực sự đang rất bực bội.

Tối hôm đó, cậu đã hỏi thẳng đến thế, vậy mà cuối cùng Tô Lạc Nam vẫn không trả lời, chỉ tùy tiện đổi chủ đề, lảng sang chuyện khác.

Dạo gần đây, thái độ của cô lúc nào cũng vậy—mập mờ, lửng lơ, gần mà như xa.

Rõ ràng là đang chơi trò "lạt mềm buộc chặt" rất cao tay.

Mà Quý Diễn lại cứ thích mắc bẫy.

Bận tối mặt tối mũi vì mấy tin hot search, cậu vẫn phải mất công suy nghĩ xem rốt cuộc Tô Lạc Nam đang có ý gì.

Trình Cánh Văn cũng ngồi xuống sofa, chậm rãi nhặt một quả quýt trên bàn trà rồi bóc ra.

"Nhưng tớ thấy trước cửa nhà cậu giờ đỡ hơn nhiều rồi, không còn mấy người nữa đâu."

Quý Diễn cười lạnh một tiếng, đặt chai rượu xuống bàn, giọng điệu lạnh lẽo.

"Không phải là tốt hơn nhiều rồi sao? Hai ngày liền tớ không dám ra khỏi nhà, không biết người ngoài còn tưởng tớ buồn bã

tự sát bên trong nữa đấy."

Có đến mức quá đáng như vậy không...

"..."

Trình Cánh Văn nhanh chóng chuyển chủ đề.

"À đúng rồi, Tô Lạc Nam đâu rồi?"

"Về nhà rồi."

"Cái căn nhà nhỏ ấy à? Cô ấy sống một mình à?"

Quý Diễn ừ một tiếng, vừa nhặt một viên kẹo trên bàn trà vừa chậm rãi lột vỏ.

"Nhưng tớ nghe nói nơi cô ấy ở không mấy yên bình."

Ngón tay hơi dừng lại, Quý Diễn đột nhiên ngẩng đầu lên.

"Không yên bình?"

"Cậu không nghe nói à?" Trình Cánh Văn quay đầu nhìn cậu, "Con hẻm trước nhà cô ấy trước đây đã từng xảy ra chuyện rồi, hình như có tên biế.n th.ái hiếp dâm gì đó, nhưng cũng chỉ là nghe nói, không biết thật hay giả."

"Cậu thử nghĩ xem, cô ấy sống ở cái nơi hẻo lánh và tối tăm như vậy, dù Tô Lạc Nam có dũng cảm đến đâu thì cũng chỉ là một cô gái thôi, tớ chưa từng thấy cô gái nào không sợ bóng tối cả."

Quý Diễn nhíu mày, ánh mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ, tay cầm chiếc áo khoác trên ghế sofa chuẩn bị đứng dậy.

"Ê, cậu đi đâu đấy?"

Trình Cánh Văn vội vã nắm lấy vạt áo của cậu.

Quý Diễn rõ ràng có vẻ không vui, giọng trầm xuống: "Đi tìm Tô Lạc Nam."

"Bây giờ cậu đi làm gì? Cô ấy còn chưa tan làm, mà cậu không phải nói mẹ của Tô Lạc Nam đã đến sao? Nếu mẹ cô ấy gặp cậu thì sao? Cậu đang ở giữa tâm bão đấy, nếu lại xảy ra chuyện gì, cậu còn muốn tiếp tục sự nghiệp à?"

Quý Diễn xoa xoa trán, có vẻ hơi đau đầu.

Cậu dạo này không hiểu sao lúc nào cũng dễ dàng hành động hấp tấp, như thể không còn khả năng tự suy nghĩ nữa.

Nhất là khi liên quan đến Tô Lạc Nam, cậu cứ cảm thấy lúng túng, không biết làm gì.

"Đừng trách tớ không nhắc nhở, cậu bây giờ không thể yêu đương được, lời của Tiết Minh Lan không sai đâu, cậu đang ở giai đoạn sự nghiệp phát triển, phải tận dụng tuổi trẻ kiếm thêm chút tiền, cậu có thấy trong ngành này bao nhiêu người bị chuyện yêu đương làm hỏng sự nghiệp không?"

Quý Diễn yên lặng nghe xong, rồi mới ngẩng đầu hỏi: "Hợp đồng còn bao lâu nữa hết hạn?"

"Một năm rưỡi." Trình Cánh Văn liếc cậu, "Làm gì thế? Cậu định hủy hợp đồng à?"

Quý Diễn không trả lời, chỉ nhíu mày rồi chuyển sang một chủ đề khác.

"Sính Đình đâu rồi? Vẫn chưa về à?"

Trình Cánh Văn dừng tay lại một chút khi đang bóc vỏ quýt, bầu không khí vốn đã trầm lắng càng thêm ngột ngạt. Chỉ một lúc lâu sau, cậu ta mới cúi đầu, nhẹ giọng nói: "Tối qua, cô ấy đổi

ảnh đại diện WeChat, hình như là một người đàn ông, có lẽ là bạn trai mới của cô ấy, nhìn khá ổn, có vẻ thích hợp để kết hôn."

Nói rồi, cậu ta bỗng cười một tiếng, lại trở về với vẻ mặt tươi cười đầy ngả ngớn.

"Bọn tớ đã chia tay ba tháng rồi, cô ấy tìm người mới chẳng phải rất bình thường sao? Bình thường mà."

Quý Diễn lặng lẽ nhìn cậu ta một lúc lâu, không nói gì.

Cậu nhớ rất rõ ảnh đại diện của Sính Đình, hình như là một nhân vật Q version mà Trình Cánh Văn vẽ đùa lúc trước, Sính Đình đã dùng làm ảnh đại diện từ đó.

Đã mấy năm trôi qua, dù họ có cãi vã hay chia tay, cô ấy vẫn chưa từng thay đổi.

Trình Cánh Văn và Sính Đình đã yêu nhau được chín năm.

Từ năm mười tám tuổi, cô ấy đã bắt đầu đi theo cậu.

Mới đầu, cả Trần Diệp và Quý Diễn đều không đánh giá cao mối quan hệ này.

Trình Cánh Văn lúc đó khá "không chính thống", nhuộm tóc vàng, đi đâu cũng kẹp một điếu thuốc, rảnh rỗi thì cứ lang thang ở các quán bar, vũ hội.

Sính Đình cũng không phải kiểu con gái ngoan ngoãn gì, nghe nói cô ấy còn bị đuổi học vì đánh nhau với bạn cùng lớp.

Hai người hình như gặp nhau khi đang uống rượu ở quán nướng vào sáng sớm, suốt ngày đi xe máy cùng nhau làm chuyện lãng mạn, trời mưa to cũng không chịu dùng ô mà cứ chạy lung tung trên phố, càng mưa to họ càng vui.

Lúc đó, Trần Diệp hay nói họ là hai người điên, một kẻ điên gặp một kẻ điên, trời ơi, mong sao trời khóa chặt họ lại, đừng để họ ra ngoài làm hại người khác.

Một đôi "không chính thống" và một cô gái hư hỏng, chẳng thể nào là một cặp đôi có thể tin tưởng được.

Cũng không ngạc nhiên khi Tiết Minh Lan nói nhóm người họ suốt ngày làm loạn, gây ô nhiễm môi trường xã hội.

Ai mà ngờ được, họ yêu nhau suốt chín năm.

Chín năm đấy, thật sự là quá dài quá lâu.

Thời gian đủ dài để thói quen của một người hòa vào người kia, giờ mọi hành động và lời nói của Trình Cánh Văn đều giống Sính Đình.

Trình Cánh Văn cười lạnh, từ quầy lấy ra hai ly rượu, mở một chai rượu rót vào.

"Mẹ cô ấy trước kia ghét ông đây nghèo, không có xe, không có nhà, bảo tớ không có khả năng mang lại hạnh phúc cho cô ấy, không muốn cho bọn tớ ở bên nhau."

Một ly rượu được Trình Cánh Văn uống cạn, cậu nhìn chằm chằm vào ly rượu trống rỗng, khóe mắt cũng hơi đỏ lên.

"Giờ thì tớ có tiền rồi, mua xe, mua nhà rồi, thế mà mẹ cô ấy lại bảo tớ không có công việc nghiêm túc, chê tớ suốt ngày không về Tây Thành, cả đời chỉ có thể làm người giúp việc, dù sao thì không có cách nào, chỉ là không coi tớ ra gì thôi."

Quý Diễn nhìn Trình Cánh Văn với vẻ mặt như vậy, thực ra trong lòng cảm thấy không thoải mái.

Khi mới vào giới giải trí, cậu không có ai để dựa vào, không có ai giúp đỡ.

Chính Trình Cánh Văn là người đã đến bên giúp đỡ cậu mà không nói lời nào.

Trong suốt những năm qua, công sức và thời gian mà Trình Cánh Văn bỏ ra chẳng thua kém gì Quý Diễn.

Im lặng một lúc, Quý Diễn mới hỏi: "Vậy cậu đã từng nghĩ đến việc làm một công việc khác không?"

"Ý cậu là gì?"

"Làm một công việc nghiêm túc, có thể nuôi sống gia đình ấy."

Trình Cánh Văn ngừng lại một chút, rồi sau đó cười lạnh.

"Dù tớ có làm công việc gì đi nữa, mẹ cô ấy cũng sẽ không coi tớ ra gì. Bà ấy không ghét công việc của tớ đâu, mà là ghét cái con người tớ. Bà ấy nghĩ tớ vô dụng. Mà nói thật, tớ đẹp trai như thế này, làm gì thiếu bạn gái? Thiếu một Sính Đình, tớ không sống nổi sao?"

"Đừng có cứng đầu nữa, cậu có thể quên cô ấy sao?" Quý Diễn liếc nhìn cậu ta, không nói gì, "Cô ấy đã theo cậu suốt chín năm, chín năm mà nói quên là quên sao?"

Sính Đình cũng rất kiên trì, mang theo những năm tháng thanh xuân của mình, lại có thể chờ đợi một cậu thiếu niên chưa trưởng thành như vậy nhiều năm.

Cậu hiểu rõ cảm giác phải chờ đợi một người khó chịu như thế nào.

"Tớ cho cậu một khoản tiền, cậu về Tây Thành làm một công việc kinh doanh, mở cửa hàng gì cũng được."

Quý Diễn nói một cách chậm rãi, cũng nâng ly rượu trước mặt, từ từ nhấp một ngụm.

"Cậu không phải muốn chứng minh bản thân sao? Vừa hay để mẹ cô ấy thấy cậu là người có năng lực."

Trình Cánh Văn đặt ly rượu xuống, nhìn cậu chăm chú một lúc lâu.

"Vậy còn cậu thì sao?"

"Ý cậu là sao?" Quý Diễn nhíu mày nhìn cậu ta, giọng điệu vẫn sắc bén như mọi khi, "Sao thế, tớ không có cậu thì không sống nổi à?"

"Đúng vậy." Trình Cánh Văn đột nhiên bật cười, cố tình đùa giỡn, "Dù sao thì cậu cũng đã yêu thầm tớ bao nhiêu năm, người khác không biết chứ tớ còn không rõ sao? Sao thế, giờ có Tô Lạc Nam rồi là không để ý tớ nữa à? Có người mới thì quên người cũ rồi à."

Quý Diễn cười mắng: "Cút đi, đừng làm tớ buồn nôn, tớ đã chán cậu lâu rồi."

Không khí cuối cùng cũng trở nên vui vẻ hơn nhiều, Trình Cánh Văn vỗ vai cậu, nghiêm túc nói:

"Dù sau này người huynh đệ này không làm việc với cậu nữa, chỉ cần có chuyện gì, cậu cứ gọi cho tớ, tớ nhất định sẽ bay từ Tây Thành đến cứu cậu, dù có phải liều mạng cũng được."

Quý Diễn hơi bất đắc dĩ: "Tớ có làm gì trái pháp luật đâu."

"Tớ chỉ đưa ra ví dụ thôi mà."

Dù sao hai người cũng đã quen biết nhiều năm, hiểu nhau đủ nhiều để có thể nói ra những câu đùa cợt mà không cần giải

thích, mọi thứ đã được quyết định một cách rõ ràng.

Trước khi Trình Cánh Văn ra ngoài, Quý Diễn bất ngờ gọi cậu ta lại: "À đúng rồi, giúp tớ một việc cuối cùng."

"Sao vậy? Cậu nói đi."

"Giúp tớ tìm một bộ đồ hoá trang, màu tốt nhất là vàng chanh, phải vừa vặn với tớ, lát nữa cậu bỏ lên xe cho tớ."

Trình Cánh Văn hơi ngạc nhiên, nhưng cậu ta cũng không hỏi gì thêm, trước khi rời khỏi, cậu ta để chìa khóa biệt thự lên kệ giày gần cửa.

Cậu ta giờ gần như đã kết thúc hợp đồng ở đây, có lẽ sau này cũng chẳng có cơ hội quay lại Giang Thành, không còn lý do gì để giữ chìa khóa nhà người khác nữa.

"Cái đó, Quý Diễn, tớ đi đây, tớ để chìa khóa lại cho cậu, nhớ lấy nhé."

Quý Diễn không nhìn cậu ta, chỉ cúi đầu nhấp một ngụm rượu, khẽ ừ một tiếng.

Sau khi Trình Cánh Văn đi, xung quanh trở nên yên tĩnh.

Bên ngoài trời đã bắt đầu tối, cậu không bật đèn, chỉ có ánh sáng mờ từ chiếc TV chiếu lên vai cậu.

TV bị cậu tắt đi, tiếng động xung quanh im ắng đến mức không thể nào yên tĩnh hơn.

Cậu chợt nhận ra, trước kia sao không cảm thấy ngôi nhà này rộng lớn và vắng vẻ đến vậy.

Lạnh lẽo, chẳng có chút hơi ấm nào.

Ngày trước, khi mới vào nghề, Quý Diễn bị chửi rất nhiều, và cả Trần Diệp cũng đã phải ra tay khi có người trên đường nói những lời xúc phạm Quý Diễn.

Lúc đó, Trần Diệp đã đánh người kia khá nặng, suýt nữa thì gây ra chuyện phải vào đồn cảnh sát. Sau đó, họ phải bỏ ra một khoản tiền lớn để giải quyết ổn thỏa.

Trần Diệp vẫn chưa hoàn toàn nguôi giận, tối hôm đó họ đã cãi nhau một trận rất gay gắt.

Sáng hôm sau, Trần Diệp đã rời đi, chỉ để lại một tin nhắn nói rằng cậu ta sẽ đi hỗ trợ công việc ở phía Tây, nhưng không nói rõ là làm gì.

Cậu ta đổi số điện thoại và phương thức liên lạc, Trình Cánh Văn và Quý Diễn không có cách nào tìm được cậu ta.

Quý Diễn thực ra đã nhiều năm không gặp Trần Diệp rồi.

Vì đủ lý do, những người xung quanh cậu dường như đều lặng lẽ rời xa cậu.

Cậu không thể giữ lại ai cả.

Chương 49: "Chú vịt vàng"

Khi Tô Lạc Nam hoàn thành công việc và tắt máy tính, đã là hơn chín giờ tối.

Ngoài cửa sổ, bầu trời đầy mây đen, gió mạnh thổi qua, cuốn những chiếc lá rơi lên cao.

Thời tiết không được tốt, có lẽ lại sắp mưa.

Mỗi khi đến lúc này, Tô Lạc Nam lại cảm thấy tâm trạng mình tự nhiên trở nên nặng nề.

Tối nay, cô lại phải đi qua con đường nhỏ tối tăm và vắng vẻ ấy.

Kể từ khi trận mưa lớn lần trước, hai chiếc đèn đường duy nhất trên con đường đó cũng hỏng hết.

Cả con đường tối đen, không chút ánh sáng nào lọt qua.

Nếu tối nay trời mưa, cả con đường sẽ trở nên u ám và bùn lầy, cô sẽ phải đối mặt với cả hai nỗi khổ tâm lý và thể xác.

Cô đã mệt mỏi với việc làm thêm mỗi tối, về nhà lại phải chịu đựng sự thúc giục kết hôn từ Tiết Minh Lan, ngay cả khi về nhà cũng phải lo lắng nhìn lại xem có ai đang theo dõi mình không.

Ngày qua ngày, cuộc sống như vậy khiến cô cảm thấy như bị ngạt thở, chỉ nghĩ đến thôi đã thấy nghẹt thở.

Cô quyết tâm, khi hợp đồng thuê nhà hết hạn vào năm nay, nhất định sẽ không tiếp tục ký nữa, dù phải chi thêm chút tiền để tìm một vị trí tốt hơn.

Khi Tô Lạc Nam bước ra ngoài, vẫn còn hai đồng nghiệp trong bộ phận đang làm thêm.

Cô thu dọn đồ đạc, chuẩn bị ra bến xe buýt, vừa ra đến đường, ánh mắt cô đã bị một con thú nhồi bông hình người thu hút.

Con thú nhồi bông này hóa trang thành một chú vịt vàng, đầu gần như lớn bằng thân người, đi bộ thì hai chiếc chân ngắn lắc lư qua lại, nhìn có vẻ vừa xấu vừa dễ thương.

Chú vịt vàng cầm một giỏ nhỏ, bên trong đựng rất nhiều bóng bay hình hoa hồng, nếu có trẻ con hỏi xin, nó sẽ duỗi tay lông vũ đưa cho chúng một quả.

Có lẽ lại là chiến lược quảng cáo của một nhãn hàng nào đó.

Tô Lạc Nam đang định rời mắt đi, nhưng đúng lúc chú vịt vàng ngẩng đầu lên và ánh mắt của hai người đối diện nhau.

Giữa đám đông mênh mông, chú vịt vàng mang giỏ đi tới, đưa cho cô một quả bóng bay hình hoa hồng.

Đó là quả hoa hồng ở giữa, đẹp hơn những quả xung quanh.

Không hiểu sao, tâm trạng nặng nề của Tô Lạc Nam bỗng nhiên nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Cô vẫy tay, bất đắc dĩ nói: "Cảm ơn nhé, nhưng tôi không phải trẻ con đâu, vẫn nên để lại cho bọn trẻ con chơi đi."

Chú vịt vàng nhìn quả bóng bay hoa hồng trong tay, vài giây sau liền nhét nó trở lại giỏ, rồi lấy ra một bông hồng thật sự.

Bông hoa tươi tắn rực rỡ, dù bị bao quanh bởi nhiều quả bóng nhưng lại không hề có một vết hằn nào, rõ ràng đã được bảo vệ rất cẩn thận.

Tô Lạc Nam sững người một chút, theo phản xạ đón lấy bông hoa.

Không biết vì sao, sống mũi cô bỗng nhiên cay cay, cô mím môi, nhẹ giọng nói:

"Cảm ơn cậu nhé."

Chú vịt vàng lắc đầu, giơ hai tay lên, muốn làm một hình trái tim thật lớn trên đầu tặng cô.

Nhưng tiếc là cánh tay nó quá ngắn, đầu lại quá to, cố gắng nhiều lần vẫn không thể tạo ra một trái tim hoàn chỉnh.

Nhìn bộ dạng vừa tức giận vừa bất lực của nó, trông ngốc nghếch đến mức đáng yêu.

Tô Lạc Nam không nhịn được bật cười, cảm giác mệt mỏi suốt cả ngày cũng theo đó vơi đi một nửa.

Đúng lúc này, xe buýt chạy đến, cô còn chưa kịp bước lên, thì chú vịt vàng đã nhanh chân hơn cô, chọn một chỗ ngồi đôi rồi ngồi xuống.

Tô Lạc Nam thuận thế ngồi xuống bên cạnh nó, tò mò hỏi:

"Chú vịt nhỏ, cậu cũng về nhà theo đường này à?"

Chú vịt vàng gật đầu, giơ tay chỉ vào một trạm dừng trên bảng hiệu xe buýt.

Tô Lạc Nam nhìn theo, ngạc nhiên nói:

"Trùng hợp vậy sao? Tôi cũng xuống ở trạm này."

Có lẽ vì có chú vịt vàng làm bạn, con đường nhỏ tối tăm này dường như cũng không còn quá khó chịu nữa.

Dù chú vịt vàng không nói một lời, chỉ đơn giản đi bên cạnh cô, nhưng Tô Lạc Nam cũng cảm thấy nỗi sợ trong lòng mình vơi đi hơn một nửa.

Vừa về đến nhà, còn chưa kịp đặt chìa khóa xuống, cô đã nghe thấy giọng của Tiết Minh Lan từ phòng khách.

"Nam Nam à? Về rồi đấy à? Mau lại đây xem mấy người này đi! Đây đều là những ứng viên ưu tú mà mẹ và dì con đã dày công tuyển chọn suốt thời gian qua. Đủ mọi kiểu dáng và tính cách, chắc chắn có người hợp gu con!"

Mẹ cô đã đến ở mấy ngày nay, gần như ngày nào cũng bận rộn tìm đối tượng kết hôn cho cô.

Mỗi lần về nhà, việc đầu tiên cô phải làm chính là bị bà kéo đến xem một loạt ảnh chụp của những ứng viên mới nhất.

Ba ngày trước là một giáo viên thể dục đại học cao gần hai mét, hôm kia là một nghiên cứu viên đeo kính gọng vàng, hôm qua lại đến lượt một cậu ấm vừa du học Mỹ trở về.

Những người này, dù ngoại hình và tính cách khác nhau, nhưng có một điểm chung—gia đình đều giàu có hoặc có địa vị.

Nói ra cũng buồn cười, hóa ra trong thị trường hôn nhân, cô cũng được săn đón ra phết.

Tô Lạc Nam bị Tiết Minh Lan kéo đến ghế sô pha, bất lực ngồi nghe mẹ mình luyên thuyên không ngừng.

"Những người trước đây giới thiệu cho con, con đều không thích. Mẹ và dì cũng đã suy nghĩ lại rồi, chắc chắn là chưa tìm đúng theo sở thích của con."

Tiết Minh Lan lục lọi trong đống ảnh, cuối cùng rút ra một tấm, "bốp" một tiếng đặt xuống trước mặt cô.

"Con nhìn thử xem, đảm bảo con sẽ thích! Không phải con thích kiểu người biết hát trên sân khấu sao? Cậu này cũng biết đấy, còn từng tham gia mấy cuộc thi ca hát nữa!"

Tô Lạc Nam theo hướng bà chỉ mà nhìn xuống, ngay khoảnh khắc đó, cô ngẩn người, có phần kinh ngạc.

Người đàn ông trong ảnh đeo tai nghe, cầm một chiếc micro, thoạt nhìn hàng lông mày và đường nét gương mặt có chút giống Quý Diễn.

Nhưng càng nhìn kỹ, cô càng cảm thấy ngũ quan và biểu cảm của anh ta trông cứ cứng đờ, kỳ lạ thế nào ấy.

Tiết Minh Lan quan sát sắc mặt con gái, nở một nụ cười đầy ẩn ý. "Con có biết điều thú vị nhất là gì không?"

Tô Lạc Nam lắc đầu.

"Cậu ta biết lái taxi đấy. Trước đây còn làm tài xế xe công nghệ, sau đó mới bỏ nghề để theo đuổi ca hát."

Tô Lạc Nam: "..."

"Thế nào? Quyết định xong chưa?"

Tô Lạc Nam có chút bất lực: "Mẹ quen anh này ở thẩm mỹ viện nào vậy? Mẹ à, mẹ đừng lo mấy chuyện này nữa, con tự biết chọn mà."

"Con muốn chọc mẹ tức chết à, Tô Lạc Nam?"

Tiết Minh Lan lập tức sa sầm mặt, giơ tay đập lên xấp ảnh trên bàn trà.

"Trước đây Tiểu Cố là một cậu trai tốt thế nào, con thì sao? Không thèm trả lời tin nhắn người ta, cứ quấn lấy cái cậu lái xe công nghệ kia. Giờ thì hay rồi, người ta tìm được bạn gái mới rồi, con có hối hận cũng chẳng còn cơ hội đâu."

Tô Lạc Nam: "..."

Tiết Minh Lan có vẻ cũng mệt rồi. Những năm qua, bà đã làm không ít việc khổ tâm mà chẳng ai thèm cảm kích.

Bà thở dài, bất lực xoa xoa hai bên thái dương.

"Con cứ nhìn sức khỏe ông bà nội con mà xem, còn trụ được bao lâu nữa? Con tự cân nhắc đi. Mong ước duy nhất của hai ông bà là trước khi nhắm mắt xuôi tay, có thể nhìn thấy con yên bề gia thất, có một chỗ dựa vững chắc. Mẹ khuyên không nổi nữa, mệt rồi. Con tự suy nghĩ đi."

Nói rồi, bà đứng dậy đi về phía phòng ngủ, ngay cả phần cơm mà Tô Lạc Nam mua về cũng không buồn đụng đến.

Tô Lạc Nam cụp mắt, nhìn hộp cơm trên bàn trà, mở đũa ra, rồi lặng lẽ xúc từng miếng bỏ vào miệng, động tác có chút máy móc.

Cơm đã nguội lạnh, ăn vào cứng ngắc khó nuốt.

Cô sống trong một căn hộ tập thể, bình thường không thể dùng gas, thậm chí các thiết bị điện có công suất cao cũng hay bị chập mạch, nấu ăn rất bất tiện. Vì thế, cô thường mua đồ ăn trên đường về nhà.

Trước đây có lẽ vì đã quen nên không cảm thấy gì, nhưng bây giờ ăn lại, cô mới nhận ra cơm mua ngoài thật sự không thể sánh với đồ ăn nóng hổi được nấu tại nhà Quý Diễn.

Hình như chú vịt vàng sống cùng khu chung cư với cô.

Cả hai tan làm vào khoảng thời gian giống nhau, liên tục mấy ngày nay, cô đều đi về nhà cùng nó.

Mỗi ngày tan làm, chú vịt vàng lại đưa cho cô một bông hồng.

Mỗi ngày một kiểu hoa khác nhau, cô đã sưu tầm gần đầy một hộp rồi.

Lúc đầu, Tô Lạc Nam còn nghĩ chỉ là tình cờ, nhưng lâu dần, cô bắt đầu cảm thấy có điều gì đó không đúng lắm.

Bình thường, cô tan làm vào khoảng sáu giờ tối, nhưng nếu tăng ca, thường sẽ đến chín mười giờ mới về.

Lẽ nào chú vịt vàng cũng trùng hợp tăng ca đúng giờ với cô, mà thời gian tăng ca cũng giống y hệt?

Hay là... nó đang cố ý đợi cô?

Tối hôm đó, sau khi cùng nhau về đến khu chung cư, Tô Lạc Nam giả vờ lên tòa nhà của mình. Nhưng đợi đến khi chú vịt vàng quay lưng rời đi, cô lại lén lút quay lại, lặng lẽ đi theo sau nó.

Trong một góc khuất tối mờ, chú vịt vàng ngồi xuống băng ghế dài rồi tháo mũ đầu to của bộ đồ linh vật ra.

Trời mùa này không quá lạnh, nhưng mặc bộ đồ linh vật dày cộm thế kia chắc chắn rất bức bối.

Người đàn ông cúi đầu, mồ hôi trên tóc mái lăn dọc theo gò má, nhỏ xuống đùi. Làn da trên khuôn mặt anh bị hầm đến đỏ ửng, lồng ng.ực vẫn còn phập phồng theo nhịp thở.

Người mà mỗi ngày đều cùng cô về nhà, vốn không phải là một người lao động vất vả nào đó có hoàn cảnh giống cô.

Người này chính là... Quý Diễn.

Sống mũi cay cay, mí mắt nóng bừng, nước mắt không kìm được mà lặng lẽ trượt xuống, gần như là vô thức.

Cô tiến lên một bước, định bước đến gần thì tiếng bước chân đã làm Quý Diễn phát giác.

Anh theo bản năng đội lại chiếc đầu linh vật lên, còn cẩn thận chỉnh cho ngay ngắn.

Tô Lạc Nam đi đến trước mặt anh, chậm rãi ngồi xuống, đưa tay tháo bỏ chiếc đầu linh vật.

Mồ hôi đã thấm ướt tóc anh, ngay cả khóe mắt cũng vì hơi nóng mà đỏ au một mảng.

Da Quý Diễn vốn đã mỏng và trắng, giờ đây chắc đã bị hầm đến tổn thương, có lẽ phải mất mấy ngày mới hết những vệt ửng đỏ này.

Mấy hôm trước, cậu còn vì cô mà bị thương ở tay.

Hình như từ khi gặp lại Tô Lạc Nam, Quý Diễn không bị thương thì cũng đang trên đường bị thương, dù gì trên người cậu cũng phải có chút vết tích gì đó.

Ánh mắt giao nhau giữa không trung, Quý Diễn yết hầu hơi chuyển động. Cậu định nói gì đó, nhưng khi chạm phải đôi mắt đã ngân ngấn nước của Tô Lạc Nam, những lời định nói rốt cuộc lại bị cậu nuốt ngược trở vào.

Tô Lạc Nam nâng tay lên, hai tay ôm lấy gương mặt cậu.

"Có nóng không? Ở trong đây... có đau không?"

Quý Diễn lắc đầu.

Không khí rơi vào khoảng lặng trong hai giây, Tô Lạc Nam khẽ mím môi, nhẹ giọng nói:

"Tớ không hiểu lắm."

"Gì cơ?"

"Quý Diễn, tại sao cậu lại thích tớ?"

Từ khi tình cờ gặp lại nhau không lâu trước đây, Quý Diễn đối xử với cô khác hẳn với những người xung quanh.

Tô Lạc Nam từng nghĩ có thể đó là cảm giác mới mẻ, hoặc là do áy náy gì đó.

Cô luôn tin rằng, bản chất của một con người sẽ không dễ dàng thay đổi theo thời gian.

Huống hồ gì, bây giờ bên cạnh Quý Diễn có quá nhiều lựa chọn, cậu chắc phải nhìn đến hoa cả mắt rồi.

Mấy năm trước, cậu còn lừa cô, vậy mà chỉ vì vài năm không gặp, đột nhiên lại nói thích cô?

Ngay cả bản thân Tô Lạc Nam cũng thấy điều đó thật hoang đường. Cùng lắm thì chỉ là một trò chơi của những kẻ có tiền mà thôi.

Nhưng nếu nhìn vào những gì cậu đã làm suốt thời gian qua, Tô Lạc Nam lại cảm thấy tình cảm đó dường như không hề giả dối.

Cậu có thể bất chấp cả tính mạng để cứu cô, chuyện mà ngay cả người thân của cô cũng chưa từng làm được, vậy mà Quý Diễn lại có thể.

Cậu giống như thật sự thích cô vậy.

Quý Diễn cúi người xuống, nhìn chằm chằm vào mắt Tô Lạc Nam, đưa một tay lên bao lấy bàn tay phải của cô, giọng điệu hiếm khi dịu dàng đến vậy.

"Cậu có muốn nghe câu chuyện của tớ không? Hửm?"

Chương 50: Đóng dấu trước đã, để phòng cậu lật lọng

Gió đêm khẽ lướt qua những tán lá, tạo nên âm thanh xào xạc khắp bốn phía. Hai người ngồi sát bên nhau trên ghế dài, một chiếc đầu linh vật lông xù khổng lồ nằm lặng lẽ ở rìa ghế.

Ánh đèn đường vàng vọt chiếu xuống, kéo dài bóng họ trên mặt đất.

Tô Lạc Nam nhìn cậu, thử dò hỏi:

"Câu chuyện của cậu?"

"Ừm, về tuổi thơ của tớ."

Quý Diễn cũng quay sang nhìn cô, những sợi tóc trước trán vẫn còn đọng lại chút mồ hôi chưa kịp khô.

"Tớ chưa từng kể với cậu."

Cũng chưa từng kể với bất kỳ ai. Ngay cả Trần Diệp hay Trình Cánh Văn cũng không biết.

Quý Diễn vốn không phải kiểu người giỏi bộc lộ cảm xúc, phần lớn thời gian cậu thích thu mình lại, trốn trong vỏ bọc an toàn mà bản thân dựng lên.

Tô Lạc Nam tuy từ nhỏ đã không thích nói chuyện hay giao tiếp với người khác, nhưng cô lại là một người rất giỏi lắng nghe.

Từ lúc Quý Diễn bắt đầu nói, ánh mắt cô vẫn luôn dõi theo từng cử động của cậu.

"Cậu còn nhớ không? Trước đây, khi phỏng vấn tớ, cậu vô tình hỏi về mẹ tớ."

Tô Lạc Nam gật đầu. Khi đó cô còn thấy lạ, vì hình như chưa từng gặp qua người thân của Quý Diễn.

"Thực ra, tớ không có nhiều ấn tượng về mẹ mình. Từ lúc bắt đầu có nhận thức, bà ấy đã bỏ đi theo người đàn ông khác để theo đuổi cái gọi là tình yêu."

Quý Diễn chống hai tay ra sau, hơi ngả người về phía sau, ánh mắt hướng lên bầu trời đầy sao.

"Tô Lạc Nam, thực ra tớ cũng giống cậu, từ nhỏ đã phải sống nhờ nhà người khác."

Tô Lạc Nam sững người, có chút ngỡ ngàng nhìn cậu, đoán thử:

"Nhà Trần Diệp?"

Quý Diễn lười biếng liếc cô một cái, cười khẽ:

"Thông minh đấy, sao đoán được?"

Tô Lạc Nam thành thật đáp:

"Đoán thôi, cảm giác vậy."

Không hiểu sao, cô cảm thấy ấn tượng về Trần Diệp còn sâu sắc hơn cả Trần Cánh Văn.

Một cậu thiếu niên trong ký ức luôn giữ gương mặt lạnh lùng khi nói chuyện, tính cách vừa ngang ngược vừa bướng bỉnh, nhưng lúc nào cũng đứng ra bênh vực Quý Diễn.

Quý Diễn gật đầu, khóe môi hơi nhếch lên, trong mắt lộ ra chút lạnh lẽo.

"Nói trắng ra thì, mẹ tớ đã cắm sừng bố Trần Diệp, sau đó bỏ đi theo người đàn ông khác. Chắc bà ấy cảm thấy mang theo tớ quá phiền phức nên tiện tay vứt bỏ luôn. Nếu không phải nhà Trần Diệp là người tốt, có lẽ tớ đã chết không biết bao nhiêu lần rồi."

Tô Lạc Nam giật thót trong lòng. Trước giờ cô luôn nghĩ Quý Diễn là một thiếu gia từ nhỏ không lo cơm áo gạo tiền, chưa từng tưởng tượng cậu lại có quá khứ như vậy.

"Bố Trần Diệp bận công việc, chẳng có thời gian quản bọn tớ. Hồi đó ba đứa cứ như cỏ dại, muốn chơi bời mấy ngày mấy đêm cũng chẳng ai để ý. Nhưng mà, quãng thời gian ấy cũng khá vui vẻ."

"Sau này vì tớ, nhà Trần Diệp gặp biến cố lớn, thế là bố tớ đưa tớ về."

Quý Diễn hơi cụp mắt xuống, ánh nhìn thoáng ảm đạm.

Cậu không kể về chuyện bố Trần Diệp gặp tai nạn xe vì mình. Cậu không biết phải mở lời thế nào với Tô Lạc Nam, mà thực ra, cũng chẳng cần phải nhắc đến làm gì.

Tô Lạc Nam phối hợp hỏi:

"Là nhà họ Quý sao?"

Quý Diễn khẽ "ừ" một tiếng, giọng điệu vẫn chậm rãi như đang kể lại một câu chuyện chẳng liên quan gì đến mình.

"Lúc đó, bố tớ đã tái hôn, còn có một cậu con trai nhỏ rất được yêu thích. Ông bà nội, cô dì trong nhà đều cưng chiều thằng bé lắm. Nhưng họ lại cực kỳ ghét tớ. Cũng có thể hiểu được thôi. Dù sao năm đó mẹ tớ ngoại tình đã khiến nhà họ Quý mất mặt. Mà

sự tồn tại của tớ chẳng phải chỉ càng làm vết nhơ ấy thêm rõ ràng hay sao?"

Những năm tháng ở nhà họ Quý, thực sự là quãng thời gian khó khăn nhất đối với Quý Diễn.

Chuyện mẹ cậu ngoại tình năm đó đã làm xôn xao cả giới thượng lưu. Là một trong những gia tộc giàu có bậc nhất Tây Thành, nhà họ Quý khi ấy không ít lần trở thành trò cười trong mắt người đời.

Ông bà nội nhà họ Quý vốn là những người không thể chấp nhận được vết nhơ trong gia tộc, nên đương nhiên cũng căm ghét Quý Diễn theo.

Tuy cậu là thiếu gia chính thống của nhà họ Quý, nhưng chưa từng được hưởng đãi ngộ của một thiếu gia.

Ông bà nội mỗi lần nhìn thấy cậu đều tỏ thái độ lạnh nhạt. Đến dịp lễ Tết hay khi nhà có khách, cậu thậm chí còn chẳng được lên bàn ăn cùng. Còn bố cậu, thỉnh thoảng có gặp thì cũng chỉ khẽ gật đầu chiếu lệ, mà thái độ cũng chẳng mấy thân thiện.

Người ghét cậu nhất trong nhà chính là cô út, lớn hơn cậu khoảng mười tuổi.

Không ưa cậu thì thôi, cô ta còn cấu kết với đám người hầu trong nhà để bắt nạt cậu. Những trò như bôi trơn cửa phòng để cậu ngã, nhét đinh vào giày, thậm chí là giấu cả tổ ong vò vẽ vào trong chăn của cậu, cô ta đều từng làm qua.

Nhưng Quý Diễn vốn là người mặt dày, lại quen sống buông thả, nên quãng thời gian đó với cậu cũng chẳng có gì đáng sợ.

Cậu chưa từng bận tâm người khác bàn tán gì về mình, những trò vặt của cô út đối với cậu cũng chẳng đáng nhắc đến.

Còn chẳng thấm vào đâu so với hồi trước, khi cậu cùng Trần Diệp và Trình Cánh Văn bị chó dại đuổi cắn mấy con phố.

Chỉ là vài vết thương thôi mà?

Từ nhỏ đến lớn, cậu nào có ít lần bị thương. Đến mức sắp miễn dịch với đau đớn rồi.

Tô Lạc Nam vẫn luôn nhìn cậu, trong lòng dâng lên chút chua xót, nhẹ giọng an ủi:

"Biết đâu họ không nghĩ vậy, chỉ là vì không sống cùng nhau nên họ chưa hiểu cậu thôi."

Gió đêm khẽ thổi, làm mái tóc cô khẽ bay. Ánh mắt cô chân thành, trong veo, sự xót xa trong đó không hề che giấu.

Chiêu khổ nhục kế này xem ra cũng hiệu quả đấy.

Quý Diễn biết rõ, Tô Lạc Nam là người mềm lòng, không chịu được sự yếu đuối.

Cậu nhìn cô, im lặng hai giây, khóe môi khẽ cong lên.

"Cậu xem, tớ biết ngay là cậu sẽ nói thế mà."

Tô Lạc Nam thoáng sững sờ: "Ý cậu là gì?"

Quý Diễn ngồi thẳng dậy, ánh mắt nhìn cô chằm chằm.

"Cậu có biết lần đầu tiên tớ thay đổi thái độ với cậu là khi nào không?"

Tô Lạc Nam lắc đầu.

"Là lần tớ cãi nhau với bố, bực quá nên nhảy từ tầng hai xuống."

"Tớ chưa từng nghĩ cậu sẽ chạy tới, nhưng cậu vẫn đến, còn suýt khóc vì lo lắng cho tớ. Khi đó chúng ta mới quen chưa đến một tháng."

Quý Diễn khẽ cong môi, ánh mắt thoáng chút dao động, giọng nói cũng nhẹ đi vài phần.

"Tớ biết cậu dễ bị lừa, nhưng không ngờ lại dễ đến thế. Ngốc đến mức khiến người ta xót xa."

Tô Lạc Nam trong đầu rối tung, cố gắng tìm kiếm đoạn ký ức mà Quý Diễn vừa nhắc đến.

Hình như... thực sự có chuyện đó?

Quý Diễn nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm:

"Tô Lạc Nam, chưa từng có ai khóc vì thương tớ. Cậu là người đầu tiên."

Trước đây, cậu cũng chẳng ít lần bị thương.

Nhưng với cậu, những vết thương ấy chẳng đáng gì, chỉ cần một thời gian là tự lành.

Cậu đã chịu đựng biết bao vết thương, nhưng chưa một ai hỏi cậu có đau không.

Bố mẹ ruột của cậu không hỏi, ông bà nội không hỏi, ngay cả bố của Trần Diệp – người nuôi cậu khôn lớn – cũng không hỏi.

Chỉ có Tô Lạc Nam là thực sự đau lòng vì cậu.

Cũng giống như vừa rồi, cô không hỏi vì sao cậu lại xuất hiện ở đây, mà chỉ quan tâm cậu mặc thế này có nóng không, mặt có bị bí hơi mà tổn thương không.

Tô Lạc Nam lúc nào cũng dịu dàng, mềm lòng. Nếu không, cô đã chẳng dễ dàng tha thứ cho cậu chỉ vì một cái cúi đầu.

Cô thậm chí còn không nỡ nhìn cậu – một người kiêu ngạo đến thế – phải cúi đầu nhận sai trước mình.

Quý Diễn nhẹ giọng nói tiếp:

"Cậu luôn nói mình không có ưu điểm, nhưng sự thật không phải vậy."

Quý Diễn nói với giọng nhẹ nhàng, ánh mắt chân thành:

"Trong mắt tớ, cậu dũng cảm, độc lập, kiên cường và dịu dàng. Cậu không giống bất kỳ ai khác. Một người như cậu xứng đáng được tất cả mọi người yêu mến."

Gió đêm lặng dần, mọi âm thanh xung quanh như bị họ vô thức gạt bỏ.

Bốn mắt giao nhau giữa không trung, trong đôi mắt ấy là những con sóng ngầm không thể che giấu.

Tô Lạc Nam ngơ ngác nhìn cậu.

Bỗng nhiên, cô nhớ lại khoảng thời gian đầu khi mới đến Tây Thành học. Khi đó, cô không xinh đẹp, tiếng phổ thông cũng không lưu loát.

Quý Diễn là người đầu tiên nói rằng cô đẹp.

Cậu còn nói giọng cô rất hay, bảo cô đừng lúc nào cũng cúi đầu, đừng luôn miệng xin lỗi người khác, dạy cô cách tự tin, cách tin vào chính mình.

Cậu đã nhiều lần giúp cô thoát khỏi rắc rối, thay cô đứng ra bảo vệ cô.

Dường như ngay cả gia đình cô cũng chưa từng dạy cô những điều này.

Người đầu tiên làm điều đó, chính là Quý Diễn.

Quý Diễn nghiêng đầu nhìn cô, trong giọng nói có chút tự giễu:

"Có thể gặp được cậu khi cậu chưa hoàn hảo như bây giờ, tớ thực sự may mắn. Đó là điều có lợi cho tớ."

"Nếu là bây giờ, tớ nghĩ cậu thậm chí sẽ chẳng buồn liếc nhìn tớ một cái."

Cậu hiểu rõ bản thân mình là người như thế nào hơn bất cứ ai.

Không chỉ lười biếng, tính cách chẳng đâu vào đâu, thân thế rối ren thường bị người khác chê cười, công việc bấp bênh, hút thuốc, uống rượu, thói xấu thì đầy rẫy, ngay cả nấu ăn cũng không biết.

Cậu dường như chẳng có điểm nào tốt cả, hoàn toàn không xứng với Tô Lạc Nam.

Chẳng trách mà Tiết Minh Lan không ưa cậu.

Chính cậu còn thấy bản thân không ra gì.

Nhưng đối phương là Tô Lạc Nam, Quý Diễn không muốn từ bỏ. Cậu vẫn muốn thử thêm một lần nữa.

Như thể đã đưa ra quyết định rất lớn, cậu đứng lên từ chiếc ghế, nửa thân dưới vẫn mặc bộ đồ thú bông, rồi bất ngờ quỳ một chân xuống trước mặt cô, ánh mắt đầy chân thành.

"Tô Lạc Nam, tớ thích cậu. Tớ muốn yêu đương với cậu, kết hôn với cậu, cùng cậu đi hết đời này."

Hành động của cậu quá đột ngột, khiến Tô Lạc Nam hoàn toàn ngơ ngác, chưa kịp phản ứng.

Yết hầu Quý Diễn khẽ động, rõ ràng có chút căng thẳng, thử dò xét nói:

"Thích tớ lại lần nữa, được không?"

Cậu nói:

"Cho tớ một cơ hội, để tớ theo đuổi cậu."

"Hả?"

Vốn đã phản ứng chậm một nhịp, lúc này Tô Lạc Nam còn có cảm giác như mình biến thành đứa ngốc trong làng hồi bé vậy.

Câu này nói ra, trông cô ngốc nghếch vô cùng.

Tô Lạc Nam lúng túng vươn tay kéo cậu dậy, nhưng không hiểu sao, rõ ràng đây là một khoảnh khắc thiêng liêng và cảm động, vậy mà cô lại thấy có chút ngượng ngùng, sợ bị người khác nhìn thấy.

Cô cắn môi, vành tai đỏ bừng lên.

"Quý Diễn, cậu... cậu đứng dậy trước đi."

"Vậy cậu đồng ý để tớ theo đuổi cậu, tớ mới đứng dậy."

Quý Diễn nheo mắt nhìn cô, vẻ mặt hoàn toàn mang dáng dấp của một kẻ vô lại.

Dù có mấy chục chiếc camera đang livestream cảnh này, cậu cũng chẳng hề e dè. Cậu vẫn sẽ tỏ tình, chẳng có gì phải ngại.

Thậm chí, cậu còn cảm thấy như vậy càng tốt.

Tô Lạc Nam là người rất coi trọng thể diện, chắc chắn cô sẽ không chịu để cậu dây dưa lằng nhằng giữa ống kính.

Để cô chấp nhận cậu, cậu đã bày ra đủ mọi chiêu trò, tối nay ngay cả "khổ nhục kế" cũng lôi ra rồi, thêm chút "đạo đức trói buộc" nữa cũng chẳng sao.

Tô Lạc Nam dở khóc dở cười:

"Quý Diễn, cậu có ấu trĩ không chứ?"

Một ngôi sao hạng A lúc nào cũng cao quý, lạnh lùng trước ống kính, vậy mà giờ đây lại quỳ một gối trước mặt cô, mặt dày ăn vạ. Chuyện này nếu kể ra chắc chẳng ai tin nổi.

Hai giây sau, cô bất lực nói:

"Được rồi, tớ đồng ý."

Cô đồng ý quá nhanh, đến mức Quý Diễn sững người, không phản ứng kịp.

Ban đầu cậu còn tưởng mình phải tốn không ít công sức dỗ dành cơ.

Hai giây sau, đồng tử cậu hơi giãn ra, niềm vui trong đáy mắt gần như không thể che giấu nổi.

"Cậu đồng ý rồi?!"

Tô Lạc Nam bị ánh mắt ấy nhìn chằm chằm đến mức có chút ngại ngùng, chỉ ậm ừ đáp lại.

Cô vừa định dời ánh mắt đi thì bất ngờ, một hơi thở nóng rực đã phủ lên môi cô.

Hơi thở của hai người hòa vào nhau trong khoảnh khắc không kịp đề phòng, khiến nhịp thở của cô trở nên hỗn loạn, cả người

tê dại trong chốc lát.

Hai giây sau, Quý Diễn buông cô ra, khóe môi cong lên mang theo chút bất cần, nghịch ngợm.

"Đóng dấu trước đã, để phòng cậu lật lọng."

Mỗi lần cười, trên người Quý Diễn luôn toát ra nét ngông nghênh, phóng khoáng.

Kể cả hơi thở phả ra từ lồng ng.ực cũng tràn đầy sự thoải mái, vô tư.

Khoảnh khắc đó, cậu rực rỡ như giọt sương mai đầu ngày, toàn thân toát lên vẻ thanh xuân rạng ngời.

Tô Lạc Nam trong chốc lát sững sờ, môi bỗng nhiên khô khốc một cách khó hiểu.

Cô thật sự không muốn thừa nhận rằng vừa rồi, chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, cô đã bị khuôn mặt của Quý Diễn mê hoặc.

Cứ như một cô gái mê trai đẹp cả trăm năm chưa từng gặp mỹ nam vậy.

Quý Diễn nhướn mày, nụ cười càng thêm tùy ý:

"Sao? Cảm thấy chưa đủ à? Hay là thời gian quá ngắn?"

Tô Lạc Nam lúc này mới nhận ra mình đang thất thần làm gì.

Cô lập tức quay phắt đi, hai tay ôm lấy mặt, vành tai đỏ bừng như sắp tràn máu.

Người này có bệnh à? Thích thì cứ thích, theo đuổi thì theo đuổi đi, còn bày đặt giả vờ trịnh trọng như muốn đóng dấu chủ quyền nữa.

Chẳng phải là đang giở trò lưu manh hay sao?

Chương 51: "Bùa bình an"

Sáng sớm hôm sau, Tô Lạc Nam vừa chỉnh tề chuẩn bị ra ngoài, lúc đi ngang qua phòng khách, ánh mắt vô tình lướt qua cửa sổ.

Gió nhẹ lay động tán lá, dưới gốc cây đa lớn, một chiếc Maybach màu đen đang lặng lẽ đỗ ở đó.

Cả biển số lẫn kiểu dáng xe đều trông quen mắt.

Hai giây sau, cô bỗng phản ứng kịp, theo bản năng xoay người tránh khỏi cửa sổ, lưng tựa sát vào tường.

Quý... Quý Diễn?

Sao cậu ấy lại đến đây vào sáng sớm thế này?

Cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường.

Bảy giờ sáng, không sai.

Quý Diễn bình thường thích ngủ nướng nhất, từ nhà cậu đến đây cũng phải mất ít nhất nửa tiếng.

Vậy là cậu đã dậy từ hơn sáu giờ sao?

Đúng lúc này, Tiết Minh Lan mặc đồ chỉnh tề từ phòng ngủ bước ra, cúi đầu lục lọi trong túi xách.

"Nam Nam, con có nhớ thỏi son mẹ mới mua hai hôm trước mẹ để đâu không? Sao mẹ tìm mãi không thấy?"

Tô Lạc Nam bỗng dưng có chút chột dạ:

"Hình như... ở trong phòng con thì phải. Mẹ lên tìm trước đi, con xuống dưới đợi mẹ."

"Thôi thôi, không tô son nữa. Dì con còn đang đợi, đừng để dì sốt ruột."

"Vậy... Hay là mẹ vào thay bộ khác đi? Con thấy bộ này không đẹp lắm."

Tô Lạc Nam giả vờ cau mày, đánh giá mẹ cô một lượt rồi đề nghị với dáng vẻ rất chuyên nghiệp:

"Mẹ đã lâu không gặp dì con rồi, dù sao cũng nên ăn mặc tươm tất một chút."

"Không đẹp chỗ nào?"

Tiết Minh Lan đứng trước gương toàn thân chỉnh lại quần áo.

"Rõ ràng tối qua con còn nói bộ này hợp với mẹ, trông trẻ ra mà?"

Tô Lạc Nam bất lực:

"Mẹ à, mẹ vào thử thêm vài bộ nữa đi. Nếu không ưng, lát con đưa mẹ đi mua bộ mới, được không? Con xuống dưới gọi xe trước, đợi mẹ dưới nhà, không làm lỡ việc đâu."

Vừa nói, cô vừa kín đáo liếc nhìn ra cửa sổ, chỉ sợ một giây lơ đãng, Quý Diễn đã từ dưới nhà xông lên.

Nếu để Tiết Minh Lan chạm mặt Quý Diễn ngay tại đây, cô e rằng mình không kịp xoay xở để giải thích.

Thấy Tiết Minh Lan đã quay vào phòng, Tô Lạc Nam lập tức lao xuống cầu thang.

Mỗi bậc cô bước qua, nhịp tim càng đập nhanh hơn, máu trong người dường như cũng nóng lên một cách khó hiểu.

Nói ra cũng lạ, rõ ràng cô và Quý Diễn bây giờ vẫn chưa xác nhận mối quan hệ, vậy mà cô lại căng thẳng đến mức này.

Căng thẳng đến mức tim sắp nhảy ra khỏi lồng ng.ực.

Một cảm giác chột dạ khó hiểu dâng lên.

Khi đến bên chiếc xe, Tô Lạc Nam thành thạo mở cửa ghế phụ rồi chui vào trong.

"Rầm"—cánh cửa xe đóng lại, cô vô thức liếc ra ngoài cửa sổ mấy lần, sau đó mới có chút chột dạ hỏi:

"Cậu sao lại đến đây?"

Đối với việc cô đột nhiên mở cửa xe bước vào, Quý Diễn chẳng hề ngạc nhiên chút nào.

Cậu thậm chí còn không buồn ngẩng đầu lên, vẫn thong thả cúi mắt, chậm rãi bóc quả bưởi trong lòng.

Quả bưởi đã được bóc hơn nửa, thậm chí cả lớp vỏ lụa mỏng bên trong cũng được cậu tỉ mỉ gỡ sạch.

Từng múi bưởi đều căng mọng, nhìn đã thấy ngon miệng.

Rõ ràng Quý Diễn không thường xuyên làm việc này, đôi tay vốn linh hoạt, đẹp đẽ kia lại có vẻ vụng về khi bóc vỏ bưởi.

Chỉ bóc một nửa quả thôi mà chắc cậu cũng đã tốn không ít công sức.

Tô Lạc Nam bỗng nhớ ra—hình như hai hôm trước, khi Quý Diễn mang vỏ bọc gấu bông cùng cô về nhà, cô có ghé vào một quầy hàng nhỏ hỏi giá bưởi.

Đáng tiếc, bưởi vào mùa này đắt hơn bình thường gấp hai, ba lần.

Cô thấy không nỡ mua.

"Đưa cậu đi làm."

Quý Diễn đưa quả bưởi cho cô, tiện tay rút một tờ giấy từ trong ngăn kéo.

Nước từ múi bưởi bắn ra, dính vào đầu ngón tay thon dài, trắng trẻo của cậu. Không rõ lắm, chỉ một chút thôi, nếu không nhìn kỹ sẽ chẳng phát hiện ra vết nước nhỏ bé ấy.

Quý Diễn cụp mắt, chậm rãi lau sạch vệt nước trên đầu ngón tay, động tác lúc nào cũng thong thả, ung dung.

Trong xe, nhiệt độ điều hòa hơi cao. Cậu khẽ xắn tay áo lên hai nếp, để lộ một đoạn cánh tay thon dài, săn chắc. Trên cổ tay còn đeo một chiếc đồng hồ bạc.

Rõ ràng chỉ là một hành động hết sức bình thường, vậy mà tim Tô Lạc Nam đột nhiên đập loạn nhịp.

Sao cô lại cảm thấy động tác này... có chút gợi cảm đến khó hiểu?

Tô Lạc Nam cảm thấy cổ họng hơi khô, cô nuốt nước bọt, có chút chột dạ mà dời ánh mắt đi.

"Hôm nay là thứ Bảy, tớ không đi làm."

Quý Diễn ngẩng đầu lên, đánh giá cô từ trên xuống dưới một lúc.

Hai giây sau, cậu hơi nhướng mày, thuận tay vân vê lọn tóc của cô, để nó xoay vòng quanh đầu ngón tay. Khóe môi cậu mang theo một chút ý cười, mơ hồ như có như không.

"Không đi làm mà ăn mặc xinh đẹp thế này ra ngoài, Tô tiểu thư hôm nay cũng có hẹn à?"

Giọng điệu nghe có vẻ thờ ơ, nhưng trong ánh mắt lại không hề có ý cười.

Thậm chí, Tô Lạc Nam còn mơ hồ cảm nhận được trong ánh mắt cậu có chút gì đó nguy hiểm.

Không biết Quý Diễn đột nhiên phát bệnh gì nữa.

Thấy cô không có ý định đáp lời, Quý Diễn chậm rãi thu lại ý cười, cúi xuống sát bên tai cô, hạ giọng nói:

"Cho tớ một đặc quyền, để tớ chen hàng được không?"

Hơi thở nóng rực phả vào vành tai, khiến cả người Tô Lạc Nam tê dại trong chớp mắt. Gò má cô cũng bất giác nóng bừng lên.

Sao tự nhiên cô lại cảm thấy trong xe nóng hơn nhiều so với lúc nãy thế này?

Dòng máu trong người cô sôi trào dữ dội, đến mức môi cũng trở nên khô khốc.

Cô giả vờ tức giận, nhíu mày đẩy cậu ra.

"Quý Diễn, cậu nghiêm túc chút đi. Tớ... Tớ đến tìm cậu là có chuyện muốn nói!"

"Chuyện gì vậy?"

"Một lát nữa cậu cứ ngồi yên trong này, đừng ra ngoài. Mẹ tớ vẫn chưa đi, nếu bà ấy phát hiện hai chúng ta thường xuyên gặp nhau, tớ chắc chắn sẽ không yên thân đâu."

Quý Diễn nhướn mày, ánh mắt men theo hướng cô nhìn ra ngoài cửa sổ.

Vừa vặn cậu trông thấy Tiết Minh Lan từ trên lầu bước xuống.

Khóe môi cậu cong lên, tay trái đặt lên tay nắm cửa, chuẩn bị mở cửa đi ra ngoài.

"Vậy thì tốt quá."

Tô Lạc Nam giật mình, vội vàng kéo cậu lại:

"Cậu định làm gì?"

"Chào hỏi mẹ vợ tương lai một chút. Lâu ngày không gặp, hàng xóm cũ ôn lại chuyện xưa."

Cái sự mặt dày này của Quý Diễn quả thực đã được thể hiện một cách triệt để.

Tô Lạc Nam vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười.

Vừa ngẩng đầu lên, cô liền bắt gặp ánh mắt cậu – nửa cười nửa không, đầy ý trêu chọc.

Cậu lại cố tình chọc ghẹo cô, cứ như đang trêu một đứa trẻ vậy...

Bao nhiêu năm trôi qua, điểm này của Quý Diễn vẫn chẳng thay đổi chút nào.

Tô Lạc Nam vừa thẹn vừa tức, quay đầu đi không thèm nhìn cậu nữa.

Hai má cô nóng bừng, ngay cả nhịp thở cũng có chút rối loạn.

"Tớ còn chưa đồng ý ở bên cậu đâu."

"Tớ biết, nhưng cứ luyện tập trước đã. Tớ không bao giờ đánh trận mà không có sự chuẩn bị."

"Đồ thần kinh, ai cho cậu—"

Tô Lạc Nam theo phản xạ quay đầu lại phản bác. Nhưng câu nói còn chưa dứt, cả người cô đột nhiên cứng đờ.

Con ngươi hơi mở to, cảm giác như máu trong người đang chảy ngược.

Không gian trong xe vốn nhỏ, hai người vốn đã ngồi sát nhau, cánh tay chạm vào cánh tay.

Cô vừa quay đầu, hai đôi môi bất ngờ chạm vào nhau.

Không khí trở nên nóng bỏng, sự mập mờ lan tỏa trong không gian chật hẹp, khiến cả thế giới như ngừng lại.

Nhịp thở của Tô Lạc Nam rối loạn, gần như không thể hô hấp. Sự im lặng bao trùm, đến mức cô có thể nghe rõ nhịp tim dồn dập khác thường của đối phương.

"Thịch thịch."

"Thịch thịch."

Như thể chỉ cần một giây nữa thôi, trái tim sẽ phá vỡ lồng ng.ực mà nhảy ra ngoài.

Quý Diễn cũng sững sờ.

Cho đến khi Tô Lạc Nam hoảng loạn quay mặt đi, hai tay ôm lấy má, cậu mới từ từ hoàn hồn.

Yết hầu khẽ chuyển động, bên môi vẫn còn vương lại chút ấm áp chưa tan.

Cậu đưa đầu ngón tay chạm nhẹ lên môi, ánh mắt dừng lại ở đó, như thể đang cố gắng xác nhận xem khoảnh khắc vừa rồi có thật hay không.

Giây tiếp theo, Quý Diễn bỗng bật cười, cả người thả lỏng tựa lưng vào ghế xe, lồng ng.ực khẽ rung lên theo từng tràng cười.

Cậu cười đến vô tư, mang theo vẻ bất cần đời quen thuộc.

"Tô Lạc Nam, là cậu chủ động hôn tớ trước đấy nhé. Sao? Nghiện chiếm tiện nghi của tớ rồi à?"

Tô Lạc Nam: "....."

Lúc này, cô chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi không gian khiến cô xấu hổ đến mức sắp nghẹt thở này.

Thêm một giây nữa thôi, cô cảm thấy mặt mình sẽ đỏ đến mức choáng váng mất.

Cô vừa đưa tay định mở cửa xe, cổ tay đã bị ai đó nhẹ nhàng nắm lấy.

"Muốn đi đâu? Tớ đưa cậu đi. Có tài xế miễn phí ở đây rồi, cần gì phải gọi xe nữa."

Quý Diễn tiện tay mở ngăn kéo lấy ra một chiếc khẩu trang và mũ lưỡi trai, chậm rãi đeo vào.

"Tớ không nói gì thì chẳng ai nhận ra đâu. Cậu cứ bảo tớ là tài xế xe công nghệ là được."

Tô Lạc Nam: "....."

Lại là cái cớ này.

Cô nhìn cậu đầy bất lực:

"Hôm nay tớ ra ngoài với mẹ, đến gặp dì nhỏ. Cậu đi làm gì?"

Quý Diễn hơi nhướng mày:

"Gặp phụ huynh trước có gì không đúng sao?"

Nhìn thấy điện thoại của Tiết Minh Lan đã gọi đến, Tô Lạc Nam cũng không tiện nán lại lâu hơn.

Trêu đùa là một chuyện, nhưng Quý Diễn vẫn biết chừng mực.

Trước khi cô xuống xe, cậu đột nhiên gọi cô lại.

"Chờ đã, tớ có thứ này muốn tặng cậu."

Tô Lạc Nam quay đầu lại:

"Gì vậy?"

Quý Diễn lấy từ trong túi ra một chiếc hộp nhỏ màu đỏ, lấy một chiếc mặt dây chuyền ra, cúi đầu nhẹ nhàng đeo lên cho cô.

Dây chuyền có kiểu dáng khá đẹp, dường như còn có mấy chữ khắc trên đó, nhưng Tô Lạc Nam không hiểu.

"Đây là gì?"

Ánh mắt Quý Diễn hiếm khi dịu dàng đến vậy, cậu khẽ giải thích:

"Là bùa bình an, tớ xin từ chùa về."

Tô Lạc Nam hơi ngẩn người:

"Từ khi nào mà cậu tin mấy thứ này rồi?"

Rõ ràng lúc còn đi học, Quý Diễn chẳng bao giờ tin những điều này cả.

"Ừ, khá linh nghiệm đấy."

Ánh mắt Quý Diễn rơi xuống mặt dây chuyền, cảm xúc khó đoán.

"Trước đây tớ từng đến chùa cầu một điều ước, không ngờ nó lại thành sự thật. Hôm qua đi tạ lễ, tiện thể xin cái này về."

Trước đây, khi đến Giang Thành mà tìm mãi không thấy Tô Lạc Nam, Quý Diễn đã từng cầu nguyện với Phật.

Nếu có thể để cậu gặp lại Tô Lạc Nam, tiền tài, quyền lực, bất cứ thứ gì cậu cũng có thể từ bỏ. Cậu chỉ muốn có cô.

Sau đó, mỗi năm cậu đều đến chùa dâng hương. Một người vốn luôn tùy tiện, chẳng mấy khi nghiêm túc như cậu, tất cả sự thành kính và chân thành đều dành cho Phật, chỉ để cầu mong ông trời cho cậu thêm một cơ hội nữa.

Một cơ hội nữa thôi, cậu nhất định sẽ yêu thương cô thật tốt.

Chỉ thích cô.
Chỉ yêu cô.
Chỉ muốn cô.

Không ngờ, điều ước đó lại trở thành hiện thực.

Quý Diễn thực sự gặp lại Tô Lạc Nam rồi, không phải trong mơ, mà là thật.

Hôm qua, từ sáng sớm cậu đã đến chùa để tạ lễ, còn tốn không ít công sức để cầu được viên đá bình an này cho cô.

Chuyện suýt rơi từ trên cao xuống lần trước thật sự đã khiến cậu hoảng sợ.

—

Vừa bước xuống xe của Quý Diễn, Tô Lạc Nam lập tức nhìn thấy Tiết Minh Lan đang đứng dưới gốc cây, dáo dác nhìn xung

quanh.

Cô liền tăng tốc chạy tới, giục: "Đi thôi mẹ, con gọi xe rồi, chắc họ sắp đến."

Tiết Minh Lan nheo mắt nhìn cô đầy nghi hoặc, rồi lại quay sang quan sát chiếc Maybach màu đen dưới gốc cây đa.

"Khoan đã, sao con lại bước xuống từ chiếc xe đó? Người ngồi trong xe là ai?"

"Ồ, chỉ là xe đặt qua app thôi. Nhưng tài xế còn có khách khác đặt trước, thương lượng không xong nên con đổi xe khác."

Tô Lạc Nam đã chuẩn bị sẵn lý do, trả lời trơn tru không chút do dự.

Cô không còn là cô gái nhỏ ngày xưa, chỉ cần nói dối một câu cũng đỏ bừng mặt nữa rồi.

Tiết Minh Lan cũng tin lời cô: "Xe đặt qua app ở Giang Thành giờ hoành tráng vậy sao? Nhìn kiểu dáng thôi cũng thấy đắt đỏ rồi, có khi còn mắc hơn xe của ba con ấy chứ."

Tô Lạc Nam thầm nghĩ, đắt hơn không chỉ một chút đâu, mà là cả trăm lần ấy.

Cô không đáp lại, nhưng khi ánh mắt rơi lên người Tiết Minh Lan, cô mới phát hiện bà đang cau mày nhìn mình.

Cô bỗng có chút chột dạ: "Sao thế ạ?"

"Nam Nam, mặt con sao đỏ vậy? Sốt à?"

Vừa nói, Tiết Minh Lan vừa đưa tay lên trán cô.

Hai giây sau, bà bỗng trừng lớn mắt, vẻ mặt đầy kinh ngạc:

"Sao nóng thế này?! Lúc nãy xuống còn bình thường mà? Mới có chút thời gian thôi mà đã sốt rồi sao?!"

Tô Lạc Nam: "....."

Chương 52: Cháu thích người đối tốt với cháu

Một chiếc taxi màu vàng chậm rãi dừng lại trước cổng khu biệt thự nơi dì nhỏ sinh sống.

Vừa bước xuống xe, vừa nhìn thấy những căn biệt thự san sát bên trong khuôn viên, ánh mắt Tiết Minh Lan lập tức sáng rực, miệng thì không ngừng lải nhải:

"Mẹ đã bảo con rồi, con phải tìm một người chồng giàu có. Con nhìn xem, dì con ở biệt thự sang trọng thế này, trông hoành tráng chưa! Mẹ thì không có cái số đó, ba con đừng nói đến chuyện mua biệt thự ở Giang Thành, ngay cả căn hộ nhỏ ở Tây Thành cũng phải trả góp suốt 50 năm."

Suốt cả quãng đường, Tiết Minh Lan không ngừng làm công tác tư tưởng cho cô, hết nói đi nói lại cũng chỉ xoay quanh một chủ đề—con gái chẳng cần phải quá mạnh mẽ làm gì, cố sống cố chết kiếm tiền cũng chẳng được bao nhiêu, tìm một tấm chồng tốt vẫn là hơn cả.

Tô Lạc Nam im lặng suốt cả quãng đường.

Cô ngẩng đầu nhìn căn nhà hai tầng trước mắt, trong lòng không có lấy một chút gợn sóng nào.

Thật ra, căn biệt thự này cũng không lớn, chỉ có hai tầng cùng một khu sân vườn nhỏ, so với những khu chung cư bình thường cũng chỉ là có thêm chút không gian riêng tư mà thôi.

Khu vực này có thể miễn cưỡng xem là thuộc tầng lớp trung lưu khá giả.

Dì nhỏ Tô Lạc Nam—Tiết Mai—định cư ở Giang Thành quanh năm, nhà bà thực ra cũng cách nơi cô ở không xa, đi taxi chỉ mất khoảng mười mấy phút.

Nhưng dù cô đã lăn lộn ở Giang Thành bao năm trời, vậy mà chưa từng gặp dì nhỏ lấy một lần, thậm chí giữa hai người còn chẳng có một phương thức liên lạc chính thức nào.

Tiết Minh Lan sinh ra trong một gia đình đông con, trong nhà tổng cộng có bảy chị em gái và một cậu em trai.

Ngoại trừ cậu em út, Tiết Mai chính là đứa con nhỏ nhất trong gia đình.

Nghe Tiết Minh Lan nói, Tiết Mai từ nhỏ đã xinh đẹp, học hành cũng giỏi. Sau này, cô dựa vào nỗ lực của bản thân thi đỗ vào một trường đại học ở Giang Thành, còn tìm được một người bạn trai giàu có và kết hôn rồi định cư ở đó.

Hai năm đầu sau khi kết hôn, cô từng đưa chồng về quê một lần. Không chỉ lái một chiếc xe sang trọng, cô còn đeo đầy vàng bạc, người toàn hàng hiệu, ngay cả quà biếu cũng rất xa hoa.

Lần đó, hai người quá mức phô trương, khiến họ trở nên nổi tiếng trong cả vùng, được bàn tán khắp nơi.

Dù sau này suốt nhiều năm cô không quay lại lần nào, nhưng trong làng vẫn truyền tai nhau về cô, rằng cô may mắn câu được một "rùa vàng", từ đó không cần lo cơm áo gạo tiền, số mệnh tốt hơn hẳn các chị em của mình.

Chớp mắt đã mười lăm năm trôi qua, trong suốt khoảng thời gian đó, Tiết Minh Lan chỉ liên lạc với em gái qua điện thoại, chủ yếu là nhờ cô giới thiệu đối tượng cho Tô Lạc Nam.

Dù là hai chị em thân thiết nhất trong nhà, nhưng suốt bao năm qua, họ thậm chí chưa từng gặp lại nhau.

"Nam Nam, áo mẹ có bị nhăn không? Còn tóc nữa, có bị rối không? Bộ đồ này có quê mùa quá không?"

Tiết Minh Lan rõ ràng có chút căng thẳng, đứng ngoài cổng khu chung cư hồi lâu mà vẫn ngại ngần không dám vào.

"Không đâu ạ." Tô Lạc Nam giúp bà chỉnh lại cổ áo, dịu dàng trấn an: "Mẹ trông rất đẹp. Đi thôi, dì nói chúng ta vào sớm một chút."

Nghe cô nói vậy, Tiết Minh Lan cũng không nói thêm gì nữa, chỉ gật đầu rồi đi theo Tô Lạc Nam vào trong.

Dựa theo địa chỉ mà Tiết Mai gửi, hai người đi thẳng đến trước cửa một căn biệt thự nằm trong góc khuất.

Vừa mới đến nơi, họ đã thấy một người phụ nữ mặc áo dạ đỏ đang đứng nhìn xung quanh với vẻ mặt rõ ràng có chút lo lắng.

Người phụ nữ ăn mặc quý phái, nếu nhìn kỹ thì giữa bà và Tiết Minh Lan thực sự có vài nét giống nhau.

"Chị Sáu, Nam Nam, bên này!"

Vừa nhìn thấy họ, Tiết Mai liền tỏ rõ vẻ vui mừng, giơ tay vẫy vẫy.

Có lẽ vì đã quá lâu không gặp, khi ánh mắt chạm nhau, Tiết Minh Lan hơi sững người.

Vài giây sau, vành mắt bà đỏ lên, bước nhanh đến ôm chặt lấy Tiết Mai, giọng nói cũng trở nên nghẹn ngào:

"Nhìn em kìa, gầy thành thế này rồi! Chắc lại chẳng chịu ăn uống tử tế, suốt ngày chỉ lo giảm cân thôi phải không?"

Tiết Mai mỉm cười, giải thích:

"Không có đâu, em đã lâu lắm rồi không giảm cân nữa."

Tô Lạc Nam không có ấn tượng sâu sắc với người dì này.

Nhưng không biết có phải do ảo giác không, cô luôn cảm thấy giọng nói của dì Tiết Mai nghe yếu ớt, sắc mặt cũng hơi nhợt nhạt, trông như vừa mới trải qua một cơn bạo bệnh vậy.

Có lẽ do trang sức dưỡng người, trên người bà đeo đầy vàng bạc, ngọc ngà, trông tổng thể khí sắc cũng tốt hơn hẳn.

Tiết Minh Lan buông dì ấy ra, đánh giá từ trên xuống dưới một lúc lâu rồi mới trách móc:

"Bao nhiêu năm rồi mà em cũng không về thăm một lần. Mẹ lúc ra đi vẫn còn nhắc mãi đến em đấy. Hồi trước, mẹ thương em nhất, vậy mà cuối cùng cũng chẳng đợi được em quay về. Chị cả tức giận đến phát điên luôn rồi."

Tiết Mai nở một nụ cười có chút chua chát:

"Chẳng phải vì em luôn bận rộn, không thể thu xếp về được sao? Chị à, mình vào nhà đi, ngoài này lạnh lắm."

Tô Lạc Nam từ đầu đến cuối vẫn im lặng. Mãi đến khi ánh mắt Tiết Mai hướng về phía cô, cô mới lễ phép chào một tiếng:

"Con chào dì."

Mắt Tiết Mai sáng lên, thần sắc thoáng qua chút vi diệu.

Bà liếc nhìn Tiết Minh Lan một cái, rồi lại chuyển sang Tô Lạc Nam, quan sát cô từ đầu đến chân.

"Đây là Nam Nam sao? So với trong ảnh còn xinh hơn nhiều. Gần hai mươi năm không gặp, giờ đã thành thiếu nữ rồi, thật sự

rất xinh đẹp."

Toàn là những lời khách sáo, Tô Lạc Nam cũng không để tâm, chỉ mỉm cười đáp lại một câu cảm ơn.

Sau khi vào sảnh lớn, người giúp việc trong nhà rót trà cho ba người.

Tiết Minh Lan và Tiết Mai ngồi trên ghế sô pha, ôn lại chuyện cũ.

Vốn mang bản năng của một phóng viên, Tô Lạc Nam từ trước đến nay luôn có thói quen nhạy bén quan sát môi trường xung quanh.

Cô cũng không có ý định tham gia vào câu chuyện, nên lúc rảnh rỗi liền ngẩng đầu quan sát toàn bộ biệt thự.

Có lẽ vì trong phòng khách bày biện quá nhiều đồ dùng sinh hoạt nên biệt thự nhà Tiết Mai trông không quá rộng rãi. Ở góc phòng còn có một khu vui chơi cho trẻ em, các góc cạnh sắc nhọn trong nhà cũng được bọc xốp cẩn thận.

Phản ứng đầu tiên của cô là trong nhà chắc chắn có một đứa trẻ mới tập đi chưa lâu, có thể số người sinh sống trong đây cũng không ít.

Căn biệt thự này có diện tích khoảng 200 mét vuông mỗi tầng, tổng cộng hai tầng. Xét từ cách sắp xếp đồ đạc, có vẻ trong nhà có khá nhiều người cùng chung sống.

Thay vì gọi là biệt thự, nơi này trông giống một căn hộ thông tầng hơn.

Tô Lạc Nam đang thả hồn suy nghĩ thì bất ngờ có người gọi tên cô.

"Nam Nam, có phải trà không hợp khẩu vị không?" Tiết Mai cúi đầu nhìn tách trà gần như chưa được động đến trước mặt cô, rồi nhẹ giọng hỏi: "Có muốn uống nước ngọt không? Dì thấy người trẻ tuổi các cháu thường thích uống nước ngọt."

"Không cần đâu, không cần đâu." Tô Lạc Nam vội vàng xua tay, "Bây giờ cháu không khát, cảm ơn dì ạ."

"Ồ, vậy sao?"

Tiết Mai nhìn cô với biểu cảm hơi khó hiểu, ánh mắt lướt qua gương mặt cô, chăm chú quan sát một lúc lâu.

"Làm việc một mình ở Giang Thành nhiều năm như vậy có mệt không? Trước đây dì đã giới thiệu cho cháu nhiều người như thế mà vẫn không thích sao? Hay là Nam Nam có mẫu người mình thích?"

Giọng điệu vẫn còn dịu dàng, nhưng nghe thế nào cũng cảm giác như đang thăm dò.

Nghe đến đây, Tiết Minh Lan lập tức biến sắc, hừ lạnh một tiếng:

"Nó chỉ thích cái thằng lái taxi đó thôi."

Tô Lạc Nam: "..."

Tiết Mai lập tức tiếp lời: "Vậy là có mẫu người yêu thích rồi à? Hay là, đã có người mình thích rồi?"

Tô Lạc Nam khẽ cụp mắt, nhẹ giọng đáp:

"Cháu thích người đối tốt với cháu."

Thích người đối xử tốt với cô, thích người thích cô, thích người có thể nhìn thấy những điểm sáng trên con người đầy khuyết điểm của cô, thích người sẵn sàng dành tâm tư cho cô.

Thích... một người như Quý Diễn.

"Vậy... Nam Nam có thích trẻ con không?"

Mắt Tiết Mai đột nhiên sáng lên, đầy mong đợi nhìn cô.

Tô Lạc Nam cảm thấy bầu không khí có chút kỳ lạ.

Hai chị em ruột xa cách mười lăm năm mới gặp lại, đáng lẽ phải có rất nhiều chuyện để nói, nhưng sao chủ đề cứ vô thức xoay quanh cô?

Cô gật nhẹ đầu:

"Cũng được ạ."

Thực ra, cô không thích lắm, nhưng cô đoán trong nhà này chắc có trẻ con.

Sau bao năm lăn lộn ngoài xã hội, Tô Lạc Nam cũng trở nên khéo léo hơn nhiều. Cô biết rõ lời nào nên nói, lời nào không nên nói.

"Vậy thì tốt."

Sắc mặt Tiết Mai lộ rõ vẻ vui mừng. Bà lấy từ trong ngăn kéo ra một bức ảnh đặt lên bàn.

"Cháu nhìn thử xem, cậu thanh niên này thế nào? Nhà có điều kiện, lại biết thương người, tướng mạo cũng không đến nỗi. Chỉ có điều..."

Bà ngập ngừng một chút rồi cười tiếp:

"Chỉ là hơi lớn tuổi một chút. Nhưng mà nhà nó có điều kiện tốt, thực ra với hoàn cảnh nhà mình, đáng lẽ không xứng với nó đâu. Nhưng ai bảo Nam Nam nhà chúng ta xinh đẹp như vậy chứ, đúng không?"

Tô Lạc Nam nhìn thoáng qua bức ảnh.

Một người đàn ông có ngoại hình bình thường, thậm chí có thể nói là không có điểm gì nổi bật.

Dựa theo bức ảnh này, trông anh ta cũng phải hơn ba mươi tuổi rồi.

Cô không hiểu, rốt cuộc là vì Tiết Mai nghiện làm bà mối hay sao, mà rõ ràng cô đã nói thẳng rằng mình không muốn xem mắt nữa, vậy mà bà vẫn cứ nhiệt tình giới thiệu đối tượng cho cô.

Tô Lạc Nam nhẹ giọng giải thích:

"Dì, con không có ý định tìm bạn trai."

Lời vừa dứt, Tiết Minh Lan đã tỏ ra không vui, cau mày nhìn cô.

"Sao lại không tìm đối tượng? Tô Lạc Nam, con bao nhiêu tuổi rồi, có thể lo lắng cho tương lai của mình một chút được không? Mai Mai, đừng để ý đến nó, cứ nói tiếp đi. Đúng rồi, cậu ấy bao nhiêu tuổi?"

"35 tuổi, nhưng đã có hai căn nhà đứng tên ở Giang Thành, không cần trả nợ nhà hay nợ xe."

"35 tuổi à, hơn con bé nhà mình tám, chín tuổi lận." Tiết Minh Lan lộ rõ vẻ tiếc nuối.

Thấy bà có chút dao động, Tiết Mai vội vàng bổ sung:

"Nhưng nó thực sự rất biết quan tâm. Quan trọng nhất là nó là con trai riêng của chồng em với vợ trước. Chị, Nam Nam là cháu ruột của em, nếu gả qua đó cũng chẳng cần lo lắng mối quan hệ mẹ chồng – nàng dâu, em nhất định sẽ thương cháu nó. Chồng em cũng nói rồi, nếu con trai ông ấy cưới được Nam Nam, căn

nhà đó sẽ tặng luôn cho hai đứa. Chị và anh rể cũng có thể sống trong một căn nhà rộng như vậy, quá tốt còn gì."

Nghe vậy, Tiết Minh Lan lập tức dao động, cười nhìn sang Tô Lạc Nam.

"Vậy bên kia biết về Nam Nam nhà mình thế nào? Ấn tượng ra sao?"

"Dĩ nhiên là do em đề xuất." Tiết Mai tỏ vẻ tự hào:

"Nửa năm trước, sau khi nó ly hôn, người đầu tiên em nghĩ đến là Nam Nam. Dù sao hồi nhỏ chị Sáu đối xử với em rất tốt, có chuyện gì em đương nhiên sẽ nghĩ đến chị đầu tiên, đúng không?"

Không thể không thừa nhận, Tiết Mai không chỉ xinh đẹp mà còn khéo ăn khéo nói, khiến Tiết Minh Lan cười vui vẻ.

"Đúng rồi."

Có lẽ thấy thời cơ thích hợp, Tiết Mai lập tức chen vào.

"Còn một chuyện nữa, nó từng ly hôn và có một đứa con, nhưng đứa trẻ rất ngoan, đã có bảo mẫu chăm sóc. Hơn nữa, đảm bảo vợ cũ của nó sẽ không gây phiền phức gì, chuyện này chị đừng lo."

"Nó đang ở nhà chứ?" Tiết Minh Lan lập tức nói: "Hay là gặp thử một lần đi?"

"Có ở nhà, có ở nhà, chị đừng vội, để em gọi điện thoại cho nó."

Hai người họ đều vui vẻ ra mặt, như thể chuyện này đã được quyết định xong, hoàn toàn không ai hỏi qua ý kiến của Tô Lạc Nam.

Tiết Mai vừa đứng lên định lấy điện thoại thì Tô Lạc Nam nhíu mày, cắt ngang lời bà.

"Cháu sẽ không ở bên anh ta đâu. Cháu đã có người mình thích rồi."

Giọng cô không lớn, nhưng vô cùng kiên định. Rõ ràng là đã hạ quyết tâm.

Không khí trong phòng thoáng chốc trở nên tĩnh lặng, chỉ còn tiếng gió bên ngoài khe khẽ gõ vào cửa sổ.

Tiết Minh Lan có chút lúng túng: "Nam Nam, con nói—"

"Mẹ."

Tô Lạc Nam đột nhiên lên tiếng, gần như mạnh mẽ cắt ngang lời bà.

Cô nhìn chằm chằm vào mẹ, đôi mắt không biết từ lúc nào đã đỏ hoe, giọng nói có chút nghẹn lại.

"Mẹ nóng lòng muốn con kết hôn như vậy, người mẹ thực sự quan tâm là con sao?"

Thậm chí mẹ còn sẵn sàng gả cô cho một người đàn ông chưa từng gặp mặt, lớn hơn cô rất nhiều tuổi, đã qua một đời vợ, còn có con riêng, không có học vấn, cũng chẳng có năng lực gì.

Điều bà quan tâm thực sự là Tô Lạc Nam, hay chỉ là tài sản mà người ta hứa sẽ trao cho gia đình họ?

Hơn hai mươi năm qua, đây là lần đầu tiên Tô Lạc Nam nói ra những lời như vậy với Tiết Minh Lan.

Cô tưởng rằng mình sẽ kích động, sẽ khóc lóc, sẽ tranh cãi kịch liệt.

Nhưng không.

Cảm xúc của cô bình tĩnh hơn cô tưởng rất nhiều.

Chương 53: Tô đại nhân thân yêu

Nhà của Tiết Mai nằm ở một vị trí khá hẻo lánh. Trước cửa sổ ban công có một cây ngô đồng khổng lồ che khuất ánh nắng, chỉ có những tia sáng lẻ loi len qua kẽ lá rơi xuống.

Có lẽ vì quanh năm ít khi thấy mặt trời, cả căn nhà đều mang một vẻ âm u, lạnh lẽo.

Không khí im lặng rất lâu, chỉ có âm thanh tút tút của cuộc gọi đang đổ chuông trong tay Tiết Mai.

Tiết Minh Lan sững sờ nhìn cô. Một lúc sau, bà mới nghiến răng nói:

"Tô Lạc Nam, con đang nói linh tinh gì đấy?!"

Dù sao cũng là lần đầu hai chị em gặp lại sau nhiều năm xa cách, Tô Lạc Nam không muốn phá hỏng bầu không khí lúc này.

Bàn tay đang siết chặt dần buông lỏng, cô rũ mắt xuống, nhẹ giọng nói:

"Con đã có người mình thích rồi. Bọn con... sẽ sớm ở bên nhau. Mẹ không cần lo lắng cho tương lai của con, con sẽ tự chịu trách nhiệm với cuộc đời mình."

Vừa dứt lời, cuộc gọi trong tay Tiết Mai đúng lúc được kết nối. Một giọng nam vang lên từ đầu dây bên kia:

"Gọi làm gì vào giờ này?"

Rõ ràng đối phương đang không vui, trong giọng điệu có sự bực bội không che giấu.

Tiết Mai cười cười, nói:

"Chuyện về Nam Nam mà dì từng kể với con, cháu gái dì ấy. Nó vừa đến nhà dì. Dì nhớ con đang ở gần đây, có muốn ghé qua gặp mặt không?"

Bên kia im lặng hai giây, sau đó giọng nói mang theo sự nghi ngờ vang lên:

"Cả ngày cứ nôn nóng giới thiệu vợ cho tôi làm gì? Ai biết được cháu gái của bà có phải do bà sắp xếp để chiếm đoạt gia sản nhà tôi không? Tôi sớm biết bà chẳng có ý tốt gì rồi."

Càng nói, giọng điệu của anh ta càng trở nên căm ghét, thậm chí còn mang theo vài phần nghiến răng nghiến lợi.

Tô Lạc Nam hiểu ra, xem ra người dì này của cô cũng chẳng sống dễ dàng gì trong gia đình này.

Vì muốn gả vào hào môn, bà ta không chỉ tìm một người chồng hơn mình gần hai mươi tuổi mà còn phải chịu cảnh ngày ngày bị con trai của ông ta đề phòng, sợ bà ta có ý định chiếm đoạt gia sản.

Chỉ cần nhìn thái độ hời hợt, lạnh nhạt của người giúp việc vừa rồi cũng đủ thấy địa vị của bà ta trong căn nhà này chẳng đáng là bao.

Tay trái che lấy ống nghe, Tiết Mai hạ giọng rồi bước nhanh ra ngoài.

"Sao dì có thể hại con được chứ? Cháu gái dì vừa xinh đẹp, vừa thích trẻ con, lại tốt nghiệp từ trường đại học danh tiếng, sau này chắc chắn sẽ dạy con rất giỏi. Bây giờ Bối Bối còn nhỏ, nhân

lúc con bé chưa nhớ mặt mẹ ruột, hãy tranh thủ bù đắp tình cảm cho con bé đi, chẳng phải tốt hơn sao?"

Cánh cửa cạch một tiếng đóng lại, giọng nói lấy lòng của Tiết Mai ngày càng xa, chẳng mấy chốc đã biến mất khỏi đại sảnh.

Khoảnh khắc cánh cửa đóng lại, một cơn gió lạnh ùa vào, ngoài cửa sổ, cây ngô đồng to lớn xào xạc trong gió.

Căn phòng khách rộng lớn giờ chỉ còn lại Tô Lạc Nam và Tiết Minh Lan.

Cả hai đều im lặng, bầu không khí trong phút chốc trở nên vô cùng ngột ngạt.

Tiết Minh Lan rõ ràng vì câu nói ban nãy của cô mà canh cánh trong lòng. Nhìn cô một lúc lâu, bà mới cười lạnh, giọng điệu đầy châm biếm:

"Ý của con là, chúng ta không thương con, ép con kết hôn sớm chỉ vì tiền sao?"

Tô Lạc Nam mấp máy môi, nhưng khi ánh mắt cô chạm vào ánh nhìn sắc bén của Tiết Minh Lan, những lời định nói lại nghẹn lại trong cổ họng.

Suy cho cùng, cô vẫn mềm lòng. Những lời quá nhẫn tâm, cô không thể nói ra với người thân của mình.

Tiết Minh Lan cảm thấy chuyện này thật nực cười, bà nhíu chặt mày, gần như tức đến bật cười:

"Ba mẹ nuôi con bao nhiêu năm trời, cho con đi học đại học, lúc con thi cấp ba còn đặc biệt bỏ tiền đưa con đến Tây Thành học. Chúng ta đã bỏ ra bao nhiêu công sức vì con, vậy mà bây giờ con nói ba mẹ không thương con? Tô Lạc Nam, con còn có lương tâm không?"

Nghe bà nói vậy, đột nhiên Tô Lạc Nam cảm thấy vô cùng ấm ức. Đôi mắt cô hoe đỏ, ngước lên nhìn bà, giọng khàn khàn:

"Nhưng con chẳng phải là con của ba mẹ sao?"

"Con đâu có quyền lựa chọn có muốn đến thế giới này hay không."

"Ba mẹ đã sinh con ra, tại sao đến cuối cùng, con lại trở thành người mắc nợ ba mẹ, là gánh nặng của ba mẹ vậy?"

Tiết Minh Lan sững sờ, sắc mặt thoáng cứng lại.

Bà chưa bao giờ nghĩ rằng cô con gái luôn ngoan ngoãn hiểu chuyện của mình lại nói ra những lời như thế.

Hơn hai mươi năm qua, Tô Lạc Nam luôn sống theo khuôn phép, nói một không hai, thành tích học tập lúc nào cũng đứng đầu. Cô chưa từng có giai đoạn nổi loạn, là hình mẫu điển hình của "con nhà người ta".

Hàng xóm láng giềng vẫn thường nói rằng, Tiết Minh Lan và Tô Minh chắc hẳn kiếp trước đã tích được nhiều phúc đức nên kiếp này mới sinh được một cô con gái ngoan ngoãn như vậy.

Không gian xung quanh yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng mưa rơi tí tách ngoài cửa sổ.

Không biết từ khi nào, Giang Thành đã bắt đầu đón một cơn mưa phùn lất phất. Thành phố này vốn dĩ đã nhiều mưa, đặc biệt năm nay mùa mưa dường như kéo dài hơn, mưa rơi mãi không dứt.

Tiết Minh Lan cau chặt mày:

"Ý con là gì? Chỉ vì một buổi xem mắt mà con tranh cãi với ba mẹ? Ba mẹ làm tất cả là vì ai, chẳng phải là muốn con có một

cuộc sống tốt hơn sao? Sao con lại không hiểu lòng ba mẹ chút nào?"

Nói đi nói lại, vẫn là những câu này.

Bà dường như đã mặc định rằng, Tô Lạc Nam sẽ không phản bác.

Tô Lạc Nam mím chặt môi, những cảm xúc bị kìm nén suốt bao năm qua cuối cùng cũng có cơ hội bùng nổ.

"Học phí đại học là con tự kiếm. Hồi nhỏ, tiền sinh hoạt phí ba mẹ cho, mấy năm qua con cũng gần như trả hết rồi."

Cô cúi đầu, đầu ngón tay khẽ run rẩy, giọng nói trầm thấp như nghẹn lại trong cổ họng:

"Ba mẹ yêu con vì điều gì? Vì con ngoan ngoãn nghe lời? Hay vì con chưa bao giờ chống đối ba mẹ, có thể giúp ba mẹ thỏa mãn hư vinh?"

"Vậy bây giờ, mày định cắt đứt quan hệ với bọn tao à?"

Tiết Minh Lan gần như nghiến răng nói ra từng chữ, hai tay siết chặt thành nắm đấm, ánh mắt đầy vẻ châm chọc nhìn cô.

"Tao với ba mày nuôi mày bao nhiêu năm trời, cuối cùng nuôi ra một con sói mắt trắng, quay lại cắn ngược bọn tao à? Tô Lạc Nam, mày tự hỏi lương tâm mình đi, trong cái làng này, có bao nhiêu đứa con gái được cha mẹ cho học đại học như mày? Không phải đến tuổi là kết hôn rồi sao? Bọn tao cho mày đi học, cho mày ra ngoài mở mang tầm mắt, thế mà lại trở thành sai lầm à?"

"Sai không phải là ở bố mẹ, mà là ở con. Là con, mãi mãi cũng không học được cách hài lòng, mãi mãi cũng không thể vượt qua được nỗi đau trong lòng mình."

Không biết câu nào đã chạm đến điểm yếu trong lòng cô, trái tim Tô Lạc Nam khẽ run lên, đầu mũi cay xè, khóe mắt nóng hổi như thể có dòng nước ấm đang chực tràn ra.

"Con chỉ không hiểu, tại sao con tên là Tô Lạc Nam, còn em trai con lại tên là Tô Thiên Tứ? Tại sao nó có thể ở bên cạnh ba mẹ, còn con thì phải sống nhờ nhà người khác? Tại sao những điều ba mẹ làm cho nó lại là lẽ đương nhiên, còn những gì dành cho con lại chỉ là sự ban ơn?"

Thiên Tứ, Thiên Tứ – món quà mà ông trời ban tặng cho ba mẹ.

Chỉ có trời mới biết, lúc còn nhỏ cô đã ghen tị với cái tên đó biết bao nhiêu.

Bọn họ trách cô tính cách nhạy cảm, hướng nội, trách cô không thân thiết với ai, trách cô luôn giữ khoảng cách với mọi người.

Nhưng chưa một ai từng nghĩ rằng, suốt bao nhiêu năm qua, liệu có ai thật lòng thương yêu cô hay chưa?

Cùng một cha một mẹ sinh ra, tại sao Tô Thiên Tứ có thể vô tư làm nũng, tùy hứng trước mặt ba mẹ, ngày ngày mặc đồ hàng hiệu, nghiễm nhiên hưởng nền giáo dục ở thành phố lớn, còn cô thì phải mãi mãi ngoan ngoãn, mãi mãi cẩn trọng ngay cả khi ở trong chính ngôi nhà của mình?

Hai người họ, cũng chỉ cách nhau ba tuổi mà thôi.

Lên đại học, thỉnh thoảng bạn cùng phòng sẽ ngồi tụ lại trò chuyện, trong câu chuyện của họ, lúc nào cũng có những kỷ niệm ấm áp giữa họ và cha mẹ.

Có bạn kể rằng, dù đã hơn hai mươi tuổi nhưng mỗi lần đi bệnh viện vẫn phải có mẹ đi cùng mới dám đi, hay như hôm trước nấu ăn còn làm cháy xoong đến thủng cả đáy, bị mẹ đuổi theo mắng.

Mỗi khi nói đến những chuyện như thế, Tô Lạc Nam chưa bao giờ tham gia vào cuộc trò chuyện.

Cô không giống những cô gái được cha mẹ nâng niu trong lòng bàn tay.

Cô biết làm mọi thứ, không chỉ nấu ăn hay chăm sóc gia súc rất thành thạo, mà trước đây, cô còn từng hái bông, phun thuốc trừ sâu cho ruộng lúa. Ngay cả khi ông bà nội đi bệnh viện, cô cũng là người đưa họ đi.

Cô vẫn nhớ như in năm tám tuổi, lần đầu tiên dắt bà đến bệnh viện lớn trên trấn.

Bà không biết chữ, mà cô khi đó còn quá nhỏ, phải vừa hỏi đường vừa tự tìm đến bệnh viện.

Lúc bà truyền nước, cô không dám chợp mắt suốt cả đêm, sợ thuốc trong chai cạn sẽ làm máu chảy ngược. Mí mắt cô nặng trĩu, cơn buồn ngủ kéo đến dồn dập, cô chỉ có thể cấu vào đùi mình để chống lại cơn mệt mỏi.

Nói cho cùng, cô không quá thân thiết với cha mẹ, thậm chí còn chẳng cảm nhận được bao nhiêu tình yêu từ họ.

Khoảng thời gian gần gũi nhất giữa cô và Tiết Minh Lan có lẽ cũng chỉ là hai năm học cấp ba ở Tây Thành.

Hơn hai mươi năm qua, gần một nửa thời gian, cô luôn tự hỏi liệu cha mẹ có yêu mình không.

Cảm giác ấy vừa tủi thân vừa bất lực, nhưng cô chỉ có thể nhẫn nhịn.

Cô biết rõ rằng một bát nước không bao giờ có thể giữ thăng bằng tuyệt đối. Nhưng ít nhất, có thể đừng thiên lệch quá rõ ràng như vậy không?

Chỉ cần nghiêng về phía cô thêm một chút, một chút thôi cũng được.

Bên ngoài cửa sổ, mưa vẫn rả rích rơi không ngừng. Lồng ng.ực Tô Lạc Nam như bị đè nén đến mức khó chịu.

Nếu còn tiếp tục ở lại đây, có lẽ cô sẽ thực sự phát điên mất.

Có lẽ cô cần ra ngoài để hít thở không khí.

Tô Lạc Nam ngẩng đầu, cố gắng kìm nén những giọt nước mắt sắp tràn ra khỏi khóe mắt, sau đó xoay người đi về phía cửa.

"Dù người đó có tốt đến đâu, có giàu có thế nào, con cũng sẽ không kết hôn với anh ta đâu. Con đã có người mình thích rồi, mẹ không cần lo lắng cho con. Con còn có việc, phải về trước. Mẹ và dì trò chuyện xong nhớ nói với con một tiếng, con sẽ gọi xe giúp mẹ."

Tô Lạc Nam vừa dứt lời, giọng nói của Tiết Minh Lan chợt vang lên từ phía sau, mang theo chút do dự.

"Người mà con thích... có phải là Quý Diễn không? Đứa trẻ đó thật sự không phải là người tốt đâu, nó sẽ lừa con đấy."

Bước chân cô khựng lại, nhưng vẫn không quay đầu, giọng nói thản nhiên.

"Lừa thì lừa thôi. Con không hối hận."

Cứ lừa đi.

Dù sao cũng không phải lần đầu tiên.

*

Bốn giờ chiều, Tô Lạc Nam đặc biệt quay lại công ty một chuyến.

Trước đó có tài liệu để quên ở công ty, cô luôn quên không lấy. Hôm nay tình cờ đi ngang qua đây, liền tiện thể ghé vào.

Còn chưa kịp đến bàn làm việc, một bó hồng rực rỡ, kiều diễm đã đập vào mắt cô. Một bàn đầy hoa, nhìn qua vô cùng hoành tráng.

Đồng nghiệp Văn Văn hôm nay đúng lúc tăng ca, thấy cô bước vào thì cười đầy vẻ hóng chuyện:

"Nam Nam, ai tặng cậu hoa thế? Cả bàn hoa to thế này, đẹp quá đi mất. Cậu có bạn trai rồi à? Hay là người theo đuổi mới?"

Tô Lạc Nam cũng có chút ngẩn người, nhẹ nhàng chạm vào cánh hoa hồng.

"Khi nào thì có vậy?"

"Sáng nay thì phải."

Văn Văn vô thức nhìn quanh một vòng, hạ thấp giọng, ghé sát tai cô, thì thầm:

"Người theo đuổi cậu cũng chịu chơi lắm nha, còn mời cả phòng mình uống cà phê nữa. Ai cũng bất ngờ hết đó, hào phóng hơn cả sếp luôn."

Tô Lạc Nam hơi khựng lại, nhìn bó hoa hồng trước mặt, đột nhiên nhớ đến bài đăng cô vừa lướt qua trên xe khi nãy.

Rạng sáng nay, Quý Diễn vừa cập nhật một dòng trạng thái mới trên Weibo.

Ảnh đính kèm, hình như chính là một bó hồng lớn thế này...

"Có những loài chim vốn dĩ không thể bị nhốt trong lồng, bởi từng chiếc lông vũ của chúng đều tỏa sáng ánh hào quang của tự do."

Đây là một câu thoại trích từ bộ phim The Shawshank Redemption (Nhà tù Shawshank).

Tô Lạc Nam có ấn tượng rất sâu sắc về bộ phim này.

Đây là bộ phim đầu tiên mà cô và Quý Diễn cùng xem khi họ còn ngồi cùng bàn thời cấp ba.

Sau một kỳ thi, để giúp cả lớp thư giãn, giáo viên đã chiếu phim trên màn hình đa phương tiện trong lớp học.

Hồi cấp ba, có một tiết học được dành riêng để xem phim tập thể có lẽ là một trong những điều khiến họ mong chờ nhất.

Bạn cùng lớp ai nấy đều phấn khích, chen chúc kéo ghế ra ngồi hàng đầu để có vị trí xem tốt nhất.

Tô Lạc Nam không có thói quen hòa vào đám đông, còn Quý Diễn thì lười xem phim, chỉ cúi đầu làm bài tập toán.

Cả ba hàng ghế phía sau gần như chỉ còn lại hai người họ.

Khi đó, trong đầu Tô Lạc Nam chỉ toàn là việc học.

Khi bộ phim chiếu đến câu thoại này, cô tiện tay ghi nó vào sổ ghi chép, dự định sau này có thể dùng làm tư liệu viết văn.

Vừa viết xong, Quý Diễn đúng lúc ngẩng đầu lên nhìn thấy.

Ngón tay cậu xoay nhẹ cây bút đen trong tay, tựa lưng vào ghế, khóe môi khẽ cong lên, ánh mắt chăm chú nhìn cô.

"Câu này cũng dành cho cậu, Tô Lạc Nam. Thật ra cậu rất có năng khiếu học tập, biết đâu cố gắng thêm hai tháng nữa là có thể vượt qua cả tớ rồi."

Hôm đó, trời nắng đẹp. Những tia nắng ấm áp len qua khung cửa sổ, chiếu lên góc bàn học, làm những trang sách bị gió lật

khẽ rung động, mang theo hơi thở thanh xuân của mùa hạ.

Ánh sáng bị tán lá che khuất, những đốm nắng lốm đốm xuyên qua kẽ lá, rơi trên mái tóc lòa xòa trước trán của cậu thiếu niên.

Tô Lạc Nam dừng bút, ngẩng đầu lên đúng lúc chạm phải đôi mắt đen láy của Quý Diễn.

Khoảnh khắc ấy, không gian như đông cứng lại.

Đến cả nhịp thở cũng nhuốm chút mập mờ khó tả.

Cô đã nhớ mãi khoảnh khắc này, rất lâu, rất lâu. Đến tận bây giờ, vẫn có thể hồi tưởng lại một cách rõ ràng.

*

Thu dọn xong đồ đạc, Tô Lạc Nam cầm theo tập tài liệu, bước ra khỏi cổng công ty.

Bên ngoài, mưa càng lúc càng nặng hạt.

Cô đứng dưới mái hiên, định chờ mưa ngớt bớt rồi mới đi tiếp.

Vừa ngẩng đầu lên, cô liền nhìn thấy Quý Diễn ở bên kia đường.

Dòng xe cộ tấp nập, dòng người đông đúc, thế nhưng xuyên qua biển người mênh mông ấy, cô vẫn nhận ra cậu ngay lập tức.

Cậu khoác một chiếc áo khoác gió màu đen, cầm ô đứng đó, khóe môi thấp thoáng một nụ cười.

Không hiểu sao, sống mũi Tô Lạc Nam bỗng cay cay, mọi cảm xúc bị đè nén suốt cả ngày gần như trong khoảnh khắc đó được giải phóng.

Cô không quan tâm mưa lớn đến đâu, cũng không bận tâm bùn đất có bắn lên chân mình hay không, chỉ tăng tốc lao thẳng vào

cơn mưa.

Xuyên qua dòng người đông đúc, cô chạy ngày càng nhanh, ngày càng nhanh, chỉ muốn nhanh chóng đến bên cậu.

Không đợi Quý Diễn kịp phản ứng, cô đã nhào vào lòng cậu, áp mặt vào lồng ng.ực, siết chặt vòng tay ôm lấy cậu.

Bờ vai gầy khẽ run rẩy, nhưng cô không nói gì, chỉ im lặng ôm chặt lấy cậu.

Quý Diễn sững người, mất một lúc lâu vẫn chưa kịp phản ứng.

"Sao thế? Đã xảy ra chuyện gì à?"

Tô Lạc Nam lắc đầu.

Hai giây sau, giọng cô nghèn nghẹn:

"Tớ muốn ôm cậu một lát, được không?"

Quý Diễn nhíu mày, giọng trầm xuống, mang theo chút lạnh lùng lo lắng:

"Tô Lạc Nam, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Có ai bắt nạt cậu à? Ai dám ức hiếp cậu?"

Tô Lạc Nam lại lắc đầu, vùi mặt vào ngực cậu, giọng nói khẽ khàng.

"Chỉ là... tớ muốn ôm cậu một lát."

"Ôm đi, ôm đi, ôm cả đời cũng được."

Quý Diễn có chút bất đắc dĩ, giơ tay ôm lại cô.

"Nếu cậu thực sự thấy tâm trạng tệ quá, đánh tớ một trận cũng được."

Nghe giọng điệu nghiêm túc của cậu, Tô Lạc Nam bỗng nhiên bị chọc cười, cánh tay cũng vô thức nới lỏng.

Đợi đến khi cô dần bình tĩnh lại và buông cậu ra, Quý Diễn mới hơi cúi người xuống, đôi mắt đen láy nhìn cô chằm chằm.

Cậu không nói gì, chỉ cứ thế nhìn cô chăm chú.

Tô Lạc Nam bị ánh mắt cậu làm cho ngại ngùng, đang định dời mắt đi thì đột nhiên má cô bị giữ chặt.

Quý Diễn khẽ hôn lên môi cô, rồi cười nói:

"Thế này thì sao? Tâm trạng có tốt hơn chút nào không?"

Tô Lạc Nam đỏ mặt xấu hổ, lén nhìn quanh một vòng.

"Không hề."

Lời vừa dứt, Quý Diễn lại cúi xuống hôn cô lần nữa, khóe mày nhướng lên, cười đầy thách thức.

"Thế thì thêm một lần nữa, Tô Lạc Nam, cậu cũng tham lam thật đấy."

Người đi đường không ngừng qua lại, vài người đã liếc nhìn họ mấy lần. Cũng may Quý Diễn đeo kính râm, không thì có lẽ đã bị nhận ra rồi.

Tô Lạc Nam vừa thẹn vừa bực, lập tức quay lưng về phía cậu.

"Tớ còn chưa đồng ý với cậu đâu."

"Tớ không vội, khi nào cậu muốn đồng ý thì nói với tớ một tiếng là được, dù sao thì tớ cũng sẽ mãi chờ cậu."

Quý Diễn nói chậm rãi, vẫn mang theo vẻ lười nhác quen thuộc, nhưng lần này lại có thêm chút chân thành.

"Như thế có được không, Tô đại nhân thân yêu?"

Chương 54: "Hai mươi vạn"

Một hồi chuông điện thoại dồn dập kéo Tô Lạc Nam ra khỏi giấc ngủ.

Loa phát thanh thông báo tàu sắp đến ga, đoàn tàu chậm rãi di chuyển về phía trạm dừng. Toa tàu ồn ào, lẫn trong không khí là đủ thứ mùi khó chịu.

Ngồi trên tàu suốt mấy tiếng đồng hồ, những hành khách sắp xuống xe đều mang vẻ mặt bức bối, sốt ruột.

Tô Lạc Nam nghe máy, đồng thời kiễng chân với lấy hành lý trên ngăn để đồ phía trên.

Là cuộc gọi từ Tiết Minh Lan, giọng bên kia nghe có vẻ mệt mỏi.

"Nam Nam à, đến nơi chưa? Chắc cũng gần đến rồi nhỉ?"

Tô Lạc Nam liếc nhìn màn hình điện thoại, đã 10 giờ rưỡi tối. Vì trời mưa nên tàu đến trễ hơn một tiếng so với bình thường.

Chiều nay, cô bất ngờ nhận được điện thoại từ bà nội, nói rằng sau gáy ông nội có một khối u lớn, dạo gần đây luôn cảm thấy tức ngực, khó thở. Đi bệnh viện kiểm tra thì bác sĩ bảo tình hình không khả quan, khuyên người thân trong nhà mau chóng đến ngay.

Vừa nghe điện thoại, cô lập tức đặt vé từ Giang Thành về quê.

Hôm nay thời tiết không tốt, mưa suốt cả ngày, tàu lắc lư suốt chặng đường, mãi đến bây giờ mới đến nơi.

Tô Lạc Nam dùng hai tay lấy hành lý xuống, đồng thời kẹp điện thoại giữa vai và má để tiếp tục trò chuyện với Tiết Minh Lan.

"Hôm nay trời mưa, tàu đến trễ, con vừa mới đến nơi."

"Được, về đến nơi thì đến bệnh viện trước nhé. Nghe bà nội nói, tình hình của ông nội không được tốt lắm. Hai cụ già mà không có ai bên cạnh cũng không ổn. Bố con bên này tạm thời chưa đi được, sếp nhất quyết bắt làm xong chỗ công việc này mới cho về. Chúng ta sẽ về ngay trong vài ngày tới. Con chú ý mọi chuyện, có gì thì gọi điện ngay nhé."

Tô Lạc Nam gật đầu, trấn an:

"Vâng, mẹ đừng lo."

Sau khi cúp máy, cô kéo theo đống hành lý lớn xuống xe.

Lần này, vì ông nội đổ bệnh, cô đã xin công ty một kỳ nghỉ dài để ở nhà chăm sóc hai ông bà.

Trong túi hành lý chủ yếu là quần áo và một số đồ dùng mà cô đã mua cho ông bà nội khi còn ở Giang Thành.

Mối quan hệ giữa cô và Tiết Minh Lan gần đây cũng dần trở nên bình thường hơn.

Cả hai đều có một sự ngầm hiểu rằng sẽ không nhắc lại chuyện đã xảy ra ở nhà Tiết Mai hôm đó.

Tiết Minh Lan không còn thúc ép cô kết hôn hay vội vã giới thiệu đối tượng nữa. Ngược lại, Tô Lạc Nam cũng không nhắc đến chuyện giữa cô và Quý Diễn.

Hai mươi phút sau, cô đến bệnh viện.

Chưa kịp bước đến cửa phòng bệnh, cô đã bị bác sĩ gọi vào văn phòng với vẻ mặt nghiêm trọng.

Bác sĩ này là một người họ hàng xa của gia đình cô, cũng tốt nghiệp Đại học Giang Thành. Hàng năm đều có những buổi gặp mặt ăn uống cùng gia đình, nên ông nhận ra cô.

Ông đẩy một tập tài liệu về phía cô, giọng nặng nề:

"Trước tiên, cháu hãy xem cái này đi."

Bác sĩ đẩy nhẹ gọng kính viền vàng trên gò má, đưa tờ chẩn đoán trong tay cho cô.

"Khối u ác tính ở phổi của ông cụ đã di căn nghiêm trọng rồi. Ông ấy đúng là chịu đựng giỏi thật, đau đến mức này rồi mà bây giờ mới chịu đến bệnh viện."

Ông nói sơ qua về tình trạng bệnh, nhìn chung không mấy khả quan. Bệnh của ông nội cô đã kéo dài quá lâu, khối u đã lan rộng, giờ chỉ có thể cố gắng hóa trị để giảm bớt gánh nặng cho phổi.

Tô Lạc Nam không hiểu nhiều về y học, nhưng từ lời bác sĩ, cô chỉ có thể rút ra bốn chữ—ung thư phổi giai đoạn cuối.

Tay cô run lên khi cầm tờ chẩn đoán, mắt dừng lại trên dòng chữ "khối u ác tính ở phổi", trong khoảnh khắc, hốc mắt cô đỏ hoe.

Cô không thể hiểu nổi—một ông cụ lúc nào cũng vui vẻ, tâm trạng lúc nào cũng lạc quan như vậy, tại sao đột nhiên lại mắc bệnh?

Hơn nữa, lại là một căn bệnh nghiêm trọng đến thế.

Rõ ràng năm ngoái, Tô Minh còn nói điều khiến ông yên tâm nhất chính là ông bà nội vẫn còn khỏe mạnh, nên ông mới có

thể an tâm làm việc xa nhà.

Tô Lạc Nam ngẩng lên nhìn bác sĩ, giọng nói khẽ run rẩy:

"Vẫn còn hy vọng chữa khỏi không bác sĩ? Hoặc là... có thể kéo dài thêm một thời gian?"

Năm ngoái, ông nội còn nói người ông thương nhất chính là cô. Ông chỉ có thể yên lòng khi thấy cô có một mái ấm của riêng mình.

"Cũng không phải là hoàn toàn không có hy vọng." Bác sĩ đẩy nhẹ gọng kính, nói với giọng điệu chuyên nghiệp mà bình tĩnh. "Chữa khỏi thì không có khả năng, nhưng nếu muốn giảm bớt đau đớn cho ông cụ, cố gắng kiểm soát bệnh tình thì vẫn có hy vọng."

Tô Lạc Nam hít sâu một hơi, khẽ cắn môi, rồi hỏi:

"Vậy... bây giờ cháu cần chuẩn bị bao nhiêu tiền?"

"Cái này không thể đảm bảo, phải theo dõi dần dần." Bác sĩ cau mày, trầm ngâm một lát rồi nói: "Ít nhất bây giờ, cần chuẩn bị khoảng mười vạn tệ. Hóa trị và chi phí nằm viện đều không hề ít."

Rời khỏi phòng khám, Tô Lạc Nam cầm tờ chẩn đoán trên tay, cả người cô như rơi vào trạng thái mơ hồ.

Nghĩ lại, cô đã vất vả bươn chải suốt bao năm nay, vậy mà ngay cả mười vạn tệ cũng chưa dành dụm được.

Cô thậm chí không có khả năng lo tiền chữa bệnh cho ông.

Phòng bệnh của ông nằm gần phòng khám, vừa ngẩng đầu lên, cô đã có thể nhìn thấy ông đang nằm trên giường bệnh ở góc phòng qua cửa sổ.

Chỉ mới xa nhà một thời gian mà ông đã gầy rộc đi quá nhiều. Gương mặt hóp lại, sắc mặt nhợt nhạt, trông như chỉ cần một cơn gió thổi qua là có thể cuốn ông đi mất.

Bà ngồi trên chiếc ghế bên cạnh, đang tỉ mẩn gọt táo cho ông. Bóng lưng bà gầy gò, còng xuống, mái tóc bạc trắng không còn lẫn chút màu đen nào.

Hai ông bà cứ thế lặng lẽ ngồi bên nhau, cùng quay đầu nhìn về phía màn hình, nơi bộ phim kinh kịch đang phát trên tivi bệnh viện.

Hồi nhỏ, cô rất thích kéo một chiếc ghế nhỏ, ngồi chen giữa ông bà để xem những vở kịch rối rắm kia.

Đôi khi, cô còn bắt chước, ê a hát theo.

Ông bà nội khi ấy chính là khán giả trung thành nhất của cô. Dù cô hát có khó nghe đến đâu, họ cũng luôn vỗ tay cười rạng rỡ, còn nói rằng nếu đặt vào thời cổ đại, cháu gái họ chắc chắn sẽ là một danh ca nổi tiếng.

Sống mũi cay xè, Tô Lạc Nam không nỡ nhìn thêm, lặng lẽ đi vào hành lang sâu phía trong, bấm gọi cho mẹ mình – Tiết Minh Lan.

"Mẹ, bố mẹ còn bao nhiêu tiền? Bác sĩ bảo chúng ta nên chuẩn bị thêm."

Tiết Minh Lan im lặng hai giây, rồi có chút khó xử nói:

"Dạo gần đây Thiên Tứ lại gây chuyện, bố mẹ đã dùng hết tiền lo cho em con rồi, bây giờ còn đang nợ nữa... Hay là con tạm ứng trước? Khi nào bố có tiền sẽ trả lại cho con ngay."

Nói trắng ra là, họ cũng không thể đưa cô số tiền này.

Tô Lạc Nam không nói gì thêm, chỉ khẽ đáp lại một tiếng rồi cúp máy.

Mưa càng lúc càng nặng hạt, gió lạnh thốc qua cổ áo, rét buốt thấu xương.

Tiếng gió rít từng đợt, lá cây xào xạc, mặt trăng trên cao bị mây đen che phủ kín mít.

Cô đứng dưới mái hiên trước ban công tầng hai, cánh tay gác lên lan can, kẹp một điếu thuốc giữa những ngón tay, lặng lẽ nhìn cơn mưa xối xả ngoài sân, ánh mắt sâu thẳm, mờ mịt.

Cô cúi đầu, ngón tay kẹp điếu thuốc khẽ run rẩy, mái tóc rũ xuống cánh tay.

Bất lực. Cũng đầy tuyệt vọng.

Cô không có số tiền này, cũng chẳng biết vay ai, hoàn toàn không có cách nào.

Sau khi hút xong một điếu thuốc, cô bấm gọi cho Quý Diễn.

Điện thoại đổ chuông hai lần rồi nhanh chóng được bắt máy.

Đầu dây bên kia có vẻ khá ồn ào, giống như đang tham gia một sự kiện nào đó. Nếu lắng nghe kỹ, có thể nghe thấy cả giọng người dẫn chương trình đang đọc tên khách mời.

Tô Lạc Nam mấp máy môi, nhẹ giọng mở lời:

"Quý Diễn, cậu có thể... cho tớ mượn một ít tiền không?"

Quý Diễn nhíu mày, lập tức hỏi:

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Cô cúi mắt xuống:

"Bà tớ bị bệnh, cần tiền gấp. Tớ không xoay sở được."

"Bao nhiêu?"

"Năm vạn... hoặc bốn vạn cũng được."

Giọng cô càng nói càng nhỏ, trong lời nói vô thức mang theo chút chật vật và khó xử.

Bọn họ bây giờ thậm chí còn chưa chính thức là người yêu, vậy mà cô lại chủ động mở miệng mượn tiền của cậu.

Nhưng Tô Lạc Nam thật sự không còn cách nào khác.

Cô không giỏi giao tiếp, không có bạn bè thân thiết, cũng chẳng có họ hàng nào có thể nhờ vả. Gặp chuyện lớn, người đầu tiên cô nghĩ đến lại là Quý Diễn.

Bên kia im lặng hai giây, sau đó nhíu mày hỏi:

"Bây giờ cậu đang ở đâu?"

"Bệnh viện thị trấn."

"Tớ biết rồi."

Cuộc gọi vừa kết thúc, tiền lập tức được chuyển vào tài khoản của Tô Lạc Nam.

Không phải năm vạn, cũng không phải bốn vạn.

Mà là hai mươi vạn.

Sau khi mùi khói thuốc tan dần, Tô Lạc Nam vừa trở lại cửa phòng bệnh thì bắt gặp bà nội đang đi ra để lấy nước nóng.

Theo phản xạ, cô giấu tờ giấy chẩn đoán ra sau lưng, cố nặn ra một nụ cười khi nhìn người bà với gương mặt đầy dấu vết của

năm tháng trước mặt.

"Bà ơi."

"Nam Nam đến rồi à."

Bà nội Tô mỉm cười, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve má cô.

"Vất vả cho con rồi, đi xa như vậy để về đây. Vào xem ông nội trước đi, bà đi lấy ấm nước nóng đã."

Tô Lạc Nam gật đầu, bước đến bên giường bệnh của ông.

Ông cụ trông có vẻ rất vui, đang chăm chú xem kênh kịch truyền thống trên tivi.

"Ô, cháu gái của ông đến rồi?" Ông vẫy tay với cô, ra hiệu cô ngồi dịch sang bên cạnh. "Dịch sang trái một chút, đừng chắn tivi của ông."

Tô Lạc Nam cố tình bĩu môi:

"Hóa ra con còn không quan trọng bằng cái tivi của ông à."

"Quan trọng chứ, tất nhiên quan trọng hơn rồi!" Ông nội cười sảng khoái, cầm điều khiển tắt tivi. "Vừa hay ông cũng không muốn xem nữa. Đi thôi, mình về nhà!"

Tô Lạc Nam sững người, nhìn đồng hồ treo trên tường.

"Bây giờ sao ạ?"

"Ừm." Ông cụ cũng nhìn theo cô. "Vẫn chưa đến mười hai giờ mà, ngoài đường vẫn còn xe chạy."

Nói rồi, ông nhíu mày tỏ vẻ khó chịu:

"Ông chẳng muốn ở lại bệnh viện chút nào. Cái mùi thuốc sát trùng này, khó ngửi chết đi được. Ngày nào cũng phải chịu đựng bầu không khí ngột ngạt này, ở thêm mấy hôm nữa chắc ông chết vì bức bối mất thôi!"

Người nói vô tình, người nghe hữu ý, Tô Lạc Nam bây giờ thật sự không thể chịu nổi khi nghe ông nhắc đến chữ "chết" nữa.

Cô bất lực nói:

"Được rồi, được rồi mà. Để con đi hỏi bác sĩ xem có được không."

"Hỏi bọn họ làm gì?" Ông cụ Tô không vui, giọng có chút phật ý. "Ông muốn đi thì đi, muốn ở thì ở, bọn họ còn có thể cản ông chắc?"

"Ông già này, lúc trẻ đã cứng đầu, giờ già rồi vẫn không chịu nghe lời."

Đúng lúc đó, bà cụ Tô từ ngoài bước vào, nhìn ông cụ với vẻ không hài lòng, rồi đưa cốc nước nóng trong tay cho ông.

"Nhìn xem, Nam Nam từ xa chạy đến đây, trời lạnh thế này, ông lại chẳng biết thương cháu gái mà rót cho nó cốc nước nóng."

Ông cụ Tô đập tay lên trán, cười ha hả:

"Ôi, quên mất, quên mất! Xem cái đầu óc tôi này."

Nhân lúc ông bà cãi nhau, Tô Lạc Nam rời khỏi phòng, đi đến văn phòng bác sĩ.

Cô vừa hỏi về tình trạng xuất viện của ông, vừa tranh thủ tìm hiểu thêm bệnh tình, đồng thời dặn dò bác sĩ tạm thời đừng tiết lộ mọi chuyện với ông bà.

Khi rời khỏi văn phòng bác sĩ, đã gần một giờ sáng.

Cô đang chuẩn bị đi làm thủ tục phức tạp, còn chưa bước vào sảnh thì một giọng nói trầm thấp, từ tính bỗng vang lên từ phía sau, gọi cô lại.

"Tô Lạc Nam."

Tim cô bỗng run lên dữ dội. Cô quay đầu lại, ngây người nhìn người đàn ông trước mặt.

"Quý Diễn?"

Quý Diễn sải bước thật nhanh về phía cô, dang rộng cánh tay, ôm chặt cô vào lòng.

Cậu cúi người xuống, bóng dáng cao lớn đổ xuống phủ trọn lấy cô, bao bọc cô hoàn toàn trong vòng tay mình.

Từ nội thành Giang Thành đến đây ít nhất mất mấy tiếng, vậy nên ngay khi nhận được điện thoại, cậu đã lập tức lao đến sao?

Sắc mặt Tô Lạc Nam tái nhợt, đôi môi khẽ run, rõ ràng đang cố gắng gượng, yếu đuối đến mức như thể có thể vỡ tan bất cứ lúc nào.

"Tớ sẽ lo hết mọi thủ tục cho cậu. Đừng sợ, mọi chuyện sẽ ổn thôi."

Giọng Quý Diễn trầm thấp, nhưng lúc này lại như một liều thuốc an thần, khiến tâm trạng căng thẳng của cô dịu xuống đôi chút.

Có lẽ vì vội vã chạy đến đây, cả bờ vai cậu đều ướt đẫm.

Mũi Tô Lạc Nam cay cay, khi mở miệng, giọng cô khàn hẳn đi.

"Cảm ơn cậu."

Quý Diễn cúi người, ôm cô chặt hơn, gần như muốn hòa vào cô.

"Tô Lạc Nam, tớ yêu cậu. Cậu có thể lựa chọn dựa vào tớ vào lúc này, tớ thật sự rất vui."

——

Lời tác giả:

Quý Diễn sắp chính thức ra mắt gia đình rồi đây!

Tác giả: Thành bại tại lần này, nắm chặt tay quyết tâm!

Quý Diễn nghiến răng: Nếu không phải tại cô kéo dài lê thê, chúng tôi đã sớm ở bên nhau rồi!

Tác giả: Chột dạ jpg.

Chương 55: "SLN"

Thủ tục làm xong hết thì đã hơn hai giờ sáng.

Cũng may bệnh viện có bác sĩ trực đêm nên họ mới có thể nhanh chóng hoàn tất mọi thứ.

Ông bà tuổi cao, không chịu được thức khuya, không biết từ lúc nào đã thiếp đi trong cơn mơ màng.

Trong phòng bệnh quá ngột ngạt, Tô Lạc Nam không ngủ được, thế là hai người rảnh rỗi tựa vào lan can sân thượng tầng hai, thả hồn theo suy nghĩ.

Cả hai ăn ý đến kỳ lạ, cùng dựa lưng vào lan can một cách lười biếng, mỗi người kẹp một điếu thuốc giữa ngón tay.

Khói thuốc lượn lờ trong không trung, ánh sáng lập lòe nơi đầu ngón tay tạo nên sự tương phản rõ nét với màn đêm u tối.

Những lần trước khi ông bà nhập viện, cô hầu như đều tự mình lo liệu tất cả.

Lần đầu tiên, cô cảm nhận được có một người ở bên đồng hành, hóa ra lại an tâm đến thế, ngay cả tốc độ làm việc cũng nhanh hơn nhiều.

Quý Diễn nghiêng đầu nhìn cô, nhướng nhẹ mày:

"Một cô gái hơn hai mươi tuổi mà nghiện thuốc thế này à?"

Tô Lạc Nam khẽ búng tàn thuốc nơi đầu ngón tay, liếc mắt nhìn cậu:

"Còn chẳng bằng một nửa của cậu nữa kìa."

Cô không hề nói oan cho cậu, Quý Diễn tuy tuổi không lớn nhưng hút thuốc đã được mấy năm rồi.

"Cậu bắt đầu hút thuốc từ bao giờ vậy?" Tô Lạc Nam ngẩng đầu nhìn cậu.

Lần đầu tiên Tô Lạc Nam thấy Quý Diễn hút thuốc là ở quán net trong góc phố. Khi đó, cô khá sợ cậu, cảm thấy cậu là một thiếu niên hư hỏng, không lo học hành.

Sau này quen thân với cậu rồi, cô lại càng không thể hiểu nổi.

Quý Diễn học giỏi, nhà có tiền, người theo đuổi cậu xếp hàng dài, rốt cuộc có chuyện gì phiền lòng đến mức cần phải dùng thuốc lá để giải tỏa?

Vì chuyện này, cô còn tự tưởng tượng ra đủ loại câu chuyện để suy đoán.

Quý Diễn liếc nhìn điếu thuốc kẹp giữa đầu ngón tay, khóe môi nhếch nhẹ, giọng điệu thong thả:

"Hồi nhỏ hơi nổi loạn, hơi trẻ trâu, thấy cái gì ngầu thì học theo cái đó. Sau này thành thói quen, bỏ không được. Đua xe, xăm hình, đều là học từ dạo đó."

Tô Lạc Nam nghi hoặc:

"Chỉ vậy thôi?"

"Ừ, không thì còn gì nữa?"

"Cậu có hình xăm từ khi nào thế? Sao tớ chưa từng thấy?"

Quý Diễn không có ý định nói sâu về chuyện này, giọng điệu hờ hững, muốn nói qua loa cho xong:

"Có từ lâu rồi, không lớn lắm."

"Cho tớ xem đi."

Tô Lạc Nam bỗng nhớ đến những hình xăm mà cô từng lướt thấy trên mấy video ngắn ngập tràn phong cách "sến sẩm" trước đây.

"Tớ chưa từng thấy hình xăm của cậu bao giờ, có khi nào là một hình cực kỳ trẻ trâu không?"

"Tất nhiên là không." Quý Diễn liếc cô một cái, giọng đầy bất lực. "Thẩm mỹ của tớ chưa đến mức tệ như vậy đâu."

"Thế sao cậu cứ giấu giấu giếm giếm?" Cô càng nghe càng thấy tò mò. "Không lẽ là một hình xăm gì đó khó mà công khai được?"

Mưa dù đã ngớt bớt nhưng gió đêm vẫn lạnh thấu xương.

Tô Lạc Nam không mang thêm áo khoác, từng cơn gió lùa qua khiến cô bất giác run lên.

Không biết vì sao, khi ở cạnh Quý Diễn, tâm trạng nặng nề trước đó của cô lại dần tan biến.

Dù đã đứng ngoài này lâu như vậy, cô vẫn không cảm thấy lạnh.

Quý Diễn liếc nhìn cô, dụi tắt điếu thuốc, rồi bất ngờ cởi áo khoác, tiện tay ném vào lòng cô.

"Cậu thực sự tò mò đến thế à?"

Bên trong, cậu chỉ mặc một chiếc áo thun đen, khi lớp áo khoác được cởi ra, cánh tay săn chắc lộ ra, phối cùng chiếc đồng hồ bạc

nơi cổ tay, trông vừa đơn giản vừa cuốn hút.

"Mặc áo vào trước đã." Quý Diễn hất cằm ra hiệu.

Tô Lạc Nam không từ chối, nhanh chóng mặc áo khoác của cậu vào.

Quý Diễn cao hơn cô rất nhiều, áo khoác của cậu rộng đến mức khi cô mặc vào, cả người liền lọt thỏm bên trong, trông cứ như đứa trẻ con lén mặc áo của bố vậy.

Nhìn bộ dạng này của cô, Quý Diễn không nhịn được bật cười, lưng tựa hờ hững vào lan can, hơi cúi đầu giúp cô cài lại cúc áo.

Khi cài đến chiếc cúc cuối cùng, cậu khẽ cúi người, ghé sát bên tai cô, giọng nói trầm thấp vang lên:

"Hình xăm này của tớ không phải ai cũng có thể nhìn thấy đâu, cần có vé vào cửa đấy."

Lời nói mang theo sự mập mờ quấn quýt, giọng cậu cố ý trầm xuống, giống như một con cáo gian xảo đang dụ dỗ con mồi bước vào hang.

Đôi tai Tô Lạc Nam lập tức đỏ bừng, tim đập loạn nhịp.

Rõ ràng cô đã quá quen với những chiêu trò của Quý Diễn, thế nhưng mỗi lần đều không tự chủ được mà mặt đỏ tai nóng.

Cô ngước mắt nhìn cậu, không biết nghĩ đến điều gì mà tai lại càng đỏ hơn, đỏ đến mức như sắp tràn ra máu.

Hai giây sau, cô chậm rãi nâng mặt cậu lên, nhắm mắt, đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên môi cậu.

Nụ hôn chỉ thoáng qua như chuồn chuồn lướt nước, nhưng cô vẫn không buông cậu ra.

Đôi mắt đào hoa xinh đẹp của cô chăm chú nhìn gương mặt cậu, như đang cẩn thận khắc ghi từng đường nét.

Giọng cô nhẹ nhàng vang lên:

"Thế này thì sao? Có tính là vé vào cửa không?"

Hơi thở dần trở nên gấp gáp, không biết là của ai, nhưng nhịp tim vang lên rối loạn, phá vỡ sự tĩnh lặng giữa hai người.

Nụ cười bất cần thường trực trên môi Quý Diễn dần thu lại, yết hầu khẽ chuyển động.

Giây tiếp theo, cậu kéo cô vào lòng, những nụ hôn rơi xuống từng chút một—chóp mũi, khóe môi, bờ môi, cuối cùng ngay cả chiếc cổ trắng nõn và xương quai xanh cũng không thoát khỏi.

Tựa như một con dã thú bị khơi gợi bản năng, mà Tô Lạc Nam lúc này chẳng khác nào một con cừu non đang chờ bị nuốt chửng.

Hơi thở nóng rực vây lấy cô, Quý Diễn gần như thô bạo mà hôn cô, khiến hơi nước trong mắt cô dâng tràn, đến mức rơi xuống.

Cô khẽ nhíu mày, đẩy cậu ra:

"Quý Diễn, cậu làm tớ đau."

Lời nói của cô khiến Quý Diễn như bừng tỉnh, ánh mắt rối loạn dần lấy lại lý trí.

Cậu buông cô ra, còn Tô Lạc Nam lập tức quay lưng đi, hai má vẫn đỏ bừng, hơi thở chưa ổn định.

Quý Diễn đưa tay xoa trán, cảm thấy có chút nhức đầu.

Ban nãy cậu suýt chút nữa đã mất kiểm soát ngay trên sân thượng bệnh viện.

Cậu nhìn bóng lưng cô, cảm giác chính mình càng lúc càng không kiềm chế được trước cô.

"Giận rồi à?"

Cậu chột dạ, đưa tay chạm nhẹ vào chóp mũi.

Tô Lạc Nam không thèm để ý đến cậu.

Quý Diễn mím môi, rồi thử thăm dò:

"Hay là... cậu đánh tớ một trận đi? Hoặc... hôn lại?"

Bị cậu hôn đến mức khóe môi sắp rách, vậy mà cậu vẫn có thể thản nhiên nói ra những lời này!

Tô Lạc Nam quay đầu lườm cậu một cái, nhưng khi ánh mắt chạm vào ánh mắt Quý Diễn, cô bỗng nhớ ra điều gì đó.

"Vậy bây giờ cậu có thể cho tớ xem hình xăm của cậu rồi chứ? Nếu không, tớ sẽ giận đấy!"

Quý Diễn nhướng mày: "Xem rồi thì cậu sẽ không giận nữa?"

Tô Lạc Nam gật đầu.

Quý Diễn trầm ngâm vài giây, sau đó đưa tay nắm lấy vạt áo, kéo chiếc áo thun đen qua đầu.

Cậu có dáng người rất đẹp, không chỉ cơ bắp trên cánh tay rõ nét mà cả đường nét cơ bụng cũng rắn rỏi, săn chắc, trông vô cùng mạnh mẽ.

Ánh mắt Tô Lạc Nam trượt lên phía trên, ngay vị trí trái tim cậu, có ba chữ cái được khắc bằng phông chữ nghệ thuật—SLN*.

Chỉ cần nhìn thoáng qua, cô đã nhận ra ngay, đó là tên của cô.
(*Phiên âm tên của Tô Lạc Nam là Sū Luò Nán)

Cô sững lại, đầu ngón tay vô thức lướt nhẹ qua vị trí trái tim cậu.

"Cậu xăm cái này khi nào vậy?"

"Mùa hè sau khi tốt nghiệp cấp ba thì phải." Quý Diễn nói với vẻ thờ ơ, "Lúc đó Trình Cánh Văn rủ tớ đi xăm cùng, tớ lười chờ nên tiện thể xăm luôn một cái."

Nếu không phải do Tô Lạc Nam hỏi, có lẽ Quý Diễn cũng chẳng định kể ra.

Đôi mắt cô bỗng đỏ lên, trông chẳng khác nào một chú thỏ con, vẫn cứ ngây ngốc nhìn chằm chằm vào hình xăm đó.

Nếu cậu không ngăn lại kịp thời, chắc cô sắp khóc đến nơi rồi.

Quý Diễn nhanh chóng mặc lại áo, giọng điệu lơ đãng:

"Bên ngoài vẫn đang mưa, lạnh chết mất."

Nói rồi, cậu đột nhiên lấy từ trong túi ra một viên kẹo màu đỏ, đặt vào tay Tô Lạc Nam.

"Hôm nay có đồng nghiệp trong công ty kết hôn, phát kẹo cưới cho bọn tớ, bảo là muốn truyền may mắn. Bây giờ tớ đưa cho cậu."

Lúc nhận được viên kẹo này, trong đầu Quý Diễn chợt lóe lên một suy nghĩ:

May mắn như thế này, cậu không nỡ ăn.

Cậu muốn dành hết may mắn đó cho Tô Lạc Nam.

Nếu là vài năm trước, chắc chắn Quý Diễn sẽ chẳng buồn nghĩ mà cho ngay vào miệng.

Những chuyện như cầu phúc, lấy may, cậu vốn chẳng tin, cậu chỉ tin vào những gì mình tận mắt chứng kiến.

Nhưng ai mà ngờ được, Quý Diễn của hiện tại lại trở thành kiểu người này—

Ngốc nghếch như một đứa trẻ, chỉ cần là điều tốt cho Tô Lạc Nam, cậu đều tin.

Sáng sớm hôm sau, khi ông bà nội vừa thức dậy, Tô Lạc Nam đã thu dọn xong hành lý, chuẩn bị lên đường về nhà.

Cô đã bàn bạc với bố mẹ, quyết định sẽ tìm cơ hội thích hợp để nói với ông nội về việc hóa trị. Trước mắt, điều quan trọng nhất là để ông giữ tâm trạng thoải mái, vui vẻ. Vì thế, dù ông có đưa ra yêu cầu gì, cô cũng sẽ cố gắng hết mức để đồng ý.

Trên đường đưa họ về nhà, người lái xe là Quý Diễn.

Tối qua, cậu bảo trợ lý đưa mình đến thị trấn, sau đó cho trợ lý nghỉ phép về nhà. Nhưng chiếc xe thì vẫn để lại trước cổng bệnh viện.

Từ thị trấn về làng không xa, lái xe chỉ mất mười mấy phút.

Nhà của Tô Lạc Nam nằm khá sâu trong làng. Quý Diễn lái xe rẽ trái rẽ phải qua mấy con hẻm mới thấy căn nhà nhỏ một tầng rưỡi của cô.

Ban đầu, xe vẫn có thể chạy trên con đường bê tông gập ghềnh. Nhưng càng về sau, đường đi hoàn toàn trở thành đường đất.

Mưa vừa tạnh, đường đầy bùn lầy, xe bị sa lầy mấy lần mới có thể tiếp tục di chuyển.

Quả thực, chuyến đi này không hề dễ dàng.

Khi xe đỗ lại trước cổng nhà, mọi người trong xe không vội xuống ngay.

Bà nội Tô nhìn Quý Diễn ngồi ở ghế lái, nụ cười hiền hậu đầy yêu thương:

"Thật sự cảm ơn cháu nhiều lắm, Tiểu Quý. Nam Nam có một người bạn như cháu ở Giang Thành, ông bà cũng yên tâm hơn."

Quý Diễn cũng mỉm cười:

"Bà khách sáo rồi ạ."

"Có muốn ở lại vài ngày không? Mấy đứa trẻ ở thành phố như các cháu chắc chưa bao giờ có dịp về quê chơi nhỉ? Bà sẽ nấu ăn cho các cháu, tiếp đãi các cháu vài ngày thật chu đáo."

Tô Lạc Nam vội xua tay:

"Bà ơi, cậu ấy còn—"

Lời còn chưa dứt, Quý Diễn đã nhanh chóng trả lời trước cô một bước:

"Được ạ! Nếu không phiền thì cháu rất sẵn lòng."

Tô Lạc Nam quay đầu nhìn cậu, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

Cậu ở lại làm gì? Nếu cô nhớ không nhầm, dạo gần đây lịch trình của Quý Diễn hẳn phải rất bận rộn mới đúng.

"Vậy thì đều ở lại, không ai được đi đâu hết."

Lúc này, ông nội Tô cũng lên tiếng:

"Nhóc con, cháu cũng thật là, suốt ngày ở thành phố không chịu về nhà. Không biết về thăm ông bà một chút sao? Cháu xem,

ông bà tuổi tác đã cao, còn có thể sống được bao nhiêu năm nữa chứ?"

Cô bây giờ thật sự quá nhạy cảm, đôi khi chỉ một hai từ cũng có thể khiến tâm trạng cô chùng xuống.

Nghe ông nội nói vậy, sống mũi Tô Lạc Nam bỗng cay cay, hàng mi khẽ rung nhẹ.

"Vâng, bọn cháu sẽ không đi đâu cả, sẽ ở lại bên ông bà."

Sân nhà Tô Lạc Nam không lớn, xe của Quý Diễn chỉ có thể đỗ tạm ngay trước cổng.

Cậu giúp cô lấy hành lý từ cốp xe xuống.

Cánh cổng sắt đỏ vừa mới hé mở, một con chó vàng to lớn đã nhe răng lao thẳng về phía cậu.

Tô Lạc Nam lập tức mở to mắt:

"A Hoàng, đợi đã!"

Con chó lớn lao về phía họ, khiến Quý Diễn hoàn toàn sững sờ.

Cậu theo bản năng kéo Tô Lạc Nam vào lòng, ôm chặt lấy cô, nhắm chặt mắt, tự mình quay lưng về phía con chó.

Đợi hai giây sau, cậu mới nhận ra... chân mình chẳng hề bị con chó điên cắn xé.

Tiếng sủa cũng ngừng lại.

Quý Diễn cẩn thận mở mắt, phát hiện ra không biết từ lúc nào, Tô Lạc Nam đã cầm dây dắt chó trong tay.

Cô nhẹ nhàng xoa đầu con chó, cười ngượng ngùng:

"Nó không cắn người đâu, cậu yên tâm... chỉ là... hơi nhiệt tình quá thôi."

Quý Diễn: "..."

Tác giả có đôi lời:

Một đêm nào đó, Quý Diễn trầm cảm nghĩ: Trời ạ, mất hết mặt mũi trước mặt vợ rồi.

Tác giả: Yên tâm đi, Nam bảo sẽ không chê cậu đâu.

Quý Diễn: "..."

Tác giả: Nhưng mà, độc giả thì chưa chắc.

Quý Diễn: "..."

Chương 56: Đừng bắt nạt cháu gái ta

Hồi nhỏ, khi cùng Trần Diệp và Trình Cánh Văn chạy khắp phố lớn ngõ nhỏ, Quý Diễn đã không ít lần bị chó hoang đuổi theo. Trải nghiệm đó để lại chút bóng ma tâm lý, nên bây giờ hễ nhìn thấy mấy con chó to, cậu vẫn có chút sợ hãi.

Lúc này, bà nội Tô đỡ ông nội Tô bước xuống xe, vừa hay trông thấy cảnh tượng này, liền đưa tay che miệng bật cười:

"Hóa ra cậu nhóc Tiểu Quý sợ chó à? Nhìn cao to đẹp trai thế này, thật không ngờ đấy."

Ông nội Tô hừ lạnh một tiếng:

"Trẻ con thành phố đúng là yếu ớt. Một con chó con mà cũng sợ. Ở quê chúng tôi, mấy cậu trai cao lớn thế này có thể đấu tay đôi với hai con chó cùng lúc rồi."

Không biết có phải do Quý Diễn suy nghĩ nhiều không, nhưng cậu cứ cảm thấy ông nội Tô không mấy thân thiện với mình.

Thậm chí, thỉnh thoảng còn có cảm giác như ông đang đề phòng cậu như đề phòng kẻ địch vậy.

Dù sao thì phản ứng vừa nãy của cậu đúng là hơi xấu hổ thật. Giờ nghĩ lại vẫn cảm thấy mất mặt muốn chui xuống đất.

Bà nội Tô lườm ông một cái:

"Ông già này, sao ông không biết nói chuyện tử tế hả? Tiểu Quý đẹp trai thế này, nhìn là biết có học thức. Làm sao có thể so với mấy thằng nhóc lỗ mãng trong làng ta được?"

"Đẹp trai thì sao chứ? Đẹp trai có thể ăn thay cơm không?"

"Ông bị làm sao thế? Thằng bé Tiểu Quý giữa trời mưa to chạy đến giúp Nam Nam, rồi còn đưa chúng ta về nhà, giúp mang hành lý, ngay cả chiếc xe xịn cũng bị làm bẩn hết. Vừa nãy còn bảo giữ tụi nhỏ ở lại nhà vài hôm, bây giờ ông lại thế này, làm sao Nam Nam có thể giữ khách ở lại được đây?"

Hai ông bà đã hơn bảy mươi tuổi, nhưng cả đời vẫn cứ cãi nhau không ngừng.

Ông nội Tô từng đi lính hồi trẻ, tính tình có phần khó chịu.

Còn bà nội Tô trước kia là tiểu thư nhà giàu, từ nhỏ đã được nuông chiều. Sau khi gả về nhà họ Tô, đương nhiên cũng chẳng chịu nhường ông chút nào.

Năm mươi năm qua, họ vẫn luôn cãi cọ như vậy, không ai chịu nhường ai.

Tô Lạc Nam nhìn theo bóng lưng hai ông bà, rồi lại ngẩng đầu liếc nhìn Quý Diễn.

Không biết vì sao, cô bỗng cảm thấy mọi thứ trước mắt thật không chân thực.

Người cô thích, vậy mà giờ đây lại cùng cô đứng trong sân nhà, nơi cô đã lớn lên từ nhỏ.

Mưa theo mái hiên rơi xuống sân. Nhà cô nằm ở một vị trí khá hẻo lánh, bên trái là nhà hàng xóm, còn bên phải là một cánh đồng hoang rộng mênh mông.

Vài cây đại thụ mọc tự do nghiêng về phía bức tường, mỗi khi gió thổi qua, cành lá nghiêng đổ vào trong sân, tựa như cả hàng cây sắp sập xuống.

Tô Lạc Nam khẽ kéo vạt áo Quý Diễn, nhẹ giọng nói:

"Ông tớ không có ý gì khác đâu. Chỉ là tính ông hơi kỳ quặc, nói chuyện cũng không được dễ nghe lắm, nhưng không phải không hoan nghênh cậu."

Quý Diễn liếc cô một cái, nhếch môi cười:

"Tớ trông giống kiểu người mong manh, nhạy cảm đến thế à?"

Rồi cậu bất giác cau mày, bật cười một tiếng:

"Nhưng ông cậu cũng thú vị thật đấy."

Ít nhất là thú vị hơn nhiều so với khi cậu nói chuyện với Tiết Minh Lan.

Tô Lạc Nam: "..."

Cô cụp mắt, khẽ giải thích:

"Bà tớ hồi trẻ là người thành phố, từ nhỏ đã được gia đình nuông chiều, yêu thương. Lúc mới về đây, bà còn khá tiểu thư, mà bên ngoại cũng không mấy coi trọng ông tớ. Có lẽ vì vậy mà ông ấy có chút thành kiến với người thành phố."

Trong ký ức của Tô Lạc Nam, khi còn rất nhỏ, bà nội từng đưa cô về nhà mẹ đẻ để dự một đám tang. Ngôi nhà đó dường như nằm ở trung tâm Giang Thành, điều kiện gia đình khá tốt.

Khi ông bà nội dẫn cô đến, những người trong gia đình đó nhìn ông nội bằng ánh mắt đầy khinh miệt, thậm chí ngay cả trà nước hay ghế ngồi cũng không chuẩn bị cho họ. Sau khi dự tang lễ xong, họ bị đuổi ra ngoài.

Tô Lạc Nam nhớ rất rõ, có lẽ vì hôm đó trời mưa rất to, hoặc cũng có thể vì đó là ngày bà nội cô mất đi người thân ruột thịt.

Bà mặc kệ ông nội ngăn cản, khóc nức nở giữa cơn mưa, hai tay ôm lấy mặt, nước mắt chảy qua từng kẽ ngón tay, bờ vai run rẩy dữ dội.

Đó là lần đầu tiên, cũng là duy nhất trong ký ức của cô, nhìn thấy bà nội khóc thảm thiết như vậy.

Ông nội ngồi xổm dưới mái hiên, vừa trầm mặc rít từng điếu thuốc, cuối cùng vừa dỗ vừa ôm bà nội trở về nhà.

Có vẻ như từ đó, ông nội càng có thành kiến sâu sắc với những đứa trẻ thành phố. Đôi khi ngay cả khi nhìn Tô Thiên Tứ, sắc mặt ông cũng không mấy thiện cảm.

Dạo này cũng gần đến Tết, Tô Lạc Nam xin nghỉ luôn đến sau kỳ nghỉ lễ, khoảng thời gian này có lẽ sẽ không rời khỏi thôn nữa.

Buổi trưa ăn cơm xong, bà nội bỗng hỏi thăm bệnh tình của ông nội.

Tô Lạc Nam ngoài miệng bảo không sao, nhưng theo phản xạ vẫn liếc nhìn ông nội một cái, sau đó lặng lẽ kéo bà nội vào phòng trong để nói chuyện riêng.

Thế là, trong phòng khách chỉ còn lại Quý Diễn và ông nội.

Ánh mắt dò xét của ông nội Tô vẫn luôn dừng trên người cậu, khiến Quý Diễn ngồi cũng không yên, đứng cũng chẳng xong, thậm chí ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Bầu không khí thoáng chốc trở nên cực kỳ ngượng ngập.

Lăn lộn trong giới giải trí đã lâu, Quý Diễn vốn tưởng da mặt mình đã dày lắm rồi, huống hồ bản thân cậu cũng chẳng phải

người dễ xấu hổ.

Thế nhưng, đây là lần đầu tiên trong đời cậu có cảm giác như bị gai đâm sau lưng thế này.

"Cháu là bạn trai của Nam Nam nhà chúng ta đúng không? Từ sớm ta đã thấy cháu tỏ vẻ ân cần với con bé rồi. Hay là... cháu còn chưa theo đuổi được con bé?"

Giọng nói của ông nội Tô bất chợt vang lên, phá tan sự yên tĩnh trong phòng khách, khiến Quý Diễn suýt chút nữa giật nảy mình.

Cậu vô thức ngẩng đầu lên, lắp bắp đáp:

"Chào ông nội ạ! Cháu... bọn cháu vẫn chưa phải là người yêu."

Không hiểu sao, từ khi nhìn thấy ông bà ngoại của Tô Lạc Nam, cậu bỗng dưng căng thẳng đến kỳ lạ.

Còn căng thẳng hơn cả khi phải đối mặt với Tiết Minh Lan.

Ông nội Tô nhướng mày, quan sát cậu từ trên xuống dưới một lượt.

"Đừng vội gọi ta là ông nội. Ta còn chưa đồng ý gả Nam Nam nhà chúng ta cho cháu đâu."

Lần này, Quý Diễn lại nghe lời một cách kỳ lạ.

"Dạ."

"Nói xem, cháu làm nghề gì?"

Bị hỏi bất ngờ như vậy, Quý Diễn sững lại mất vài giây, sau đó đành gượng gạo dùng một cách diễn đạt có vẻ nghiêm túc hơn để trả lời:

"Cháu là... ca sĩ ạ."

Có thể xem là vậy đi?

Ít nhất thì với cái diễn xuất mà ngay cả bản thân cũng không nỡ nhìn, làm sao có thể gọi là diễn viên được chứ?

"Ca sĩ? Cái gì mà ca sĩ? Lại là cái từ Tây nào đây?"

Ông lão nhìn cậu, cau mày suy nghĩ một lúc rồi hỏi:

"Là kiểu hát hò như mấy đoàn kèn đám cưới ở đầu thôn à?"

Quý Diễn chưa từng thấy đoàn kèn nào ở thôn làng, chỉ nghe được hai chữ "hát hò".

Cậu suy nghĩ một chút, rồi đáp:

"Chắc cũng gần giống vậy ạ."

"Cứ tưởng người thành phố các cậu làm nghề gì đàng hoàng lắm, hóa ra còn không đáng tin bằng Nam Nam nữa. Tiền lương của cậu có nuôi nổi hai đứa không đấy? Đừng để Nam Nam nhà chúng ta phải ngủ ngoài đường!"

Không thể phủ nhận, công việc của cậu thực sự không đáng tin cậy chút nào.

Nếu biết trước chuyến đi đến thị trấn lần này là để gặp phụ huynh, Quý Diễn chắc chắn sẽ ăn mặc chỉnh tề, chuẩn bị kỹ lưỡng một món quà ra mắt.

Ít nhất cũng không đến mức trông có vẻ qua loa, thiếu nghiêm túc như vậy.

Quý Diễn thu lại dáng vẻ lông bông thường ngày, ánh mắt trở nên chân thành.

"Sẽ không đâu ạ, ông cứ yên tâm. Tiền lương của cháu nuôi hai đứa cháu vẫn dư dả. Nếu cô ấy không phản đối, toàn bộ tài sản và bất động sản của cháu sẽ giao cho cô ấy quản lý. Hơn nữa, trước khi kết hôn, cháu sẽ mua cho cô ấy một khối tài sản riêng, đủ để cô ấy sống sung túc cả đời. Cháu nói được làm được, ông cứ yên tâm."

Ông cụ Tô thản nhiên liếc nhìn cậu một cái, trong lòng thầm nghĩ—một thằng nhóc chỉ biết thổi kèn trong đoàn hát thì có thể có bao nhiêu tiền chứ? Cũng bày đặt dùng mấy từ như "tài sản" với "bất động sản".

Dù trong lòng có chút khinh thường, nhưng ông cụ cũng không nói ra, chỉ khẽ thở dài bất đắc dĩ.

"Dù sao đi nữa, Nam Nam nhà chúng ta thích cậu, dù ta có đồng ý hay không cũng chẳng thay đổi được gì. Con bé này, từ nhỏ số đã không tốt, bị bố mẹ nó bỏ lại cái nơi khỉ ho cò gáy này, theo chúng ta chịu đủ khổ cực. Ta nhìn là biết nó thích cậu, ánh mắt cứ dính chặt trên người cậu, đến mức không dời ra nổi."

"Con bé này là do ta nuôi lớn. Từ nhỏ đến lớn chưa từng thích ai, cũng không giỏi giao tiếp với người khác, chuyện tình cảm lại càng ngốc nghếch. Nếu sau này có lúc nào nó làm cậu không vui, cậu nhường nó một chút, đừng bắt nạt nó."

Có lẽ con người ta khi về già đều thích lải nhải, trong đôi mắt đục ngầu của ông cụ tràn đầy sự yêu thương dành cho cháu gái.

Quý Diễn không cắt ngang, chỉ kiên nhẫn ngồi một bên lắng nghe.

Trong lòng cậu, thực ra có chút khó chịu.

Chính vì Tô Lạc Nam thiếu đi sự che chở của bố mẹ từ nhỏ nên mới không có đủ tự tin, để đến mức một ông lão đã ngoài sáu

mươi phải hạ giọng mà dặn dò cậu rằng: "Đừng bắt nạt cháu gái ta."

Nói được một nửa, ông cụ vô thức liếc về phía căn phòng bên cạnh, xác nhận cửa vẫn đóng kín rồi mới chậm rãi lên tiếng tiếp.

"Lần này vào viện, ta cũng đã nghĩ thông suốt rồi. Ta tuổi tác thế này, dù có chết cũng coi như hỷ táng. Nam Nam lúc nào cũng muốn giấu ta, nhưng ta đã sống gần tám mươi năm rồi, chút tâm tư ấy của con bé sao qua mắt được ta chứ."

"Nhưng suốt đời này, điều ta lo lắng nhất vẫn là Nam Nam. Con bé thật sự là một đứa trẻ tốt. Không thể tận mắt thấy nó kết hôn, tìm được bến đỗ của đời mình, đó là điều tiếc nuối lớn nhất của ta. Về sau, nếu cậu dám bắt nạt nó, dù có chết ta cũng không tha cho cậu."

Sau khi đã dùng hết chiêu bài tình cảm lẫn lời đe dọa, ông cụ bỗng ngẩng đầu nhìn Quý Diễn.

"Biết uống rượu không?"

Quý Diễn gật đầu: "Biết ạ."

Đây đúng là sở trường của cậu. Từ bé đến lớn, bất kể là rượu trắng hay rượu vang, gần như chưa ai có thể chuốc cậu say hoàn toàn.

Ngoại trừ lần cá cược theo đuổi Tô Lạc Nam hồi cấp ba. Đó là lần đầu tiên trong trí nhớ cậu bị chuốc say đến mức mất kiểm soát.

"Biết đánh cờ không?"

"Cờ gì ạ?"

"Cờ tướng chứ còn cờ gì nữa? Không lẽ cờ ca-rô? Cờ bay?"

Ông cụ cũng biết nhiều trò ghê.

Quý Diễn chạm nhẹ vào chóp mũi, cười nói:

"Cháu không giỏi lắm, nhưng có thể học."

Ông cụ Tô hừ lạnh một tiếng, thấy thái độ cậu cũng không tệ, những lời châm chọc đến miệng lại nuốt xuống.

"Chiều mai đi, ta dành chút thời gian dạy cậu. Muốn cưới Nam Nam nhà chúng ta, ít nhất cũng phải thắng được ta trên bàn cờ rồi hẵng nói."

Không lâu sau, Tô Lạc Nam dìu bà cụ Tô từ gian phòng bên cạnh bước ra.

So với lúc mới vào, hốc mắt bà cụ rõ ràng có chút đỏ, ánh mắt khi nhìn về phía ông cụ từng chút một ảm đạm đi, khóe môi run rẩy không tự nhiên, ngay cả dáng người cũng có chút lảo đảo.

Cả đời cãi cọ với nhau, nhưng đến lúc thật sự sắp mất đi, ai còn quan tâm đến chuyện thắng thua nữa?

Hai người chắc hẳn đã nói chuyện rất nhiều trong gian phòng đó. Khi bước ra, sắc mặt Tô Lạc Nam cũng có chút tái nhợt.

Vì không muốn để ông cụ Tô nghi ngờ, cô cố gắng nặn ra một nụ cười miễn cưỡng.

"Mấy hôm trước mẹ còn nói, dù cơ thể không có vấn đề gì thì cũng nên đến bệnh viện kiểm tra lại. Dù sao cũng có tuổi rồi, không thể lơ là được."

Nhiều năm như vậy, cô vẫn không giỏi nói dối. Trong mắt người khác, sự hoảng loạn của cô lộ rõ không sót chút nào.

Chỉ là không ai vạch trần cô.

Mọi người đều hiểu rõ trong lòng, ai cũng có tâm sự riêng, nhưng tất cả đều ăn ý mà phớt lờ diễn xuất vụng về của cô.

Chương 57: Thứ này so với kẹo còn ngọt hơn nhiều

Tô Lạc Nam đã lâu rồi không về nhà. Lần cuối cô về quê là vào dịp Tết năm ngoái, tính đến nay đã gần tròn một năm.

Công việc bận rộn, cô hiếm khi xin nghỉ phép, thời gian để trở về ngày càng ít đi.

Trước đây, khi gọi điện thoại cho ông bà nội, cô cũng đã nghe kể về nhiều thay đổi trong làng.

Người này kết hôn, người kia qua đời, lại có thêm một đứa trẻ mới chào đời.

Khác với sự phát triển chóng mặt của thành phố lớn, ngôi làng nhỏ này dường như vẫn bị tách biệt với thế giới bên ngoài. Dù mười năm hay một trăm năm trôi qua, thứ thay đổi chỉ là những gương mặt mới kế tiếp nhau.

Lần này trở về, Tô Lạc Nam nhận ra trong làng có rất nhiều người mà cô không còn nhận ra nữa.

Trước đây, cô có thể gọi tên từng hộ gia đình mà không cần nghĩ ngợi.

Buổi chiều khi đang dọn dẹp sân, cô tình cờ gặp một người hàng xóm ghé qua.

Đó là Triệu Hiểu Tuyết, con gái lớn nhà hàng xóm, lớn hơn cô một tuổi. Cô ấy là một cô gái rất xinh đẹp.

Nhà hai người chỉ cách nhau một bức tường, hồi tiểu học, mỗi sáng Triệu Hiểu Tuyết thường đợi cô trước cửa để cùng đạp xe đến trường. Cuối tuần, cô ấy còn chở cô trên chiếc xe điện đi chợ phiên.

Khi ấy, Triệu Hiểu Tuyết luôn có một nhóm trẻ con đi theo sau, là "chị đại" nổi tiếng của lũ trẻ trong làng.

Mỗi lần bọn họ kéo nhau đi dọc con đường lớn, tiếng cười nói ríu rít vang lên, tạo thành một khung cảnh rực rỡ và náo nhiệt.

Cô gái vốn có dáng người mảnh mai, xinh đẹp, giờ đây rõ ràng có chút phát tướng. Trên tay cô dắt theo một đứa bé còn đi chưa vững, mái tóc được búi lên một cách tùy ý bằng kẹp càng cua, túi áo ngủ bằng vải bông nhét đầy hạt dưa. Nhìn lướt qua, đúng là có chút hình ảnh của một người phụ nữ đã có gia đình.

Đứa bé cô dắt theo, đường nét trên khuôn mặt lại rất giống Triệu Hiểu Tuyết khi còn nhỏ.

Tô Lạc Nam thoáng sững sờ.

Đã bao nhiêu năm rồi họ chưa gặp lại nhau, thật sự có cảm giác như cách biệt cả một đời.

Hai người vừa mới đứng trong sân hàn huyên được đôi câu, thì cánh cửa gỗ của phòng khách đột nhiên bị đẩy ra, phát ra một tiếng kẽo kẹt.

Đúng lúc này, Quý Diễn từ trong phòng khách bước ra, trên tay còn cầm theo một cái chổi lớn, đang định nghiên cứu xem làm thế nào để quét sân mà không để bụi bay vào những luống rau non mọc ven rìa sân.

Đây là nhiệm vụ mà ông nội Tô giao cho cậu vào buổi chiều nay.

Quý Diễn chưa từng thấy cái chổi nào lớn như thế này bao giờ, ước chừng chiều cao của nó cũng ngang ngửa với Tô Lạc Nam.

Vừa nhìn thấy Quý Diễn bước ra, mắt Triệu Hiểu Tuyết lập tức sáng lên.

"Nam Nam, đây là bạn trai em à? Trời ơi, đẹp trai quá!"

Triệu Hiểu Tuyết từ nhỏ đã là một người cuồng nhan sắc, cứ gặp trai đẹp là hét lên, bao nhiêu năm rồi vẫn không thay đổi.

Tô Lạc Nam bất lực cười:

"Không phải đâu, cậu ấy không phải bạn trai em."

Ít nhất là bây giờ thì chưa phải.

Cô vừa dứt lời, Triệu Hiểu Tuyết bỗng nhiên che miệng lại, ánh mắt đầy kinh ngạc:

"Cậu ấy trông giống y hệt một ngôi sao trên TV! Hình như tên là gì nhỉ... Quý Diễn! Đúng không?! Quý Diễn, là cậu phải không?!"

Quý Diễn cầm cây chổi bước tới, trong mắt thấp thoáng ý cười, hoàn toàn không có ý định che giấu.

"Ừm, em là Quý Diễn, đúng là chúng em không phải người yêu."

Thực ra, khi cậu cười trông rất đẹp trai. Đôi mắt đen láy vơi đi vẻ lạnh lùng, thay vào đó là nét phong trần, có chút bất cần nhưng lại cuốn hút lạ thường.

So với dáng vẻ cao ngạo, xa cách trên màn ảnh, lúc này cậu lại mang đến cảm giác nhẹ nhàng như gió sớm sương mai.

Ánh mắt rơi trên mặt Tô Lạc Nam, cậu khẽ nhướng mày, khóe môi nhếch lên nụ cười mang chút ý trêu chọc.

"Nam Nam là cục cưng của em."

Cục... cục cưng?!

Quý Diễn lại nổi cơn gì vậy chứ?!

Tô Lạc Nam bị cách gọi này làm cho sững sờ.

Sắc đỏ vô thức lan lên gò má. Đang định tìm cách chuyển hướng sự chú ý, cô chợt sờ thấy trong túi còn một viên kẹo.

Hình như là hôm trước từ Giang Thành về, trên đường mua ăn dở, còn sót lại một viên.

Cô lấy viên kẹo ra, cúi người xuống một chút, đưa cho đứa trẻ bên cạnh Triệu Hiểu Tuyết.

"Ăn kẹo không?"

Triệu Hiểu Tuyết cũng không khách sáo, kéo tay đứa nhỏ: "Mau cảm ơn cô đi."

Đứa bé nhận kẹo, cất giọng non nớt nói lời cảm ơn.

Tô Lạc Nam khẽ cười, khóe mắt cong cong, hàng mi dài dưới ánh mặt trời phản chiếu vẻ dịu dàng và ấm áp.

Đẹp đến mức khiến người khác phải rung động.

Sau cơn mưa trời lại sáng, không khí ở vùng quê trở nên trong lành, khắp nơi thoang thoảng mùi đất ẩm ướt sau cơn mưa.

Ánh mắt Quý Diễn chậm rãi dừng lại trên người Tô Lạc Nam, ánh nhìn vô thức trở nên dịu dàng. Đợi cô đứng dậy xong, cậu mới đút tay vào túi, từng bước đi đến bên cạnh cô.

Hơi thở ấm nóng phả nhẹ bên tai, Quý Diễn khẽ cất giọng:

"Cục cưng, thế còn kẹo của tớ đâu?"

Giọng nói trầm thấp, từ tính, tựa như một yêu tinh có thể mê hoặc lòng người.

Mặt Tô Lạc Nam đỏ bừng lên trong chớp mắt, nói chuyện cũng bắt đầu lắp bắp.

"Tớ... tớ chỉ có một viên này thôi."

"Vậy thì nợ trước đi, mai tớ lại đến đòi."

Giọng điệu của Quý Diễn lười biếng, chậm rãi. Khi ánh mắt cậu khẽ nâng lên, khóe môi còn cong lên thành một nụ cười.

Khoảnh khắc đó, Tô Lạc Nam như bị điện giật, cả người chấn động.

"..."

Không thể không thừa nhận, nụ cười vừa rồi thực sự quá đẹp.

Quý Diễn có thể nổi bật giữa một rừng mỹ nam trong giới giải trí, quả nhiên không phải không có lý do.

Lúc xem TV, Triệu Hiểu Tuyết luôn mạnh miệng khoe khoang, lúc thì nói nam thần này là chồng cô ấy, lúc lại gọi idol mới nổi nào đó là chồng.

Nhưng đến khi người thật đứng trước mặt, cô ấy lại bỗng trở nên e dè hơn hẳn, ngay cả nụ cười cũng có chút ngượng ngùng.

Lúc này, không biết nghĩ đến điều gì, mặt Triệu Hiểu Tuyết bất giác đỏ bừng.

Khi Tô Lạc Nam quay đầu lại, vừa hay bắt gặp khoảnh khắc ấy.

Cô dò hỏi: "Chị đang, đỏ mặt gì thế?"

Triệu Hiểu Tuyết vội đưa tay che miệng, hai má càng ửng đỏ hơn, trong mắt rõ ràng có chút phấn khích của một fan cuồng ghép cặp.

"Nhìn hai em như này, chị thấy ngại quá!"

Tô Lạc Nam: "..."

Là một bà mẹ của đứa trẻ ba tuổi, nhưng Triệu Hiểu Tuyết vẫn y như ngày trước, tính cách chẳng thay đổi chút nào.

Đợi đến khi Quý Diễn đi xa một chút, Triệu Hiểu Tuyết mới ghé sát lại gần, hỏi nhỏ:

"Nam Nam, sao em lại quen một người đẳng cấp như Quý Diễn vậy? Rốt cuộc em làm công việc gì ở thành phố thế? Không lẽ em là một đại gia ẩn thân?"

"Không, không có đâu." Tô Lạc Nam vội xua tay, hạ giọng: "Bọn em là bạn học."

"Cậu ấy cũng học ở Giang Đại à?"

"Không, là bạn cấp ba."

Là người cô đã thích từ những năm cấp ba.

Triệu Hiểu Tuyết chớp mắt, hạ giọng hỏi: "Vậy hồi đó em đã thích cậu ấy rồi à?"

Nghe câu này, theo phản xạ, ánh mắt Tô Lạc Nam vô thức rơi trên người Quý Diễn.

Cậu đang cầm một cái chậu sắt nhỏ, đứng trước chuồng gà, chuẩn bị giúp cô cho gà ăn.

Quý Diễn rõ ràng chưa từng làm việc này bao giờ. Khi cậu đổ thức ăn vào bát, một đám gà con lập tức ùa tới tranh giành. Cậu

chăm chú nhìn chúng ăn hết sạch, rồi cẩn thận đổ thêm vào, cả người trông có vẻ hơi căng thẳng.

Cậu đâu có ngốc, ông nội Tô đã nói vậy, rõ ràng là đang nhắc nhở cậu rằng đây là giai đoạn kiểm tra. Nếu làm không tốt, e rằng sẽ không cưới được Tô Lạc Nam mất.

Từ khi đến nhà, ông nội Tô đã chỉ đạo cậu làm không ít việc, bảo rằng con trai phải chịu khó lao động, nếu ngay cả chút khổ cực này cũng không chịu được, thì sau này làm sao nuôi nổi vợ con.

Nhiều lúc Tô Lạc Nam nhìn không nổi, nhắc rằng Quý Diễn là khách, làm vậy không được lịch sự.

Nhưng Quý Diễn lại rất vui vẻ, còn nói rằng tuổi trẻ là lúc để học hỏi, cái gì chưa biết thì cứ học dần.

Từ đầu đến cuối, cậu chưa từng cau mày dù chỉ một lần, cũng chưa từng than phiền nửa câu.

Triệu Hiểu Tuyết cười tít mắt nhìn cô, ánh mắt đầy vẻ trêu chọc:

"Chị biết ngay mà. Cậu ấy là Quý Diễn đấy, có cô gái nào mà không thích chứ? Nhìn em kìa, ba chữ 'thích cậu ấy' sắp nhảy ra khỏi mắt luôn rồi. Em nhìn cậu ấy đến mức không rời nổi ánh mắt nữa kìa."

Nói rồi, cô ấy nhìn Tô Lạc Nam, ánh mắt bỗng dịu lại:

"Thật tốt quá, chị thực sự ngưỡng mộ với em. Em có thể ở bên người mình thích."

Tô Lạc Nam thu lại ánh nhìn:

"Bây giờ chị cũng tốt mà, chị còn có con nữa."

"Tốt cái gì chứ." Triệu Hiểu Tuyết cười có chút chua xót. "Chẳng phải là đến tuổi kết hôn rồi thì tìm một người phù hợp rồi lấy

thôi sao? Ở chỗ chúng ta, có cô gái nào hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi mà chưa kết hôn đâu."

"Trước khi kết hôn, chị còn chưa từng gặp bố của con bé."

Cô ngẩng đầu lên, khẽ hất cằm về phía cửa:

"Kia, chẳng phải người đứng ngoài cửa chính là bố của con bé sao?"

Tô Lạc Nam nhìn theo hướng cô chỉ.

Ngoài cửa là một người đàn ông hơi mập, vẻ ngoài bình thường, trông thật thà chất phác.

Hoàn toàn không giống với kiểu người mà Triệu Hiểu Tuyết từng nói là mẫu hình lý tưởng của mình.

Mấy năm trước, cô ấy còn nói rằng chồng tương lai của mình hoặc là phải yêu cô ấy đến chết đi sống lại, hoặc là phải đẹp trai đến mức nghịch thiên, nếu không thì thà chết cũng không lấy chồng.

Nói chuyện với nhau chưa được bao lâu, Triệu Hiểu Tuyết đã bị chồng gọi về. Anh ta nói tối nay nhà có khách, bảo cô ấy nhanh chóng về nhà chuẩn bị bữa tối.

Tô Lạc Nam nhìn theo bóng lưng cô ấy ra khỏi cửa, rồi mới quay lại nhìn Quý Diễn.

Cô đi đến gần, nhẹ giọng nhắc nhở:

"Thực ra cậu không cần phải nhìn chằm chằm như thế đâu."

Quý Diễn nghiêng đầu qua, mặt không cảm xúc nhìn cô.

"Tô Lạc Nam, kẹo của tớ đâu?"

"Hả?" Tô Lạc Nam chớp mắt, "Tớ hết kẹo rồi."

Chẳng phải vừa rồi còn gọi cô là... "cục cưng" sao?

Sao bây giờ lại đột nhiên trở mặt không nhận người thế này?

Nghĩ đến đây, mặt Tô Lạc Nam bất giác nóng lên.

Cô vậy mà lại có chút mong chờ, mong chờ Quý Diễn gọi cô như thế thêm một lần nữa.

Quý Diễn khẽ nhướng mày: "Cậu thà đưa kẹo cho một đứa trẻ xa lạ cũng không chịu cho tớ?"

"Con bé là trẻ con mà, hơn nữa cậu đâu có thích ăn kẹo."

"Ai nói tớ không thích ăn kẹo?"

Giọng điệu của Quý Diễn chậm rãi, ánh mắt dừng lại trên đôi môi cô, yết hầu khẽ chuyển động.

Hai giây sau, cậu cong môi cười khẽ: "Nếu vậy, chi bằng bây giờ cậu bù đắp cho tớ đi?"

"Bù đắp thế nào—"

Chữ cuối cùng còn chưa kịp bật ra, một lực mạnh mẽ đã kéo cô vào lồng ng.ực cậu, đôi môi lập tức bị chặn lại.

Quý Diễn cúi người, hôn tỉ mỉ lên môi cô, rồi đến khóe mắt, chóp mũi, vành tai.

Hơi thở ấm áp lướt qua gò má, khiến từng mạch máu trong người cô như bùng cháy.

Yết hầu Quý Diễn khẽ động, đôi mắt đen sâu thẳm lướt qua từng đường nét trên khuôn mặt cô, khóe môi nhếch lên, không che giấu nổi ý cười.

"Thứ này so với kẹo còn ngọt hơn nhiều."

Chương 58: Chúng ta khác biệt quá lớn

Sân nhỏ nhà Tô Lạc Nam thực ra không lớn, trong nhà cũng chỉ có bốn phòng ngủ, vừa đủ cho cả gia đình ở.

Tô Minh và Tiết Minh Lan một phòng, ông bà nội một phòng, Tô Thiên Tứ một phòng, còn lại là phòng của Tô Lạc Nam.

Tối hôm đó, Tô Lạc Nam bận rộn trong phòng Tô Thiên Tứ, dọn dẹp chỗ để Quý Diễn tạm ở lại.

"Tạm thời cậu ở phòng của Tô Thiên Tứ hai ngày nhé. Ở đây không có khách sạn, nhà trọ cũng cũ kỹ lắm, cậu chắc chắn không quen ở đâu. Ga giường này là mới mua, chưa ai dùng qua, tớ đã giặt sẵn rồi, vừa hay có thể dùng luôn. Nếu cậu không thích, mai tớ đi mua cái khác."

Lúc này, Quý Diễn bỗng nhiên rất ngoan ngoãn.

Cậu ôm một chồng chăn gối cao ngất, đứng ở góc giường nhìn Tô Lạc Nam dọn dẹp.

Ánh đèn ấm áp chiếu lên mái tóc mềm mại của cô. Cô hơi cúi đầu, giọng nói vẫn nhẹ nhàng, chậm rãi như mọi khi.

Không biết vì sao, khung cảnh trước mắt khiến Quý Diễn có chút ngẩn ngơ.

Tô Lạc Nam thật sự không giống bất kỳ cô gái nào cậu từng gặp.

Cô dường như biết làm tất cả mọi thứ, lại toát ra vẻ trưởng thành điềm tĩnh vượt xa lứa tuổi của mình.

Sự trưởng thành này khiến cậu bất giác thấy xót xa.

Sau khi dọn giường xong, Tô Lạc Nam đi đến trước mặt cậu, đón lấy chăn gối trong tay cậu, nhân tiện ngước mắt nhìn cậu một cái.

"Buổi tối có thể sẽ có chuột đấy, cậu không sợ à?"

Quý Diễn khẽ nhíu mày:

"Tớ có gì phải sợ? Ngay cả một cô gái như cậu còn không sợ cơ mà."

Tô Lạc Nam khẽ mỉm cười:

"Tớ chỉ nghĩ có lẽ cậu chưa từng thấy những thứ này. Biết đâu còn có rắn nữa đấy. Lúc nhỏ tớ đã từng thấy rồi. Với lại, buổi tối muốn đi vệ sinh cũng hơi bất tiện, phải băng qua sân, đến mái hiên bên cạnh cổng lớn. Nhà vệ sinh và phòng tắm đều ở đó."

Cô luôn giữ nụ cười trên môi, nhưng Quý Diễn lại cảm thấy dường như tâm trạng cô không tốt lắm.

Nụ cười ấy mong manh, gượng gạo, như thể có thể vỡ tan bất cứ lúc nào.

Vừa ném chăn lên giường, cổ tay cô đã bị một bàn tay nhẹ nhàng nắm lấy.

"Tô Lạc Nam."

Quý Diễn khẽ kéo cô vào lòng, đôi mắt đen láy lặng lẽ lướt qua từng đường nét trên khuôn mặt cô, tràn đầy sự vấn vương.

"Cậu sao vậy?"

"Gì cơ?"

Cậu cúi đầu hôn lên môi cô, những nụ hôn tỉ mỉ và dịu dàng, giọng điệu chắc chắn.

"Cậu không vui."

Tô Lạc Nam mím môi, quay mặt đi.

"Không có."

"Đồ nói dối."

Cậu hôn lên đôi mắt cô, giọng trầm thấp, mập mờ:

"Sao tâm trạng lại không tốt? Nói cho tớ nghe được không? Hửm?"

Không khí im lặng hồi lâu, Tô Lạc Nam không lên tiếng, mà Quý Diễn cũng không có ý định buông cô ra.

Hai giây sau, cuối cùng vẫn là Tô Lạc Nam thỏa hiệp.

Cô khẽ thở dài.

"Quý Diễn, cậu cũng thấy rồi đấy, chúng ta khác biệt quá lớn. Đây là nơi tớ lớn lên, những người và sự việc tớ tiếp xúc đều hoàn toàn khác cậu. Cậu không cần phải vì tớ mà cố gắng hòa nhập, thực sự không cần thiết."

Nếu không phải vì gia đình đồng ý cho cô học đại học, có lẽ bây giờ cô cũng giống Triệu Hiểu Tuyết, tùy tiện tìm một người phù hợp để kết hôn, tuổi còn trẻ đã mang thai sinh con, sống một cuộc đời lặp đi lặp lại, chẳng bao giờ nhìn thấy điểm kết thúc.

Quý Diễn là một người ưa sạch sẽ như vậy, vậy mà hôm nay, lúc cho gà ăn, tay cậu bị dính đầy vết bẩn.

Trước đây, chắc chắn cậu sẽ phát điên lên mất.

Thế mà hôm nay, cậu chỉ kiên nhẫn rửa tay hết lần này đến lần khác bằng nước giếng, không hề có một lời than vãn.

Cậu giàu có như thế, ở nhà có người giúp việc hầu hạ, ăn ngon mặc đẹp, sung sướng biết bao. Vậy mà lại đến đây chịu khổ với cô.

Quý Diễn nhẹ nhàng nói, giọng điệu đầy sự chân thành:

"Chỉ cần được ở bên cậu, tớ làm gì cũng cam tâm tình nguyện. Hơn nữa, chuyện này vốn chẳng có gì to tát. Cậu còn làm được từ nhỏ, chẳng lẽ tớ là đàn ông mà không làm được sao? Với tớ, điều này chẳng hề khó khăn, cũng không hề vất vả. Đây là điều tớ nên làm."

Cậu nhẹ nhàng hôn lên khóe môi cô, giọng điệu dịu dàng, kiên định:

"Tô Lạc Nam, tớ thích cậu, tớ yêu cậu."

"Cậu không cần phải giàu có, cũng không cần phải xinh đẹp, càng không cần phải luôn ngoan ngoãn nghe lời. Chỉ cần cậu đứng đây thôi, đã đủ tốt đẹp rồi, đủ khiến tớ một lòng một dạ mà yêu cậu. Cậu hiểu không?"

Quý Diễn biết rất rõ, có lẽ do môi trường trưởng thành của cô, khiến cô trở nên nhạy cảm và tự ti.

Tính cách như vậy không thể thay đổi chỉ trong một sớm một chiều.

Rõ ràng cậu đã thể hiện tình cảm một cách lộ liễu như thế, vậy mà cô vẫn không có cảm giác an toàn, vẫn không thể nhận ra cậu yêu cô nhiều đến thế nào.

Vậy thì cậu sẽ từ từ nói cho cô nghe.

Mỗi ngày đều phải nói một lần.

Mỗi khoảnh khắc, mỗi giây phút, cậu sẽ nói cho cô biết:

Cậu yêu cô.

Chỉ yêu mình cô.

Chỉ muốn yêu cô.

Dù sao thì ngày tháng phía trước vẫn còn dài, tình yêu mãnh liệt mà cậu dành cho cô, sớm muộn gì cô cũng sẽ nhìn thấy.

Quý Diễn ấy à, lúc nào cũng mang vẻ bất cần, chẳng đứng đắn chút nào, nhưng đôi khi lại dịu dàng đến mức khiến người ta không biết phải làm sao.

Cậu luôn có cách khiến cô vô thức mở lòng.

Hàng mi Tô Lạc Nam khẽ run, cô kiễng chân, đáp lại nụ hôn của cậu.

"Quý Diễn."

"Ừ?"

"Gọi tớ lần nữa đi."

"Gì cơ?"

Tô Lạc Nam đặt lên môi cậu một nụ hôn mềm mại và quấn quýt, giọng nói nhẹ như tơ lụa, mang theo chút dụ hoặc:

"Cục cưng, gọi tớ là cục cưng đi..."

Hơi thở nóng bỏng xâm nhập từng chút một, nhịp thở dần trở nên gấp gáp hơn, hơi thở của hai người hòa quyện vào nhau, tiếng tim đập vang vọng trong không trung, chẳng còn phân biệt nổi là của ai.

Yết hầu Quý Diễn khẽ động, tim cậu như bị một móng vuốt nhỏ cào nhẹ, toàn thân đều nóng bừng lên.

Cậu ôm chặt lấy eo cô, cúi đầu ghé sát bên tai, khẽ cắn lên vành tai cô, giọng nói trầm thấp khàn khàn:

"Cục cưng."

Lý trí bắt đầu rời rạc, không khí ám muội theo ánh đèn vàng ấm áp dần lan tỏa. Sự kìm nén bấy lâu nay như sắp vỡ òa.

Ánh mắt Tô Lạc Nam hơi mơ màng, cô nhón chân hôn lên yết hầu cậu.

Tô Lạc Nam nhìn chằm chằm vào chiếc cúc áo trên cùng của cậu, nuốt khan một cái, bàn tay run rẩy đưa lên cởi nó ra.

Quý Diễn thừa cơ đẩy cửa phòng bên cạnh, hai người vừa hôn nhau vừa loạng choạng bước vào trong.

Cánh cửa bị cậu dùng chân đóng lại, thế giới bên ngoài lập tức bị ngăn cách.

Rèm cửa cũng bị kéo lại, che kín cả căn phòng, bóng tối bao trùm mọi thứ.

Tô Lạc Nam cúi mắt, cởi chiếc áo khoác ngoài của Quý Diễn, dồn hết sức đẩy cậu ngã xuống chiếc giường nhỏ của mình.

Một bàn tay thon dài, trắng nõn chậm rãi đặt lên eo cô, rồi đột nhiên, Quý Diễn khẽ nhéo một cái, khóe môi nhếch lên nụ cười đầy ẩn ý.

"Tô Lạc Nam, cậu thích ai?"

Rõ ràng cậu biết cô đã bị mình làm cho rối bời, thế nhưng vẫn cố tình trêu chọc cô vào lúc này.

Tô Lạc Nam đỏ bừng đến tận mang tai, cắn răng đáp:

"Thích... cậu."

"Tớ là ai, gọi tên tớ ra."

"Quý Diễn."

Quý Diễn bỗng nhiên lật người, đè cô xuống dưới, khóe môi cong lên, giọng nói trầm thấp, quyến rũ:

"Nói cho tớ nghe, Tô Lạc Nam thích Quý Diễn."

"Tô Lạc Nam thích Quý Diễn."

Cậu nhẹ nhàng cắn lấy dái tai cô, giây tiếp theo lại đặt lên đó những nụ hôn dày đặc, dịu dàng mà tinh tế.

"Tô Lạc Nam muốn ở bên Quý Diễn cả đời, không thể lặng lẽ rời xa cậu, không thể bỏ rơi cậu thêm một lần nào nữa."

Áo quần bị cậu cởi phăng ra một cách cưỡng ép, ném xuống chân giường, dưới đất, khắp nơi đều là quần áo.

Căn phòng dần ngập tràn trong hơi ấm lan tỏa, không khí trở nên nóng bỏng, những chú chim trên cành cây cũng như ngại ngùng không dám nhìn, vội vã bay đi tứ phía.

——

Tác giả có lời:

Tác giả: Chậc chậc chậc, Quý Diễn ơi là Quý Diễn...

Nội tâm editor: Chưa có danh phận mà anh ta cỡ đó, thủ tiết 26 năm chỉ đợi khoảnh khắc này =))

Chương 59: Tớ muốn cậu nhớ tớ, đến chết cũng phải nhớ

Hai giờ sáng, cả ngôi làng chìm trong giấc ngủ, chỉ thỉnh thoảng vọng lại vài tiếng chó sủa từ xa.

Chiếc giường này rất nhỏ, chỉ đủ cho một người nằm.

Hai người chen chúc trên đó, tư thế ngủ đầy gượng gạo.

Cả hai đều không ngủ được, chỉ thất thần nhìn chằm chằm lên trần nhà.

Họ... dường như đã quá vội vàng mà làm hết những chuyện nên làm.

Lúc đó, đầu óc như bị rút sạch suy nghĩ, không kịp cân nhắc bất cứ điều gì khác.

Gió đêm lùa qua tán cây ngoài cửa sổ, bóng lá lay động dưới ánh trăng, đổ những vệt bóng không ngừng xô nghiêng trên bức màn.

Quý Diễn ôm chặt Tô Lạc Nam vào lòng, giọng trầm thấp vang lên:

"Những năm đó, tớ luôn nghĩ... tại sao cậu lại đột nhiên không cần tớ nữa."

Câu nói quá bất ngờ khiến Tô Lạc Nam nhất thời không phản ứng kịp.

"Tô Lạc Nam, tớ hỏi cậu." Cánh tay cậu siết chặt hơn, giọng vẫn trầm ổn nhưng mang theo chút nén nhịn. "Năm đó, khi cậu rời đi, tớ đã lái xe mô tô đuổi theo cậu. Nếu tớ chết trong vụ tai nạn đó, cậu có quên tớ không?"

Đã bao nhiêu năm trôi qua, cậu vẫn không thể buông bỏ chuyện này.

Vụ tai nạn năm ấy suýt lấy mạng Quý Diễn, để lại di chứng ở chân trái cậu. Mỗi khi trời mưa, cả cẳng chân lại đau nhức âm ỉ.

Vì muốn tìm cô, cậu đã chọn ở lại Giang Thành – thành phố mưa nhiều nhất. Để rồi theo thời gian, chứng đau chân của cậu ngày càng nghiêm trọng hơn.

Tô Lạc Nam quay lưng về phía cậu, bị cánh tay cậu ôm chặt đến mức không thể động đậy.

"Tớ sẽ không quên."

"Không, cậu sẽ quên."

Cánh tay cậu lại siết chặt hơn, bờ vai khẽ run lên.

"Mọi người rồi cũng sẽ quên tớ, cậu cũng vậy. Nhưng tớ muốn cậu nhớ tớ, đến chết cũng phải nhớ."

Tô Lạc Nam bất đắc dĩ ôm chặt lấy cậu:

"Được, tớ sẽ nhớ cậu đến chết, được không?"

Từ nhỏ đến lớn, cậu dường như luôn ở trong quá trình liên tục bị vứt bỏ.

Lúc nhỏ, mẹ không cần cậu nữa, nói bỏ là bỏ, đi dứt khoát như vứt rác, không chút lưu tình.

Sau đó là bố Trần, rồi đến bố ruột, Trần Diệp, Trình Cánh Văn.

Ngay cả Tô Lạc Nam cũng đã từng bỏ rơi cậu.

Đi mà không hề ngoảnh lại.

Quý Diễn vốn là người kiêu ngạo và nhạy cảm. Cậu càng sợ điều gì thì lại càng thích dùng vẻ bất cần để che giấu.

Những lời này, cậu không dám nói với ai, vì sợ bị người ta thương hại.

Nếu có ai đó nhìn cậu bằng ánh mắt đầy thương xót, vậy thì thà để cậu chết sớm còn hơn.

Đó là điều mà Quý Diễn không chịu nổi nhất.

"Quý Diễn, cậu khóc à?"

Tô Lạc Nam bị cậu ôm chặt quá, không thể quay đầu nhìn, chỉ có thể thử đoán.

"Nói linh tinh gì thế."

Quý Diễn nhướn mày, vô thức đưa tay chạm vào khóe mắt.

Hơi ấm ươn ướt đọng lại trên đầu ngón tay cậu.

Nhưng rất nhanh, hơi ấm ấy lại biến mất.

Chết tiệt, cậu thật sự đã khóc rồi.

Thấy cậu im lặng hồi lâu, Tô Lạc Nam cũng đoán được phần nào, nghiêng đầu an ủi cậu:

"Thật ra, chuyện này cũng chẳng sao đâu. Vừa nãy, tớ cũng suýt khóc đấy."

Quý Diễn: "....."

Cái đó... có thể giống nhau được sao?!

Cậu cũng thấy mình hơi sến súa, hơi ngại ngùng. Chuyện này bình thường không phải là con gái mới là người khóc sao?

Tô Lạc Nam còn chưa khóc, mà cậu đã khóc trước rồi.

Thế này mà truyền ra ngoài thì cậu còn mặt mũi nào nữa chứ.

Quý Diễn theo phản xạ đưa tay chạm nhẹ vào chóp mũi, giọng nói có chút mất tự nhiên:

"Tớ không có khóc, cậu đừng có đặt điều."

Tô Lạc Nam khẽ "ừm" một tiếng.

Bầu không khí im lặng trong hai giây, rồi cậu lại mở miệng, lần này giọng điệu càng thêm khó xử:

"À... lúc nãy, có tệ lắm không?"

Đã đến mức khiến cô suýt khóc, vậy chắc là kỹ thuật thật sự không ra gì rồi...

Tô Lạc Nam không muốn đả kích cậu, đành phải miễn cưỡng an ủi:

"Không sao, lần đầu tiên chưa có kinh nghiệm, lần sau cố gắng hơn là được."

Quý Diễn: "....."

—

Sáng sớm hôm sau, Tô Lạc Nam và Quý Diễn lên đường đến khu chợ sầm uất nhất thị trấn để chọn mua đồ Tết.

Hai chữ "Tết" đối với Quý Diễn mà nói giống như một khái niệm trừu tượng.

Cậu chưa bao giờ thực sự cảm nhận được không khí năm mới.

Hồi nhỏ ở nhà bố Trần, cứ đến Tết là tiệm sửa xe lại bận rộn hơn bao giờ hết, chẳng có thời gian chuẩn bị đồ Tết. Ngoài việc có thêm chút tiền tiêu vặt, cậu cũng không thấy ngày Tết có gì đặc biệt hay náo nhiệt.

Thậm chí, khoảng thời gian cận Tết, cậu, Trình Cánh Văn và Trần Diệp luôn bị bố Trần lôi đến tiệm sửa xe giúp việc. Những lúc ông ấy bận tối mắt tối mũi, bọn họ chẳng khác gì những người phụ việc tạm thời.

Hồi đó, ba người họ ghét Tết nhất. Không những không được tự do chạy nhảy khắp nơi như trước, mà còn bị bắt làm việc chân tay.

Sau này, khi trở về nhà họ Quý, bố cậu đã có gia đình riêng của mình, ông nội và bà nội cũng chẳng muốn nhìn thấy cậu.

Quý Diễn chưa bao giờ được đón Tết ở nhà họ Quý. Cậu cũng lười làm cái chuyện tự mình bày ra sự nhiệt tình để rồi nhận lại sự lạnh nhạt.

Mỗi năm, cậu chỉ lẳng lặng ở một mình trong căn nhà nhỏ của mình, ngủ một giấc thật dài, thế là coi như qua một cái Tết.

Mấy năm gần đây, công việc bận rộn, đến dịp Tết, cậu hoặc là đang quay phim trong đoàn, hoặc là tham gia chương trình, đến nhà cũng chẳng về được mấy lần. Thậm chí còn không chắc mình sẽ đón năm mới ở thành phố nào.

Dù có về nhà thì nơi đó cũng chỉ là một căn nhà lạnh lẽo, chẳng khác gì một chỗ trú chân.

Không ai mong cậu trở về, cũng chẳng có ai đợi cậu về ăn Tết.

Lần này đến khu chợ nhỏ của thị trấn, Quý Diễn mới thực sự cảm nhận được thế nào là không khí năm mới ngập tràn.

Trên phố, dòng người tấp nập, vai kề vai, chen chúc nhau. Những người bán hàng rong cầm túi nilon, đứng trên xe điện ba bánh, ra sức rao bán. Những chỗ có khuyến mãi, giảm giá đều bị vây kín đến mức không thể nhúc nhích.

Chiếc Maybach đen kẹt giữa một đống xe ba bánh và xe máy, gần như bị đám đông và dòng xe cộ vây chặt, không thể tiến lên.

Sau khi bấm còi mấy lần mà vẫn vô ích, Quý Diễn dứt khoát từ bỏ, tựa lưng vào ghế, lười biếng châm một điếu thuốc, thuận tiện đưa cho Tô Lạc Nam một điếu.

Tô Lạc Nam không nhận: "Không cần, dạo này tớ đang cai thuốc."

Ngón tay Quý Diễn dừng lại một chút, ánh mắt mang theo ý cười nhìn cô: "Sao đột nhiên lại muốn cai thuốc?"

"Hút thuốc nhiều không tốt cho sức khỏe." Tô Lạc Nam ngẩng đầu nhìn cậu, giọng nhẹ nhàng: "Quý Diễn, cậu cũng cai thuốc đi, được không? Tớ sẽ cai cùng cậu."

Quý Diễn cúi mắt nhìn điếu thuốc đang cháy dở trên đầu ngón tay.

Thuốc lá đối với cậu đã trở thành một thói quen, chưa đến mức nghiện, nhưng nhiều năm như vậy, nói bỏ cũng không dễ.

Nhưng vì Tô Lạc Nam đã mở lời, cậu chắc chắn sẽ đồng ý.

Cậu dập tắt điếu thuốc, cả người nghiêng về phía cô, trong mắt mang theo ý cười ph.óng đ.ãng.

"Tô Lạc Nam, cậu hôn tớ đi. Hôn tớ một cái, chuyện gì tớ cũng nghe theo cậu."

Bên ngoài, tiếng ồn ào không ngừng, hầu hết là những câu nói bằng phương ngữ Giang Thành mà Quý Diễn không hiểu.

Mấy năm trước, cậu một thân một mình đến thành phố này, nơi đây toàn là những người xa lạ, nói thứ ngôn ngữ mà cậu nghe không hiểu.

Giữa thành phố xa lạ này, cậu từng nhiều lần vấp ngã, đi đến đâu cũng gặp khó khăn.

Nhưng chưa bao giờ cậu nghĩ đến chuyện quay về.

Cậu thật sự rất nhớ Tô Lạc Nam, nhớ đến mức chỉ cần được nhìn cô từ xa cũng thấy mãn nguyện.

May mắn thay, bây giờ cậu đã có thể gặp cô, xem như không uổng công những năm tháng cố chấp không buông bỏ.

Chiếc dây an toàn bị cởi ra với một tiếng "cạch", khiến sống lưng Tô Lạc Nam căng cứng ngay lập tức.

Không khí trong xe bỗng trở nên nóng bức.

Hơi thở ấm áp phả lên vành tai cô, khiến gương mặt cô nóng bừng. Tô Lạc Nam theo phản xạ nghiêng đầu, tránh ánh mắt cậu.

"Bên ngoài có rất nhiều người."

Quý Diễn chậm rãi ngước mắt lên, đúng lúc chạm vào ánh mắt cô. Hầu kết khẽ động một chút, giọng nói trầm thấp vang lên:

"Sợ gì chứ? Họ không thấy được đâu."

Bên ngoài cửa xe, một đứa bé đang ngồi sau xe điện của mẹ nó, mắt tròn xoe nhìn chằm chằm vào cửa kính.

Tô Lạc Nam đỏ bừng mặt, cuống quýt đến mức nói năng lắp bắp, theo bản năng giơ tay đẩy cậu ra.

"Có... có thể thấy!"

Ngay khoảnh khắc cô vừa nâng tay lên, Quý Diễn đã nắm chặt lấy.

Cậu chống một tay lên ghế phụ, cúi xuống, nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

"Nhìn thì nhìn, ông đây hôn vợ mình phạm pháp chắc?"

Chương 60: Gặp được cậu, thật tốt

Hồi học cấp ba đã như vậy, Quý Diễn vốn không phải kiểu người rụt rè, cũng chẳng biết ngượng ngùng trước đám đông.

Cậu luôn cố ý trêu chọc Tô Lạc Nam, bởi cô là người dễ đỏ mặt.

Nhưng hôm nay, cô lại thấy trong lòng bực bội.

Đến tận quê hương cô rồi, cậu vẫn muốn bắt nạt cô sao?

Tô Lạc Nam nâng tay, vòng qua cổ cậu, sống lưng khẽ thẳng lên, đôi môi ấm áp áp lên môi cậu.

Ngay lúc hai người hôn đến nồng nhiệt, khóe môi cô bỗng nhếch lên, cố tình cắn nhẹ môi cậu như một sự trả đũa.

Cô không cắn mạnh, mà giống như đang cố ý khiêu khích.

Quý Diễn hơi khựng lại một chút, hoàn toàn không ngờ Tô Lạc Nam lại chủ động như vậy.

Giây tiếp theo, cậu bất ngờ bật cười, đưa tay giữ lấy sau gáy cô, nụ hôn trở nên sâu hơn, dây dưa và tinh tế hơn, không khí giữa họ cũng nóng rực thêm từng chút một.

Tô Lạc Nam bị hôn đến mức má nóng bừng, máu trong người như sôi lên, toàn thân đều nóng bỏng.

Không chịu thua, cô đưa tay lên, đầu ngón tay lướt nhẹ qua môi cậu, rồi đến xương quai xanh.

Sau đó, đôi tay thon dài trắng nõn dừng lại trên khuy áo cậu vài giây, đôi mắt như thể đang cố ý mê hoặc người khác, lướt qua gương mặt cậu, chậm rãi phác họa đường nét ấy.

Yết hầu Quý Diễn khẽ trượt lên xuống rõ ràng, nụ cười bên môi cũng dần thu lại.

Cậu nhìn cô chằm chằm trong vài giây, rồi đột ngột siết chặt lấy bàn tay không an phận của cô.

Ánh mắt cậu bây giờ, thay vào đó là một sự nguy hiểm như dã thú, tối tăm, sâu thẳm, kín kẽ đến mức không ai có thể nhìn thấu.

Tô Lạc Nam bị ánh mắt cậu nhìn đến mức có chút chột dạ, lúc này mới chậm chạp nhận ra—hình như vừa rồi mình hơi quá đà rồi.

Cảm xúc một khi đã bị khuấy động thì lý trí liền như đoàn tàu mất phanh, lao đi không cách nào dừng lại.

Buông Tô Lạc Nam ra, Quý Diễn không nói một lời.

Một tay cậu nắm chặt vô lăng, ánh mắt đè nén nhìn về đoạn đường phía trước đang đông đúc.

Xung quanh cậu tràn ngập một bầu không khí nguy hiểm.

Chỉ mất vài phút di chuyển, xe cố gắng lách qua đám xe ba bánh và xe máy, cuối cùng cũng thoát ra khỏi dòng người đông đúc.

Xe chạy trên con đường lớn bằng phẳng, khoảng hai, ba phút sau thì rẽ vào một con hẻm nhỏ hẻo lánh.

Nơi đó tuy không cách khu chợ bao xa, nhưng đường xá chật hẹp, dân cư thưa thớt, hầu như rất ít người qua lại, thậm chí tiếng ồn ào của đám đông cũng không còn nghe rõ.

Khoảnh khắc xe đột ngột dừng lại, tim Tô Lạc Nam cũng thót lên một nhịp, một dự cảm chẳng lành ập đến.

Ghế lái phụ không biết từ khi nào đã được ngả xuống.

Sự kìm nén bấy lâu nay rốt cuộc cũng không thể kiềm chế được nữa.

Quý Diễn nâng cánh tay, đặt một tay cô lên cửa kính xe. Lúc này, gần như nửa người cậu đã đè lên cô, những nụ hôn tỉ mỉ, dày đặc rơi xuống nơi khóe mắt, bờ môi.

Hai tấm rèm cửa sổ xe được cậu thuận tay kéo xuống, ánh sáng bên ngoài bị che khuất, khiến cả không gian bên trong xe trở nên kín đáo tuyệt đối.

Bên trong xe tối om, ngoài hơi thở và nhiệt độ cơ thể của nhau, không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì khác.

Không biết từ khi nào Quý Diễn đã lắp thêm một tấm ngăn như thế này trong xe.

Rõ ràng là có chuẩn bị từ trước.

Tô Lạc Nam bị cậu hôn đến mức đầu óc quay cuồng, hơi thở ngày càng gấp gáp, ngay cả mí mắt cũng nóng rực.

Cô hoàn toàn dựa vào bản năng mà đáp lại nụ hôn của cậu.

Cô đưa tay lên, vừa đáp lại nụ hôn của cậu, vừa gần như theo bản năng tìm kiếm cúc áo sơ mi của cậu.

Đôi tay cô run rẩy dữ dội, xung quanh lại quá tối, khiến cô mò mẫm trên lồng ng.ực cậu một lúc lâu mà vẫn không tìm được vị trí.

Quý Diễn bị động tác của cô làm ngứa ngáy cả lòng, cậu nắm lấy tay cô, dẫn đường đến cúc áo trên cùng.

Vài giây sau, hàng cúc áo đã được cởi ra hết.

Đúng lúc Quý Diễn chuẩn bị kéo áo xuống, một hồi chuông điện thoại bất ngờ vang lên trong không gian tĩnh lặng.

Không khí chợt im bặt, cả hai người đều nín thở theo bản năng.

Tô Lạc Nam căng thẳng nuốt khan, lấy điện thoại ra khỏi túi.

Cuộc gọi đến từ ông nội cô, điện thoại đã đổ chuông một lúc lâu.

Chuông điện thoại vẫn kiên trì reo không ngừng, hoàn toàn không có ý định dừng lại.

Cô theo phản xạ ngẩng đầu lên, chạm phải ánh mắt của Quý Diễn, rồi nhanh chóng trượt màn hình nghe máy.

"Ông ạ."

Ông ngoại Tô tuổi đã cao, thính lực cũng không còn tốt, mỗi khi nói chuyện luôn thích cố tình nâng cao âm lượng.

"Nam Nam à, đã mua đồ xong chưa? Sáng nay ra ngoài ông quên dặn con rồi, đến chợ thì nhớ đi khu hải sản mua cá trước nhé. Giờ này cá là tươi ngon nhất, để lâu là bị người ta chọn hết đồ ngon mất."

Tô Lạc Nam nhìn thoáng qua đồng hồ trên màn hình điện thoại.

Bảy giờ sáng họ đã ra ngoài, vậy mà bây giờ đã gần chín giờ, vậy mà vẫn chưa mua được gì.

Cô lập tức gật đầu, đáp ngay:

"Con biết rồi, con đi mua cá ngay đây."

"Được, vậy hai đứa nhanh lên nhé. À đúng rồi, nói với tên nhóc thối Quý Diễn kia một câu, ông để nó đi cùng là vì nghĩ có người

giúp con xách đồ sẽ tiện hơn, chứ không phải tạo cơ hội cho nó đâu! Ông còn chưa đồng ý đấy! Trên đường mà nó dám chạm vào con một ngón tay, ông sẽ không tha cho nó đâu!"

Quý Diễn đang cúi đầu cài cúc áo: "..."

Mặc dù cả hai chưa chính thức công khai quan hệ, nhưng từ sáng sớm hôm nay, cái cách Quý Diễn ân cần khi thì pha sữa nóng cho Tô Lạc Nam, khi thì chủ động lấy quần áo cho cô, ai tinh ý cũng có thể nhìn ra mối quan hệ giữa họ không hề bình thường.

Ông bà ngoại Tô dù gì cũng là người từng trải, từ lâu đã nhận ra sự mập mờ giữa hai đứa nhỏ, chỉ là không buồn vạch trần mà thôi.

So với thái độ cứng rắn của ông ngoại Tô, bà ngoại Tô lại rất có thiện cảm với Quý Diễn.

Ngày nào bà cũng vui vẻ nhắc về cậu trước mặt ông.

Nào là Quý Diễn không chỉ đẹp trai, học vấn cao, mà còn ngoan ngoãn, chịu khó. Một chàng trai thành phố mà lại sẵn sàng học làm việc đồng áng vì Nam Nam. Ngay cả khi lớn lên ở thành phố, bà cũng chưa từng thấy một chàng trai nào trông vừa cao quý vừa tinh tế như vậy.

Quan trọng nhất là, cậu ấy thật lòng yêu thương Nam Nam.

Chỉ riêng điều đó thôi, với bà đã là quá đủ rồi.

Mỗi lần nhắc đến chuyện này, ông nội Tô đều hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý đến bà.

Thực ra, biểu hiện của Quý Diễn trong khoảng thời gian này, ông đều nhìn thấy cả, trong lòng cũng đã ngầm cho cậu một mức điểm.

Sau khi cúp máy, Quý Diễn đã thay xong quần áo, tấm ngăn hai bên trong xe cũng được nâng lên.

Cả hai đều có chút xấu hổ, đồng loạt quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, hai gò má ửng lên một sắc đỏ kỳ lạ.

Quý Diễn là người phá vỡ sự im lặng trước:

"Lát nữa chúng ta cần mua những gì?"

"Máy đo đường huyết của ông nội cần thay mới, thuốc hạ huyết áp cho bà nội, pháo, câu đối xuân, gà vịt cá thịt, hoa quả, bánh kẹo và trái cây sấy khô để tiếp khách, còn cả quà biếu khi đi chúc Tết."

Tô Lạc Nam vừa đếm ngón tay vừa liệt kê, đây cũng là lần đầu tiên cô tự chuẩn bị đồ Tết, cố gắng nhớ lại xem cần mua những gì.

Mọi năm, việc này đều do Tiết Minh Lan lo liệu. Năm nay, đúng lúc bà và Tô Minh còn công việc chưa xử lý xong ở Tây Thành, bị ông chủ giữ lại, chưa biết bao giờ mới về được.

Quý Diễn gật đầu. Với tình trạng đông nghẹt người ở khu chợ mà họ vừa đi qua, nếu muốn lái xe chen vào, e rằng phải đợi đến kiếp sau.

Cậu tùy ý lấy một chiếc khẩu trang trong xe đeo vào, sau đó kéo Tô Lạc Nam xuống xe.

Thị trấn tuy đông người qua lại, nhưng số người nhận ra cậu lại không nhiều như trong thành phố. Dù có gặp, họ cũng không nghĩ đến chuyện cậu là Quý Diễn.

Vậy nên cậu hầu như chẳng cần cố ý che giấu điều gì.

Kể từ khi đến đây, cậu ngược lại cảm thấy tự do hơn rất nhiều.

Tô Lạc Nam vẫn chưa kịp phản ứng, cứ thế ngơ ngác đi theo cậu.

"Thế còn xe thì sao? Để giữa đường như vậy không được đâu."

Quý Diễn khẽ cười:

"Yên tâm, hai phút nữa sẽ có người đến lái đi. Tớ đã sắp xếp xong rồi."

Tô Lạc Nam nhìn bóng lưng cậu, bỗng có chút hoang mang.

Trong lòng cô, bao cảm xúc phức tạp cuộn trào như sóng lớn.

Thì ra, lần cuối cùng cô nhìn thấy bóng lưng này đã là chuyện của nhiều năm trước.

Lúc còn đi học, cảnh tượng cô thấy nhiều nhất cũng chính là bóng lưng ấy.

Những năm tháng ấy, mọi tâm tư của cô đều viết hết trong đôi mắt, dù không nói ra cũng dễ dàng bị nhìn thấu.

Người trước mắt này là người duy nhất cô từng thích trong suốt những năm tháng trưởng thành.

May mắn thay, bây giờ cậu cũng thích cô.

Một cảm giác ấm áp dâng tràn trong lòng, bao phủ lấy cô, dịu dàng mà nồng đậm.

Tô Lạc Nam bước nhanh hơn, đi tới bên cạnh cậu, nắm lấy tay cậu, cùng cậu sóng vai bước đi.

Cô nghiêng đầu nhìn cậu, khóe môi khẽ cong lên.

"Thật tốt."

Quý Diễn hơi nghiêng mặt nhìn cô:

"Cái gì thật tốt?"

"Cậu thật tốt."

Gặp được cậu, thật tốt.

Chương 61: "Mì bò"

Chợ phiên náo nhiệt hơn cậu tưởng.

Khắp nơi đều là cảnh từng gia đình dắt díu nhau đi họp chợ.

Người người chen chúc không dứt, những người bán hàng gắng sức rao bán sản phẩm của mình, bạn bè thân thích lâu ngày không gặp đứng giữa đường trò chuyện rôm rả, trẻ con không mua được món đồ yêu thích thì lăn ra đất ăn vạ.

Tất cả âm thanh hòa lẫn vào nhau, mỗi tiếng đều to hơn tiếng trước, khiến cả con phố ngập tràn hơi thở của cuộc sống.

Bình thường, mỗi khi ra ngoài, Quý Diễn đều có vệ sĩ mở đường. Đã rất lâu rồi cậu không chen chúc trong một nơi đông đúc như thế này, nhất thời có chút không quen.

Tô Lạc Nam nhận ra tâm trạng cậu hơi khác thường, tưởng rằng cậu không thích sự ồn ào, hỗn loạn của khu chợ.

Thật ra, nghĩ kỹ cũng có thể hiểu được.

Người như Quý Diễn, từ nhỏ đến lớn chắc còn chưa từng bước vào chợ thực phẩm, sao có thể thoải mái khi phải chen lấn ở nơi như thế này chứ?

Vốn dĩ cậu không phải kiểu người có tính nhẫn nại, chắc hẳn bây giờ đã sớm cảm thấy mất kiên nhẫn rồi.

Cô kéo nhẹ vạt áo cậu, ngẩng đầu nhìn.

"Hay là cậu cứ ngồi trên xe đợi tớ đi, tớ biết đường, sẽ về nhanh thôi."

Quý Diễn hoàn hồn, nhìn cô:

"Không cần, đã nói là sẽ đi cùng cậu rồi."

Nói xong, cậu chỉ về phía quầy bán cá ở khu thủy sản phía trước:

"Ông bảo là quầy bán cá, có phải chỗ đó không?"

Tô Lạc Nam nhìn theo hướng cậu chỉ, ánh mắt dừng lại.

Ngay giữa khu chợ, trước quầy bán cá đông nghịt người đang chen lấn.

Ở đó chẳng có hàng lối gì, mọi người cứ thế ùa lên tranh giành, ai nhanh tay thì người đó có.

Trong ấn tượng của Tô Lạc Nam, hồi cô học tiểu học, ông nội từng bán dưa hấu ở chợ vài năm.

Dưa hấu ông bán vừa to vừa ngọt mà giá lại rẻ. Mỗi lần chở đến chợ đều bị tranh mua đến mức hỗn loạn, có lúc chen chúc đến nỗi rơi cả giày, mũ.

Đã nhiều năm rồi cô không còn thấy cảnh tượng đó nữa.

"Là chỗ này." Tô Lạc Nam ngước lên nhìn Quý Diễn. "Cậu đợi tớ một lát, tớ sẽ quay lại ngay."

Nói xong, cô định bước chân chen vào đám đông trước sạp cá thì cổ tay bị ai đó nắm chặt.

Quý Diễn hơi nhíu mày: "Cậu định làm gì?"

"Giành cá chứ sao." Cô thành thật đáp. "Chỗ này rẻ hơn."

Giá rẻ hơn những sạp khác đến một phần ba, bảo sao lại đông người đến vậy.

"Muốn tranh thì để tớ, cậu đứng đây đợi, đừng chạy lung tung."

Quý Diễn nhét hai túi hạt khô vào tay cô, sau đó liếc nhìn đám đông chen chúc bên quầy cá, đôi mày hơi nhíu lại.

Cả người cậu toát lên một vẻ sẵn sàng lâm trận.

Cậu vốn đã cao ráo, ngoại hình xuất chúng, cộng thêm khí chất cao quý tự nhiên. Giữa một đám đông chen lấn, cậu nổi bật đến mức khác biệt hoàn toàn.

Không biết từ lúc nào, Quý Diễn đã len lỏi đến tận hàng đầu.

Tay áo sơ mi được xắn lên hai nấc, lộ ra cánh tay săn chắc và khỏe khoắn. Cậu đang cúi đầu, chăm chú chọn cá trong bể nước.

Một người như cậu, vốn dĩ nên là thiên chi kiêu tử, được hàng vạn người ngưỡng mộ, ngồi dưới ánh đèn sân khấu rực rỡ mà tỏa sáng rạng ngời.

Bây giờ cậu lại đang đội nắng chói chang, chen chúc trong khu chợ nhỏ của thị trấn để giúp cô chọn cá.

Nếu lúc này bị phóng viên chụp được, chắc chắn ngày mai sẽ là một tiêu đề nóng hổi chấn động cả giới truyền thông.

Tô Lạc Nam thề, Quý Diễn chính là người giàu có ít kiểu cách nhất mà cô từng gặp.

Hồi còn học ở Tây Thành cũng vậy.

Chẳng bao lâu sau, Quý Diễn quay lại, trên tay xách hai túi cá lớn bằng túi nhựa đen, ánh mắt không hề có chút khó chịu nào.

Thậm chí, từ đôi mắt cậu, cô còn lờ mờ thấy chút đắc ý.

Có vẻ cậu đã giành được vài con cá khá ngon.

"Tớ không biết chọn cá lắm, không rõ con nào ngon, nên tớ chọn mấy con to nhất, cậu xem có được không?"

Cậu bước đến trước mặt cô, mở túi ra cho cô xem, ánh mắt mang theo chút thăm dò cẩn thận.

Nhìn hai túi đầy ắp này, ít nhất cũng phải bảy, tám con.

Dù có ăn cả năm nay cũng không hết.

Tô Lạc Nam gật đầu, ánh mắt vô thức rơi xuống.

Thấy vạt áo cậu hơi nhăn, sống mũi cô bỗng cay cay.

Quý Diễn là một người kiêu ngạo đến nhường nào, cậu luôn ghét nhất việc quần áo bị dính bẩn hay nhăn nhúm.

"Quý Diễn."

Tô Lạc Nam nhẹ nhàng lên tiếng, ngẩng đầu nhìn cậu.

"Hửm?"

"Cậu cúi xuống một chút đi."

Quý Diễn không nghĩ nhiều, tưởng áo mình bị xô lệch nên ngoan ngoãn cúi xuống.

Tô Lạc Nam nhắm mắt, hàng mi khẽ run, nhẹ nhàng hôn lên má cậu.

Quý Diễn sững người trong hai giây, rồi theo phản xạ, cậu đưa tay phải lên chạm vào nơi vừa được hôn.

"Đừng hôn, mặt tớ bẩn."

"Chính cậu chạm vào mới bẩn đấy."

Tô Lạc Nam kéo tay cậu xuống, lại đặt một nụ hôn thật khẽ lên má cậu.

"Bây giờ thì không bẩn chút nào nữa."

Trên người Quý Diễn luôn có một mùi hương rất đặc trưng, giống như hương của một loại nước giặt đặc biệt, nhàn nhạt mà dễ chịu.

Đôi khi, cô cảm thấy mình có chút nghiện mùi hương ấy.

Những việc như tranh giành hàng giảm giá, trước đây cậu đã sớm thấy phiền phức rồi.

Nhưng điều này có thể khiến Tô Lạc Nam vui vẻ.

Mà chỉ cần cô vui, cậu cũng sẽ vui.

Vậy thì tất cả những gì cậu làm đều có ý nghĩa.

Chiếc xe dừng ngay đối diện khu chợ, Quý Diễn gần như mua gấp đôi số hàng Tết trong danh sách đã chuẩn bị trước. Cậu còn đặc biệt mua quà gặp mặt cho ông bà nội của cô.

Chỉ đến khi xe gần như không thể chứa thêm bất cứ thứ gì, cậu mới chịu dừng lại.

Món quà gặp mặt vốn nên chuẩn bị thật chu đáo, nhưng vì tình huống đột ngột, Quý Diễn đến nhà Tô Lạc Nam với hai bàn tay trắng.

Hai ngày ở lại nhà cô, cậu vẫn luôn canh cánh chuyện này trong lòng.

Bây giờ xem như cũng tạm bù đắp lại được phần nào.

Cả hai cùng ăn trưa ở khu chợ, tại một quán mì bò nhỏ bé không mấy ai chú ý.

Quán nằm ở một góc khuất, nhưng không gian lại sạch sẽ, gọn gàng.

Trong lúc ăn, có không ít người nhận ra Quý Diễn. Cậu không phủ nhận, lịch sự chụp ảnh và ký tên cho họ.

Nhưng cậu đặt ra hai điều kiện: Một là không được làm ầm lên, hai là không được tiết lộ bất cứ thông tin gì về Tô Lạc Nam, bao gồm ảnh chụp, vị trí hay bất kỳ điều gì liên quan đến cô.

Cậu hiểu rõ thế giới của mình quá hỗn loạn, không muốn cô bị kéo vào đó.

May mắn là những fan hâm mộ đó cũng giữ lời, sau khi có được chữ ký và ảnh chụp thì không làm phiền họ nữa.

Tô Lạc Nam ăn rất chậm, Quý Diễn cũng không giục giã.

Cả hai cứ thế ngồi trong góc nhỏ của quán mì, trông chẳng khác gì một đôi tình nhân bình thường ở trấn nhỏ.

Khi đã ăn được nửa bát, cô bất giác ngẩng đầu lên, phát hiện Quý Diễn đang nhìn mình, ánh mắt có chút mơ hồ.

Sự dịu dàng hiếm thấy, còn mang theo chút cưng chiều.

Cô vẫn luôn thắc mắc, giữa bao nhiêu hàng quán, tại sao cậu lại chọn một quán mì bò bình thường như thế này?

Có lẽ cậu đọc được sự nghi hoặc trong mắt cô, nên chủ động lên tiếng, giọng nói nhẹ nhàng:

"Lần đầu tiên chúng ta ăn cùng nhau bên ngoài, cũng là ở một quán mì bò."

Tô Lạc Nam sững sờ.

Đã nhiều năm trôi qua, thực ra cô không còn nhớ rõ nữa.

Cô chợt nhận ra, có rất nhiều chuyện Quý Diễn nhớ rõ hơn cô rất nhiều.

"Lần đó em trai tớ bị bệnh, cần ghép tủy. Tớ đến bệnh viện hiến tủy, nhân tiện làm một cuộc phẫu thuật nhỏ ở chân. Cậu còn đặc biệt đến thăm tớ."

Quý Diễn hơi cúi mắt xuống, giọng nói chậm rãi, như thể từng chi tiết đều được khắc sâu trong trí nhớ cậu.

"Tớ còn làm mất ví, suýt nữa khiến cậu không có gì để ăn."

Nghe cậu nhắc đến, Tô Lạc Nam chợt mơ hồ nhớ ra.

Quý Diễn nghiêng đầu nhìn cô, nhẹ giọng hỏi:

"Cậu biết vì sao tớ nhớ rõ như vậy không?"

Tô Lạc Nam lắc đầu, bàn tay cầm đũa vô thức siết chặt hơn.

"Vì cậu là người đầu tiên hỏi tớ có đau không."

Cậu khẽ mỉm cười, nhưng trong mắt lại chẳng có lấy một tia vui vẻ, mà chỉ có chút đắng chát.

"Ngần ấy năm qua, tớ vẫn luôn hối hận. Hối hận vì sao hồi đó không giữ điện thoại và ví cẩn thận hơn, ít nhất lúc ấy cũng có thể mời cậu một bữa thật ngon."

Chương 62: "Trước lạ sau quen"

Trên đường về, Quý Diễn đặc biệt chọn quà cho ông bà của Tô Lạc Nam.

Cậu mua cho ông một bộ cờ tướng bằng ngọc đặt làm riêng, còn bà thì được tặng một chiếc ghế massage.

Món quà tuy không quá đắt đỏ nhưng lại rất hợp ý hai người già, khiến họ vui vẻ đến mức cười không khép được miệng.

Ông nội Tô thậm chí còn lập tức mở bàn cờ mới ra chơi một ván với Quý Diễn, suốt cả buổi cứ khen quân cờ mịn tay, chất lượng tốt, còn đùa rằng sau này có xuống mồ cũng phải mang theo.

Nhân lúc rảnh rỗi, Tô Lạc Nam cũng dọn dẹp lại căn gác xép trên tầng hai.

Nếu mấy ngày nữa Tiết Minh Lan và Tô Minh trở về, phòng trong nhà chắc chắn sẽ không đủ, giờ lại thêm Quý Diễn, có lẽ đến chỗ chen chúc cũng không có.

Hồi nhỏ cô từng ở gác xép suốt một thời gian dài, nơi đó không quá bẩn, chỉ cần dọn qua một chút là có thể ở được.

Hơn mười hai giờ đêm, sau khi tắm xong chuẩn bị đi ngủ, lúc đi ngang qua cửa sổ, cô vô thức liếc mắt nhìn ra ngoài.

Trong sân có một cây hòe to, lúc này hoa lá đã úa tàn, chỉ còn trơ trọi những cành khô. Bình thường cây luôn xanh tốt rợp bóng,

vậy mà dưới ánh trăng giờ đây lại trông lạnh lẽo và cô quạnh đến lạ.

Ánh trăng xuyên qua tán cây trơ trọi, chiếu lên bờ vai của Quý Diễn, kéo bóng cậu dài ra trên mặt đất.

Cậu dường như đang nghe điện thoại, chân mày nhíu chặt, tâm trạng có vẻ không tốt, ngón tay còn kẹp một điếu thuốc lập lòe ánh lửa.

Lâu lắm rồi, cô mới lại có linh cảm như thế này.

Quý Diễn vừa hay ngẩng đầu lên đúng lúc đó, đôi mắt đen láy của cậu xuyên qua khoảng không, chạm thẳng vào mắt cô.

Đầu ngón tay cậu hơi khựng lại, ánh mắt rõ ràng có chút sững sờ.

Hai giây sau, cậu dập tắt điếu thuốc trong tay, khóe môi hơi cong lên, giơ tay về phía Tô Lạc Nam búng ngón tay một cái.

Âm thanh không nhỏ, vang lên rõ ràng trong đêm tĩnh mịch, nghe có chút chói tai.

Tô Lạc Nam giật mình, lập tức đưa ngón tay lên môi làm động tác suỵt, rồi len lén liếc nhìn về phía cửa sổ phòng ông bà nội.

Nếu để ông bà thấy cô và Quý Diễn đứng đó đưa mắt ra hiệu cho nhau vào giờ này, chắc chắn sáng mai cô sẽ bị dạy dỗ một trận ra trò.

Kéo rèm cửa lại, cô nằm xuống giường, nhìn chằm chằm lên trần nhà. Đỏ ửng trên má lan dần, nhịp tim cũng ngày càng dồn dập.

Không thể phủ nhận rằng, khoảnh khắc Quý Diễn búng tay vừa rồi, trông cậu thực sự rất ngầu.

Vừa tùy ý lại vừa mang theo sự phóng khoáng, nhẹ nhàng như cơn gió sớm.

Khí chất thiếu niên tràn đầy.

Cậu là một trong số ít những người mà Tô Lạc Nam từng gặp, vẫn giữ được vẻ trẻ trung, không vướng bụi trần dù đã ở độ tuổi này.

Khi cô còn đang trằn trọc mãi không ngủ được, thì chiếc điện thoại dưới gối đột nhiên rung lên.

Quý Diễn: [Ông bà cậu ngủ rồi.]

Vừa nhìn thấy tin nhắn, Tô Lạc Nam lập tức hiểu ngay ẩn ý trong đó.

Cô đỏ mặt, giả vờ ngốc nghếch: [Vậy chúng ta cũng nên đi ngủ sớm thôi.]

Tin nhắn này như chìm vào đáy biển, Quý Diễn không trả lời.

Tô Lạc Nam đợi một lúc lâu, trong đầu không ngừng đoán xem tại sao cậu lại không nhắn lại.

Đây là lần đầu tiên kể từ khi tái ngộ, Quý Diễn không trả lời tin nhắn của cô.

Năm phút trôi qua, cuối cùng cô không nhịn được nữa...

Cô khoác áo vào, rón rén đi đến trước cửa phòng ở tầng một.

Vừa gõ cửa, một đôi tay mạnh mẽ đã nhanh chóng ôm lấy eo cô, kéo cô vào trong.

Giây tiếp theo, đôi môi cô bị cạy mở đầy bá đạo.

Tô Lạc Nam nóng bừng cả mặt, vô thức đáp lại nụ hôn của cậu.

Bàn tay rắn rỏi của Quý Diễn nhẹ nhàng đỡ lấy sau gáy cô.

Hai người đứng ngay ngưỡng cửa, hôn nhau cuồng nhiệt đến mức quên cả mọi thứ xung quanh.

Nhịp tim dồn dập, hơi thở giao hòa, đầu ngón tay cũng dần nóng lên.

Quý Diễn đột nhiên ôm ngang cô lên, khóe môi mang theo ý cười, khẽ hôn lên chiếc cổ thon dài của cô.

Cậu vén chăn, đặt cô vào trong.

Cả người Tô Lạc Nam nóng rực, lồng ng.ực phập phồng không ngừng, hơi thở gấp gáp đến mức gần như nghẹn lại.

Dù vậy, cô vẫn cố gắng tìm cách đánh lạc hướng.

"Cậu không nhớ là cậu biết chơi cờ tướng à?"

"Trước đây thì không biết."

Trong bóng tối, Quý Diễn vẫn có thể chính xác tìm được ánh mắt cô, từng chút một đặt xuống những nụ hôn nhẹ nhàng.

"Sau đó, ông nói nếu tớ không thắng được ông một ván cờ tướng thì đừng mong cưới được cô cháu gái bảo bối của ông."

Tô Lạc Nam mím môi cười trộm, vòng tay ôm lấy eo cậu.

"Ông tớ nổi tiếng là cao thủ cờ tướng từ khi còn trẻ, quanh đây chẳng có mấy ai thắng nổi ông đâu."

"Dạo gần đây chơi cờ với ông, tớ phát hiện muốn trở thành đối thủ của ông, chắc phải mất ít nhất mười lăm năm nữa."

"Vậy nếu ông nội tớ không cho cậu cưới tớ thì sao?"

"Thì tớ sẽ bám dính lấy cậu, dù có mặt dày cũng chẳng sao."

Cậu còn biết mình mặt dày cơ đấy...

Xem ra, nhận thức về bản thân cũng khá rõ ràng.

"Tô Lạc Nam."

Giọng nói trầm khàn đầy từ tính kéo cô trở về thực tại.

"Hửm?"

Quý Diễn kéo chăn trùm lên cả hai người, trong bóng tối, ánh mắt cậu lóe lên một tia sắc bén, như ánh mắt của loài dã thú, nhìn chằm chằm vào cô.

"Thích cậu. Muốn cưới cậu."

Nói xong, cậu cúi xuống chặn lại đôi môi cô.

Chiếc áo mỏng trên người cô bị cậu mạnh mẽ xé toạc, không khí ngay lập tức trở nên nóng rực.

Phòng của ông bà nội chỉ cách đây không xa, Tô Lạc Nam không dám phát ra tiếng, ngay cả những âm thanh va chạm cũng bị họ cố gắng kìm nén.

Khi cơn nóng bỏng trong cơ thể dâng trào, cô không kìm được mà khẽ rên một tiếng, nhưng ngay sau đó liền hoảng hốt lấy tay bịt chặt miệng.

Ngẩng đầu lên, cô bắt gặp ánh mắt tràn đầy ý cười xấu xa của Quý Diễn.

Khóe môi cậu nhếch lên, trong đáy mắt là vẻ bỡn cợt đầy ngang tàng.

Tô Lạc Nam trừng mắt nhìn cậu, trong mắt còn vương chút hơi nước.

Người này đúng là càng ngày càng quá đáng.

Trước đây chỉ là bắt nạt cô bằng lời nói, bây giờ ngay cả phương diện này cũng không chịu buông tha.

Quả nhiên, như câu nói "trước lạ sau quen".

Tay nghề của Quý Diễn tiến bộ nhanh thật, ngay cả vẻ bối rối, thiếu tự tin của lần đầu tiên cũng hoàn toàn biến mất, càng ngày càng ngông cuồng, tùy ý hơn.

Bầu không khí dâng lên đến cao trào, ánh mắt cả hai đều trở nên mơ màng.

Đúng lúc này, con chó vàng trong sân đột nhiên sủa ầm lên về phía cửa, thấp thoáng còn nghe được tiếng đóng cửa xe.

Cả hai đều cảnh giác, lập tức ngẩng đầu nhìn nhau.

Ngay sau đó, ngoài cửa vang lên hai tiếng gõ cửa, kèm theo giọng nói quen thuộc.

"Bố, mẹ, Nam Nam, ngủ chưa? Mở cửa cho bọn con nào."

Tô Lạc Nam nuốt nước bọt, dùng khẩu hình không phát ra tiếng nói với Quý Diễn:

"Xong rồi, là mẹ tớ."

Quý Diễn: "..."

Một giây sau, cả hai đồng loạt nhíu mày, theo bản năng vớ lấy quần áo bên cạnh, quay lưng về phía nhau, vội vàng mặc đồ vào.

Cảm giác này chẳng khác nào kẻ trộm bị bắt quả tang.

Khi Tô Lạc Nam đang mặc đồ được một nửa, điện thoại cô quả nhiên vang lên.

Là Tiết Minh Lan gọi tới, vừa bắt máy đã đi thẳng vào vấn đề:

"Nam Nam à, dậy mở cửa giúp bố mẹ với, hôm nay bố mẹ về muộn."

Tô Lạc Nam chột dạ liếc nhìn Quý Diễn, kẹp điện thoại giữa vai và tai, vừa vội vàng mặc đồ vừa đẩy Quý Diễn vào phòng bên cạnh.

"Được... được ạ, con mặc đồ xong sẽ xuống ngay."

Sau khi xử lý mọi thứ ổn thỏa, cô mới chạy vội ra mở cửa.

Vừa thấy Tiết Minh Lan, trong ánh mắt cô vẫn còn vài phần hoảng hốt. Ánh mắt lại theo bản năng lướt đến chiếc xe của Tô Minh đang lùi vào gara.

"Sao bố mẹ về trễ vậy? Đường tắc lắm ạ?"

"Tắc đường thật, quên báo trước với con."

Tiết Minh Lan tùy ý liếc nhìn cô một cái, nhưng ngay sau đó ánh mắt lại quay lại, chằm chằm quan sát cô kỹ hơn.

"Nam Nam, con không khỏe à? Sao mặt đỏ thế này?"

Vừa nói, bà vừa giơ tay định chạm vào trán cô.

Tô Lạc Nam theo phản xạ lùi về sau một chút:

"Không sao đâu ạ, chắc tại gió thổi thôi."

Lời vừa dứt, Quý Diễn đã bước ra từ phòng bên cạnh, quần áo chỉnh tề, giọng điệu chậm rãi:

"Dì Tiết, đã lâu không gặp."

Tiết Minh Lan rõ ràng sững sờ, nhìn Quý Diễn, rồi lại quay sang nhìn Tô Lạc Nam.

Bà ngây người hồi lâu, đến mức nói chuyện cũng có chút lắp bắp:

"Qu-Qu-Quý Diễn?"

Chương 63: Ai thích ai trước? (hoàn)

Tiết Minh Lan cau mày, quan sát cậu từ đầu đến chân.

Chiếc áo khoác đen mà Quý Diễn đang mặc, bà từng thấy trên tạp chí. Đó là mẫu thiết kế kinh điển của một thương hiệu xa xỉ, ít nhất cũng có giá vài vạn tệ.

Với vẻ ngoài cao quý này, cậu hoàn toàn không giống một tài xế xe công nghệ như trong lời cậu nói.

Đúng lúc đó, Tô Thiên Tứ bước xuống xe với một đống đồ trên tay. Khi ánh mắt cậu rơi vào Quý Diễn, rõ ràng là đã sững lại một chút.

"Quý Diễn? Sao anh lại ở đây?"

Không đợi Quý Diễn lên tiếng, Tô Lạc Nam đã mở miệng trước.

"Chị mời cậu ấy đến."

Cô ngước lên nhìn Quý Diễn, nhẹ nhàng nắm lấy tay phải của cậu.

"Bố, mẹ, để con giới thiệu với mọi người. Đây là bạn trai con, Quý Diễn."

Giọng điệu và động tác của cô đều vô cùng tự nhiên, không hề có ý định giấu giếm.

Quý Diễn rõ ràng ngẩn ra, ánh mắt chạm vào cô, trong thoáng chốc dường như có chút mơ hồ.

Môi cậu hơi động đậy, nhưng cuối cùng không nói gì.

Bên ngoài cánh cổng đỏ, bầu không khí bỗng trở nên yên lặng.

Xung quanh chỉ còn lại tiếng gió đêm khẽ lay động những tán lá, phát ra âm thanh xào xạc.

Mọi người đều chưa kịp phản ứng, ánh mắt kinh ngạc dừng lại trên hai người họ.

Tô Thiên Tứ cau mày:

"Chị, chị nghiêm túc đấy à?"

Tô Lạc Nam gật đầu, siết chặt tay cậu hơn.

"Tất nhiên rồi. Con thích Quý Diễn, con muốn ở bên cậu ấy."

Tô Lạc Nam vốn là người hướng nội, từ trước đến nay chưa từng thích nói về chuyện tình cảm. Đừng nói là Tiết Minh Lan hay Tô Minh, ngay cả Quý Diễn cũng là lần đầu tiên nghe cô thẳng thắn bày tỏ cảm xúc của mình như vậy.

Trái tim Quý Diễn khẽ rung lên, trong đầu chợt hiện lên những ký ức thời đi học năm ấy.

Khi đó, nhà hai người họ ở gần nhau, mỗi lần gặp Tô Lạc Nam trên đường, cậu sẽ cố tình đạp xe chậm lại, vừa đi vừa đẩy xe, chờ cô cùng về nhà.

Sau này, thời gian trôi qua, cậu dứt khoát không đi xe nữa, ngày nào cũng đứng trước cổng khu chung cư, chờ cô để cùng đi học, cùng tan trường.

Có những lúc, chỉ vô tình để mu bàn tay chạm vào nhau, mà mặt Tô Lạc Nam cũng đỏ bừng lên rất lâu.

Bây giờ, cô đã là bạn gái cậu rồi.

Tương lai, cô còn sẽ trở thành vợ cậu, là mẹ của con cậu.

Tên của Quý Diễn, cả đời này đều sẽ gắn liền với Tô Lạc Nam, vĩnh viễn không thể tách rời.

Không gian yên tĩnh một lúc lâu, cuối cùng vẫn là Tô Minh lên tiếng phá vỡ bầu không khí.

Ông vốn không có ý kiến gì về việc con gái quen bạn trai ra sao. Trước đây giục cô kết hôn, cũng đều là do Tiết Minh Lan lo liệu.

"Chỉ cần Nam Nam thích là được. Con bé cũng lớn rồi, nhiều chuyện còn hiểu rõ hơn cả bọn ta. Quý Diễn này, con nhất định phải đối xử tốt với Nam Nam đấy."

Tô Minh đã lái xe cả ngày, cả người đều mệt mỏi, ngay cả nụ cười cũng phảng phất nét uể oải.

Nói rồi, mấy người họ bắt đầu dỡ hàng từ trên xe xuống, Quý Diễn cũng tự nhiên tham gia giúp đỡ.

Chỉ có Tiết Minh Lan là sắc mặt không mấy vui vẻ, suốt cả quá trình không nói một lời.

Sau khi mọi người đã vào phòng khách, bà kéo nhẹ Tô Lạc Nam lại phía sau, hạ giọng hỏi:

"Nam Nam, mẹ chỉ hỏi con một câu thôi, con chắc chắn muốn ở bên cậu ta chứ? Quý Diễn là người thế nào, con hẳn là rõ hơn mẹ."

Ánh mắt Tô Lạc Nam dừng trên người Quý Diễn.

Cậu đang cúi người nhận lấy một vật nặng từ tay Tô Minh, nhẹ nhàng nâng lên rồi đi vào phòng khách.

Không biết tại sao, ánh mắt cô bất giác trở nên dịu dàng.

Cô khẽ cong khóe môi, nhẹ giọng đáp:

"Con chắc chắn."

Trong nhà không đủ phòng, Tô Thiên Tứ và Quý Diễn đành phải miễn cưỡng ngủ chung một phòng.

Tô Minh lục tìm ra một chiếc giường gấp đã phủ đầy bụi, bảo Tô Thiên Tứ tạm thời ngủ trên đó.

Có lẽ do đã ngủ quá lâu trên xe, Tô Thiên Tứ trằn trọc mãi vẫn không sao ngủ được.

Cậu nghiêng đầu nhìn Quý Diễn đang nằm trên giường, mím môi rồi lên tiếng:

"Anh Diễn, anh ngủ chưa?"

Lâu lắm rồi cậu không gọi Quý Diễn như vậy, nên khi cất lời có chút gượng gạo.

Quý Diễn đáp:

"Chưa, sao thế?"

Tô Thiên Tứ chạm nhẹ vào chóp mũi, do dự một lát rồi nói:

"Chuyện năm đó em đánh nhau với anh, anh đừng chấp với em nhé. Khi đó em quá nóng nảy, bao năm qua em vẫn luôn hối hận."

Từ nhỏ đến lớn, Tô Thiên Tứ chưa bao giờ là một đứa trẻ khiến người ta bớt lo.

Tính cách cậu bốc đồng, dễ nóng giận, lại hay suy nghĩ cực đoan.

Tiết Minh Lan đã không ít lần bị giáo viên gọi đến trường chỉ vì chuyện đánh nhau của cậu.

Năm đó, ngay cả khi đánh nhau suýt phải vào đồn cảnh sát, Quý Diễn cũng chưa từng canh cánh trong lòng như chuyện này.

Không khí trầm lặng trong hai giây, cậu không nói gì.

Mãi một lúc lâu sau, cậu mới khẽ cất giọng:

"Không sao, vốn dĩ là lỗi của anh."

Khoảng thời gian mới chia tay với Tô Lạc Nam, thực ra ngày nào Quý Diễn cũng đứng dưới lầu chờ cô.

Nhưng đúng lúc ấy, tinh thần Tô Lạc Nam suy sụp nghiêm trọng, đêm nào cũng mất ngủ.

Mỗi sáng thức dậy, đôi mắt cô sưng húp như quả hạch đào*.
(*quả hạch đào hay còn gọi là quả óc chó)

Tô Thiên Tứ không ngốc, ít nhiều cũng đoán được chuyện này có liên quan đến Quý Diễn.

Dù gì cũng là chị em ruột, nhìn chị mình ngày càng héo hon, trong lòng Tô Thiên Tứ không khỏi khó chịu.

Chiều ngày thứ ba, khi ra ngoài mua đồ, cậu vô tình chạm mặt Quý Diễn.

Những cảm xúc dồn nén bấy lâu cuối cùng cũng bùng nổ.

Tô Thiên Tứ thậm chí không cần hỏi nguyên nhân, vừa lao tới đã tung một cú đấm thẳng vào mặt Quý Diễn.

Giọng cậu ta cứng rắn, xen lẫn căm phẫn:

"Cú đấm này là thay chị tôi dạy dỗ anh! Sau này đừng đến tìm chị ấy nữa!"

Cú đấm này dùng hết sức, đến mức Quý Diễn còn chưa kịp phản ứng, mùi máu tanh đã tràn ngập trong miệng.

Cậu nghiêng đầu, đưa tay lau đi vết máu nơi khóe môi, nhưng hoàn toàn không có ý định đánh trả.

Khi mở miệng, giọng cậu khàn đặc:

"Phiền cậu nhắn với chị cậu, tôi muốn gặp cô ấy một lần."

"Anh còn chưa làm khổ chị tôi đủ sao?" Tô Thiên Tứ siết chặt nắm đấm, nghiến răng nói, "Chị ấy không hề muốn nhìn thấy anh. Tốt nhất anh nên biến đi ngay."

Quý Diễn cúi đầu, giọng rất nhỏ, chỉ lặp đi lặp lại một câu:

"Tôi muốn gặp cô ấy."

Vừa dứt lời, một cú đấm khác lại giáng xuống.

Đó là lần đầu tiên Quý Diễn đánh nhau mà không hề phản kháng, để mặc Tô Thiên Tứ nện từng cú đấm lên mặt mình.

Mùi máu tanh tràn ngập khoang miệng, rỉ ra từ khóe môi rồi nhanh chóng bị cậu đưa tay lau đi.

Đêm hôm đó, mưa rất lớn.

Cuồng phong cuốn theo cơn mưa dữ dội, vây lấy cậu, nhấn chìm cả người cậu vào sự lạnh lẽo tê tái.

Quý Diễn đứng dưới lầu suốt một đêm, kết quả là sốt cao và bị đưa vào bệnh viện.

Sáng sớm hôm sau, cuối cùng Tô Thiên Tứ cũng không kìm được mà nói với Tô Lạc Nam rằng Quý Diễn vẫn luôn ở dưới lầu chờ cô, đã mấy ngày liên tiếp rồi.

Tô Lạc Nam chần chừ rất lâu, nhân lúc không có ai, cô lặng lẽ bước đến bên cửa sổ, nhẹ nhàng vén rèm lên.

Dưới lầu trống trải, chẳng có một bóng người.

Cô không nhìn thấy Quý Diễn như lời Tô Thiên Tứ nói.

Mãi đến tận bây giờ, Tô Lạc Nam vẫn không biết rằng năm đó, cậu thật sự chưa từng có ý định trốn tránh.

Cậu chỉ muốn giải thích rõ ràng với cô, muốn chân thành nói lời xin lỗi.

Nhưng rồi, chỉ vì một lần bỏ lỡ, họ đã lạc mất nhau suốt bao năm trời.

*

Mấy ngày Tết năm nay, Quý Diễn đều ở nhà Tô Lạc Nam đón năm mới.

Đây là lần đầu tiên trong đời, cậu được trải qua một cái Tết rộn ràng và ấm áp như vậy.

Sáng mùng Hai, vừa hay công ty gọi cậu đi tham gia một chương trình, còn Tô Lạc Nam, ngay khi cậu vừa rời đi, cô cũng nhận được cuộc gọi từ cấp trên.

Nghe nói ở thị trấn bên cạnh vừa xảy ra một vụ bắt cóc nghiêm trọng, nạn nhân bị khống chế là con gái của một ngôi sao lưu lượng. Tin tức này đã lan truyền rộng rãi trên mạng, rất nhiều người đang chờ đợi diễn biến tiếp theo.

Tô Lạc Nam là người ở gần hiện trường nhất. Nếu cô có thể tận dụng cơ hội này, ghi lại những hình ảnh quan trọng, giá trị của cô trong giới truyền thông chắc chắn sẽ tăng lên gấp bội, thăng chức tăng lương không còn là chuyện xa vời.

Thực ra, năng lực chuyên môn của cô không hề tệ. Bao năm qua không thể nổi danh, phần lớn là vì chưa có tác phẩm nào thực sự gây tiếng vang.

Bao nhiêu năm rồi, Tô Lạc Nam vẫn luôn chờ đợi một cơ hội.

Không cần suy nghĩ nhiều, cô lập tức cúp điện thoại, báo lại với Tiết Minh Lan một tiếng rồi lái xe thẳng đến hiện trường.

Trước khi đi làm, Quý Diễn cố tình để lại chiếc Maybach màu đen cho cô, tiện cho việc di chuyển khi cần.

Trên đường đi, Tô Lạc Nam nhấn ga nhanh hết mức có thể, nhờ nắm bắt tin tức sớm nên khi cô đến nơi, xung quanh vẫn chưa có nhiều người.

Địa điểm xảy ra vụ án là một bãi đỗ xe trên mặt đất đã cũ kỹ, bị bỏ hoang nhiều năm.

Cô lái xe đến một góc khuất, ôm chặt máy quay, len lén trèo qua cửa sổ vào trong.

Nhân lúc bọn bắt cóc chưa chú ý, cô tìm được một vị trí lý tưởng, nép mình trong bóng tối, điều chỉnh ống kính, theo bản năng nuốt khan một ngụm, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi vì căng thẳng.

Làm vậy chẳng khác nào đem thân nộp vào miệng sói.

Nếu bị phát hiện, e rằng cô sẽ chẳng có kết cục tốt đẹp gì.

Chẳng mấy chốc, cảnh sát đã đến, giăng dây phong tỏa xung quanh.

Nội dung đàm phán giữa họ, Tô Lạc Nam không để tâm lắm. Cô chỉ chăm chú nhìn vào màn hình máy quay, tập trung ghi lại từng chi tiết trong ống kính.

Trong suốt quá trình quay, Tô Lạc Nam không dám chớp mắt, nín thở, sợ rằng dù chỉ một âm thanh nhỏ cũng có thể khiến bọn cướp phát hiện.

Không biết đã bao lâu trôi qua, dường như cuộc đàm phán đã thất bại. Một loạt cảnh sát đồng loạt giương súng, chĩa thẳng về phía bọn cướp.

Một tên cướp rút từ sau lưng ra một vật hình vuông.

Bãi đỗ xe lập tức trở nên hỗn loạn.

Bỗng nhiên, một dự cảm chẳng lành trào dâng trong lòng cô. Nhân lúc đám đông náo loạn, cô không kịp nghĩ ngợi nhiều, ôm chặt máy quay lao nhanh về phía cửa.

Cô chạy vội đến mức không để ý dưới chân. Khi gần đến cửa chính, cả người bị một cây cọc gỗ ngáng đường, ngã nhào xuống đất. Chiếc máy quay trong tay cô văng xa đến hai mét.

Không kịp nghĩ nhiều, cô chống tay định đứng dậy.

Bỗng một bàn tay mạnh mẽ nắm chặt lấy tay cô, kéo cô lao nhanh ra ngoài.

Là Quý Diễn.

Cậu vẫn còn mặc bộ vest, cả người trông vô cùng nhếch nhác, rõ ràng là vừa vội vàng chạy đến từ một sự kiện nào đó.

Hai người vừa lao ra khỏi cửa, một tiếng "ầm!" vang lên phía sau, ngọn lửa bùng lên dữ dội, nhanh chóng lan từ bãi đỗ xe ra bên ngoài.

Ở phía trước, một cảnh sát ôm chặt một bé gái, vội vã chạy ra khỏi hiện trường.

Chính là cô bé bị bắt cóc lúc nãy.

Tô Lạc Nam lập tức hất tay Quý Diễn ra, ánh mắt dán chặt vào chiếc máy quay đang nằm giữa chừng trên mặt đất.

May quá, nó vẫn cách ngọn lửa một khoảng nhất định.

Cô nghiến răng, nói chắc nịch:

"Tớ phải quay lại!"

Quý Diễn đột ngột nắm chặt lấy cô, giận đến mức cả người run rẩy, bàn tay siết chặt cổ tay cô đến mức như muốn bóp nát.

"Cậu quay lại làm gì?"

"Máy quay còn ở trong đó."

"Máy quay quan trọng hay mạng của cậu quan trọng?"

Tô Lạc Nam nhìn cậu, ánh mắt kiên định:

"Máy quay."

Đôi mắt Quý Diễn đỏ bừng, lồng ng.ực phập phồng dữ dội. Cậu cúi người, hai tay nắm lấy bờ vai cô, ánh mắt gắt gao khóa chặt cô.

"Vậy để tớ vào lấy cho cậu."

Cậu ôm chặt lấy cô, hốc mắt đỏ hoe, giọng điệu hung dữ đến mức không thể tưởng tượng.

"Đứng yên đây, đừng có động đậy. Nếu cậu dám nhúc nhích một bước, ông đây ra ngoài sẽ không tha cho cậu."

Tô Lạc Nam điên cuồng lắc đầu, hơi nước trong mắt dần dâng lên.

Với cô, chiếc máy quay ấy là tương lai, là tiền đồ, là tất cả những gì cô dốc hết sức lực để có được. Dù có liều mạng, cô cũng không thể từ bỏ cơ hội này.

Nhưng tất cả những thứ đó đều không quan trọng bằng Quý Diễn.

Cô còn chưa kịp lên tiếng, Quý Diễn đã quay đầu lao vào bãi đỗ xe đang lung lay sắp sập.

Tô Lạc Nam theo bản năng muốn đuổi theo, nhưng đúng lúc này, đội cứu hộ kịp thời đến, giữ chặt lấy cô, kéo cô ra khỏi khu vực nguy hiểm.

Cô sốt ruột đến mức nước mắt tuôn rơi:

"Bạn trai tôi còn ở trong đó! Làm ơn..."

Chưa kịp nói hết câu, nhân viên cứu hộ đã lập tức trấn an cô:

"Đừng sợ, chúng tôi sẽ vào cứu cậu ấy ngay. Cô hãy đứng trong khu vực an toàn, đừng manh động."

Vài phút sau, bãi đỗ xe cũ nát lại một lần nữa sụp xuống, ngọn lửa bùng lên, cháy lan đến tận cửa.

Cô vẫn không đợi được bóng dáng của Quý Diễn bước ra.

Tô Lạc Nam tuyệt vọng, nước mắt chảy tràn trên gương mặt. Cô vô lực ngồi thụp xuống đất, đầu óc trống rỗng.

Là lỗi của cô.

Chỉ vì một cái máy quay chết tiệt.

Một đoạn video vô nghĩa, hoàn toàn không đáng giá bằng một phần vạn của Quý Diễn.

Hai phút sau, một bàn tay quen thuộc nhẹ nhàng đặt lên đầu cô, giọng nói khàn khàn vang lên.

"Khóc cái gì?"

Tô Lạc Nam lập tức ngẩng đầu.

Quý Diễn ngồi xổm trước mặt cô, lồng ng.ực vẫn còn phập phồng vì thở d.ốc. Cậu đưa bọc vải nhỏ trong tay cho cô.

"Lấy được máy quay rồi."

Dưới đôi mắt xinh đẹp của cậu là một vết xước rõ ràng, chắc hẳn là bị thương khi vừa thoát ra.

Phản ứng đầu tiên của cậu là nghĩ rằng cô sẽ vui vì đã lấy được máy quay, chứ không phải lo lắng cho chính bản thân mình – rằng cậu vừa liều mạng một phen, rằng vết thương trên mặt có đau hay không.

Tô Lạc Nam ngây người nhìn cậu, trong đầu bất giác hiện lên một hình ảnh cũ.

Năm đó, khi còn đi học, Quý Diễn cũng từng không màng nguy hiểm lao vào cứu cô, cõng cô thoát ra ngoài.

Bánh xe thời gian chồng chéo lên nhau.

Khoảnh khắc chớp mắt, bốn mắt họ giao nhau trong không trung.

Tô Lạc Nam nâng cánh tay lên, ngón tay khẽ chạm vào vết thương trên mặt cậu, đáy mắt đầy đau lòng, đỏ hoe.

"Quý Diễn."

"Ừm?"

Cô ngước lên, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên vết thương trên gương mặt cậu.

"Chúng ta kết hôn đi. Được không?"

Quý Diễn sững người, nhất thời chưa kịp phản ứng.

"Kết hôn?"

"Đúng, chúng ta kết hôn."

Không khí yên lặng trong hai giây.

Đột nhiên, Quý Diễn bật cười, cúi xuống hôn lên môi cô.

"Nói rồi đấy, không được hối hận. Phải để lại bằng chứng."

Tô Lạc Nam cũng mỉm cười:

"Không hối hận."

Chẳng bao lâu sau, nhóm phóng viên vội vàng kéo đến.

Lúc nhìn thấy chàng trai trẻ cuối cùng bước ra khỏi đám cháy, họ sững sờ—hóa ra chính là Quý Diễn, đỉnh lưu hàng đầu giới giải trí.

"Quý... Quý tiên sinh?"

Tầm mắt họ dời sang Tô Lạc Nam, tất cả đều ngạc nhiên trong giây lát.

"Vị này là...?"

Quý Diễn vòng tay ôm lấy vai cô, nghiêng đầu nhìn cô đầy đắc ý.

"Xin giới thiệu với mọi người, đây là vợ tôi, người mà tôi đã thích suốt nhiều năm."

Cuối cùng, sau bao gian nan, cậu cũng đã theo đuổi được cô.

Cô là bảo bối của cậu.

Các phóng viên như bắt được một tin tức chấn động, ánh mắt lập tức sáng rực.

"Hỏi chút chuyện riêng tư nhé, hai người ai thích ai trước?"

Quý Diễn đáp ngay không cần suy nghĩ: "Tất nhiên là tôi."

Tô Lạc Nam vẫn giữ nụ cười trên môi, ngước nhìn góc nghiêng của Quý Diễn.

Cô lặng lẽ trả lời trong lòng.

Không, là tớ mới đúng.

Là cô đã đem lòng thích cậu từ rất lâu rồi.

Là cô, người từng lén giấu tình cảm trong tim suốt bao năm, chỉ cần trộm nhìn góc nghiêng của Quý Diễn một chút thôi cũng đủ để mặt đỏ tai hồng rất lâu.

Mười bảy tuổi, Quý Diễn vĩnh viễn không biết được...

Cô thích cậu, chỉ mất đúng ba ngày.

Hết.

Nội dung từ **Chương 1: Vậy còn tớ thì sao?** đến **Chương 63: Ai thích ai trước? (hoàn)**

Truyện được tải từ DTV EBOOK

Userscript được viết bởi: lelinhtinh